

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The top half of the book cover features a dramatic illustration. On the left, a man in a dark hooded cloak is shown in profile, holding a large, dark, winged creature. In the background, another hooded figure stands on a rocky outcrop, looking towards the right. In the distance, a large, dark, gothic-style castle sits atop a cliff. The sky is a mix of orange and grey, with several birds flying. The overall mood is dark and mysterious.

FORTUNE
FAVORS THE
THIEF

VOLUME TWO OF THE
RIYRIA REVELATIONS

A small, stylized pink cherry blossom icon with a black outline is positioned above the letter 'I' in the word 'RISE'.

RISE OF EMPIRE

MICHAEL J. SULLIVAN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İMPARATORLUĞUN YÜKSELİŞİ

Royce, kurye gözden kaybolana kadar onu izledi, sonra imparatorluk üniformasını çıkardı. Hadrian'a dönerek, "Eh, o kadar da zor olmadı," dedi.

"Will?" diye sordu Hadrian, ikisi ormana girerken.

Royce başını salladı. "Dün aktör olmak istediğini söylediğini hatırlıyor musun? Sana bir rol vermiştim: Will, İmparatorluk Kontrol Noktası Nöbetçisi. Bence bu rolü oldukça iyi oynadın."

"Biliyorsun, *tüm* fikirlerimle alay etmene gerek yok." Hadrian kaşlarını çatarak kendi cüppesini başına geçirdi. "Ayrıca, yine de bunu düşünmemiz gerektiğini düşünüyorum. Kasaba kasaba dolaşıp dramatik oyunlar, hatta birkaç komedi bile sahneleyebiliriz." Hadrian, daha küçük olan ortağına değerlendirici bir bakış attı. "Ama sen dramaya, belki de trajedilere sadık kalmalısın."

Royce ona sert bir bakış attı.

"Ne? Bence ben harika bir aktör olurum. Kendimi yakışıklı bir başrol oyuncusu olarak görüyorum. *The Crown Conspiracy*'de kesinlikle rol alabiliriz. Ben kötü adamla savaşıp yakışıklı kılıç ustasını oynarım, sen de... sen de diğerini oynayabilirsin."

MICHAEL **J.** SULLIVAN

Riyria Revelations
Kılıç Hırsızlığı
İmparatorluğun
Yükselişi
Novron'un
Varis

TELİF HAKKI

Yayınlayan Hachette Digital

ISBN: 978-0-748-13136-5

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, kurgusal olup, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı © 2011 Michael J. Sullivan

(*Nyphron Rising* © 2009 ve *The Emerald Storm* © 2010)

Harita: Michael J. Sullivan

Michael J. Sullivan'ın *Heir of Novron* kitabından alıntı Telif hakkı © 2011 Michael J. Sullivan

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Hachette Digital

Little, Brown Book Group

100 Victoria Embankment

Londra, EC4Y 0DY

www.hachette.co.uk

*Amilia'ya hayat veren, Modina'ya teselli
veren ve iki kişiyi ölümden kurtaran
Robin'e
goodreads.com ve
kitap blogu topluluğunun üyelerine, her ikisi de
seriyi destekledi ve
başkalarını da maceraya
katılmaya davet eden Arlington
üyeleri
Yazarlar Grubu, cömert destekleri,
yardımları ve geri bildirimleri için*

İmparatorluğun Yükselişi
Michael J. Sullivan Telif Hakkı

KİTAP III

Nyphron'un Yükselişi

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

KİTAP IV

Zümrüt Fırtına

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Terimler ve İsimler Sözlüğü](#)

[Ekstra](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Novron'un Varisleri](#)

[Bölüm 1: Aquesta](#)

ELAN DÜNYASININ BİLİNER BÖLGELERİ

Estrendor: Kuzey çöller
Erivan İmparatorluğu: Elf toprakları
Apeladorn: İnsan ulusları

Ba Ran Takımadaları: Goblin adaları
Westerlands: Batı çölleri

Dacca: Güney insanların adası

APELADORN ULUSLARI

Avryn: Merkezdeki zengin krallıklar

Trent: Kuzeydeki dağlık krallıklar

Calis: Savaş lordları tarafından yönetilen güneydoğu tropikal bölgesi
Delgos: Güney cumhuriyeti

AVRYN KRALLIKLARI

Ghent: Nyphron Kilisesi'nin dini mülkiyeti
Melengar:

Küçük ama eski ve saygın krallık
Warric: Avryn krallıkları arasında en güçlüsü

Dunmore: En genç ve en az gelişmiş krallık
Alburn: Ormanlık krallık

Rhenydd: Yoksul krallık

Maranon: Gıda üreticisi. Bir zamanlar Delgos'un bir parçasıydı, ancak Delgos cumhuriyet olduğunda kaybedildi

Galeannon: Çorak tepelerden oluşan kanunsuz krallık, birçok büyük savaşın yapıldığı yer

TANRILAR

Erebus: Tanrıların babası

Ferrol: En büyük oğul, elflerin tanrısı

Drome: İkinci oğul, cücelerin tanrısı

Maribor: Üçüncü oğul, insanların tanrısı

Muriel: Tek kızı, doğa tanrıçası

Uberlin: Muriel ve Erebus'un oğlu, karanlığın tanrısı

SIYASİ PARTİLER

Emperyalistler: Yarı tanrı Novron'un doğrudan torunu olan tek bir lider altında insanlığı birleştirmek isteyenler

Milliyetçiler: Halk tarafından seçilen bir lider tarafından yönetilmek isteyenler

Kraliyetçiler: Bireysel, bağımsız hükümdarlar tarafından yönetilmeye devam etmek isteyenler

KİTAP III

NYPHRON'UN YÜKSELİŞİ

BÖLÜM 1

İMPARATORİÇE

Amilia, Edith Mon'un gözlerine bakarak bir hata yaptı. Asla böyle bir niyeti yoktu, gözlerini yerden kaldırmayı hiç planlamamıştı, ama Edith onu şaşırttı ve düşünmeden başını kaldırdı. Baş hizmetçi, onun bu hareketini bir meydan okuma, mutfak çalışanları arasında bir isyan işareti olarak görecekti. Amilia daha önce Edith'in gözlerine hiç bakmamıştı ve şimdi bunu yaparken, onların arkasında bir ruhun gizlendiğini merak etti. Eğer öyleyse, o ruh korkmuş ya da ölmüş olmalıydı, sonbaharın sonlarında çürümüş bir elma gibi; bu da onun kokusunu açıklardı. Edith'in kokusu ekşiydi, belli belirsiz bir şekilde bozulmuş gibiydi, sanki bir şey çürümüş gibi.

"Bu da maaşından kesilecek bir başka kalem olacak," dedi tombul kadın. "Oldukça büyük bir çukur kazıyorsun, değil mi?"

Edith iri ve genişti ve boynu yok gibiydi. Kocaman kafası omuzlarının üzerinde dik duruyordu. Buna karşılık, Amilia neredeyse yok gibiydi. Küçük ve armut biçimli, sade bir yüzü ve uzun, cansız saçları olan Amilia, kalabalığın bir parçasıydı, kimsenin durup bakmayacağı yüzlerden biriydi; ne güzel ne de ikinci kez bakılmasını gerektirecek kadar çirkin. Ne yazık ki, sarayın baş hizmetçisi Edith Mon'un gözünde görünmezliği işe yaramadı.

"Ben kırmadım." *İkinci hata, diye* düşündü Amilia.

Etli bir el Amilia'nın yüzüne tokat attı, kulakları çınladı ve gözleri yaşardı. "Devam et," Edith tatlı bir sesle onu kışkırttı ve sonra fısıldadı, "bana yine yalan söyle."

Dengesini sağlamak için lavaboya tutunan Amilia, yanağında bir sıcaklık hissetti. Bakışları Edith'in elini takip etti ve el tekrar yükseldiğinde Amilia irkildi. Edith, kıkırdarak tombul parmaklarını Amilia'nın saçlarında gezdirdi.

"Saçın karışmamış," dedi Edith. "İşini yapmak yerine zamanını nasıl geçirdiğini görebiliyorum. Kasabın dikkatini çekmeyi mi umuyorsun? Belki de odun getiren o küstah küçük adamın? Seninle konuşurken gördüm."

Onu. Sana baktıklarında ne gördüklerini biliyor musun? Çirkin bir mutfak hizmetçisi görüyorlar. Lye ve yağ kokan sefil, pis bir sokak çocuğu. Seni bedavaya almaktansa bir fahişeye para öderler. Görevlerine daha fazla zaman ayırsan daha iyi olur. Öyle yapsan, seni bu kadar sık dövmek zorunda kalmazdım.

Amilia, Edith'in saçını büküp yumruğunun etrafında sıkıştırdığını hissetti. "Sana acı çektirmekten zevk aldığımdan değil." Amilia yüzünü buruşturana kadar saçını çekti. "Ama öğrenmen gerek." Edith, Amilia'nın saçını çekmeye devam etti, başını geriye doğru zorlayarak sadece tavanı görebileceği hale getirdi. "Yavaşsın, aptalsın ve çirkinsin. Bu yüzden hala mutfakta çalışıyorsun. Seni çamaşırcı yapamam, salon veya oda hizmetçisi yapmam daha da imkansız. Beni utandırırısın, anladın mı?"

Amilia sessiz kaldı.

"Anladın mı dedim?" "Evet."

"Tabağı kırdığın için özür dile."

"Tabağı kırdığım için özür dilerim."

"Ve yalan söylediğin için de özür diler misin?"

"Evet."

Edith, Amilia'nın yanan yanağını sertçe okşadı. "Aferin kızım. Masrafını hesabına ekleyeceğim. Şimdi cezaya gelince..." Amilia'nın saçını bıraktı ve elinden fırçayı alıp ağırlığını ölçtü. Genellikle kemer kullanırdı; fırça daha çok acıtacaktı. Edith onu büyük aşçının göremeyeceği çamaşıraneye sürükleyecekti. Baş aşçı Amilia'yı sevmiştir ve Edith kızlarını disipline etme hakkına sahip olsa da, Ibis mutfağında buna izin vermezdi. Amilia şişman bir elin bileğini tutmasını bekledi, ama Edith onun yerine başını okşadı. "Ne kadar uzun saçların var," dedi sonunda. "Saçların işine engel oluyor, değil mi? Kendini fazla beğenmeni sağlıyor. Her iki sorunu da nasıl çözeceğimi biliyorum. Ben..."

Mutfak sessizliğe büründü. Sürekli tereyağı çalkalayan Cora, hareketini yarıda kesti. Aşçılar doğramayı bıraktı ve ocakların yanında odun istifleyen Nipper bile donakaldı. Amilia onların bakışlarını takip ederek merdivenlere yöneldi.

Beyaz kadife ve saten giysiler giymiş bir soylu kadın merdivenlerden aşağı süzülerek buharlı ve kokulu mutfığa girdi. Tozlu yüzünde keskin gözleri ve ince dudakları dikkat çekiyordu. Kadın uzundu ve kambur duran Amilia'nın aksine dik ve gururlu bir duruşu vardı.

hemen duvar kenarındaki küçük masaya yöneldi, fırıncı orada ekmek hazırlıyordu.

"Burayı temizle," diye eliyle işaret ederek, kimseye özel olarak hitap etmeden emretti. Fırıncı hemen aletlerini ve hamurunu önlüğüne koydu ve aceleyle uzaklaştı. "Temizle," diye ısrar etti kadın.

Amilia, fırçanın eline geri itildiğini hissetti ve bir itmeyle öne doğru sendeledi. Kafasını kaldırmadan hemen işe koyuldu ve unla kaplı filmi büyük dairesel hareketlerle temizlemeye başladı. Nipper bir anda yanında bir kova ile belirdi ve Vella da bir havluyla geldi. Kadın küçümseyerek izlerken, birlikte dağınıklığı temizlediler.

"İki sandalye," diye bağırdı kadın ve Nipper onları getirmek için koştu.

Ne yapacağını bilemeyen Amilia, yerinde durup kadını izledi yanında damlayan fırçayı tutarken izledi. Soylu kadın onun bakışlarını fark edince, Amilia hızla aşağıya baktı ve bir hareket gözüne çarptı. Küçük gri bir fare, fırıncının masasının altında donakaldı, gölgelerde saklanmaya çalışıyordu. Şansını dener, bir parça ekmek kapıp küçük bir çatlaktan kayboldu.

"Ne zavallı bir yaratık," diye bayanın dediğini duydu. Amilia, bayanın fareyi kastettiğini sandı, ta ki bayan "Yere pis bir su birikintisi yapıyorsun. Git buradan," diye ekleyene kadar.

Amilia, lavabosuna dönmeden önce acınası bir reverans yapmaya çalıştı. Kadın, her biri mükemmel bir diksiyonla duyurulan bir dizi emir yağdırdı. Vella, Cora ve hatta Edith, sanki kraliyet ziyafeti içinmiş gibi masayı hazırlamaya başladılar. Vella beyaz bir masa örtüsü serdi ve Edith gümüş çatal bıçakları yerleştirmeye başladı, ancak kadın her parçayı özenle kendisi yerleştirdiği için kovuldu. Kısa sürede masa, çok sayıda kadeh ve keten peçeteyle iki kişilik zarif bir şekilde hazırlandı.

Amilia, orada kimlerin yemek yiyeceğini hayal bile edemiyordu. Kimse hizmetçiler için masa kurmazdı ve bir asilzade neden mutfağa yemek yemeye gelsin ki?

"Bakın, bu da neyin nesi?" Amilia, Ibis Thinly'nin tanıdık derin sesini duydu. Yaşlı deniz aşçısı, parlak mavi gözleri ve çenesini çevreleyen ince sakalı olan, geniş göğüslü bir adamdı. Sabahı çiftçilerle toplantıda geçirmişti, ama yine de her zamanki önlüğünü giyiyordu. Yağ lekeli önlük onun üniforması, mesleğinin simgesiydi. Mutfaka, yaramazlık peşinde olan bir ayı gibi daldı. Kadını gördüğünde durdu.

"Ben Leydi Constance," dedi soylu kadın. "Birazdan İmparatoriçe Modina'yı buraya getireceğim. Eğer aşçıysan, yemeği hazırla." Leydi bir an durup masayı eleştirel bir gözle inceledi. Birkaç eşyanın yerini değiştirdikten sonra arkasını dönüp çıktı.

"Leif, kızarmış kuzu eti için bıçak getir," diye bağırdı Ibis. "Cora, peynir getir. Vella, ekmek getir. Nipper, odun yığınınını düzelt!"

"İmparatoriçe!" Cora, kiler odasına koşarken haykırdı.

"Buraya ne yapmaya geldi?" diye sordu Leif. Sesinde öfke vardı, sanki istenmeyen, önemsiz bir akraba ziyarete gelmiş ve o da rahatsız olan malikâne sahibiymiş gibi.

Amilia imparatoriçeyi duymuştu ama onu hiç görmemişti, uzaktan bile. Onu gören çok az kişi vardı. İmparatoriçe, altı ay önce Wintertide'da özel bir törenle taç giymişti ve Aquesta'ya gelişi her şeyi değiştirmişti.

Kral Ethelred artık tacını takmıyordu ve "Majesteleri" yerine "Naip" olarak anılıyordu. Hâlâ kaleyi yönetiyordu, ancak artık oraya imparatorluk sarayı deniyordu. Diğerini, yani naip Saldur, tüm değişiklikleri yapmıştı. Aslen Melengarlı olan eski piskopos, buraya yerleşmiş ve inşaatçılara büyük salon ve taht odasını gece gündüz çalışarak inşa etmelerini emretmişti. Saldur ayrıca tüm hizmetçilerin uyması gereken yeni kurallar da koymuştu.

Saray personeli, yeni muhafızlardan biri eşlik etmedikçe saraydan çıkamazdı ve dışarıya gönderilen tüm mektuplar okunur ve onaylanmak zorundaydı. İkinci kural pek sorun teşkil etmiyordu, çünkü yazabilen çok az hizmetçi vardı. Ancak saraydan dışarı çıkma kısıtlaması neredeyse herkes için bir zorluktu. Şehirde veya çevredeki çiftliklerde aileleri olan birçok kişi, artık her gece evlerine dönemediği için istifa etmeyi tercih etti. Kalede kalanlar, onlardan bir daha haber almadı. Naip Saldur, sarayı dış dünyadan başarıyla izole etmişti, ancak içeride söylentiler ve dedikodular yayılıyordu. Uzak koridorlarda, istifa etmenin kaçmaya çalışmak kadar sağlıksız olduğu yönünde spekülasyonlar yaygındı.

Kimsenin imparatoriçeyi görmemesi, kendi başına bir dizi spekülasyona yol açtı. Herkes onun efsanevi imparator Novron'un varisi ve dolayısıyla tanrı Maribor'un çocuğu olduğunu biliyordu. Bu, Elan'ın en büyük şövalyelerinden düzinelercesini katleden canavarı öldürebilen tek kişi olmasıyla kanıtlanmıştı. Daha önce küçük bir köyden gelen bir çiftçi kızı olması, Maribor'un gözünde

söylentiler, onun ruhani bir varlık haline yükseldiğini ve sadece naip ve kişisel sekreterinin onun ilahi huzurunda durabildiğini öne sürüyordu.

Amilia, *bu soylu kadının o olması gerektiğini* düşündü. Ekşi suratlı ve kusursuz konuşan bu kadın, imparatoriçenin imparatorluk sekreteriydi.

Kısa sürede bulabildikleri en iyi yiyecekleri masaya dizmişlerdi. Fırıncı Knob ve kasap Leif, yemeklerin yerleştirilmesi konusunda tartışıyorlardı, her ikisi de kendi ürünlerinin ortada olmasını istiyordu. "Cora," dedi Ibis, "güzel peynirli pastanı ortaya koy." Bu, sütçü kızın yüzüne bir gülümseme ve kızarıklık getirirken, Leif ve Knob'un yüzüne ise somurtkan bir ifade getirdi.

Mutfak yardımcısı olan Amilia'nın başka bir görevi yoktu ve bulaşıklarına geri döndü. Edith, meşe fiçilerin yığınının yanındaki köşede barmen ve kadehçi ile heyecanla sohbet ediyordu ve tüm hizmetçiler kıyafetlerini düzeltiyor ve saçlarını tarıyorlardı. Leydi geri döndüğünde Nipper hala süpürge yapıyordu. Bir kez daha herkes durdu ve onun ince bir genç kızı bileğinden tutarak içeri girmesini izledi.

"Otur," dedi Leydi Constance sert bir sesle.

Herkes iki kadının arkasından, tanrıça kraliçeyi ilk kez görmek için bakmaya çalışıyordu. İki zırhlı muhafız ortaya çıktı ve masanın iki yanına yerleşti. Ama başka kimse görünmüyordu.

İmparatoriçe nerede?

"Modina, otur dedim," diye tekrarladı Leydi Constance. Amilia şok oldu.

Modina mı? Bu kimsesiz çocuk imparatoriçe mi?

Kız, Leydi Constance'ı duymamış gibi görünüyordu ve boş bir ifadeyle hareketsizce duruyordu. Onun bir genç kız olduğu belliydi, narin ve ölümcül derecede zayıftı. Bir zamanlar güzel olabilirdi, ama geriye kalan sadece korkunç bir manzaraydı. Kızın yüzü kemik gibi beyazdı, cildi ince ve gergindi, altındaki kafatasının ayrıntılı hatlarını ortaya çıkarıyordu. Dağınık sarı saçları yüzüne düşmüştü. Üzerinde sadece ince beyaz bir önlük vardı, bu da kızın hayalet gibi görünümünü daha da artırıyordu.

Lady Constance iç geçirdi ve kızı fırıncının masasındaki sandalyelerden birine oturtmaya zorladı. Kız, bir oyuncak bebek gibi kendini hareket ettirmeye izin verdi. Hiçbir şey söylemedi ve gözleri boş boş bakıyordu.

"Peçeteyi kucağına bu şekilde yerleştir." Leydi Constance, keten bezi dikkatlice açıp özenli hareketlerle yerleştirdi. Hiçbir şeyden habersiz oturan imparatoriçeye sert bir bakışla bakarak bekledi. "İmparatoriçe olarak, asla kendinize hizmet etmeyeceksiniz

" diye devam etti Leydi Constance. "Hizmetçileriniz tabağınızı doldururken siz bekleyeceksiniz." Sinirli bir şekilde etrafına bakarken gözleri Amilia'yı buldu. "Sen, buraya gel," diye emretti. "Ekselanslarına hizmet et."

Amilia fırçayı leğene bıraktı, önlüğüne ellerini sildi ve aceleyle öne çıktı. Servis yapma konusunda deneyimsizdi ama hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, Leif'in eti kesişini izlediği anları hatırlamaya odaklandı. Maşa ve bıçağı eline aldı ve onu taklit etmek için elinden geleni yaptı. Leif bunu her zaman çok kolaymış gibi yapıyordu, ama Amilia'nın parmakları ona ihanet etti ve o, kızın tabağına sadece birkaç parça kuzu eti koyabilmek için çaresizce uğraştı.

"Ekmeğ." Leydi Constance bu kelimeyi kırbaç gibi sertçe söyledi ve Amilia uzun, bükülmüş ekmeği dilimledi, bu sırada neredeyse kendini kesiyordu.

"Şimdi ye."

Kısa bir an için Amilia bunun kendisine verilen başka bir emir olduğunu düşündü ve yanıt olarak elini uzattı. Kendini yakaladı ve hareketsizce durdu, bulaşıklarına geri dönebilecek miydi emin olamıyordu.

"Yiyin dedim." İmparatorluk sekreteri, uzak duvara boş boş bakan kıza sert bir bakış attı.

"*Ye, lanet olası!*" Lady Constance bağırdı ve Edith Mon ve Ibis Thinly dahil mutfaktaki herkes irkildi. Fırıncının masasına yumruğuyla vurdu, kadehleri devirdi ve bıçakları tabaklara çarptı. "*Ye!*" diye tekrarladı Leydi Constance ve kızın yüzüne tokat attı. Derisiyle kaplı kafatası darbeyle sallandı ve kendi kendine durdu. Kız yüzünü buruşturmadı. Sadece bakmaya devam etti, bu sefer yeni bir duvara.

Öfkeyle imparatorluk sekreteri ayağa kalktı ve sandalyesini devirdi. Et parçalarından birini aldı ve kızın ağızına zorla sokmaya çalıştı.

"Neler oluyor?"

Lady Constance sesin duyulmasıyla donakaldı. Yaşlı, beyaz saçlı bir adam merdivenlerden mutfağa indi. Zarif mor cüppesi ve siyah pelerini, sıcak ve dağınık mutfakta hiç de uygun görünmüyordu. Amilia, Regent Saldur'u hemen tanıdı.

"Ne oluyor burada..." Saldur masaya yaklaşırken söze başladı. Kıza, sonra mutfak personeline ve son olarak da bir ara eti düşüren Leydi Constance'a baktı. "Onu buraya getirerek ne yapmaya çalıştınız?"

"Ben... ben düşündüm ki..."

Saldur elini kaldırarak onu susturdu, sonra yavaşça yumruğunu sıktı. Çenesini sıktı ve keskin burnundan derin bir nefes aldı. Bir kez daha kıza odaklandı. "Ona bak. Onu eğitip yetiştirmen gerekiyordu. Hiç olmadığı kadar kötü durumda!"

"Ben... denedim, ama..."

"Kapa çeneni!" diye bağırdı naip, yumruğunu hala havada tutarak. Mutfakta kimse kıpırdamadı. Tek ses, fırınlardaki ateşin hafif çıtırtıları ve tenceredeki çorbanın kaynamasıydı. "Eğer bu bir profesyonelin sonucuysa, amatörleri de deneyebiliriz. Onlar daha kötüsünü yapamazlar." Naip Amilia'yı işaret etti. "Sen! Tebrikler, artık imparatoriçenin imparatorluk sekreteri oldun." Dikkatini tekrar Leydi Constance'a çevirerek, "Ve sana gelince... Artık hizmetlerine ihtiyacımız yok. Muhafızlar, onu götürün."

Amilia, Leydi Constance'ın sendelediğini gördü. Mükemmel duruşu bir anda yok oldu, korkarak geri adım attı ve ters dönmüş sandalyeye takılıp neredeyse düşüyordu. "Hayır! Lütfen, hayır," diye bağırdı, saray muhafızı kolunu tutup arka kapıya doğru çekiyordu. Başka bir muhafız da diğer kolunu tuttu. Onlar onu dışarı sürüklerken çılgına döndü, yalvararak ve direnerek.

Amilia, et maşası ve kesme bıçağını elinde tutarak olduğu yerde donakaldı ve nefes almayı hatırlamaya çalıştı. Leydi Constance'ın yalvarışları sönünce, Regent Saldur ona döndü, yüzü kızarmış, alaycı dudaklarının arkasından dişleri görünüyordu. "Beni hayal kırıklığına uğratma," dedi ona ve pelerini arkasında dalgalanarak merdivenlere geri döndü.

Amilia, duvara bakmaya devam eden kıza geri döndü.

Kimsenin imparatoriçeyi görmemesinin gizemi, bir asker kızları Modina'nın odasına götürüldüğünde çözüldü. Amilia, naip ofislerinin ve kraliyet konutunun bulunduğu doğu kalesine gideceğini sanıyordu. Ama şaşırtıcı bir şekilde, muhafız hizmet tarafında kaldı ve çamaşırhanenin karşısındaki kavisli merdivene yöneldi. Hizmetçi kızlar bu merdiveni üst katlardaki odalara hizmet etmek için kullanıyordu. Ama burada, asker aşağı indi.

Amilia, gardiyana soru sormadı, zihni onun beline asılı kılıçla meşguldü. Koyu renkli gözleri taş gibi bir yüze gömülüydü ve Amilia'nın başının tepesi onun çenesinin altına kadar geliyordu. Her iki eli de Amilia'nın iki elinin büyüklüğündeydi. O, Leydi Constance'ı götüren gardiyanlardan biri değildi, ama Amilia, zamanı geldiğinde onun tereddüt etmeyeceğini biliyordu.

Üç fenerin aydınlattığı karanlığa inerken hava serin ve nemli hale geldi. Son fenerin yüzlüğü çıkmış ve mum damlıyordu. Merdivenlerin altında, her iki yanında daha fazla kapı bulunan küçük bir koridora açılan ahşap bir kapı açıktı. Amilia bir odada birkaç fiçı ve samanla kaplı şişe rafı gördü. İki kapı büyük kilitlerle kapatılmıştı, üçüncü kapı ise açıktı ve saman yığını ve tahta bir kova dışında boş olan küçük bir taş odayı ortaya çıkardı. Oraya vardıklarında, asker bir kenara çekildi ve sırtını duvara dayadı.

"Özür dilerim..." Amilia şaşkın bir şekilde söze başladı. "Anlamıyorum. İmparatoriçenin yatak odasına gideceğimizi sanıyordum."

Muhafız başını salladı.

"Eminliğinizin burada uyuduğunu mu söylüyorsunuz?"

Asker yine başını salladı.

Amilia şok içinde bakarken, Modina odaya girip saman yığınının üzerine kıvrıldı. Muhafız ağır kapıyı kapattı ve mandala büyük bir kilit takmaya başladı.

"Bekle," dedi Amilia, "onu burada bırakamazsın. Hasta olduğunu görmüyor musun?"

Muhafız kilidi yerine taktı. Amilia meşe kapıya bakakaldı.

Bu nasıl mümkün olabilir? O imparatoriçe. O bir tanrının kızı ve kilisenin baş rahibesi.

"İmparatoriçeyi eski bir mahzende mi tutuyorsunuz?"

"Eskiden bulunduğu yerden daha iyi," dedi asker. O ana kadar konuşmamıştı ve sesi Amilia'nın beklediğinden farklıydı. Yumuşak, anlayışlı ve fısıltıdan biraz daha yüksek olan sesi, Amilia'yı etkisiz hale getirdi.

"O neredeydi?"

"Zaten çok fazla konuştum."

"Onu orada bırakamam. Elinde mum bile yok." "Emrim onu burada tutmak."

Amilia ona baktı. Gözlerini göremiyordu. Miğferinin vizörü ve gölgelerin düşüş şekli, burnunun üstündeki her şeyi karanlığa boğuyordu. "Peki," dedi sonunda ve mahzenden çıktı.

Bir dakika sonra merdiven boşluğundan mumla dolu fenerle geri döndü. "En azından ona eşlik edebilir miyim?"

"Emin misin?" Sesi şaşkın geliyordu.

Amilia emin değildi ama yine de başını salladı. Muhafız kapıyı açtı.

İmparatoriçe saman yatağında kıvrılmış yatıyordu, gözleri açıktı, bakıyordu ama görmüyordu. Amilia köşede topaklanmış bir battaniye gördü. Fenerini yere koydu, yün battaniyeyi silkeledi ve kızın üzerine örttü.

"Sana pek iyi davranmıyorlar, değil mi?" dedi, Modina'nın yüzünü kaplayan saçlarını dikkatlice geriye doğru tarayarak. Saç telleri, üzerlerine serpilmiş saman kadar sert ve kırılıyordu. "Kaç yaşındasın?"

İmparatoriçe cevap vermedi, Amilia'nın dokunuşuna da tepki göstermedi. Yan yatmış olan kız, dizlerini göğsüne çekmiş, yanağını samana dayamıştı. Ara sıra gözlerini kırıyor, göğsü her nefes alışında inip kalkıyordu, ama başka bir şey yapmıyordu.

"Kötü bir şey oldu, değil mi?" Amilia, parmaklarını Modina'nın çıplak kolunda hafifçe gezdirdi. Başparmağı ve işaret parmağıyla kızın bileğini rahatlıkla kavrayabiliyordu. "Bak, burada ne kadar kalacağım bilmiyorum. Çok uzun sürmeyeceğini umuyorum. Bak, ben asil bir hanımefendi değilim. Ben sadece bulaşık yıkayan bir kızım. Naip, seni eğitip yetiştirmem gerektiğini söylüyor, ama yanılıyor. Ben bunların hiçbirini bilmiyorum." Modina'nın başını okşadı ve parmaklarını, Leydi Constance'ın vurduğu yerde hala lekeler bulunan çukur yanaklarında hafifçe gezdirdi. "Ama sana asla zarar vermeyeceğime söz veriyorum."

Amilia birkaç dakika oturdu ve kıza ulaşmanın bir yolunu bulmaya çalıştı. "Sana bir sır verebilir miyim? Sakın gülme... ama... ben karanlıktan gerçekten çok korkarım. Aptalca olduğunu biliyorum ama elimde değil. Hep böyleydim. Kardeşlerim bu konuda sürekli benimle dalga geçerler. Benimle biraz sohbet edersen, belki bu bana yardımcı olur. Ne dersin?"

Hâlâ bir tepki yoktu.

Amilia iç geçirdi. "Peki, yarın odamdan birkaç mum getireceğim. Bir sürü mum biriktirdim. Bu, ortamı biraz daha hoş hale getirecektir. Sen şimdi dinlenmeye çalış."

Amilia karanlıktan korktuğu konusunda yalan söylememişti. Ama o gece, imparatoriçenin yanında kıvrılıp uyumaya çalışırken, bir dizi yeni korkunun arkasında sıraya girmek zorunda kaldı.

O gece askerler Amilia'yı almaya gelmediler ve kahvaltı getirildiğinde uyandı — daha doğrusu, odanın ortasında duran tahta bir tabakta zıplayarak getirildi. Üzerinde yumruk büyüklüğünde bir parça et, bir dilim peynir ve kalın kabuklu ekmek vardı.

Harika görünüyordu ve Ibis'in nezaketi sayesinde Amilia'nın standart yemeklerine benziyordu. Saraya gelmeden önce hiç sığır eti veya geyik eti yememişti, ama şimdi bu sıradan bir şey olmuştu. Baş aşçı ile arkadaş olmanın başka avantajları da vardı. İnsanlar, beslenmelerini kontrol eden adamı gücendirmek istemiyorlardı, bu yüzden Amilia, Edith Mon hariç, genellikle iyi muamele görüyordu. Amilia birkaç lokma aldı ve yüksek sesle beğenisini dile getirdi. "Bu çok lezzetli. Sen de ister misin?"

İmparatoriçe cevap vermedi.

Amilia iç geçirdi. "Hayır, sanmıyorum. Ne istersin? Ne isterseniz getirebilirim."

Amilia ayağa kalktı, tepsiyi aldı ve bekledi. Hiçbir şey olmadı. Birkaç dakika sonra kapıyı çaldı ve aynı gardiyan kapıyı açtı.

"Affedersiniz, Ekselansları için uygun bir yemek ayarlamam gerekiyor." Gardiyan tabağa şaşkın bir şekilde baktı, ama kenara çekilerek Amilia'nın merdivenleri çıkmasına izin verdi.

Mutfak hala önceki gecenin olaylarıyla çalkalanıyordu, ama Amilia mutfağa girer girmez sesler kesildi. "Seni geri gönderdiler, değil mi?" Edith sırtıttı. "Merak etme, tencerelerini sakladım. Ve o saç da unuttum."

"Kapa çeneni, Edith," diye azarladı Ibis somurarak. Dikkatini Amilia'ya çevirerek, "İyi misin? Seni geri mi gönderdiler?" dedi.

"İyiyim, teşekkürler Ibis, ve hayır, sanırım hala imparatoriçenin sekreteriyim, bu ne anlama geliyorsa."

"Aferin sana, kızım," dedi Ibis. Edith'e dönerek ekledi, "Ve şimdi söylediklerine dikkat et. Görünüşe göre o yığın kendin yıkayacaksın." Edith dönüp *homurdanarak* uzaklaştı.

"Ee, canım, seni buraya ne getirdi?"

"İmparatoriçeye gönderdiğin bu yemekler için geldim." Ibis incinmiş görünüyordu. "Nesi var ki?"

"Hiçbir şeyi yok, harika. Ben de biraz yedim." "O zaman anlamıyorum..."

"Majesteleri hasta. Bunu yiyemez. Ben kendimi iyi hissetmediğimde annem bana çorba yapardı, yutması kolay, ince sarı bir çorba. Acaba sen de öyle bir şey yapabilir misin?"

"Tabii," dedi Ibis. "Çorba yapmak kolaydır. Biri bana onun kendini kötü hissettiğini söylemeliydi. Ne yapacağımı çok iyi biliyorum. Ben buna Deniz Tutması Çorbası diyorum."

yeni gelenlerin ilk birkaç gün mide bulantısını geçiren tek şeydi. Leif, bana büyük su ısıtıcısını getir."

Amilia sabahın geri kalanını Modina'nın küçük hücreğine gidip gelerek geçirdi. Yurt odasından tüm eşyalarını çıkardı: yedek bir elbise, birkaç iç çamaşırı, bir gecelik, bir fırça ve neredeyse bir düzine mumdan oluşan değerli zulası. Keten çarşaflardan yastık, çarşaf ve battaniye getirdi. Hatta boş bir misafir odasından bir sürahi, biraz yumuşak sabun ve bir leğen bile çaldı. Her geçişinde, gardiyan ona küçük bir gülümsemeyle başını eğerek eğlenerek salladı.

Eski samanı çıkarıp ahırdan taze saman demetleri getirdikten sonra, çorbayı kontrol etmek için Ibis'e gitti. "Daha fazla zamanım olduğunda bir sonraki parti daha iyi olacak, ama bu da ona biraz enerji verir," dedi.

Amilia hücreye geri döndü ve buharlı çorba tenceresini yere koyduktan sonra imparatoriçeye oturmasına yardım etti. Sıcaklığını kontrol etmek için ilk yudumu aldı, sonra kaşığı Modina'nın dudaklarına götürdü. Çorbanın çoğu çenesinden damlayarak önlüğünün önüne sıçradı.

"Tamam, bu benim hatamdı. Bir dahaki sefere o hanımefendinin çok heyecanlandığı peçetelerden birini getirmeyi unutmayacağım." İkinci kaşıkla Amilia elini kase şeklinde yapıp fazlalığın çoğunu yakaladı. "Aha!" diye bağırdı. "Birazını içirdim. Güzel, değil mi?" Bir kaşık daha verdi ve bu sefer Modina'nın yuttuğunu gördü.

Kase boşaldığında, Amilia çorbanın çoğunun yere döküldüğünü veya Modina'nın kıyafetlerine sızdığını tahmin etti, ama en azından bir kısmının içine girdiğinden emindi. "İşte, şimdi biraz daha iyi oldu, değil mi? Ama seni berbat bir hale getirdiğimi görüyorum. Seni biraz temizleyelim mi?" Amilia Modina'yı yıkadı ve kendi yedek önlüğünü giydirdi. İki kızın boyları benzerdi, ancak Amilia bir parça ip ile kemer yapana kadar Modina elbise içinde boğuluyordu.

Amilia, saman ve çalıntı battaniye, yastık ve çarşaflarla iki geçici yatak hazırlarken konuşmaya devam etti. "Bize yatak getirmek isterdim ama çok ağırlardı. Ayrıca, fazla dikkat çekmek istemedim. İnsanlar zaten bana tuhaf bakışlar atıyordu. Bunlar gayet iyi olur, sence de öyle değil mi?" Modina boş boş bakmaya devam etti. Her şey hazır olduğunda, Amilia Modina'yı yeni çarşaf serilmiş yatağına oturttu ve bir avuç neşeli mumun ışığında nazikçe saçlarını taramaya başladı.

"Peki, bir insan nasıl imparatoriçe olur?" diye sordu. "Yüzlerce şövalyeyi öldüren bir canavarı öldürdüğünü söylüyorlar. Biliyorsun, sen canavar öldüren tiplere pek benzemiyorsun, alınma." Amilia durakladı ve başını eğdi. "Hâlâ konuşmak istemiyor musun? Sorun değil. Geçmişini gizli tutmak istiyorsun. Anlıyorum. Sonuçta, daha yeni tanıştık.

"Peki, bakalım... Kendim hakkında ne anlatabilirim? Tarin Vale'den geliyorum. Nerede olduğunu biliyor musun? Muhtemelen bilmiyordur. Burası ile Colnora arasında küçük bir köy. İnsanların daha heyecanlı yerlere giderken bazen uğradıkları küçük bir kasaba. Tarin'de pek bir şey olmaz. Babam araba yapar ve bu işte çok iyidir. Yine de fazla para kazanmaz." Durdu ve kızın yüzüne bakarak Amilia'nın söylediklerini dinleyip dinlemediğini anlamaya çalıştı.

"Baban ne iş yapıyor? Sanırım çiftçi olduğunu duymuştum, doğru mu?"

Hiçbir şey.

"Babam fazla para kazanmıyor. Annem bunun nedeninin işini *çok iyi* yapması olduğunu söylüyor. İşle gurur duyduğu için çok zaman harcıyor. Bir araba yapmak için bir yılını harcayabiliyor. Bu da işleri zorlaştırıyor, çünkü iş bittiğinde ödeme alıyor. Malzeme satın almak gibi şeyler yüzünden bazen paramız bitiyor.

"Annem iplik eğiriyor, kardeşim odun kesiyor, ama bu da yetmiyor. Bu yüzden buradayım. İplik eğirmede pek iyi değilim, ama okuma yazma biliyorum." Kızın kafasının bir tarafındaki düğümler çözülürken Amilia diğer tarafa geçti.

"Etkilendiğini görebiliyorum. Ama bana pek bir faydası olmadı.

Tabii, bu sayede bir kapı açıldı sayılır.

"Hmm, ne dedin? Okuma ve yazmayı nerede öğrendiğimi mi bilmek istiyorsun? Peki, sorduğun için teşekkürler. Devon öğretti bana. Birkaç yıl önce Tarin Vale'ye gelen bir keşiş." Sesi komplo kurar gibi alçaldı. "Ondan çok hoşlanıyordum, sevimli ve akıllıydı, *çok akıllı*. Kitap okurdu ve bana uzak yerleri ve uzun zaman önce olan şeyleri anlatırdı. Devon, babamın ya da tarikatının başının bizi ayırmaya çalışacağını düşündüğü için, birbirimize mektup yazabilmemiz için bana okuma yazma öğretti. Devon haklıydı tabii ki. Babam öğrendiğinde, 'Bir keşişle geleceğin olamaz' dedi. Devon gönderildi ve ben günlerce ağladım."

Amilia, özellikle kötü bir düğümü çözmek için bir süre durdu. Nazik olmaya çalıştı, ama kız bunu göstermiyor olsa da, ona acı verdiğinden emindi.

"Bu zor bir durumdu," dedi. "Bir an için orada bir serçe saklandığını sandım.

"Neyse, babam okuma yazma bildiğini öğrendiğinde çok gurur duydu. Dükkana gelen herkese benimle övündü. Müşterilerinden biri olan Squire Jenkins Talbert etkilenmiş ve Aquesta'da benim için iyi şeyler söyleyebileceğini söylemişti.

"Kabul edildiğinde herkes çok heyecanlandı. İşin sadece bulaşık yıkamak olduğunu öğrendiğimde, aileme söylemeye gönlüm el vermedi, o yüzden o günden beri eve gitmedim. Şimdi tabii ki beni bırakmıyorlar." Amilia iç geçirdi ama sonra parlak bir gülümseme takındı. "Ama sorun değil, çünkü şimdi seninleyim."

Kapı sessizce çalındı ve gardiyan içeri girdi. Hücredeki değişiklikleri incelemek için bir dakika bekledi ve onaylayarak başını salladı. Bakışları Amilia'ya kaydı ve gözlerinde belirgin bir hüznü vardı. "Üzgünüm bayan, ama Regent Saldur sizi kendisine götürmemi emretti."

Amilia donakaldı, sonra yavaşça fırçayı bıraktı ve titreyen elleriyle genç kızın omuzlarına bir battaniye örttü. Ayağa kalktı, Modina'nın yanağına bir öpücük kondurdu ve titrek bir sesle "Hoşça kal" diye fısıldadı.

BÖLÜM 2

HABERCI

Her zaman bu şekilde öleceğinden korkmuştu, evinden uzak, ıssız bir yolda, tek başına. Orman her iki yandan da yaklaşıyordu ve eğitimli gözleri, yolunu tıkayan enkazın zayıflamış bir ağacın masum bir sonucu olmadığını fark etti. Dizginleri çekerek atının başını aşağıya doğru bastırdı. At, onun gibi tehlikeyi hissederek, bitkinlikten homurdandı ve dizginlerle mücadele etti.

Arkasına ve her iki yanına bakarak, yazın koyu yeşil giysileriyle duran ağaçları taradı. Sabahın erken saatlerindeki sessizlikte hiçbir şey hareket etmiyordu. Önündeki yığın dışında, sakın görünüşü bozan hiçbir şey yoktu. Düşen ağaçlar doğal değildi. Bu mesafeden bile, taze kesilmiş ahşabın parlak renkli hamurunu gördü - bir barikat.

Hırsızlar mı?

Kuşkusuz bir haydut çetesi ormanın örtüsü altında çömelmiş, onu izliyor ve yaklaşmasını bekliyordu. Atı altında nefes nefese kalırken düşüncelerini odaklamaya çalıştı. Burası Galewyr Nehri'ne giden en kısa kuzey yolu idi ve zamanı azalıyordu. Breckton, Melengar krallığını işgal etmeye hazırlanıyordu ve şövalye saldırıyı başlatmadan önce haberi iletmesi gerekiyordu. Yola çıkmadan önce, komutanı ve naip, bu görevin önemini şahsen vurgulamışlardı. Ona güveniyorlardı, *imparatoriçe de* ona güveniyordu. Binlerce kişi gibi, taç giyme töreninde imparatoriçe Modina'yı görebilmek için dondurucu soğukta meydanda bekledi. Kalabalığın büyük hayal kırıklığına uğramasına rağmen, imparatoriçe hiç görünmedi. Saatler sonra yapılan bir duyuruda, İmparatoriçe'nin Yeni İmparatorluk'un işleriyle meşgul olduğu açıklandı. Kısa süre önce köylü sınıfından yükselen yeni hükümdarın, boş işlerle uğraşacak zamanı olmadığı açıktı.

Pelerini çıkarıp eyerin arkasına bağıladı ve tabardındaki altın tacı ortaya çıkardı. Onu geçirmeleri mümkündü. İmparatorluk ordusunun yakınlarda olduğunu biliyorlardı ve Sör Breckton, imparatorluk elçisinin yolunu kesilmesine izin vermezdi. Haydutlar aptal Earl Ballentyne'den korkmayabilirlerdi, ama çaresiz adamlar bile Ballentyne'in şövalyesine saldırmadan önce iki kez düşünürlerdi. Diğer komutanlar kanlı veya öldürülmüş bir haberciyi görmezden gelebilirlerdi, ama Sir Breckton bunu şerefine yapılan kişisel bir saldırı olarak kabul ederdi ve Breckton'ın şerefine hakaret etmek intihar etmekle eşdeğerdi.

Başarısız olmayı reddetti.

Gözlerinden saçlarını çekerek, dizginleri yeniden kavradı ve dikkatlice ilerledi. Barikata yaklaşırken bir hareket gördü. Yapraklar titriyordu. Bir dal kırıldı. Atını döndürdü ve kaçmaya hazırlandı. İyi bir biniciydi, hızlı ve çevikti. Atı iyi yetiştirilmiş üç yaşındaydı ve bir kez mahmuzlandığında kimse onları yakalayamazdı. Eyerinde gerildi ve öne eğildi, sarsılmaya hazırlandı, ama imparatorluk üniformaları onu durdurdu.

İki asker ağaçların arasından yola doğru ağır adımlarla yürüdü ve piyadelerin tipik donuk ifadesiyle ona isteksizce baktı. Sir Breckton'ın komutasının armasıyla süslenmiş kırmızı cüppeler giymişlerdi. Yaklaştıklarında, iri olanı bir çavdar sapını çiğnerken, küçük olan parmaklarını yalayıp üniformasına sildi.

"Beni endişelendirdiniz," dedi binici, rahatlama ve kızgınlık karışımı bir sesle. "Sizi haydut sandım."

Küçük olan gülümsedi. Üniformasına pek özen göstermiyordu. İki omuz askısı çözülmüştü, bu da deri dilciklerin omuzlarında küçük kanatlar gibi dikilmesine neden oluyordu. "Duydun mu Will? Bizi hırsız sandı. Fena fikir değil, ha? Biraz para kesmeliyiz, bir nevi geçiş ücreti almalıyız. En azından bütün gün burada durarak biraz para kazanırız. Tabii Breckton duyarsa bizi canlı canlı derimizi yüzer."

Daha uzun boylu olan asker, muhtemelen yarı akılsız bir dilsizdi, sessizce başını sallayarak onayladı. En azından üniformasını düzgün giyiyordu. Üniforma ona daha iyi uyuyordu ve her şeyi düzgünce bağlamak için zaman ayırmıştı. Her iki üniforma da dışarıda uyumaktan dolayı buruşuk ve lekeli idi, ama piyade askerinin hayatı böyleydi

—bu, onun kurye olmayı tercih etmesinin birçok nedeninden biriydi.

"Bu karışıklığı ortadan kaldırın. Acil bir gönderimim var. Hemen imparatorluk ordusu komutanlığına ulaşmam gerekiyor."

"Dur bakalım, bizim de emirlerimiz var, biliyor musun? Kimsenin geçmesine izin veremeyiz," dedi küçük olan.

"Ben imparatorluk kuryesiyim, seni aptal!"

"Oh," nöbetçi, tahta bir direk kadar zeki bir cevap verdi. Donuk ifadesini koruyan ortağına kısa bir bakış attı. "Eh, bu başka bir durum, değil mi?" Atın boynunu okşadı. "Bu kızın üzerindeki köpüğü bu açıklıyor, değil mi? Suya ihtiyacı var gibi görünüyor. Bir kova var ve hemen şurada küçük bir dere var..."

"Bunun için vaktim yok. Sadece o yığını yoldan çekin ve çabuk olun."

"Tabii, tabii. Bu kadar sert olmana gerek yok. Bize şifreyi söyle, Will ve ben hemen yolundan çekelim," dedi dişlerinin arasına sıkışmış bir şeyi çıkarırken.

"Şifre mi?"

Asker başını salladı. Parmağını çıkardı ve ekşi bir ifadeyle bir şeye kokladıktan sonra onu bir kenara attı. "Biliyorsun, şifre. Buradan casusların geçmesine izin veremeyiz. Ne de olsa savaş var."

"Böyle bir şey duymadım. Bana herhangi bir şifre söylenmedi." "Öyle mi?" Küçük asker kaşlarını kaldırdı ve atın dizginlerini tutarken kaşlarını kaldırdı.

"Yöneticilerle bizzat konuştum ve ben..."

İkisi arasında daha iri olanı onu attan indirdi. Sırt üstü yere düştü, sert bir şekilde yere çarptı ve kafasını vurdu. Bir anlık şiddetli bir acı onu kör etti. Gözlerini açtığı anda, askerin boğazına bıçak dayayarak üzerine çıktığını gördü.

"Kimin için çalışıyorsun?" diye bağırdı iri asker.

"Ne yapıyorsun, Will?" diye sordu küçük olan, hala atını tutarken. "Bu casusu konuşturmaya çalışıyorum, o kadar."

"Ben... ben casus değilim. Ben imparatorluk kuryesiyim. Bırakın beni!"

"Will, emirlerimizde onları sorgulamaktan bahsedilmiyor. Şifreyi bilmiyorlarsa, boğazlarını kesip nehre atıyoruz. Sir Breckton bu yolda karşımıza çıkan her aptalla uğraşacak zamanı yok. Ayrıca, sence kim için çalışıyor? Bizimle savaşan tek kişi Melengar, yani o da Melengar için çalışıyor. Şimdi boğazını kes, ben de bu atı bağlayınca onu nehre sürüklemene yardım ederim."

"Ama ben bir kuryeyim!" diye bağırdı.

"Elbette öylesin."

"Kanıtlayabilirim. Eyer çantasında Sir Breckton'a ait gönderiler var."

İki asker şüpheli bakışlar değiştirdiler. Küçük olan omuz silkti. Atın çantasına uzandı ve aramaya başladı. Balmumu mühürlü bir parşömen içeren deri bir çanta çıkardı, mührü kırdı ve inceledi.

"Vay canına, bu her şeyi açıklıyor. Will, galiba doğru söylüyor.

Bu, Lord Hazretleri için gerçek bir gönderim gibi görünüyor."

"Öyle mi?" diye sordu diğeri, yüzünde endişe belirirken.

"Öyle görünüyor. Onu kaldırsak iyi olur."

Yüzü asık olan asker silahını kınına koydu ve kuryeye ayağa kalkması için elini uzattı. "Ah, özür dilerim. Biz sadece emirleri uyguluyorduk, anlarsın ya?"

"Sir Breckton bu kırık mührü gördüğünde, kafalarınızı uçuracak!" dedi kurye, iri yarısı nöbetçiyi itip diğerinden belgeyi kaparak.

"Biz mi?" Küçük olanı güldü. "Will'in dediği gibi, biz sadece emirleri uyguluyorduk. Buraya gelmeden önce şifreyi almayı başaramayan sendin. Sir Breckton kurallara çok bağlıdır. Emirlerine uyulmamasını sevmez. Tabii ki, hatanız yüzünden en fazla bir elinizi ya da kulağınızı kaybedersiniz. Yerinizde olsam, mührü yeniden kapatmak için balmumu yeterince ısıtabilir miyim diye bakardım."

"Bu izi bozar."

"Hava sıcaktı ve güneş bütün gün keseye vurduğu için mum eyer çantasında eridi diyebilirsiniz. Elini ya da kulağını kaybetmekten iyidir, bence. Ayrıca, Breckton gibi meşgul soylular acil bir mektubu açmadan önce mührü incelemeyiz, ama mühür kırılmışsa bunu fark ederler. Bu kesin."

Kurye, rüzgarda dalgalanan belgeye baktı ve midesi bulandı. Başka seçeneği yoktu, ama bu aptalların gözü önünde bunu yapmayacaktı. Atına tekrar bindi.

"Yolu açın!" diye bağırdı.

İki asker dalları kenara çekti. Atını tekmeledi ve yolda hızla ilerledi.

Royce, kurye gözden kaybolana kadar onu izledi, sonra imparatorluk üniformasını çıkardı. Hadrian'a dönerek, "Eh, o kadar da zor değildi

zor olmadı."

"Will mi?" diye sordu Hadrian, ikisi ormana girerken.

Royce başını salladı. "Dün aktör olmak istediğini söylediğini hatırlıyor musun? Sana bir rol vermişim: Will, İmparatorluk Kontrol Noktası Nöbetçisi. Bence bu rolü oldukça iyi oynadın."

"Biliyorsun, *tüm* fikirlerimle alay etmene gerek yok." Hadrian kaşlarını çatarak kendi tabardını başına geçirdi. "Ayrıca, hala bunu düşünmemiz gerektiğini düşünüyorum. Şehirden şehire dolaşıp dramatik oyunlar, hatta birkaç komedi bile oynayabiliriz." Hadrian, daha küçük olan ortağına değerlendirici bir bakış attı. "Ama belki de dramaya, belki de trajedilere sadık kalmalısın."

Royce ona ters ters baktı.

"Ne? Bence ben harika bir aktör olurum. Kendimi yakışıklı bir başrol oyuncusu olarak görüyorum. *The Crown Conspiracy*'de kesinlikle rol alabiliriz. Ben kötü adamla savaşıyor yakışıklı kılıç ustasını oynarım, sen de... sen de diğerini oynayabilirsin."

Dallardan kaçarken başlıklarını ve eldivenlerini çıkarıp tabardlarına sardılar. Yokuş aşağı yürürken, büyük Galewyr Nehri'ne akan birçok küçük nehirde birine ulaştılar. Burada atlarının hala bağlı olduğunu ve nehir kenarındaki otları yediğini gördüler. Hayvanlar tembelce kuyruklarını sallayarak sinekleri uzak tutuyorlardı. "Bazen beni endişelendiriyorsun Hadrian. Gerçekten."

"Neden aktörler olmasın? Güvenli. Hatta eğlenceli bile olabilir."

"Bu ne güvenli ne de eğlenceli olurdu. Ayrıca, aktörler seyahat etmek zorundadır ve ben durumdan memnunum. Gwen'in yanında kalabiliyorum," diye ekledi Royce. "Gördün mü, bu da başka bir neden. Neden başka bir iş bulmuyorsun?"

Dürüst olmak gerekirse, senin yaptığın işi yapsaydım, başka bir işe asla girmezdim."

Royce, bir eyer çantasından bir çift çizme çıkardı. "Bunu yapıyoruz çünkü bu konuda iyiyiz ve savaş nedeniyle Alric bilgi için en yüksek ücreti ödemeye hazır."

Hadrian alaycı bir şekilde burnunu çekti. "Tabii, bize en yüksek ücretleri ödüyor, ama diğer masraflar ne olacak? Breckton o aptal Ballentyne için çalışıyor olabilir, ama kendisi aptal değil. Kesinlikle mührü inceleyecek ve eyer çantasında yumuşadığı hikayesine inanmayacaktır."

"Biliyorum," dedi Royce, bir kütüğün üzerine oturup imparatorluk botlarını kendi botlarıyla değiştirirken, "ama bir yalan söyledikten sonra, mühür kırma hakkındaki ikinci hikayesi

mührü kırdığına dair ikinci hikayesi daha da tuhaf gelecek, bu yüzden söylediklerine inanmayacaklar."

Hadrian botlarını değiştirmeye çalışırken durdu ve ortağına kaşlarını çattı. "Onu vatana ihanetten idam edeceklerini biliyorsun, değil mi?"

Royce başını salladı. "Bu da tek tanığı ortadan kaldırır."

"Görüyorsun, ben de tam olarak bundan bahsediyorum." Hadrian iç geçirdi ve başını salladı.

Royce, ortağının yüzünde tanıdık melankolinin yayıldığını görebiliyordu. Son zamanlarda bu çok sık oluyordu. Arkadaşının huysuzluğunu anlayamıyordu. Bu garip depresyon nöbetleri genellikle başarıların ardından geliyor ve sık sık ağır içki içilen gecelere yol açıyordu.

Hadrian'ın artık parayı umursayıp umursamadığını merak ediyordu. Sadece içki ve yemek için gerekli olanı alıyor, geri kalanını saklıyordu. Royce, arkadaşının tepkisini, eğer ceplerini karıştırarak ya da evleri soyarak geçimlerini sağlıyor olsalardı anlayabilirdi, ama artık kral için çalışıyorlardı. İşleri Royce'un zevkine göre neredeyse fazla temizdi. Hadrian'ın pislik kavramı yoktu. Royce'un aksine, Ratibor'un çamurlu sokaklarında büyümemişti.

Royce, Hadrian'ı ikna etmeye karar verdi. "Onların bunu öğrenip bizi yakalamak için bir birlik göndermelerini mi tercih edersin?"

"Hayır, sadece masum bir adamın ölümüne neden olmaktan nefret ediyorum."

"Kimse masum değildir dostum. Ve sen bunun sebebi değilsin... Sen daha çok" —kelimeleri aradı—"kızakların altındaki gres gibisin."

"Teşekkürler. Şimdi çok daha iyi hissediyorum."

Royce üniformayı katladı ve botlarla birlikte eyer çantasına düzgünce yerleştirdi. Hadrian, kendisine küçük gelen siyah botlarını çıkarmaya hâlâ uğraşıyordu. Güçlü bir çekişle son botunu da çıkardı ve sinirle yere attı. Botu yerden aldı ve üniformasını çantaya sıkıştırdı. Her şeyi olabildiğince derine sıkıştırdı, kapağı bağladı ve olabildiğince sıkı bir şekilde tokaladı. Çantaya öfkeyle baktı ve bir kez daha iç geçirdi.

"Biliyorsun, çantanı biraz daha iyi düzenlesen, tüm eşyalarını sığdırmak bu kadar zor olmazdı," dedi Royce.

Hadrian ona şaşkın bir ifadeyle baktı. "Ne? Oh... hayır, ben... Sorun ekipman değil."

"O zaman ne?" Royce siyah pelerinini giyip yakasını düzeltti.

Hadrian atının boynunu okşadı. "Bilmiyorum," diye cevapladı kederli bir sesle. "Sadece... Şimdiye kadar hayatımda daha fazlasını başarmış olacağımı düşünmüştüm."

"Delirdin mi? Çoğu erkek, kendilerine ait bile olmayan küçük bir toprak parçasında kendilerini öldüresiye çalıştırıyor. Sen ise istediğini yapmakta ve istediğin yere gitmekte özgürsün."

"Biliyorum, ama gençken kendimi... şey... özel biri sanırdım. Büyük bir amaç uğruna zafer kazanacağımı, kızı elde edeceğimi ve krallığı kurtaracağımı hayal ederdim, ama sanırım her erkek böyle hisseder."

"Ben öyle düşünmüyordum."

Hadrian ona kaşlarını çatı. "Sadece kim olacağıma dair bir fikrim vardı ve değersiz bir casus olmak o planın bir parçası değildi."

"Biz değersiz değiliz," dedi Royce, onu düzelterek. "Özellikle son zamanlarda iyi kazançlar elde ediyoruz."

"Mesele o değil. Ben de paralı asker olarak başarılıydım. Mesele para değil. Mesele, sülük gibi hayatta kalmam."

"Neden bu konu şimdi gündeme geldi? Yıllardır ilk kez, *saygın* işlerle istikrarlı bir şekilde iyi para kazanıyoruz. Maribor adına, bir kralın hizmetindeyiz. Artık iki gece üst üste aynı yatakta uyuyabilir ve tutuklanma endişesi yaşamayız. Geçen hafta şehir muhafızlarının komutanının yanından geçtim ve bana selam verdi."

"Mesele işin miktarı değil. Mesele işin türü. Mesele, sürekli yalan söylememiz. O kurye ölürse, bu bizim suçumuz olacak. Ayrıca, bu ani bir şey değil. Yıllardır böyle hissediyorum. Neden hep başka bir şey yapmamızı önerdiğimi sanıyorsun? Neden kuralları çiğneyip Pickering'in kılıcını çalmak için o işi kabul ettiğimi biliyor musun? Neredeyse idam edilmeye ramak kaldığımız işi?"

"Sunulan olağanüstü miktardaki para için," diye cevapladı Royce.

"Hayır, *sen* bu yüzden kabul ettin. Ben gitmek istedim çünkü doğru olan bu gibi görünüyordu. Bir kez olsun, gerçekten yardıma layık birine yardım etme şansım vardı, en azından o zaman öyle düşünmüştüm."

"Peki aktör olmak çözüm mü?"

Hadrian atının ipini çözdü. "Hayır, ama aktör olarak en azından *erdemli* gibi *davranabilirim*.

sanırım hayatta olduğum için mutlu olmam gerekir, değil mi?"

Cevap vermedi. Rahatsız edici his yeniden ortaya çıkıyordu. Royce, Hadrian'dan sır saklamaktan nefret ediyordu ve bu, vicdanını ağır bir şekilde yükümlüyordu, ki bu şaşırtıcıydı, çünkü vicdanı olduğunu hiç bilmiyordu.

Royce, doğruyu ve yanlış anlık olarak tanımlıyordu. Doğru, kendisi için en iyisi olan şeydi; yanlış ise geri kalan her şeydi. Gerekirse çaldı, yalan söyledi ve hatta öldürdü. Bu onun işiydi ve bu işte iyiydi. Özür dilemek için bir neden yoktu, durup düşünmeye gerek yoktu. Dünya onunla savaş halindeydi ve hiçbir şey kutsal değildi.

Hadrian'a öğrendiklerini anlatmak çok büyük bir riskti. Royce, her değişkenin hesaba katıldığı sabit bir dünyayı tercih ediyordu. Haritalardaki çizgiler her gün değişiyor ve güç bir gruptan diğerine geçiyordu. Zaman çok hızlı akıyordu ve olaylar çok beklenmedikti. Kendini ilkbaharın sonlarında donmuş bir gölü geçiyormuş gibi hissediyordu. Güvenli bir yol seçmeye çalışıyordu, ama ayaklarının altında yüzey çatlıyordu. Yine de, hala kontrol edebileceği bazı değişiklikler vardı. Hadrian'dan sakladığı sırrın, arkadaşının iyiliği için olduğunu kendine hatırlattı.

Kısa boylu gri kısağı Mouse'a binen Royce, bir an düşündü. "Son zamanlarda çok çalışıyoruz. Belki de biraz ara vermeliyiz."

"Bunu nasıl yapabiliriz bilmiyorum," diye cevapladı Hadrian. "İmparatorluk ordusu Melengar'ı işgal etmeye hazırlanırken, Alric'in bize her zamankinden daha çok ihtiyacı olacak."

"Öyle düşünürsün, değil mi? Ama ben haberi okumadın."

BÖLÜM 3

MUCIZE

Prenses Arista Essendon, yolun her çukurunda ve her tümseğinde sarsılan arabanın koltuğunda kambur oturuyordu. Kol dayanağına yaslanarak uyuduğu için boynu tutulmuştu ve sürekli sarsılmaktan başı zonkluyordu. Esneyerek ayağa kalktı, gözlerini sildi ve yüzünü ovuşturdu. Saçlarını düzeltmeye çalışırken parmakları kızıl kahverengi düğümlerin arasında sıkıştı.

Büyükelçi arabası, geçen yıl çok fazla yol kat ettiği için yolcusu kadar yıpranmıştı. Tavan akıyordu, yaylar aşınmıştı ve koltuklar yer yer yıpranmıştı. Şoför, öğlene kadar Medford'a dönmek için hızlı gitme emri almıştı. İyi bir hızla gidiyordu, ama bunun bedeli yol boyunca her çukura ve kayaya çarpmaktı. Arista perdeyi çektiğinde, sabah güneşi yol kenarındaki yapraklı ağaçların arasından parılıyordu.

Neredeyse eve varmıştı.

Titreyen ışık, koçun içini ortaya çıkardı; pencerelerden giren toz her şeyi kaplamıştı. Atılmış bir tülbent ve birkaç elma çekirdeği, karşıdaki bankta yığılmış parşömenlerin üstünü kaplıyordu. Kirli ayak izleri, bir battaniye, bir korse, iki elbise ve üç ayakkabının bulunduğu zemini kaplıyordu. Dördüncü ayakkabının nerede olduğunu bilmiyordu ve sadece Lanksteer'da kalmamış, vagonda olduğunu umuyordu. Son altı ay boyunca, Avryn'in her yerine kendinden bir parça bırakmış gibi hissetmişti.

Hilfred ayakkabısının nerede olduğunu bilirdi.

İnci saplı saç fırçasını eline aldı ve avuçlarında çevirdi. Hilfred günlerce enkazı aramış olmalıydı. Bu fırça Tur Del Fur'dan gelmişti. Babası, seyahat ettiği her şehirden ona bir fırça getirmişti. Babası içine kapanık bir adamdı ve kendi kızına bile "*seni seviyorum*" demek kolay gelmezdi. Fırçalar onun

sözsüz itiraflarıydı. Bir zamanlar düzinelerce fırçası vardı, şimdi ise bu sonuncusuydu. Yatak odasının kulesi yıkıldığında, fırçalarını kaybetmişti ve sanki babasını yeniden kaybetmiş gibi hissetmişti. Üç hafta sonra bu tek fırça ortaya çıktı. Hilfred yapmış olmalıydı, ama o hiçbir şey söylemedi ve hiçbir şeyi itiraf etmedi.

Hilfred yıllardır onun korumasıydı ve şimdi o yoktu, kız onun değerini ne kadar az takdir ettiğini fark etti.

Artık yeni bir koruması vardı. Alric onu kendi kale muhafızlarından bizzat seçmişti. Adı T ile başlıyordu — Tom, Tim, Travis — öyle bir şeydi. Onun yanlışı tarafında duruyor, çok konuşuyor, kendi şakalarına gülüyor ve sürekli bir şeyler yiyordu. Muhtemelen cesur ve yetenekli bir askerdi, ama Hilfred değildi.

Fred'i en son bir yıl önce Dahlgren'de görmüştü, Gilarabrywn saldırısında neredeyse ölmüştü. Onu kurtarmaya çalışırken ikinci kez yanıklar almıştı. İlki, o sadece on iki yaşındayken, kalenin yandığı geceydi. Annesi ve birkaç kişi daha ölmüştü, ama on beş yaşındaki bir çocuk, bir silahlı muhafızın oğlu, cehennem gibi yangına göğüs gererek onu yatağından çıkarmıştı. Arista'nın ısrarı üzerine, annesini kurtarmak için geri dönmüştü. Annesi kurtaramamıştı, ama bu uğurda neredeyse ölmüştü. Sonrasında aylarca acı çekti ve Arista'nın babası, onu Arista'nın koruması olarak atayarak ödüllendirdi.

O zamanki yaraları, Dahlgren'de çektiği acılara hiç benzemiyordu. Şifacılar onu baştan aşağı sarmış ve günlerce bilinçsiz bir şekilde yatmıştı. Uyandığında onu görmek istememesi ve veda etmeden bir arabanın arkasında ayrılması onu şok etmişti. Hilfred'in isteği üzerine, kimse ona nereye gittiğini söylememişti. Israr edebilirdi. Şifacılar konuşmalarını emredebilirdi. Aylarca, onu görmek umuduyla arkasına bakmış, bacağına kılıcını vururken çıkardığı tanıdık sesi duymayı beklemişti. Onu bırakarak doğru şeyi yapıp yapmadığını sık sık merak etmişti. Geçen bir yıl boyunca biriken pişmanlıklarına bir yenisi daha eklenince içini çekti.

Etrafındaki dağınıklığı görünce melankolisi daha da arttı. Hizmetçi almayı reddetmesinin sonucu buydu, ama bu kadar uzun süre biriyle arabada kapalı kalmayı hayal edemiyordu. Elbiselerini aldı ve arka koltuğa koydu. Uzak pencerenin kıvrımlarında ezilmiş bir kağıt parçası gördüğünde

, midesi suçluluk duygusuyla kasıldı. Kaşlarını çatarak, buruşuk parşömeni aldı ve kucağında düzelterek düzeltti.

Belgede, her birinin üzerine çizgi çekilmiş krallık ve eyaletlerin listesi ve yanlarına *IMP* yazılmış notlar vardı. Chadwick Kontu ve Kral Ethelred'in imparatoriçenin yüzüğünü öpmek için ilk sırada olmaları şaşırtıcı değildi. Ama uzun listeye inanamayıp başını salladı. Güç dengesi neredeyse bir gecede değişmişti. Bir gün hiçbir şey yokken, ertesi gün

—*Bang!* Yeni İmparatorluk kuruldu ve Warric, Ghent, Alburn, Maranon, Galeannon ve Rhenydd gibi Avryn krallıkları da bu imparatorluğa katıldı. Glouston gibi direnen küçük krallıkları baskı altına aldılar, sonra da işgal edip yuttular. Parmağını Dunmore'u gösteren çizgi üzerinde gezdirdi. Majesteleri Kral Roswort, Yeni İmparatorluğa katılmak karşılığında imparatorluğun genişletilmiş toprak sahipliği teklifini kabul etmenin krallığının yararına olacağına karar vermişti. Roswort'a ödeme olarak Melengar'ın verileceği sözü verilmiş olsa Arista hiç şaşırmasdı. Avryn krallıklarından sadece Melengar katılmayı reddetti.

Her şey çok hızlı gelişti.

Bir yıl önce, Yeni İmparatorluk sadece bir fikirdi. O, büyükelçi olarak aylarca ittifaklar kurmaya çalışmıştı. Destek ve müttefikleri olmadan Melengar, büyüyen devasa güce karşı koymayı umut edemezdi.

İmparatorluk kuzeye ilerlemeden, önce...

Araba aniden durdu, onu öne doğru fırlattı, perdeleri sarsarak yorgun yayları gıcırdatarak. Şaşkınlıkla pencereden dışarı baktı. Hâlâ eski Steward Yolu'ndaydılar. Ağaç duvarı yerini çiçeklerle dolu açık bir alana bırakmıştı, bu da Medford'un birkaç mil dışındaki yüksek çayırdaki olduklarını gösteriyordu.

"Neler oluyor?" diye bağırdı. Cevap yoktu.

Tim, Ted, ya da adı her neyse, Elan'da nerede?

Mandalı çekti, eteğini yukarı çekerek kapıdan dışarı çıktı. Sıcak güneş ışığı gözlerini kamaştırdı. Bacakları tutulmuştu ve sırtı ağrıyordu. Henüz yirmi altı yaşındaydı ama kendini çok yaşlı hissediyordu. Arabasının kapısını çarptı ve eliyle gözlerini koruyarak, şoför ve seyisin silüetlerine elinden geldiğince sert bir bakış attı. Onlar da ona kısa bir bakış attılar, ama hemen önlerindeki yokuşa geri döndüler.

"Daniel! Neden..." diye başladı, ama onların baktığı şeyi görünce sustu.

Medford'un hemen kuzeyindeki yüksek çayırliklar, güneyde birkaç mil boyunca geniş bir manzara sunuyordu. Arazi hafifçe eğimliydi ve Melengar'ın başkenti Medford'u ortaya çıkarıyordu. Essendon Kalesi ve Mares Katedrali'nin kulelerini ve daha uzakta, krallığın güney sınırını belirleyen Galewyr Nehri'ni gördü. Annesi ve babası hayattayken, kraliyet ailesi yaz aylarında buraya piknik yapmaya, serin esintinin ve manzaranın tadını çıkarmaya gelirdi. Ancak o gün manzara oldukça farklıydı.

Uzak kıyıda, berrak sabah ışığında Arista, yüzlerce kanvas çadırın sıralar halinde dizili olduğunu gördü. Her çadırda Nyphron İmparatorluğu'nun kırmızı-beyaz bayrakları dalgalanıyordu.

"Bir ordu var, Majesteleri." Daniel sesini buldu. "Medford'a bir taş atımı uzaklıkta bir ordu var."

"Beni eve götür, Daniel. Gerekirse atları döv, ama beni eve götür!"

Araba daha durmuşken Arista kapıyı yumruklayarak açtı ve aptalca kapıyı ona açmaya çalışan Tommy'yi, ya da Terence'i, ya da her kimse onu, neredeyse yüzüne vuruyordu. Avludaki hizmetçiler sabahın erken saatlerindeki işlerini hemen bırakıp saygıyla eğildiler. Melissa arabayı gördü ve koşarak geldi. Tucker'ın ya da Tillman'ın aksine, küçük kızıl saçlı hizmetçi yıllardır Arista'ya hizmet ediyordu ve bir fırtına beklediğini biliyordu.

"O ordu ne zamandır orada?" Arista, taş merdivenleri koşarak çıkarken ona bağırdı.

"Neredeyse bir haftadır," diye cevapladı Melissa, prensesin peşinden koşarak Arista'nın attığı seyahat pelerinini yakaladı.

"Bir hafta mı? Çatışma oldu mu?"

"Evet, Majesteleri birkaç gün önce nehrin karşısına bir saldırı başlattı."

"Alric onlara saldırdı mı? Nehrin karşı yakasından mı?"

"İyi gitmedi," diye cevapladı Melissa alçak sesle. "Tabii ki gitmedi! Sarhoş muydu?"

Kale muhafızları aceleyle büyük meşe kapıları geri çekerek, prenses elbisesini arkasında savurarak içeri dalmadan önce zar zor kapıları açabildiler.

"Neredeler?"

"Savaş odasında."

Durdu.

Kuzey holünde durdular. Cilalı taş sütunlardan oluşan geniş bir galeride zırhlar sergileniyordu ve koridorlar geniş merdivenlere çıkıyordu.

"Missy, mavi kabul elbisemi ve ona uygun ayakkabılarımı getir ve bir leğen su hazırla. Bir de bana yiyecek bir şeyler getirmesi için birini gönder. Ne olduğu önemli değil."

"Evet, Majesteleri." Melissa kısa bir reverans yaptı ve merdivenlerden yukarı koştu.

"Majesteleri," diye seslendi koruması, onu kovalayarak. "Az kalsın beni kaybediyordunuz."

"Düşünsenize. Bir dahaki sefere daha çok çabalamam gerekecek."

Arista, kardeşi Kral Alric'in büyük masadan kalkışını izledi. Normalde bu, diğer herkesin de ayağa kalkmasını gerektirirdi, ancak Alric, toplantılar sırasında sık sık ayağa kalkıp dolaşma alışkanlığı olduğu için, konsey odasında bu geleneği askıya almıştı.

"Anlamıyorum," dedi ve hepsine sırtını dönerek masa ile pencere arasında yavaş, tanıdık yürüyüşüne başladı. Yürürken, başka bir adamın ellerini ovuşturduğu gibi kısa sakalını okşadı. Alric, Arista yolculuğuna çıkmadan hemen önce sakal bırakmaya başlamıştı. Hâlâ tam olarak çıkmamıştı. Arista, babalarına daha çok benzemek için sakal bıraktığını tahmin ediyordu. Kral Amrath koyu renkli, gür bir sakal bırakmıştı, ancak Alric'in açık kahverengi sakal kılları sadece gençliğini vurguluyordu. Sürekli okşayarak dikkatleri üzerine çekerek durumu daha da kötüleştiriyordu. Arista, babalarının devlet toplantılarında parmaklarını masaya vurarak ritim tuttuğunu hatırladı. Taçın ağırlığı altında, baskı artarak eylem kendi kaçış yolunu bulana kadar devam ederdi.

Kardeşi ondan iki yaş küçüktü ve bu kadar erken taç giyeceğini hiç beklemediğini biliyordu. Yıllardır Alric'in arkadaşı Mauvin Pickering ile vahşi doğada dolaşma planlarını dinlemişti. İkisi dünyayı görmek ve isimsiz kadınlar, çok fazla şarap ve çok az uyku içeren büyük maceralar yaşamak istiyorlardı. Hatta Percepliquis'in antik kalıntılarını bulup keşfetmeyi umuyorlardı. Kız kardeşi, Alric'in yollardan yorulduğunda eve dönüp, kendisinin yarı yaşında bir kızla evlenip birkaç güçlü oğul sahibi olmaktan mutlu olacağını düşünmüştü. Ancak o zaman, şakakları grileşip hayatındaki diğer tüm hedeflerine ulaştığında, tacın kendisine geçmesini bekleyecekti. Tüm bunlar, amcaları Percy'nin babalarını öldürttüğü ve Alric'i kral bıraktığı gece değişti.

"Bu bir tuzak olabilir, Majesteleri," dedi Lord Valin. "Sizi hazırlıksız yakalamak için bir plan."

Yemyeşil beyaz sakallı yaşlı bir şövalye olan Lord Valin, cesaretiyle tanınıyordu, ancak stratejik becerileriyle değil.

"Lord Valin," Sir Ecton asilzadeye saygıyla seslendi, "Galewyr nehrinin kıyısında başarısızlığa uğradıktan sonra, imparatorluk ordusu biz hazırlıklı olsak da olmasak da Medford'u kolaylıkla işgal edebilir. Biz bunu biliyoruz, onlar da biliyor. Medford, ne zaman isteseler ele geçirebilecekleri bir ganimet."

Alric, öğleden sonra ışığının Essendon Kalesi'nin kraliyet ziyafet salonuna dolduğu yüksek balkon penceresine doğru yürüdü. Salon, krallığın savunmasını yürütmek için geniş bir alana ihtiyaç duyulduğu için kraliyet savaş odası olarak kullanılıyordu. Eskiden şenlikli duvar halıları asılı olan duvarlarda artık büyük haritalar asılıydı ve her birinde Melengar ordularının trajik geri çekilmesini gösteren kırmızı çizgiler vardı.

"Anlamıyorum," diye tekrarladı Alric. "Bu çok tuhaf. İmparatorluk ordusu sayıca bizden on kat fazla. Onlarca ağır süvari, kuşatma silahı ve okçu var, ihtiyaçları olan her şey var. Öyleyse neden nehrin karşı tarafında duruyorlar? Neden şimdi durdular?"

"Askeri açıdan mantıklı değil, Majesteleri," dedi Sör Ecton. Ateşli mizaçlı, iri ve güçlü bir adam olan Ecton, Alric'in baş generali ve saha komutanıydı. Ecton aynı zamanda Kont Pickering'in en başarılı vasalıydı ve birçokları tarafından Melengar'ın en iyi şövalyesi olarak görülüyordu. "Bunun siyasi bir nedeni olduğunu düşünüyorum," diye devam etti. "Deneyimlerime göre, savaşta alınan en aptalca kararlar, saha deneyimi çok az olan ya da hiç olmayanların yaptığı siyasi seçimlerin sonucudur."

Her zaman parlak yeşil bir tunik giyen, göbekli ve telaşlı bir adam olan Earl Kendell, Ecton'a sert bir bakış attı. "Sözlerine dikkat et ve çevrendekileri düşün!"

Ecton ayağa kalktı. "Dilimi tuttum ve sonuç ne oldu?" "Sör Ecton!" diye bağırdı Alric. "İmparatorluk ordugahına saldırma kararım hakkındaki görüşünüzü çok iyi biliyorum."

kararınıza ilişkin görüşünüzün farkındayım."

"Yan taraftan saldırı imkânı bile olmadan nehrin karşısına geçmeye çalışmak delilikti," diye karşılık verdi Ecton.

"Yine de bu benim kararımdı." Alric ellerini yumruk yaptı. "Bunun... gerekli olduğunu hissettim."

"Gerekli mi? Gerekli!" Ecton, sanki ağzında iğrenç bir şey varmış gibi bu kelimeyi tükürdü. Tekrar konuşacak gibi görünüyordu ama Kont Pickering ayağa kalktı ve Sör Ecton oturdu.

Arista bunu daha önce de görmüştü. Ecton, Alric'in verdiği emri yerine getirmeden önce çok sık Kont Pickering'e bakıyordu. Tek kişi o değildi ve kardeşinin kral olmasına rağmen Alric'in soylularının, ordusunun veya halkının saygısını kazanamadığı açıktı.

"Belki de Ecton haklıdır." Genç Marki Wymar söz aldı. "Politik bir mesele olduğu konusunda, yani." Sonra aceleyle ekledi: "Chadwick Kontu'nun ne kadar kendini beğenmiş bir aptal olduğunu hepimiz biliyoruz. Ballentyne, Archibald gelene kadar Breckton'a son saldırıyı ertelemesini emretmiş olabilir mi? Yeni İmparatorluk için Melengar'ı fetheden saldırıyı bizzat yönettiğini iddia etmek, imparatorluk sarayındaki konumunu kesinlikle yükseltecektir."

"Bu, saldırının gecikmesini açıklayabilir," diye cevapladı Pickering, Alric'in nefret ettiği babacan ses tonuyla. "Ama keşifçilerimiz, çok sayıda adamın geri çekildiğini ve tüm hesaplara göre güneye doğru ilerlediğini bildiriyor."

"Belki de bir aldatmacadır?" diye sordu Alric.

Pickering başını salladı. "Sir Ecton'un da belirttiği gibi, buna gerek yok."

Diğer danışmanların birçoğu düşünceli bir şekilde başlarını salladı.

"İmparatoriçe'nin askerlerini bu şekilde geri çağırması için bir şeyler oluyor olmalı," dedi Pickering.

"Ama ne?" diye sordu Alric kimseye özel olarak. "Keşke onun nasıl bir insan olduğunu bilseydim. Tamamen yabancı birinin eylemlerini tahmin etmek imkansız." Kız kardeşine döndü. "Arista, Modina ile tanıştın, Dahlgren'de onunla vakit geçirdin. Nasıl biridir? Ordusunu geri çekmesine neyin sebep olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

Arista'nın zihninde, kendisi ve genç bir kızın bir kulenin tepesinde mahsur kaldıkları anı canlandı. Arista korkudan donakalmıştı, ama Thrace, yenilmez bir canavarla savaşmak için bir silah bulmak amacıyla enkaz ve insan uzuvlarından oluşan yığını karıştırmıştı. Bu cesaret miydi, yoksa boşuna olduğunu anlayamayacak kadar saf mıydı? "Thrace olarak tanıdığım kız, sadece babasının sevgisini isteyen tatlı, masum bir çocuktü. Kilise onun adını Modina olarak değiştirmiş olabilir, ama onu değiştirdiklerini hayal edemiyorum. Bu istilayı o emretmedi. Küçük köyünü yönetmek istemezdi, dünyayı fethetmek ise hiç istemezdi." Arista başını salladı. "O bizim düşmanımız değil."

"Taç bir insanı değiştirebilir," dedi Sir Ecton, Alric'e sert bir bakış atarak.

Arista ayağa kalktı. "Daha çok kilise ve muhafazakar imparatorluk yanlısı bir konsey ile karşı karşıya olduğumuzu düşünüyorum. Dunmore kırsalından gelen bir çocuğun, yeni bir hükümdar ile işbirliği yapmak yerine direnmeye çalışan bu kadar çok inatçı insanın eski moda tutumlarını ve esnek olmayan görüşlerini etkileyebileceğini hiç sanmıyorum," dedi Ecton'a sert bir bakış atarak. Şövalyenin omzunun üzerinden Alric'in çekindiğini fark etti.

Salonun kapısı açıldı ve yaşlı saray görevlisi Julian içeri girdi. Derin bir reverans yaparak, görev esasını karo zemine iki kez vurdu. "Kraliyet muhafızı Royce Melborn, Majesteleri."

"Onu hemen içeri alın."

"Umutlarınızı çok yüksek tutmayın," dedi Pickering kralına. "Onlar casuslar, mucize yaratıcılar değil."

"Onlara mucizeler için yeterince para ödüyorum. Ödediğim paranın karşılığını almamın mantıksız olduğunu düşünmüyorum."

Alric çok sayıda muhbir ve keşif eri çalıştırıyordu, ama hiçbiri Riyria kadar etkili değildi. Arista, Royce ve Hadrian'ı ilk olarak babalarının öldürüldüğü gece kardeşini kaçırmaları için tutmuştu. O günden beri, hizmetleri paha biçilmez olmuştu.

Royce ziyafet salonuna tek başına girdi. Koyu saçlı ve koyu gözlü küçük adam her zaman siyah giysiler giyerdi. Diz boyu bir tunik ve uzun, dalgalı bir pelerin giymişti ve her zamanki gibi görünürde hiçbir silah taşımıyordu. Kralın huzurunda bıçak taşımak yasaktı, ancak Royce ve Hadrian, Alric'in hayatını iki kez kurtardıkları için, Arista, kraliyet muhafızlarının onu iyice aramadığını tahmin ediyordu. Royce'un beyaz bıçaklı hançerini taşıdığından emindi ve yasayı sadece bir öneri olarak görüyordu.

Royce meclisin önünde eğildi.

"Ee?" kardeşi biraz fazla yüksek sesle, biraz fazla çaresizce sordu. "Bir şey buldun mu?"

"Evet, Majesteleri," diye cevapladı Royce, ama yüzü o kadar tarafsızdı ki, iyi ya da kötü hiçbir şey anlaşılamıyordu.

"Hadi, söyle. Ne buldun? Gerçekten gidiyorlar mı?"

"Sir Breckton, küçük bir müdafaa gücü hariç tüm birliklerini geri çekip ordusunun büyük bir kısmıyla derhal güneye ilerlemesi emrini aldı."

"Yani bu gerçekten doğru mu?" dedi Marki Wymar.

"Ama neden?" "Evet, neden?" diye ekledi Alric.

"Çünkü Rhenydd, Delgos'tan gelen Milliyetçiler tarafından işgal edildi." Odadaki herkes şaşkınlık içinde birbirine baktı.

"Degan Gaunt'ın çetesi Rhenydd'i mi işgal ediyor?" dedi Earl Kendell şaşkınlıkla.

"Okuduğum habere göre oldukça başarılılar," diye bilgilendirdi Royce. "Gaunt onları sahil boyunca ilerleterek her köyü ve kasabayı ele geçirmiş. Kilnar ve Vernes'i yağmalamayı başarmış."

"Vernes'i mi yağmaladı?" diye sordu Ecton şok olmuş bir şekilde. "Orası oldukça büyük bir şehir," dedi Wymar.

"Ayrıca Ratibor'dan sadece birkaç mil uzakta," diye ekledi Pickering. "Oradan imparatorluk başkentine kadar ne kadar var, belki bir günlük zorlu bir yürüyüş mesafesi mi?"

"İmparatorluğun Breckton'ı geri çağırmasına şaşmamalı." Alric kont'a baktı. "Mucizeler hakkında ne diyordun?"

"Hiçbir müttefik bulamadığına inanamıyorum." Alric, tahtına çökerek Arista'yı azarladı. İkisi, kalenin en süslü odası olan resepsiyon salonunda yalnızdılar. Bu oda, büyük balo salonu, ziyafet salonu ve fuaye, çoğu insanın genellikle gördüğü tek yerlerdi. Büyük Tolin, bu odayı korkutucu olması için inşa ettirmişti. Üç katlı tavan etkileyici bir manzaraydı ve duvarları çevreleyen gözlem balkonu, kraliyet şahin armasıyla süslenmiş parke zeminin muhteşem manzarasını sunuyordu. On iki mermer sütundan oluşan çift sıra, bir kiliseye benzer uzun bir galeri oluşturuyordu, ancak sunak yerine bir kürsü vardı. Yedi piramit şeklindeki basamakta, geniş odadaki tek koltuk olan Melengar'ın tahtı bulunuyordu. Çocukken taht her zaman çok etkileyici görünürdü, ama şimdi Alric tahtta kambur otururken, Arista bunun sadece gösterişli bir sandalye olduğunu fark etti.

"Denedim," dedi Arista, bir zamanlar babasına yaptığı gibi tahtın önündeki basamaklara oturarak. "Herkes Yeni İmparatorluğa bağlılık yemini etmişti bile." Arista, kardeşine son altı aydaki başarısızlıklarıyla ilgili moral bozucu bir rapor verdi.

"Sen ve ben ne güzel bir çifttiriz. Sen büyükelçi olarak pek bir şey yapmadın, ben de nehrin karşısındaki saldırıyla bizi neredeyse yok ediyordum. Soyluların çoğu daha sesli konuşuyor. Yakında Pickering, Ecton gibileri kontrol edemeyecek."

"Saldırını duyduğumda şok olduğumu itiraf etmeliyim. Seni böyle bir şey yapmaya ne itti?" diye sordu.

"Royce ve Hadrian, Breckton'ın kendisi tarafından hazırlanan planları ele geçirmişti. Üç yönlü bir saldırı başlatmak üzereydi. Önleyici bir saldırı yapmam gerekiyordu. İmparatorlukçuları hazırlıksız yakalamayı umuyordum."

"Görünüşe göre sonuçta işe yaramış. Saldırılarını yeterince geciktirdi."

"Doğru, ama daha fazla yardım bulamazsak bunun ne faydası olacak? Trent ne olacak?"

"Hayır demediler, ama evet de demediler. Kilisenin etkisi o kadar kuzeyde hiç güçlü olmamıştı, ama bizimle de hiçbir bağları yok. Tek istedikleri kazanan tarafta olmak. En azından bekleyip görmek istiyorlar. Bize katılmayacaklar çünkü şansımız olmadığını düşünüyorlar. Ama onlara bir başarı gösterirsek, bizim tarafımıza geçmeleri için ikna edilebilirler."

"İmparatorluğun bir sonraki hedefinin onlar olacağını anlamıyorlar mı?" "Ben de öyle dedim, ama..."

"Ama ne?"

"Söylediklerime pek sıcak bakmadılar. Lanksteer'in adamları kaba ve geri kafalı. Sadece gücü saygı duyuyorlar. Kralını bayıltsaydım daha iyi olurdu." Tereddüt etti. "Beni nasıl değerlendireceklerini tam olarak bilemediler galiba."

"Seni asla göndermemeliydim," dedi Alric, elini yüzüne götürerek. "Bir kadını elçi yaparken ne düşünüyordum ki?"

Sözleri bir tokat gibi geldi. "Trent'te dezavantajlı olduğumu kabul ediyorum, ama diğer krallıklarda kadın olmamın bir önemi olduğunu sanmıyorum..."

"O zaman bir cadı," dedi Alric, öfkeyle. "Daha da kötüsü. Warric ve Alburn soyluları bana çok bağlılar, peki ben ne yapıyorum? Kilise tarafından cadılıkla yargılanan birini onlara gönderiyorum."

"Ben cadı değilim!" diye bağırdı kadın. "Hiçbir şeyden suçlu bulunmadım ve akli başında olan herkes, o davanın Braga ve Saldur'un tahtımızı ele geçirmek için uydurduğu bir yalan olduğunu biliyor."

"Gerçek önemli değil. Herkes kilisenin söylediklerine inanıyor. Senin cadı olduğunu söylediler, öyleyse öylesin. Modina'ya bak. Patrik onun Novron'un varisi olduğunu ilan etti, herkes de buna inanıyor. Kiliseyle asla düşman olmamalıydım. Ama Saldur'un

ve onların nöbetçisinin Fanen'i öldürmesi arasında, diz çökmeye kendimi ikna edemedim.

"Rahipleri kovduğumda ve Deacon Tomas'ın Dahlgren'de olanları vaaz etmesini yasakladığımda, halk isyan etti. Gentry Meydanı'ndaki dükkanları ateşe verdiler. Maribor adına, pencereden alevleri görebiliyordum. Bütün şehir yanabilirdi. Benim başımı istiyorlardı — kalenin hemen önündeki insanlar benim doldurulmuş heykelimi yakıyor ve "Tanrısız krala ölüm!" diye bağırıyorlardı. Bunu hayal edebiliyor musun? Sadece birkaç yıl önce bana kahraman diyorlardı. Her tavernada insanlar sağlığıma kadeh kaldırıyor, ama şimdi... İnsanların sana bu kadar çabuk sırt çevirebilmesi şaşırtıcı. Düzeni sağlamak için orduyu kullanmak zorunda kaldım." Alric uzanıp tacını çıkardı ve altın tacını elinde çevirdi.

"Bunu duyduğumda Alburn'da Kral Armand'ın sarayındaydım," dedi Arista, başını sallayarak.

Alric tacı tahtın koluna koydu, gözlerini kapattı ve başını sandalyenin arkasına hafifçe vurdu. "Ne yapacağız, Arista? İmparatorlukçular geri dönecek. Gaunt'ın ayaktakımını halleder etmez, ordu geri gelecek." Gözlerini açtı ve eli dalgın bir şekilde boğazına doğru kaydı. "Sanırım beni asacaklar, değil mi? Yoksa krallara balta mı kullanıyorlar?" Sesi sessiz bir kabullenme tonundaydı, bu da Arista'yı şaşırttı.

Bir zamanlar tanıdığı kaygısız çocuk gözlerinin önünde yok oluyordu. Yeni İmparatorluk başarısız olsa ve Melengar güçlü kalsa bile, Alric asla eskisi gibi olmayacaktı. Birçok yönden, amcaları onu öldürmeyi başarmıştı.

Alric, sandalyenin kolunda duran tacı baktı. "Babam ne yapardı acaba?"

"O hiç böyle bir şeyle uğraşmak zorunda kalmadı. Tolin, Drondil Fields'da Lothomad'ı yendikten sonra, Melengar'ın hiçbir hükümdarı istilayla karşı karşıya kalmadı."

"Ne şanslıyım."

"Ne şanslıyız."

Alric başını salladı. "En azından şimdi biraz zamanımız var. Bu da bir şeydir. Pickering'in *Ellis Far*'ı sahil boyunca Tur Del Fur'a gönderip milliyetçi lider Gaunt ile temasa geçme fikrine ne dersin?"

"Dürüst olmak gerekirse, Gaunt ile ittifak kurmak tek umudumuz. Yalnız başımıza imparatorluğa karşı hiç şansımız yok," diye onayladı Arista.

"Peki ya milliyetçiler? Onlar İmparatorluktan daha mı iyi? Onlar da imparatorluk kadar monarşilere karşılar. Hiçbir şekilde yönetilmek istemiyorlar."

"Yalnız ve düşmanlarla çevriliyken, arkadaşlarını seçici davranmanın sırası değil."

"Tamamen yalnız değiliz," dedi Alric, onu düzelterek. "Markiz Lanaklin bize katıldı."

"Ne faydası var ki? İmparatorluk onun mülklerini aldı. Artık bir mülteçiden başka bir şey değil. Buraya gelmesinin tek nedeni, gidecek başka yeri olmaması. Böyle yardımlar devam ederse, onları beslemek için iflas ederiz. Tek şansımız Degan Gaunt ile iletişime geçip bir ittifak kurmak. Delgos bize katılırsa, bu Trent'i bizim tarafımıza çekmek için yeterli olabilir. Bu olursa, yeni Nyphron İmparatorluğu'na ölümcül bir darbe indirebiliriz."

"Gaunt kabul eder mi sence?"

"Neden kabul etmesin ki?" dedi Arista. "Bu bizim karşılıklı çıkarımıza. Onu ikna edebileceğime eminim ve bu yolculuğu sabırsızlıkla beklediğimi söylemeliyim. Dalgalı okyanus, o arabadan sonra hoş bir değişiklik olacak. Ben yokken, birine onu tamir ettir ya da daha iyisi yeni bir tane sipariş et. Ve ekstra yastıklar koy..."

"Sen gitmeyeceksin," dedi Alric, tacını tekrar başına takarken.

"Ne dedin sen?"

"Linroy'u Gaunt ile görüşmeye gönderiyorum."

"Ama ben büyükelçiyim ve kraliyet ailesinin bir üyesiyim. O, bir antlaşma veya ittifak müzakeresi yapamaz..."

"Tabii ki yapabilir. Linroy deneyimli bir müzakereci ve devlet adamıdır."

"O kraliyetin finansçısı. Bu onu devlet adamı yapmaz." "Onlarca ticaret anlaşmasını yürütmüştür," diye araya girdi Alric.

"O adam bir muhasebeci!" diye bağırdı kadın, ayağa kalkarak.

"Sana şaşırtıcı gelebilir, ama diğer insanlar da bir şeyler yapabilir."

"Ama neden?"

"Senin de dediğin gibi, sen kraliyet ailesinin bir üyesisin." Alric başka yere baktı ve parmaklarıyla sakalını okşadı. "Eğer yakalanırsan, beni ne tür bir duruma sokacağını biliyor musun? Savaşta. Seni fidyeye için rehin tutulma riskini göze alamam."

Ona baktı. "Yalan söylüyorsun. Bu fidyeye ilgili değil. Sorumluluğu kaldıramayacağımı düşünüyorsun."

"Arista, bu benim hatam. Yapmamalıydım..."

"Neyi yapmamalıydın? Cadı kız kardeşini büyükelçi yapmamalıydın mı?" "Öyle davranma."

"Özür dilerim Majesteleri, nasıl davranmamı istersiniz? Değersiz ve utanç verici olduğumu, odama gidip oturmam gerektiğini söylediklerinde nasıl tepki vermem gerekir?"

"Ben öyle bir şey demedim. Ağzıma laf koyma!" "Sen öyle düşünüyorsun, hepiniz öyle düşünüyorsunuz."

"Sen de mi artık geleceği görebiliyorsun?"

"İnkâr mı ediyorsun?"

"Lanet olsun, Arista, altı aydır yoktun!" Yumruğuyla tahtın koluna vurdu. Sönük ses, bas davul gibi duvarlardan yüksek sesle yankılandı. "Altı ay ve tek bir ittifak bile yok. Zar zor bir 'belki' aldın. Bu oldukça zayıf bir sonuç. Gaunt ile bu görüşme çok önemli. Bu bizim son şansımız olabilir."

Ayağa kalktı. "Affedin beni, Majesteleri. Tamamen başarısız olduğum için özür dilerim. Lütfen izin verir misiniz?"

"Arista, yapma."

"Lütfen, Majesteleri, zayıf kadınsı yapım böyle hararetli bir tartışmaya dayanamıyor. Bayılmak üzereyim. Belki odama çekilip kendimi daha iyi hissetmek için bir iksir hazırlayabilirim. Hazır başlamışken, belki de temiz hava almak için şatoda uçmak için bir süpürgeye büyü yapmalıyım."

Topuklarını döndürdü ve dışarı çıktı, arkasındaki büyük kapıyı gürültülü bir *patlama* ile kapattı!

Sırtını kapıya dayayarak bekledi ve Alric'in peşinden gelip gelmeyeceğini merak etti.

Özür dileyip söylediklerini geri alacak ve gitmeme izin verecek mi?

Parketteki topuk seslerini dinledi. Sessizlik.

Keşke sihir biliyor olsaydı, çünkü o zaman kimse onu Gaunt ile görüşmekten alıkoyamazdı. Alric haklıydı: bu onların son şansıydı. Ve Melengar'ın kaderini olağanüstü devlet adamı Dillnard Linroy'a bırakmayacaktı. Üstelik, başarısız olmuştu ve bu durumu düzeltmek onun sorumluluğuydu.

Başını kaldırıp Tim'i, ya da Tommy'yi, yakın duvara yaslanmış, tırnaklarını ısırırken gördü. O da ona bakıp gülümsedi. "Umarım

mutfağa gitmeyi planlıyorsundur. Açlıktan ölüyorum, neredeyse parmaklarımı yiyeceğim." Kıkırdadı.

Kapıdan uzaklaştı ve koridorda hızlı adımlarla yürüdü. Avluya bakan pencerenin geniş pervazında oturan Mauvin Pickering'i neredeyse görmüyordu. Ayakları yukarıda, kolları kavuşturulmuş, sırtı pencere çerçevesine yaslanmış, bir kedi gibi güneş ışığına çömelmişti. Hâlâ yas tutanların giydiği siyah kıyafetleri giyyordu.

"Majesteleriyle sorun mu var?" diye sordu. "Aptalın teki gibi davranıyor."

"Bu sefer ne yaptı?"

"Beni o ağlayan küçük zavallı Linroy ile değiştirdi. Gaunt ile iletişime geçmesi için *Ellis Far'a* benim yerime onu gönderiyor."

"Dillnard Linroy kötü bir adam değil. O..."

"Dinle, şu anda Linroy'un ne kadar harika olduğunu duymak istemiyorum. Onu nefret etmekle meşgulüm."

"Üzgünüm."

Kız onun yanına baktı ve o hemen dikkatini tekrar pencereye çevirdi.

"Hâlâ takmıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Kıyafetime uymuyor. Gümüş kabza siyahla uyumsuz." "Fanen'in ölümünün üzerinden bir yıl geçti."

Adam keskin bir hareketle geri döndü. "Luis Guy tarafından öldürüldüğünden beri demek istiyorsun." Arista nefes aldı. Yeni Mauvin'e alışkın değildi. "Şu anda Alric'in koruması değil misin? Kılıç olmadan bu işi yapmak zor değil mi?"

"Şimdiye kadar sorun olmadı. Bak, bir planım var.

"Şimdiye kadar sorun olmadı. Bak, bir planım var. Burada oturup avludaki ördekleri izliyorum. Aslında bu bir plan değil, daha çok bir strateji, ya da belki de bir komplo. Her neyse, burası babamın asla bakmayı düşünmediği tek yer, bu yüzden bütün gün burada oturup ördeklerin ileri geri yürüyüşünü izleyebiliyorum. Geçen yıl altı tane vardı. Biliyor muydun? Şimdi sadece beş tane var. Diğerine ne olduğunu anlayamıyorum. Onu aramaya devam ediyorum, ama geri dönmeyeceğini düşünüyorum."

"Senin suçun değildi," dedi ona nazikçe.

Mauvin elini uzattı ve parmak uçlarıyla pencerenin kurşun kenarlarını izledi. "Evet, benim hatamdı."

Elini onun omzuna koydu ve hafifçe sıktı. Başka ne yapacağını bilmiyordu. Önce annesi, sonra babası ve Fanen,

sonunda Hilfred... Hepsi gitmişti. Mauvin de gidiyordu. Kış bayramı hediyeleri, tatlı çikolatalı kek veya sıcak bir günde yüzmekten daha çok kılıcını seven çocuk, artık ona dokunmayı reddediyordu. Bir zamanlar av gününde yağmur yağdığı için güneşe düello teklif eden Kont Pickering'in en büyük oğlu, günlerini ördekleri izleyerek geçiriyordu.

"Önemli değil," dedi Mauvin. "Zaten dünyanın sonu geliyor." Ona baktı. "Az önce Alric'in o piç Linroy'u *Ellis Far*'a gönderdiğini söyledin... O hepimizi öldürecek."

Ne kadar uğraşsa da gülmekten kendini alamadı. Omzuna yumruk attı, sonra yanağına bir öpücük kondurdu. "İşte böyle, Mauvin. Hayatın iyi yanlarına bakmaya devam et."

Onu bırakıp koridorda yürümeye devam etti. Lord Chamberlain'in ofisinin önünden geçerken, yaşlı adam aceleyle dışarı çıktı. "Majesteleri?" diye seslendi, rahatlamış görünüyordu. "Kraliyet muhafızı Royce Melborn, kendisinden başka bir şey istenip istenmediğini görmek için hala bekliyor. Görünüşe göre, kralın acil bir işi yoksa, o ve ortağı biraz izin almayı düşünüyorlar. Ona izin verildiğini söyleyebilir miyim?"

"Evet, tabii ki... Hayır, bekle." Korumasına bir bakış attı. "Tommy, haklısın. Açım. Lütfen bize birer tabak tavuk ya da mutfakta bulabileceğin başka bir şey getirir misin? Ben burada beklerim."

"Tabii, ama benim adım..."

"Fikrimi değiştirmeden çabuk ol."

O koridordan uzaklaşana kadar bekledi, sonra baş uşağı döndü. "Royce'un nerede beklediğini söylemiştin?"

BÖLÜM 4

Rose and Thorn Tavern neredeyse boştu. Müşterilerinin çoğu, yaklaşan istiladan korkarak Medford'u terk etmişti. Geri kalanlar ise sözleşmeli çalışanlar ya da terk edemeyecek kadar fakir, zayıf ya da inatçı olanlardı. Royce, Hadrian'ı Diamond Room'da tek başına otururken buldu. Ayakları yedek sandalyenin üzerinde, önünde bir bardak bira vardı. Masada iki boş kupa duruyordu, biri yan yatmış haldeydi ve Hadrian ona melankolik bir ifadeyle bakıyordu.

"Neden kaleye gelmedin?" diye sordu Royce.

"Senin halledebileceğini biliyordum." Hadrian, başını hafifçe eğerek kupaya bakmaya devam etti.

"Görünüşe göre molamızı ertelemek zorunda kalacağız," dedi Royce, bir sandalye çekip otururken. "Alric'in başka bir işi çıktı. Gaunt ve Milliyetçilerle temasa geçmemizi istiyor. Hâlâ ayrıntıları hallediyorlar. Prens buraya bir elçi gönderecek."

"Prens geri mi döndü?"

"Bu sabah geldi."

Royce yeleğinin cebine uzandı, bir çanta çıkardı ve Hadrian'ın önüne koydu. "İşte senin payın. Akşam yemeğini sipariş ettin mi?"

"Gitmeyeceğim," dedi Hadrian, düşen bardağı başparmağıyla sallayarak. "Gitmeyecek misin?"

"Bunu yapmaya devam edemem."

Royce gözlerini devirdi. "Yine başlama. Fark etmediysen, bir savaş var. Bu, bizim işimiz için en iyi zaman. Herkes bilgiye ihtiyaç duyuyor. Ne kadar para olduğunu biliyor musun..."

"Mesele de bu, Royce. Savaş var ve ben ne yapıyorum? Savaşmak yerine bundan kar elde ediyorum." Hadrian bir yudum daha bira içti ve bardağı masaya biraz fazla sert bir şekilde koydu,

"Onursuzca para toplamaktan bıktım. Ben böyle biri değilim."

Royce etrafına bakındı. Yemek yiyen üç adam kısa bir süre baktıktan sonra ilgilerini kaybetti.

"Hepsi sadece para için değildi," diye işaret etti Royce. "Örneğin Thrace."

Hadrian acı bir gülümseme gösterdi. "Ve sonuç ne oldu? Bizi babasını kurtarmak için tuttu. Onu son zamanlarda gördün mü?"

"Bir canavarı öldürmek için bir kılıç bulmak üzere kiralandık. O kılıcı aldı. Canavar öldürüldü. Biz görevimizi yaptık." "Adam öldü."

"Ve zavallı bir çiftçi kızı olan Thrace, şimdi imparatoriçe oldu. Keşke tüm işlerimiz müşterilerimiz için bu kadar iyi sonuçlansaydı."

"Öyle mi düşünüyorsun Royce? Thrace'in gerçekten mutlu olduğunu mu düşünüyorsun? Bence o, imparatorluk tahtından çok babasını tercih ederdi, ama belki de bu sadece benim düşüncemdir." Hadrian bir yudum daha aldı ve ağzını koluyla sildi.

Bir süre sessizce oturdular. Royce, arkadaşının odaklanamadığı uzak bir noktaya bakışını izledi.

"Demek bu savaşta savaşmak istiyorsun, öyle mi?"

"Yaralıları yiyen leşçiller gibi kenarda oturmaktan daha iyidir."

"Peki, söyle bana, hangi tarafta savaşacaksın?" "Alric iyi bir kral."

"Alric mi? Alric, hala babasının hayaleti ile savaşan bir çocuk. Galewyr'da yenilgisini yaşadıktan sonra, soylular onun yerine Kont Pickering'e yöneldiler. Pickering, Medford'daki ayaklanmalar gibi Alric'in hatalarıyla uğraşmakla meşgul. Kont, Alric'in yetersizliğinden ne kadar sonra bıkacak ve Mauvin'in tahta daha uygun olduğuna karar verecek?"

"Pickering asla Alric'e sırtını dönmez," dedi Hadrian.

"Öyle mi? Bunu daha önce birçok kez gördün."

Hadrian sessiz kaldı.

"Ah, Pickering ve Alric'i boş ver. Melengar zaten imparatorlukla savaş halinde. İmparatoriçenin kim olduğunu unuttun mu? Alric'le savaşırsan ve o galip gelirse, zavallı Thrace Aquesta'daki Kraliyet Meydanı'nda asıldığı gün nasıl hissedeceksin? Bu, onurlu bir amaç için duyduğun ihtiyacı karşılayacak mı?"

Hadrian'ın yüzü sertleşmiş, çenesi sıkı sıkıya kapanmıştı.

"Onurlu davalar yoktur. İyi ya da kötü yoktur. Kötü, sadece bize karşı çıkanlara verdiğimiz isimdir."

Royce hançerini çıkardı ve masaya sapladı, hançer dik durdu. "Bıçağa bak. Parlak mı, karanlık mı?"

Hadrian şüpheyle gözlerini kısarak baktı. Alverstone'un parlak yüzeyi mum ışığını yansıtarak göz kamaştırıcıydı. "Parlak."

Royce başını salladı.

"Şimdi başını buraya getir ve benim bakış açımdan bak." Hadrian eğildi ve başını bıçağın karşı tarafına koydu. gölgenin onu baca isi kadar siyah yaptığı yere.

"Aynı hançer," diye açıkladı Royce, "ama senin oturduğun yerden açık renkte görünürken, ben onu koyu renkte gördüm. Peki kim haklı?"

"İkimiz de değil," dedi Hadrian.

"Hayır," dedi Royce. "Bu, insanların her zaman yaptığı bir hatadır ve bunu, gerçeği kavrayamadıkları için yaparlar."

"Yani?"

"İkimiz de haklıyız. Bir gerçek diğerini çürütmez. Gerçek nesnede değil, onu nasıl gördüğümüzde yatıyor."

Hadrian hançere baktı, sonra tekrar Royce'a döndü.

"Bazen çok zekisin Royce, ama bazen de neyden bahsettiğini hiç anlamıyorum."

Royce, hançeri masadan çekip tekrar oturduğunda yüzünde hayal kırıklığı ifadesi belirdi. "Birlikte olduğumuz on iki yıl boyunca, sana hiç yapmayacağım ya da seninle yapmadığım bir şeyi yapmanı istemedim. Sana hiç yalan söylemedim ya da seni yanıltmadım. Seni hiç terk etmedim ya da ihanet etmedim. On iki yıl sonra da aynı şeyi söyleyebileceğin tek bir asilzade adı söyle."

"Bir tur daha alabilir miyim?" diye bağırdı Hadrian.

Royce iç geçirdi. "Yani burada oturup içmeye devam mı edeceksin?" "Şu anki planım bu. Duruma göre karar vereceğim."

Royce arkadaşına bir süre daha baktı, sonra sonunda ayağa kalktı. "Gwen'e gidiyorum."

"Dinle." Hadrian onu durdurdu. "Bunun için üzgünüm. Sanırım bunu açıklayamıyorum. Hislerimi ifade etmek için kullanabileceğim hançerlerle ilgili herhangi bir metaforum yok. Sadece artık yaptığım şeyi yapmaya devam edemeyeceğimi biliyorum. Bunun anlamını bulmaya çalıştım. Daha büyük bir iyilik başardığımızı iddia etmeye çalıştım

daha büyük bir iyilik başardığımı iddia etmeye çalıştım, ama sonunda kendime dürüst olmak zorundayım. Ben hırsız değilim, casus da değilim. Yani ne olmadığımı biliyorum. Keşke ne olduğumu da bilseydim. Bu sana pek mantıklı gelmiyor, değil mi?"

"En azından bana bir iyilik yap." Royce, Hadrian'ın yakasından görünen küçük gümüş zinciri fark ederek, soruyu kasten görmezden geldi. "Madem buradasın, ben Gwen'in evindeyken kaleden gelecek habercinin gelip gelmediğine bir bak. Bir saat kadar sonra dönerim."

Hadrian başını salladı.

"Gwen'e selamlarımı ilet, olur mu?"

"Tabii," dedi Royce, kapıya doğru yönelirken içini kaplayan o berbat hissi, o sıkıcı ağırlığı hissetti. Durdu ve geriye baktı.

Ona söylemenin bir faydası olmazdı. Sadece işleri daha da kötüleştirirdi.

Sadece bir buçuk gün geçmişti ama Royce kendini Gwen'i görmeye can atarken buldu. Medford House her zaman açıktı ama karanlık basana kadar pek iş yapmazdı. Gündüzleri Gwen, kızları boş zamanlarında dikiş veya iplik eğirme öğrenmeye teşvik ederdi, bu beceriler yaşlandıklarında biraz para kazanmalarına yardımcı olabilirdi.

Genelevde, daha çok House olarak bilinen, tüm kızlar Royce'u tanıyor ve seviyordu. O içeri girdiğinde gülümsediler veya el salladılar, ama kimse tek kelime etmedi. Gwen'i şaşırtmaktan hoşlandığını biliyorlardı. O gece, elinde tüy kalem, kayıt defteri açık, bir yığın parşömene konsantre olmuş olduğu salona doğru işaret ettiler. O kapıdan içeri girdiğinde, Gwen hemen her şeyi bıraktı. Sandalyesinden fırladı ve yüzünde sığmayacak kadar geniş bir gülümsemeyle ona koştu ve onu nefes alamayacak kadar sıkı bir şekilde kucakladı.

"Ne oldu?" diye fısıldadı, geri çekilip gözlerine bakarak.

[illegible]

Gwen, The Rose and Thorn'da özel bir oda sağladı ve Royce ile Hadrian bu odada işlerini yürüttüler. Gwen, bunun risklerini hiç umursamadı. Artık bu odayı kullanmıyorlardı. Royce, Sentinel Luis Guy'ın

orada izlerini sürmesinden çok endişeliydi. Yine de Gwen, başından beri yaptığı gibi, paralarını bankaya yatırmaya ve onlara göz kulak olmaya devam etti.

On iki yıl önce, askerlerin sokakları doldurduğu ve iki yabancının kendi kanlarıyla kaplı halde Aşağı Mahalle'ye sendeleyerek geldiği gece tanışmışlardı. Royce, Gwen'in bulanık gözlerine nasıl bulanık bir silüet olarak görüldüğünü hala hatırlıyordu. "Seni yakaladım. Artık iyi olacaksın," diye söyledi ona, Royce bayılmadan önce. Diğer herkes kapılarını kapatarak sağduyulu davranırken, onu onları kabul etmeye iten şeyin ne olduğunu hiç anlamamıştı. Uyandığında, Gwen kızlarına bir generalin askerlerini yönetir gibi emirler veriyordu. Royce ve Hadrian'ı şaşkın yetkililerden korudu ve onları sağlığına kavuşturdu. Kimsenin konuşmaması için bağlantılarını kullanıp anlaşmalar yaptı. İyileşir iyileşmez oradan ayrıldılar, ama Royce kendini hep oraya dönmüş buluyordu.

Gwen onu görmek istemediği gün yıkılmıştı. Nedenini anlaması uzun sürmedi. Müşteriler genellikle fahişeleri istismar ederdi ve Medford House'daki kadınlar da bundan muaf değildi. Gwen'in durumunda saldırgan, güçlü bir soyluydu. Onu o kadar kötü dövmüştü ki, kimseye görünmek istemiyordu. Müşteri bir beyefendi ya da bir haydut olsun, kasaba şerifi fahişelerin şikayetleriyle asla zamanını boşa harcamazdı.

İki gün sonra soylu adam ölü bulunmuştu. Cesedi Gentry Meydanı'nın ortasında asılıydı. Şehir yetkilileri Medford House'u kapatmış ve fahişeleri tutuklamıştı. Katili teşhis etmeleri, yoksa kendilerinin idam edileceği söylenmişti. Herkesin sürprizine, kadınlar hapiste sadece bir gece geçirdiler. Ertesi gün Medford House yeniden açıldı ve Medford şerifi, kadınların tutuklanmaları için şahsen kamuoyuna özür diledi ve gelecekte kadınlara yönelik herhangi bir istismarın, rütbeye bakılmaksızın hızlı bir şekilde cezalandırılacağını ekledi. O andan itibaren Medford House, benzeri görülmemiş bir koruma altında gelişmeye devam etti. Royce bu olaydan hiç bahsetmedi ve Gwen de hiç sormadı, ama Royce, Gwen'in bunu bildiğinden emindi, tıpkı Royce ona söylemeden önce onun mirasını bildiği gibi.

Geçen yaz Avempartha'dan döndüğünde, ona sırrını açığa vurmaya, tamamen açık ve dürüst olmaya karar vermişti. Royce, elf olduğunu kimseye söylememişti, Hadrian'a bile. Onun, ya sefil bir *mir* olduğu için ya da onu aldattığı için ondan nefret edeceğini düşünmüştü. Gwen'i, öfkesinin utancını azaltmak için insanlardan uzak, Galewyr nehrinin kıyısında yürüyüşe çıkarmıştı. Kendini hazırlamış, sözleri söylemiş ve onun kendisine vurmasını beklemişti. Onu

. İstersen gözlerini oyabilirdi. En azından bunu ona borçluydu.

"Tabii ki elf'sin," demişti Gwen, elini nazıkçe okşayarak. "Bu bir sır mıydı?"

Nasıl bildiğini hiç açıklamamıştı. O kadar sevinçten soracak halini bulamamıştı. Gwen her zaman onun kalbini okuma yeteneğine sahipti.

"Ne oldu?" diye tekrar sordu.

"Neden eşyalarını toplamadın?"

Gwen durakladı ve gülümsedi. Bu, onun kaçamayacağını ona bildirmenin kendi tarzıydı. "Çünkü gerek yok. İmparatorluk ordusu bize saldırmıyor."

Royce kaşlarını kaldırdı. "Kralın kendisi eşyalarını topladı ve atını hazırladı, her an şehri terk etmeye hazır, ama sen daha iyi biliyorsun, öyle mi?"

Gwen başını salladı.

"Peki neden?"

"Medford'un tehlikede olma ihtimali en ufak bile olsa, burada bana neden eşyalarımı toplamadığımı sormuyor olurdun. Sen onu koşturmakla teşvik ederken, ben Mouse'un sırtında hayatım pahasına tutunuyor olurdum."

"Yine de," dedi, "manastıra taşınsan daha iyi hissederim."

"Kızlarımı bırakamam."

"Onları da yanına al. Myron'da bolca yer var."

"Fahişeleri alıp rahiplerle manastıra taşınmamı mı istiyorsun?"

"Güvende olmanı istiyorum. Ayrıca Magnus ve Albert de orada ve sana garanti ederim *ki onlar* keşiş değiller."

"Düşüneceğim." Ona gülümsedi. "Ama sen başka bir göreve çıkıyorsun, bu yüzden sen dönene kadar bekleyebilir."

"Bunları nereden biliyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla. "Alric bizi değil, seni işe almalı."

"Ben Calis'liyim. Bu bizim kanımızda var," diye göz kırparak cevap verdi. "Ne zaman gidiyorsun?"

"Yakında... belki bu gece. Hadrian'ı The Rose and Thorn'da bir haberciye beklemesi için bıraktım."

"Hadrian'a söylemeye karar verdin mi?"

Adam başka yere baktı.

"Demek öyle. Söylemen gerekmez mi sence?"

"Hayır, sırf deli bir büyücü..." Durdu. "Dinle, gördüklerimi ona söylersem, aklını kaçırrır. Hadrian bir güve olsaydı, bulabildiği her aleve uçardı. Gerekirse kendini feda eder, peki ne için? Doğru olsa bile, varisle ilgili tüm bu olaylar yüzyıllar önce oldu ve onunla hiçbir ilgisi yok. Esrahaddon'un sadece... Büyücüler insanlarla oynarlar, tamam mı? İşleri budur. Bana sessiz kalmamı söylüyor, bu sırrı mezara götürmem gerektiğini söyleyip duruyor. Ama çok iyi biliyorsun ki Hadrian'a söylememi bekliyor. Kullanılmaktan hoşlanmıyorum ve Hadrian'ın bir büyücünün keyfi için kendini öldürmesine izin vermeyeceğim."

Gwen hiçbir şey söylemedi, ama ona anlamlı bir gülümsemeyle baktı. "Ne?"

"Kendini ikna etmeye çalışıyor gibisin ama pek başarılı olamıyorsun. Senin bir tür insan, Hadrian'ın ise başka bir tür insan olduğunu düşünürsen yardımcı olabilir. Onu korumaya çalışıyorsun ama *kedi gözleri* kullanıyorsun."

"Ne yapıyorum?"

Bir an şaşkınlık yaşayan Gwen, Royce'a baktı, sonra sessizce güldü. "Oh, sanırım bu sadece Calis'te kullanılan bir deyim olmalı. Tamam, diyelim ki sen bir kedisin, Hadrian da bir köpek ve onu mutlu etmek istiyorsun. Ona ölü bir fare veriyorsun ve onun heyecanlanmamasına şaşırıyorsun. Sorun şu ki, onun için en iyisinin ne olduğunu anlamak için dünyayı bir köpeğin gözünden görmen gerekiyor. Öyle yapsaydın, kediler için pek çekici olmasa da, güzel, sulu bir kemik daha iyi bir seçim olacağını anlardın."

"Yani Hadrian'ın gidip kendini öldürmesine izin vermem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Demek istediğim, Hadrian için bir şey ya da biri için savaşmak, hatta ölmek, bir köpek için kemikle aynı şey olabilir. Ayrıca, kendine şunu sormalısın: Sessiz kalmak gerçekten onun iyiliği için mi, yoksa senin iyiliğin için mi?"

"Önce hançerler, şimdi de köpekler ve kediler," diye mırıldandı Royce. "Ne?"

"Hiçbir şey." Elleriyle kadının saçlarını okşadı. "Nasıl bu kadar bilge oldun?"

"Bilge mi?" Ona baktı ve güldü. "Ben, profesyonel bir suçluya aşık, otuz dört yaşında bir fahişeyim. Ne kadar bilge olabilirim ki?"

"Bilmiyorsan, belki de benim gözlerimle görmeyi denemelisin."

Onu sıcak bir şekilde öptü ve sıkıca kendine çekti. Hadrian'ın söylediklerini hatırladı ve Gwen ile yerleşik bir hayata geçmemekle aptallık mı etti diye düşündü. Bir süredir veda ettiğinde artan bir acı ve ayrıldığında onu takip eden bir mutsuzluk hissettiğini fark etmişti. Royce bunun olmasını hiç istememişti. Hem kendi iyiliği hem de Gwen'in iyiliği için onu hep uzak tutmaya çalışmıştı. Hayatı tehlikeliydi ve bağları olmadığı, başkalarının ona karşı kullanabileceği hiçbir şeyi olmadığı sürece mümkün olabilirdi.

Kışlar onu çökertmişti. Yoğun kar yağışı ve şiddetli soğuk, Riyria'yı aylarca Medford'da hareketsiz bırakmıştı. Uzun karanlık gecelerde şöminenin sıcaklığı önünde birbirlerine sokulmuş, birbirlerine yakınlaşmışlardı. Sıradan sohbetler uzun samimi konuşmalara, konuşmalar ise kucaklaşmalara ve itiraflara dönüşmüştü. Royce, onun açık sözlü nezaketi ve cömertliğine karşı koymayı imkansız buluyordu. O, hiç kimseye benzemiyordu, dünyadan beklediği her şeye aykırı bir gizemdi. Hiçbir talepte bulunmuyor, sadece onun mutluluğunu istiyordu.

Gwen'e olan duyguları, altı yıl önce Royce ve Hadrian'ın en uzun hapis cezasına çarptırılmasına neden olmuştu. İlkbaharda bir iş almışlardı ve bu iş onları Alburn'a kadar götürmüştü. Onu terk etme düşüncesi, özellikle de Gwen kendini iyi hissetmediği için, Royce'un üzerinde bir yük gibi duruyordu. Gwen grip olmuştu ve çok kötü görünüyordu. Önemli bir şey olmadığını söylüyordu, ama solgun görünüyordu ve neredeyse hiç yemek yemiyordu. Neredeyse gitmeyecekti, ama Gwen ısrar etti. Onu terk ederken, dudaklarının kenarlarında hafifçe titreyen o cesur küçük gülümsemeyle yüzünü hala hatırlıyordu.

İş kötü gitmişti. Royce'un konsantrasyonu bozulmuş, hatalar yapılmış ve Blythin Kalesi'nin zindanlarında çürümeye terk edilmişlerdi. Tek yapabileceği oturup Gwen'i düşünmek ve onun iyi olup olmadığını merak etmektir. Aylar geçtikçe, hayatta kalırsa ilişkilerini sonlandırması gerektiğini fark etmeye başlamıştı. İkisinin de iyiliği için onu bir daha görmemeye karar verdi. Ama geri döndüğü anda, onu tekrar gördüğü anda, ellerini hissettiği ve saçlarının kokusunu aldığı anda, onu terk etmenin asla mümkün olmayacağını anladı. O andan itibaren, duyguları daha da güçlendi. Şimdi bile, onu bir hafta bile olsa terk etme düşüncesi ona ıstırap veriyordu.

Hadrian haklıydı. İşini bırakıp onu bir yere götürmeli, belki de bir aile kurabilecekleri küçük bir arazi almalıydı. Kimsenin Gwen'i fahişe, onu da hırsız olarak tanımadığı sakin bir yer. Hatta halkının eski kalesi Avempartha'ya bile gidebilirlerdi. Kule

boştu, sırlarını bilmeyenlerin ulaşamayacağı kadar uzaktaydı ve muhtemelen sonsuza kadar öyle kalacaktı. Bu düşünce çekiciydi, ama o bunu bir kenara itti ve kendine yakında tekrar düşüneceğini söyledi. Şu anda onu bekleyen insanlar vardı, bu da aklını Hadrian'a geri getirdi.

"Esrahaddon'un hikâyesini araştırabilirim. Hadrian, hayatını başkasının hayaline adamakla aptallık etmiş olur, ama en azından bunun gerçek olduğunu ve bir tür büyücü numarası olmadığını bilirim."

"Nasıl öğrenebilirsin?"

"Hadrian Hintindar'da büyüdü. Babası bir Teshlor Şövalyesi ise, belki arkasında bir iz bırakmıştır. En azından o zaman Esrahaddon'un sözleri yerine başka birinin sözlerine inanmış olurum. İşimizi yapmak için güneye gidiyoruz. Hintindar'da durup bir şeyler bulabilir miyim diye bakabilirim. Bu arada," diye nazıkçe söyledi, "bu seferki seyahatim öncekilerden çok daha uzun sürecek. Gereksiz yere endişelenmemen için bunu bilmeni istedim."

"Senin için asla endişelenmem," dedi ona.

Royce'un yüzünde acısı yansıyor.

Gwen gülümsedi. "Güvenle döneceğini biliyorum." "Bunu nereden biliyorsun?"

"Ellerini gördüm."

Royce ona şaşkın bir şekilde baktı.

"El falına baktım Royce," dedi Gwen, hiç şaka yapmadan. "Yoksa benim falcı olarak da para kazandığımı unuttun mu?"

Royce unutmamıştı, ama bunun sadece batıl inançlıları dolandırmanın bir yolu olduğunu düşünmüştü. O ana kadar Gwen'in insanları aldatmasının ne kadar tutarsız olacağını fark etmemişti.

"Önünde uzun bir hayat var," diye devam etti. "Çok uzun... Bu, senin tamamen insan olmadığının ipuçlarından biriydi."

"Yani gelecekte endişelenecek bir şeyim yok mu?"

Gwen'in gülümsemesi aniden kayboldu.

"Ne oldu?" "Hiçbir

şey."

"Söyle bana," diye ısrar etti, nazıkçe çenesini kaldırarak gözlerine bakmasını sağladı. "Sadece... Hadrian'a dikkat etmen gerekiyor."

"Onun avuç içlerine de baktın mı?"

"Hayır," dedi, "ama hayat çizgin bir çatallanma, bir karar noktası gösteriyor. Ya karanlığa ve umutsuzluğa ya da erdeme ve ışığa doğru gideceksin. Bu karar, travmatik bir olayla hızlanacak."

"Ne tür bir olay?"

"En çok sevdiğin kişinin ölümü."

"O zaman kendin için endişelenmen gerekmez mi?"

Gwen ona sıcak bir gülümsemeyle baktı. "Keşke öyle olsaydı, o zaman mutlu bir kadın olarak ölürdüm. Royce, Hadrian konusunda ciddiylim. Lütfen ona dikkat et. Bence şimdi sana her zamankinden daha çok ihtiyacı var. Ona bir şey olursa senin için korkarım."

Royce, The Rose and Thorn'a döndüğünde, Hadrian'ı hala aynı masada otururken buldu, ancak artık yalnız değildi. Yanında, koyu renkli bir pelerinle örtülü küçük bir figür oturuyordu. Hadrian rahatça oturuyordu. Ya yanındaki kişi güvendeydi ya da o kadar sarhoştı ki umursamıyordu.

"Royce geldiğinde onunla konuş," diyordu Hadrian ve başını kaldırarak ekledi, "Ah! Mükemmel zamanlama."

"Sen..." Royce otururken durdu ve başlığın altındaki yüzü gördü.

"Sanırım seni ilk kez şaşırttım, Royce," dedi Prenses Arista.

"Hayır, bu doğru değil," dedi Hadrian gülerek. "Senin zindanında takılırken, kardeşini kaçırmamızı istediğinde onu hazırlıksız yakalamıştın. O *çok* daha öngörülemezdi, inan bana."

Royce, açık tavernada prensesle karşılaşmaktan hoşnut değildi ve Hadrian onun hoşuna gitmeyecek kadar yüksek sesle konuşuyordu. Neyse ki oda boştu. Sınırlı sayıdaki müşterilerin çoğu, serin yaz esintisinin içeri girmesi için kapının açık olduğu barın etrafında toplanmayı tercih ediyordu.

"Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor," diye düşündü

Arista. "Sana bir işi var, Royce," dedi Hadrian.

"*Bizim* için demek istedin *herhalde*."

"Sana söyledim." Hadrian ona baktı ama prensesin de bir anlığına göz ucuyla bakmasına izin verdi. "Ben emekli oldum."

Royce onu görmezden geldi. "Neye karar verildi?"

"Alric, Gaunt ve milliyetçileriyle temasa geçmek istiyor," diye başladı Arista. "O da bizim gibi, çabalarımızı koordine edersek, çok güçlü bir saldırı düzenleyebileceğimizi düşünüyor. Ayrıca, milliyetçilerle bir ittifak kurmak, Trent'i bizim tarafımızda savaşa girmeye ikna etmek için ihtiyacımız olan avantajı sağlayabilir."

"Tamam," diye cevapladı Royce. "Bunu bekliyordum, ama bu bilgiyi kendin mi vermek zorundaydın? Habercilere güvenmiyor musun?"

"İnsanın asla fazla dikkatli olamaz. Ayrıca, ben de seninle geliyorum." "Ne?" diye sordu Royce, şaşkın bir şekilde.

Hadrian kahkahaya boğuldu. "Bu kısmı seveceğini biliyordum," dedi, dokunulmazlığa sahip bir adamın sevinciyle sırıtarak.

"Ben Melengar'ın Büyükelçisiyim ve bu diplomatik bir görev. Olaylar hızla geliyor ve müzakereler duruma göre değiştirilmesi gerekebilir. İkiniz de krallık adına konuşamayacağınız için benim gelmem gerekiyor. Bu kadar önemli bir görevde kimseye güvenemem, ikinize bile. Bu toplantı, Melengar'ın bir yıl daha hayatta kalıp kalmayacağını belirleyecek. Benim de gelmem gerektiğini anladığınızı umuyorum."

Royce bu öneriyi birkaç dakika düşündü. "Sen ve kardeşin, güvenliğinizi garanti edemeyeceğimi anlıyorsunuz, değil mi?"

Kız başını salladı.

"Ayrıca, şu andan Gaunt'a varana kadar Hadrian ve bana itaat etmeniz gerektiğini ve konumunuz nedeniyle size özel muamele yapılmayacağını da anlıyorsunuz, değil mi?"

"Öyle bir beklentim yok. Ancak, benim Alric'in temsilcisi olduğumu ve bu sıfatla onun adına konuştuğumu da anlamalısınız. Güvenlik ve yöntemler konusunda size yetki verilir ve ben sizin talimatlarınızı yerine getiririm, ancak genel görev hedefleri konusunda, gerekirse görevi yeniden yönlendirmek veya uzatmak hakkını saklı tutarım."

"Ek hizmetler için ek ödeme garantisi verme yetkisine de sahip misiniz?"

"Evet."

"Sizi artık müşteri ve refakatçi ilan ediyorum," dedi Hadrian gülümseyerek. "Sana gelince," dedi Royce, "biraz kahve içsen iyi olur." "Ben gitmiyorum, Royce."

"Neler oluyor?" diye sordu Arista.

Royce ona kaşlarını çatarak başını salladı.

"Onu susturma," dedi Hadrian. Prens'e dönerek ekledi, "Riyria'dan resmi olarak istifa ettim. Boşandık. Royce artık bekâr."

"Gerçekten mi?" dedi Arista. "Ne yapacaksın?" "Ayılınca eşyalarını toplayacak."

"Royce, beni dinle. Ciddiyim. Ben gitmiyorum. Fikrimi değiştirecek hiçbir şey söyleyemezsin."

"Evet, var."

"Ne, yine süslü bir felsefi argüman mı buldun? İşe yaramayacak. Bitti dedim. Bitti. şaka yapmıyorum. Bıktım." Hadrian partnerine şüpheyile baktı.

Royce sadece kendini beğenmiş bir ifadeyle ona baktı. Sonunda Hadrian sordu, "Tamam, nedir? Merak ettim. Fikrimi değiştirmek için ne söyleyebilirsin ki?"

Royce bir an tereddüt etti, Arista'ya rahatsız bir bakış attı, sonra iini çekti. "nk senden bunu bir iyilik olarak istiyorum. Bu görevden sonra, hala aynı şekilde hissediyorsan, seninle kavga etmeyeceğim ve dost olarak ayrılabiliriz. Ama şimdi senden, dostum olarak, lütfen son bir kez benimle gelmeni istiyorum."

Tam o sırada barmen masaya geldi. "Bir tur daha?"

Hadrian ona bakmadı. Royce'a bakmaya devam etti, sonra iini çekti.

"Sanırım hayır. Bir fincan kahve alayım, sert ve sade."

BÖLÜM 5

SHERIDAN

Uzun elbisesi ve binici peleriniyle sıkışıp kalan Arista, yaz sıcağının erken gelmesiyle kavruluyordu. Daha da kötüsü, Royce ona başlığını takarak seyahat etmesini ısrar ediyordu. Bunun ne anlamı olduğunu merak ediyordu, çünkü bu kadar kalın giyinmiş halde binmek, çıplak binmek kadar dikkat çekici olacağını tahmin ediyordu. Giysileri cildine yapışmış ve nefes almakta zorlanıyordu, ama hiçbir şey söylemedi.

Royce, Arista'nın şaşkınlığına, Mouse adını verdikleri gri kırsağıyla biraz önde gidiyordu. Sevimli bir isim, hiç de beklediği gibi değildi. Her zamanki gibi Royce, sıcağı hiç umursamadan siyah ve gri giysiler giymişti. Gözleri ufku ve orman kenarlarını tarıyordu. Belki de elf kanı onu hava koşullarının zorluklarına daha az duyarlı hale getiriyordu. Bir yıl önce öğrendikten sonra bile, onun karışık ırkına hala hayret ediyordu.

Neden hiç fark etmemiştim?

Hadrian, Hilfred'in eskiden durduğu yerde, sağında yarım boy gerideydi. Bu ona tanıdık bir güvenlik ve emniyet hissi verdi. Ona bakıp başlığının altından gülümsedi. O sıcağa karşı bağışık değildi. Alnı terle kaplıydı ve gömleği göğsüne yapışmıştı. Yakası açıktı. Kolları sıyrılmış, güçlü kolları ortaya çıkmıştı.

Yolculukları dikkat çekici bir sessizlikle geçti. Belki de sıcaklıktan ya da meraklı kulaklardan kaçınmak istediklerinden, ama konuşma eksikliği ona yönlerini sorgulamak için doğal bir fırsat vermiyordu. Güneş doğmadan Medford'dan ayrıldıktan sonra, tarlalar ve geyik yollarından geçerek kuzeye, yaylalara doğru ilerlediler, sonra doğuya dönüp yola çıktılar. Arista gizlilik ihtiyacını anlıyordu ve dolambaçlı bir rota olası casusları şaşırtmaya yardımcı olacaktı, ama Royce güneye gitmek yerine onları kuzeye götürdü, bu da

hiç mantıklı gelmiyordu. Saatler geçip Melengar'dan çıkıp Ghent'e doğru yol almaya devam ederken, Arista dilini tutmuştu. Royce'un bu rotayı bir nedenden dolayı seçtiğinden emindi ve liderliklerini takip etmeyi kabul ettikten sonra, yolculuğun bu kadar erken bir aşamasında onun kararını sorgulamak akıllıca olmazdı.

Arista, sadece bir gün önce Melengar'a karşı toplanan imparatorluk birliklerini ilk kez gördüğü yüksek çayırılık alana geri dönmüştü. Ordu toplanırken Galewyr'in uzak tarafında yoğun bir hareketlilik vardı. Çadırlar yıkıldı, arabalar sıraya dizildi ve kalabalık bir grup insan sütunlar oluşturmaya başladı. Bu kadar çok sayıda insanın varlığı onu büyülemişti ve Medford şehrinde kalan imparatorluk askerlerinin sayısının şehirde kalan vatandaşların sayısından fazla olabileceğini tahmin etti.

Çayırlar yerini ormana bıraktı ve manzara tepenin arkasında kayboldu. Gölge sıcağın pek rahatlama sağlamıyordu.

Keşke yağmur yağsa.

Gökyüzü bulutluydu ama yağmur kesin değildi. Ancak Arista, yağmur yağdırmanın mümkün olduğunu biliyordu.

En az iki yöntem hatırladı. Birincisi, bileşiklerin özenle hazırlanması ve karışımın açık havada yakılmasıydı. Bu yöntem bir gün içinde yağışa neden olmalıydı, ancak tamamen güvenilir değildi ve başarılı olduğundan daha sık başarısız oluyordu. Diğer yöntem daha gelişmiş ve anlık bir yöntemdi, büyük beceri ve bilgi gerektiriyordu. Sadece el hareketleri, odaklanmış bir zihin ve sözlerle gerçekleştirilebilirdi. İlk tekniği, Sheridan Üniversitesi'ndeki eğitiminin bir parçası olarak öğrenmişti. Orada tüm sınıf bu tekniği denemiş, ancak tek bir damla bile yağmur yağmamıştı. İkinci tekniği ise Esrahaddon ona öğretmeye çalışmıştı, ancak kilise onun ellerini kesmiş olduğu için karmaşık parmak hareketlerini gösterememişti. Bu, onunla çalışırken her zaman en büyük engel olmuştu. Arista neredeyse vazgeçmek üzereyken, bir gün neredeyse kazara bir muhafızı hapsirtti.

Sanatın gücünü ilk kez hissetmek, küçük bir kolu çevirip bir dişliyi yerine kaydırmak gibi tuhaf bir his olmuştu. Esrahaddon'un talimatları sayesinde değil, ondan bıkmış olması sayesinde başarmıştı. Devlet yemeği sırasında sıkıntısını gidermek için Arista, Esrahaddon'un talimatlarını kafasında tekrarlamıştı. Onun talimatlarını kasten görmezden gelip, kendi başına bir şey denedi. Böyle yapmak daha kolay, daha basit gelmişti. Doğru hareket ve ses kombinasyonunu keşfetmek

hareketlerin ve seslerin doğru kombinasyonunu bulmak, tam da doğru zamanda mükemmel bir müzik notasını çalmak gibiydi.

O hapşırık ve Kontes Amril'e konulan kısa süreli lanet, Esrahaddon'un  ıracılığı sırasında elde ettiği tek büyülü başarıydı. Arista, yağmur büyüsünü yüzlerce kez denemiş ama başaramamıştı. Babası öldürüldükten sonra, büyü yapmayı tamamen bıraktı. Alric'e krallıklarında yardım etmekle o kadar meşguldü ki, bu tür çocukça oyunlarla zaman kaybetmeye vakti yoktu.

Arista gökyüzüne baktı ve "*Başka ne yapmam gerekiyor?*" diye düşündü.

Talimatları hatırladı ve dizginleri atının boynuna sarkıtarak havada hassas dokuma desenleri çalıştı. Büyü sözlerini kolayca hatırladı, ama hareketleri tamamen yanlıştı. Hareketlerin beceriksizliğini hissedebiliyordu. Hareketlerin bir düzeni, bir ritmi, bir hızı olması gerekiyordu. Farklı varyasyonlar denedi ve hangi hareketlerin doğru, hangilerinin yanlış olduğunu anlayabildiğini keşfetti. Bu süreç, gözleri bağlıyken yapboz parçalarını birleştirmek ya da kulaktan bir melodinin notalarını bulmaya çalışmak gibiydi. Her notayı, şans eseri doğru notayı bulana kadar tahmin ediyordu. Sonra onu bütüne ekledikten sonra bir sonrakine geçiyordu. Bu şekilde yapmak sıkıcıydı, ama zihnini meşgul tutuyordu. Hadrian'ın meraklı bakışlarını fark etti, ama açıklamadı, o da sormadı.

Arista, kilometreler geçtikçe hareketlere devam etti, ta ki merhametli bir şekilde yağmur kendiliğinden yağmaya başlayana kadar. Soğuk damlaların yüzüne çarpması için başını kaldırdı ve sıkıntıdan mı sihirli çalışmalarını hatırladığını, yoksa Steward Otoyolu'ndan sapıp Sheridan  niversitesi'ne giden yola girdikleri için mi olduğunu merak etti.

Sheridan, matematik ve yazmayı öğrenmesi gereken tüccar ve katiplerin oğulları için kurulmuştu. Soylular nadiren bu okula giderdi, gelecekteki hükümdarlar ise hiç gitmezdi. Kralların matematik veya felsefeye ihtiya ı yoktu. Bunun için danışmanlar çalıştırıyordu. Tek bilmesi gereken, kılıcı doğru şekilde kullanmak, askeri manevraların doğru taktikleri ve insanların kalplerini okumaktı. Okul bu şeyleri  ğretemezdi. Bir prens veya d k n oğlunun  niversiteye gitmesi nadir bir durum olsa da, bir prensesin oraya gitmesi düşünülemezdi.

Arista, en mutlu yıllarını Sheridan'ın korunaklı vadisinde geçirmişti. Burada dünya ona açılmıştı ve saray hayatının boğucu boşluğundan kaçmıştı. Melengar'da tek amacı

heykellerinkiyle aynıydı, kale salonlarının süsü olmak. Sheridan'da, sonunda bir meta olacağını, krallığın yararı için evlendirileceğini unutabilirdi.

Arista'nın babası, kızının kitaplara olan anormal ilgisinden hoşnut değildi, ama ona kitap okumayı yasaklamamıştı. Arista bu alışkanlığını gizli tutmuştu, bu da onun giderek daha fazla zamanını yalnız geçirmesine neden olmuştu. Yazıcının koleksiyonundan kitaplar ve rahiplerin el yazmalarını almıştı. Çoğu zaman, babasını ziyaret ettikten sonra geride yığınlarca kitap bırakan Piskopos Saldur'dan kitaplar *ödünç alırdı*. Kulesinin kutsal odasında saatlerce kitap okumuş, uzak diyarlara kaçmış ve bir süreliğine mutlu olmuştu. Kitaplar kafasını fikirlerle, daha büyük bir dünya düşünceleriyle, salonların ötesindeki maceralarla ve cesurca, kahramanca bir hayat sürme hayaliyle doldurmuştu. Bu hazineler sayesinde Sheridan'ı ve daha sonra Gutaria Hapishanesi'ni öğrendi.

Arista, babasından üniversiteye gitmek için izin istediği günü hatırladı. Babası ilk başta kesin bir şekilde reddetmiş, gülerek kafasını okşamıştı. Kendini kapana kısılmış hissederek ağlayarak uykuya dalmıştı. Tüm fikirleri ve hırsları sonsuza kadar kalıcı bir hapishanede kilitlenmişti. Ertesi gün babası fikrini değiştirdiğinde, ona nedenini sormak aklına gelmemişti.

Burada ne yapıyoruz?

Bilmemek onu rahatsız ediyordu; sabır, hâlâ mücadele ettiği bir erdemdi. Üniversitenin vadisine inerken, mütevazı bir sorunun zararı olmayacağını düşündü. Ağzını açtı ama Hadrian ondan önce davrandı.

"Neden Sheridan'a gidiyoruz?" diye sordu, Royce'a yaklaşarak.

"Bilgi için," diye cevapladı Royce, her zamanki gibi kısa ve öz bir şekilde, başka hiçbir şey belli etmeden.

"Bu senin partin. Ben sadece eşlik ediyorum."

Hayır, hayır, hayır, diye düşündü, *daha fazla soru sor.* Arista bekledi. Hadrian atını geri çekmeye başladı. Bu onun için bir fırsattı. Bir şey söylemeliydi. "Orada okula gittiğimi biliyor muydun? Bilgelik ustası Arcadius ile konuşmalısın. Şansölye kilisenin bir piyonu, ama Arcadius güvenilirdir. O bir büyücü ve eskiden benim profesörümdü. İlgilendiğin her şeyi bilir ya da öğrenebilir."

Bu mükemmeldi. Kendinden memnun bir şekilde eyerinde dikleşti. Genel nezaket kuralları gereği, Royce'un şimdi niyetini açıklaması

ilgi gösterdiği, konu hakkında bilgi sahibi olduğunu kanıtladığı ve yardım teklif ettiği için niyetini açıklaması gerekirdi. Bekledi. Hiçbir şey olmadı. Sessizlik geri döndü.

Bir soru sormalıydım. Onu cevap vermeye zorlayacak bir şey.

Kahretsin.

Dişlerini sıkarak, hayal kırıklığıyla öne doğru eğildi. Arista daha fazla ısrar etmeyi düşündü, ama o an geçmişti ve artık eleştirel görünmeden başka bir şey söylemek zor olacaktı. Büyükelçi olmak ona zamanlamanın ve diğer insanların haysiyetine ve otoritesine saygı duymanın değerini öğretmişti. Prenses olarak doğduğu için, bu ders kolay öğrenilebilecek bir ders değildi. Sessizliği tercih etti, yağmurun kapüşonuna vurmasını ve atların vadiye inerken çamurda ağır ağır ilerlemesini dinledi.

Bir elinde kitap, diğer elinde kılıç tutan Glenmorgan'ın taş heykeli, üniversitenin ortasında duruyordu. Heykelin dört bir yanını yürüyüş yolları, banklar, ağaçlar ve çiçekler çevreliyordu, aynı şekilde çok sayıda okul binası da. Artan öğrenci sayısı, her biri kendi döneminin mimari tarzını yansıtan birkaç amfi ve yurt binasının eklenmesini gerektirmişti. Gri yağmur perdesinin ardında, üniversite bir serap gibi görünüyordu, tüm hayatını savaşta geçirmiş bir adamın zihninde doğmuş, tuhaf, romantik bir rüya gibi. Vahşi cehaletin hakim olduğu bir dünyada saf öğrenimin varlığı bir rüyadan öteydi; bu bir mucizeydi, Glenmorgan'ın bilgeliğinin bir kanıtıydı.

Glenmorgan, neredeyse sadece din adamlarının okuma bildiği bir dönemde, okulu sıradan insanları eğitmek amacıyla kurmuştu. Okulun başarısı eşi benzeri görülmemişti. Sheridan, diğer tüm eğitim kurumlarının üzerinde bir üne kavuşmuş, patriarkların, kralların ve bilgelerin övgüsünü kazanmıştı. Sheridan, kurulduğu ilk dönemlerde, din ve siyaset konusunda tartışmalara katılan akademisyenlerle, canlı tartışmaların merkezi haline gelmişti. Sheridan'ın ustası Roe'lu Handel, Nyphron Kilisesi'nin isteğine aykırı olarak, Gent'in yeni kurulan Delgos Cumhuriyeti'ni tanınması için kampanya yürütmüştü. Ayrıca, okul, Steward'ın hükümdarlığının ardından çıkan iç savaşlarda kararlı bir şekilde kraliyet yanlısı bir tutum sergilemişti. Bu durum, Gent'in kontrolünü elinde tutan kilise için utanç verici bir hal almıştı. Bu aşağılanma, Cranston, Landoner ve Widley adlı üç ustanın sapkınlık davalarına yol açmış ve hepsi Sheridan ortak alanında kazıkta yakılmıştı. Bu olay, Sheridan'da geometri ve gelenekler profesörü olan Edmund Hall,

Eski metinlerden elde ettiği ipuçlarını kullanarak Percepliquis'in kalıntılarını bulunduğunu iddia edene kadar. Bir yıl boyunca ortadan kaybolan Hall, uzun zamandır kayıp olan sanat ve bilimlere ortaya çıkararak kitaplar ve tabletlerle geri döndü ve imparatorlukla ilgili her şeye ilgi uyandırdı. Bu sırada, kilise içinde daha büyük bir ortodoksluk ortaya ıkııı ve Eski İmparatorluk'tan kalan tüm eserler gibi kutsal kalıntıların sahiplenilmesi veya elde edilmesi yasaklanmııı. Hall tutuklandı ve notları ve haritalarıyla birlikte Ervanon'un Ta Kulesi'ne hapsedildi. Kilise daha sonra Hall'un şehri hiç bulamadığını ve kitapların ustaca yapılmıı sahtecilik olduğunu açıkladı, ancak Edmund Hall'dan bir daha hiç haber alınamadı.

Cranston, Landoner, Widley ve Hall'un gelenekleri, günümüzün bilgi ustası Arcadius Vintarus Latimer'da vücut bulmuıı. Arista'nın eski büyü öğretmeni, iyi zevkin sınırlarını hiç fark etmemiı gibi görünüyordu, siyasi veya dini önemin sınırlarını ise hiç fark etmemiı. ıansölye Lambert, kilise onun siyasi eğilimlerini bu göreve uygun bulunduğu için okulun başkanıydı, ancak Arcadius, Sheridan'ın tartışmasız kalbi ve ruhuydu.

"Sizi Arcadius Efendi'ye götüreyim mi?" diye sordu Arista, atlarını ahır bekçisinin sorumluluğuna bırakırken. "O gerçekten çok zeki ve güvenilir biridir."

Royce başını salladı ve Arista, onları ıiddetli yağmur altında Glen Hall'a götürdü. Çoğu öğrenci, Glenmorgan'a saygı göstererek, orijinal Grand Imperial College binasına bu isimle hitap ediyordu. Katedral benzeri ayrıntılı bir yapı olan bu bina, diğer üniversite binalarında ne yazık ki eksik olan Steward'ın Hükümdarlığı'nın ihtiıamının çoğunu yansıtıyordu. Royce ve Hadrian, seyahat pelerinlerinden ve saçlarından suyu silkelerken, onu ikinci kata çıkan merdivenlerden takip ederken tek kelime etmediler. İçerisi sessizdi, hava boğucu ve sıcaktı. Birkaç kiıi onu kolayca tanıyabileceğinden, Arista başlığının içinde kaldı.

"Gördüğünüz gibi, kurıunu altına dönüıtürmek mümkün, ancak dönüıümü kalıcı hale getirmek için altının elde edilen değerinden daha fazlası gerekiyor, bu da en azından bu yöntemi kullanarak iılemi tamamen boşuna hale getiriyor."

Arista, konferans salonuna yaklaıırken Arcadius'un tanıdık sesinin yankılandığını duydu.

"Elbette, geçici dönüıümü kullanarak dikkatsizleri kandırmak için çok gerçekçi görünen sahte altınlar üretenler de var, ancak birkaç saat sonra bunların kurıun olduğu ortaya çıkıyor."

Derslik, aynı cüppeleri giymiş öğrencilerle dolu sıralar halinde düzenlenmişti. Kürsüde, mavi cüppeli, beyaz sakallı ve burnunun ucuna gözlük takmış zayıf yaşlı bir adam, bilgi ustası duruyordu.

"Buradaki tehlike, hile ortaya çıktığında kurbanın genellikle bundan biraz daha fazla mutsuz olmasıdır." Bu yorum öğrencilerin kahkahalarına neden oldu. "İllüzyon altınla servet biriktirme fikrini çok fazla düşünmeden önce, bunun daha önce denendiğini bilmelisiniz. Bu suç — ve bu *bir suçtur* — genellikle kurbanın öfkesini, sahtekarın üzerine oldukça kaba bir infaz şeklinde yöneltmesiyle sonuçlanır. Bu yüzden, Vandon'un en kaliteli ipeklerinden giyinmiş, sekiz atlı bir arabada, hizmetkarlarından oluşan bir maiyetle seyahat eden bir bilgi ustası görmüyorsunuz."

Daha fazla kahkaha.

Arista, dersin bittiğini mi, yoksa Arcadius'un partinin başladığını fark edip dersi kısa kestiğini mi bilmiyordu. Her halükarda, bilgi ustası, ödevleri ve sınav tarihlerini hatırlatarak o günkü dersini sonlandırdı. Öğrencilerin çoğu dışarı çıkarken, birkaçı profesörlerinin etrafında toplanarak sorular sordu ve o da sabırla cevapladı.

"Sizi tanıştırayım," dedi Arista, merdivenlerden inerken. "Arcadius'un biraz... tuhaf görüldüğünü biliyorum, ama o gerçekten çok zeki biridir."

"Ve kurbağa patladı, değil mi?" büyücü, ciddi bir ifadeyle duran genç adama sordu.

"Ortalığı da epey dağıttı, efendim," diye ekledi arkadaşı.

"Evet, genellikle öyle olur," dedi Arcadius sempatik bir ses tonuyla.

Delikanlı iç geçirdi. "Anlamıyorum. Nitrik asit, sülfürik asit ve gliserini karıştırıp ona verdim. İyi görünüyordu. Sınıfta söylediğiniz gibi, kara kurbağanın midesi karışımı tuttu, ama sonra zıplarken..." Delikanlının omuzları çöktü, arkadaşı ise elleriyle bir patlama taklidi yaptı.

Bilgi ustası kıkırdadı. "Bir dahaki sefere önce kurbağayı kesip midesini çıkar. O zaman zıplama ihtimali çok daha az olur. Şimdi koşup Falquin Usta geri dönmeden kütüphaneyi temizle."

İki çocuk koşarak uzaklaştı. Royce, onların arkasından ders salonunun kapısını kapattı ve bu noktada prenses pelerinini çıkarmanın güvenli olduğunu düşündü.

"Prenses Arista!" Arcadius sevinçle haykırdı ve kollarını açarak ona doğru yürüdü. İkili sevgiyle kucaklaştı. "Majesteleri, ne harika bir sürpriz! Size bir bakayım." Ellerini hala tutarak geri adım attı. "Biraz dağınık, sırlıklam ve sınıfıma çamur getirmişsiniz. Ne güzel. Sanki yine buradaki bir öğrenciymişsiniz gibi."

"Arcadius Usta," diye resmi bir şekilde söze başlayan prenses, "Royce Melborn ve Hadrian Blackwater'ı tanıtmama izin verin. Size bazı sorular sormak istiyorlar."

"Öyle mi?" dedi, ikisini merakla süzerken. "Bu ciddi bir konu gibi görünüyor."

"Öyle," diye cevapladı Hadrian. Royce kapıları kilitlerken, o da odada kalan öğrenci var mı diye bir göz attı.

Arista, öğretmenın yüzündeki şaşkın ifadeyi gördü ve açıkladı: "Onların mesleği gereği temkinli insanlar olduklarını anlamalısınız."

"Anlıyorum. Yani sorguya çekileceğim, öyle mi?" diye sordu Arcadius suçlayıcı bir tonla.

"Hayır," dedi Arista. "Sanırım sadece birkaç soru sormak istiyorlar." "Ya cevap vermezsem? Konuşana kadar beni dövecekler mi?"

"Tabii ki hayır!"

"O kadar emin misin? Onların soru sormak için burada olduklarını *düşündüğünü* söyledin. Ama bence beni öldürmek için buradalar, değil mi?"

"Gerçek şu ki, çok fazla şey biliyorsun," dedi Royce büyücüye, sesi aniden sertleşti. Peleriniyle uzanıp hançerini çıkardı ve yaşlı adama doğru ilerledi. "Seni sonsuza kadar susturmanın zamanı geldi."

"Royce!" Arista şok içinde bağırdı. Konferans salonunun ön sırasında rahatça oturan ve bilgi ustasının masasından aldığı elmayı rahatça yiyen Hadrian'a döndü. "Hadrian, bir şey yap," diye yalvardı.

Yaşlı adam, Royce'dan uzaklaşmak için geriye doğru sürünerek uzaklaştı. Hadrian, dünyadaki hiçbir şeyi umursamayan bir adam gibi elmasını yemeye devam etti.

"Royce! Hadrian!" Arista onlara bağırdı. Gördüklerine inanamıyordu.

"Üzgünüm, Prenses," dedi Hadrian sonunda, "ama bu yaşlı adam geçmişte bize çok fazla sorun çıkardı ve Royce borçlarını kolayca affeden biri değildir. Gözlerini kapamak isteyebilirsin."

"Gitmesi gerek," dedi Royce. "Görmese bile ıgıllıkları duyacaktır."

"Yani hızlı davranmayacak mısınız?" diye fısıldadı yaşlı adam.

Hadrian iç geçirdi. "Bu sefer pisliği temizlemeyeceğim." "Ama yapamazsın! Ben... ben..." Arista dehşet içinde donakaldı.

Royce, birdenbire Arcadius'a doğru koştu. "Bekle." Büyücü, elini kaldırarak onu uzaklaştırmaya çalışırken sesi titriyordu.

"Öldürülmeden önce en azından bir soru sorma hakkım var sanırım." "Ne bu?" Royce tehditkar bir şekilde sordu tehditkar bir şekilde sordu. dikenli hançeri kaldırdı ve parıldıyordu.

"Sevgili Gwen'in nasıl?"

"İyi," diye cevapladı Royce, kılıcını indirerek. "Sana sevgilerini iletmemi söyledi."

Arista ikisine de sert bir bakış attı. "Ama ne... Ben... Siz birbirinizi tanıyor musunuz?"

Hadrian ve Royce utangaçça kıkırdayan Arcadius güldü. "Üzgünüm, canım." Profesör ellerini kaldırdı ve hafifçe çekindi. "Dayanamadım. Yaşlı bir adamın kaprisli davranma fırsatı pek olmaz. Evet, bu iki huysuz karakteri yıllardır tanıyorum. Hadrian doğmadan önce Hadrian'ın babasını tanıyordum ve Royce ile tanıştığım da o..." Bilgelik ustası kısa bir süre durakladı. "Şey, bugün olduğundan daha gençti."

Hadrian elmadan bir ısırık daha aldı ve kadına baktı. "Arcadius beni Royce ile tanıştırdı ve bize ilk işlerimizi verdi."

"Ve o zamandan beri ayrılmaz bir ikili oldunuz." Büyücü gülümsedi. "Bu çok uyumlu bir ikiliydi. Birbirinize iyi birer örnek oldunuz. Kendi başınıza kalsaydınız, ikiniz de mahvolurdunuz."

Royce ve Hadrian arasında belirgin bir bakış alışverişi oldu. "Bunu sadece bizim neler yaptığımızı bilmediğin için söylüyorsun," dedi Hadrian.

"Fazla varsayımda bulunma." Arcadius tehditkar bir şekilde parmağını ona doğru salladı. "Sizi takip ediyorum. Peki, sizi buraya getiren nedir?"

"Sadece birkaç sorum var, belki sen bize biraz ışık tutabilirsin," dedi Royce. "Hadrian ve Arista yerleşip ıslak giysilerini değiştirirken, senin çalışma odanda konuşalım mı? Bu gece burada kalabilir miyiz?"

"Elbette. Akşam yemeğini yukarıya getirteceğim, ama kötü bir gün seçmişsin; mutfak etli turta servis ediyor." Yüzünü buruşturdu.

Arista, kalbi hala hızla atarken, sert bir şekilde ayakta durdu. Gözlerini kısarak, öfkeyle baktı. "Hepinizden nefret ediyorum."

Fıçılar, şişeler, matara, egzotik aletler, kötü kokulu sıvılarda yüzen hayvan parçaları içeren kavanozlar ve daha bir sürü tuhaf şey küçük ofisi doldurmuş ve koridora taşmıştı. Duvarlar, örümcek ağlarıyla kaplı kitap raflarıyla doluydu. Akvaryumlarda canlı sürüngenler ve balıklar sergileniyordu. Tavana kadar yığılmış kafeslerde güvercinler, fareler, köstebekler, rakunlar ve tavşanlar barınıyordu ve dar ofisi cıvıltılar, cıvıltılar ve ciyaklamalarla dolduruyordu. Bunlara kitapların, balmumunun, baharatların ve hayvan dışkısının misk kokusu eşlik ediyordu.

"Temizlik yapmışsın," dedi Royce, sahte bir şaşkınlıkla, dikkatlice içeri girip yere dağılmış kitapların ve kutuların etrafından dolaşarak.

"Sessiz ol," dedi büyücü, burnunun ucunda duran gözlüklerinin üstünden bakarak. "Artık neredeyse hiç uğramıyorsun, uğradığında da küstahlık yapmana gerek yok."

Royce kapıyı kapattı ve sürgüyü çekti, bu da büyücünün bir kez daha ona bakmasına neden oldu. Sonra pelerininin ince bir zincirden sarkan gümüş bir muska çıkardı. "Bana bunun hakkında ne söyleyebilirsin?"

Arcadius mücevheri ondan aldı ve masasına giderek mumun alevi yakınında tuttu. Kısa bir süre baktı, sonra gözlüklerini kaldırdı. "Bu Hadrian'ın madalyonu. Babası ona on üç yaşına bastığında vermişti. Beni bunaklık testine mi tabi tutuyorsun?"

"Esrahaddon'un yaptığını biliyor muydun?" "Öyle mi?"

"Geçen yaz Dahlgren'de onunla konuştuğumu hatırlıyor musun? Daha önce bahsetmemiştim, ama ona göre kilise dokuz yüz yıl önce imparatora karşı bir darbe düzenlemiş. O, sadık kaldığını ve iki tılsım yaptırdığını ısrarla söylüyor. Birini imparatorun oğluna, diğerini de çocuğun korumasına vermiş. Kendisi geride kalırken onları saklanmaya gönderdiğini iddia ediyor. Bu muskalar, sadece Esrahaddon'un bulabileceği şekilde büyülüymüş. Arista ve ben Avempartha'da onunla birlikteyken, kolyesini takan insanların görüntülerini ortaya çıkardı.

"Hadrian'ı gördün mü?"

Royce başını salladı.

"Vasi olarak mı, mirasçı olarak mı?"

"Vasi olarak."

"Peki varisi?"

"Sarı saçlı, mavi gözlü, tanıdığım kimse yoktu."

"Anlıyorum," dedi Arcadius. "Ama Hadrian'a gördüklerini anlatmadın."

"Neden böyle söylüyorsun?"

Büyücü, muska ve zinciri avucuna düşürdü. "Buraya yalnız geldin."

Royce başını salladı. "Hadrian son zamanlarda huysuzlanıyor. Ona söylersem, kaderini yerine getirmek isteyecek, uzun zamandır kayıp olan varisi bulup onun kölesi olacak. Bunu sorgulamayacak bile, çünkü bunun doğru olmasını isteyecek, ama ben öyle olduğunu düşünmüyorum. Bence Esrahaddon bir şeyler çeviriyor. İkimizin de, imparator olarak seçtiği kişiyi tahta çıkarmak için yaptığı çabada piyon olmasını istemiyorum."

"Esrahaddon'un yalan söylediğini mi düşünüyorsun? Seni manipüle etmek için sahte görüntüler yarattığını mı?"

"Buraya bunu öğrenmek için geldim. Büyülü tılsımlar yapmak mümkün mü? Eğer öyleyse, büyüyle onları takanları bulmak mümkün mü? Hadrian'ın babasını tanıyordun. Sana Novron'un varisinin koruyucusu olduğundan hiç bahsetmiş miydi?"

Arcadius muskayı elinde çevirdi. "Nesnelerin büyüye direnmesini sağlayacak bir yeteneğim yok, insanları bulmak için büyü kullanamıyorum, ama Eski İmparatorluk çöktüğünde çok şey kayboldu. Onu neredeyse bin yıl boyunca o hapisanede tutmak, Esrahaddon'u bilgisi açısından eşsiz kılıyor, bu yüzden onun neler yapabileceğini veya yapamayacağını akıllıca söyleyemem. Danbury Blackwater'a gelince, bana mirasçının koruyucusu olduğunu söylediğini hatırlamıyorum. Bu, unutabileceğim türden bir şey değil."

"Demek haklıyım. Bunların hepsi yalan."

"Bu, tam olarak bir yalan sayılmaz. Danbury'nin tılsımı elinde bulundurmasının ve özel biri olmamasının mümkün, hatta muhtemel olduğunu biliyorsunuz. Dokuz yüz yıl, bir aile yadigârının tek bir ailenin elinde kalması için çok uzun bir süre. Bunun olasılığı çok düşük. Kişisel eşyalar her gün kaybolur. Bu gümüşten yapılmış ve çaresiz bir anda, kendisine anlatılan her şeyin sadece bir efsane olduğuna ikna olmuş fakir bir adam, onu yemek karşılığında satmaya cazip gelebilir. Dahası, sahibi bir kazada ölseydi —bir kazada ölürse ve bu madalyon cesetten alınarak satılırsa ne olur? Bu madalyon Danbury'ye ulaşmadan önce muhtemelen yüzlerce kişinin elinden geçmiştir. Eğer söylediklerin doğruysa, Esrahaddon'un büyüü sadece muskanın sahibini ortaya çıkarmış, asıl sahibinin torunlarının kimliğini ortaya çıkarmamıştır. Yani Esrahaddon samimi olabilir ama yine de yanıltıcı olabilir."

"Danbury son Teshlor'un torunu olsa bile, Hadrian'dan daha fazlasını bilmiyor olabilir. Babası veya onun babası

bunu artık önemi kalmadığı için bahsetmemiş olabilir. Mirasçı soyu tükenmiş ya da ikisi yüzyıllar önce ayrılmış olabilir."

"Sen de öyle mi düşünüyorsun?"

Arcadius gözlüklerini çıkarıp sildi.

"Yüzyıllardır insanlar İmparator Nareion'un torunlarını aradılar ama kimse onları bulamadı. İmparatorluk, Nareion'un oğlu Nevrik'i, onu görerek tanıyabilecekleri bir dönemde, büyük büyücülerin ve arayışçı şövalyelerin tüm gücüyle aradı. Başarısız oldular — tabii, Dahlgren'den gelen bu çiftçi kızı mirasçı olarak buldukları yönündeki son açıklamayı kabul etmezsen."

"Thrace varis değil," dedi Royce basitçe. "Kilise, kendi seçtikleri hükümdarı tahta çıkarmak için tüm bu olayı bir tiyatro oyunu gibi düzenledi. İşleri berbat ettiler ve kız tesadüfen ödülü kaptı."

Büyücü başını salladı. "Bu yüzden, sağduyu, varisi artık olmadığını söylüyor... tabii başından beri var olmuşsa. Tabii..." Sesi kesildi.

"Yoksa ne?"

"Hiçbir şey." Arcadius başını salladı.

Royce, büyücü pes edene kadar bakışlarını yoğunlaştırdı.

"Sadece bir varsayım, ama... varis ve bir koruma görevlisinin bu kadar uzun süre tek başlarına kaçak olarak yaşamış olmaları, tüm dünya onları ararken saklanmayı başarmış olmaları çok romantik geliyor."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Royce.

"İmparatorun ölümünden sonra, Nevrik koruması Teshlor Jerish ile birlikte kaçtığında, onların dostları olmaz mıydı? İmparatorun oğluna sadık, onu saklamaya, desteklemeye ve onu tekrar tahta çıkarmak için bir girişim düzenlemeye hazır yüzlerce kişi olmaz mıydı? Elbette bu örgüt, ölmekte olan imparatorluğun büyük bir kısmı kilisenin kontrolünde olduğu için gizlice hareket etmek zorunda kalırdı."

"Böyle bir grubun var olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu Royce. Arcadius omuz silkti. "Sadece tahmin yürütüyorum."

"Sadece tahminde bulunmaktan daha fazlasını yapıyorsun. Ne biliyorsun?"

"Çeşitli metinlerde, sadece Teorem Eldership olarak bilinen bir gruba dair bazı tuhaf referanslar buldum. Onları ilk kez 2465 tarihli, Glenmorgan II. Steward'ın hükümdarlığı dönemine ait bir tarih metninde keşfettim. Bir rahip, bu isimdeki bir tarikata dair kısa bir not düşmüştü. Tabii ki o dönemde kiliseye karşı çıkan herkes

sapkın olarak kabul edildiğinden, bu konuya fazla kafa yormadım. Sonra, İmparator Nareion'un ölümünden sonraki ilk yirmi yıl içinde Lord Darius Seret'in Patriarch Venlin'e gönderdiği çok eski bir mektupta aynı gruba başka bir atıf gördüm."

"Lord Seret mi?" diye sordu Royce. "Seret Şövalyeleri gibi mi?"

"Aynen öyle," dedi Arcadius. "Patrik, dükten İmparator Nareion'un kayıp oğlu Nevrik'in yerini bulmasını emretti. Dük, varisi bulmaya yemin eden seçkin bir şövalye grubu kurdu. Darius'un ölümünden yüz yıl sonra şövalyeler resmi adlarını aldılar: Seret Şövalyeleri Tarikatı. Bu isim daha sonra kolaylık olması için kısaltıldı. Aslında bu oldukça ironik, çünkü sorumlulukları ve etkileri önemli ölçüde genişledi. Seret şövalyeleri çoğunlukla gizli çalıştıkları için bunu pek bilemezsiniz. Görevlerini görünmez bir şekilde yerine getirebilmek için gizlenirler. Hâlâ doğrudan Patrik'e rapor verirler. Bu aslında sadece algısal mantık meselesi. Varisi bulmak için çalışan, görünmez bir şövalye tarikatı olduğu düşünülürse, onu korumak için başka bir görünmez grubun var olduğu sonucuna varmak mantıklı değil mi?"

Arcadius ayağa kalktı ve odadaki enkazın arasında zorlanmadan ilerleyerek uzak duvara ulaştı. Orada bir arduvaz asılıydı ve biraz tebeşirle şunu yazdı:

Teorem Yaşlılar Kurulu

Sonra her harfi çizdi ve altına şunu yazdı:

İmparatoru Koruyun

Masasına geri dönüp oturdu.

"Eğer varisi aramaya karar verirsen," dedi Arcadius Royce'a ciddi bir tonla, "çok dikkatli ol. Aradığın şey bir mücevher parçası değil ve o, hayatlarını feda edecek ve sana karşı her türlü yolu kullanacak adamlar tarafından korunuyor ve avlanıyor olabilir. Eğer bunların herhangi biri doğruysa, o zaman korkarım ki, neredeyse bin yıldır sessiz, gizli bir savaşın sürdüğü gölgeler ve yalanlar dünyasına gireceksin. Orada onur ve merhamet yoktur. İnsanların iz bırakmadan kaybolduğu ve şehitlerin çoğaldığı bir yerdir. Hiçbir bedel çok büyük, hiçbir fedakarlık çok korkunç değildir. Bu mücadelede söz konusu olan şey, en azından onların gözünde, Elan'ın geleceğidir."

Sheridan'daki öğrenci sayısı yaz aylarında her zaman azalırdı, bu yüzden Arcadius, onların boşalan en üst katta, yani

Glen'in Tavan Arası olarak bilinen boş üst katta yatmalarını sağladı. Glen Hall'un dördüncü katındaki yatakhane tek bir pencere bile yoktu ve yazın fırın gibi sıcaktı. Zengin çiftçilerin oğullarının yaşadığı üst yatakhane, öğrencilerin ekinlerle ilgilenmek için evlerine döndükleri bu mevsimde terk edilmişti. Bu da tüm çatı katını onlara bıraktı; eğimli tavanı o kadar alçaktı ki Arista bile başını çarpmamak için dikkat etmek zorundaydı. Tavanın tavanla birleştiği duvardan karyolalar çıkıntı yapıyordu ve her biri basit ahşap çerçeveler üzerine serilmiş saman şiltelerden ibaretti. Kişisel eşyalar yoktu, ancak ahşabın her santimetrekaresi isimler, sözler veya çizimlerden oluşan bir mozaikle kaplıydı — yedi yüzyıllık öğrenci anıları.

Arista ve Hadrian ıslak giysilerini kurutmak için uğraştılar. Kumaştan yapılmış her şeyi yere serdiler ve eski ahşaplara nemli lekeler yayıldı. Her şey sıırıslılandı ve at kokuyordu.

"Kurutma ipi asacağım," dedi Hadrian. "Aynı zamanda battaniyeleri kullanarak sana biraz mahremiyet sağlayabiliriz." Ona merakla baktı.

"Ne?"

Hadrian başını salladı. "Daha önce hiç sıırıslıklam bir prenses görmemiştim. Bunu yapmak istediğinden emin misin? Henüz geç değil. Hala Medford'a geri dönebiliriz ve..."

"Ben iyiyim." Merdivenlere doğru yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?"

"Kalan çantaları yukarı çıkarmaya."

"Muhtemelen hala yağmur yağıyor ve ben de onları hemen getirebilirim..."

Arista onu keserek sözünü bitirdi. "Bağlaman gereken ipler var ve senin de söylediğin gibi, ben zaten sıırıslıklam oldum." Merdivenlerden aşağı indi. Ayakkabıları ıslak zeminde şapır şapır sesler çıkarıyordu ve ıslak elbisesi ağırlaşmıştı.

Kimse benim bunu başarabileceğimi düşünmüyor.

Arista, şımartılmış bir hayat sürdüğünü biliyordu. Aptal değildi, ama porselenten yapılmış da değildi.

Köylü gibi yaşamak için ne kadar metanet gerekir?

O, Melengar Prensesi ve Kral Amrath Essendon'un kızıydı; her duruma ayak uydurabilirdi. Hepsi onu çok iyi tanımlamıştı, ama o Lenare Pickering gibi değildi. Bütün gün oturup altın sarısı buklelerine en çok hangi elbisenin yakışacağını düşünmezdi. Arista, hâlâ damlayan başını okşadı ve düz, karışık saçlarını hissetti. Lenare şimdiye kadar bayılmış olurdu.

Dışarıda yağmur durmuştu ve hava çim, çamur ve solucanların toprak kokusuyla dolmuştu. Her şey parıldıyordu ve esinti ağaçların altındaki çiçekleri sallıyordu. Arista pelerini unutmuştu. Dört kat yukarıda duruyordu. Kısa bir mesafe gidecekti ve çabuk dönecekti, ama arabalık binaya vardığında kararından pişman oldu. Üç öğrenci, elbiseleriyle gölgelerin içinde durmuş, yeni atlar hakkında konuşuyorlardı.

"Melengar'dan geliyorlar," dedi en uzun boylu olanı, genç bir asilin daha düşük rütbeli adamlara hitap ederkenki kendinden emin, üstünlükçi tonuyla. "Şu atın üzerindeki Medford damgasından anlaşıyor."

"Peki, Lane, sence Melengar çoktan düştü mü?" en kısa boylu olan sordu.

"Tabii ki. Breckton'ın dün gece ya da bu sabah erken saatlerde ele geçirdiğine bahse girerim. Bu yüzden bu atların sahipleri buradalar. Muhtemelen mülteciler, batan gemiden sıçanlar gibi kaçan korkaklar."

"Firariler mi?"

"Belki," diye cevapladı Lane.

"Melengar dün gece gerçekten düştüyse, kaçan kişi kralın kendisi olabilir," diye tahminde bulundu kısa boylu olan.

"Saçmalama!" ikinci uzun boylu olan ona dedi. "Bir kral asla böyle bir atlara binmez."

"Bundan o kadar emin olma." Lane, kısa boylu olanın savunmasına geldi. "Alric *gerçek* bir kral sayılmaz. Onun ve cadı kız kardeşi, babalarını öldürüp, Percy Braga'yı halefi olarak atamak üzereyken tahtı çaldıkları söyleniyor. Hatta Alric'in kız kardeşini metresi olarak aldığını ve onun kraliçe olacağına dair söylentiler olduğunu duydum."

"Bu iğrenç!"

"Kilise buna asla izin vermez," dedi diğeri.

"Alric, kilisenin onu durdurmaya çalışacağını bildiği için aylar önce kiliseyi Melengar'dan kovdu," diye açıkladı Lane. "Melengarlıların medeni insanlar olmadığını anlamalısın. Hâlâ çoğunlukla barbarlar ve her yıl kabile köklerine daha da geri dönüyorlar. Kilise onları gözetlemeden, yıl bitmeden bakirelerin kanını içip Uberlin'e dua etmeye başlayacaklar. Maribor adına, elflerin şehirlerinde özgürce dolaşmasına izin veriyorlar. Bunu biliyor muydun?"

Arista, kapının arkasında durarak dikkatlice kendini gizlediği için onların yüzlerini göremiyordu.

"Belki *de* Melengar kralı bu atla kaçmıştır. Şu anda yatakhanelerden birinde kalıyor ve bir sonraki hamlesini planlıyor olabilir."

"Sence Şansölye Lambert biliyor mu?"

"Sanmıyorum," diye cevapladı Lane. "Lambert gibi iyi bir adamın Alric gibi bir tehdidin burada kalmasına izin vereceğini sanmıyorum."

"Ona söylemeli miyiz?"

"Neden sen söylemiyorsun, Hinkle?" dedi Lane kısa boylu adama.

"Neden ben? Sen söylemelisin. Sonuçta onları fark eden sensin."

"Ben mi? Vaktim yok. Leydi Chastelin bugün bana bir mektup daha gönderdi ve onu unuttuğumdan korkarak göğsüne bir hançer saplamasın diye cevabımı yazmam gerekiyor."

"Bana bakma," dedi kalan kişi. "İtiraf ediyorum, Lambert beni korkutuyor."

Diğerleri güldü.

"Hayır, ben ciddiym. O beni çok korkutuyor. Geçen dönem Jason'ın yaptığı o çılgın fare numarası yüzünden onun ofisine gönderildim. Bana sopayla vurmasını tercih ederdim."

Birlikte uzaklaşırken sohbetlerine devam ettiler, konu Lady Chastelin'e ve Lane'e olan bağlılığından şüphe duyulmasına geldi.

Arista, onların gittiğinden emin olmak için bir süre bekledi, sonra eyerlerin yanında çantaları buldu ve birini kolunun altına sıkıştırdı. Diğer ikisini de aldı ve hızlı ama dikkatli bir şekilde ortak alandan geçip Glen Hall'un merdivenlerine çıktı.

Hadrian, Arista geri döndüğünde çatı katında değildi, ama odayı bölmek için ipleri germiş ve üzerlerine battaniyeleri asmıştı. Arista, geçici perdeyi geçip ıslak giysilerini asmak gibi sıkıcı bir işe koyuldu. Geceliğini ve bornozunu giydi. Bunlar çantasının ortasında duruyordu ve sadece biraz nemliydi. Sonra geri kalan giysilerini iplere asmaya başladı. Hadrian bir kova suyla geri döndü ve Arista'nın utanmadan eteklerini ve korsesini astığını görünce durakladı. Onun ne düşündüğünü hayal ederken yüzünün kızardığını hissetti. Sadece iki erkekle refakatsiz seyahat etmekle kalmamış, aynı odada yatıyordu — her ne kadar büyük ve bölmeli bir salon olsa da — ve şimdi de iç çamaşırlarını onların görebileceği şekilde asıyordu. Onların ona daha fazla soru sormamasına şaşırılmıştı. Seyahat ettiği olağandışı koşulların eninde sonunda ortaya çıkacağını biliyordu. Royce, iki haydutla seyahat eden, kraliyet tarafından ne kadar saygı görürse görsün,

kız prensesin, ne kadar saygı duyulan bir kişi olursa olsun, iki haydutla birlikte tek başına seyahat etmesi gibi şüpheli bir durumu gözden kaçırarak biri değildi. Giysilerine gelince, onları güvenli bir şekilde kurutmanın başka bir yolu ya da yeri yoktu, bu yüzden ya böyle yapacaktı ya da sabah ıslak giyecekti. Bu konuda titiz davranmanın bir anlamı yoktu.

Royce, işini bitirince yatakhaneye girdi. Başlığı yukarı çekilmiş pelerini giyiyordu. Pelininden yere su damlıyordu.

"Şafak sökmeden çok önce yola çıkacağız," dedi. "Bir sorun mu var?" diye sordu Hadrian.

"Devriye gezerken birkaç öğrenciyi araba garajında dolaşırken yakaladım."

"O böyle yapar," diye açıkladı Hadrian Arista'ya. "Bir tür takıntısı var. Aksi halde uyuyamıyor."

"Orada mıydın?" diye sordu.

Royce başını salladı. "Artık bize sorun çıkarmayacaklar."

Arista yüzünün kanının çekildiğini hissetti. "Sen... onları öldürdün mü?" diye fısıldayarak sordu. Bunu söylerken midesi bulandı. Birkaç dakika önce, onların korkunç tartışmasını dinlerken, onlara zarar gelmesini dilediğini fark etmişti, ama bunu içten söylememişti. Onlar çocuktan farksızdı. Ancak Royce'un bunu öyle görmeyebileceğini biliyordu. Onun için tehdit, nasıl olursa olsun tehdit olduğunu anlamıştı.

"Bunu düşündüm." Sözlerinde alaycı bir ton yoktu. "Eğer sağa, yatakhanelere doğru değil de sola, şansölyenin konutuna doğru dönselerdi... Ama dönmediler. Doğruca odalarına gittiler. Yine de sabaha kadar beklemeyeceğiz. Birkaç saat içinde yola çıkacağız. Böylelikle, Melengar'dan gelen atlar hakkında bir söylenti çıkarsa bile, bu söylenti doğru kulaklara ulaşana kadar çoktan gitmiş olacağız. İmparatorluğun casusları, yardım istemek için Trent'e gittiğimizi düşünecekler. Ancak Colnora'ya gitmeden önce sana yeni bir at bulmamız gerekecek."

"Bu kadar çabuk ayrılacaksak, Arcadius'a söz verdiği yemeği sormalıyım," dedi Hadrian.

"Hayır!" dedi Arista aceleyle. Onlar şaşkınlıkla ona baktılar. O, patlamasından utanarak gülümsedi. "Ben giderim. Böylece ikiniz, ben yokken ıslak giysilerinizi değiştirebilirsiniz." Onlar bir şey söyleyemeden, koridordan geçip merdivenlere doğru kayboldu.

Esrahaddon'un kafasına bir soru soktuğu o sabah, Nidwalden Nehri kıyısında, neredeyse bir yıl geçmişti. Büyücü, kaçışını kolaylaştırmak için babasının cinayetini planlamak için onu kullandığını itiraf etmişti

ama hikayenin daha fazlası olduğunu da ima etmişti. Bu, Arcadius ile konuşmak için tek şansı olabilirdi. Merdivenlerin sonunda sağa döndü ve onun çalışma odasına koştu.

Arcadius, odanın uzak köşesindeki küçük ahşap masanın başında bir taburede oturmuş, kalın bir kitabın sayfalarını inceliyordu. Yanında sıcak kömürlerle dolu bir mangal ve daha önce hiç görmediği tuhaf bir alet vardı. Kahverengi bir sıvı, mangalın ısısının üzerinde bir cam şişede asılı duruyordu ve sıvının içine daldırılmış küçük bir taştan sürekli kabarcıklar yükseliyordu. Buharlı buharlar bir dizi cam tüpten yükseliyor ve tuz kristalleriyle dolu başka bir cam kabın içinden geçiyordu. O tüpün ucundan, berrak bir sıvı yavaşça küçük bir şişeye damlıyordu. Sarı bir sıvı da şişenin üzerinde asılı duruyordu ve bir valf aracılığıyla her berrak damla için bir sarı damla düşüyordu. Bu iki sıvı karışıkça, beyaz duman sessizce havaya yükseldi. Ara sıra valfi ayarladı, tuz ekledi veya körüğü pompaladı, böylece kömür kızıl bir şekilde parladı. Arcadius, onun girişini görünce başını kaldırdı.

Gözlüklerini çıkardı, masadaki bir bezle sildi ve tekrar taktı. Gözlerini kısarak ona baktı.

"Ah, canım, içeri gel." Sonra, önemli bir şeyi hatırlamış gibi, aceleyle valflerden birini çevirdi. Büyük bir duman bulutu yükseldi ve odadaki bazı hayvanlar cıvıdamaya başladı. Taş, şişenin dibine düştü ve orada sessizce kaldı. Hayvanlar sakinleşti ve yaşlı bilge, Arista'ya dönüp gülümsedi ve ona yanına gelmesini işaret etti.

Bu kolay bir iş değildi. Arista, basabileceği açık bir yer aradı ve bulamayınca cüppesinin eteğini tutup masaya giden en kısa yoldaki en sağlam görünen nesnelerin üzerine basmaya karar verdi.

Büyücü neşeli bir gülümsemeyle sabırla bekledi, yüksek pembe yanakları gözlerinin kenarlarını yumrukta tutulan çarşaf gibi kırıştırdı.

"Biliyor musun," diye başladı, Arista tehlikeli geçişini yaparken, "Öğrencilerimin bana ulaşmak için seçtikleri yollar her zaman ilgimi çekmiştir. Bazıları doğrudan gelirken, diğerleri daha dolambaçlı bir yol izler. Bazıları dağınıklıkta kaybolur, diğerleri ise yolculuğu çok zahmetli bulur ve bana ulaşmadan tamamen vazgeçer."

Arista, onun söylediklerinden daha fazlasını ima ettiğinden emindi, ama bunu daha fazla araştırmak için ne zamanı ne de isteği vardı. Bunun yerine, "Belki biraz daha dik durursanız, bu kadar çok öğrenci kaybetmezsiniz" diye cevap verdi.

Büyücü başını eğdi. "Sanırım haklısın, ama bunun neresi eğlenceli olur ki?"

Arista tavşan kafesinin üzerinden atladı, büyük havan ve havaneli etrafından dolaştı ve en az bir metre yüksekliğinde ve iki metre genişliğinde kapalı bir kitabın kapağının üzerinde durdu.

Bilgi ustası ayaklarına baktı, dudaklarını büzdü ve onaylayarak başını salladı. "Bu, Glenmorgan II'nin biyografisi, en az yedi yüz yıllık."

Arista endişeli görünüyordu.

"Endişelenme, endişelenme," dedi, kendi kendine gülerek. "Bu, kilise propagandacıları tarafından yazılmış berbat bir kitap. Senin için durmak için mükemmel bir platform, sence de öyle değil mi?"

Arista ağzını açtı, ne söyleyeceğini düşündü ve sonra tekrar kapattı.

Büyücü bir kez daha güldü. "Ah evet, seni elçi yaptılar, değil mi? Konuşmadan önce düşünmeyi öğrendin. Sanırım bu iyi bir şey. Şimdi söyle bana, bu saatte beni ofisime ne getirdi? Akşam yemeği ile ilgiliyse, gecikme için özür dilerim, ama sobalar bozulmuştu ve onları tekrar yakması için bir çocuk çağırmam gerekti. Ayrıca aşçıyı kart oyunundan uzaklaştırmak zorunda kaldım, ki bu durumdan hiç memnun değildi. Ama şu anda yemek hazırlanıyor ve bittiği anda yukarıya getirmeceğim."

"O değil, Efendim..."

Elini kaldırarak onu durdurdu. "Artık burada öğrenci değilsin. Sen bir prenses ve Melengar'ın Büyükelçisisin. Bana Arcadius dersin, ben de sana Majesteleri demeyeceğim, anlaştık mı?" Gülümsemesi o kadar bulaşıcıydı ki, ona karşı koymak imkansızdı. O da başını sallayıp gülümsedi.

"Arcadius," diye yeniden başladı, "Aklımda bir şey var ve bir süredir sizi ziyaret etmek istiyordum, ama çok şey oldu. Önce Fanen'in cenazesi vardı. Sonra, tabii ki, Tomas Melengar'a geldi."

"Evet, Dahlgren'in Gezgini Diyakozu. O da buraya geldi ve Thrace adında genç bir kızın Novron'un varisi olduğunu vaaz etti. Çok samimi görünüyordu. Ben bile ona inanmaya meyillendim."

"Birçok kişi ona inandı ve Melengar'ın kaderinin şu anda bu kadar belirsiz olmasının nedenlerinden biri de bu."

Arista durdu. Kapıda biri vardı: altı yaşlarında güzel bir kız. Uzun siyah saçları omuzlarına dökülüyordu ve elleri birbirine kenetlenmiş, oynadığı ince bir ipi daireler çizerek döndürüyordu.

"Ah, buradasın. İyi," dedi büyücü, Arista'ya endişeyle bakan kıza. "Yakında geleceğini umuyordum. O, gürültü yapmaya başladı. Sanki zamanı anlayabiliyor gibi." Arcadius, Arista'ya baktı. "Oh, affet beni. Seni tanıtmayı unuttum. Arista, bu Mercy."

"Nasılsın?" diye sordu Arista.

Küçük kız hiçbir şey söylemedi.

"Onu affetmelisin. Yabancılarla karşı biraz utangaçtır."

"Sheridan için biraz genç değil mi?"

Arcadius gülümsedi. "Mercy benim vesayetim altında. Annesi, durumu düzelene kadar bir süre ona göz kulak olmamı istedi. O zamana kadar onu eğitmek için elimden geleni yapıyorum, ama seninle öğrendiğim gibi, genç hanımlar çok inatçı olabiliyorlar." Kızı döndü. "Devam et, canım. Bay Rings kafesini yine parçalamadan önce onu dışarı çıkar."

Kız, odadaki enkazın üzerinden bir kedi kadar çevik bir şekilde geçti ve kafesinden ince bir rakun çıkardı. Görünüşe göre o bir bebektir ve kız onu kapıdan dışarı taşıdı, Bay Rings kulağını koklarken kıkırdarak.

"Çok tatlı," dedi Arista.

"Gerçekten öyle. Şimdi, aklında bir şey olduğunu söylemiştin?"

Arista başını salladı ve sözlerini düşündü. Esrahaddon'un kafasına soktuğu soruyu şimdi eski öğretmenine yöneltti. "Arcadius, Sheridan'a girişimizi kim onayladı?"

Bilgi ustası kaşlarını kaldırdı. "Ah," dedi. "Biliyor musun, neden daha önce hiç sormadığını hep merak etmişimdir. Sen, Sheridan Üniversitesi'nin yedi yüz yıllık tarihinde buraya kabul edilen tek kadın olabilirsin ve kesinlikle gizli sanatları öğrenen tek kişisin, ama bunu bir kez bile sorgulamadın."

Arista'nın duruşu gerildi. "Şimdi sorguluyorum."

"Gerçekten... gerçekten," diye cevapladı büyücü. Arkalarına yaslandı, gözlüklerini çıkardı ve burnunu kısa bir süre ovuşturdu. "Şansölye Ignatius Lambert beni ziyaret etti ve yetenekli bir genç hanımı gizli teori derslerime kabul edip etmeyeceğimi sordu. Bu beni şaşırttı. Bilirsiniz, ben gizli teori dersi vermiyordum. Öğretmek istemişim ve birçok kez müfredata eklenmesini talep etmişim, ama okulun patronları tarafından her seferinde reddedilmişim.

Okulun patronları tarafından reddedildim. Görünüşe göre, büyü öğretmenin saygın bir uğraş olduğunu düşünmüyorlardı. Büyü, Maribor ve Novron'a olan manevi bağlılıkla bağlantılı olmayan bir güç kullanır. En iyi ihtimalle, onların zihninde yıkıcı ve muhtemelen tamamen kötü bir şeydi. Gizli sanatları uyguladığım gerçeği her zaman utanç verici olmuştur."

"Neden seni değiştirmediler?"

"Avryn'deki en bilgili büyücü olarak ünüm bu okula prestij kazandırdığı için hobilerime izin veriyor olabilirler. Ya da istifamı zorlamaya çalışan herkes, etrafında gördüğün çeşitli kurbağalara, sincaplara ve tavşanlara dönüştürülmüş olabilir."

O kadar ciddi görünüyordu ki Arista odadaki çeşitli kafeslere ve akvaryumlara bakındı, bu noktada büyücü kıkırdamaya başladı.

Arista ona kaşlarını çatı, bu da büyücüyü daha çok güldürdü.

"Dediğim gibi," Arcadius kendini toparladıktan sonra devam etti, "Ignatius, seni öğrencim olarak kabul edersem, bana sihir öğretme arzusun gerçekleşeceğini tek cümlede ifade etmişti. Belki de reddedeceğimi düşünmüştü. Onun bilmediği şey, diğerlerinden farklı olarak benim kadınlara karşı hiçbir önyargım olmadığıydı. Bilgi bilgidir ve etrafımızdaki dünyayı şekillendirme gücüne sahip bir prensesi, potansiyel bir lideri eğitime ve aydınlatma fırsatı benim için hiç de caydırıcı değildi. Aksine, bunu bir bonus olarak gördüm."

"Yani, okul müdürünün ters tepen bir planı yüzünden okula kabul edildiğimi mi söylüyorsun?"

"Hiç de değil. Bu sadece nasıl olduğu, neden olduğu değil. *Neden* olduğu çok daha önemli bir soru. Görüyorsunuz, o sabah okul müdürü Ignatius Lambert ofisimde yalnız değildi. Onunla birlikte başka bir adam daha vardı. O sessizce duruyordu, tam arkanızda, şu anda kuş kafesinin bulunduğu yerde, solunuzda. Tabii ki o zaman kafes orada değildi. Bunun yerine, atılmış eski bir palto ve bir hançerin üzerine durmayı tercih etti. Dediğim gibi, insanların bu ofise girdiklerinde izledikleri yolları ve nerede durmayı tercih ettiklerini görmek her zaman ilginçtir."

"Kimdi o?"

"Percy Braga, Melengar Arşidükü."

"Demek Percy Amca'ydı."

"Kesinlikle bu işe karışmıştı, ama Melengar Arşidükü bile Sheridan Üniversitesi'ni yönetenler üzerinde, özellikle de genç soylu hanımlara büyü öğretmek gibi hassas bir konuda, bir etkiye sahip olamazdı. Sheridan

Ghent'in dini bölgesinde yer alır ve bu bölgede seküler lordların hiçbir etkisi yoktur. Ancak onlarla birlikte başka bir adam daha vardı. O adam ofisime hiç girmede, kapının eşiğinde, gölgelerin içinde durdu."

"Kim olduğunu anlayabildin mi?"

"Oh, evet." Arcadius gülümsedi. "Bunlar okuma gözlüğü, canım. Uzaktaki nesneleri gayet iyi görebiliyorum, ama insanların sıkça yaptığı bir hata olduğunu da görebiliyorum."

"Peki kimdi o?"

"Sanırım ailenizin yakın bir dostu. Medford'daki Mares Katedrali'nin piskoposu Maurice Saldur, ama bunu muhtemelen zaten biliyordunuz, değil mi?"

Sözünü tutan Arcadius, buharlı etli turtalar ve kırmızı şarap gönderdi. Arista, öğrenci olduğu günlerden bu turtalar hatırladı. Taze olsalar bile hiç lezzetli değillerdi. Okul tatiller için kuzu eti sakladığı için genellikle en kötü domuz eti parçalarından yapıyorlardı. Turtalar soğan ve havuç ağırlıklıydı, sos ve et ise azdı. Öğrenciler, turtalarında kaç parça domuz eti bulacaklarına dair bahisler yaparlardı; rekor sadece beş parçaydı. Şikayetlerine rağmen, diğer öğrenciler yemeklerini hızla yiyorlardı, ama o hiç yememişti. Diğer öğrencilerin öfkesinin çoğunun sadece palavra olduğunu tahmin ediyordu, muhtemelen evlerinde de daha iyi yemek yemiyorlardı. Ancak Arista, kemik üzerinde kızartılmış üç veya dört farklı ete, çeşitli peynirlere, taze pişmiş ekmeklere ve mevsim meyvelerine alışmıştı. Haftayı geçirebilmek için, hizmetçilere evden yemek getirttiriyor ve bunları odasında saklıyordu.

"Arcadius'u tanıdığını söyleyebilirdin," dedi Arista, herkesin oturduğu ortak masaya otururken. Masa, diğer her şey gibi eski ve yıpranmıştı. Masa o kadar sallanıyordu ki, şarabın şişe ve kadeh yerine sürahi ve bardaklarda sunulmasına sevindi.

"Ve eğlenceyi mahvetmek mi?" Hadrian yakışıklı bir gülümsemeyle cevap verdi. "Yani Arcadius senin profesörün müydü?"

"Onlardan biriydi. Müfredat, çeşitli öğretmenlerden farklı konuları öğrenmek için birkaç ders almanı gerektiriyor. Arcadius ustası en sevdiğim öğretmendi. Büyü öğreten tek kişiydi."

"Yani Esrahaddon'un yanı sıra Arcadius'tan da büyü öğrendin?" Royce, pastasını keserek sordu.

Arista başını salladı, bıçağıyla pastasını dürterek buharın çıkmasını sağladı.

"Çok ilginç olmalı. Sanırım öğretim tarzları biraz farklıydı."

"Gece ile gündüz gibi." Bir yudum şarap içti. "Arcadius derslerinde resmiydi. Bu akşam gördüğün gibi, kitaplar kullanarak ve çok profesörce ders vererek yapılandırılmış bir ders programı izliyordu. Onun tarzı, derslerle ilgili önyargılara rağmen dersleri doğru ve uygun gösterirdi. Esrahaddon ise gelişigüzel ve aklına ne gelirse onu öğretiyor gibiydi. Çoğu zaman bir şeyleri açıklamakta zorlanırdı. Arcadius açıkça daha iyi bir öğretmen, ama ..." Durdu.

"Ama?" diye sordu Royce.

"Arcadius'a söyleme," dedi komplo kurarcasına, "ama Esrahaddon daha yetenekli ve bilgili görünüyor. Arcadius büyü tarihinin uzmanı, ama Esrahaddon tarihin ta *kendisi*, anlarsın ya."

Pastadan bir ısırık aldı ve ağzı soğan ve yanmış hamurla doldu.

"İkisinden de ders almış olman, seni Avryn'deki en yetenekli üçüncü büyücü yapmaz mı?"

yetenekli büyücü yapmaz mı?"

Arista acı bir gülümsemeyle daha fazla şarap içti. Royce'un haklı olduğunu düşünse de, onların öğrenciliğinden ayrıldığından beri sadece iki büyü yapmıştı.

"Arcadius bana birçok önemli ders verdi. Ancak dersleri, öğrencilerin dünyayı daha iyi anlamaları için bilgiyi bir araç olarak kullanmaya odaklanıyordu. Bu, bizi yeni yönlerde düşünmeye, çevremizi daha mantıklı bir şekilde algılamaya yönlendirme yöntemi idi. Tabii ki bu, öğrencilerini mutlu etmiyordu. Hepimiz gücün sırlarını, dünyayı istediğimiz gibi yeniden şekillendirmek için gerekli araçları istiyorduk. Arcadius gerçekten cevaplar vermez, daha çok öğrencilerini soru sormaya zorlar.

"Örneğin, bir keresinde bize asıl kanın sıradan bir insanın kanından ne farkı olduğunu sordu. Parmaklarımızı delip testler yaptık ve sonuçta, tespit edilebilir bir fark olmadığı ortaya çıktı. Bu, zengin bir tüccarın oğlu ile düşük rütbeli bir baronun oğlu arasında bir kavgaya yol açtı. Arcadius Efendi azarlandı ve tüccarın oğlu kırbaçlandı."

Hadrian yemeğini bitirdi ve Royce pastasının yarısından fazlasını yemişti, ancak ilk yudumdan sonra yüzünü buruşturarak şarabını dokunmadan bırakmıştı. Arista bir ısırık daha aldı ve yine püre haline gelmiş havuç, daha fazla soğan ve ıslak bir parça hamur buldu. Ekşi bir ifadeyle yuttu.

"Etli turta sevmez misin?" diye sordu Hadrian.

Kafasını salladı. "İstersen sen yiyebilirsin." Pastayı ona doğru itti.

"Esrahaddon'la çalışmak nasıldı?"

"O tamamen farklı bir hikayeydi," diye devam etti, bir yudum şarap daha içtikten sonra. "Arcadius'tan istediğimi alamayınca, ona gittim. Arcadius'un tüm öğretileri, doğanın güçlerini serbest bırakmak için kullanılan karmaşık hazırlıklar, simya tarifleri ve bu gücü odaklamak için büyülerden oluşuyordu.

Ayrıca, doğanın gücünden yararlanmak için gözlem ve deney yapmanın önemini vurguluyordu. Arcadius, elementlerden güç elde etmek için manuel tekniklere güveniyordu, ancak Esrahaddon, sadece hareket, harmonik ses ve zihnin gücü kullanarak aynı enerjinin daha ince bir cazibeyle nasıl

çağrılabilceğini açıkladı. "Sorun, Esrahaddon'un tekniğinin el hareketlerine dayanmasıydı, bu da kilisenin onun elini kesmesinin nedenini açıklıyor. Bana

hareketleri anlatmaya çalıştı, ancak gösterme yeteneği olmadan bu çok sinir bozucuydu. İnce farklar başarıyı başarısızlıktan ayırabilir, bu yüzden ondan bir şey öğrenmek umutsuzdu. Tek başarabildiğim bir adamı hapsirmaktı. Oh, bir

de bir keresinde Kontes Amril'i çibanlarla lanetledim." Royce eliyle işaret edince Hadrian, kalan şarabı kendi ve Arista'nın kadehlerine döktü. "Arcadius

laneti öğrendiğinde çok sinirlendi ve bana saatlerce nutuk attı. O, kişisel çıkarlar veya sadece birkaç kişinin iyiliği için büyü kullanılmasına her zaman karşıydı. Sık sık şöyle derdi: 'Tek bir veba kurbanını tedavi etmek için enerjini boşa harcama.

Bunun yerine, hastalığı ortadan kaldırmak ve binlerce kişinin hayatını kurtarmak için araştırma yap.

"Evet, haklısın. Muhtemelen Avryn'deki en eğitimli büyücü benim, ama bu pek bir şey ifade etmiyor. Birinin burnunu gıdıklamaktan fazlasını yapmak benim için çok zor olurdu."

"Ve bunu sadece el hareketleriyle mi yapabilirsin?" Royce şüpheyle sordu.

"Bir gösteri ister misin?" "Tabii,

Hadrian üzerinde dene."

"Ah hayır, yapmayalım," diye itiraz etti Hadrian. "Yanlışlıkla kurbağa ya da tavşan falan olmak istemiyorum. Başka bir şey öğrenmedin mi?"

"Şey, bana su kaynatmayı öğretmeye çalıştı, ama ben bir türlü beceremedim. Yaklaşıyordum, ama her zaman bir şeyler eksikti. O eskiden..." Sesi kesildi.

"Ne?" diye sordu Hadrian.

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Sadece buraya gelirken hareketleri pratik yapıyordum ve ben..." Zihninde hareketleri tekrar ederken konsantre olmak için gözlerini kısarak baktı. Benzer olmalılar. Hem yağmur hem de kaynatma

büyü aynı elementi kullanıyordu: su. Her ikisinde de aynı hareket olmalıydı. Bunu düşünmek bile kalbini hızlandırıyordu.

İşte bu, değil mi? Eksik parça bu. Büyünün geri kalanını doğru yaparsam, tek yapmam gereken...

Hadrian'ın getirdiği kovayı arayarak etrafına bakındı, gözlerini kapattı ve birkaç kez derin nefes aldı. Kaynar su, bir insanı hışırılmaktan daha zor olsa da, kısa ve basit bir büyü gerektiriyordu, yüzlerce kez denediği ama başaramadığı bir büyü. Zihnini boşalttı, rahatladı, sonra uzandı ve odayı hissetti: mumlardan yayılan ışık ve ısı, çatının üzerinde esen rüzgârın gücü, ıslak giysilerinden damlayan su. Gözlerini açtı ve kovaya ve içindeki suya odaklandı. Ilık su, sessizce yatıyordu, uyuyordu. Suyun dünyadaki yerini, bütünün bir parçası olduğunu, bir değişiklik beklediğini, memnun etmek istediğini hissetti.

Arista mırıldanmaya başladı, seslerin suyla konuşan ritmi takip etmesine izin verdi. Suyun dikkatini hissetti. Sesi yükseldi, birkaç kısa kelimeyi bir şarkı melodisiyle söyledi. Tek elini kaldırdı ve hareketleri yaptı, ancak bu sefer başparmağını hafifçe salladı. Mükemmel hissettirdi — geçmişte kaçırdığı delik. Elini yumruk yapıp sıktı. Bunu yaptığı anda, ıyıyı hissedebildi ve odanın her yerinde buhar yükseldi.

Hadrian ayağa kalktı, iki adım attı ve sonra durdu. "Kabarcıklanıyor," dedi, sesinde şaşkınlığı vardı.

"Evet, giysilerimiz de öyle." Royce, ipe asılı ıslak giysileri işaret etti, buhar yükselirken giysiler tıslamaya başlamıştı.

"Oops." Arista aniden elini açtı. Yıkama suyu kaynamayı bıraktı ve giysiler sessizleşti.

"Mar, bu inanılmaz." Hadrian sırtarak ayakta durdu. "Gerçekten başardın başardın."

Royce, buhar çıkan giysilere bakarak sessiz kaldı.

"Biliyorum. İnanabiliyor musun?" dedi.

"Başka ne yapabilirsin ki?"

"Öğrenmeyelim," diye Royce sözünü kesti. "Geç oluyor ve birkaç saat sonra birkaç saat sonra yola çıkacağız, o yüzden uyumalıyız."

"Keyif kaçırın," diye cevapladı Hadrian. "Ama muhtemelen haklı. Hadi yatalım."

Arista başını salladı, battaniyelerin arkasına geçti ve ancak o zaman gülümsemeye izin verdi.

İşe yaradı! Gerçekten işe yaradı.

Battaniyeye aldırmadan küçük karyolaya uzanarak tavana bakıp hırsızların hareketlerini dinledi.

"Bunun etkileyici olduğunu kabul etmelisin," dedi Hadrian.

Royce cevap verdiyse de, o duymadı. Onu korkutmuştu. Yüzündeki ifade, kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazlasını anlatıyordu. Orada yatarken, kirlere bakarken, o bakışı daha önce gördüğünü fark etti — Arcadius onu azarladığı gün. Onun ofisinden çıkarken onu durdurmuştu. "Bu derste lanetleri, çibanları ya da başka şeyleri hiç öğretmedim. Onun içtiği iksiri karıştırarak buna neden oldun mu?"

"Hayır," dediğini hatırladı. "Sözlü bir lanetti."

Gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı da açık kalmıştı, ama başka bir şey söylememişti. O anda, onun bakışının, beklentileri aşan bir öğrencisine duyduğu şaşkınlık ve gurur olduğunu düşünmüştü. Geriye dönüp baktığında, Arista sadece görmek istediğini gördüğünü fark etti.

BÖLÜM 6

Söz

Amilia izlerken, mum ışığının oynak titremesi imparatoriçenin dikkatini çekti ve boş bakışları bir anlığına yerini başka bir ifadeye bıraktı.

Bu bir işaret mi?

Amilia sık sık bu oyunu oynar, herhangi bir gelişme olup olmadığını arardı. Saldur onu görevlerini açıklamak için ofisine çağırılı bir ay geçmişti. Onun istediğinin yarısını bile yapamayacağını biliyordu, ama onun asıl endişesi imparatoriçenin sağlığıydı ve Amilia bu konuda iyi iş çıkarıyordu. Bu loş ışıkta bile değişimi görebiliyordu. Modina'nın yanakları artık çökük değildi, cildi artık gergin değildi. İmparatoriçe artık sebze ve hatta çorbaya saklanmış et parçaları yiyordu. Yine de Amilia, bu ilerlemenin yeterli olmayacağından korkuyordu.

Modina hâlâ tek kelime etmemişti, en azından uyanırken. İmparatoriçe uyurken sık sık mırıldanır, inler ve huzursuzca dönüp dururdu. Uyanınca kız ağlar, gözyaşları yanaklarından akar. Amilia onu kucaklar, saçlarını okşar ve onu sıcak tutmaya çalışır, ama imparatoriçe onun varlığını fark etmiyor gibidir.

Zaman geçirmek için Amilia, Modina'ya hikayeler anlatmaya devam etti, belki bu onu konuşmaya, belki bir soru sormaya teşvik eder diye umuyordu. Ailesi hakkında aklına gelen her şeyi anlattıktan sonra, çocukluğundan kalma masallara geçti. Sütçü kızı kaçırıp yeraltı sığınağına hapseden kötü cüce Gronbach vardı. Kız, üç kutunun bilmecesini çözdü, cücenin sakalını kesti ve kaçtı.

Hatta kardeşlerinin araba atölyesinin karanlığında anlattığı korkunç hikayeleri bile anlattı. Onların onu kasten korkutmaya çalıştıklarını biliyordu ve bu hikayeler Amilia'yı hala ürpertiyordu. Ama Modina'yı hayata döndürmek için her şeyi denemeye değerdi. En rahatsız edici olanı

, kurbanlarını müzikle uyuttuktan sonra yiyen elflerle ilgiliydi.

Masalları bittiğinde, kiliseden hatırladığı hikayelere yöneldi, örneğin Maribor'un en büyük ihtiyaçları olduğu anda insanlığı kurtarmak için ilahi Novron'u gönderdiği destansı hikaye gibi. Mucizevi Rhelacan'ı kullanarak elfleri yendi.

Modina'nın kendi hayatıyla benzerlikleri seveceğini düşünen Amilia, Novron'un kraliçesi olarak aldığı çiftçinin kızı Persephone'nin romantik hikayesini anlattı. Kız, sade köyünü terk etmeyi reddettiğinde, Novron tam orada büyük bir imparatorluk başkenti inşa etti ve şehre onun adını vererek Percepliquis adını koydu.

"Bu akşam hangi hikayeyi anlatacağız?" diye sordu Amilia, iki kız mum ışığında birbirlerine karşı uzanmışken. "*Kile ve Beyaz Tüy'e* ne dersiniz? Monsenyörümüz, kefaret ve kurtuluş hakkında bir noktaya değinmek istediğinde zaman zaman bu hikayeyi kullanırdı. Bu hikayeyi duydunuz mu? Beğendiniz mi? Ben beğendim.

"Görüyorsun, tanrıların babası Erebus'un üç oğlu vardı: Ferrol, Drome ve Maribor; elflerin, cücelerin ve insanların tanrıları. Ayrıca, şimdiye kadar yaratılmış en güzel varlık olan Muriel adında bir kızı vardı ve o, tüm bitki ve hayvanlar üzerinde hakimiyet kurmuştu. Bir gece Erebus sarhoş oldu ve kendi kızına tecavüz etti. Kızın öfkeli kardeşleri babalarına saldırdı ve onu öldürmeye çalıştı, ama elbette tanrılar ölemez."

Amilia, rüzgârın etkisiyle mumların titrediğini gördü. Geceleri hava her zaman daha soğuktu, bu yüzden kalkıp herkese birer battaniye daha getirdi.

"Nerede kalmıştım?"

Modina sadece gözlerini kırptı.

"Ah, hatırladım, suçluluk ve kederle boğuşan Erebus, Muriel'in yanına döndü ve ondan af diledi. Babasının pişmanlığı onu etkiledi, ama yine de ona bakamıyordu. Erebus, ona bir ceza belirlemesini rica etti. Muriel, korku ve acının geçmesi için zamana ihtiyaç duyuyordu, bu yüzden ona, 'Elan'a gidip yaşa. Tanrı olarak değil, bir insan olarak, alçakgönüllülüğü öğrenmek için.' Erebus'un kötü davranışlarını telafi etmesi için ona iyi işler yapmasını emretti. Erebus onun isteğini yerine getirdi ve Kile adını aldı. Günümüzde hala insanların dünyasında dolaşarak mucizeler yarattığı söylenir. Muriel, onu memnun eden her eylem için, muhteşem cüppesinden beyaz bir tüy verir ve Erebus bu tüyü, her zaman yanında taşıdığı bir keseye koyar. Tüm tüyler verildiği gün, Muriel babasını eve çağırıp onu affedeceğine söz verir.

Efsaneye göre, tanrılar yeniden bir araya geldiğinde her şey yoluna girecek ve dünya bir cennete dönüşecek.

Bu, Amilia'nın en sevdiği hikayelerden biriydi ve mucizevi sonuçlar umarak anlattı. Belki tanrıların babası onu duyacak ve yardımlarına koşacaktı. Amilia bekledi. Hiçbir şey olmadı. Duvarlar aynı soğuk taştan, titreyen alevler tek ışık kaynağıydı. Amilia iç geçirdi. "Belki de kendi mucizelerimizi kendimiz yaratmalıyız," dedi Modina'ya, tek bir mum hariç tüm mumları söndürdükten sonra gözlerini kapatıp uykuya daldı.

Amilia yeni bir amaçla uyandı. Modina'yı odasından kurtarmaya karar verdi, en azından kısa bir süreliğine. Hücre, temizlik ve taze saman konulduktan sonra bile kalıcı olan idrar ve küf kokusuyla doluydu. Modina'yı dışarı çıkarmak istiyordu ama bunun çok fazla olacağını biliyordu. Amilia, Leydi Constance'ın Modina'nın sağlığının bozulması nedeniyle kaçırıldığını, onu mutfağa götürdüğü için değil, kendine inandırmaya çalıştı. Ama yine de, sonuçları ne olursa olsun, Amilia denemek zorundaydı.

Amilia, hem kendisinin hem de Modina'nın gündüz kıyafetlerini giydirdi ve onu nazıkçe elinden tutup kapıya götürdü ve kapıyı çaldı. Kapı açıldığında, gardiyana dik ve uzun boylu bir şekilde karşılaştı ve "İmparatoriçeyi yemek için mutfağa götürüyorum. Regent Saldur tarafından imparatorluk sekreteri olarak atandım ve onun bakımından sorumluyum. Bu pis hücrede kalamaz. Bu onu öldürüyor." dedi.

Bekledi.

Muhafız reddedince, Modina tartışmaya hazırdı. Karşı argümanlarını düzenlemeye çalıştı: zararlı buharlar, temiz havanın iyileştirici gücü, imparatoriçe iyileşme göstermezse onu öldürecekleri gerçeği. Sonuncusunun muhafızı ikna edeceğini henüz bilmiyordu, ama bu, zihnini meşgul eden düşüncelerden biriydi.

Muhafız, Amilia'ya, Modina'ya ve tekrar Amilia'ya baktı. Muhafız başını sallayıp kenara çekildiğinde Amilia şok oldu. Amilia tereddüt etti; muhafızın pes edeceğini hiç düşünmemişti. İmparatoriçeyi merdivenlerden yukarı çıkardı, asker de onları takip etti.

Lady Constance gibi bir duyuru yapmadı. İmparatoriçe'yi peşinden sürükleyerek içeri girdi ve mutfak bir kez daha durma noktasına geldi. Herkes ona bakıyordu. Kimse tek kelime etmedi.

"İmparatoriçe yemeğini istiyor," dedi Amilia, Ibis başını salladı. "Lütfen kasenin dibine biraz daha ekmek koyabilir misin ve

bugün biraz meyve alabilir mi?"

"Peki, peki," diye cevapladı iri adam. "Leif, sen hallet. Nipper, depoya git ve biraz çilek getir. Geri kalanlarınız, işinize dönün. Burada görecektir bir şey yok."

Nipper kapıyı açık bırakarak dışarı fırladı. Avcının yaşlı köpeklerinden biri olan Red içeri girdi. Modina, Amilia'nın elini bıraktı.

"Leif, şu hayvanı buradan çıkar," diye emretti Ibis.

"Bekle," dedi Amilia. Herkes imparatoriçenin elk köpeğinin yanına diz çökmesini izledi. Köpek de ona burnunu sürttü.

Red yaşlıydı, burnu grileşmiş, gözleri körlükten bulanıklaşmıştı. Avcının onu neden beslediği bir muammaydı, çünkü tek yaptığı avluda uyumak ve mutfaktan yemek dilenmektir. Onun varlığını fark eden çok az kişi vardı, ama imparatoriçenin dikkatini çekmişti. İmparatoriçe köpeğin kulaklarının arkasını kaşıdı ve tüylerini okşadı.

"Sanırım Red kalabilir." Ibis güldü. "Köpeğin önemli dostları var."

Edith Mon mutfağa girdi, Amilia ve imparatoriçeyi görünce aniden durdu. Dudaklarını büzdü, gözlerini kısarak, tek kelime etmeden döndü ve geldiği yoldan çıktı.

Çekiç sesleri arasında, Regent Maurice Saldur, zanaatkarların yoğun bir şekilde çalıştığı sarayın resepsiyon salonundan geçti. Bir yıl önce burası, Avryn'in en güçlü hükümdarının sert taş kalesi olan Kral Ethelred'in kalesiydi. İmparatoriçenin taç giyme töreninden bu yana, burası Nyphron İmparatorluğu'nun imparatorluk sarayı ve Maribor'un Kızı'nın evi haline gelmişti. Saldur, yenileme çalışmalarında ısrarcı olmuştu: zemine beyaz mermerle oyulmuş taç mührüyle tamamlanan görkemli yeni bir fuaye; karanlık iç mekanı aydınlatmak için birkaç devasa avize; Ekselansları'nın hayranlarına el sallayabileceği daha geniş ve süslü bir balkon; ve tabii ki taht odasının tamamen yeniden düzenlenmesi.

Ethelred ve şansölye bu masrafa karşı çıkmıştı. Yeni taht neredeyse bir savaş gemisi kadar pahalıydı, ama onlar Saldur kadar izlenimlerin önemini anlamıyorlardı. İmparatoriçe olarak okuma yazma bilmeyen, neredeyse komada olan bir çocuğu vardı ve felaketi önleyen tek şey, kimsenin bunu bilmemesiydi. Saldur'un hizmetçilerin kaleden ayrılmasını kısıtlayan fermanı, dedikoduların çoğunu engellemek için çıkarılmıştı. Kaba kuvvetle sergilenen zenginlik, yanlış yönlendirmeyi daha da ileriye götürecekti.

Dünyayı kör etmek için ne kadar ipek, altın ve mermer gerekir?

Elindekinden daha fazlası gerektiğine emindi, ama elinden geleni yapacaktı.

Son birkaç haftadır Saldur, kaçak bir atın sırtına bağlanmış bir taburede dururken kafasında çay fincanlarını dengeliyormuş gibi hissediyordu. Yeni İmparatorluk sadece birkaç hafta içinde ortaya çıkmıştı. Yüzyıllar süren planlar nihayet bir araya gelmişti, ama her şeyde olduğu gibi, hesaba katamayacakları hatalar ve koşullar da vardı.

Dahlgren'deki tüm bu fiyasko sadece başlangıçtı. Yeni İmparatorluğun kurulduğunu ilan ettikleri anda, Glouston açıkça isyan çıkarmıştı. Alburn şartlar üzerinde pazarlık yapmaya karar vermişti ve tabii ki Melengar da vardı. Bu aşağılanma kelimelerle ifade edilemezdi. Diğer tüm Avryn krallıkları planlandığı gibi adımlarını uyumlu bir şekilde atarken, onunki hariç hepsi. O, Melengar'ın piskoposu ve kralın yakın danışmanı, aynı zamanda kralın oğluydu, ama Melengar bağımsızlığını korumuştur. Saldur'un Dahlgren sorununa bulduğu akıllıca çözüm, onun unutulup gitmesini engelledi. O, küllerinden zafer kazandı ve bunun için Patrik onu kilisenin temsilcisi olarak atadı ve Ethelred'in yanında ortak hükümdar yaptı.

Warric'in yaşlı kralı mevcut sistemleri korudu, ancak Saldur yeni dünya düzeninin mimarıydı. Onun vizyonu, önümüzdeki yüzyıllarda binlerce insanın hayatını belirleyecekti. Bu muazzam bir fırsattı, ancak Saldur sanki tepeye devasa bir kaya yuvarlıyormuş gibi hissediyordu. Eğer ayağı takılırsa ya da tökezlerse, kaya geri yuvarlanıp onu ve her şeyi ezip geçecekti.

Saldur ofisine vardığında, Luis Guy'ı beklerken buldu. Kilise nöbetçisi az önce gelmişti ve umarım iyi haberler getirmişti. Nyphron Şövalyesi, her zamanki gibi dik ve kusursuz bir şekilde pencerenin yanında bekliyordu. Elleri arkasında birleştirilmiş halde uzak bir noktaya bakıyordu. Her zamanki gibi, tarikatının siyah ve kırmızı renklerini giymişti, her çizgisi temizdi, sakalı düzgünce kesilmişti.

"Sanırım duydun," dedi Saldur, arkasından kapıyı kapatıp selamlaşmayı görmezden gelerek. Guy, nezaket kurallarıyla uğraşacak türden biri değildi; Saldur bu özelliğini takdir ediyordu. Son birkaç aydır, Patrik'in Novron'un gerçek varisi ve büyücü Esrahaddon'u aramakla meşgul ettiği Guy'ı pek görmemişti. Bu da onun hoşuna gidiyordu, çünkü dünyada Patrik'e doğrudan

Guy, Yeni İmparatorluk'ta kendine bir yer edinmeye pek ilgi duymuyor gibiydi, bu da minnettar olması gereken bir başka şeydi.

"Milliyetçiler hakkında mı? Elbette," dedi Guy, pencereden uzaklaşarak.

"Ve?" "Ve ne?"

"Ve ben ne olduğunu bilmek istiyorum..." Saldur, odada başka bir adam olduğunu fark edince durdu.

Ofis, bir masa, kitap rafları ve iki yumuşak sandalye arasında bir satranç tahtası bulunan bir masayı barındıracak kadar geniş ve rahattı. Yabancı adam bu masada oturuyordu.

"Ah evet." Guy adama işaret etti. "Bu Merrick Marius. Merrick, Bishop ile tanışın... Affedersiniz... *Regent* Saldur."

"Demek bu o," diye mırıldandı Saldur, adamın ayağa kalkmaması nedeniyle rahatsız olmuş bir şekilde.

Rahatça oturmaya devam etti, kayıtsız bir şekilde arkasına yaslandı ve çok doğrudan, çok küstahça bakıyordu. Merrick, koyu kırmızı süetten, Saldur'un iğrenç bulduğu, kurumuş kan renginde, uyluk boyu bir palto giyyordu. Saçları kısaydı, yüzü solgundu ve paltosu dışında kıyafeti sade ve süssüzdü.

"Pek etkileyici değilsin, değil mi?" diye sordu Saldur.

Adam buna gülümsedi. "Satranç oynar mısınız, Ekselansları?"

Saldur kaşlarını kaldırdı ve Guy'a baktı. Ne de olsa bu adam onun adamıydı. Guy onu kokuşmuş sokaklardan çıkarıp yeteneklerini öven kişiydi. Nöbetçi hiçbir şey söylemedi ve evcil hayvanına karşı öfke veya hoşnutsuzluk belirtisi göstermedi.

"Ben bir imparatorluğu yönetiyorum, genç adam," diye cevapladı Saldur küçümseyerek. "Oyun oynamaya vaktim yok."

"Ne garip," dedi Merrick. "Satrancı hiç oyun olarak düşünmemiştim. Benim için daha çok bir din gibi. Hayatın her yönü, altmış dört siyah ve beyaz kareden oluşan on altı parçaya sığdırılmış, uzaktan bakıldığında aslında gri görünen. Tabii ki, sadece altmış dört kare yok. Çift sayılarla alınan daha küçük kareler, daha büyük kareler oluşturarak toplam iki yüz dört kare oluşturur. Çoğu insan bunu fark etmez. Sadece bariz olanı görürler. Çok azı, desenlerin içinde gizli desenleri görmek için daha derine bakacak zekaya sahiptir. Bu, satrancın güzelliğinin bir parçasıdır — ilk bakışta görüldüğünden çok daha fazlasıdır, daha karmaşıktır, daha komplike.

Dünya parmaklarınızın ucunda, çok yönetilebilir, çok net. Kuralları çok basit, olası yol sayısı neredeyse sonsuz, ama sadece üç sonuç var.

"Bazı din adamlarının bu oyunu temel alarak vaazlar verdiğini duydum, taşların hiyerarşisini ve bunların toplumdaki sınıfları nasıl temsil ettiğini açıklıyorlar. Hareket kurallarını, her insanın Maribor'a hizmetinde yerine getirdiği görevlerle ilişkilendiriyorlar. Siz hiç böyle bir şey yaptınız mı, Ekselansları?" Merrick sordu, ama cevap beklemedi. "Harika bir fikir, değil mi?" Tahtaya eğildi, gözleri siyah ve beyaz alanı taradı.

"Fil ilginç bir taş." Tahtadan bir tane aldı ve elinde tutarak cilalı taş figürü avucunda ileri geri yuvarladı. "Çok iyi tasarlanmış bir taş değil, belki de at kadar güzel değil. Genellikle gözden kaçır, köşelerde saklanır, çok masum ve zararsız görünür. Ama tahtanın uzunluğunu keskin, beklenmedik açılarla süpürebilir ve genellikle yıkıcı sonuçlar doğurur. Her zaman, filin yeteneklerinin takdir edilmemesi nedeniyle yeterince kullanılmadığını düşünmüşümdür. Sanırım bu konuda sıra dışı biriyim, ama ben bir parçanın değerini görünüşüne göre yargılayan türden bir insan değilim."

"Kendini çok zeki bir adam sanıyorsun, değil mi?" diye meydan okudu Saldur. "Hayır, Ekselansları," diye cevapladı Merrick. "Zeki olan, kurumuş inekleri satarak servet kazanan adamdır. kuru inekleri satarak servet kazanan ve çiftçilerin her sabah kalkıp inekleri sağma zahmetinden kurtulduğunu açıklayan kişidir. Ben zeki değilim, ben bir dahiyim."

Bunun üzerine Guy araya girdi: "Naip, son toplantımızda Milliyetçi sorununa bir çözüm önerdim. O, karşınızda oturuyor. Bay Marius her şeyi halletti. Sadece naip üyelerinin onayı gerekiyor."

"Ve ödeme garantisi," diye ekledi Merrick.

"Ciddi olamazsın." Saldur, Guy'a döndü. "Milliyetçiler kuzeye doğru şiddetli bir saldırı başlatmış durumda. Kilnar'ı ele geçirdiler. Ratibor'dan sadece birkaç kilometre uzaktalar. Kış gelmeden bu saraya yürüyecekler. Bana gereken fikirler, alternatifler, çözümler — saygısız bir züppe değil!"

"İlginç fikirleriniz var, Ekselansları," dedi Merrick, sanki hiçbir şey duymamış gibi sakin ve rahat bir sesle Saldur'a. "Merkezi hükümet hakkındaki görüşlerinizi beğendim. Ticaret, yasalar, tarım ve hatta yolların genişliğinde standartlaştırmanın faydaları mükemmel. Yaşlı bir piskopostan beklemeyeceğim bir düşünce netliği gösteriyor."

"Benim hakkımda ne biliyorsunuz?"

Merrick elini kaldırarak naibi durdurdu. "Bilgileri nasıl elde ettiğimi hemen açıklamalıyım, bu gizli bir bilgidir ve tartışmaya açık değildir. Gerçek şu ki, ben biliyorum. Dahası, bunu seviyorum. Kurmaya çalıştığınız bu Yeni İmparatorluğun potansiyelini görebiliyorum. Bu, uluslarımızı zayıflatan ve sıradan insanları umutsuz bir yoksulluğa sürükleyen küçük çaplı savaşları aşmak için dünyanın tam da ihtiyacı olan şey olabilir. Ancak şu anda bu hala bir hayal. İşte burada devreye giriyorum. Keşke bana daha önce gelseydiniz. Sizi, Ekselansları'nın yarattığı bu utanç verici ve şimdi de külfetli sorundan kurtarabilirdim."

"Bu, öncülüm olan başpiskoposun talihsiz bir hatasının sonucuydu. Bunun bedelini hayatıyla ödedi. Durumu kurtaran bendim."

"Evet, biliyorum. Rufus adında bir aptal, efsanevi canavarı öldürerek, tanrı Maribor'un torunu olan efsanevi Novron'un Varis'i olduğunu kanıtlaması gerekiyordu. Ancak bunun yerine, Rufus canavar tarafından yutuldu ve canavar çevrede her şeyi mahvetti. Bir şekilde canavarı öldürmeyi başaran genç bir kız hariç her şeyi, hem de bir kilise diyakozunun önünde. Ama haklısın. Bu senin hatan değildi. Onu bir kukla olarak kullanmak gibi parlak bir fikirle akıllı olan sendin. Her şeyi ve herkesi kaybeden, deliye dönen bir kız. Senin çözümün onu sarayın derinliklerinde saklamak ve kimsenin fark etmemesini ummaktı. Bu arada, sen ve Ethelred, Avryn'in tamamını ele geçirmek için bir askeri hareket düzenlediniz ve en iyi birliklerinizi kuzeye göndererek Melengar'ı işgal ettiniz, tam da milliyetçiler güneyden işgal ederken. Harika. Her şey bu kadar yolunda giderken benimle iletişime geçilmesine şaşırdığımı söylemeliyim.

"Hiç komik bulmadım," dedi Saldur.

"Olmamalısın da, çünkü şu anda Melengar Kralı Alric, Milliyetçilerle ittifak kurmak için planlar yapmaya başladı, seni iki cepheli bir savaşa sokacak ve Trent'i kendi taraflarına çekecek."

"Bunu biliyor musun?"

"Ben olsam öyle yapardım. Delgos'un zenginliği ve Trent'in gücüyle, çılgın imparatoriçesi olan yeni kurulan imparatorluğunuz, yükseldiği kadar çabuk çökecek."

"Şimdi daha etkilenmiş oldun mu?" diye sordu Guy.

"Peki bu yaklaşan felaketi önlemek için ne yapmamızı istiyorsun?"

Merrick gülümsedi. "Bana ödeme yapın."

Avryn'in hükümdarı ve Nyphron Kilisesi'nin baş rahibesi olan görkemli ve yüce imparatoriçe Modina Novronian, yere uzanmış, Red'e çorba kasesinden yemek yediriyordu. Red ise minnettarlığını imparatoriçenin elbisesine salya akıtarak gösteriyordu. Kafasını imparatoriçenin kucağına koydu ve kuyruğunu taşa vurarak dilini tembelce içeri dışarı kaydırды. İmparatoriçe köpeğin yanına kıvrıldı ve başını hayvanın yanına koydu. Amilia gülümsedi. Modina'nın herhangi bir şeyle, herhangi bir şeyle etkileşime girdiğini görmek onu cesaretlendirdi.

"O iğrenç hayvanı buradan çıkarın ve onu yerden kaldırın!"

Amilia irkildi ve dehşetle yukarı baktı. Regent Saldur, Edith Mon ile birlikte mutfağa girdi, yüzünde şeytani bir gülümseme vardı. Amilia hareket edemiyordu. Birkaç mutfak hizmetçisi imparatoriçenin yanına koştu ve onu nazikçe ayağa kaldırdı.

"Ne fikir ama." Hizmetçiler Modina'nın elbisesini düzeltmekle meşgulken, o bağırmaya devam etti. "Sen," dedi naip, Amilia'yı işaret ederek, "bu senin işin. Bilmeliydim. Sıradan bir sokak çocuğu... şeyin başına getirirken ne bekliyordum ki..." Modina'ya öfkeli bir ifadeyle bakarak sözünü yarım bıraktı. "En azından öncüllerin onu hayvanlarla birlikte sürünmeye zorlamamıştı!"

"Majesteleri, Amilia..." Ibis Thinly söze başladı.

"Kapa çeneni, seni ahmak!" Saldur, tıknaz aşçıya bağırды ve sonra dikkatini tekrar Amilia'ya çevirdi. "İmparatoriçeye hizmetin sona erdi, bu saraydaki işin de."

Saldur imparatoriçenin muhafızına işaret etti ve "Onu gözümün önünden alın" dedi.

Muhafız, Amilia'nın gözlerine bakamadan ona yaklaştı.

Amilia kısa, boğuk nefesler aldı ve asker yaklaşırken titrediğini fark etti. Normalde ağlamaya meyilli olmayan Amilia, kendini tutamadı ve gözyaşları yanaklarından akmaya başladı.

"Hayır," dedi Modina.

Hiçbir güç kullanmadan, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle söylenen bu tek kelime, odaya bir büyü gibi etki etti. Aşçılardan biri metal bir tencereyi düşürdü ve tencere taş zeminde yüksek bir ses çıkardı. Hepsi ona baktı. Naip şaşkınlıkla döndü ve sonra imparatoriçenin etrafında dolaşmaya başladı, onu ilgiyle inceledi. Kız, Saldur'a bakarken odaklanmış, meydan okuyan bir bakış attı. Naip, Amilia'dan Modina'ya birkaç kez baktı. Sanki bir bulmacayı çözmeye çalışır gibi başını bir yandan diğer yana eğdi. Muhafız, garip bir şekilde yanında durdu.

Sonunda Saldur onu rahatlattı. "İmparatoriçe emrederse," dedi Saldur, gözlerini Modina'dan ayırmadan. "Görünüşe göre benim değerlendirmem biraz erken olmuş olabilir..." Saldur, sinirli bir şekilde Amilia'ya baktı. "Adın ne?"

"A-Amilia."

Doğru cevabı onaylar gibi başını salladı. "Tekniklerin alışılmadık, ama sonuçlara itiraz edilemez."

Saldur, hizmetçilerin oluşturduğu çemberin içinde duran Modina'ya baktı. Hizmetçiler, onun yaklaşmasıyla çemberi açtılar. "Daha iyi görünüyor, değil mi? Rengi düzelmiş. Yanakları..." Saldur, Modina'nın yüzünü işaret etti. "Dolgunlaşmış." Başını sallıyordu. Kollarını kavuşturdu ve son bir onaylayıcı baş sallamayla, "Pekala, pozisyonunu koruyabilirsin, çünkü Ekselansları memnun görünüyor." dedi.

Naip arkasını dönüp mutfaktan çıktı. Kapıda durup omzunun üzerinden geriye bakarak, "Biliyor musun, onun dilsiz olduğuna gerçekten inanmaya başlamıştım," dedi.

BÖLÜM 7

MÜCEVHER

Arista kendini her zaman deneyimli bir binici olarak görmüştü. Çoğu hanımefendi hiç eyerine oturmamışken, o çocukluğundan beri ata biniyordu. Soylular alay ediyor, babası azarlıyordu ama hiçbir şey onu vazgeçiremiyordu. Saçlarında rüzgârın özgürlüğünü ve kalbi atların nallarıyla birlikte çarpan hissini seviyordu. Yola çıkmadan önce, geniş binicilik bilgisiyle hırsızları etkilemeyi dört gözle bekliyordu. Onların becerisine hayran kalacaklarını biliyordu.

Yanılmıştı.

Royce, Sheridan'da onun zarif atının yerine enerjik bir kısrak bulmuştu. Yola çıktıklarından beri, onları engebeli arazilerde zorluyor, nehirleri geçiyor, kütüklerin üzerinden atlıyor ve alçak dallardan kaçınıyordu — çoğu zaman tırıs koşarak. Eyerine beyaz parmaklarıyla sıkıca tutunarak, atın sırtında kalmak için tüm becerisini ve gücünü kullanıyordu. Yetenekli bir binici olarak övgü alacağı hayalleri suya düşmüştü ve geriye kalan tek şey, düşmenin fiziksel acısı bir yana, günün sonunda aşağılanmadan kurtulma umuduydu.

Üniversiteden ayrıldıktan sonra, sadece Royce'un bulabileceği izleri takip ederek güneye doğru sürdüler. Şafak sökmeden önce, Galewyr'in dar kaynaklarını geçtiler ve karşı taraftaki setin üzerine çıktılar. Çalılar ve çalılıklar onlara çarptı. Görünmeyen çukurlar atları hazırlıksız yakaladı ve Arista, atı yıkanmış bir boşluğun üzerinden beklenmedik bir hamle yaptığında bir kez çığlık attı. Sessizlikleri onun aşağılanmasını daha da artırdı. Erkek olsaydı, yorum yaparlardı.

Sürekli tırmandılar ve o kadar dik bir eğime ulaştılar ki, atları yüksek sesle nefes nefese kalarak ve bazen de çığlı yokuşu tırmanmaya çalışırken derin homurtular çıkararak nefes nefese kaldılar. Sonunda tepenin zirvesine ulaştılar ve

Arista kendini rüzgârlı Senon Yaylası'nın tepesinde soğuk bir şafağı selamlarken buldu.

Senon, her yönden geniş manzaraya sahip, yüksek, çorak bir platoydu. Atların nalları, Royce onları durdurana kadar çıplak granit üzerinde yüksek sesle tıklıyordu. Pelerin, sabah esintisiyle dalgalanıyordu. Doğuda, güneş Dunmore'un sisle kaplı ormanlarının üzerinden onlara bakıyordu. Bu yükseklikten, uçsuz bucaksız orman, göz kamaştırıcı güneşe doğru uzanan, sisli mavi bir göl gibi görünüyordu. Arista, ormanın ötesinde Nidwalden Nehri, Parthaloren Şelalesi ve Avempartha Kulesi'nin uzandığını biliyordu. Royce birkaç dakika doğuya baktı ve Arista, elf gözlerinin uzaktaki halkının o küçük zirvesini görebiliyor mu diye merak etti.

Önlerinde ve güneybatıda, Warric eyaletinin Chadwick bölgesi uzanıyordu. Sırtın batısındaki her şey gibi, bu bölge de karanlıkta kalmıştı. Derin vadide, şafak sökmeden önce gökyüzü karanlık ufuktan ayrılmaya başlıyordu. İlk horoz ötmeden önce yataklarına girmiş bir dünya gibi huzurlu görünüyordu, ancak yüzlerce ışık minik ateşböcekleri gibi titriyordu.

"Breckton'ın kampı," dedi Hadrian. "Görünüşe göre Kuzey İmparatorluk Ordusu pek iyi zamanlamaya sahip değil."

"Amber Heights'tan önce inip Breckton'ı geçtikten sonra yola tekrar çıkacağız," diye açıkladı Royce. "Colnora'ya varmaları ne kadar sürer sence?"

Hadrian, uzayan sakalını ovuşturdu. "Üç, belki dört gün daha. O büyüklükteki bir ordu salyangoz hızında ilerler ve sanırım Breckton emirlerinden memnun değil. Muhtemelen emirlerin iptal edilmesini umarak ayak sürüyor."

"Onu tanıyormuşsun gibi konuşuyorsun," dedi Arista.

"Onunla hiç tanışmadım, ama babasının bayrağı altında savaştım. Ayrıca Alburn'da Kral Armand'ın ordusunda görev yaparken ona karşı da savaştım."

"Kaç orduda görev yaptın?" Hadrian omuz silkti. "Çok fazla."

Sırtın tepesini aşarak şiddetli rüzgârın estiği alana doğru ilerlediler. Rüzgâr, Arista'nın giysilerini çekiştiriyor ve gözlerini yaşartıyordu. Arista başını eğik tuttu ve atının toynaklarının liken kaplı kayaların çatlakları arasında yolunu bulmasını izledi. Pelerini boynuna sıkıca sarıldı.

Önceki günün yağmur ve terinin nemi, rüzgârla birleşerek onu titretmeye başladı. Ağaçların arasına daldıklarında, yavaş iniş başladı. Hayvanlar bir kez daha zorlandı. Bu kez Arista, dengesini korumak için neredeyse atının yanlarına kadar geriye eğildi.

Önceki güne göre hava merhametli bir şekilde daha serin olsa da, tempo daha hızlı ve zorluydu. Sonunda, öğleden sonra birkaç saat geçtikten sonra, küçük bir derenin kıyısında durdular ve atlar serin su ve nehir otlarıyla kendilerini doyurdular. Royce ve Hadrian sırt çantalarını alıp odun topladılar. Yorgunluktan bitkin düşen Arista, oturmak yerine neredeyse yere yığıldı. Bacakları ve sırtı ağrıyordu. Saçında böcekler ve dallar vardı, elbisesi tozla kaplıydı. Gözleri boşluğa bakıyordu, zihni yorgunluktan uyuşmuş, odaklanamıyordu.

Kendimi neye bulaştırdım? Buna hazır mıyım?

Galewyr'in altında, imparatorluk topraklarındaydılar. Kendini ateşe atmıştı, belki de aptalca bir şekilde. Alric onu bulamadığında çok kızacaktı ve Ecton'un ne diyeceğini tahmin edebiliyordu. Eğer onu yakalarlarsa... Kendini durdurdu.

Bu yardımcı olmuyor.

Dikkatini eskortlarına çevirdi.

At sırtında geçirdikleri saatlerde olduğu gibi, Royce ve Hadrian sessiz kaldılar. Hadrian atların eyerlerini çıkardı ve hafifçe fırçalarken, Royce küçük bir ateş yakıp yemek pişirmeye başladı. İkisini izlemek eğlenceliydi. Tek kelime etmeden, aletleri ve çantaları birbirlerine atıp duruyorlardı. Hadrian körü körüne omzunun üzerinden bir balta attı ve Royce onu tam zamanında yakalayıp ateş için dalları kırmaya başladı. Royce ateşi hazırladığında, Hadrian üzerine koymak için bir tencere su hazırlamıştı. Hayatını halka açık bir ortamda, kavga eden soylular ve geveze kale personeli arasında geçirmiş olan Arista için, böyle bir sessizlik garipti.

Hadrian havuçları doğradı ve kömürlerin üzerindeki çukurlu, kararmış tencereye attı. "Hayatınızda yediğiniz en iyi yemeği yemeye hazır mısınız, Majesteleri?"

Gülmek istedi ama gücü yoktu. Bunun yerine, "Essendon Kalesi'nde bu söze itiraz edecek üç şef ve on sekiz aşçı var. Hayatlarını özenle hazırlanmış yemekleri mükemmelleştirmek için harcıyorlar. Katıldığım, egzotik baharatlardan buz heykellerine kadar her şeyle dolu ziyafetlere hayran kalırsınız. Onları geçebileceğinizi hiç sanmıyorum." dedi.

Hadrian sırttı. "Öyle olabilir," diye cevapladı, tuzlu suyla kaplı kuru domuz etini ısırık büyüklüğünde küpler halinde kesmeye çalışırken, "ama bu yemeğin hepsini utandıracağını garanti ederim."

Arista, beline asılı olan çantadan inci saplı saç fırçasını çıkardı ve saçlarını taramaya çalıştı ama başaramadı. Sonunda vazgeçip oturdu ve Hadrian'ın berbat görünümlü eti kaynayan tencereye atmasını izledi. Çıtır çıtır yanan ateşin fırlattığı kül ve dal parçaları da yemeğin içine düştü.

"Usta şef, tencerene çöp giriyor."

Hadrian sırttı. "Her zaman olur. Elimde değil. Sadece bir şeye çok sert ısırılmaya dikkat et, yoksa dışın kırılabilir."

"Harika," dedi ona, sonra dikkatini atların toynaklarını kontrol etmekle meşgul olan Royce'a çevirdi. "Bugün uzun bir yol kat ettik, değil mi? Hiç bu kadar hızlı bu kadar uzağa seyahat ettiğimi sanmıyorum. Çok acımasız bir tempo tutturuyorsun."

"İlk bölüm engebeli arazideydi," dedi Royce. "Yemek yedikten sonra çok daha fazla yol kat edeceğiz."

"Yemek yedikten sonra mı?" Arista'nın kalbi sıkıştı. "Bugün mola vermeyecek miyiz?"

Royce gökyüzüne baktı. "Geceye daha saatler var."

Yani tekrar ata binmemi mi istiyorlar?

Ayağa kalkabileceğini bile bilmiyordu, binmekten bahsetmiyorum bile. Vücudundaki neredeyse tüm kasları ağrıyordu. Onlar istedikleri gibi düşünebilirlerdi, ama o gün daha fazla yol alamayacaktı. Bu kadar hızlı gitmek ya da bu kadar engebeli bir arazide yol almak için hiçbir neden yoktu. Royce'un neden bu kadar zorlu bir rota seçtiğini anlamıyordu.

Hadrian'ın hazırladığı iğrenç çorbayı teneke bir bardağa doldurup ona uzattığını izledi. Üstünde yağlı bir tabaka vardı, içinden yeşil et parçaları görünüyordu, her şey kir ve ağaç kabuğu parçalarıyla baharatlanmıştı. Kesinlikle, ona şimdikiye kadar sunulan en kötü şeydi. Arista sıcak bardağı elleriyle tuttu, yüzünü buruşturdu ve Sheridan'da etli turtadan daha fazla yemiş olmayı diledi.

"Bu bir... güveç mi?" diye sordu.

Royce sessizce güldü. "O öyle demeyi seviyor."

"Bu yemeği Thrace'den öğrendim," dedi Hadrian, yüzünde nostaljik bir ifadeyle. "O benden çok daha iyi bir aşçıdır. Etiyle bir şey yapardı ki... Neyse, hayır, bu güveç değil. Aslında sadece haşlanmış tuzlu domuz eti ve sebzeler. Et suyu yok, ama tuzun

tuzun ekşi tadı giderilir ve et yumuşar. Ve sıcaktır. Güven bana, bayılacaksın."

Arista gözlerini kapattı ve fincanı dudaklarına götürdü. Buharlı koku harikaydı. Farkına varmadan, dilini yakacak kadar hızlı yiyerek hepsini bitirmişti. Bir dakika sonra, sert bir parça ekmekle fincanın dibini kazıyordu. Daha fazlasını aradı ama Hadrian'ın tencereyi temizlediğini görünce hayal kırıklığına uğradı. Çimlere uzanarak, yemeğin sıcaklığı vücudunu sararken içini çekti.

"Buz heykelleri buraya kadarmış." Hadrian güldü.

Daha önce isteksiz olmasına rağmen, yemek yedikten sonra yeni bir güç buldu. Yolculuğun bir sonraki ayağı, nispeten kolay bir geyik patıkası boyunca düz zemindeydi. Royce, arazi izin verdiği kadar hızlı sürdü, hiç durmadı ve haritaya bakmadı.

Saatler geçtikten sonra, Arista nerede olduklarını bilmiyordu ve umursamıyordu da. Yemekler hafızasından silinmişti ve kendini bir kez daha bayılmak üzere buldu. Eğilmiş bir şekilde, atın boynuna yaslanarak uykuya dalıp uyanıyordu. Rüya ile gerçeklik arasında ayrım yapamıyordu ve düşeceğinden emin olarak panik içinde uyanıyordu. Sonunda durdular.

Her şey karanlık ve soğuktu. Zemin ıslaktı ve Arista bir kez daha titreyerek ayakta duruyordu. Rehberleri sessizce işlerine geri döndüler. Bu sefer, Arista'nın büyük hayal kırıklığına uğrayarak, ateş yakılmadı ve sıcak bir yemek yerine, ona fûme et şeritleri, çiğ havuç, çeyrek soğan ve sert, kuru ekmek üçgeni verdiler. Islak çimlere oturdu, eteğinin ıslandığını ve bacaklarının nemlendiğini hissederken, düşünmeden yemeğini yedi.

"Bir barınak yapmamız gerekmez mi?" diye umutla sordu. Royce yıldızlara baktı. "Hava açık görünüyor."

"Ama..." Royce çimlerin üzerine bir bez serdiğinde şok oldu.

Burada, çadır bile olmadan, yerde uyumak niyetindeler!

Arista'nın her gün giydirip soyunan üç hizmetçisi vardı. Onlar onu yıkar ve saçlarını tararlardı. Hizmetçiler yastıkları kabartır ve yatma vaktinde sıcak süt getirirlerdi. Sırayla şömineyi yakar, gece boyunca sessizce odun eklerlerdi. Arabasında uyumak zordu, yatakhanedeki o berbat ranzada uyumak ise işkenceydi - bu delilikti. Köylülerin bile kulübeleri vardı.

Gece soğuğuna karşı pelerini sıkıca sardı.

Bana battaniye bile verilecek mi?

Hatırlayamayacak kadar yorgun olan kız, ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp, yatak yerine kullanmak için küçük bir ölü yaprak yığınına zayıf bir şekilde bir araya getirdi. Uzanınca, yaprakların altında çıtırdadığını ve buruştuğunu hissetti.

"Bekle," dedi Hadrian, bir bohça getirerek. Bir kanvas brandayı açtı. "Bunlardan daha fazla yapmam lazım. Zift, nemin geçmesini engelleyecek." Ona bir battaniye de uzattı. "Oh, ihtiyacın olursa diye, şu ağaçların hemen arkasında güzel bir açıklık var."

Neden ihtiyacım olsun ki...

"Oh," dedi ve başını salladı. Yakında bir kasabaya varacaklardı. Bekleyebilirdi.

"İyi geceler, Majesteleri."

Hadrian birkaç adım uzaklaşıp çam dallarından kendi yatağını kurarken, Arista cevap vermedi. Çadır olmadığı için, dar bir korseye sıkışmış halde, elbisesiyle uyumaktan başka seçeneği yoktu. Arista brandayı serdi, ayakkabılarını çıkardı ve ince battaniyeyi çenesine kadar çekerek uzandı. Son derece mutsuz olmasına rağmen, bunu göstermeyi inatla reddetti. Sonuçta, sıradan kadınlar her gün benzer koşullarda yaşıyordu, o da yaşayabilirdi. Bu argüman asil bir argümandı ama pek de teselli vermiyordu.

Gözlerini kapattığı anda, hafif bir vızıltı duydu. Karanlıkta hiçbir şey göremiyordu, ama ses çok netti: bir sürü sivrisinek üzerine çökmüştü. Yanağında bir tane hissedince, onu tokatladı ve battaniyeyi başına çekti, ayaklarını ortaya çıkardı. Top gibi kıvrılarak, ince yün battaniyenin altına gömüldü. Sıkı korsesi nefes almasını zorlaştırıyordu ve at teriyle ıslanmış battaniyenin küflü kokusu midesini bulandırıyorordu. Arista'nın hayal kırıklığı taşı ve sıkıca kapattığı gözlerinden yaşlar süzüldü.

Buraya gelerek ne düşünüyordum ki? Bunu yapamam. Ah sevgili Maribor, ne kadar aptalım. Her zaman her şeyi yapabileceğimi düşünürüm. At binebileceğimi sanmıştım, ne komik. Cesur olduğumu sanmıştım, bak bana. Herkesten daha iyi bildiğimi sanırım, aptalım!

Onu sevenler için ne büyük bir hayal kırıklığıydı. Babasını dinlemeli ve güçlü bir prensle evlenerek krallığa hizmet etmeliydi. Artık büyücülük lekeleriyle lekелendiği için kimse onu istemeyecekti. Alric riske girip ona büyükelçi olma şansı vermişti. Onun başarısızlığı krallığı mahvetmişti. Şimdi bu yolculuk, bu korkunç yolculuk, bir hata, bir başka büyük hataydı.

Yarın eve döneceğim. Royce'dan beni Medford'a geri götürmesini isteyeceğim ve büyükelçilik görevimden resmen istifa edeceğim. İmparatorluk beni darağacına götürene kadar kulemde kalıp çürüyeceğim.

Gözyaşları yanaklarından süzülürken, battaniyenin altında boğulurcasına yatıyordu, ta ki soğuk, acımasız gecenin merhametiyle uykuya dalana kadar.

Kuşların şarkıları onu uyandırdı.

Arista, yapraklı ağaçların yeşil gölgesinden süzülen güneş ışığına gözlerini açtı. Kelebekler parlak altın ışık huzmelerinde dans ediyordu. Işıklar, sanki gökyüzünden bir parça düşmüş gibi durgun bir göleti ortaya çıkardı. Narin beyaz bir sis, masaldan bir sahne gibi havuzun aynalı yüzeyinin üzerinde süzülüyordu. Güneş ışığıyla kaplı ağaçlar, sazlıklar ve çiçeklerle çevrili gölet mükemmeldi, Arista'nın gördüğü en güzel şeydi.

Bu nereden geldi?

Royce ve Hadrian hala buruşuk battaniyelerin altında uyuyorlardı, onu bu manzarayla baş başa bırakmışlardı. Kırılgan güzelliği bozmaktan korkarak sessizce kalktı. Çıplak ayakla su kenarına yürüdü, güneşin sıcaklığını hissetti, gecenin soğuğu eridi. Esnedi, iyi çalışmış kaslarının ağrısında beklenmedik bir gurur hissetti. Çömelerek, Arista bir avuç su aldı ve önceki gecenin sert gözyaşlarını nazıkçe yıkadı. Göletin ortasında bir balık zıpladı. Gümüş rengi parıldayarak kısa bir süre gördü, sonra bir *plop* sesiyle kayboldu! Bir diğeri onu takip etti ve bu manzaradan çok hoşlanan Arista, bir kukla gösterisinde çocuk gibi sırtarak bir sonraki zıplamayı bekleyerek izledi.

Sis dağılmadan önce kampın sesleri dikkatini çekti ve Arista, Hadrian'ın bahsettiği açıklığı bulmak için oraya doğru yürüdü. Kampa geri döndü, saçlarını taradı ve onu bekleyen soğuk domuz eti kahvaltısını yedi. Yemeğini bitirdikten sonra battaniyeleri katladı, brandaları topladı, yiyecekleri yerleştirdi ve su torbalarını yeniden doldurdu. Arista kısırağına bindi ve o anda ona Mystic adını vermeye karar verdi. Royce onları küçük açıklıktan çıkardıktan sonra, bütün sabah boyunca kimsenin tek kelime bile etmediğini fark etti.

Hemen yola ulaştılar, bu da önceki gece ateş yakılmamasını ve Royce ile Hadrian'ın çift katlı ceketler ve çoraplar giymiş olmalarını açıklıyordu. Hadrian'ın kılıçları da göze çarpan bir şekilde ortada yoktu, görünmeyen bir yere saklanmıştı. Royce'un yolun yakın olduğunu nasıl bildiğini anlamadı. Sıcak güneşin altında ve

Ağaçlarda kuşlar şarkı söylerken, Arista önceki gece onu rahatsız eden şeyi pek anlayamıyordu. Hâlâ ağrısı vardı ama prenses olmaktan kaynaklanmayan bu hafif ağrıdan bir tatmin duyuyordu.

Çok uzaklaşmamışlardı ki Royce Mouse'u durdurdu. Bir grup imparatorluk askeri, dört büyük tahıl vagonunu – yüksek, sağlam kenarlı, düz tabanlı kutular – eskort ederek yoldan aşağı iniyordu. Biniciler hemen ileriye doğru sürdüler ve arkalarında bir toz bulutu bıraktılar. Parlak zırhlı, korkutucu bir subay adını söylemedi, ama onların adlarını, gidecekleri yeri ve seyahat nedenlerini sordu. Öncü askerleri, mızraklarını hazırlayarak üçünün arkasına dolandılar, atlar homurdanıyor ve burunlarını şişiriyorlardı.

"Bu, Windham Köyü'nden Bay Everton ve eşi, ben de onun hizmetkârıyım," diye açıkladı Royce, kibarca attan inip selam verirken. Ses tonu ve vurguları resmi ve abartılıydı, sesi burunlu ve tizdi. Arista, onun sesinin kendi titiz hizmetkârına ne kadar benzediğine hayret etti. "Bay Everton, saygın bir tüccardı... Yani, hala öyle. Colnora'ya gidiyoruz, Bayan Everton'ın orada bir kardeşi var ve umuyorlar ki o geçici olarak... Yani... Onu ziyaret edecekler."

The Rose and Thorn'dan ayrılmadan önce Royce, Arista'ya bu hikayeyi ve onun oynaması gereken rolü öğretmişti. Medford tavernasının güvenli ortamında bu hikaye inandırıcı gelmişti. Ama şimdi o an gelmiş ve askerler onu çevrelemişken, hikayenin başarılı olma şansından şüphe duyuyordu. Avuç içleri terlemeye başladı ve midesi bulandı. Royce, tehditkar olmayan kadınsı sesiyle cevaplar vererek rolünü ustaca oynamaya devam etti. Cevaplar kesin gibi görünüyordu, ama önemli ayrıntılar belirsizdi.

"Colnora'daki kardeşin mi?" Subay, sert bir ses tonuyla Arista'ya karşı çıktı. Kimse ona hiç böyle bir ses tonuyla konuşmamıştı. Braga onun hayatını tehdit ettiğinde bile, bundan daha kibardı. Duygularını gizlemek için çabaladı.

"Evet," dedi basitçe. Arista, cevaplarını olabildiğince kısa tutması ve yüzünü ifadesiz bırakması konusunda Royce'un talimatlarını hatırladı. Askerlerin kalbinin çarpışını duyabildiklerinden emindi.

"Adı ne?"

"Vincent Stapleton," diye hızlı ve kendinden emin bir şekilde cevapladı, subayın tereddüt etmesini bekleyeceğini biliyordu.

"Nerede yaşıyor?"

"Bridge Street, Hill District'ten çok uzak değil," diye cevapladı. Bu, dikkatlice prova edilmiş bir cevaptı. Tanınmış bir tüccarın karısının, ailesinin şehrin zengin bölgesine ne kadar yakın yaşadığını övünmesi gayet normaldi.

Hadrian şimdi rolünü oynadı.

"Bakın, sizden ve imparatorluk ordunuzdan bıktım artık. Gerçek şu ki, malikanem işgal edildi ve sizin gibi haydutların barınması için kullanılıyor. Eminim ki mobilyalarımı mahvedecek ve halılarımı kirleyeceklerdir. Benim de bazı sorularım var. Mesela evimi ne zaman geri alacağım?" diye öfkeyle bağırdı. "Bir tüccar imparatoriçeden böyle bir şey bekleyebilir mi? Kral Ethelred bize hiç böyle davranmadı! Zararları kim ödeyecek?"

Arista'nın büyük bir rahatlamaıyla, subay tavrını değiştirdi. Umdukları gibi, tahliye edilen müşterilerin şikayetlerine karışmaktan kaçındı ve onları yolcu etti.

Vagonlar geçerken, arka kapıların parmaklıklarından görünen manzara onu tiksindirdi. Vagonlarda esir askerler değil, elfler vardı. Pislik içindeki elfler, vagonlar çukurlu yolda sallanıp zıplarken birbirlerine çarparak ayakta durmak zorunda kalacak kadar sıkışık bir şekilde istiflenmişti. Erkeklerin yanında kadınlar ve çocuklar da vardı, hepsi sıcaktan ter içindeydi. Arista, vagonlar kaplumbağa hızıyla ilerlerken boğuk çığlıklar duydu. Bazıları parmaklıklardan uzanarak su ve merhamet dileniyordu. Arista bu manzaradan o kadar tiksindi ki, bir an önce onu saran korkusunu unuttu. Sonra aniden bir şey fark etti: Royce'u aradı.

Royce, yol kenarında birkaç metre ötede durmuş, Mouse'un dizginlerini tutuyordu. Hadrian onun yanındaydı, Royce'un kolunu sıkıca tutmuş, kulağına fısıldıyordu. Arista ne dediğini duyamadı, ama konuşmanın içeriğini tahmin edebiliyordu. Gergin birkaç dakika geçti, sonra dönüp Colnora'ya doğru yola devam ettiler.

Gece çöktükçe aşağıdaki cadde gölgelere büründü. Arabalar, parke taşları üzerinde gürültüyle zıplayarak hedeflerine doğru hızla ilerliyordu. Lamba yakıcılar, lambadan lambaya zikzaklar çizerek dolaşıyorlardı. Yakındaki binaların pencerelerinde ışıklar yanıp sönüyor, perdelerin arkasında hayaletler gibi silüetler geçip gidiyordu. Dükkân sahipleri

ve panjurlarını kapatırken, seyyar satıcılar mallarını örtüp atlarını koşumladılar ve bir günün işi daha sona erdi.

"Sence ne kadar sürer?" diye sordu Hadrian. O ve Royce her zamanki kıyafetlerini giymişlerdi ve Hadrian bir kez daha kılıçlarını takmıştı. Arista onları bu şekilde görmeye alışkındı, ancak görünüşlerindeki değişiklik ve Royce'un pencerede sürekli tetikte olması onu tedirgin ediyordu.

"Yakında," diye cevapladı Royce, caddeye olan konsantrasyonunu bozmadan.

Zengin Hill District'teki beş otelden en ucuz olanı olan The Regal Fox Inn'in küçük odasında birlikte beklediler. Oraya vardıklarında Royce, iki oda kiralayarak hizmetkarları gibi davranmaya devam etti —biri standart, diğeri küçük. Bagaj ve akşam yemeği düzenlemeleriyle ilgili soruları yanıtlamaktan kaçındı. Otel sahibi konuyu daha fazla kurcalamadı.

Yukarı çıktıklarında Royce, hep birlikte standart odada kalmaları konusunda ısrar etti. Arista, bunu söyledikten sonra bir duraklama olduğunu fark etti, sanki bir tartışma bekliyormuş gibi. Bu onu eğlendirdi, çünkü konforlu bir odayı paylaşma fikri, şimdiye kadar deneyimlediği tüm konaklama yerlerinden çok daha iyiydi. Yine de, sadece kendine itiraf etmekle de olsa, bir hafta önce bu fikirden dehşete düşeceğini kabul etmek zorundaydı.

Standart oda bile çoğu pansiyon standartlarına göre lüks sayılırdı. Yataklar sıkıştırılmış tüylerden yapılmıştı ve pürüzsüz, temiz çarşaf, kabarık yastıklar ve ağır yorganlarla örtülmüştü. Tam boy ayna, büyük bir şifonyer, gardırop, küçük bir yazı masası ve sandalye ile lavabo ve lazımlık için bitişik bir oda vardı. Odada şömine ve lambalar vardı, ancak Royce onları yakmadı ve karanlık odayı kapladı. Tek aydınlatma kaynağı, zemine dikdörtgen bir dama tahtası görüntüsü yansıtan dışardaki sokak lambalarıydı.

Artık yoldan çıkıp daha tanıdık bir ortama geldiklerine göre, prenses merakına yenik düştü. "Anlamıyorum. Burada ne yapıyoruz?"

"Bekliyoruz," diye

cevapladı Royce. "Neyi?"

"Milliyetçilerin kampına öylece giremeyiz. Aracıya ihtiyacımız var. Bir görüşme ayarlayacak birine," dedi Hadrian. Odanın diğer ucundaki yazı masasına oturdu. Karanlık gittikçe yoğunlaşırken, o da soluk, hayalet gibi bir siluete dönüşüyordu.

"Senin herhangi bir mesaj gönderdiğini görmedim. Bir şeyi mi kaçırdım?"

"Hayır, ama mesajlar yine de iletildi," dedi Royce.

"Royce burada bir tür ünlüdür," dedi Hadrian. "O şehre geldiğinde..."
Royce kasıtlı olarak öksürdü.

"Tamam, belki ünlü değil, ama kesinlikle tanınmış biri. Eminim geldiği anda konuşmalar başlamıştır."

"O zaman görünmek mi istedik?"

"Evet," diye cevapladı Royce. "Maalesef, kapıyı izleyen tek kişi Diamond değildi. Birisi penceremizi izliyor."

"Ve o Black Diamond değil mi?" diye sordu Hadrian.

"Çok sakar. Hassas işlerde bir çekici at kadar yetenekli. Diamond başvurursa gülerdi."

"Black Diamond hırsızlar loncası mı?" diye sordu.

İkisi de başlarını salladı.

Gizli bir örgüt olmasına rağmen, Diamond yine de iyi biliniyordu. Arista, sarayda ve konsey toplantılarında zaman zaman bu örgütten bahsedildiğini duymuştu. Kibirli soylular, sık sık onların hizmetlerini kullanmalarına rağmen, her zaman onlardan küçümseyerek bahsediyorlardı. Karaborsa, fiyatını ödeyen herkese hemen hemen her türlü malı sağlayan Diamond tarafından fiilen kontrol ediliyordu.

"Seni görebilir mi?"

"Elf olmadığı sürece hayır."

Hadrian ve Arista, bunun bir şaka olup olmadığını merak ederek birbirlerine baktılar.

Hadrian, Royce'un yanına pencereye geldi ve dışarı baktı. "Lamba direğinin yanında, elini kılıcının kabzasına koymuş olan adam mı? Ağırlığını bir ileri bir geri kaydıran adam mı? O bir imparatorluk askeri, Öncü Keşif Tugayı'nın gazisi," dedi Hadrian.

Royce ona şaşkınlıkla baktı.

Hadrian sırtıttığında sokak lambasının ışığı yüzüne vurdu. "Ağırlığını kaydırma şekli, askerlere ayaklarının ağırmaması için öğretilen bir tekniktir. O kısa kılıç, hafif silahlı keşif askerleri için standart teçhizattır ve kılıç elindeki eldiven, tüm askerlerinin bunları giymesini isteyen Kral Ethelred'in bir tuhaflığıdır. Ethelred artık Yeni İmparatorluğun bir parçası olduğu için, aşağıdaki adam bir Imp'tir."

"Birçok orduda hizmet ettiğin konusunda şaka yapmıyordun, değil mi?" diye sordu Arista.

Hadrian omuz silkti. "Ben bir paralı askerdim. İşim buydu. Ücreti iyi olan her yerde hizmet ettim." Hadrian masadaki yerine oturdu. "Hatta birkaç alayı komuta ettim. Bir keresinde madalya bile aldım. Ama bir ordu için savaşırken, birkaç yıl sonra kendimi onlara karşı savaşırken buluyordum. Eski dostları öldürmek eğlenceli değil. Bu yüzden daha uzak yerlerdeki işleri kabul etmeye devam ettim. Sonunda Calis'in derinliklerinde Tenkin savaş lordları için savaşmaya başladım." Hadrian başını salladı. "Sanırım bunun benim en kötü dönemim olduğunu söyleyebilirsin. Gerçekten biliyorsun ki..."

Hadrian, bir kapı çalmasıyla sözü kesildi. Royce tek kelime etmeden odayı geçip kapının bir tarafına geçti, Hadrian ise kapıyı dikkatlice açtı. Dışarıda, tipik bir yetim çocuğun giydiği fakir kıyafetleri giymiş genç bir çocuk duruyordu.

"İyi akşamlar beyler. Yirmi üç numaralı odaya gelmeniz rica olunur," dedi neşeyle ve sonra başparmağını alına dokundurarak uzaklaştı.

"Onu burada bırakalım mı?" diye sordu

Hadrian Royce'a. Royce başını salladı. "O da bizimle geliyor."

"Ben buradayken benim hakkımda konuşmak zorunda mısınız?" diye sordu Arista, ama sadece sahte bir sinirlilikle. Royce'un yüzündeki ifadeden durumun ciddiyetini sezdi ve müdahale etmeye niyetli değildi. Düşman hatlarının gerisindeydi. Yakalanırsa ne olacağı belli değildi. Diplomatik statü talep etmeye çalışırsa, Yeni İmparatorluğun bunu kabul edeceği şüpheliydi. Alric'in itaatini sağlamak için Arista'yı fidye olarak kullanmak söz konusu olabilirdi, kamuya açık bir infaz da öyle.

"Öylece içeri girecek miyiz?" diye sordu Hadrian şüpheyile.

"Evet, onların yardımına ihtiyacımız var ve birisi yalvarmaya gittiğinde, en iyisi ön kapıyı çalmak."

On dokuz numaralı odada kalıyorlardı, bu yüzden koridordan geçip köşeyi dönerek yirmi üç numaralı odaya ulaşmak kısa bir yolculuktu. Oda uygun bir şekilde izole edilmişti. Bu koridorda başka kapı yoktu, sadece muhtemelen sokağa çıkan bir merdiven vardı. Royce iki kez kapıyı çaldı, durakladı, sonra üç kez daha çaldı.

Kapı açıldı. "Girin,
Duster."

Oda, içini parlak bir şekilde aydınlatan bir avizeyle daha büyük ve lüks bir süitti. Salona girdiklerinde yatak görünmüyordu. Uzak duvarda, şüphesiz yatak odalarına açılan iki kapı vardı. Koyu yeşil damask kumaş duvarları süslüyordu ve mermer şöminenin etrafı hariç tüm zemini halı kaplıyordu. Dış duvarı, her biri kalın kadife perdelerle örtülü dört uzun pencere süslüyordu. Birkaç

Oda, süslü mobilyalarla doluydu. Ortada, çökmüş yanakları ve suçlayıcı bakışları olan zayıf bir adam duruyordu. İki adam daha onun biraz arkasında dururken, diğer ikisi kapının yanında bekliyordu.

"Herkes otursun lütfen," dedi zayıf adam. Hepsi oturana kadar ayakta kaldı. "Duster, sadede geleyim. Son ziyaretinde burada hoş karşılanmadığını açıkça belirtmiştim, değil mi?"

Royce sessiz kaldı.

"O zaman alışılmadık bir şekilde sabırlı davrandım, ama geri döndüğünü görünce, belki de sana karşı kıbarlık göstermenin doğru bir yaklaşım olmadığını anladım. Şahsen sana büyük saygı duyuyorum, ama Birinci Subay olarak, uyarıldıktan sonra bu şehre açıkça girmeni izin veremem." Bir süre durakladı, ama Royce'dan herhangi bir tepki gelmeyince devam etti. "Hadrian ve prenses gitmek isterse gidebilirler. Aslında, bir soylu kadının ölümü işleri zorlaştıracığından, hanımefendinin gitmesini ısrarla talep etmeliyim. Hadrian'ın reddedeceğini varsayayım mı?"

Hadrian, ona bakmayan Royce'a bir göz attı ve omuz silkti. "Başlamak üzere olan gösteriyi kaçırmak istemem."

"Öyleyse, Majesteleri..." Adam kapıya doğru elini salladı. "Lütfen odanıza dönün."

"Ben kalıyorum," dedi Arista. Sadece iki kelimeydi, ama istediğini elde etmeye alışkın bir prensesin tüm özgüveniyle söylenmişti.

Adam ona gözlerini kısarak baktı.

"Onu eşlik edeyim mi, efendim?" Kapının yanındaki adamlardan biri tehditkar bir ses tonuyla teklif etti.

"Ona dokunursan bu toplantı kötü biter," dedi Royce, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle.

"Toplantı mı?" Zayıf adam güldü. "Bu toplantı değil. Bu intikam ve kesinlikle çok kötü bitecek."

Arista'ya baktı. "Sizi duydum. Söylentilerin doğru olduğunu görmekten memnunum."

Arista onun ne demek istediğini anlamadı, ama bir haydutun *onun hakkında bilgi sahibi olmasını*

daha da rahatsız oldu. Onun onayı onu daha da rahatsız etti.

"Yine de adamlarım sana eşlik edecek." Adam ellerini çırpı ve bitişik odaların iki kapısı, arkalarındaki koridora açılan kapı gibi açıldı. Çok sayıda iyi silahlanmış adam içeri akın etti.

"Jewel'i görmeye geldik," dedi Royce sessizce.

Hemen ince adamın ifadesi deðiřti. Arista, bir anda yüzünün kendinden emin bir ifadeden şaşkınlığa, sonra şüpheye ve son olarak meraka dönüştüğünü izledi. Kemikli elini ince sarı saçlarının arasından geçirdi. "Mücevher'in sizi kabul edeceğini nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü bu onun için kârlı." "Jewel zaten çok zengin."

"O tür bir kâr değıl. Söylesene Price, yeni kapı muhafızlarını ne zamandır kullanıyorsun? İmparatorluk üniformalı olanları. Hatta, Colnora ne zaman bir kapı aldı? Onlar gibi kaç tane daha şehirde dolaşıyor?" Royce arkasına yaslandı ve ellerini kucağında birleştirdi. "Colnora'ya girdiğim anda ve iki saat önce çiftçi Oslow'un tarlasında durdurulmam gerekirdi. Neden gecikme oldu? Neden Arch veya Bernum Köprüsü'nde nöbetçiler yok? Gerçekten bu kadar dikkatsiz mi oldun, Price? Yoksa işleri İmpler mi yürütüyor?"

Şimdi sessiz kalma sırası zayıf adamdaydı.

"Diamond, Yeni İmparatorluğun gücünü gösterdiği için mutlu olamaz. Eskiden tam yetki sizdeydi ve Jewel kendi feodal topraklarına sahipti. Ama artık değıl. Artık paylaşmak zorunda. Diamond gölgelere çekilmek zorunda kalırken, yeni ev sahibi, inşa ettikleri evin şöminesinin önünde keyif çatıyor. Cosmos'a, onun küçük problemini çözmek için burada olduğumu söyle."

Price, Royce'a baktı, sonra gözleri Arista'ya kaydđ. Başını salladı ve ayağı kalktı. "Tabii ki, ben dönene kadar burada kalacaksın."

"Neden olmasın?" Hadrian, odadaki gerginlikten hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. "Burası bizim odamızdan çok daha iyi. Şuradakiler ceviz mi?"

Değışim sırasında ve Price yokken Royce hiç kıpırdamadı. Orada bulunanlar arasında en tehditkar görünen dört adam onu dikkatle izliyordu. Bir irade savaşı yaşıyor gibiydi, her biri kimin önce geri adım atacağını görmek için bekliyordu. Hadrian ise odada rahatça dolaşarak çeşitli tabloları ve mobilyaları inceliyordu. Yastıklı bir tabureli sandalye seçti, ayaklarını uzattı ve bir kasedeki meyve ve kuruyemişleri yemeye başladı.

"Bunlar harika," dedi. "Odalarımızda böyle şeyler yoktu. Başka isteyen var mı?" Onlar onu görmezden geldi. "Keyfinize bakın." Bir avuç ceviz daha ağzına attı.

Sonunda Price geri döndü. Uzun bir süre ortalarda yoktu, ya da belki de sessizce bekleyen Arista'ya öyle gelmişti. Jewel

toplantıya razı olmuştu.

The Regal Fox'un önünde bir araba onları bekliyordu. Royce ve Hadrian binmeden önce silahlarını teslim edince Arista şaşırdı. Price de araca bindi, iki lonca üyesi ise şoförle birlikte üstte oturdu. İki blok güneyde ilerledikten sonra batıya döndüler ve tepeyi tırmanarak Tradesmen's Arch'ı geçip Langdon Bridge'e doğru ilerlediler. Arista, açık pencereden arabanın metal jantlarının ve atların nalları ile parke taşlarının çıkardığı sesi duyabiliyordu. Karşısında, Price'ın yüzüne tavernanın ışıkları yansıyor. Price, ona kötü niyetli bir gülümsemeyle bakıyordu. Adamın uzuvları çok uzundu, parmakları çok uzundu ve gözleri çok derindi.

"Görünüşe göre bu aralar işlerin iyi gidiyor, Duster," dedi, ellerini kucağında garip bir şekilde kavuşturarak, medeni gibi davranan bir çakal gibi. "En azından müşterilerin iyileşmiş." Diamond'ın Birinci Subayı dişlerini göstererek gülümsedi ve Arista'ya başını salladı. "Ancak söylentilere göre Melengar bu günlerde en iyi yatırım olmayabilir. Alınmayın, Majesteleri. Diamond bir bütün olarak ve ben şahsen sizi destekliyoruz, ancak bir iş adamı olarak gerçeklerle yüzleşmek zorundayız."

Arista ona hoş bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Yarın güneş doğacak, Bay Price. Bu bir gerçek. Nefesiniz berbat ve at gübresi kokuyorsunuz. Bu da bir gerçek. Ancak bu savaşı kimin kazanacağı hala tartışma konusu ve ben sizin görüşünüze önem vermiyorum."

Price kaşlarını kaldırdı.

"O bir büyükelçi ve bir kadın," dedi Hadrian. "Pickering ile daha az eskrim yaparsınız ve kazanma şansınız daha yüksek olur."

Price gülümsedi ve başını salladı.

Arista bunun onay mı yoksa kızgınlık mı olduğunu anlayamadı; hırsızların yüzleri böyledir. "Tam olarak kimi göreceğiz, yoksa bu bir sır mı?"

"Cosmos Sebastian DeLur, Avryn'in en zengin tüccarı," diye cevapladı Royce. "Muhtemelen yaşayan en zengin adam olan Delgos'lu Cornelius DeLur'un oğlu. DeLur ailesi, ikisi arasında ticaretin çoğunu kontrol ediyor ve krallara ve sıradan insanlara para ödünç veriyor. Black Diamond'ı yönetiyor ve Jewel lakabıyla biliniyor."

Price'ın elleri hafifçe titredi.

Tepenin zirvesine ulaştıklarında, araba Bernum Heights'a çıkan uzun bir özel tuğla yola saptı. Bernum Heights, aşağıdaki nehre bakan keskin bir şekilde yükselen bir uçurumdu. Saray gibi DeLur malikanesini koruyan

üç şehir caddesinden daha geniş devasa bir kapı vardı ve onlar yaklaşıncaya kapı açıldı. Zarif giyimli muhafızlar dik dururken, beyaz eldivenli ve pudralı peruklu sıkıcı bir idari memur, onların geçişini bir parşömene kaydetti. Ardından araba, çitler ve fenerlerle çevrili bir yol boyunca uzun ve dolambaçlı tırmanışına başladı. Yeşilliklerin arasında beklenmedik boşluklar, özenle oyulmuş çeşmelerin bulunduğu zarif bir bahçeyi gözler önüne serdi. Uçurumun tepesinde muhteşem bir beyaz mermer konak duruyordu. Üç katlı konak, ortasına asılı devasa bir avizeyle aydınlatılan yarım ay şeklindeki girişi oluşturan on sekiz sütunlu bir kolonad ile süslenmişti. Bu malikane etkileyici olmak için inşa edilmişti, ancak Arista'nın dikkatini çeken, üç çıplak kadının su testilerini havuza döktüğü devasa bronz çeşmeydi.

İki kusursuz giyimli hizmetçi, altın kapıları açtı. Uzun, koyu renkli bir palto giymiş başka bir adam, Arista'nın tek bir yerde gördüğü en fazla sayıda duvar halısı ve heykelin bulunduğu giriş salonuna doğru yol gösterdi. Dışarıdaki kemerli geçitten geçerek geniş bir avluya çıktılar. Sarmaşıklarla kaplı kafesler, çeşitli sıra dışı bitkilerle ve iki çeşmeyle süslenmiş açık hava terasını çevreliyordu. Çeşmelerde yine çıplak kadınlar vardı, ancak bunlar çok daha küçüktü ve cilalı mermerden yapılmıştı.

"İyi akşamlar, Majesteleri, beyler. Mütevazı evime hoş geldiniz."

Lüks bir koltukta oturan iri yarısı bir adam onları karşıladı. Boyu uzun değildi ama inanılmaz bir gövdeye sahipti. Elli yaşlarının başında ve kel olmaya doğru giden biriydi. Kalan az miktardaki saçlarını siyah ipek bir kurdeleyle bağlamış ve sırtına bir kuyruk gibi sarkıtmıştı. Tombul yüzü genç kalmıştı, sadece gülümsediğinde gözlerinin köşelerinde yaşlılık çizgileri belirliyordu, şu anda olduğu gibi. İpek bir cüppe giymişti ve bir kadeh şarap tutuyordu, onları yanına çağırırken şarap dökülecek gibiydi.

"Duster, ne kadar zaman oldu, eski dostum? Şimdi anlıyorum ki, fırsatım varken seni birinci subay yapmalıydım. Bu ikimiz için de çok fazla sorundan kurtarırdı. Ne yazık ki, o zaman bunu göremedim. Umarım tüm bu tatsızlıkları artık geride bırakabiliriz."

"Hoyte öldüğü gün işim bitti," diye cevapladı Royce. "Karşılama şeklimize bakılırsa, geçmişi geride bırakmakta zorlananın Diamond olduğunu söyleyebilirim."

"Çok doğru, çok doğru." Cosmos güldü. Arista, onun diğer insanların seğirdiği, kekelediği veya

tırnaklarını ısırıldığı gibi gülen bir adam olduğunu düşündü. "Beni hiçbir şeyden kurtarmayacaksın, değil mi? Bu iyi. Beni dürüst tutuyorsun... tabii, benim mesleğimdeki bir adamın olabileceği kadar dürüst." Tekrar güldü. "Guild'i gergin tutan o sinir bozucu efsane. Sen tam bir öcü gibisin. Bay Price bunların hiçbirine inanmıyor, anlarsın ya, ama örgütün sorunsuz çalışmasını sağlamak onun sorumluluğu. Senin kasabada dolaşmana izin vermek, insan yiyen bir kaplanın kalabalık bir tavernada dolaşmasına izin vermek gibi. Tavernanın sahibi olarak, benden barışı korumamı bekliyorlar."

Cosmos kadehini Price'a doğru uzattı. "Sanırım, bizimle birlikteyken Bay Price'ı çok kısa bir süre tanıdınız. Ne yazık. Farklı koşullar altında tanışsaydınız, onu sevecektiniz."

"Onu sevmediğimi kim söyledi?"

Cosmos güldü. "Sen kimseyi sevmezsin Duster, tabii Hadrian ve Bayan DeLancy hariç. Sadece tahammül ettiğin ve tahammül edemediğin insanlar var. Burada olmamdan yola çıkarak, en azından senin kısa listende olmadığımı söyleyebilirim."

"Kısa liste mi?"

"Hedef listesinin çok uzun süre dolu kalacağını sanmıyorum."

"İkimizin de listesi var. Sürekli isimler ekleniyor ve siliniyor. Görünüşe göre Price beni seninkine eklemiş."

"Silindi say, dostum. Şimdi söyle, ne içmek istersin? Montemorcey? Her zaman en iyisini sevmişsindir. Mahzende eski bir stokum var. Birkaç şişe getirteyim."

"Olur," diye cevapladı Royce.

Cosmos, aniden eğilip ayrılan uşağına hafifçe bir bakış attı. "Umarım küçük bahçemde buluşmamızın sakıncası yoktur. Gece havasını çok seviyorum." Gözlerini kapatıp başını yukarı kaldırarak derin bir nefes aldı. "İstedığım kadar sık dışarı çıkamıyorum. Şimdi lütfen otur ve bana getirdiğin teklifi anlat."

Cosmos'un karşısındaki süslü minderli banklara oturdular. Aralarındaki boşluk, bacakları güçlü yılanlar gibi tasarlanmış, her biri birbirinden farklı, dişli ağızları açık bir şekilde dışarıya bakan süslü bir masa ile doldurulmuştu. Arista, arkalarında çeşmelerin şırıldamasını ve geç saatlerde esen rüzgârın yaprakları sallamasını duyabiliyordu. Bunun altında, balkondan görünmeyen Bernum Nehri'nin daha derin, tehditkar uğultusu vardı.

"Aslında bu daha çok bir teklif," diye cevapladı Royce. "Buradaki prensesin, senin yardım edebileceğin bir sorunu var ve senin de onun

özebileceğın bir sorun var."

"Harika, harika. Başlangıç hoşuma gitti. Bana hayatımın fırsatını sunduğunu söyleseydin, şüphe duyardım, ama karşılıklı yarar sağlayan düzenlemeler senin dürüst olduğunu gösteriyor. Bu hoşuma gitti, ama sen her zaman açık sözlüydün, değil mi Duster? Kartlarını masaya koyabilirdin, çünkü her zaman mükemmel kartların vardı."

Kapı görevlisinin giydiğı ile aynı beyaz eldivenleri giyen bir hizmetçi geldi ve sessizce şarabı doldurdu, sonra saygılı bir mesafeye çekildi. Cosmos, her birinin şarabı tatmasını kibarca bekledi.

"Montemorcey, var olan en iyi bağlardan biridir ve mahzenimde onların en iyilerinden bazıları var."

Royce takdirle başını salladı.

Hadrian koyu kırmızı sıvıyı şüpheyle kokladı, sonra tek yudumda içti. "Eski üzüm suyu için fena değil."

Cosmos bir kez daha güldü. "Şarap içen biri değilsin. Bilmeliydim. Şarap bir savaşi için içilebilir bir içecek değildir. Gibbons, Hadrian'a Oak Cask'tan bir bardak getir ve kapağını açık bırak. Bu senin zevkine daha uygun olacaktır. Şimdi, Duster, bana ortak sorunlarımızdan bahset."

"Senin sorunun açık. Bu Yeni İmparatorluğın seni sıkıştırmasından hoşlanmıyorsun."

"Gerçekten de sevmiyorum. Her yerdeler ve yayılıyorlar. Üniformalı gördüğün her birinin yanında, görmediğın üç tane daha olduğunu düşünebilirsin. Tavernacılar ve demirciler gizlice İmparatorlukçular için çalışıyor, bilgi aktarıyorlar. Böylesine kısıtlayıcı bir ortamda Black Diamond kadar geniş ve karmaşık bir loncayı düzgün bir şekilde yönetmek imkansız. Diamond'ın içinde bile casusları olduğuna dair kanıtlar var, bu da çok rahatsız edici."

"Degan Gaunt'ın senin adamın olduğunu da biliyorum."

"Aslında benim değil."

"O zaman babanın. Gaunt, Delgos tarafından destekleniyor, Tur Del Fur Delgos'un başkenti ve baban Tur Del Fur'un hükümdarı."

Cosmos yine güldü. "Hayır, hükümdar değil. Delgos bir cumhuriyettir, unutmama. O, hükümeti yönetmek için seçilen üçlü iş adamlarından sadece biri."

"Ah-huh."

"İkna olmuş gibi görünmüyorsun."

"Önemli değil. DeLurs, imparatorluğu yıkmak umuduyla Gaunt'ı destekliyor, bu yüzden Gaunt'a yardımcı olacak bir şey sana da yardımcı olur.

."

"Doğru, doğru, peki bana ne getireceksin?"

"Melengar ile bir ittifak. Buradaki prenses, kardeşi adına müzakere yapma yetkisine sahip."

"Söylentilere göre Melengar çaresiz durumda ve Ballentyne'nin Kuzey İmparatorluk Ordusu'na yenilmek üzere."

"Bu söylenti yanlış. İmparatoriçe, milliyetçilerle başa çıkmak için kuzey ordusunu geri çağırdı. Fallon Mire yakınlarından geçtik. Galewyr Nehri'ni gözetlemek için sadece sembolik bir kuvvet kaldı. Ordu yavaş ilerliyor ama Gaunt'tan önce Aquesta'ya ulaşacak. Bu da imparatorluğun lehine dengeleri değiştirecek."

"Ne öneriyorsun?"

Royce, Arista'ya bakarak şimdi konuşması gerektiğini işaret etti.

Arista kadehini masaya koydu ve elinden geldiğince düşüncelerini topladı. Gün boyu süren yolculuktan dolayı hâlâ sersemlemişti ve şimdi de aç karnına içtiği şarap başını bulandırıyor. Kısa bir nefes aldı ve odaklandı.

"Melengar hala savunma gücüne sahip," diye başladı prenses. "Bunu nehrin karşısına geçip Chadwick'e saldırmak için kullanırsak, Glouston'a ilerlememizi engelleyecek hiçbir şey kalmaz. Oraya vardığımızda, Marki Lanaklin sadık tebaasından bir ordu toplayabilir ve birlikte Colnora'ya yürüyüşe geçebiliriz. Melengar kuzeyden, Milliyetçiler güneyden saldırarak imparatorluğu kısıpaca alabiliriz. İmparatorluk ya kuzey ordusunu yeniden görevlendirip başkenti Gaunt'a bırakmak zorunda kalacak ya da bizim kuzey Warric'i karşı koymadan ele geçirmemize izin verecek."

Cosmos hiçbir şey söylemedi, ama yüzünde bir gülümseme vardı. Şarabından bir yudum aldı ve geriye yaslanarak onların sözlerini düşündü.

"Senden tek istediğimiz," diye devam etti Royce, "Gaunt ile prenses arasında bir görüşme ayarlayan."

"Milliyetçiler ve Melengar arasında resmi bir anlaşma imzalandığında," diye açıkladı Arista, "bunu Trent'e götürebilirim. Milliyetçiler Aquesta'nın kapısına dayandığında ve kardeşim kuzey Warric'i yakıp yıkarken, Trent bize katılmaktan çok mutlu olacaktır. Onların yardımıyla Yeni İmparatorluk, ait olduğu yere, tarihin tozlu sayfalarına gömülecektir."

"Çok güzel bir tablo çiziyorsunuz, Majesteleri," dedi Cosmos. "Ama Melengar'ın Medford'dan kaçması mümkün mü? Lanaklin, imparatorluğun göndereceği herhangi bir karşı saldırıyı püskürtmek için yeterince hızlı bir şekilde bir ordu toplayabilecek mi? Her iki soruya da evet diyeceğinizi tahmin ediyorum, ama bunu kesin olarak bilmeden. Neyse ki, bunlar benim endişelerim değil, sizin endişeleriniz."

Ben Gaunt'ın adamlarıyla iletişime geçip bir görüşme ayarlayacağım. Ancak bu birkaç gün sürecek ve bu arada Colnora'da kalmanız güvenli değil."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Royce.

"Dediğim gibi, guildin tehlikeye girmiş olabileceğinden korkuyorum. Bay Price, sen kapıdan geçerken imparatorluk keşif erlerinin orada olduğunu söyledi, bu yüzden buraya gelişinin fark edilmediğini düşünmek sadece hayalperestlik olur. Bu durumda, neler olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok. Bir sonraki mantıklı adım, tehdidi ortadan kaldırmak olacaktır. Ve Duster, Warric'ten geçen tek Diamond mezunu sen değilsin."

Royce, Cosmos'a bakarak gözlerini kısarak şişman adamı dikkatle inceledi. Cosmos bu konu hakkında başka bir şey söylemedi ve garip bir şekilde Royce de daha fazla soru sormadı.

"Hemen ayrılacağız," dedi Royce aniden. "Güneydeki Rhenydd'e gideceğiz, bu bizi Gaunt'a yaklaştıracak. Üç gün içinde toplantının yeri ve zamanını bize bildirmeni bekliyorum. Dördüncü günün sabahına kadar senden haber almazsak, Gaunt'a kendi yolumuzu buluruz."

"O zamana kadar benden haber almazsanız, durum gerçekten çok kötü demektir," diye güvence verdi Cosmos. "Gibbons, seyahat için gerekli her şeyi hazırla. Price, onların fark edilmeden şehirden çıkmalarını sağla ve Gaunt'ın adamlarına mesajı ilet. Medford'a mesaj göndermen gerekecek mi?" diye sordu Cosmos prensese.

Prenses kısa bir süre tereddüt etti. "Gaunt ile bir anlaşmaya varana kadar gerek yok. Alric geçici planı biliyor ve işgali hazırlamaya başladı bile."

"Mükemmel," dedi Cosmos, ayağa kalkıp bardağını boşaltarak. "Profesyonellerle çalışmak ne büyük bir zevk. Hepinize iyi şanslar ve umarım şans yüzümüze güler. Arkanı kolla, Duster. Bazı hayaletler asla ölmez."

"Atlarınız ve teçhizatınız sabaha kadar Finlin'in yel değirmenine götürülecek," dedi Price, onları hızla terasın arkasından dışarı çıkarırken. Uzun, sırık gibi bacakları, onu tarlada kaçan asi bir korkuluk gibi gösteriyordu. Arista'nın yetişmekte zorlandığını fark edince, nefes alması için durakladı. "Ancak, siz üçünüz bu gece Bernum'dan tekneyle ayrılacaksınız."

"Langdon ve Güney Köprüsü'nde nöbetçiler olacak," diye hatırlattı Royce.

"Yaylı tüfekler ve sıcak ziftle silahlanmış olacaklardır herhalde," diye cevapladı Price, sırtarak. Yüzü karanlıkta daha da kafatası gibi görünüyordu. "Ama merak etmeyin, gerekli düzenlemeler yapıldı."

Bernum, Amber Heights ve Senon Uplands'tan akan bir dizi k  k dere ile başlıyordu. Bu dereler birleşerek, kireçtaşı kanyonunu kesen ve derin bir geçit oluşturan hızlı akan bir nehir oluşturuyordu. Sonunda Amber şelalesi'nden dökülüyordu. Düşüş, suyun akışını durdurdu ve nehir, oradan itibaren şehri ikiye ayıran kalan vadiden sakın bir şekilde akmaya devam etti. Bu, Colnora'yı Bernum'un seyir edilebilir kaynağına, nehirden gelen malların son durağına ve Dagastan Körfezi'ne seyahat eden herkes için bir geçit noktasına dönüştürdü.

Arista nefesini topladıktan sonra, Price fırtına hızıyla onları acele ettirmeye devam etti. Dar, sarmaşıklarla kaplı bir kemerin altından geçip ahşap bir kapıdan geçtiler ve bu kapı onları malikanenin arka tarafına çıkardı. Bel hizasının biraz üzerinde olan kısa bir taş duvar, nehir vadisine düşüşü engelliyordu. Aşağıya baktığında sadece karanlık görebiliyordu, ancak uzaktan ışık noktaları ve binaların silüetlerini seçebiliyordu. Price onları bir açıklığa ve uzun bir ahşap merdivenin başlangıcına yönlendirdi.

"Komşumuz, domuz eti kralı Bocant'ın altı  k zl  vinçleri var," dedi Price, yanındaki malikaneyi ışaret ederek. Arista, büyük bir metal kutuya bağlı bir dizi halat ve makara görebiliyordu. Biri üstte, diğer i altta asılı iki fener, yüz fitten fazla görünen düşüşün boyutunu ortaya çıkardı. "Ama daha geleneksel, ancak daha tehlikeli olan rotamızı kullanmak zorundayız. D şmemeye  alış. Basamaklar dik ve aşağıya kadar uzun bir yol var."

Merdivenler gerçekten korkutucuydu: uçurumun yüzeyine cıvatalanmış, zikzaklı, yıpranmış tahtalar ve kirişlerden oluşuyordu. Ahşap ve paslı metalden yapılmış şeytani bir yapboz gibi görünüyordu ve üzerine basar basmaz titriyor ve gıcırđıyordu. Arista, sallandığını hissettiğinden emindi. Royce'a tutunurken kulenin   kt ğ  anıların hatıraları aklına geldi. Derin bir nefes alarak, terli avuçlarıyla tırabzana tutundu ve Royce ile Hadrian'ın arasında sıkışarak aşağı indi.

Altta dar bir iskele vardı ve sığ su çekişli bir kayak nehrin dalgalarıyla ona sık sık çarpıyordu. Pruvaya monte edilmiş bir fener, sarı bir ışıkla alanı aydınlatıyordu.

"S nd r n şu lanet ışığı, aptallar!" Price, tekneyi hazırlayan iki adama bağırdı.

Hızlı bir el hareketi fenerin ışığını söndürdü ve Arista'nın gözleri ay ışığına alıştı. Colnora'ya önceki gezilerinden, nehrin gündüzleri Hospitality Row'daki Main Street kadar kalabalık olduğunu biliyordu, ama karanlıkta nehir boş kalıyordu ve çeşitli iskelelerde çok sayıda tekne sallanıyordu.

Son malzemeler de gemiye yüklendiğinde, Price silahlarını geri verdi. Hadrian silahını beline taktı ve Royce'un beyaz bıçaklı hançeri pelerinin kıvrımları arasında kayboldu. "İçeri girin," dedi Price, tekneyi dengelemek için bir ayağını güverteye koyarak. Tıknaz, gömleksiz bir kayıkçı teknenin ortasında duruyordu ve onlara koltuklarını gösterdi.

"Aranızda dümen kullanmayı bilen var mı?" diye sordu.

"Etcher," dedi Price, "neden dümeni sen almıyorsun?"

"Ben tekne kullanmayı bilmiyorum," ince bıyıklı ve keçi sakallı zayıf genç, dişliyi ayarlarken cevap verdi.

"Ben dümeni alayım," dedi Hadrian.

"Size minnettarım efendim," diye selamladı tekneci neşeyle. "Adım Wally... Çok fazla kullanmanız gerekmez. Küreklerle gayet iyi yönlendirebilirim, ama akıntıda bazen kürek çekmemek en iyisidir. Tek yapmanız gereken tekneyi nehrin ortasında tutmak."

Hadrian başını salladı. "Bunu yapabilirim." "Elbette yapabilirsiniz, efendim."

Royce, Arista tekneye binerken elini tuttu ve Hadrian'ın yanında, yıpranmış tahtalardan yapılmış bir rafta bir yer buldu. Royce onu takip etti ve Etcher'ın yanında pruvada yerini aldı.

"Malzemeleri ne zaman getirilmesini emrettin?" Royce, hala ayağı rayda duran Price'a sordu.

"Sizi Regal Fox'tan almaya dönmeden önce. İşleri önceden halletmeyi severim." Göz kırptı. "Duster, Colnora'ya son geldiğinde Langdon Köprüsü'nden Etcher'ı hatırlayabilirsin. Ona kızma. Etcher, kimse bu fikri umursamadığında sizi değirmenlere güvenli bir şekilde götürmek için gönüllü oldu. Şimdi gidin bakalım." Price pruva halatını çözdü ve onları karanlık sulara itti.

"Halatları toplayın Bay Etcher," dedi Wally, ikisi iskeleden uzaklaşana kadar bekleyip iki uzun küreği yerine kilitledi. Her kürek çekişinde kürekler sessizce gıcırdadı ve kayık nehrin akıntısına doğru süzüldü.

Kayıkçı kürekleri çekerken arkaya doğru oturdu. Akıntı onları aşağıya doğru sürüklediği için çok fazla çaba gerekmiyordu. Wally, gerektiğinde rotayı düzeltmek için bir

tarafı çekerek gerektiğinde rotalarını düzeltti. Bazen, sudaki akıntıdan biraz daha hızlı ilerlemeleri için her iki küreği birden çekti.

"Kahretsin," diye Wally sessizce küfretti. "Ne oldu?" diye sordu Hadrian.

"Bocant rıhtımındaki fener söndü. Yön bulmak için onu kullanıyorum. Şansıma, diğer geceler onu açık bırakıyorlar. O kaldırma aletini tekneleri boşaltmak için kullanıyorlar. Bazen mavnalar noktayı geçmek için geç kalırlar ve karanlıkta o fener onların işaretidir. Mavnaların ne zaman geleceğini asla bilemezler, bu yüzden genellikle bütün gece açık bırakırlar ve... oh, bekle, geri geldi. Sönmüş olmalı ya da öyle bir şey."

"Sessiz ol," diye fısıldadı Etcher pruvadan. "Bu bir gezi gezisi değil. Sana kürek çekmen için para ödeniyor, nehir rehberi olman için değil."

Royce karanlık izlerini dikkatle inceledi. "Küçük teknelerin geceleri nehirde olması normal mi?"

"Kaçakçılık yapmıyorsan hayır," dedi Wally, Arista'nın onun bu konuda ilk elden deneyimi olup olmadığını merak etmesine neden olan utangaç bir ses tonuyla.

"Çeneni kapalı tutmazsan, biri bizi fark edecek," diye homurdandı Etcher.

"Çok geç," diye cevapladı Royce.

"O da ne?"

"Arkamızda en az bir tekne bizi takip ediyor."

Arista baktı ama ayın siyah su yüzeyine çizdiği çizgi dışında hiçbir şey göremedi.

"Gözlerin çok iyi görür," dedi Wally.

"Onları gören sensin," diye cevapladı Royce. "Rıhtımdaki ışık sönmedi. Diğer tekne senin görüş alanından geçerken onu engelledi."

"Kaç tane?" diye sordu Hadrian.

"Altı tane ve bir kayıkla geliyorlar."

"O zaman bizi yakalayabilirler, değil mi?" diye sordu Arista.

Hadrian başını salladı. "Galewyr ve Bernum'da ödül parası için kayık yarışı yapıyorlar. Kimse skiff yarışı yapmıyor."

Buna rağmen, Wally belirgin şekilde daha sert kürek çekti ve bu, akıntıyla birleşince skiffi hızlı bir şekilde ilerletti ve yüzlerine bir esinti estirdi.

"Langdon Köprüsü yaklaşıyor," diye duyurdu Etcher.

Arista, köprüye doğru hızla ilerlerken köprünün üzerlerinde yükseldiğini gördü. Köprüyü destekleyen kemerleri oluşturan devasa taş blok sütunlar, sekiz kat yüksekliğinde nehrin üzerinde uzanıyordu. Köprüyü aydınlatan, yıldızlı gökyüzüne karşı bir ışık çizgisi oluşturan, kuğu şeklindeki dekoratif sokak lambalarının kavisli başlarını zar zor seçebiliyordu.

"Orada adamlar var," dedi Royce, "ve Price onların tatar yayları olduğu konusunda şaka yapmıyordu."

Wally omzunun üzerinden bakıp köprüye göz attı, sonra Royce'a merakla baktı. "Sen ne, baykuş mu oldun?"

"Kürek çekmeyi bırak ve sus!" diye emretti Etcher ve Wally küreklerini sudan çıkardı.

Nehir akıntısının itmesiyle sessizce süzölmeye başladılar. Kuğu ışıkları altında, köprüdeki adamlar Arista'nın bile görebileceği kadar netleşti. Kara nehirde karanlık bir tekneyi görmek zordu, ama imkansız değildi. Akıntı kış tarafını ittiğinde kayık yana doğru dönmeye başladı. Wally başını sallayınca Hadrian dümeni kullanarak dengeledi ve tekne düzeldi.

Gece gökyüzünde bir ışık patlaması oldu. Sol yakadan bir yerden parlak turuncu ve sarı bir ışık köprüye yayıldı. Bir depo yanıyordu. Alevler yükseldi ve ateşböcekleri fırtınası gibi gökyüzüne kıvılcımlar saçtı. Silüetler köprünün uzunluğu boyunca koştu ve sert bağırışlar gecenin sessizliğini bozdu.

"Şimdi kürek çek!" diye emretti Etcher ve Wally tüm gücüyle kürek çekmeye başladı.

Arista bu fırsatı değerlendirerek kış tarafına baktı ve şimdi o da yukarıdan ateşle aydınlatılan kayığı gördü. Yaklaşan tekne on beş fit uzunluğundaydı ve genişliği ise dört fit kadar olduğunu tahmin etti. Dört adam yan yana iki çift halinde oturmuş, her biri bir kürek çekiyordu. Kürekçilerin yanı sıra, kış tarafında oturan bir adam ve pruvada bir kanca tutan başka bir adam vardı.

"Sanırım bize binmek istiyorlar," diye fısıldadı

Arista. "Hayır," dedi Royce. "Bekliyorlar."

"Neyi?"

"Emin değilim, ama öğrenmeye niyetim yok. Mümkün olduğunca uzaklaş, Wally."

"Kenara kay, dostum. Sana yardım edeyim," dedi Hadrian, tekneceye yanına otururken. "Arista, dümeni al."

Prenses Hadrian'ın yerine geçerek tahta sapı tuttu. Ne yapacağını bilmiyordu ve onu ortada tutmayı tercih etti.

Hadrian kollarını sıvadı, ayaklarını mandallara dayadı ve küreklerden birini aldı. Royce pelerinini ve botlarını çıkarıp teknenin zeminine attı.

"Aptalca bir şey yapma," dedi Etcher. "Hâlâ geçmemiz gereken bir köprü daha var."

"Onları Güney Köprüsü'nün ötesine geçirdiğinizden emin olun, gerisi bize kalmış," dedi Royce. "Şimdi beyler, aranızda biraz mesafe bırakabilir misiniz?" "Üç deyince," dedi Wally ve hep birlikte kürek çekmeye başladılar, sert ve hızlı bir şekilde çekerek pruvanın belirgin bir şekilde yükselmesini ve bir iz bırakmaya başlamasını sağladılar

köpükler oluşmaya başladı. Etcher, bu beklenmedik durum karşısında geriye doğru sendeledi ve neredeyse düşüyordu.

"Ne oluyor lan..." Etcher, Royce güverte kenarından atlayıp ortadan kaybolduğunda böyle dedi. "Lanet olası aptal. Ne yapmamızı bekliyor, onu mu bekleyeceğiz?"

"Royce'u merak etme," diye cevapladı Hadrian, Wally ile birlikte kürek çekmeye devam ederken. Arista'ya göre, kayık gerçekten daha geriye düşmüş gibi görünüyordu, ama belki de bu sadece onun isteği idi.

"Güney Köprüsü," diye fısıldadı Etcher.

Yaklaştıkça, Arista başka bir yangının daha olduğunu gördü. Bu sefer, eski bir tekne iskelesi, yıllanmış odun gibi yanıyordu. Şehrin sınırını belirleyen eski Güney Köprüsü, Langdon Köprüsü kadar yüksek değildi ve Arista, muhafızları kolayca görebiliyordu.

"Bu sefer harekete geçmeyecekler," dedi Hadrian. "Görev yerlerinde kalıyorlar."

"Sessiz olun. Geçebiliriz," diye fısıldadı Etcher.

Kürekleri yüksekte tutarak, hepsi heykel gibi hareketsizce oturdular. Arista, akıntıyla sürüklenen kayığın komutasını üstlendi. Dümenin kayığı nasıl etkilediğini çabucak öğrendi. Sonuçlar ona ters geldi. Sağa çekince pruva sola sallanıyordu. Hata yapmaktan korkan Arista, kayığı ortada ve düz tutmaya konsantre oldu. İleride, köprüden garip bir şey indiriliyordu. Örümcek ağı ya da sallanan ağaç dalları gibi görünüyordu. Onu geçmek için yön değiştirmek üzereyken, bunun tüm köprüyü kapladığını fark etti.

"Ağ örümüşler!" dedi Etcher biraz fazla yüksek sesle.

Wally ve Hadrian geri kürek çektiler, ancak nehrin akıntısı galip geldi ve kayık çaresizce balık ağına doğru sürüklendi. Tekne döndü ve yan yatarak sabitlendi. Su, teknenin uzunluğu boyunca köpürerek onları devireceğe benziyordu.

"Teknenizi kıyıya çekin ve yerinizden kıpırdamayın!" Yukarıdan bir bağırış yankılandı.

Köprüden indirilen bir fener, onların ağdan kurtulmak için verdikleri mücadeleyi ortaya çıkardı. Etcher, Wally ve Hadrian bıçaklarla ağları kesmeye çalıştılar, ancak ağları kesip kurtulmadan önce iki imparatorluk askeri aşağı indi ve kıyıda pozisyon aldı. Her ikisi de tatar yayıyla silahlanmıştı.

"Hemen durun yoksa sizi olduğunuz yerde öldürürüz," en yakın asker sert ve endişeli bir sesle emretti. Hadrian başını salladı ve üçü bıçaklarını bıraktı.

Arista, tatar yaylarından gözlerini ayıramıyordu. O silahları tanıyordu. Essendon askerlerinin avluda onlarla talim yaptığını görmüştü. Mankenlerin üzerine yerleştirilmiş eski miğferleri delip geçerek ağır metalde kocaman delikler açıyorlardı. Onlar, Arista'nın tatar yaylarının keskin demir uçlarını görebileceği kadar yakındı; küçük bir tetikle kontrol edilen ve doğrudan onlara doğrultulmuş zırh delme gücü.

Wally ve Hadrian tekneyi kıyıya yanaştırdı ve tek tek tekneye çıktılar. Hadrian, Arista tekneye çıkarken ona elini uzattı. Arista ve Hadrian önde, Wally ve Etcher arkada yan yana durdular.

"Silahlarınızı çıkarın," diye emretti askerlerden biri, Hadrian'a işaret ederek. Hadrian durakladı, gözleri iki okçu arasında gidip geldi, sonra kılıçlarını çıkardı. Askerlerden biri yaklaştı, diğeri ise geride kalarak görüş açısını korudu.

"Adlarınız nedir?" diye sordu öndeki asker. Kimse cevap vermedi.

Baş gardiyan bir adım daha öne çıktı ve Arista'yı dikkatle inceledi. "Vay vay vay," dedi. "Bak bakalım burada ne varmış, Jus. Güzel bir balık yakaladık."

"Kim bu?" diye sordu Jus.

"Bu, cadı olduğu söylenen Melengar Prensesi." "Nereden biliyorsun?"

"Onu tanıdım. Babasını öldürdüğü için yargılandığı yıl Medford'daydım."

"Sence burada ne arıyor?"

"Bilmiyorum... Burada ne yapıyorsun?"

Hiçbir şey söylemedi, gözleri devasa cıvata başlarına kilitlenmişti. Ağır demirden yapılmış uçları keskin görünüyordu. Sir Ecton onlara şövalye katilleri diyordu.

Bana ne yapacaklar?

"Kaptan öğrenecek," dedi asker. "Bu ikisini de tanıyorum." Wally ve Etcher'ı işaret etti. "Onları daha önce şehirde görmüştüm."

"Tabii ki gördün," dedi Wally. "Yıllardır bu nehirde tekne kullanıyorum. Yanlış bir şey yapmıyorduk."

"Daha önce bu nehirde bulunmuşsanız, geceleri nakliye için vermediğimizi bilirsiniz."

Wally hiçbir şey söylemedi.

"Onu bilmiyorum ama. Adın ne?"

"Hadrian," dedi ve el sıkışmak için öne adım attı.

"Geri! Geri!" diye bağırdı gardiyan, yayını Hadrian'ın göğsüne doğrulttu. Hadrian hemen durdu. "Bir adım daha atarsan, seni delik deşik ederim!"

"Peki planın nedir?" diye sordu Hadrian.

"Sen ve arkadaşların sadece sabırlı olun. Bir devriye çağırmak için bir koşucu gönderdik. Sizi kaptana götüreceğiz. O sizin gibilere ne yapılacağını bilir."

"Umarım çok uzun süre beklemek zorunda kalmayız," dedi Hadrian. "Bu nemli gece havası hiç iyi değil. Soğuk alabilirsiniz. Zaten almışsınız gibi görünüyor. Ne dersin, Arista?"

"Ben üşütmedim."

"Emin misin? Gözlerin ve burnun kızarmış. Arista, sen de bana katılıyorsun, değil mi?"

"Ne?" Arista, hala tatar yaylarına hayranlıkla bakarken dedi. Kalbinin göğsünde çarptığını hissediyordu ve Hadrian'ın kendisine seslendiğini zar zor duyabiliyordu.

"Eminim ikiniz bütün gece öksürüp hapşırmışsınızdır, değil mi?" diye devam etti Hadrian. "Yaz soğuk algınlığından daha kötüsü yoktur. Değil mi, Arista?"

Arista, Hadrian'ın gevezeliklerinden ve iki askerin sağlığına olan takıntısından şaşkına dönmüştü. Bir şey söylemek zorunda hissetti. "Sanırım öyle."

"Hapşirmek, en kötüsü budur. *Hapşırmaktan* nefret ederim."

Arista nefesini tuttu.

"Kapa çeneni," diye emretti asker. Hadrian'dan gözlerini ayırmadan, arkasındaki Jus'a seslendi. "Kimse geliyor mu?"

"Henüz yok," diye cevapladı Jus. "Hepsi yangını söndürmekle meşgul, sanırım."

Arista daha önce baskı altında bunu hiç denememişti. Gözlerini kapatarak, Esrahaddon'un ona öğrettiği konsantrasyon tekniğini hatırlamaya çalıştı. Derin nefesler aldı, zihnini boşalttı ve sakinleşmeye çalıştı. Arista etrafındaki seslere odaklandı: nehrin tekneye çarpan dalgaları, ağaçların arasından esen rüzgâr, kurbağaların ve cırcır böceklerinin cıvıltıları. Sonra yavaşça hepsini tek tek engelledi. Gözlerini açarak askerlere baktı. Artık onları ayrıntılı olarak görebiliyordu: yüzlerindeki üç günlük sakalları, buruşuk cüppeleri, hatta zırhlarının paslı halkaları. Gözleri gergin heyecanlarını gösteriyordu ve Arista, vücutlarının misk kokusunu bile aldığını sandı. Ritmik nefes alarak, burunlarına odaklandı ve mırıldanmaya, sonra da fısıldamaya başladı. Sesi, sanki şarkı söylüyormuş gibi yavaşça yükseldi.

"Hayır dedim..." Asker aniden durdu ve burnunu kırıştırdı. Gözleri yaşarmaya başladı ve sinirli bir şekilde başını salladı. "Hayır dedim..." diye tekrar başladı ve bir kez daha durdu, nefes nefese kaldı.

Aynı anda, Jus da benzer sorunlar yaşıyordu ve Arista'nın sesi yükseldikçe, onların mücadelesi de artıyordu. Elini kaldırdı ve parmaklarını havada yazıyormuş gibi hareket ettirdi.

"Ben... dedim... ben... ben..."

Arista eliyle keskin bir hareket yaptı ve ikisi de aynı anda hapşırıldı.

O anda Hadrian öne atıldı ve en yakınındaki muhafızın dizine tek bir tekmeyle bacağına kırdı. Diğer muhafız ateş ederken, çığlık atan muhafızı önüne çekti. Arbalet oku askerin göğsüne isabet etti, zırhının metal halkalarını deldi ve ikisini de geriye doğru sendeletti. Hadrian, ölen adamı yere bırakıp, diğer muhafız kaçmaya dönerken yayını aldı. *Çat!* Yay, oku fırlattı. Çarpma sesi derin *bir gürültüyle yankılandı* ve kalan muhafızı yere düşürdü, orada ölü olarak kaldı.

Hadrian yayı bıraktı. "Gidelim!"

Kürek teknesi yaklaşırken, ikisi de kayığa atladılar.

Karanlıktan çıktı, uzun sivri şekli artık suyu kesmiyordu. Bunun yerine, akıntının kaprislerine karşı çaresizce amaçsızca sürükleniyordu. Yaklaştıkça, bunun nedeni anlaşıldı. Kayık boştu. Kürekler bile yoktu. Tekne geçerken, karanlık bir silüet sudan çıktı.

"Neden durdun?" Royce, ıslak saçlarını yüzünden silerek azarladı. "Yetişirdim." Cesetleri görünce açıklama yapma ihtiyacı ortadan kalktı.

Hadrian kayığı nehre itti ve son anda içine atladı. Yukarıdan erkek sesleri geliyordu. Ağı kesmeyi bitirdiler ve kurtulduktan sonra köprüden uzaklaştılar. Akıntı, Wally ve Hadrian'ın kürekleri kuvvetle çekmesiyle birleşince, onları gece karanlığında nehirde uçurarak Colnora şehrini geride bıraktı.

BÖLÜM 8

HINTINDAR

Arista, kafası karışık ve şaşkın bir şekilde uyandı. Arabasında yolculuk yaptığını görmüştü rüyasında. Saully ve Esrahaddon'un karşısında oturuyordu. Ancak rüyasında Esrahaddon'un elleri vardı ve Saully piskopos cüppesi giyyordu. Bir şişeden bir bardağa brendi dökmeye çalışıyorlardı ve bir şey tartışıyorlardı — hararetli bir tartışma, ama Arista ne olduğunu hatırlayamıyordu.

Parlak bir ışık gözlerini acıtıyordu ve sert bir şeyin üzerinde uyuduğu için sırtı ağrıyordu. Gözlerini kırptırdı, gözlerini kısarak etrafına baktı. Hâlâ Bernum Nehri'nde kayan kayıkta olduğunu fark edince hafızası geri geldi. Sol ayağı uyuşmuştu ve çantanın altından çıkardığında iğnelenme hissi başladı. Sabah güneşi parlak bir şekilde parlıyordu. Kireçtaşı kayalıklar yok olmuş, yerini eğimli tarım arazileri almıştı. Nehrin her iki yanında, yumuşak esintiyle hafifçe sallanan güzel yeşil tarlalar uzanıyordu. Uzun, sivri uçlu otlar buğday olabilir, ama arpa da olabilirdi. Burada nehir daha genişti ve daha yavaş akıyordu. Akıntı neredeyse yoktu ve Wally tekrar kürek çekmeye başlamıştı.

"Günaydın, hanımefendi," diye selamladı.

"Günaydın," dedi Hadrian, dümen koltuğundan.

"Sanırım uyuyakalmışım," diye cevapladı, kendini kaldırıp geceliğini düzelterek. "Başka uyuyan var mı?"

"Nehri aşağıya indiğimde uyuyacağım," diye cevapladı Wally, kürekleri çekerek, geriye doğru sallanıp tekrar oturdu. Küreklerin kanatları damladı ve suya daldı. "Sizi indirdikten sonra Evlin'e gidip biraz uyuyup yemek yiyeceğim, sonra geri götürmek için yolcu veya yük almaya çalışacağım. Bu akıntıya boşuna karşı koymanın anlamı yok."

Arista Hadrian'a baktı.

"Biraz," dedi. "Royce ve ben sırayla uyuduk."

Saçları gevşek ve yüzüne düşmüştü. Mavi saten kurdelesı, Sheridan'dan gece yolculuğu sırasında bir yerde kaybolmuştu. O zamandan beri Hadrian'ın verdiği bir parça ham deri kullanıyordu. Şimdi o da kaybolmuştu ve saçlarını karıştırdıktan sonra ham derinin bir düğüme takıldığını gördü. Onu çözmeye çalışırken, "Beni uyandırmalıydın. Ben de dümeni devralırdım."

"Sen horlamaya başladığında bunu düşündük aslında."

"Ben horlamam!"

"Aynı fikirde değilim," dedi Hadrian çiğnerken.

Herkes, Etcher bile başını sallarken, o da kayığı etrafına baktı. Yüzü kızardı.

Hadrian güldü. "Endişelenme. Uykunda yaptıklarından sorumlu tutulamazsın."

"Yine de," dedi, "bu pek hanımefendiye yakışır bir davranış değil."

"Eğer tek endişen buysa, unut gitsin," dedi Hadrian, alaycı bir gülümsemeyle. "Sheridan'da senin kibirli olduğuna dair tüm hayallerimizi yitirdik."

Sessiz kaldıkları zamanlar ne kadar da iyiydi.

"Bu bir iltifattır," diye ekledi aceleyle.

"Kadınlarla pek şansınız yok, değil mi efendim?" diye sordu Wally, kısa bir süre durup kürekleri kanat gibi sarkıtarak nehrin pürüzsüz yüzeyinde küçük damlacıklar bırakarak. "Yani, böyle iltifatlarla falan."

Hadrian ona kaşlarını çatı, sonra endişeli bir ifadeyle ona döndü. "Gerçekten iltifat etmek istedim. Hiç şikayet etmeden, senin gibi bir bayanla tanışmamıştım..." Hayal kırıklığıyla durakladı, sonra ekledi, "Az önce yaptığın o küçük numara gerçekten harikaydı."

Arista, Hadrian'ın durumu yumuşatmak için hapsirme büyüünden bahsettiğini biliyordu, ama sonunda yolculuklarına değerli bir katkı sağladığını kabul etmek zorunda kaldı. "Bu, el büyüünü ilk kez pratikte uyguladığım zamandı."

"Bunu yapabileceğinden gerçekten emin değildim," dedi Hadrian.

"Böyle aptalca bir şeyin işe yarayacağını kim düşünürdü ki?" "Yeterince uzun süre bizimle seyahat edersen, her şeyin bir işe yaradığını göreceksin."

"Hadrian elini uzattı. "Peynir ister misin?" diye sordu. "Gerçekten çok lezzetli."

Arista peyniri aldı ve ona gülümsedi, ama Hadrian'ın bunu görmemesi onu hayal kırıklığına uğrattı. Hadrian'ın gözleri nehir kıyısına kaymıştı ve Arista utangaç bir şekilde peyniri yerken gülümsemesi kayboldu.

Wally düzgün kürek çekmeye devam etti ve dünya yavaşça geçip gitti. Bir virajdan diğerine geçtiler, devrilmiş bir ağacın yanından, sonra kumlu bir noktadan geçtiler. Arista, saçındaki tüm düğümleri çözmek için fırçasıyla neredeyse bir saat uğraştı. Saçını ham deri ile yeniden bağlayarak düzgün bir at kuyruğu yaptı. Sonunda nehir sazlıklarında bir boşluk açıldı ve daha önce teknelerin demir attığı izleri taşıyan küçük bir kumlu kıyı ortaya çıktı.

"Buraya yanaş," diye emretti Etcher ve Wally, tekneyi ustaca döndürerek devasa bir söğüt ağacının gölgesine yanaştı. Etcher tekneye atladı ve halatı bağladı. "Burası durağımız. Ekipmanları çıkaralım."

"Henüz değil," dedi Royce. "Önce değirmen kanatlarını kontrol etmek istemiyormusun?"

"Evet." Etcher biraz utanmış ve biraz da sinirli görünüyordu. "Burada bekleyin," dedi ve çimenli yokuşu koşarak tırmandı.

"Kanatları mı?" diye sordu Hadrian.

"Bu tepenin hemen üzerinde değirmenci Ethan Finlin'in yel değirmeni var," diye açıkladı Royce. "Finlin, Diamond'ın bir üyesi. Yel değirmeni kaçak malları depolamak için kullanılıyor ve aynı zamanda uzak tepelerden görülebilen bir sinyal görevi görüyor. Değirmenin kanatları dönüyorsa, her şey yolunda demektir. Eğer kanatlar katlanmışsa, sorun var demektir. Kilitli kanatların konumu farklı anlamlara gelir. Bir geminin direği gibi dikey duruyorsa, yardıma ihtiyacı olduğu anlamına gelir. Kanatlar eğri duruyorsa, uzak durun anlamına gelir. Başka sinyaller de var, ama ben üye olduğumdan beri değişmişlerdir."

"Her şey yolunda," dedi Etcher, tepeyi aşağı inerken onlara haber verdi.

Her biri birer sırt çantası aldı, Wally'ye veda etti ve yokuşu tırmandı.

Finlin'in değirmeni, çimenli bir tepenin zirvesinde bulunan, yıpranmış yüksek bir kuleydi. Yel değirmeninin tepesi dönüyordu ve şu anda kuzeydoğudan sürekli esen rüzgara bakıyordu. Kumaşla kaplı ahşap çerçevelerden oluşan devasa yelkenleri yavaşça dönüyor ve büyük değirmenin milini çevirirken gıcırdıyordu. Yel değirmeninin çevresinde birkaç küçük bina, depo kulübesi ve vagon vardı. Burası sessizdi ve müşteri yoktu.

Atlarını ve Etcher için fazladan bir atı, ekipmanlarıyla birlikte yakındaki bir ahırda buldular. Finlin kısa bir süre değirmenden burnunu çıkardı ve el salladı. Onlar da el sallayarak karşılık verdiler ve Royce, Hadrian hayvanları eyerlerken ve malzemeleri yüklerken Etcher ile kısa bir konuşma yaptı.

Hadrian hayvanların eyerlerini takıp malzemeleri yüklerken. Arista kendi eyerini kısırağına attı, bu da Hadrian'ın gülümsemesine neden oldu.

"Atına sık sık eyer koyuyorsun, değil mi?" diye sordu, Arista atın karnının altından kayışı almak için uzanırken. Geniş kayışın ucundaki metal halka ileri geri sallanıyordu, bu da hayvanın altına girmeden onu yakalamayı zorlaştırıyordu.

"Ben bir prensesim, sakat değilim."

Kemerini yakaladı ve deri kayışı içinden geçirip, saçını bağladığı gibi, iyi bir düğüm attığını düşündüğü bir düğüm attı.

"Küçük bir öneride bulunabilir miyim?"

Kız başını kaldırdı. "Tabii ki."

"Daha sıkı bağlaman ve düz bir düğüm kullanman gerekiyor."

"Bu iki öneri oldu. Teşekkürler, ama bence böyle iyi olacak."

Elini uzattı ve eyerin boynuzunu çekti. Eyer kolayca kaydı ve atın bacalarının arasına düştü.

"Ama sıkıydı."

"Eminim öyleydi." Hadrian eyeri tekrar yukarı çekti ve düğümü çözdü. "İnsanlar atların aptal olduğunu düşünürler, onlara aptal hayvanlar derler, ama öyle değiller. Mesela bu at, Melengar Prensesi'nden daha akıllı." Eyeri çıkardı, battaniyeyi katladı ve eyeri hayvanın sırtına geri koydu. "Görüyorsun, atlar göğüslerine eyer bağlanmasından hoşlanmazlar, tıpkı senin korse giymekten hoşlanmadığın gibi. Ne kadar gevşek olursa o kadar iyi, çünkü kayıp düşmen umurlarında değil." Deri kayışı kemerin halkasına geçirdi ve sıkıca çekti. "Şu anda yaptığı şey nefesini tutmak, göğsünü genişletmek ve benim eyeri bağlamamı beklemek. Nefesini verdiğinde, eyer gevşeyecek. Mesele şu ki, ben bunu biliyorum. Ayrıca onun nefesini sonsuza kadar tutamayacağını da biliyorum." İki eliyle kayışı tutarak bekledi ve kısarak nefesini verdiği anda kayışı çekti ve tam on santim gevşetti. "Gördün mü?"

Kayışı çaprazlayıp, sonra içinden geçirip aşağıya doğru çekerek, atın yanına rahatça oturan düz bir düğüm attığını izledi. "Tamam, itiraf ediyorum. Bu, ilk kez bir ata eyer takıyorum," diye itiraf etti.

"Ve sen harika gidiyorsun," diye alay etti.

"Seni ömür boyu hapse attırabileceğimi biliyorsun, değil mi?"

Royce ve Etcher ahıra girdi. Genç hırsız atını yakaladı ve tek kelime etmeden ayrıldı.

"Diamondlar dost canlısı tipler," dedi Hadrian.

"Cosmos misafirperver görünüyordu," diye belirtti Arista.

"Evet, ama bu, bir örümceğin sineği sararken ona konuşması gibi bir şey."

"Ne ilginç bir benzetme," dedi Arista. "Siyasette bir geleceğin olabilir, Hadrian."

Royce'a baktı. "Bunu seçeneklerden biri olarak hiç düşünmemiştik."

"Bunun oyunculuktan ne farkı var, emin değilim."

"O benim fikirlerimi hiç sevmez," dedi Hadrian, sonra dikkatini tekrar Royce'a çevirdi. "Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Hintindar," diye cevapladı Royce.

"Hintindar mı? Ciddi misin?"

"Uzak bir yer ve bir süre ortadan kaybolmak için iyi bir yer. Sorun mu var?"

Hadrian gözlerini kısarak, "Bir sorun olduğunu çok iyi biliyorsun," dedi.

"Ne oldu?" diye sordu Arista.

"Ben Hintindar'da doğdum."

"Etcher'a onu orada bekleyeceğimizi söyledim bile," dedi Royce. "Artık yapabileceğimiz bir şey yok."

"Ama Hintindar sadece küçük bir köy, birkaç çiftlik ve dükkân var. Kalacak yer yok."

"Daha da iyi. Colnora'dan sonra, bir hanede kalmak pek akıllıca olmayabilir. Orada seni hala tanıyan birkaç kişi olmalı. Eminim biri bize yardım edip bir süre kalmamıza izin verecektir. Kalabalık yerlerden uzak bir yere gitmeliyiz."

"Hala bizi takip eden biri olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? İmparatorluğun Arista'nın Gaunt'a ulaşmasını engellemek isteyeceğini biliyorum, ama Colnora'da onu tanıyan biri olduğunu sanmıyorum, en azından hayatta olan biri."

Royce cevap vermedi.

"Royce?"

"Sadece tedbirli davranıyorum," diye tersledi.

"Royce? Cosmos, Warric'te tek eski Elmas'ın sen olmadığını söylerken ne demek istedi? Hayaletler hakkındaki konuşma neydi?" Royce sessiz kaldı. Hadrian ona sert bir bakış attı. "Sana iyilik olsun diye geldim, ama sır saklayacaksan..."

Royce pes etti. "Muhtemelen önemsiz bir şeydir, ama yine de... Merrick peşimizde olabilir."

Hadrian'ın yüzündeki kızgınlık kayboldu ve basitçe "Oh" diye cevap verdi.

"Merrick'in kim olduğunu bana söyleyecek olan var mı?" diye sordu Arista. "Ya da Hadrian neden eve gitmek istemiyor?"

"En iyi koşullarda ayrılmadım," diye cevapladı Hadrian, "ve uzun zamandır geri dönmedim."

"Peki Merrick?"

"Cutter olarak da bilinen Merrick Marius, bir zamanlar Royce'un arkadaşıydı. İkisi de Diamond'ın üyeleri idi, ama onlar..." Royce'a bir bakış attı. "Şey, diyelim ki araları açıldı."

"Ee?"

Hadrian, Royce'un konuşmasını bekledi, ama konuşmayınca onun yerine cevap verdi. "Uzun bir hikaye, ama özetle Merrick ve Royce ciddi şekilde anlaşamıyorlar." Bir süre durakladı, sonra ekledi, "Merrick, Royce'a çok benziyor."

Arista, gerçeği anlayana kadar Hadrian'a bakmaya devam etti. "Yine de bu, Merrick'in peşimizde olduğu anlamına gelmez," diye devam etti Hadrian. "

uzun zaman oldu, değil mi? Neden şimdi sizinle uğraşsın ki?"

"O imparatorluk için çalışıyor," dedi Royce. "Cosmos'un kastettiği buydu. Ve Diamond'da imparatorluğun casusu varsa, Merrick şu ana kadar hakkımızda her şeyi öğrenmiştir. Casus olmasa bile, Merrick Diamond'dan hakkımızda bilgi edinebilir. Beni Manzan't'a gönderdiği için onu kahraman olarak gören birçok kişi var. Onların gözünde kötü olan benim."

"Manzan't'ta mıydın?" diye sordu Arista şaşkınlıkla.

"Bu, onun konuşmaktan hoşlandığı bir konu değil." Hadrian yine onun yerine cevap verdi. "Peki, Merrick peşimizdeyse ne yapacağız?"

"Her zaman yaptığımız şeyi yaparız," diye cevapladı Royce, "ama daha iyisini."

Hintindar köyü, yumuşak tepelerle çevrili, korunaklı küçük bir nehir vadisinde yer alıyordu. Çitler ve görkemli meşe ve dişbudak ağaçlarıyla çevrili altı ekili tarla, manzarayı bir mozaik gibi süslüyordu. Yatay yeşil çizgiler, üç tarlayı oluklarla işaretliyordu. Oluklar, akıntıyı tutmak için şeritler halinde ekilmişti. Dördüncü tarlada hayvanlar otlanıyordu ve beşinci tarlada saman biçiliyordu. Son tarla ise nadasa bırakılmıştı. Genç kadınlar tarlalarda keten kesip omuzlarına attıkları çuvalara doldururken, erkekler ekinleri ayıklayıp samanı atıyorlardı.

Köyün merkezi, küçük bir nehir yakınındaki ana yol boyunca kümelenmişti. Bu nehir, Bernum'un bir koluydu. Odun, taş, ve saz ve kerpiçten yapılmış

Ahşap köprüyü geçtikten sonra başlayan ve malikaneye doğru yokuşun yarısında biten yolun iki yanında, sazdan veya çimden yapılmış çatılı binalar sıralanmıştı. Aralarında çeşitli dükkanlar vardı. Birkaç binadan duman yükseliyordu, en siyahı demirci dükkanından geliyordu. Atları köprüyü geçerken yüksek sesli, boş *bir tıkırtı ile* gelişlerini duyurdu. Kafalar döndü, her köylü yanındakine dirsek attı, parmakları onların yönünü gösterdi. Geçtikleri kişiler yaptıkları işi bırakıp güvenli bir mesafeden onları takip etmeye başladı.

Hadrian, "İyi günler" dedi, ama kimse cevap vermedi. Kimse gülümsemedi.

Bazıları kapı girişlerinde fısıldaşıyordu. Anneler çocuklarını içeri çekti, erkekler ise dirgen veya baltaları ellerine aldı.

"Burası *senin* büyüdüğün yer mi?" diye fısıldadı Arista Hadrian'a.

"Nedense Royce'un memleketinin nasıl bir yer olduğunu hayal ettiğim yere daha çok benziyor."

Bu, Royce'un dikkatini çekti.

"Buraya çok fazla yolcu gelmez," diye açıkladı Hadrian.

"Nedenini anlayabiliyorum."

Nehir suyuyla çalışan büyük bir tahta çarkın bulunduğu değirmeni geçtiler. Kasabada bir deri işçisi dükkanı, bir mumcu, bir dokumacı ve hatta bir ayakkabıcı da vardı. Bira fabrikasına vardıklarında yolun yarısını geçmiştiler.

Gri saçlı, kancık burunlu, iri yarısı bir kadın, büyük tahta fiçılarla dolu bir standın yanında kaynayan bir kazanın başında çalışıyordu. Onların yavaşça yaklaşmasını izledi, sonra yolun ortasına yürüdü ve kirli bir bezle ellerini sildi.

"Bu kadar yeter," dedi onlara ağır güney eyaleti aksanıyla.

Şekilsiz elbisesinin üzerine lekeli bir önlük bağlamış, başına da bir fular takmıştı. Ayakları çıplaktı ve yüzü kir ve terle kaplıydı.

"Kimsiniz ve burada ne işiniz var? Ve çabuk olun, yoksa polis çağırılır ve sizi mahkemeye götürürler. Burada sorun çıkaranlara tahammülümüz yok."

"Polis çağırmak mı?" diye sordu Arista yumuşak bir sesle.

Hadrian ona baktı. "Köydeki herkesin tepki verdiği bir alarm. Hoş bir manzara değil." Kadını incelerken gözlerini kısarak baktı. Sonra yavaşça attan indi.

Kadın bir adım geri çekildi ve fiçılara vurmak için kullanılan bir çekiç aldı. "Polisi çağıracağımı söyledim ve ciddiye aldım!"

Hadrian dizginleri Royce'a verdi ve kadına doğru yürüdü. "Hatırladığım kadarıyla, Armigil, köyün en büyük sorun çıkaranıydın ve neredeyse yirmi yıl sonra da pek bir şey değişmemiş gibi görünüyor."

Kadın önce şaşırmış, sonra şüpheli bir ifade takındı. "Haddy?" dedi inanamayan bir sesle. "Bu olamaz, değil mi?"

Hadrian güldü. "Yıllardır kimse bana Haddy demedi."

"Sevgili Maribor, ne kadar da büyümüşsün, evlat!" Şokun etkisi geçince, çekiçini yere bıraktı ve yol kenarında sıralanan seyircilere döndü. "Bu, demirci Danbury'nin oğlu Haddy Blackwater, eve geri döndü."

"Nasılsın, Armigil?" Hadrian geniş bir gülümsemeyle selam vermek için öne çıktı.

O da yumruğunu sıkıp Hadrian'ın çenesine sertçe vurdu. Tüm gücünü kullanmıştı ve acıdan yüzünü buruşturup elini salladı. "Ah! Lanet olsun, çenen ne kadar da sert!"

"Neden bana vurdun?" Hadrian şaşkın bir şekilde çenesini tuttu.

"Babanı terk edip onu yalnız başına ölüme terk ettiğin için. Neredeyse yirmi yıldır bunu yapmak için bekliyordum."

Hadrian dudağındaki kanı yaladı ve kaşlarını çatı.

"Oh, unut gitsin, bebek! Ve bu civarda gözlerini dört açsan iyi olur. Danbury çok iyi bir adamdı ve sen gittiğin gün onun kalbini kırdın."

Hadrian çenesini ovmaya devam etti.

Armigil gözlerini devirdi. "Buraya gel," diye emretti ve Hadrian'ın yüzünü tuttu. Hadrian, Armigil onu muayene ederken irkildi. "Maribor aşkına, sen iyisin. Açıkçası, babanın seni daha sert yetiştirdiğini sanıyordum. Elimde bir kılıç olsaydı, omuzlarına binen yük daha az olurdu ve ufaklıklar yeni bir topu tekmelemek için oynarlardı, değil mi? Gel, sana bir bardak bira getireyim. Bu parti bu sabah olgunlaştı. Bu, sıcak karşılamamanın acısını dindirecek."

Büyük bir fiçıya yürüdü, tahta bir bardağı koyu kehribar rengi bir içeceklerle doldurdu ve ona uzattı.

Hadrian içkiye şüpheli baktı. "Bunu kaç kez süzdün?"

"Üç kez," dedi ikna edici olmayan bir şekilde.

"Lord Hazretleri'nin tadımcısı bunu onayladı mı?"

"Tabii ki hayır, seni aptal. Az önce sana bu sabah fermantasyonun bittiğini söyledim. Dün önce demledim, iki gün boyunca fiçıda beklettim. Çoğu tortu çökmüş olmalı ve şimdiye kadar güzel bir tada sahip olmalı."

"Sadece seni belaya sokmak istemiyorum."

"Sana satmıyorum ki, değil mi? Öyleyse iç ve çeneni kapat, yoksa aptal olduğun için sana tekrar vururum."

"Haddy? Gerçekten sen misin?" Hadrian'ın yaşlarında zayıf bir adam yaklaştı. Omuzlarına kadar uzanan sarı saçları ve yumuşak, hamur gibi bir yüzü vardı. Yıpranmış gri bir tunik ve soluk yeşil bir cüppe giymişti, ayakları dizlerine kadar bezle sarılmıştı. Sanki kum tepesinde kazıyormuş gibi açık kahverengi bir tozla kaplıydı.

"Dunstan?"

Adam başını salladı ve ikisi kucaklaşarak birbirlerinin omuzlarını sıktılar. Hadrian Dunstan'ı sıktığı her yerde kahverengi bir toz bulutu yükseldi ve ikisini küçük bir bulutun içinde bıraktı.

"Eskiden burada mı yaşıyordun?" diye sordu kalabalığın içinden küçük bir kız ve Hadrian başını salladı. Bu, sokakta toplananlar arasında bir konuşma dalgası başlattı. Daha fazla insan koştu ve Hadrian onların ortasında kaldı. Sonunda söz alabildi ve Royce ile Arista'yı işaret etti.

"Millet, bu arkadaşım Bay Everton ve eşi Erma." Arista ve Royce birbirlerine baktılar.

"Vince, Erma, bu köyün bira ustası Armigil, Dunstan ise fırıncının oğlu."

"Sadece fırıncı, Haddy. Babam beş yıl önce öldü."

"Oh, bunu duyduğuma üzüldüm, Dun. Onun fırınlarından ekmek çalmaya çalıştığım güzel anılarım var."

Dunstan Royce'a baktı. "Haddy ve ben, o burada yaşarken en iyi arkadaştık... ta ki ortadan kaybolana kadar," dedi acı bir ses tonuyla.

"Senin de yumruklarına katlanmak zorunda kalacak mıyım?" Hadrian korkmuş gibi yaptı. "Kalıyorsun, ama seninle son dövüştüğümüzü çok iyi hatırlıyorum." Dunstan ona somurtarak bakarken Hadrian kötücül bir şekilde sırıttı.

"Ayağım kaymasaydı..." diye başladı Dunstan, sonra ikisi de kimsenin anlamadığı bir şakaya spontan bir kahkaha attılar.

"Geri dönmene sevindim Haddy," dedi içtenlikle. Hadrian'ın bir yudum bira içmesini izledi ve sonra Armigil'e, "Haddy'nin bedava bira içmesi ve benim içmemem adil değil," dedi.

"Sana kanlı bir dudak yapayım, sen de bir tane alabilirsin." Ona gülümsedi. gülümsedi.

"Ayrılın! Ayrılın!" diye bağırdı, kalabalığın içinden geçen iri yarısı bir adam. Kalabalığın arasından geçmeye çalışıyordu. Boğa boynu, gür siyah sakalı ve kel kafası vardı. "Hepiniz işinize dönün!"

Kalabalık hoşnutsuzlukla homurdandı ama iki atlı yaklaşınca çabucak sessizleşti. Atlarını dörtnala sürerek malikaneden tepeyi aşağıya doğru geliyorlardı.

"Burada ne oluyor?" diye sordu öndeki binici, atını dizginleyerek. Yorgun gözleri ve güçlü çenesi olan orta yaşlı bir adamdı. Sevilen bir hizmetçinin giydiği gibi hafif, özel dikilmiş keten giysiler giymişti ve göğsünde altın iplikle işlenmiş, çapraz hançerlerden oluşan bir arma vardı.

"Yabancılar efendim," diye cevapladı boğa boyunlu, gür sesli adam.

"Onlar yabancı değil efendim," diye Armigil söz aldı. "Bu Haddy Blackwater, eski köy demircisinin oğlu, ziyarete geldi."

"Teşekkürler, Armigil," dedi. "Ama ben sana konuşmuyordum. Reeve'ye hitap ediyordum." Sakallı adama baktı. "Ee, Osgar, söyle bakalım."

İri yarı adam omuzlarını silkti ve sakalını okşayarak rahatsız göründü. "O haklı olabilir, efendim. Köylüleri işe döndürmekle meşgul olduğum için sorma fırsatım olmadı."

"Pekala Osgar, onların işe dönmelerini sağla, yoksa akşamüstü seni prangaya vururum."

"Peki efendim, hemen efendim." Dönüp köylülere bağırarak onları uzaklaştırdı. Sadece Armigil ve Dunstan sessizce geride kaldı.

"Sen eski demircinin oğlu musun?" diye sordu binici.

"Evet," diye cevapladı Hadrian. "Peki sen kimsin?"

"Ben Lord Hazretleri'nin icra memuruyum. Bu köyde düzeni sağlamak benim görevim ve köylülerin işini bozmanızı hoş karşılamıyorum."

"Özür dilerim, efendim." Hadrian saygıyla başını salladı. "Benim niyetim..." "Demircinin oğluysan, nerelerdeydin?" Diğer binici bu sefer konuştu. Çok daha genç görünen adam, kadıdan daha iyi giyinmişti, kadife ve keten bir tunik giyiyordu. Bacakları opak

çoraplarla, ayakları ise pirinç tokalı deri ayakkabılarla kaplıydı. "İzinsiz olarak köyü terk etmenin cezasının farkında mısınız?"

"Ben bir özgür adamın oğluyum, köle değil," dedi Hadrian. "Peki siz kimsiniz?"

Binici Hadrian'a alaycı bir şekilde baktı. "Ben bu köyün imparatorluk elçisiyim ve ses tonuna dikkat etsen iyi olur. Özgür insanlar bu ayrıcalığı kolayca kaybedebilirler."

"Tekrar özür dilerim," dedi Hadrian. "Buraya sadece babamın mezarını ziyaret etmek için geldim. Ben yokken vefat etti."

Elçinin gözleri Royce ve Arista'yı taradı, sonra Hadrian'a odaklandı ve onu dikkatle inceledi. "Üç kılıç mı?" diye sordu icra memuruna. "Bu savaş zamanında, böyle sağlıklı bir adam imparatoriçe için orduda savaşıyor olmalı. Muhtemelen bir asker kaçağı ya da hayduttur. Onu tutukla Siward ve arkadaşlarını sorgulamak için götür. Herhangi bir suç işlemediyse, imparatorluk ordusuna uygun şekilde alınacaktır."

Bailiff, elçiye sinirli bir şekilde baktı. "Senden emir almam, Luret. Bunu çok sık unutuyorsun. Bir sorunun varsa, bunu idareciyle görüş. İmparatorluğa sadık hizmetinden döndüğü anda Lord Hazretleri ile konuşacağından eminim. Bu arada, ben bu köyü lordum için elimden gelen en iyi şekilde yöneteceğim, senin için değil."

Luret öfkeyle dikleştirdi. "İmparatorluk elçisi olarak bana *Ekselansları* diye hitap edilir. Ve benim yetkim doğrudan imparatoriçeden geldiğini anlamalısın."

"Yetkimin iyi lord Maribor'dan gelip gelmediğini umursamıyorum. Lordum ya da onun yokluğunda kâhya bana başka bir emir vermedikçe, sadece sana katlanmak zorundayım. Senden emir almak zorunda değilim."

"Bunu göreceğiz." Elçi dönüp atını malikaneye doğru sürerek bir toz bulutu kaldırdı.

Mübaşir sinirli bir şekilde başını salladı ve tozun yerleşmesini bekledi.

"Endişelenmeyin," dedi onlara. "Kâhya onu dinlemeyecektir."

Danbury Blackwater iyi bir adamdı. Eğer ona benziyorsanız, benden bir dost bulacaksınız. Değilseniz, burada kalışınızı olabildiğince kısa tutsanız iyi olur. Belaya bulaşmayın. Köylülerin işine karışmayın ve Luret'ten uzak durun."

"Teşekkürler, efendim," dedi Hadrian.

Mübaşir sinirli bir şekilde köyün etrafına bakındı. "Armigil, reeve nereye gitti?"

"Sanırım doğu tarlasına gitti, efendim. Orada drenaj çalışmaları yapan bir ekibi var."

Mübaşir iç geçirdi. "Samanları toplamak için daha fazla adam çalıştırması gerekiyor. Yağmur geliyor ve bunu yapmazsa biçilen samanları mahvedecek."

"Bu tarafa dönerse ona söylerim efendim."

"Teşekkürler Armigil."

"Efendim?" Bir pint bira doldurdu ve ona uzattı. "Buradayken, efendim?" Bir yudum aldı, sonra geri kalanını döktü ve bardağı ona geri attı.

"Biraz zayıf," dedi. "Fiyatını bir pint için iki bakır tenant olarak belirle." "Ama efendim! Tadı çok güzel. En azından üç tane isteyeyim."

Adam iç geçirdi. "Neden hep bu kadar inatçı olmak zorundasın? Üç olsun, ama bardakları ağzına kadar doldur. Unutma, tek bir şikayet bile duyarsam, sana bir gümüş para ceza veririm ve davayı Steward's Court'a götürebilirsin."

"Teşekkür ederim, efendim," dedi gülümseyerek.

"Hepinize iyi günler." Başını salladı ve doğuya doğru koşarak uzaklaştı.

Onu izlediler ve sonra Dunstan kıkırdamaya başladı. "Şimdiye kadar güzel bir karşılama aldın: ağzına bir kemer ve tutuklanma tehdidi." "Aslında, her şeyin çok daha küçük görünmesi dışında, burada pek bir şey "Sadece birkaç yeni yüz, birkaç bina ve tabii ki elçi var."

"O sadece bir haftadır burada," dedi Dunstan, "ve eminim ki, o ayrıldığında, icra memuru ve kahya çok mutlu olacaklar. O, bölgedeki birçok köyü kapsayan bir tur yapıyor ve Yeni İmparatorluk Rhenydd'i ilhak ettiğinden beri, birkaç ayda bir buraya geliyor. Açık nedenlerden dolayı, kimse onu sevmiyor. O, Lord Baldwin ile henüz yüz yüze görüşmedi. Çoğumuz Baldwin'in elçi geldiğinde kasıtlı olarak buraya gelmediğini düşünüyoruz. Bu yüzden Luret'in şikayet listesi gittikçe uzuyor ve kahya da bunları yazmaya devam ediyor."

"Gerçekten sadece babanın mezarını görmek için mi buradasın? Kalmak için geri döndüğünü sanıyordum."

"Üzgünüm Dun, ama sadece geçici olarak buradayız."

"Öyleyse, bunu en iyi şekilde değerlendirmeliyiz. Ne dersin, Armigil? Mutfağıma bir fiçı getir, ben de Danbury'ye kadeh kaldırmak ve Haddy'yi uygun bir şekilde karşılamak için ekmek ve tabureleri hazırlayayım."

"O bunu hak etmiyor. Ama sanırım burada, atmazsam bozulacak bir fiçı var."

"Hobbie!" Dunstan, caddede at ahırındaki genç adama seslendi. "Bu atlar için bir yer bulabilir misin?"

Dunstan ve Hadrian, Armigil'e küçük bir fiçıyı fırına götürmesinde yardım etti. Onlar bunu yaparken, Royce ve Arista hayvanlarını ahıra götürdüler. Çocuk üç ahır temizledi, sonra su getirmek için bir kova ile koştu.

"Sence elçi sorun çıkarır mı?" Hobbie gittikten sonra Arista Royce'a sordu.

"Bilmiyorum," dedi Royce, eyerinden çantasını çözerek. "Umarım bunu öğrenecek kadar uzun süre burada kalmayız."

"Ne kadar süre burada kalacağız?"

"Cosmos hızlı hareket edecektir. Bir iki gece kadar, sanırım." Çantasını omzuna attı ve Hadrian'ın atının yanına gitti. "Gaunt'la görüştüğünde ona ne söyleyeceğine karar verdin mi? Soyluları sevmediğini duydum, o yüzden ona yüzüğünü öpmesini falan istemeyle başlamazdım."

Mystic'ten kendi eşyalarını indirdi ve sonra ellerini uzatarak çıplak parmaklarını salladı. "Aslında, kardeşimizi kaçırmasını isteyeceğim." Gülümsedi. "Senin için işe yaramıştı. Royce Melborn'un güvenini ve yardımını kazanabilirsem, Degan Gaunt'ı kazanmak ne kadar zor olabilir ki?"

Ekipmanları caddenin karşısındaki, üzerinde bir somun ekmek resminin bulunduğu küçük beyaz badanalı dükkana taşıldılar. İçeride, büyük bir tuğla fırın ve büyük bir ahşap masa odayı kaplıyordu. Rahatlatıcı ekmek ve odun dumanı kokusu havayı dolduruyordu ve Arista fırının çalışmıyor olmasına şaşırdı. Sazdan ve çamurdan yapılmış duvarlar ve büyük pencereler odayı rahat tutmayı başarıyordu. Arista ve Royce içeri girdiklerinde, Dunstan'ın karısı Arbor ve Arista'nın isimlerini hatırlayamadığı bir sürü başka insanla tanıştırıldılar.

Haber yayılınca, özgür insanlar, çiftçiler ve diğer tüccarlar uğrayarak bir bardak bira içip kendilerine koyu renkli ekmekten bir parça aldılar. Ağaç ustası Algar, terzi Harbert ve Harbert'in karısı Hester de oradaydı. Hadrian, arabacı Wilfred'i tanıttı ve babasının demirci dükkani için demir külçeleri satın almak üzere Ratibor'a gitmek için Wilfred'in küçük arabasını yılda dört kez kiraladığını anlattı. Babasının yanında çekiç sallayan sivilceli sıksa çocukla ilgili pek çok hikaye vardı. Çoğu Danbury'yi sevgiyle hatırlıyordu ve onun adına pek çok kadeh kaldırıldı.

Tıpkı icra memurunun tahmin ettiği gibi, yağmur yağmaya başladı ve kısa süre sonra, hava koşulları nedeniyle işten serbest kalan köylüler de toplantıya katılmak için uğradılar. İçeri süzülerek girdiler ve sessizce üzerlerindeki ıslaklığı silkelediler. Her biri biraz ekmek, bir bardak içki ve yerde oturacak bir yer aldı. Bazıları herkesin paylaşması için buharlı sebze çorbası, peynir ve lahana getirdi. Reeve Osgar bile içeri girdi ve topluluk yemeğine katılmak için hoş karşılandı. Gökyüzü karardı, rüzgâr şiddetlendi ve Dunstan yağmur yağarken sonunda panjurları kapattı.

Herkes Hadrian'a ne olduğunu, nereye gittiğini ve ne yaptığını bilmek istiyordu. Çoğu, tüm hayatlarını Hintindar'da geçirmiş, nehri neredeyse hiç geçmemişti. Köylüler ise toprağa bağıydılar ve yasalar gereği oradan ayrılamazlardı. Onlar için nesiller, vadinin ötesine hiç ayak basmadan geçip gitmişti.

Hadrian, seyahat hikâyeleriyle onları eğlendirirdi. Arista, onun ve Royce'un yıllar boyunca yaşadıkları maceraların hikâyelerini merakla dinlemek istiyordu, ama hiçbirini anlatılmadı. Bunun yerine, uzak diyarlardan zararsız hikâyeler anlattı. Herkes, Calian halkının Ba Ran Ghazel ile karışarak yarı goblin Tenkin'i yarattığı iddia edilen uzak doğu hakkındaki hikayelere büyülenmişti. Oberdaza'dan bahsettiğinde çocuklar annelerinin eteklerine toplandılar. Oberdaza, karanlık tanrı Uberlin'e tapan ve Calian geleneklerini Ghazel büyüyle harmanlayan Tenkin'di. Arista bile uzak Dagastan hakkındaki hikayelerine kapıldı.

Hadrian ilgi odağı olduğu için, Arista'ya pek kimse dikkat etmedi, ki bu onun için sorun değildi. Atından inip güvenli bir yerde olduğu için mutluydu. Gerginliği kayboldu.

Sıcak ekmek ve taze demlenmiş bira harikaydı. Günlerdir ilk kez rahatlamıştı ve fırındaki dostane ortamı keyifle yaşıyordu. Kaç tane içtiğini sayamayacak kadar bira içti. Dışarıda gece çöktü ve yağmur devam etti. Mumlar yakıldı ve odaya daha da samimi bir hava kattı. Bira gruba neşe bulaştırdı ve kısa sürede yüksek sesle şarkı söylemeye başladılar. Sözleri bilmiyordu ama kendini ritimle sallanırken, nakaratı mırıldanırken ve ellerini çırparak buldu. Biri müstehcen bir fıkra anlattı ve oda kahkahalarla doldu.

"Nerelisin?" Bu soru üç kez sorulmuştu, ama Arista bunun kendisine sorulduğunu ilk kez fark etti. Dönüp baktığında, fırıncının karısı Arbor'un yanında oturduğunu gördü. Arbor, sade yüzlü, kısa saçlı, minyon bir kadındı.

"Özür dilerim," dedi Arista. "Biraya alışkın değilim. Bailiff zayıf olduğunu söyledi ama ben buna katılmıyorum."

"Ağzından kulağına, canım!" Armigil odanın diğer ucundan yüksek sesle dedi. Arista, o kadar uzaktan nasıl duyduğunu merak etti, özellikle de çok yumuşak konuştuğunu düşündüğü halde.

Arista, Arbor'un kendisine bir soru sorduğunu hatırladı. "Ah, evet, şey... Colnora," dedi prenses sonunda. "Kocam ve ben Colnora'da yaşıyoruz. Aslında şu anda kardeşimle kalıyoruz, çünkü Kuzey İmparatorluk Ordusu tarafından Windham Köyü'ndeki evimizden tahliye edildik. Orası Warric'te, yani Windham Köyü, ordu değil. Tabii ki, bu sefer ordu olabilir, köy değil, çünkü orada olabilirler. Bu sorunuzu cevaplıyor mu?"

Oda yavaşça dönüyordu ve Arista, hareketsiz oturduğunu bildiği halde düşüyormuş gibi hissetti. Bu his, konsantre olmasını zorlaştırıyordu.

"Tahliye mi edildiniz? Ne kadar korkunç." Arbor şok olmuş gibiydi.

"Evet, ama aslında o kadar da zor değil. Kardeşim Colnora'nın Hill District semtinde çok güzel bir evi var. Oldukça varlıklıdır, biliyor musun?" Son cümleyi Arbor'un kulağına fısıldadı. En azından öyle yaptığını sandı, ama Arbor aniden geri çekildi.

"Gerçekten mi? Zengin bir aileden mi geliyorsun?" Arbor, kulağını ovuşturarak sordu. "Öyle olduğunu düşünmüştüm. Elbisene hayran kaldım. Çok güzel."

"Bu mu? Ha!" Eteğinin kumaşını çekti. "Bu eski paçavrayı, atmak üzere olan hizmetçilerimden birinden aldım. Elbiselerimi görmelisin. Onlar gerçekten çok güzel, ama evet, biz çok zenginiz. Kardeşimin neredeyse *bir* hizmetçi *ordusu* var," dedi ve kahkahayı patlattı.

"Erma?" arkasında biri seslendi. "Kardeşin ne iş yapıyor?" Arbor sordu. "Hmm? İş mi? Oh, o hiçbir şey *yapmıyor*." "Çalışmıyor mu?"

"Erma *canım*?"

"Kardeşim mi? O buna iş diyor, ama sizin yaptığınız işlere hiç benzemiyor. İki gece önce yerde uyuduğumu biliyor muydun? İçeride de değil, ormanda. Kardeşim bunu hiç yapmadı, sana söyleyebilirim. Sen muhtemelen yaptın, değil mi? Ama o yapmadı. Hayır, parasını vergilerden alıyor. Bütün krallar parasını bu şekilde alır. Tabii, bazıları fetihlerden elde edebilir. Glenmorgan fetihlerden *çok* para elde etti, ama Alric değil. O hiç

savaşa katılmadı, tabii şimdiye kadar, ve hiç de iyi gitmiyor, sana söyleyebilirim.

"*Erma!*" Arista başını kaldırıp Royce'un yüzünde sert bir ifadeyle üzerinde durduğunu gördü.

"Neden bana öyle sesleniyorsun?"

"Sanırım karım biraz fazla içti," dedi diğerlerine.

Arista etrafına baktı ve birkaç kişinin gülmemeyi zor tutarak sırtarak baktığını gördü.

"Onu uyutabileceğim bir yer var mı?"

Hemen birkaç kişi evlerini, hatta yataklarını kullanmasını teklif etti ve kendilerinin yerde yatacağını söyledi.

"Geceyi burada geçir," dedi Dunstan. "Dışarıda yağmur yağıyor. Gerçekten karanlıkta dışarıda dolaşmak mı istiyorsun? Depodaki un çuvallarından güzel bir yatak yapabilirsin."

"Bunu nereden biliyorsun, Dun?" Hadrian gülerek sordu. "Karın seni birkaç kez evden attı mı?" Bu sözler kalabalığın kahkahalarına neden oldu.

"Haddy, *sen*, dostum, yağmurda uyuyabilirsin."

"Hadi gel, karıcığım." Royce, Arista'yı ayağa kaldırdı.

Arista ona baktı ve göz kırptı. "Ah, haklısın, özür dilerim. Kim olduğumu unutmuşum."

"Özür dileme, tatlım," dedi Armigil. "Zaten bu yüzden içiyoruz. Sen sadece bizden daha çabuk sarhoş oldun, hepsi bu."

Ertesi sabah, Arista tek başına uyandı ve hangisinin daha çok acıttığına karar veremedi, içkiden dolayı başı mı, yoksa yumrulu un çuvallarından dolayı sırtı mı? Ağzı kurumuştı, dili iğrenç bir tabaka ile kaplıydı. Yanında eyer çantalarını görünce sevindi. Onları açtı ve yüzünü buruşturdu. İçindeki her şey at teri ve küf kokuyordu. Sadece üç elbise getirmişti: yağmurda giydiği, buruşuk ve dağınık olan; Degan Gaunt ile tanıştığında giymeyi planladığı muhteşem gümüş renkli resepsiyon elbisesi; ve şu anda giydiği elbise. Şaşırtıcı bir şekilde, gümüş renkli elbise oldukça iyi durumdaydı ve neredeyse hiç buruşmamıştı. Gaunt'ı etkilemek umuduyla getirmişti, ama Royce ile milliyetçi liderin kraliyet ailesi hakkında ne düşündüğünü konuştuklarını hatırlayınca

bunun kötü bir seçim olduğunu fark etti. Daha sade bir şey giyseydi çok daha iyi olurdu. En azından giyinebileceği düzgün bir şey olurdu. Kirli elbisesini çıkardı, korsesini çıkardı ve Sheridan'da giydiği elbiseyi giydi.

Depodan çıktı ve Arbor'un düzinelerce bezle örtülü sepetlerle çevrili bir şekilde hamur yoğurmakla meşgul olduğunu gördü. Köylüler içeri girip tezgahın üzerine bir torba un veya bir çuval hamur ve birkaç bakır para bırakıyordu. Arbor onlara öğlen veya akşamüstü gibi tahmini bir teslimat saati verdi.

"Bunu her gün mü yapıyorsun?" diye sordu Arista.

Arbor, alnında ter damlaları parıldarken, kocaman tahta kürekle bir somun daha kızgın fırına kaydırırken başını salladı. "Normalde Dun daha çok yardım eder, ama bu sabah kocan ve Haddy ile birlikte dışarı çıktı. Bu nadir bir şey, o yüzden ziyaretin tadını çıkarmasına izin vermekten mutluyum. Eğer ilgilenirsen, demirci dükkanındalar, yoksa bir şeyler yemek ister misin?"

Arista'nın midesi bulandı. "Hayır, teşekkürler. Biraz daha bekleyeceğim."

Arbor, yüzlerce, belki binlerce kez tekrarlayarak edindiği ustaca bir el becerisiyle çalışıyordu.

Bunu nasıl yapıyor?

Fırıncının karısının her sabah kalkıp önceki günle aynı hareketleri tekrarladığını biliyordu.

Bunun zorluğu neydi ki?

Arista, Arbor'un okuma bilmediğinden ve muhtemelen çok az eşyası olduğundan emindi, ama yine de mutlu görünüyordu. O ve Dunstan'ın hoş bir evleri vardı ve tarlada çalışanlara kıyasla işi nispeten kolaydı. Dunstan nazik ve dürüst bir adama benziyordu ve komşuları da iyi, dost canlısı insanlardı. Çok heyecan verici olmasa da, yine de güvenli ve rahat bir hayattı ve Arista bir parça kıskançlık duydu.

"Zengin olmak nasıl bir şey?"

"Hmm? Şey, aslında hayatı kolaylaştırıyor ama belki de o kadar tatmin edici değil."

"Ama seyahat ediyorsun ve dünyayı görebiliyorsun. Kıyafetlerin çok güzel ve ata biniyorsun! Eminim bir araba bile binmişsindir, değil mi?"

Arista burnunu çektirdi. "Evet, elbette at arabasına binmişliğim var."

"Ve müzisyenlerin çaldığı, hanımların kadife işlemeli elbiseler giydiği kalelerde balolara gittin mi?"

"Aslında ipek."

"İpek mi? Duydum ama hiç görmedim. Nasıldır?"

"Sana gösterebilirim." Arista depoya geri döndü ve gümüş elbiseyle geri geldi.

Elbiseyi görünce Arbor gözlerini kocaman açarak nefesini tuttu. "Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim. Sanki... sanki..." Arista bekledi ama Arbor sözlerini bulamadı. Sonunda, "Dokunabilir miyim?" dedi.

Arista tereddüt etti, önce Arbor'a, sonra elbiseye baktı.

"Önemli değil," dedi Arbor anlayışlı bir gülümsemeyle. Ellerine baktı. "Onu mahvederim."

"Hayır, hayır," dedi Arista. "Ben öyle düşünmemiştim." Kollarındaki elbiseye bir kez daha baktı. "Düşündüğüm şey, bunu getirmemin aptalca olduğu idi. Onu giyme şansım olacağını sanmıyorum ve çantamda çok yer kaplıyor. Merak ediyordum da, onu ister misin?"

Arbor bayılacak gibi görünüyordu. Gözleri dehşetle açılmış, kararlı bir şekilde başını salladı. "Hayır, ben... ben alamam."

"Neden olmasın? Boylarımız hemen hemen aynı. Bence bu elbise sana çok yakışır." çok yakıştırdı."

Arbor utangaç bir kahkaha attı ve yüzünü elleriyle kapattı, burnunun ucuna un bulaştırdı. "Oh, ne manzara olurdu, değil mi? *Onunla* Hintindar'da dolaşmak. Çok nazıksın, ama ben büyük balolara gitmem, arabaya binmem."

"Belki bir gün gidersin ve o zaman ona sahip olduğun için mutlu olursun. Bu arada, kötü bir gün geçirirsen, onu giyebilirsin, belki kendini daha iyi hissedersin."

Arbor yine güldü, ama bu sefer gözlerinde yaşlar vardı.

"Alın, gerçekten, bana bir iyilik yapmış olursunuz. Yere ihtiyacım var." Elbiseyi uzattı. Arbor ona uzandı ve ellerini görünce nefesini tuttu. Koşarak ellerini kızarana kadar ovdu, sonra titrek kollarıyla elbiseyi aldı ve onu bir çocukmuş gibi kucakladı.

"Onu senin için saklayacağıma söz veriyorum. İstedğin zaman gelip alabilirsin, tamam mı?"

"Tabii ki," diye cevapladı Arista gülümseyerek. "Ah, bir şey daha var." Arista ona korseyi uzattı. "Lütfen, bu şeyi bir daha görmek istemiyorum."

Arbor elbiseyi dikkatlice yere bıraktı ve Arista'ya sarıldı, onu sıkıca kucaklayarak "Teşekkür ederim" diye fısıldadı.

Arista fırından çıkıp uykulu köye adım attığında, parlak güneş ışığıyla başı zonklamaya başladı. Gözlerini gölgeledi ve dükkânının önünde çalışan Armigil'i gördü, kocaman ocağının altında odunları yakıyordu.

"Günaydın Erma," diye seslendi Armigil. "Biraz solgun görünüyorsun kızım."

"Bu senin suçun," diye homurdandı Arista.

Armigil güldü. "Elimden geleni yapıyorum. Gerçekten."

Arista yavaşça yürüdü. "Bana kuyuyu gösterir misin?"

"Yolu dört ev geç. Demirci dükkanının önünde bulursun."

"Teşekkürler."

Metal çekiçlerin belirgin sesini takip eden Arista, Royce ve Hadrian'ı demircinin bahçesindeki güneşlik altında, başka bir adamın örs üzerinde erimiş metali dövmesini izlerken buldu. Adam kaslı ve tamamen keldi, gür kahverengi bıyıkları vardı. Arista, önceki gece fırında olup olmadığını hatırlamıyordu. Yanında bir su fiçisi vardı ve çok uzak olmayan bir yerde kuyu ve kenarında dolu bir kova duruyordu.

Kel adam sıcak metali fiçiye attı ve metal fiçiden tıslama sesi çıktı. "Bunu bana baban öğretti," dedi adam. "O iyi bir demirciydi, en iyisiydi."

Hadrian başını salladı ve "Çekiçe vurduktan sonra sıkıca tut, delerken yüksekten tut" diye ezberden okudu.

Bu, demircinin kahkahasına neden oldu. "Ben de bunu öğrendim. Bay Blackwater hep kafiyeli sözler uydururdu."

"Demek burada doğdun?" diye sordu Arista, topluluk kupasını su kovaasına daldırıp kuyunun yanındaki bankta oturdu.

"Tam olarak değil," diye cevapladı Hadrian. "Burada yaşıyor ve çalışıyordum. Aslında karşı caddede, Gerty ve Abe-lard'ın evinde doğdum." Baca bile olmayan küçük bir kerpiç kulübeyi işaret etti. "Gerty o zamanlar ebeydi. Babam onu o kadar çok rahatsız etti ki, annemi evine götürdü ve babam korkunç bir fırtına sırasında yağmurda dışarıda beklemek zorunda kaldı, en azından bana öyle söylendi."

Hadrian demirciye işaret etti. "Bu Grimbald. Ben ayrıldıktan sonra babamın yanında çıraklık yaptı, işini de çok iyi yapıyor."

"Demirci dükkanını Danbury'den miras mı aldın?" diye sordu Royce.

"Hayır, demirci dükkanı Lord Baldwin'e ait. Danbury, benim gibi ondan kiralamıştı. Ben yılda on gümüş ödüyorum ve karşılığında kömür karşılığında malikane için ücretsiz çalışıyorum."

Royce başını salladı. "Peki ya kişisel eşyalar? Danbury'nin eşyalarına ne oldu?"

Grimbald şüpheyle kaşlarını kaldırdı. "Bana aletlerini bıraktı ve eğer onları istiyorsan, malikanenin mahkemesindeki kahya önünde benimle dövüşmen gerekecek."

Hadrian ellerini kaldırdı ve başını sallayarak iri yarı adamı sakinleştirdi. "Hayır, hayır, ben bir şeyin peşinde değilim. Aletleri emin ellerde."

Grimbald biraz rahatlardı. "Ah, tamam, peki o zaman. Ama sana verecek bir şeyim var. Danbury öldüğünde, tüm eşyalarının ve kime verileceğinin bir listesini yaptı. Köydeki neredeyse herkes küçük bir şey aldı. Onu karalarken görene kadar adamın yazabildiğini bile bilmiyordum. Bir mektup ve o geri dönerse oğluna verilmesi için talimatlar vardı. Okudum ama pek anlamadım. Yine de sakladım."

Grimbald çekicini yere bıraktı ve dükkânın içine girdi, birkaç dakika sonra mektupla çıktı.

Hadrian katlanmış parşömeni aldı, açmadan gömleğinin cebine koydu ve uzaklaştı.

"Ne oluyor?" Arista Royce'a sordu. "O okumadı bile." "O yine o ruh halinde," dedi Royce. "Bir süre surat asacak. Belki sarhoş olur. Yarın iyi olur." "Ama neden?"

Royce omuz silkti. "Son zamanlarda böyle. Önemli bir şey değil, gerçekten."

Arista, Hadrian'ın mumcu dükkânının yanından kayboluşunu izledi. Elbisesinin eteğini kaldırarak onun peşinden koştu. Köşeyi döndüğünde, onu bir çitin üzerinde oturmuş, başını ellerine gömmüş halde buldu. Başını kaldırıp ona baktı.

Yüzündeki ifade kızgınlık mı, utanç mı?

Dudaklarını ısırarak tereddüt etti, sonra yanına gidip oturdu. "İyi misin?" diye sordu.

Hadrian başını sallayarak cevap verdi ama hiçbir şey söylemedi. Bir süre sessizce oturdular.

"Eskiden bu köyden nefret ederdim," dedi sonunda, sesi uzak ve gözleri dükkânın yan tarafını tarıyordu. "Her zaman çok küçüktü." Başını tekrar eğdi.

Kız bekledi.

Şimdi bir şey söylememi mi bekliyor?

Sokağın aşağısından, Grimbald'ın işine devam ederken metalin ritmik çekiç sesleri geliyordu, darbeler zamanın geçişini işaret ediyordu. Eteğini düzeltir gibi yaptı, gitse daha mı iyi olur diye düşündü.

"Babamı son gördüğümde, korkunç bir kavga ettik," dedi Hadrian başını kaldırmadan.

"Ne hakkında?" Arista nazikçe sordu.

"Lord Baldwin'in silahşörlerine katılmak istiyordum. Asker olmak istiyordum. O ise benim demirci olmamı istiyordu." Hadrian botuyla toprağı kazıdı. "Dünyayı görmek, maceralara atılmak, kahraman olmak istiyordum. O ise beni o örsün başına zincirlemek istiyordu. Ben bunu anlayamıyordum. Kılıç kullanmakta iyiydim; o da bunu fark etmişti. Beni her gün eğitti. Artık kılıcı kaldıramadığımda, sadece kollarımı değiştirmemi istedi. Demirci olmamı istiyorsa neden böyle yaptı?"

Avempartha'daki iki yüzün görüntüsü aklına geldi: tanıyamadığı varis, ama Hadrian'ın yüzü koruyucu olarak çok netti.

Royce ona söylemedi mi? Ben söylemeli miyim?

"Ona ayrılma planımı söylediğimde çok sinirlendi. Beni şöhret veya para kazanmam için eğitmediğini söyledi. Becerilerimin *daha büyük şeyler* için olduğunu, ama bunların ne olduğunu söylemedi.

"Gittiğim gece, çok fazla tartıştık ve hiçbirisi iyi değildi. Ona aptal dedim. Hatta korkak olduğunu bile söylemiş olabilirim. Hatırlamıyorum. On beş yaşındaydım. Kaçtım ve onun istemediği şeyi yaptım. Ona gösterecektim, yaşlı adamın yanıldığını kanıtlayacaktım. Ama yanılmıyordu. Bunu anlamam bu kadar zamanımı aldı. Artık çok geç."

"Hiç geri dönmedin mi?"

Hadrian başını salladı. "Calis'ten döndüğümde, onun öldüğünü duydum. Geri dönmenin bir anlamı yoktu." Mektubu çıkardı. "Şimdi bu var." Parmaklarıyla parşömeni salladı.

"Ne yazdığını bilmek istemiyor musun?"

"Öğrenmekten korkuyorum." Mektuba sanki canlı bir şey gibi bakmaya devam etti.

Kadın elini Hadrian'ın koluna koydu ve hafifçe sıktı. Başka ne yapacağını bilmiyordu. Kendini işe yaramaz hissediyordu. Kadınların teselli edici, rahatlatıcı ve şefkatli olması gerekiyordu, ama o nasıl yapılacağını bilmiyordu. Hadrian için çok üzülüyordu ve ona yardım edememek kendini daha da kötü hissettiriyordu.

Hadrian ayağa kalktı. Derin bir nefes aldı, mektubu açtı ve okumaya başladı. Arista bekledi. Elini yavaşça indirdi ve mektubu yanında tuttu.

"Ne yazıyor?"

Hadrian mektubu uzattı ve parmaklarından kayıp düşmesine izin verdi. Arista mektubu almadan önce, parşömen ayaklarının dibine düştü. Arista mektubu almak için eğildiğinde, Hadrian uzaklaştı.

Arista, kuyuda Royce'un yanına döndü.

"Mektupta ne yazıyordu?" diye sordu. Mektubu Royce'a uzattı, Royce okudu. "Tepkisi ne oldu?"

"İyi değildi. Uzaklaştı. Sanırım yalnız kalmak istiyor. Ona hiç söylemedin, değil mi?"

Royce mektubu incelemeye devam etti.

"Ona hiç söylemediğine inanamıyorum. Esrahaddon bize söylemememizi söyledi, biliyorum, ama yine de söyleyeceğini umuyordum."

"O büyücüye güvenmiyorum. Ne kendimin ne de Hadrian'ın onun küçük planlarına karışmasını istiyorum. Koruyucunun kim olduğu ya da mirasçının kim olduğu umurumda bile değil. Belki *de* buraya gelmek bir hataydı."

"Buraya bilerek mi geldin? Yani bunun... Bununla hiçbir ilgisi yoktu, değil mi? Kanıt bulmak için geldin, değil mi?"

"Esrahaddon'un iddiasını doğrulayacak bir şey istedim. Gerçekten bir şey bulmayı beklemiyordum."

"Bana babasının onu gece gündüz kılıç dövüşü eğitimi verdiğini ve yeteneklerinin *daha büyük şeyler için* olduğunu söyledi. Bana kanıt gibi geldi. Onunla konuşsaydın bunu keşfederdin. O gerçeği hak ediyor ve geri döndüğünde, içimizden biri ona söylemeli."

Royce başını salladı ve mektubu dikkatlice yeniden katladı. "Onunla konuşacağım."

BÖLÜM 9

MUHAFIZ

Meşe ağacı, zamanın etkisinden hiç değişmemiş, budaklı kökleriyle toprağı sıkıca kavıyordu. Köyde evler yangınlarda yok olmuştu. Büyüyen aileleri barındırmak için yeni evler inşa edilmiş, bir zamanlar boş olan arazilere ahırlar dikilmişti, ama bu tepede zaman Gutaria Hapishanesi'nin derinliklerinde olduğu gibi durmuştu. Ağacın yapraklarının altında duran Hadrian, kendini yeniden genç hissetti.

Haddy, bu ağacın altında, ayakkabıcı kızı Arbor'u ilk kez öpmüştü. O ve Dunstan yıllardır onun ilgisini çekmek için rekabet ediyorlardı, ama Haddy onu ilk öpen olmuştu. Kavga da bu yüzden başlamıştı. Dun daha iyi bilirdi. Haddy'nin babasıyla dövüştüğünü görmüş ve Haddy'nin, onların köle arkadaşı Willie'yi kırbaçladığı için yaşlı reeve'yi dövdüğünü görmüştü. Reeve, on dört yaşındaki bir çocuğun kendisini yendiğini bailiff'e bildirmekten çok utanmıştı. Haddy'nin yeteneği Dunstan için sır değildi, ama öfke aklını başından almıştı.

Dunstan, Arbor'u öğrendiğinde Haddy'ye saldırdı, Haddy ise içgüdüsel olarak yana kaçarak onu yere düşürdü. Talihsiz bir şekilde Dun'ın başı bir taşla çarptı. Burnundan ve kulaklarından kan akarken bilinçsiz bir şekilde yatıyordu. Dehşete kapılan Haddy, en iyi arkadaşını öldürdüğüne inanarak onu köye geri taşıdı. Dun iyileşti, ama Haddy asla iyileşmedi. Bir daha Arbor ile hiç konuşmadı. Üç gün sonra, Haddy olarak bilinen çocuk köyü temelli terk etti.

Hadrian yere çöktü ve yaşlı meşe ağacının gövdesine sırtını dayayarak ağacın gölgesinde oturdu. Çocukken, düşünmek için hep buraya gelirdi. Buradan, aşağıdaki köyün tamamını ve ötesindeki tepeleri görebiliyordu — onu çağıran tepeleri ve macera ve zafer fısıldayan ufku.

Royce ve Arista onun nereye gittiğini merak ediyor olacaktı. Hadrian genellikle işinde kendini şımartmazdı.

İş!

Bilinçsizce başını salladı. Bu Royce'un işi, onun değil. Anlaşmanın kendi kısmını yerine getirmişti ve geriye sadece Arista'nın buluşma noktasına ulaşması kalmıştı. O geldiğinde, görev ve entrika dünyasındaki kariyeri sona erecekti. Sonun onu başlangıca geri getirmiş olması garipti. Döngünün tamamlanması, onun için yeni bir başlangıç yapma işareti olabilirdi.

Köyün merkezine yakın bir yerde, yükselen siyah dumanından kolayca ayırt edilebilen demirci dükkânını görebiliyordu. Her gün saatlerce o körüğü çalıştırmıştı. Hadrian, örsün sesini ve kollarındaki ağrıyı hatırladı. O zamanlar, dünyayla ilgili tek bildiği şey bu ağaçtı ve Hadrian, kalmış olsaydı hayatının ne kadar farklı olabileceğini düşünmeden edemiyordu. Bir şey kesindi; ellerinde daha fazla nasır ve daha az kan olurdu.

Arbor ile evlenir miydim? Kendi çocuklarım olur muydu? Körüğü çalıştırmaktan şikayet eden ve ilk kız arkadaşını öpmek için bu ağaca gelen, sağlam ve güçlü bir oğlum olur muydu? Saban demirleri yaparken ve babamın torununa eskrim öğretirken gülümsemesini izlerken, Pickering'lerin sıradan halk versiyonu gibi, mutluluğu bulabilir miydim? Kalsaydım, şu anda burada oturmuş, aşağıdaki mutlu ailemi düşünür müydüm? Babam huzur içinde ölür müydü?

Derin bir nefes aldı. Pişmanlık, unutmak dışında çaresi olmayan bir lanetti. Gözlerini kapattı. Düşünmek istemiyordu. Kuşların şarkı sesleriyle uykuya daldı ve atların nalları sesiyle uyandı.

Gece yaklaşırken Royce endişelenmeye başladı. Bir kez daha Baker ailesinin misafirperverliğinden yararlandılar. Arbor çorba hazırlarken Dunstan malikaneye ekmek teslimatı yapıyordu. Arista yardım teklif etti ama yardımdan çok engel oluyor gibiydi. Arbor umursamıyor gibiydi. İkisi içeride sohbet edip gülüyorlardı, Royce ise dışarıda durmuş, tedirgin bir şekilde yolu izliyordu.

Köy ona farklı geliyordu. Akşam havasında bir gerginlik, bir tedirginlik vardı. Uzaklarda bir köpek havladı. Ağaçlarda gergin bir enerji hissetti ve topraktan ve kayalardan yükselen bir endişe duydu. Avempartha'dan önce bunu sezgi olarak değerlendirmişti, ama şimdi şüpheye düşmüştü. Elfler doğadan güç alırlardı. Nehrin sesini ve yaprakların hışırtısını anlarılardı.

Bu bana da geçti mi?

Hareketsizce durdu, gözleri yolu, dükkanları, evleri ve aralarındaki karanlık yerleri taradı. Hadrian'ın dönüşünü görmeyi umuyordu, ama başka bir şey hissetti.

"Lahana en son girer," Arbor, duvarların sesini boğduğu bir sesle Arista'ya söylüyordu. "Ve onu daha küçük parçalara kes. Gel, sana göstereyim."

"Üzgünüm," dedi Arista. "Mutfakta pek tecrübem yok."

"Hizmetçilerin olması harika olmalı. Dun burada asla o kadar para kazanamaz. Onun ekmeğini alacak kadar insan yok."

Royce caddeye odaklandı. Güneş batmış ve alacakaranlık sisi köyü kaplamaya başlamıştı. Mumcu dükkânına bakarken, ahırın yanında bir hareket gördü. Yakından baktığında, orada hiçbir şey yoktu. Hobbie hayvanları kontrol etmeye gelmiş olabilirdi, ama görüntünün bu kadar çabuk kaybolması ona başka bir şey düşündürdü.

Royce, Armigil'in bira dükkanının arkasındaki gölgelere gizlendi ve ahıra doğru sürünerek ilerledi. Arkadan içeri girip çatı katına tırmandı. Taze saman yığını hareketlerini yumuşattı ve yaklaşmasını sessiz hale getirdi. Karanlıkta, kapının yanında durup sokağa bakan bir figürün sırtını net bir şekilde görebiliyordu.

"Kıpırdarsan ölürsün," diye Royce kulağına fısıldadı.

Adam donakaldı. "Duster?" diye sordu.

Royce adamı kendine doğru çevirdi. "Etcher, burada ne işin var?"

"Toplantı ayarlandı. Seni almaya gönderildim."

"Çok hızlı olmuş."

"Bu sabah haber aldık ve buraya gelmek için atımı sürerek koştum. Toplantı bu gece Amberton Lee harabelerinde yapılacak. Zamanında yetişmek için yola çıkmalıyız."

"Şu anda gidemeyiz. Hadrian kayıp."

"Bekleyemeyiz. Gaunt'ın adamları şüpheleniyorlar, bunun imparatorluğun bir tuzağı olabileceğini düşünüyorlar. Plana sadık kalmazsak geri çekilecekler. Şimdi gitmeliyiz, yoksa fırsat kaçacak."

Royce içinden sessizce küfretti. O öğleden sonra Hadrian'ın peşinden gitmemesi kendi hatasıydı. Neredeyse gitmişti. Şimdi nerede olduğu belli değildi. Etcher haklıydı, görev önce gelmeliydi. Hadrian'a Bakers'lara mesaj bırakacak ve prensesi Gaunt ile buluşmasına götürecekti.

Fırında kaynayan lahana ve odun dumanının nemli, buharlı kokusu dolaşıyordu. Arista'nın yaktığı mumlar kapının açılmasıyla titredi. Arbor tencereyi karıştırırken Arista masayı hazırlıyordu. İkisi de şaşkınlıkla başlarını kaldırdı.

"Hadrian gelmedi mi?"

"Hayır," diye cevapladı

Arista.

"Gitmemiz gerek," dedi Royce. "Şimdi mi?"

Peki ya Hadrian?"

"O bize yetişir. Eşyalarını topla."

Arista bir an tereddüt etti, sonra un deposuna gidip çantalarını aldı.

"Akşam yemeğine bile kalamıyor musun?" diye sordu Arbor. "Neredeyse hazır."

"Yola çıkmamız gerek. Bizim bir..." Royce, yolda hızlıca ilerleyen bir at arabasının gürültülü sesini duyunca sözünü kesti. Araba hemen önlerinde durdu, o kadar yakındı ki sürücünün el frenini çektiğini duyabiliyorlardı. Bir dakika sonra Dunstan kapıdan içeri girdi.

"Hadrian tutuklandı!" diye aceleyle duyurdu ve sonra Royce ile Arista'yı işaret etti. "Kâhya sizin de tutuklanmanızı emretti."

"Onların tutuklanması mı?" Arbor şok olmuş bir şekilde sordu. "Ama neden?"

"Mübaşir yanılmış. Görünüşe göre Luret sandığından daha fazla nüfuza sahip," diye mırıldandı Royce. "Atları alalım."

"Tepeden aşağı inmeye başladığımda lordun askerleri hemen arkamdaydı. Birkaç dakika içinde buraya varacaklar," dedi Dunstan.

"Atım nehrin aşağısında," dedi Etcher. "İki kişi taşıyabilir."

Royce hızlıca düşünüyor, riskleri ve sonuçları hesaplıyordu. "O zaman onu atınla buluşma yerine götür," dedi Etcher'a. "Hadrian'a yardım etmek için ne yapabileceğime bakacağım. Şansımız varsa, size yetişiriz. Yetişemezsek de, önemli değil." Arista'ya baktı. "Duyduğum kadarıyla, bağlantın, teklifini reddetse bile güvenliğini sağlayacaktır." "Benim için endişelenme." Prenses, çantalarını alıp kapıya doğru koştu.

"Ben iyiyim. Hadrian'ın iyi olduğundan emin ol."

Etcher, bir çantayı ve prensesin elini alarak onu gecenin karanlığına çıkardı ve binaların gölgelerine saklandı.

Royce onları takip etti, saçaklara tutundu ve Bakers'ın kiremit çatısına tırmandı. Orada bacanın gölgesinde çömelip dinlemeye başladı. Yaklaşık yarım düzine kadar adamın meşalelerle malikanenin yönünden ana caddeye doğru hızla ilerlediğini gördü.

ana caddede hızla ilerlediklerini izledi. Önce at ahırında durdular, sonra Baker'ların evine gittiler.

"Yaşlı demircinin oğluyla birlikte gelen yabancılar nerede?" diye daha önce duymadığı yüksek bir ses sordu.

"Saatler önce gittiler," diye cevapladı Dunstan.

Royce bir homurtu ve bir çarpma sesi duydu, ardından Arbor'un çığlığı ve mobilyaların devrilmesi sesi geldi.

"Atları hala ahırda. Onları uyarmak için malikaneden koştuğunu gördük! Şimdi neredeler?"

"Onu rahat bırakın!" Arbor bağırdı. "Sizin geldiğinizi duyunca kaçtılar. Nereye gittiklerini bilmiyoruz. Bize hiçbir şey söylemediler."

"Yalan söylüyorsanız, vatana ihanetten tutuklanıp asılacaksınız, anladınız mı?"

Kısa bir sessizlik oldu.

"İkili gruplar halinde dağılın. Siz ikiniz köprüyü koruyun. Siz ve siz tarlaları arayın, siz ikiniz de kapı kapı dolaşmaya başlayın. Yeni bir emir gelene kadar, Hintindar'ın tüm vatandaşları evlerinde kalacak. Dışarıda olan herkesi tutuklayın. Şimdi hareket edin!"

Ateşli meşalelerle kolayca fark edilen adamlar, fırından her yöne dağıldılar ve Royce onları koşuşturmalarını izlemekle kaldı. Karanlık tarlalara göz attı. Etcher, yaya aramadan kaçınmakta zorlanmayacaktı. Atına ulaştıklarında, çoktan gitmiş olacaktı. Arista güvenli bir şekilde yoluna devam ediyordu, işi bitmişti. Artık tek endişesi Hadrian'dı.

Malikanenin hapisanesi bir zindandan çok eski bir kuyuya benziyordu. Bir ip ile aşağı inmeye zorlanan Hadrian, dibe sıkışıp kalmıştı. Sessizce bekleyerek yıldızlara bakıyordu. Yükselen ay, duvarın üzerine soluk bir ışık huzmesi düşürüyor ve gecenin yavaşça geçtiğini gösteriyordu.

Soğuk kaynak suyu duvarlardan sızarak onları nemli bırakıyor ve tabanda sık bir su birikintisi oluşturuyordu. Ayakları yorulan Hadrian sonunda soğuk su birikintisinin içine oturdu. Suyun altında gizlenmiş sivri kayalar onun ıstırabını daha da artırıyordu. Zamanla, soğukla mücadele etmek için tekrar ayağa kalkmak zorunda kaldı.

Ay ışığı duvarın yarısından fazlasını aydınlatmışken, Hadrian yukarıdan sesler ve hareketler duydu. Karanlık silüetler belirdi ve demir ızgara kayarak açıldığında gıcırdadı. Bir ip indirildi ve Hadrian onların

fikrini deęiřtirdiklerini dūřündū. İpi tutmak için ayaęa kalktı, ancak bařka bir figürün ařaęı indięini görünce durdu.

"İçeri gir," diye emretti yukarıdaki biri ve gülerek, sesi yankılandı.
"Bütün farelerimizi orada tutuyoruz!"

şekil çevikti ve hızla aşağı indi.

"Royce?" diye sordu Hadrian. "*Seni... seni yakaladılar mı?*"

Halat yukarı çekildi ve ızgara yerine geri kaydı.

"Sayılır," diye cevapladı, etrafına bakarak. "Konaklama koşulları pek iyi değil, değil mi?"

"Seni yakaladıklarına inanamıyorum."

"Düşündüğün kadar kolay olmadı. Onlar pek zeki değiller." Royce elini uzattı ve parmaklarını parıldayan duvarların üzerinde gezdirdi. "Burası sadece kurumuş bir kuyu muydu?"

"Hintindar'ın büyük bir hapishaneye pek ihtiyaı yok." Hadrian başını salladı. "Yani onların seni yakalamasına *izin mi verdin?*"

"Zekice, değil mi?" "Oh,
harika."

"Seni bulmanın en kolay yolu bu olduğunu düşündüm." Royce, yüzünü buruşturarak ayaklarını suda sürttü. "Peki senin mazeretin ne? Yirmi kişilik ağır zırhlı bir orduyla mı geldiler?"

"Uyurken yakaladılar beni."

Royce ona şüpheci bir bakış attı.

"Sadece, insanları öldürmek zorunda kalacağım bir duruma düştüm ve bunu yapmamayı seçtim diyelim. Burası benim evim, unutma. Burada katil olarak tanınmak istemiyorum."

"Yani boğazlarını kesmemiş olmam iyi *olmuş*. Sandığımdan daha akıllıyım."

"Evet, planında bir deha olduğunu görebiliyorum." Hadrian başını kaldırdı. "şimdi nasıl çıkmamızı  neriyorsun?"

"Sonunda Luret bizi dışarı çıkaracak ve tehdit ettiği gibi bizi zorla askere alacak. Birkaç gün imparatorluk ordusunda hizmet edip, öğrenebileceğimizi öğrenip, sonra kaçacağız. Keşfettiklerimizi Alric'e rapor edip ekstra bonus kazanabiliriz."

"Peki ya Arista?"

"Gaunt ile buluşmak üzere güvenli bir şekilde yola ıktı. Etcher karanlık basmadan hemen önce geldi ve onu onunla birlikte gönderdim. Muhtemelen Gaunt ile kalacak ve Alric'in güçleri Milliyetçilerle birleşene kadar Melengar'a haberciler aracılığıyla haberler gönderecek."

"Peki ya Gaunt onu reddederse?"

"Onun güvenliğini sağlamak Gaunt'ın yararına. Onu imparatorluğa teslim edecek değil ya. Muhtemelen deniz yoluyla Melengar'a dönecek. Aslında, onunla birlikte olmamız daha iyi. Merrick oradaysa, eminim ondan çok benimle ilgilenecektir. Yani bu iş tamamdır."

"En azından bunun için şükretmek gerekir sanırım."

Royce güldü.

"Ne?"

"Merrick'i düşünüyorum da. Şu anda nerede olduğumu bilmiyor. Kaybolmam onu çılgına çevirecek." Hadrian oturdu.

"Su soğuk değil mi?" Royce onu izleyerek hoş olmayan bir yüz ifadesi takındı.

Hadrian başını salladı. "Ve dibinde iğrenç bir sümükle kaplı keskin kayalar var."

Royce bir kez daha açıklığa baktı, sonra dişlerini sıktı ve yavaşça Hadrian'ın karşısına oturdu. "Evet, çok rahat."

Birkaç dakika sessizce oturdular, ızgaradan esen rüzgarı dinlediler. Rüzgar tam doğru estiğinde uğultu sesi çıkarıyordu. Ara sıra, bir damla su havuza damlıyor ve odanın yankısıyla şaşırtıcı derecede yüksek *bir ses* çıkarıyordu.

"Bu iş bittiğinde resmi olarak emekli olacağımı biliyorsun."

"Öyle olduğunu tahmin etmiştim." Royce altından bir taş çıkardı ve kenara attı.

"Buraya geri dönmeyi düşünüyordum. Belki Grimbald'ın yardımı ihtiyacı vardır, ya da Armigil'in. O artık yaşıyor ve muhtemelen bir ortak hoşuna gider. O fiçiler ağır olabilir ve bira mayalamak da avantajları vardır."

Ay ışığı Royce'un yüzünü aydınlattı. Gergin görünüyordu.

"Bundan memnun olmadığını biliyorum, ama gerçekten bir değişikliğe ihtiyacım var. Burada kalacağım demiyorum. Muhtemelen kalmayacağım, ama bu bir başlangıç. Bunu huzurlu bir yaşam için bir alıştırma olarak görüyorum."

"Ve istediğin bu mu, huzurlu bir hayat? Artık şöhret hayalleri yok mu?"

"Onlar sadece hayaldi Royce, sadece hayaldi. Artık bununla yüzleşip hayatıma devam etmenin zamanı geldi."

Royce iç geçirdi. "Sana söylemem gereken bir şey var. Uzun zaman önce söylemeliydim, ama... Sanırım aptalca bir şey yapacağımdan korktum." Bir süre durdu. "Hayır, bu da doğru değil. Sadece bunu bilmeye hakkın olduğunu anlamam biraz zaman aldı."

"Neyi bilmem?"

Royce etrafına baktı. "Böyle bir yerde sana söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama silahlarını aldıkları için bunun bir avantaj olabileceğini itiraf etmeliyim." Danbury'nin mektubunu çıkardı.

"O mektup nasıl eline geçti?" diye sordu

Hadrian. "Arista'dan."

"Seni yakaladıklarında neden almadılar?"

"Dalga mı geçiyorsun? Neredeyse hançerimi almalarını hatırlatmak zorunda kaldım. Hırsızlara pek alışık değiller, hele de teslim olanlara hiç." Royce mektubu Hadrian'a uzattı. "Bunu okuduğunda ne düşündün?"

"Babamın acı ve pişmanlıkla dolu bir şekilde öldüğünü. On beş yaşındaki bencil bir çocuğun, onun bir korkak olduğu ve hayatını boşa harcadığı sözlerine inandığını. Onu terk etmem yeterince kötüydü, ama gitmeden önce ona bu lekeyi de sürmek zorunda kaldım."

"Hadrian, bu mektubun senin gitmenle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Bence bu, mirasınla ilgili. Bence baban sana geçmişinle ilgili bir şey söylemeye çalışıyordu."

"Sen nereden bilebilirsin ki? Babamı hiç tanımadın. Söylediklerin hiç mantıklı değil."

Royce iç geçirdi. "Geçen yıl Avempartha'da Esrahaddon, varisi bulmak için bir büyü kullanıyordu."

"Hatırlıyorum. Bana daha önce söylemiştin."

"Ama sana her şeyi anlatmadım. Büyü tam olarak varisi bulmadı, onun ve koruyucusunun taktığı sihirli tılsımları buldu. Esrahaddon, takanları bulabilmek ve diğer büyücülerin onları bulmasını engelleyebilmek için kolyeleri yaptı. Sana söylediğim gibi, varisin yüzünü tanımadım. Daha önce hiç görmediğim sarışın, mavi gözlü bir adamdı."

"Peki bunun önemi ne?"

"Bilmiyordum, en azından kesin olarak, gerçekten bilmiyordum. Esra'nın bizi kullandığını düşünüyordum. Bu yüzden sana hiç söylemedim. Bunun doğru olduğundan emin olmak istedim, bu yüzden seni buraya gelmeni istedim ve bizi buraya getirdim."

Royce bir an durdu, sonra sordu: "O kolyeyi, gömleğinin altında taktığın tılsımı nereden buldun?"

"Sana söyledim, babam..." Hadrian durakladı, Royce'a bakarak, eli bilinçsizce boynuna uzanıp kolyeyi hissetti.

"Varisini tanımadım... ama koruyucuyu tanıdım. Babanın bir sırrı vardı, Hadrian, *büyük* bir sır."

Hadrian Royce'a bakmaya devam etti. Akıllı gençliğine, gri saçlı babasına, her gün alçakgönüllülükle örs ve demirci ocağında çalışarak tırmık ve saban demirleri yapan babasına gitti. Danbury'nin dükkânı temizlemesi için ona bağırışını hatırladı.

"Hayır," dedi Hadrian. "Babam demirciydi."

"Kaç demirci, oğullarına yüzyıllardır kaybolmuş olan eski Teshlor savaş becerilerini öğretir? İlk tanıştığımızdan beri sırtında taşıdığın o büyük spadone kılıcı nereden buldun? O da babanın mıydı?"

Hadrian yavaşça başını salladı ve kolundaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Royce'a bundan hiç bahsetmemişti. Kimseye bahsetmemişti. Kılıcı, ayrıldığı gece almıştı. Kendi kılıcına ihtiyacı vardı. Babası dükkânında genellikle birkaç silah bulundururdu, ama onları almak babasına paraya mal olacaktı. Bunun yerine, babasının özlemeyeceğini düşündüğü tek silahı almıştı. Da, spadone'yi dükkânın beşinci döşeme tahtasının altındaki küçük bir bölmede saklamıştı. Danbury onu sadece bir kez, uzun zaman önce, Hadrian'ın annesi hayattayken çıkarmıştı. O zamanlar Hadrian çok küçüktü ve şimdi o anıyı hatırlaması zordu. Annesi uyuyordu ve Hadrian da uyuyor olmalıydı, ama bir şey onu uyandırmıştı. Yataktan sürünerek çıkmış ve babasını dükkânda bulmuştu. Da, Armigil'in birasını içiyordu ve demirci ocağının ışığında yerde oturuyordu. Elinde, iki elle tutulan devasa kılıcı tutuyor ve sanki bir insanmış gibi onunla konuşuyordu. Ağlıyordu. On beş yıl boyunca bu adamla yaşayan Hadrian, onu sadece o bir kez ağlarken görmüştü.

"Senden bir iyilik istiyorum. Bunu tekrar oku, ama bu sefer kaçmamışsın gibi davran. Sen ve babanın arası çok iyiymiş ve o seninle gurur duyuyormuş gibi oku."

Hadrian parşömeni ay ışığına tuttu ve tekrar okudu.

Haddy,

Umarım bu mektup sana ulaşır. Eğitimini asla para veya şöhret için kullanmaman gerektiğini bilmen çok önemli. Sana gerçeği söylemeliydim, ama acım çok büyüktü. Şimdi sana itiraf edebilirim ki, hayatımdan utanıyorum,

yapamadıklarından utanıyorum. Sanırım haklıydın. Ben bir korkakım. Herkesi hayal kırıklığına uğrattım. Umarım beni affedebilirsin, ama ben kendimi asla affedemem.

Sevgiler, Da

Sen doğmadan önce, doksan iki yılında,
değerli olanı ve yeni olanı kaybettim. Göz açıp
kapayınca kadar, bir kalp atışı kadar kısa sürede
Mum söndü ve suçluluk benim payıma düştü.

Bir kral ve şövalyesi domuz avına çıktılar,
Bir fare ve arkadaşları aşk avına çıktılar.
Birlikte savaştılar, biri hayatta kalana kadar.
Şövalye üzüntüyle ağladı, kral hayatta kalamamıştı.

Bilmecelerin, sırların ve daha fazlasının
cevapları Efsanelerin ve aşkın ortasında bulunur.
Cevabı ara ve öğrenebiliyorsan öğren

Pişmanlığın yüzünü, bir insanın hayatını

"Spadone'nin bir şövalye silahı olduğunu biliyor musun?" diye
sordu Royce. Hadrian başını salladı.

"Seninki çok eski bir kılıç, değil mi?" Hadrian
tekrar başını salladı.

"Tahminimce yaklaşık dokuz yüz yıllık. Sanırım sen, Varisin
Koruyucusu Jerish'in torunusun," dedi Royce. "Gerçi tam olarak öyle
olmayabilir. Duyduğuma göre, varisin doğrudan kan bağı var ama
koruyucunun sadece becerilerini aktarması gerekiyordu. Sıradaki kişi onun
oğlu olmak zorunda değildi, ama sanırım bu da mümkün."

Hadrian, Royce'a baktı. Bu konuda ne hissedeceğini bilmiyordu. Bir
yandan heyecanlı, mutlu ve haklı çıkmış hissediyordu, diğer yandan Royce'un
deli olduğuna emindi.

"Bunu benden sakladın mı?" diye sordu Hadrian şaşkınlıkla.

"Emin olana kadar sana söylemek istemedim. Esrahaddon'un bizimle
oyun oynadığını düşündüm."

"Sence ben de bunu düşünmez miydim? Beni ne sanıyorsun? Beni aptal
sandığın için mi on iki yıldır benimle çalışıyorsun? Ne kadar kibirli
olabilirsin? Kendi kararlarımı vermeme güvenemiyorsun, o yüzden benim
yerime kararları sen mi veriyorsun?"

"Şimdi sana söylüyorum, değil mi?"

"Bunun için bir yıl bekledin, Royce!" Hadrian ona bağırdı. "Bunun benim için önemli olduğunu düşünmedin mi? Hayatımın bir amacı olmadığını hissettiğim için mutsuz olduğumu, uğruna savaşmaya değer bir amaç istediğimi söylediğimde, varisi korumak bunun için yeterli bir neden olduğunu düşünmedin mi?" Hadrian inanamıyormuş gibi başını salladı. "Sen kendini beğenmiş, manipülatif, yalancı..."

"Sana *hiç* yalan söylemedim!"

"Hayır, sadece gerçeği sakladın, ki bu benim için yalan sayılır, ama *senin* çarpık zihninde bu bir erdem!"

"Böyle algılayacağını biliyordum," dedi Royce üstünlük bir ses tonuyla.

"Başka nasıl tepki vermemi beklerdin ki? Dostum, beni bu kadar küçümsediğin için teşekkürler
beni bu kadar küçümsediğin için teşekkürler, kendi hayatımla ilgili gerçeği bana söyleyemedin."

"Sana söylemememin sebebi bu değil," diye tersledi Royce.

"Az önce öyle olduğunu söyledin!"

"Söylediğimi biliyorum!"

"Yani yine bana yalan mı söylüyorsun?" "Bana bir kez daha yalancı de..."

"Ne olacak? Ne? Benimle kavga mı edeceksin?" "Burası karanlık."

"Ama saklanacak yerin yok. Seni yakalayana kadar sadece bir tehditsin. Sadece o incecik boynunu kavramam yeterli. Ne kadar hızlı olursan ol, seni yakaladığımda her şey biter."

Uyarı olmadan, üzerlerine soğuk su döküldü. Hadrian yukarı baktığında silüetler gördü.

"Siz çocuklar, aşağıda sessiz olun!" diye bir ses bağırdı. "Ekselansları sizinle konuşmak istiyor."

Bir kafa görüş alanından kayboldu ve yerine açıklığın kenarında başka bir kafa belirdi.

"Ben Luret, Majesteleri İmparatoriçe Modina Novronian'ın imparatorluk elçisiyim. Melengar kraliyet sarayından bir üyesini Majestelerinin düşmanı olan Milliyetçilere götürdüğünüz için, ikiniz casuslukla suçlanıyorsunuz ve üç gün içinde asılarak idam edileceksiniz. Ancak, bu cezayı ömür boyu hapis cezasına çevirmek isterseniz, Melengar Prensesi Arista Essendon'un nerede olduğunu bana açıklamanız şartıyla bunu yapmaya hazırım."

İkisi de tek kelime etmedi.

"Bana onun yerini söyleyin, yoksa köyün marangozu uygun bir darağacı yapar yapmaz asılacaksınız."

Yine sessiz kaldılar.

"Peki, belki bir iki gün orada çürümek fikrinizi değiştirir." Arkasını döndü ve gardiyana seslendi. "Yiyecek ve su vermeyin. Bu, dillerini çözmeye yardımcı olabilir. Ayrıca, bunları boşa harcamak gerçekten mantıklı değil."

Yukarıdaki figürler uzaklaşırken sessizce beklediler. "O nasıl biliyor?" diye fısıldadı Hadrian.

Royce'un yüzünde korkunç bir ifade belirdi. "Ne oldu?"

"Etcher. Diamond'daki köstebek o."

Royce duvara tekme attı ve su sıçradı. "Nasıl bu kadar kör olabildim? Nehirdeki lambayı yakarak arkamızdaki kayığı uyaran oydu. Değirmenin kanatlarını kontrol etmeyi hiç düşünmemesinin tek nedeni, bunun onun için önemli olmamasıydı. Eminim Price'a nerede olduğumuzu bile söylememiştir, böylece Diamond'ın bizi bulması imkansız olurdu. Amberton Lee'de ya da yol üzerinde bir yerde pusu kurulmuş olmalı."

"Ama neden onu oraya götürsün ki? Neden Arista'yı Luret'e teslim etmiyor?"

"Bunun Merrick'in oyunu olduğuna bahse girerim. Luret gibi imparatorluk palyaçosunun ödülü almasını istemiyor. O, imparatorluğa satılabilecek ya da Melengar'a fidye karşılığında kar elde edilebilecek bir meta. Luret onu ele geçirirse, hiçbir şey elde edemez."

"Öyleyse neden Luret'e bizden bahsetti?"

"Sigorta. Malikanenin yetkilileri peşimizdeyken, zamanımız kısıtlı olacaktı ve Etcher'ın hikayesini sorgulamayacaktık. Eminim bu, ayrılmamızı hızlandırmak ve hazırlıksız yakalamak içindi, ama sonuç daha da iyi oldu, çünkü sen yakalandın ve ben sana yardım etmek için geride kalmaya karar verdim."

"Ve Arista'yı Etcher'la yalnız başına gönderdin."

"Merrick'e ya da Guy'a ya da her ikisine de gidiyor. Belki onu alıkoyup Alric'ten Medford'u teslim etmesini isteyecekler. Tabii ki bunu yapmayacak. Pickering buna izin vermez."

"Alric'in onu gönderdiğine inanamıyorum. Ne aptal! Neden kraliyet sarayından bir temsilci seçmedi? Neden *onu* göndermek zorunda kaldı?"

"Onu göndermedi," dedi Royce. "Medford'da onun nerede olduğunu bilen kimse olduğunu sanmıyorum. Bunu kendi başına yaptı."

"Ne?"

"The Rose and Thorn'a refakatsiz geldi. Onu *hiç* koruması olmadan bir yere giderken gördün mü?"

"O zaman neden sen..."

"Çünkü seni buraya getirmek için bir bahaneye ihtiyacım vardı, Esrahaddon'un bana gösterdiği şeyin doğru olup olmadığını öğrenmek için."

"Yani bu *benim* hatam mı?" diye sordu Hadrian.

"Hayır, bu herkesin suçu: emekli olmak için bu kadar ısrar ettiğin için sen, sana gerçeği söylemediğim için ben, pervasız davrandığı için Arista, hatta sana gerçekte kim olduğunu hiç söylemediği için baban."

Bir an sessizce oturdular.

"Peki şimdi ne yapacağız?" dedi Hadrian sonunda. "Asıl planın artık pek işe yaramayacak."

"Neden planları her zaman ben yapmak zorundayım, Bay Ben-O Kadar Aptal Değilim?"

"Çünkü kendi hayatımı nasıl yaşayacağıma karar verirken, seçim yapması gereken kişi benim olmalıyım, ama hapisneden çıkmak söz konusu olduğunda, ne kadar acınası bir durum olsa da, bu daha çok senin uzmanlık alanın."

Royce iç geçirdi ve duvarları incelemeye başladı.

"Bu arada," diye başladı Hadrian, "bana söylememenin *gerçek* nedeni neydi?"

"Ha?"

"Az önce dedin ki..."

"Oh." Royce duvarları incelemeye devam etti. Onlara biraz fazla dalmış görünüyordu. Hadrian onun cevap vermeyeceğinden emin olduğu anda, Royce, "Gitmenizi istemedim," dedi.

Hadrian bu yoruma neredeyse gülecekti, şaka olduğunu düşünerek, ama sonra dilini ısırdı. Royce'u duygusuz biri olarak görmek zordu. Sonra Royce'un hiç ailesi olmadığını ve çok az arkadaşı olduğunu fark etti. Ratibor sokaklarında yetim olarak büyümüş, yiyecek ve giyecek çalarak yaşamış ve muhtemelen bunun için dayak yemişti. Muhtemelen Diamond'a hem ait olma arzusu hem de para kazanma amacıyla katılmıştı. Sadece birkaç yıl sonra, onu ihanet ettiler. Hadrian o anda Royce'un onu sadece ortağı olarak değil, ailesi olarak gördüğünü fark etti. Gwen ve belki Arcadius ile birlikte, Hadrian onun sahip olduğu tek kişiydi.

"Hazır mısın?" diye sordu

Royce. "Neye?"

"Arkanı dön. Sırt sırta durup kollarımızı birbirine bağlayalım."

"Şaka yapıyorsun. Yine aynı şeyi yapmayacağız, değil mi?" dedi Hadrian üzgün bir şekilde. "Saatlerdir soğuk suda oturuyorum. Kramp girecek."

"Oraya çıkmanın başka bir yolunu biliyor musun?" diye sordu Royce ve Hadrian başını salladı. Royce yukarı baktı. "Geçen seferki kadar yüksek bile değil ve daha dar, yani daha kolay olacak. Kalk ve biraz gerin. Bir şey olmaz."

"Ya gardiyan yukarıda bizi dürtmek için bir sopayla bekliyorsa?" "Buradan çıkmak istiyor musun, istemiyor musun?"

Hadrian derin bir nefes aldı. "Hâlâ sana kızgınım," dedi, dönüp Royce ile sırt sırta kol kola girdi.

"Evet, ben de şu anda kendimden pek memnun değilim."

Çukurun duvarlarını tırmanırken birbirlerine karşı itmeye başladılar. Hadrian'ın bacakları hemen bu çabaya karşı çıkmaya başladı, ancak kollarının sıkıca birbirine kenetlenmesi ve bunun sağladığı sert kaldıraç etkisi, bacaklarına binen yükü bir miktar hafifletti.

"Bana daha sert it," dedi Royce. "Seni ezmek istemiyorum."

"Ben iyiyim. Sadece biraz daha geriye yaslan."

Başlangıçta hareketler beceriksiz ve efor çok fazlaydı, ama kısa sürede bir ritim yakaladılar.

"Adım at," diye fısıldadı Royce. Birbirlerine uyguladıkları baskı, onları sabit tutmaya yetiyordu.

"Adım at." Bir adım daha yukarı kayarak taşlı kenarları sıyırdılar.

Duvarlardan akan su kaygan bir çamur oluşturmuştu ve Hadrian ayaklarını dikkatlice daha kuru tuğlalara koydu ve çatlakları tutunma için kullandı. Royce bu tür şeylerde çok daha iyiydi ve muhtemelen ilerlemelerinden sabırsızlanıyordu. Hadrian çok daha az rahattı ve sık sık fazla zorluyordu. Bacakları daha uzun ve daha güçlüydü ve gevşemeyi hatırlamaya çalışıyordu.

Sonunda sümüğün seviyesinin üzerine, kayanın kuru olduğu yere çıktılar ve daha güvenli bir şekilde ilerlediler. Artık düşmeleri halinde kemiklerinin kırılacağı kadar yükseklikteydiler. Çabayla terlemeye başladı ve cildi terle kaplandı. Bir damla yüzünden aşağıya doğru akarak burnunun ucunda asılı kaldı. Yukarıda, ızgaranın büyüdüğünü görebiliyordu, ama hala çıldırtıcı bir mesafedeydi.

Ya başaramazsak? Düşmekten başka nasıl aşağı inebiliriz?

Hadrian bu düşünceyi kafasından atıp konsantre olmak zorundaydı. Başarısızlığı düşünmekten hiçbir fayda gelmezdi. Bunun yerine, Arista'nın ölümüne ya da yakalanmasına doğru atladığını düşünmeye zorladı kendini. Bacakları tüm gücünü kaybetmeden önce, oraya ulaşmak zorundaydılar, hem de çabuk. Yorgunluktan titriyorlardı, gerginlikten bükülüyorlardı.

Zirveye yaklaşırken Royce adımları saymayı bıraktı. Hadrian ayaklarını koyduğu duvara gözlerini dikti, ama Royce'un başını geriye eğip yukarıya baktığını hissetti. "Dur," diye fısıldadı Royce. Nefes nefese, dengelerini sağladılar, kollarını birbirinden ayırdılar ve ızgarayı tuttular. İşkence gören bacaklarını gevşeterek bir dakika boyunca asılı kaldılar. Gerginliğin azalması harikaydı ve Hadrian hafifçe sallanırken zevkle gözlerini kapattı.

"İyi haber ve kötü haber var," dedi Royce. "Muhafız yok, ama kilitli."

"Bununla ilgili bir şeyler yapabilirsin, değil mi?"

"Bana bir saniye ver."

Royce'un arkasında hareket ettiğini hissedebiliyordu. "Yaptım." Kısa bir duraklama daha oldu ve Hadrian'ın parmakları ağrımaya başladı. "Tamam, onu soluna kaydıracağız, hazır mısın? Ayaklarını kaldır."

Izgara Hadrian'ın beklediğinden daha hafifti ve kolayca kaydı. Kendilerini dışarı çekip malikanenin nemli çimlerine yuvarlandılar ve bir saniye nefeslerini toplayarak uzandılar. Malikanenin avlusunun karanlık bir köşesinde yalnızdılar.

"Silahlar?" diye sordu Hadrian.

"Ben evi kontrol edeceğim. Sen atları ayarla." "Kimseyi öldürme," dedi Hadrian.

"Öyle yapmamaya çalışacağım, ama

Luret'i görürsem..." "Tabii, onu öldür."

Hadrian dikkatlice avlu ahırına doğru ilerledi. Atlar onun yaklaşmasıyla irkildi, homurdandı ve ahır bölmelerine yüksek sesle çarptı. Bulduğu ilk eyer ve dizginleri aldı ve bunların tanıdık geldiğini fark etti. Arista'nın kestane rengi kısırağı, kendi atı ve Mouse diğerleriyle birlikte ahırda tutulmuştu.

"Sakin ol, kızım," diye fısıldadı Hadrian, ikisine battaniyeyi örterken. Son dizginleri Mouse'un boynuna bağlarken, Royce bir demet kılıçla içeri girdi.

"Silahlarınız, şövalye efendim."

"Luret?" diye sordu Hadrian, kılıçlarını bağlarken.

Royce hayal kırıklığına uğramış bir ses çıkardı. "Onu görmedim. Neredeyse kimseyi görmedim. Bu köylüler erken yatıyorlar."

"Biz basit insanlarız."

"Mouse?" diye mırıldandı Royce. "Bu attan kurtulamıyorum galiba, değil mi?"

Arista, atın sırtında binmenin eyerde binmekten çok daha rahatsız olduğunu keşfetti. Etcher, atı tırıs gitmeye devam ettirerek onun ıstırabını daha da artırdı. Arista'nın vücuduna çarpan darbeler başını ağrıtıyordu. Ona yavaşlamasını söyledi ama onu dinlemedi. Çok geçmeden, hayvan kendi kendine yürüyüş hızına yavaşladı. Ağız köpürüyordu ve Arista, terinin elbisesini ıslattığını hissedebiliyordu. Etcher, hayvan tekrar koşmaya başlayana kadar onu tekmeledi. At bir kez daha yürüyüş hızına döndüğünde, Etcher dizginlerin ucuyla onu kırbaçlamaya başladı. Hedefi ıskaladı ve Arista'nın uyluğuna sertçe vurdu. Arista çığlık attı, ama bu da görmezden gelindi. Sonunda Etcher vazgeçti ve atın dinlenmesine izin verdi. Arista nereye gittiklerini ve neden acele ettiklerini sordu. Yine de Etcher hiçbir şey söylemedi, başını bile çevirmedi. Birkaç kilometre sonra, hayvanı tekrar tırıs gitmeye zorladı. Sanki Arista orada değilmiş gibi davranıyordu.

Atın sırtına her çarpma sesiyle Arista, savunmasızlığının giderek daha fazla farkına vardı. Rhenydd'in ücra bir köşesinde, ne yaparsa yapsın, herhangi bir yasal otorite onun yerine onu yakalayacağı bir yerde, yabancı bir adamla baş başa kalmıştı. Onun hakkında tek bildiği, tek emin olabildiği şey, ahlaki açıdan şüpheli olduğu idi. Royce ve Hadrian'a güvenmek bir şeydi, ama onu vahşi doğaya götüren bir yabancının atının sırtına atlamak bambaşka bir şeydi. Düşünmüş olsaydı, düşünmek için zaman olsaydı, gitmeyi reddedebilirdi, ama artık çok geçti. Düşmanca bir ülkede tehlikeli bir adamın merhametine güvenerek at sürüyordu.

Onun sessizliği, kadının korkusunu hiç de hafifletmedi. Sessizlik konusunda Etcher, Royce'u utandırıyor. Hiçbir şey söylemiyordu. Hırsızlık mesleği, girişken tipleri çekecek bir meslek değildi, ama Etcher aşırı bir durum gibi görünüyordu. Kadına bakmayı bile reddediyordu. Bu, belki de diğer seçeneklerden daha iyiydi. Etcher gibi bir adamın tanıdığı kadınlar, muhtemelen güneşte yanmış, kirli elbiseler giyen, kolay kadınlardı. Vahşi doğada, genç bir soylu kadının, üstelik bir kraliyet prensesinin kendisine sarılması ne kadar çekici olmalıydı.

Bana saldırırsa ne yapabilirim?

Essendon Kalesi'nde yüksek tiz bir ılık, bir düzine silahlı muhafızı çekecekti, ama Hintindar'dan ayrıldığından beri ne bir ev ne de bir ışık görmüştü. Birisi onu duysa bile, kimliği ortaya çıktığında muhtemelen hayatını imparatorluk hapishanesinde geçirecekti. O, ona istediğı her şeyi yapabilirdi. İşini bitirdiğinde, ya onu öldürebilir ya da imparatorluk yetkililerine teslim edebilirdi, ki onlar da şüphesiz yüklü bir bedel ödeyecekti. Onu yaralı ve kanlı bir şekilde teslim etse kimse umursamazdı. Düşünmeden hızlıca kaçtığına pişman oldu. Kendini savunacak hiçbir şeyi yoktu. Küçük yan çantasında sadece babasının saç fırçası ve biraz bozuk para vardı. Hançeri yatak takımlarının arasında bir yerdeydi.

Karanlıkta onu bulmak ne kadar sürer?

İçini çekti.

Neden hep olumsuzluklara odaklanmak zorundayım? Adam hiçbir şey yapmadı ki. Sessiz, ne olmuş yani? Beni bu toplantıya kaçırarak kendi hayatını tehlikeye atıyor. Gergin, dikkatli. Belki o da korkuyordur. Sohbet etmemesi o kadar garip mi? Ben sadece korkuyorum, hepsi bu. Korkarsan her şey kötü görünür. Kadınların yanında utangaç olması mümkün değil mi? Asil hanımların yanında temkinli davranması? Söylediğı veya yaptığı her şeyin yanlış anlaşılabilceğinden ve tehlikeli suçlamalara yol açabileceğinden endişelenmesi? Endişelenmek için iyi bir nedeni olduğı açık. Ben onu henüz işlemediğı bir sürü suçtan mahkum ettim bile! Royce ve Hadrian onurlu hırsızlar. Etcher neden olmasın?

İzler tamamen kayboldu ve rüzgârla savrulan çimlerin bulunduğu işaretlessiz tarlalardan geçtiler. Belirsiz ve uzak bir tepeye doğru gidiyor gibiydiler. Soluk gökyüzünün silüetinde bazı yapılar gördü. Yine bir ormana girdiler, bu sefer yoğun bitki örtüsünün içindeki dar bir açıklıktan geçtiler ve Etcher atın yürüyüş hızında gitmesine izin verdi. Rüzgârdan uzak, ortalık sessizdi. Etraflarında ateşböcekleri parıldıyordu ve Arista atlarının tıkırdayan adımlarını dinliyordu.

Yolda mıyız?

Her şeyi net olarak göremeyecek kadar karanlık olmasına rağmen, Arista parke taşları üzerinde at nallarının sesini tanıdı.

Neredeyiz?

Sonunda ağaçların arasından çıktıklarında, binaların kalıntılarının bulunduğu çıplak bir tepenin yamacını görebildi. Devasa taşlar çimlerin üzerine dağılmış, kemerli kapılar ve

kaya sütunlarından oluşan karanlık bir harabe oluşturuyordu. Mezar taşları gibi, ihmal edilmiş açılarla gökyüzüne doğru uzanıyorlardı, unutulmuş anıların kalıntıları ve ağartılmış kemikleri gibi.

"Burası neresi?" diye sordu Arista.

Bir atın kişnemesini duydu ve yokuşun yukarısında bir ateşin parıltısını gördü. Etcher tek kelime etmeden atı bir kez daha koşmaya zorladı. Arista, çilesinin sonunun yaklaştığını bilmekle teselli buldu.

Tepenin yakınında, iki adam harabelerin arasında birbirine sokulmuş oturuyordu. Kamp ateşi, yıpranmış taş ve molozların bir köşesi tarafından rüzgardan korunarak titriyordu. Bir adam başlıklıydı, diğeri şapkasızdı ve Arista hemen Royce ve Hadrian'ı düşündü.

Acaba bizden önce mi geldiler?

Yaklaştıkça Arista yanıldığını anladı. Bu adamlar daha gençti ve ikisi de Hadrian kadar iriydi, hatta ondan daha iriydi. Atın yaklaşmasıyla ayağa kalktılar ve Arista koyu renkli gömlekler, deri tunikler ve kalın kemerlere asılı geniş kılıçlar gördü.

"Geç kaldık," dedi başlıklı olan. "Gelemeyeceğinizi sandık."

"Siz milliyetçiler misiniz?" diye sordu.

Adamlar tereddüt ettiler. "Elbette," diye cevapladı diğeri.

Yaklaştılar ve kapüşonlu adam onu attan indirdi. Elleri büyük ve güçlüydü. Onun ağırlığını taşımakta hiç zorlanmadı. İki günlük sakalı vardı ve ekşi süt kokuyordu.

"Aranızda Degan Gaunt var mı?"

"Hayır," diye cevapladı kapüşonlu adam. "O, sizin söylediğiniz kişi olup olmadığınızı görmek için bizi önceden gönderdi. Siz Melengar Prensesi Arista Essendon musunuz?"

Kız, sert ifadeli yüzlere tek tek baktı. Etcher bile ona öfkeyle bakıyordu.

"Peki, öylesin ya da değilsin?" diye ısrar etti, yaklaşarak.

"Tabii ki o!" diye patladı Etcher. "Uzun bir yolculuk yapacağım, bu yüzden ödememi istiyorum ve beni aldatmaya çalışmayın."

"Ödeme mi?" diye sordu

Arista. Etcher bir kez daha onu görmezden geldi.

"Onun olduğunu öğrenmeden teslimat ücretini ödeyemeyiz ve *senin* sözüne de kesinlikle inanmıyoruz. O, Colnora'nın çöplüklerinden topladığın, yıkayıp giydirdiğin bir fahişe olabilir ve üstelik bunu da berbat bir şekilde yapmışsın."

"O sıradan bir insan gibi davranıyor ve buraya gelirken kirlenmiş."

Kapüşonlu adam onu incelemek için daha da yaklaştı. Kadın içgüdüsel olarak geri çekildi ama yeterince hızlı olamadı ve adam onu çenesinden sertçe yakalayıp yüzünü bir yandan diğer yana çevirdi.

Öfkelenen kadın, adama tekme attı ve bacağına vurmaya başladı.

Adam homurdandı ve gözlerinde öfke parladı. "Seni lanet olası küçük sürtük!" Elinin düz kısmıyla kadının yüzüne sertçe vurdu.

Ağrı onu alt üst etti. Kendini dört ayak üzerinde, çimlerle dolu yumruklarıyla dönen dünyayı kavramaya çalışırken buldu. Yüzü ağrıyordu ve gözleri yaşardı.

Adamlar güldü.

Bu aşağılama çok fazlaydı. "Bana nasıl vurursun!" diye bağırdı.

"Gördün mü?" dedi Etcher, onu işaret ederek.

Kapüşonlu adam başını salladı. "Tamam, sana ödeyeceğiz. Danny, ona yirmi altın ver."

"Yirmi mi? Nöbetçi elliye razı olmuştu!" diye itiraz etti

Etcher. "Çeneni kapat yoksa on olur."

Arista yerde nefes nefese yatıyordu, nefesi kısa ve boğuk nefesler halinde geliyordu. Korkmuştu ve hızla paniğe kapılıyordu. Sakinleşmesi gerekiyordu, düşünmesi gerekiyordu. Bulanık gözlerle Etcher ve atına baktı. Hayvanı yakalayıp kaçma şansı yoktu. Etcher'ın ayakları üzengideydi ve onun ağırlığı onu asla düşüremezdi.

"Guy, sana gönderdiği otuz altın parayı cebine attığını hoş karşılamayacaktır."

Onlar güldüler. "Sence kim inanacak? Sen mi, biz mi?"

Arista ateşi düşündü. Ateşe koşup bir çubuk almayı deneyebilirdi. Ama bu mesafeyi asla kat edemeyeceğine karar verdi. Kat etse bile, bir çubuk kılıçlara karşı hiçbir işe yaramazdı. Sadece ona gülerlerdi.

"Yirmi doları al ve lanet olası çeneni kapat, yoksa hiçbir şey almadan buradan ayrılabilirsin."

Kaçmayı düşündü. *Yokuş aşağı ve karanlıkta yapabilirim... Hayır, yeterince hızlı değilim ve tepede saklanacak yer yok.*

Arista, kaçma umudunu en ufak bir şekilde bile olsa korumak için ormana kadar gitmek zorundaydı ve Etcher onu takip edip geri getirebilirdi

geri getirebilirdi. Sonra onu dövüp bağlayacaklardı ve tüm umutlar yok olacaktı.

"Aklından bile geçirme, seni küçük pislik," diye bağırdı kapüşonlu adam Etcher'a.

Etcher öfkeyle tükürdü. "Yirmili ver."

Kapüşonlu adam, içindeki madeni paralar şingirdayan bir kese attı ve Etcher onu acı bir ifadeyle yakaladı.

Arista ağlamaya başladı. Zaman azalıyordu. Çaresizdi ve yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kraliyet mensubu olmasına rağmen kendini savunamıyordu. Büyü sanatında aldığı eğitim de hiçbir işe yaramıyordu. Tek yapabildiği onları hapşırmaktı ve bu sefer bu onu kurtaramayacaktı.

Royce ve Hadrian nerede? Hilfred nerede? Nasıl bu kadar aptal, bu kadar pervasız olabildim? Beni kurtaracak kimse yok mu?

Etcher, ona tek kelime etmeden ayrıldı.

"Demek bir prenses böyle görünüyor?" diye sordu kapüşonlu adam. "Sende özel bir şey yok, değil mi? Diğer kadınlar kadar kirli görünüyorsun."

"Bilmiyorum," dedi diğeri. "Gördüklerimden daha iyi. Şuradaki ipi bana at. Keyfini çıkarmak istiyorum, çizilmek istemiyorum."

Kanının donduğunu hissetti. Vücudu titriyordu. Adam ipi almaya giderken gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

Daha önce hiçbir erkek ona dokunmamıştı. Kimse böyle bir şeyi düşünmeye cesaret edemezdi. Melengar'da bunu yapmak ölüm anlamına gelirdi. Onun gece yarısı randevuları, geçici ilişkileri ya da kale romantizmleri yoktu. Hiçbir erkek ona bir öpücük bile verememişti, ama şimdi... Sakallı adamın ona bir ip parçasıyla geldiğini izledi.

Keşke burun gıdıklamak ve su kaynatmaktan daha yararlı şeyler öğrenseydim, o zaman...

Arista ağlamayı kesti. Farkında değildi, ama nefes almayı da kesmişti.

İşe yarar mı?

Denenecek başka bir şey yoktu.

Arista gözlerini kapatıp yumuşak bir şekilde mırıldanmaya başladığında, adam umutla sırttı.

"Şuna bak. Sanırım bu fikri beğendi. Bize serenat yapıyor."

"Belki de bu asil bir ritüel falan olabilir?"

Arista onları zar zor duyuyordu. Bir kez daha, Esrahaddon'un ona öğrettiği konsantrasyon yöntemini kullanarak zihnini odakladı. Çimleri sallayan esintiyi, ateşböceklerinin vızıltısını, sivrisineklerin uğultusunu ve cırcır böceklerinin şarkısını dinledi. Yıldızları hissedebiliyor ve altındaki toprağı algılayabiliyordu. Orada bir güç vardı. Onu kendine doğru çekti, içine çekti, vücuduna emdi, zihnine çekti.

"Onu nasıl istiyorsun?"

"Benim için bilekleri arkada bağlamak uygun, ama belki ona nasıl istediğini sormalıyız?" Yine güldüler. "Bir kraliyet mensubunun neyi hoşuna gideceğini asla bilemezsin."

Mırıldanıyor, kelimeleri oluşturuyor, gücü çekiyor, ona şekil veriyordu. Elementlere odaklandı, onlara amaç ve yön verdi. Daha önce yaptığı gibi büyüü oluşturdu, ama şimdi onu değiştirdi. Odak noktasını yeterince kaydırmak için tonu değiştirerek itti.

Cırcır böcekleri şarkılarını kesti ve ateş böcekleri çiftleşme ışıklarını söndürdü. Hafif rüzgâr bile esmeyi bıraktı. Artık tek ses, giderek yükselen Arista'nın sesiydi.

Adam onu döndürüp kollarını arkasına çevirirken Arista kendini ayağı çekildiğini hissetti. Onu görmezden geldi ve görünmez bir müzik aleti çalıyormuş gibi parmaklarını hareket ettirmeye odaklandı.

Pürüzlü, kaşındırıcı ip bileklerine değdiğinde, adamlar çığlık atmaya başladı.

Amberton Lee'nin kalıntıları tepenin üzerinde parçalanmış halde duruyordu. Sütunlar, mermer basamaklar ve döşeme duvarları kırılmış ve yıkılmıştı. Çorak tepenin zirvesine yakın sadece üç ağaç duruyordu, hepsi de ölü, yapraksız cesetler gibi, diğer kalıntılar gibi, zamanları çoktan geçmesine rağmen hala ayakta duruyorlardı.

"Orada bir yangın var, ama sadece Arista'yı görüyorum,"

dedi Royce. "Yem mi?"

"Muhtemelen. Bana biraz zaman ver. Belki onlar bir şey olduğunu fark etmeden onu kurtarabilirim. En azından, bekleyen tuzağı tetikleyebilirim ve umarım sen de aceleyle gelip durumu kurtarabilirsin."

Tepenin bu kadar sessiz olması Royce'u rahatsız ediyordu. Uzaklardan atların homurtuları ve nalları ile kamp ateşinin çıtırtıları geliyordu, ama başka hiçbir şey duyulmuyordu. Atlarının gidebileceği en yüksek hızda koşmuşlardı, ama Royce yine de geç kalacaklarından korkuyordu. At sürerken, kadının öldüğünden emindi

Şimdi kafası karışıkta. Ateşin yanındaki kadının Arista olduğuna şüphe yoktu.

Peki Etcher neredeydi? Buluşmak istedikleri kişiler neredeydi?

Dikkatlice sürünerek, bir çobanpüskülü ağacının etrafından çevikçe geçip yokuş yukarı tırmandı. Yarı gömülü taşlar ve eğik kayalar çimlerin ve dikenlerin altında gizliydi, bu da geçişi zorlaştırıyordu. Bir tur attı ve nöbetçi ya da hareket görmedi.

Daha yükseğe tırmandı ve iki ceset buldu. Adamlar ölmüştü, ama dokunulduğunda hala sıcaktılar, hatta sıcaktan da öte, ateş gibiydiler. Yaraları yoktu, kan yoktu. Royce tepenin sonuna kadar ilerledi ve titreyen ateşin yanına yaklaştı. Prenses ateşin yanında kıvrılmış oturmuş, sessizce alevlere bakıyordu. Yalnızdı ve seyahat çantaları bile yoktu.

"Arista?" diye fısıldadı.

Kız, sanki başı normalden daha ağırmış gibi, tembel ve sarhoş gibi başını kaldırdı. Ateşin ışığı yüzüne yansıyor. Gözleri kırmızı ve şişmiş görünüyordu. Yanağında bir çürük belirlendi.

"Ben Royce. İyi misin?"

"Evet," diye cevapladı. Sesi uzak ve zayıf geliyordu.

"Yalnız mısın?"

Kız başını salladı.

Ateşin ışığına adım attı ve bekledi. Hiçbir şey olmadı. Hafif bir yaz esintisi tepenin çimlerini nazikçe okşadı ve alevlere üfledi. Yukarıda, yıldızlar parlıyordu, sadece beyaz ayın gölgesinde, gece gölgeleri oluşturuyordu. Arista, elinde saç fırçasını çevirip durması dışında, bir heykel gibi hareketsiz oturuyordu. Manzara ne kadar sakin görünse de, Royce'un duyuları gergindi. Burası onu tedirgin ediyordu. Garip mermer bloklar, devrilmiş ve kırılmış halde, dişler gibi yerden yükseliyordu. Bir kez daha, elf mirasını kullanıp kullanmadığını, görülebilenen daha fazlasını hissedip hissetmediğini, zaman içinde kaybolmuş bir anıyı hissedip hissetmediğini merak etti.

Yamaçta bir hareket gördü ve Hadrian'ın onlara doğru tırmandığını fark etti. Cesetlerin yanında bir an durup sonra tırmanmaya devam ettiğini izledi.

"Etcher nerede?" diye sordu Royce prensese.

"Gitti. Luis Guy ona beni buraya getirip bazı adamlara teslim etmesi için para ödedi."

"Evet. Bunu biraz geç öğrendik. Üzgünüm."

Prenses iyi görünmüyordu. Çok sessizdi. Öfke ya da rahatlama bekliyordu, ama onun hareketsizliği ürkütücüydü. Bir şey olmuştu, kötü bir şey. Çürük dışında, istismara dair hiçbir iz yoktu. Giysileri sağlamdı. Yırtık ya da sökülük yoktu. Saçında birkaç ölü ot ve kahverengi bir yaprak gördü.

"İyi misin?" Hadrian tepenin zirvesine ulaştığında sordu. "Yaralandın mı?" Prenses başını salladı ve ot parçalarından biri düştü.

Hadrian onun yanına çömeldi. "Emin misin? Ne oldu?" Arista cevap vermedi. Ateşe bakarak sallanmaya başladı. "Tepedeki adamlara ne oldu?" Hadrian Royce'a sordu. "Ben yapmadım. Onları bulduğumda ölmüşlerdi. Yaraları da yoktu." "Ama nasıl..."

"Onları ben öldürdüm," dedi Arista.

İkisi de dönüp ona baktılar.

"İki Seret Şövalyesini mi öldürdün?" diye sordu

Royce. "Seret miydiler?" diye mırıldandı

Arista.

"Kırık taç yüzükleri vardı," diye açıkladı Royce. "İki cesette de yara yok. Onları nasıl öldürdün?"

Titremeye başladı, nefesleri düzensiz bir şekilde hızlandı. Elini yanağına götürdü ve parmak uçlarıyla hafifçe ovuşturdu. "Bana saldırdılar. Ben... ne yapacağımı bilemedim. Çok korktum. Onlar... ve ben yalnızdım. Başka seçeneğim yoktu. Başka seçeneğim yoktu. Kaçamadım. Savaşamadım. Saklanamadım. Tek yapabildiğim onları hapşirmek ve suyu kaynatmaktı. Başka seçeneğim yoktu. Tek yapabileceğim buydu." Ağlamaya başladı.

Hadrian tereddütle ona uzandı. Fırçayı düşürdü ve ellerini sıkıca tuttu. Onu kendine çekti ve Hadrian kollarını ona doladı, o da yüzünü gömleğinin kıvrımlarına gömdü. Hadrian nazikçe saçlarını okşadı.

Hadrian, Royce'a şaşkın bir ifadeyle baktı ve fısıldadı, "Onları hapşırarak öldürdü mü?"

"Hayır," dedi Royce, omzunun üzerinden cesetlerin olduğu yöne bakarak. "Suyu kaynattı."

"Bilmiyordum... Gerçekten işe yarayacak mı bilmiyordum," diye fısıldadı, nefes nefese. "Ben... Değiştirmek zorundaydım. Odak noktasını değiştirmek. Boşlukları kendim doldurmak... Yepyeni bir büyü icat etmek. Sadece tahmin ediyordum, ama

ama doğru geldi. Parçalar yerine oturdu. Oturduğunu hissettim, ben oturtmuştum."

Arista başını kaldırdı, gözlerini sildi ve tepenin yamacına baktı. "Çok uzun süre çılglık attılar. Yerde kıvranıyorlardı. Ben... ben durdurmaya çalıştım, ama nasıl yapacağımı bilmiyordum ve onlar —çılgılık atmaya devam ettiler, yüzleri kıpkırmızı oldu. Yerde yuvarlandılar ve toprağı tırmaladılar, ağladılar ve çılgıllıkları... giderek sessizleşti, sonra hiç ses çıkarmadılar, sadece... sadece tısladılar... tısladılar ve derilerinden buhar yükseldiğini görebiliyordum."

Onlara bakarken gözyaşları yanaklarından akmaya devam etti. Hadrian yüzünü sildi.

"Daha önce hiç kimseyi öldürmedim."

"Sorun değil," dedi Hadrian, başının arkasını okşayarak ve kalan çim ve yaprakları temizleyerek. "Bunu yapmak istemedin."

"Biliyorum. Sadece... daha önce hiç kimseyi öldürmemiştim ve sen onları duymadın. Bu korkunç bir şey, sanki bir parçam onlarla birlikte ölüyordu. Nasıl yapıyorsun bilmiyorum Royce. Bilmiyorum."

"Bunu, durum tersine dönseydi ve onlar başarılı olsaydı, ağlamayacaklarını fark ederek yaparsın."

Hadrian parmağını çenesinin altına kaydırıp ve yüzünü kaldırdı. Yanaklarına yapışan saçları temizledi ve başparmaklarıyla gözlerinin altını okşadı. "Sorun yok. Senin hatan değildi. Yapman gerekeni yaptın. Sadece yanında olamadığım için üzgünüm."

Arista bir anlığına gözlerine baktı, sonra başını salladı, derin bir nefes aldı ve burnunu sildi. "Senin hakkımdaki izlenimini gerçekten mahvediyorum, değil mi? Sarhoş oluyorum, yemeği tıkınıyorum, seninle aynı odayı paylaşmayı hiç önemsemiyorum ve şimdi de..."

"Utanacak bir şey yok," dedi Hadrian. "Keşke daha fazla prenses senin kadar unvanına layık olsaydı."

Royce tepeyi bir kez daha inceledi ve seretleri, atlarını ve teçhizatlarını iyice kontrol etti. Şövalye kimliklerini doğrulayan sembollerle süslenmiş tunikler ve oldukça büyük bir altın çantası buldu, ancak hiçbir belge bulamadı. Bir atın eyerini ve dizginlerini çıkarıp onu serbest bıraktı.

Hadrian geri döndüğünde, "Sadece ikisi mi?" diye sordu. "Daha fazlasını bekliyordum." Bir çubukla ateşin kömürlerini karıştırarak tepenin tepesini aydınlattı. Arista daha iyi görünüyordu. Biraz peynir yiyordu. Yüzü yıkanmış,

saçları taranmıştı. Beklediğinden daha dirençli olduğunu gösteriyordu.

"Etcher'a yepyeni bir saygı duyuyorsun, değil mi?" dedi Royce. "Ne demek istiyorsun?"

"O hepimizi buraya getirmek niyetinde değildi, sadece onu. Onu sandığımdan çok daha zekiymiş."

"O kadar da akıllı değildi," dedi Arista. "Seret, Luis Guy'ın vaat ettiği otuz altın altınını ondan çaldı."

"Yani bu Guy'ın operasyonuymuş, Merrick'in değil," dedi Hadrian.

"Emin değilim," diye yanıtladı Royce. "Guy için fazla karmaşık görünüyor, ama Merrick'in planları asla başarısız olmaz." Prensese baktı. "Tabii ki, Merrick bile onun yaptığını tahmin edemezdi."

Hadrian ayağa kalktı ve sopayı attı, sonra prensese baktı. "İyi misin? At binebilir misin?"

Prensese hızla başını salladı ve ardından burnunu çekti. "Oldukça korktum." —Sizi ikinizi çok özledim. Tahmin bile edemezsiniz, sizi tekrar gördüğüme ne kadar mutlu olduğumu. Burnunu sildi.

"Bunu birçok kadından duyuyorum," diye cevapladı Hadrian gülümseyerek. "Ama itiraf etmeliyim ki, sen ilk prensesin."

Hafifçe gülümsedi. "Peki şimdi ne yapacağız? Nerede olduğumuzu hiç bilmiyorum ve Gaunt ile herhangi bir görüşme olmayacağından eminim."

"Olabilir," dedi Royce. "Ama Cosmos nerede olduğumuzu bilmiyor ki bize söylesin. Etcher'ın Hintindar hakkında Colnora'ya hiçbir mesaj götürmediğinden eminim. Ayrılmadan önce Price'a söylemeliydim, ama riske girmek istemedim. Gerçekten aptalcaydı. Fazla temkinli davrandım."

"Biliyorsun, tartışmayacağım," dedi Hadrian. "Bizi bu duruma sokan bilgi saklamaktı."

Arista Royce'a sorgulayan bir bakış

attı. "Ona söyledim," dedi Royce.

"Çürük yok mu?" diye sordu. "Gözünde morluk bile yok mu?"

"O kadar ileri gitmedik, ama belki daha sonra, daha fazla vaktimiz olduğunda," dedi Hadrian. "Kurtarılması gerekmeyen bir kadını kurtarmak için acele etmemiz gerektiği ortaya çıktı."

"Bunu yaptığınız için gerçekten çok memnunum."

"Ratibor'a gitmeliyiz," dedi Royce. "Çok uzak değiliz. Orada Diamond ile yeniden bağlantı kurabiliriz."

"*Ratibor mu?*" dedi Hadrian aniden.

"Evet, bilirsin, kirli, pis bir fare deliği... Rhenydd'in başkenti. Senin büyüdüğün yeri gördük, benim memleketime de uğrayabiliriz."

Hadrian giysilerini aramaya başladı. "Yaban domuzu avı!" diye bağırdı ve babasının notunu çıkardı. Ateşin ışığına doğru koştu. "Bir kral ve şövalyesi domuz avına çıktılar; bir fare ve arkadaşları ise bilgi avına çıktılar." Bir fare ve bir domuz... Ratibor! Kral ve şövalyesi, Ratibor'a seyahat etmiş ve bilgi avcılarının saldırısına uğramış olan babam ve varisi. Hadrian omzunun üzerinden ölü adamların olduğu yöne doğru işaret etti. "Seret."

"Gerisi ne?" diye sordu Royce merakla.

"Birlikte savaştılar, ta ki biri hayatta kalana kadar. Şövalye üzüntüyle ağladı; hiçbir kral hayatta kalmamıştı."

"Yani savaştılar, ama savaştan sadece baban hayatta kaldı ve varis öldürüldü."

"Hiçbir kral hayatta kalmadı," dedi Hadrian. "Garip bir ifade, değil mi? Neden 'Kral öldü' dememişler?"

"Kafiyeli olmadığı için mi?" diye önerdi Royce.

"İyi bir noktaya değindin."

"Sonra ne geliyor?" diye sordu Arista.

"Bilmece, sır ve daha fazlasının cevapları, Efsaneler ve Bilginin ortasında bulunur."

"Görünüşe göre hikayenin devamı var," dedi, "ve cevapları eski geleneklerde bulabilirsin? Belki Arcadius'a sormalısın."

"Sanmıyorum," dedi Royce. "Ratibor'da Efsaneler Caddesi ve Gelenekler Sokağı adında iki sokak var."

"Kesiliyorlar mı?"

Royce başını salladı. "Merkez Meydanı'nın biraz güneyinde." "Orada ne var?"

"Sanırım bir kilise."

"Royce haklı. Ratibor'a gitmeliyiz," dedi Hadrian.

Arista ayağa kalktı. "İnan bana, buradan gitmeye fazlasıyla hazırım. Ben..." Durdu. "Sanatı kullandığımda, hoş olmayan bir şey hissettim. Sanki..."

"Perili," diye tamamladı Royce ve Arista

başını salladı. "Burası neyin yeri?" diye sordu

Royce Hadrian'a. "Bilmiyorum."

"Senin büyüdüğün yerden sadece birkaç mil uzakta."

Hadrian omuz silkti. "Hintindar'daki insanlar burayı pek konuşmazlar. Ormanda dolaşan hayaletler, goblinler ve hortlaklar hakkında birkaç hikaye ve söylenti var, o tür şeyler."

"Ne olduğu hakkında hiçbir şey yok mu?"

"Hatırladığım bir çocuk şarkısı vardı, şöyleydi:

*Lee üzerindeki eski taşlar,
kaybolan anıların tozları. Bir
zamanlar merkez, bir zamanlar
her şey,
sonsuz dek kayboldu, duvar yıkıldı."*

"Bu ne anlama geliyor?"

Hadrian yine omuz silkti. "Duvar Yıkma oynarken söyledik, çocuk oyunudur."

"Anlıyorum," diye yalan söyledi Royce.

"Eskiden ne olursa olsun, hoşuma gitmiyor," dedi Arista.

Royce başını salladı. "Neredeyse Ratibor'u iple çekmeme neden oluyor, neredeyse."

BÖLÜM **10**

ÖDÜLLER

Öğle zili çaldı ve Amilia, hangi yöne gideceğinden emin olamadan durdu. Mutfak hizmetçisi olarak, soylular için ayrılmış alanlara aşına değildi. Nadiren, hasta oda hizmetçilerinin yerine geçerek üçüncü kattaki yatak odalarına hizmet vermişti. Konuklar dönmeden önce işini bitirmek için olabildiğince hızlı çalışmıştı. Soyluların yanında çalışmak bir kabustu. Genellikle onu görmezden geliyorlardı, ama dikkat çekmekten çok korkuyordu. Görünmezlik en iyi savunmasıydı ve mutfağın buharı ve koşuşturmacası içinde görünmemek kolaydı. Açık koridorlarda ise herkes onu fark edebilirdi.

Bu sefer başka seçeneği yoktu. Saldur onu ofisine çağırmıştı. Bir asker onu kahvaltıya giderken bulmuş ve öğle zili çalınca Majestelerine rapor vermesini söylemişti. İştahı kaçmış ve sabahın geri kalanını onu bekleyen korkunç kaderin ne olacağını tahmin ederek geçirmişti.

Çan ikinci kez çaldığında Amilia paniklemeye başladı. Regent'in ofisini sadece bir kez ziyaret etmişti ve o sırada silahlı eskort altında olduğu için yolun nasıl olduğunu hiç hatırlamıyordu. Yukarı çıktığını hatırlıyordu, ama kaç kat çıktığını hatırlamıyordu.

Ah, neden daha erken çıkmadım ki?

Her gün yıkadığı tanıdık tabaklar ve parlak kadehlerle donatılmış uzun masaların bulunduğu büyük salondan geçti. Hepsi eski dostlarıydı. Dünya'nın mantıklı olduğu, daha basit zamanların dostlarıydı. O zamanlar her sabah, her günün bir önceki gün gibi olacağını bilerek uyanırdı. Şimdi ise her gün, başarısız olduğu ortaya çıkma korkusuyla doluydu.

Salonun uzak tarafında, renkli işlemeli giysiler giymiş erkekler içeri girdi — soylular. Oturup yüksek sesle konuşuyor, gülüyor, sandalyelerinde sallanıyor ve garsonlara şarap getirmeleri için bağıyorlardı. Bastion'un kapısını tuttu

Bastion için kapıyı tuttu. Bastion, buharlı yemeklerin bulunduğu bir tepsi taşıyordu. Yanından geçerken, koluyla alnını silerek ona minnetle gülümsedi.

"Regent'in ofisine nasıl giderim?" diye fısıldadı.

Bastion aceleyle yanından geçip giderken durmadı, ama geriye dönüp, "Resepsiyon salonunu geç, taht odasından geç," diye seslendi.

"Sonra ne yapacağım?"

"Memura sor."

Koridordan ilerleyip büyük merdivenin kavisli duvarını dolaşarak sarayın girişine doğru yöneldi. İşçiler ön kapıları açık tutarak üç kat yüksekliğindeki gün ışığının içeri girmesini sağladılar ve bu da inşaat sırasında oluşan toz bulutunu ortaya çıkardı. Terden yağlanmış adamlar kereste, harç ve taş taşıyorlardı. Ekipler ahşap ve mermer kesiyorlardı. İşçiler ince merdivenlerde yukarı aşağı koşuştururken, kasnaklar iskeleye tünemiş duvarcılara kovaları çekiyordu. Hepsi ziyaretçilerin ilk izlenimlerini değiştirmek için çok çalışıyordu. Bir duvarın yerinin değiştirildiğini ve tavanın son geldiğinde olduğundan daha yüksek olduğunu hayretle fark etti. Giriş, eskiden olduğu gibi karanlık bir oda olmaktan çıkmış, daha geniş ve etkileyici bir hale gelmişti.

"Affedersiniz?" diye bir ses duyuldu. Zayıf bir adam avlunun açık kapısında duruyordu. Merdivenlerde tereddüt etti, geçen işçileri kaçınarak. "Girebilir miyim?" Yüzüne mendilini sallayarak öksürdü.

Amilia ona baktı ve omuz silkti. "Neden olmasın? Herkes giriyor."

Adam birkaç adım attı, korkuyla yukarı bakarak, sanki bir darbeyi savuşturmak istercesine kollarını kısmen kaldırdı. Tozlu bir peruk, parlak sarı bir tunik ve çizgili turuncu pantolon giyen zayıf, kırılğan görünümlü adam, Amilia'dan daha uzundu.

"İyi günler, hanımefendi," diye selamladı ve selamını tamamladıktan sonra hemen eğildi. "Benim adım Nimbus of Vernes ve hizmetlerimi sunmak için geldim."

"Oh," dedi kadın boş boş bakarak. "Sanmıyorum ki..."

"Lütfen, sizi yalvarırım, beni dinleyin. Ben eskiden Galeannon Kralı Fredrick ve Kraliçe Josephine'in saray görevlisiydim. Saray protokolü, prosedürleri ve yazışmaları konusunda çok bilgiliyim. Ondan önce de Vernes Dükü Ibsen'in baş uşağıydım, bu yüzden yönetme konusunda yetenekliyim..." Durdu. "İyi misiniz?"

Amilia yutkundu. "Sadece acelem var. Naip ile çok önemli bir toplantıya gidiyorum."

"Öyleyse lütfen beni affedin. Sadece... şey, ben..." Omuzlarını düşürdü ve iç geçirdi. "Ulusalcıların işgalinden kaçan bir mülteci olduğumu ve üzerimdeki giysilerim ve bu çantamdaki az miktardaki eşyalarımın başka hiçbir şeyim olmadığını söylemekten utanıyorum. Buraya yürüyerek geldim ve

... biraz açım. Sarayda iş bulabileceğimi umuyordum. Başka hiçbir işe uygun değilim," dedi, iskeleden düşen karlı kalıntıları omuzlarından silkeledi.

"Bunu duyduğuma üzıldüm, ama ben..." Dudaklarının titrediğini görünce sözünü kesti. "Ne zamandır yemek yemedin?"

"Korkarım epey bir süredir. Aslında sayısını unuttum."

"Dinle," dedi ona. "Sana yiyecek bir şeyler getirebilirim, ama toplantım bitene kadar beklemelisin."

O, dudaklarını ısırıp birkaç kez başını sallayarak "Çok teşekkür ederim, hanımefendi" dediğinde, onun ağlayacağını düşündü.

"Burada bekle. Yakında döneceğim... Umarım."

O, köpüklü deri önlüklü adamları atlatarak yola çıktı ve cüppeli, ölçü çubuklarını asa gibi tutan ve çalışma masasına yayılmış devasa parşömenlerin üzerindeki çizgiler hakkında tartışan diğer üç kişiyi de geçip gitti.

Yenileme izleri taşıyan taht odası neredeyse bitmişti ve sadece birkaç iskele kulesi kalmıştı. Mermer zemin, kubbe şeklindeki tavanı destekleyen devasa sütunlar gibi parıldıyordu. İç duvarın yakınında, dev bir yırtıcı kuş şeklinde oyulmuş altın imparatorluk tahtının bulunduğu bir kürsü yükseliyordu. Kanatlar, sandalyenin arkasını oluşturan geniş bir daire şeklinde yayılmış tüyler halinde uzanıyordu. Arkadaki kemerli geçitten geçerek idari ofislere ulaştı.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu memur Amilia'ya. Onu hiç sevmemişti. Yüzü küçük gözleri, büyük ön dişleri ve soluk, kel kafasında seyrek siyah saçları ile bir kemirgeninkine benziyordu. Küçük adam, mürekkeple siyah boyanmış parmaklarıyla, heybetli bir masanın arkasında oturuyordu.

"Regent Saldur'u görmeye geldim," diye cevapladı. "Beni çağırdı."

"Yukarıda, dördüncü katta," dedi, ona bakmadan

İkinci katta duvarlar sıva ile kaplıydı. Üçüncü katta paneller vardı ve dördüncü katta paneller zengin oymalı koyu kiraz ağacından yapılmıştı. Fenerler zarif avizelere dönüşmüştü, uzun kırmızı halı koridorun boyunu kaplıyordu ve cam pencereler dışarıdan ışık girmesini sağlıyordu.

Saldur'un mutfağı ziyaret ettiğinde ne kadar yersiz göründüğünü hatırladı. Kirli önlüğüne baktı ve ironiyi fark etti.

Kapı açıldı ve Regent Saldur, şimdiye kadar gördüğü en büyük üç cam parçasından yapılmış kemerli bir pencerenin önünde duruyordu. Regent güneş ışığında elindeki parşömeni okurken, aşağıdaki koğuştan kuş sesleri geliyordu.

"Geç kaldın," dedi başını kaldırmadan.

"Özür dilerim. Buraya nasıl geleceğimi bilmiyordum."

"Anlaman gereken bir şey var: Mazeretler veya açıklamalarla ilgilenmiyorum. Ben sadece sonuçlarla ilgileniyorum. Sana bir şey yapmanı söylediğimde, tam olarak benim söylediğim gibi yapılmasını beklerim, ne daha erken, ne daha geç, ne farklı, *tam olarak* benim belirttiğim gibi. Anladın mı?"

"Evet, Ekselansları." Bir dakika öncesine göre kendini çok daha sıcak hissediyordu.

Naip masasına yürüdü ve parşömeni masanın üzerine koydu. Parmak uçlarını birleştirip birbirine vurarak onu inceledi. "Adın neydi?"

"Tarin Vale'den Amilia."

"Amilia... güzel bir isim. Amilia, beni etkiledin. Bu kolay bir şey değil. İmparatorluk sekreteri görevine beş ayrı kadın atadım; soylu, asil hanımlar. Sen, Ekselansları'nda bir gelişme gösteren ilk kişisin. Ayrıca bana benzersiz bir sorun da yarattın. İmparatoriçe'nin kişisel asistanı olarak sıradan bir mutfak hizmetçisini çalıştıramam. Bu nasıl görünür?" Masasının arkasına oturdu, cüppesinin kıvrımlarını düzeltti. "Senin yaptığın sihir olmasaydı imparatoriçe ölebilirdi. Bunun için bir ödülü hak ediyorsun. Sana baronesle eşit diplomatik rütbe veriyorum. Bundan böyle Lady Amilia olarak anılacaksın."

Kalemi mürekkebe batırdı ve adını yazdı. "Bunu aşağıdaki memura ver, o da sana daha iyi bir elbise için gerekli malzemeleri temin etmesini sağlayacaktır."

Amilia ona bakakaldı, hareket edemiyordu, nefesini tutuyordu, hiçbir şeyi bozmak istemiyordu. Şans dalgasının üzerindeydi ve en ufak bir hareketin onu acımasız denize atacağından korkuyordu. Sonuçta onu cezalandırmıyordu. Gerisini sonra düşünebilirdi.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Amilia tereddüt etti. "İmparatoriçe de yeni bir elbise alabilir mi?"

"Artık Senatör Amilia'sın, İmparatoriçe Modina Novronian'ın imparatorluk sekreteri. İmparatoriçenin refahını sağlamak için gerekli gördüğün her türlü önlemi alabilirsin."

"Onu dışarıya yürüyüşe çıkarabilir miyim?"

"Hayır," dedi kısa bir şekilde. Sonra ses tonunu yumuşattı ve ekledi, "İkimiz de biliyoruz ki Modina iyi değil. Şahsen, onun bir daha asla iyi olmayacağını düşünüyorum. Ama tebaasının güçlü bir hükümdarları olduğuna inanması çok önemli. Onun adı sayesinde, Ethelred ve ben halk için harika şeyler yapıyoruz." Pencereyi işaret etti. "Ama sevgili imparatoriçelerinin akli başında olmadığını fark ederlerse, başarılı olmayı umut edemeyiz. Novron'un bize verdiği görev zorlu bir görev: imparatoriçenin yetersizliğini gizleyerek daha iyi bir dünya inşa etmek. Bu da beni ilk görevinize getiriyor."

Amilia gözlerini kırpı.

"Tüm çabalarım rağmen, imparatoriçenin iyi olmadığı söylentisi yayılıyor. Halk onu hiç görmediği için, onun var olmadığına dair söylentiler artıyor. Halkın korkusunu yatıştırmamız gerekiyor. Bu amaçla, üç gün sonra Büyük Balkon'da bir konuşma yapmak üzere Modina'yı hazırlamak senin görevin olacak."

"Ne?"

"Merak etme, sadece üç cümle." Okuduğu parşömeni eline aldı ve ona uzattı. "Bu basit bir görev olmalı. Ona bir kelime söyletmeyi başardın. Şimdi birkaç kelime daha söylet. Konuşmayı ezberlemesini sağla ve onu bir imparatoriçe gibi konuşması için eğit."

"Ama ben..."

"Mazeretler hakkında söylediklerimi hatırla. Artık sen de soyluların bir parçasısın, ayrıcalıklı ve güçlü birisin. Sana araçları verdim ve bununla birlikte sorumluluk da geldi. Şimdi çık dışarı. Yapacak daha çok işim var."

Parşömenleri alıp döndü ve kapıya doğru yürüdü.

"Ve Leydi Amilia, senden önce beş imparatorluk sekreteri olduğunu ve hepsinin de asilzade olduğunu unutma."

"Eğer bu seni sarsmazsa, ne sarsar bilmiyorum," dedi Ibis, Amilia'nın ona gösterdiği asalet belgesine bakarak. Aşçı parşömeni gülümseyerek havaya kaldırdığında, mutfak personelinin çoğu onun etrafında toplandı.

"Çok güzel," dedi Cora. "Bu süslü yazıları çok seviyorum." "Daha önce hiç okumak istememiştim," dedi Ibis. "Ama şimdi okumak istiyorum okuyabilmeyi çok isterdim."

"Bakabilir miyim?" diye sordu Nimbus. Ellerini mendiliyle dikkatlice sildi ve uzanarak parşömeni nazikçe aldı. "Şöyle yazıyor: 'Ben, Modina, bilge imparatoriçe, lordumuz Maribor'un merhameti ile, imparatorluk naibi Maurice Saldur ve Lanis Ethelred aracılığıyla bu göreve atandım. Sadık hizmetleri ve bizim lehimizde olan görevleri yerine getirdiği için, Tarin Vale'den Amilia, araba yapımcısı Bartholomew'un kızı, mevcut konumundan yükseltilecek ve Novronian İmparatorluğu'nun tartışmasız soylularına ait olacak ve bundan böyle ve sonsuza kadar Tarin Vale'den Leydi Amilia olarak anılacaktır.'" Nimbus başını kaldırdı. "Aile mirası ve asalet haklarının sınırlamalarıyla ilgili daha pek çok şey var, ama yazının özü budur."

Hepsi, mısır sapı gibi bir adama bakakaldılar.

"Bu Nimbus," dedi Amilia, onu tanıtarak. "Yemeğe ihtiyacı var, umarım ona birazcık bir şeyler verebilirsin."

Ibis gülümsedi ve mütevazı bir şekilde selam verdi.

"Artık bir hanımsın, Amilia. Bu odada sana hayır diyebilecek kimse yok. Duydun mu, Edith?" diye baş hizmetçiye bağırdı. "Küçük Amilia'mız artık asil bir hanımefendi."

Edith olduğu yerde durdu. "Kim demiş?"

"İmparatoriçe ve Regent Saldur, onlar diyor. Bu parşömende öyle yazıyor. Okumak ister misin?"

Edith kaşlarını çattı.

"Ah, doğru ya. Sen de benim kadar okuma bilmiyorsun. *Leydi* Amilia sana okusun mu? Ya da onun kişisel uşağı? O çok iyi okur."

Edith çamaşır sepetinden bir yığın çarşaf aldı ve çamaşırhaneye doğru yöneldi, bu da aşçıyı kahkahalara boğdu. "Senin bulaşık yıkamaya geri döneceğini, hatta daha kötüsünü söylemekten hiç vazgeçmedi." Büyük ellerini çırparak dikkatini Nimbus'a çevirdi. "Ee, ne istersin?"

"Aslında her şey olur," diye cevapladı Nimbus, elleri titreyerek, hala tuttuğu parşömeni sallayarak. "Birkaç gün sonra, ayakkabı derisi bile oldukça iştah açıcı görünüyor."

"Peki, hemen halledeyim o zaman."

"Nimbus'un oturabileceği bir yer açabilir miyiz?" diye sordu Amilia ve hemen Cora ile Nipper fırıncının masasını temizleyip eskisi gibi düzenlediler.

"Teşekkürler," dedi Amilia. "Bu kadar zahmete girmenize gerek yok ama hepinize teşekkür ederim."

"Affedersiniz, hanımefendi," diye Nimbus ona seslendi. "Cesaretimi mazur görün, ama bir soylu hanımefendinin astlarının hizmetlerine minnettarlığını ifade etmesi pek uygun değildir."

Amilia onun yanına oturdu ve içini çekti. Çenesini ellerine dayadı ve yüzünü buruşturdu. "Nasıl asil olunacağını bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum, ama Modina'ya imparatoriçe olmayı öğretmem mi bekleniyor?" Şans ve yaklaşan felaket arasındaki zıtlık onu şaşkına çevirdi. "Majesteleri beni şimdi öldürse de olur." Nimbus'tan parşömeni aldı ve elinde salladı. "En azından artık asil olduğuma göre, hızlıca kafam kesilebilir."

Leif bir tabak güveç getirdi. Nimbus kaseye ve etrafına dağılmış çatal bıçak takımına baktı. "Mutfak personeli masa kurma konusunda pek deneyimli değil, değil mi?" Küçük iki çatalı bir çatal aldı ve başını salladı. "Bu bir kabuklu deniz ürünleri çatalı ve tabakımın solunda olmalı... tabii kabuklu deniz ürünleri yiyorsam. Bende olmayan şey ise kaşık."

Amilia kendini aptal hissetti. "Burada çatalın ne olduğunu bilen kimse yok galiba." İnanamayan bir ifadeyle bükülmüş tel çatalı inceledi. "Soylular bile kullanmıyor. En azından ben hiç yıkamadım."

"Bu, bulunduğun yere bağlı. Daha güneyde popülerdirler."

"Sana bir kaşık getireyim." Onun elini hissettiğinde ayağa kalkmaya başladı.

"Tekrar söylüyorum," dedi, "cesaretimi bağışla, ama bir hanımefendi mutfaktan çatal bıçak takımını mutfaktan getirmez. Ve sen artık soylular arasındasın. Hey sen!" Nipper'a bağırdı, çocuk bir kova ile yanından geçip giderken. "Leydim için bir kaşık getir."

"Hemen," diye cevapladı çocuk, kovayı yere bırakıp kiler'e koştu.

"Gördün mü?" dedi. "Zor değil, sadece biraz özgüven ve doğru ses tonu gerekiyor."

Nipper kaşıkla geri döndü. Kaşık masaya hiç değmedi. Nimbus kaşığı elinden aldı ve yemeye başladı. Açlıktan ölmek üzere olmasına rağmen, yavaşça yedi ve ara sıra kucağına özenle yerleştirdiği peçetelerden birini kullanarak ağzının kenarlarını sildi. Lady Constance'ın yaptığı gibi dik oturdu; çenesini kaldırmış, omuzlarını dikleştirmiş, parmaklarını

kaşığın üzerine tam olarak yerleştirilmiş. Hiç kimseyi bu kadar... mükemmel yemek yerken görmemişti.

"Burada kalmanıza gerek yok," dedi ona. "Arkadaşlığınız için minnettarım, ama eminim daha önemli işleriniz vardır. Yemeğimi bitirdiğimde çıkış yolunu bulabilirim, ama bu yemek için size teşekkür etmek istiyorum. Hayatımı kurtardınız."

"Benim için çalışmanı istiyorum," diye patladı. "Modina'ya bir imparatoriçe gibi davranmayı öğretmeme yardım etmeni istiyorum."

Nimbus, kaşığı ağzına götürürken durakladı.

"Asalet hakkında her şeyi biliyorsun. Hatta saray mensubu olduğunu bile söyledin. Tüm kuralları ve diğer şeyleri biliyorsun." "Protokol ve görgü kuralları."

"Evet, onları da. Sana maaş verebileceğimi bilmiyorum, ama verebilirim. Naip, gerekli her türlü önlemi alabileceğimi söyledi. Yapamasam bile, sana uyuyacak bir yer bulabilir ve yemek yiyebilmeni sağlayabilirim."

"Şu anda, hanımefendi, bu benim için bir servet ve Ekselanslarına herhangi bir şekilde yardımcı olabilirim bunu bir onur sayarım."

"O zaman karar verildi. Sen resmen..."

"Majesteleri İmparatoriçe Modina'nın İmparatorluk Öğretmeni mi?" diye tamamladı Nimbus.

"Doğru. Ve ilk görevimiz, üç gün içinde Büyük Balkon'da bir konuşma yapmasını öğretmek."

"Bu çok zor gelmiyor. Daha önce pek çok kez halka hitap etti mi?"

Amilia zorla gülümsedi. "Bir hafta önce 'hayır' kelimesini söyledi."

BÖLÜM 11

RATIBOR

Gece Ratibor şehrine giren Arista, buranın hayal edebileceği en pis ve sefil yer olduğunu düşündü. Sokaklar rastgele, kafa karıştırıcı çizgiler halinde uzanıyor, kavşaklarda çapraz çapraz geçiyor ve çeşitli garip açılarda uzanıyordu. Her binanın yanında çöp yığınları vardı ve dar, kirli yollar çamur ve gübreyle kaplı korkunç bataklıklar gibiydi. Tahta plakalar, çamurun üzerinde gelişigüzel yollar ve köprüler oluşturuyordu ve insanları ip cambazları gibi sıra halinde yürümek zorunda bırakıyordu. Evler ve dükkanlar da yollar kadar sefil durumdaydı. Sokağın tuhaf, keskin köşelerinin bıraktığı boşluklara sığacak şekilde inşa edilmiş binalar, peynir dilimleri gibi şekillendirilmişti ve şehre tuhaf, parçalanmış bir görünüm veriyordu. Şehrin kokusuna karşı sıkıca kapatılmış pencereler, geçen arabaların tekrar tekrar sıçrattığı kalın kirle opak hale gelmişti.

Ratibor, ellerindeki nasırlarla gurur duyan fakir bir adam gibi pisliğiyle övünüyordu. Arista bu şehrin ününü duymuştu, ancak bunu ilk elden deneyimleyene kadar tam olarak anlamamıştı. Burası işçi sınıfının şehriydi, merhamet beklenmeyen ve gösterilmeyen, zorlu bir şehirdi. Burada erkekler yoksulluk ve talihsizliği onur nişanesi olarak taşıyor, bira bardakları eşliğinde keder yarışmalarından şüpheli bir prestij elde ediyorlardı.

Aylaklar ve serseriler, seyyar satıcılar ve hırsızlar tahta kaldırımlarda dolaşıyor, gölgelerin içinde belirip tekrar kayboluyorlardı. Sokakta çocuklar vardı — görünüşe göre yetimler — kir içinde, paçavra giysili, acınası bir halde, sundurmaların altında çömelmişlerdi. Küçük aileler de kalabalığın arasında dolaşıyordu. Esnaflar, eşleri ve çocuklarıyla birlikte, tüm dünyevi mallarını yükledikleri bohçaları taşıyor ya da tekerlekli arabaları çekiyorlardı. Hepsi şehrin labirentinde zorlukla ilerlerken yorgun ve çaresiz görünüyorlardı.

Amberton Lee'den ayrıldıktan kısa bir süre sonra yağmur başlamış ve yolculuk boyunca yağmaya devam etmişti. Arista sıırıslık olmuştı. Saçları yüzüne yapışmış

parmakları buruşmuş, başlığı da kafasına çökmüştü. Arista, Royce'u takip ederek çamurlu sokakların labirentinde ilerledi. Soğuk gece rüzgarı, yağmuru şiddetle estiriyor ve onu titretmişti. Yolculuk sırasında şehre ulaşmayı dört gözle beklemişti. Beklediği gibi olmasa da, kapalı bir yer olması bile onun için yeterliydi.

"Yağmurluk ister misiniz, hanımefendi?" diye sordu seyyar satıcı, Arista'ya bir giysi göstererek. "Sadece beş gümüş!" diye devam etti, Arista atını yavaşlatma niyetinde olmadığını belli ederken. "Yeni bir şapka ister misiniz?"

"Beyler, gece için arkadaş arıyor musunuz?" diye seslendi, kapalı bir kuru gıda dükkanının tentesi altındaki bir tahtada duran yoksul bir kadın. Saçlarını geriye attı ve eksik dişlerini göstererek çekici bir şekilde gülümsedi.

"Akşam yemeği için güzel bir tavuk istemez misiniz?" diye sordu başka bir adam, o kadar zayıf ve cılız ki tavuk olduğu bile anlaşılmayan ölü bir kuşu kaldırarak.

Arista başını salladı ve atını ilerletmek için bir şeyler söyledi, başka bir şey söylemedi.

Her yerde tabelalar vardı; veranda kirişlerine çivilenmiş ya da çamura saplanmış uzun kazıklara tutturulmuş. Bu tabelalarda "ALE, ELMA ŞARABI, BAL ŞARABI, ŞARAP, KREDİ YOK! ve ÜÇ GÜNLÜK DOMUZ ETİ - UCUZ! Ancak bazıları daha uğursuzdu, örneğin "DİLENCİ HAPSE ATILACAK!" ve "ŞEHRE GİREN TÜM ELFLER ŞERİF OFİSİNE KAYDOLMALIDIR". Sonuncu afişin boyası hala parlaktı.

Royce, grotesk bir kakhaha atan yüzün resmedildiği ve THE LAUGHING GNOME (GÜLEN CÜCE) yazan bir tabelanın asılı olduğu bir hana uğradı. Han üç katlıydı ve Colnora standartlarına göre bile oldukça büyüktü, ancak insanlar yine de ön kapıdan içeri girmek için zorlanıyordu. İçeride, nemli giysiler ve odun dumanı kokusu vardı. Ortak salon o kadar kalabalıktı ki Hadrian zorla geçmek zorunda kaldı.

"Sahibini arıyoruz," dedi Royce, tepsiyi taşıyan genç adama.

"

"O Ayers. Barın arkasındaki gri saçlı beyefendi."

"Doğru, size söylüyorum!" ateş kırmızısı saçlı genç bir adam ortada durarak yüksek sesle söylüyordu. Arista, kime söylediğini tam olarak anlayamadı. Herkese söylüyor gibi görünüyordu. "Babam Praleon Muhafızıydı. Yirmi yıl boyunca Majestelerinin kişisel maiyetinde hizmet etti."

"Bu neyi kanıtlar? Urith ve diğerkleri yangında öldü. Yangının nasıl çıktığını kimse bilmiyor."

"Yangını Androus çıkardı!" diye haykırdı kızıl saçlı genç büyük bir inançla. Aniden, oda sessizleşti. Ancak genç adam bununla yetinmedi ve şaşkınlık içindeki sessizliği fırsat bilerek fikrini savunmaya devam etti. "Kralı ihanet etti, kraliyet ailesini öldürdü ve krallığı imparatoriçeye devredebilme amacıyla tacı ele geçirdi. İyi Kral Urith, Yeni İmparatorluk'a ilhak edilmeyi asla kabul etmezdi ve ona sadık olanlar da kabul etmemelidir."

Kalabalık öfkeli bağırışlarla gürültüye boğuldu.

Bu patlamanın ortasında, üçü bara ulaştı. Orada bir avuç adam, ellerinde boş bardaklarla heyecanı izliyordu.

"Bay Ayers?" Royce, yeni bir fiçıyı arka rıhtıma kaldırmaya çalışan bir adam ve bir çocuğa sordu.

"Kim soruyor?" lekeli önlüğü olan adam sordu. Kırmızı burnunun ucunda bir damla ter sarkıyordu, yüzü efordan kızarmıştı.

"İki oda kiralamak istiyoruz."

"Maalesef şansınız yok. Tamamen doluyuz," diye cevapladı Ayers, işine ara vermeden. "Jimmy, atla ve tak şunu." Ter ve kirle kirlenmiş genç delikanlı rıhtıma atladı ve fiçinin altına tahta bir takoz iterek onu hafifçe öne doğru eğdi.

"Şehrin başka yerlerinde boş oda var mı?" diye sordu Hadrian.

"Her yer aynı dostum. Tüm pansiyonlar dolu, haftalardır kırsal bölgelerden mülteciler geliyor."

"Mülteciler mi?"

"Evet, milliyetçiler kıyıda yürüyüşe geçip kasabaları yağmalıyorlar. İnsanlar onlardan kaçıyor ve çoğu buraya geliyor. Benim için sorun değil, işlerim için harika."

Ayers eski fiçinin musluğunu çıkardı ve tahta bir çekiçle yeni fiçinin önüne çaktı. Musluğu çevirip bir iki bardak boşaltarak tortuyu temizledi. Ellerini önlüğüne silerek müşterilerinin siparişlerini almaya başladı.

"Gece kalacak bir yer yok mu?"

"Bunu söyleyemem, bildiğim bir yer yok," diye cevapladı Ayers ve sonunda bir an durup yüzünü koluyla sildi ve burnundaki damlayı sildi. "Belki bazı insanlar evlerinde oda kiralarlar, ama tüm hanlar ve tavernalar doludur. Ben bile yer kiralamaya başladım."

"Hiç kalmadı mı?" diye umutla sordu Hadrian.

"Ne kalmadı?"

"Yer. Dışarıda yağmur çok şiddetli yağıyor."

Ayers başını kaldırıp tavernasına göz gezdirdi. "Merdivenlerin altında henüz kimsenin almadığı bir yer var. Bütün gece üstünde insanlar yürümesi seni rahatsız etmezse."

"Kanalizasyondan iyidir," dedi Hadrian, Royce ve Arista'ya omuz silkiyordu. "Belki yarın boş yer çıkar."

Ayers'ın yüzü buna şüphe duyduğunu gösteriyordu. "Kalmak istiyorsan, kırk beş gümüş ödersin."

"Kırk beş mi?" Hadrian şaşkınlıkla haykırdı. "Merdiven altındaki bir yer için mi? Kimsenin almamasına şaşmamalı. Colnora'daki The Regal Fox'ta bir oda sadece yirmi!"

"O zaman oraya git, ama burada kalmak istiyorsan, sana kırk beş gümüş mal olacak. Şu anda dolaşımda olan imparatorluk banknotlarını kabul etmiyorum. Seçim senin."

Hadrian, Ayers'a somurtarak baktı ama yine de parayı saydı. "Umarım akşam yemeği de dahildir."

Ayers başını salladı. "Dahil değil."

"Üç atımız da var." "Şanslısınız."

"Ahırda da yer yok mu? Onları ön tarafta bırakabilir miyiz?" "Tabii... at başına beş gümüş daha."

Çantalarını sürükleyerek kalabalığın arasından geçtiler ve ahşap merdivene ulaştılar. Merdivenin altında, birkaç kişi ıslak paltolarını çivi başlarına veya orada depolanan boş fiçılara ve kasalara asmıştı. Royce ve Hadrian, kapları üst üste koyarak bir dolap oluşturdular ve paltoları ve pelerinleri üzerine attılar. Birkaç kişi onlara sert bakışlar attı — şüphesiz pelerinlerin sahipleri — ama kimse bir şey söylemedi, çünkü çoğu kişi durumu anlıyor gibiydi. Arista etrafına bakındığında, diğerlerinin köşelerde ve büyük odanın kenarlarında çömelmiş olduğunu gördü. Bazıları, nemli giysilerin üzerine başlarını koyarak uyumaya çalışan çocuklu ailelerdi. Anneler, yüksek sesler, tahta sandalyelerin sürtünmesi ve kalay bardakların çarpışması arasında çocuklarının sırtlarını ovuşturup ninni söylüyorlardı. Bunlar şanslı olanlardı. Arista, yer bulamayan ailelerin ne durumda olduğunu merak etti.

Kaç tanesi dışarıda, bir tahta kaldırımın altında ya da yağmurda çamurlu bir sokakta korku içinde titriyordu?

Yerleştiklerinde Arista, hanın gürültüsünün sadece kırk farklı konuşmanın kafa karıştırıcı sesleri değil, çeşitli görüşlere sahip birkaç kişinin seslendirdiği tek bir tartışma olduğunu fark etti. Zaman zaman bir konuşmacı diğerlerinin üzerine çıkararak bir noktaya değinir, sonra kalabalığın tepkisiyle boğulurdu. En çok sesini duyuran kızıl saçlı genç adamdı.

"Hayır, değil!" diye bir kez daha bağırdı. "O Urith'in kan bağı olan akrabası değil. Urith'in ikinci karısının kardeşi."

"Ve sanırım, Androus düğ olabilsin diye, ilk karısının öldürülerek Amiter ile evlenmeye zorlandığını düşünüyorsun?"

"Aynen öyle diyorum!" diye haykırdı genç adam. "Anlamıyor musun? Bunu yıllardır planladılar, hem de sadece burada değil. Alburn'da, Warric'te de yaptılar... Melengar'da bile denediler, ama orada başarısız oldular. Geçen yıl o oyunu izleyen var mı? Bilirsin, *The Crown Conspiracy*. Gerçek olaylara dayanıyordu. Amrath'ın çocukları komplocuların üstesinden geldi. Bu yüzden Melengar Yeni İmparatorluğa yenik düşmedi. Anlamıyor musun? Hepimiz bir komplonun kurbanlarıyız. Hatta imparatoriçenin var olmadığını bile duydum. Novron'un Varisinin tüm hikayesi, kitleleri yatıştırmak için uydurulmuş bir yalan. Bir çiftçi kızının büyük bir canavarı öldürebileceğini gerçekten düşünüyor musunuz? Bizi kontrol edenler Androus gibi adamlar; damarlarında bir damla bile kraliyet kanı olmayan, kalplerinde onur barındırmayan, kötü, yozlaşmış, katil adamlar!

"Ne olmuş yani?" diye meydan okurcasına sordu kareli yelekli şişman adam. "Bizi kimin yönettiği ne fark eder? Bizim kaderimiz hep aynı. Sen mavi kanlılar arasındaki meselelerden bahsediyorsun. Bu bizi etkilemez."

"Yanılıyorsun! Bu şehirde kaç erkek askere alındı? Kaç kişi imparatoriçe için ölmeye gitti? Kaç oğul, hiç düşmanımız olmamış Melengar'la savaşımaya gitti? Şimdi milliyetçiler geliyor. Sadece birkaç mil güneyde. Vernes'e yaptıkları gibi bu şehri de yağmalayacaklar, peki neden? Çünkü artık imparatorluğa katıldık. Urith hala hayatta olsaydı, oğullarınız, kardeşleriniz ve babalarınız ölmeye gider miydi? Ratibor'un yok olmasını mı istiyorsunuz?"

"Ratibor'u yok etmeyecekler!" diye bağırdı şişman adam. "Sadece dedikodular yayarak, iyi insanları korkutmaya ve kargaşa çıkarmaya çalışıyorsun. Ordular savaşacak ve belki şehir el değiştirecek, ama bu bizi etkilemeyecek. Her zamanki gibi fakir olmaya ve yaşamak için mücadele etmeye devam edeceğiz. Kral Urith'in savaşları vardı, Vali Androus'un da olacak. Biz çalışır, savaşır ve

. Bu bizim kaderimiz ve bu tür ihanetçi konuşmalar sadece insanların ölümüne yol açar."

"Şehri yakacaklar," dedi mavi başörtülü yaşlı bir kadın aniden. "Tıpkı Kilnar'ı yaktıkları gibi. Biliyorum. Oradaydım. Onları gördüm."

Tüm gözler ona çevrildi.

"Bu doğru değil! Olamaz," diye itiraz etti şişman adam. "Bu mantıklı değil. Milliyetçilerin şehirleri yakmak için bir nedenleri yok. Onlar şehirlerin sağlam kalmasını isterler."

"Milliyetçiler yakmadı," dedi kadın. "İmparatorluk yaktı." Bu sözler odayı şaşkın bir sessizliğe boğdu. "İmparatorluk hükümeti şehrin kaybedileceğini görünce, Milliyetçilere hiçbir şey bırakmamak için Kilnar'ın yakılmasını emretti."

"Bu doğru," mutfağın yanında ailesiyle oturan bir adam dedi. "Biz Vernes'te yaşıyorduk. Şehir muhafızlarının oradaki dükkanları ve evleri yaktığını gördüm."

"Aynı şey burada da olacak." Genç, kalabalığın dikkatini bir kez daha üzerine çekti. "Tabii biz bir şeyler yapmazsak."

"Ne yapabiliriz?" diye sordu genç bir anne.

"Milliyetçilere katılabiliriz. Vali şehri yakma fırsatı bulamadan şehri onlara teslim edebiliriz."

"Bu vatana ihanettir," dedi şişman adam. "Hepimizi ölüme sürükleyeceksin!"

"İmparatorluk, Rhenydd'i aldatma, cinayet ve hileyle ele geçirdi. Ben vatana ihanetten bahsetmiyorum. Sadakatten bahsediyorum, monarşiye sadakatten. Oturup imparatorluğun bu krallığı yağmalamasına ve bu şehri yakmasına izin vermek vatana ihanettir ve dahası, aptalca bir korkaklıktır!"

"Bana korkak mı diyorsun?"

"Hayır efendim, sana aptal ve korkak diyorum."

Şişman adam öfkeyle ayağa kalktı ve kemerinden bir hançer çekti. "Tazminat talep ediyorum."

Genç ayağa kalktı ve uzun kılıcını kınından çıkardı. "Nasıl isterseniz."

"Beni kılıçla hançere karşı düelloya davet edip bana korkak mı diyorsun?"

"Sana aptal da dedim, ve bir adamı kılıçla düelloya davet eden bir adam aptaldır."

Odadaki birkaç kişi buna güldü, bu da şişman adamı daha da öfkeliendirdi. "Onurun yok mu?"

"Ben sadece yoksul bir kasabadan gelen fakir bir askerin oğluyum. Onura param yetmez." Kalabalık yine güldü. "Ben aynı zamanda pratik bir adamım ve

Ölmektense kazanmak daha önemlidir, çünkü onur sadece yaşayanları ilgilendirir. Ama şunu anlayın: Eğer benimle savaşmayı seçerseniz, bu şehri ve halkını kurtarmak için elimden geleni yapacağım gibi, sizi de elimden gelen her şekilde öldüreceğim. Onur ve sadakat canı cehenneme!"

Kalabalık alkışladı, şişman adamın büyük üzüntüsüne. Kızarmış yüzle bir an durdu, sonra hançerini kemerine geri soktu ve aniden kapıdan çıkıp yağmurun içine doğru yürüdü.

"Ama şehri milliyetçilere nasıl teslim edebiliriz?" diye sordu yaşlı kadın.

Genç kadına döndü. "Bir milis gücü kurarsak, cephaneliği basıp şehir garnizonunu ele geçirebiliriz. Sonra da valiyi tutuklarız. Böylece şehir bizim olur. İmparatorluk ordusu bir mil güneyde kamp kurmuş durumda. Milliyetçiler saldırdığında, şehir surlarının güvenliğine çekilmeyi bekleyecekler. Ama vardıklarında, kapıların kilitli olduğunu görecekler. Kargaşa ve karışıklık içinde bozguna uğrayacaklar ve Milliyetçiler onları yok edecek. Bundan sonra, Milliyetçileri müttefiklerimiz olarak karşılayacağız. Şehri ele geçirmelerine yardım ettiğimiz için, Milliyetçilerin inancı gereği adil muamele ve hatta kendi kendilerini yönetme hakkı bile bekleyebiliriz.

"Düşünsenize," dedi hayalperest bir şekilde. "Ratibor, tüm şehir, tüm Rhenydd krallığı, Tur Del Fur gibi bir halk konseyi tarafından yönetiliyor!"

Bu, odadaki birçok kişinin hayal gücünü açıkça harekete geçirdi.

"Zanaatkarlar dükkanlarını kiralamak yerine kendilerine ait dükkanlara sahip olabilirler. Çiftçiler topraklarına sahip olabilir ve bunları vergisiz olarak oğullarına devredebilirler. Tüccarlar kendi fiyatlarını belirleyebilir ve vergiler yabancı savaşların masraflarını karşılamak için kullanılmaz. Bunun yerine, bu para şehri temizlemek için kullanılabilir. Yolları asfaltlayabilir, boş binaları yıkabilir ve şehrin tüm halkını bu iş için çalıştırabiliriz. Kendi şeriflerimizi ve icra memurlarımızı seçerdik, ama yapacak pek işleri olmazdı, çünkü özgür bir şehirde ne tür suçlar olabilir ki? Kendi mülklerine sahip özgür insanlar suç işlemeye gerek duymazlar."

"Bunun için savaşmaya hazırım," pencerenin yanında ailesiyle oturan bir adam dedi.

"Asfalt yollar için ben de savaşırım," dedi yaşlı kadın.

"Kendi toprağım olsun isterim," dedi bir başkası.

Diğerleri de ilgilerini dile getirdiler ve kısa sürede konuşma daha ciddi bir hal aldı. Sesler alçaldı ve erkekler küçük gruplar halinde konuşmak için bir araya toplandılar.

"Sen Rhenydd'lı değilsin, değil mi?" diye sordu biri Arista'ya.

Prenses, yanına bir kadının gizlice oturduğunu fark edince neredeyse sıçrayacaktı. Kadının koyu renk pantolon ve erkeklerin giydiği bol gömlek gibi tuhaf kıyafetler giydiği için, onun bir kadın olduğundan hemen emin olamadı. Arista, kısa sarı saçları ve benekli çilleri nedeniyle ilk başta onun ergen bir erkek olduğunu düşündü, ancak gözleri onu ele verdi. Gözleri, sanki çok daha yaşlı birinden çalınmış gibi ağır ve derindi.

"Hayır," dedi Arista endişeyle.

Kadın Arista'yı inceledi, yaşlı gözleri sanki vücudunun her çizgisini ve elbisesindeki her kırışıklığı ezberliyormuş gibi yavaşça vücudunu taradı. "Garip bir tavrın var. Yürüyüşün, oturuşun. Her şey çok... *hassas*, çok... düzgün."

Arista artık şaşkınlığını atlatmış, sadece sinirlenmişti. "Bana başkalarını tuhaf olmakla suçlayacak türde bir insan gibi gelmiyorsunuz," diye cevapladı.

"İşte!" dedi kadın heyecanla ve parmağını salladı. "Gördün mü? Başka biri bana erkeksi küçük fahişe derdi. Senin ise terbiye var. İnce imalarla konuşuyorsun, sanki... *bir prenses* gibi."

"Kimsin sen?" Hadrian aniden araya girerek ikisinin arasına girdi. Royce de garip kadının arkasındaki gölgelerden ortaya çıktı.

"*Sen kimsin?*" diye küstahça cevap verdi kadın.

The Laughing Gnome'un kapısı birden açıldı ve üniformalı imparatorluk muhafızları içeri akın etti. Masalar devrildi ve içkiler yere döküldü. Kapıya en yakın müşteriler korkuyla geri çekildi, köşelerde korkakça saklandı ya da kenara itildi.

"Herkesi tutuklayın!" diye bağırdı bir adam gür sesiyle. O, göbekli, koyu kaşlı ve sarkık yanaklı iri bir adamdı. Topuklarına ağırlığını verip başparmaklarını kemerine takmış, kalabalığa öfkeyle bakıyordu.

"Bu ne demek oluyor, Trenchon?" Ayers barın arkasından bağırdı.

"Ağzını kapalı tutsan iyi olur, Ayers, yoksa bu tavernayı kapatıp seni sabaha kadar prangaya vururum, hatta daha kötüsünü yaparım. Hainleri barındırmak ve komplocular için buluşma yeri sağlamak sana ölüm cezası getirir!"

"Ben hiçbir şey yapmadım!" diye bağırdı Ayers. "Hepsi o çocuk yüzünden. Her şeyi başlatan oydu ve Kilnar'dan gelen o kadın. Suçlu olanlar onlar. Ben her gece olduğu gibi içkileri servis ettim. Müşterilerin söylediklerinden ben sorumlu değilim."

Ben bu işin içinde değilim. Onlar ve birkaç kişi daha bu işe bulaşmıştı."

"Herkesi sorgulamaya götürün," diye emretti Trenchon. "Bu işin aslını astarını öğreneceğiz. Liderleri istiyorum!"

"Bu taraftan," dedi erkeksi kadın fısıldayarak. Arista'nın kolunu tutup, prensesi askerlerden uzaklaştırarak mutfağa doğru çekmeye başladı.

Arista geri çekildi.

Kadın iç geçirdi. "Valiyle kim olduğun ve burada ne yaptığın hakkında uzun bir konuşma yapmak istemiyorsan, şimdi beni takip edeceksin."

Arista, başını sallayan Royce'a baktı, ama yüzünde endişe vardı. Çantalarını alıp onu takip ettiler.

Ana girişten başlayarak, imparatorluk askerleri insanları yağmur ve çamurun içine sürüklemeye başladı. Kadınlar çığlık attı, çocuklar ağladı. Direnenler dövülerek dışarı atıldı. Arka kapının yakınında bulunanlar kaçmaya çalıştı, ancak daha fazla askerin beklediğini gördüler.

Erkeksi kadın kalabalığın içinden geçerek tavernanın mutfağına girdi, orada bir aşçı şaşkınlıkla ona baktı. "Dikkatli olun," dedi rehberleri. "Trenchon herkesi tutuklamak istiyor."

Aşçı, şok içinde kepçesini düşürdü ve onlar onu iterek, büyük kiler odasına doğru ilerlediler. Kapıyı kapatan kadın, kiler odasının zemininde bir gizli kapak olduğunu gösterdi. Kısa bir ahşap merdivenden aşağı inerek The Laughing Gnome'un şarap mahzenine girdiler. Duvarlar, peynir fiçileri ve tereyağı kapları gibi tozlu şişelerle doluydu. Kadın tavandan sarkan bir fener aldı, yukarıdaki kapıyı kapattı ve onları şarap raflarının arkasına, mahzenin uzak duvarına götürdü. Zeminde metal bir ızgara vardı. Eski bir tahta parçasını parmaklıklara sıkıştırdı ve onu kaldırdı.

"Hepiniz içeri girin," diye emretti.

Yukarıdan hala çığlıklar ve bağırışlar geliyordu, ardından mutfak zemininde ağır botların sesi duyuldu.

"Çabuk!" diye fısıldadı.

Royce ilk olarak içeri girdi ve merdiveni oluşturan metal basamaklardan aşağı indi. Karanlığa kayboldu ve Hadrian prensese onu takip etmesini işaret etti. Suyu dalıyormuş gibi derin bir nefes aldı ve aşağı indi.

Merdiven, Arista'nın beklediğinden çok daha derine iniyordu ve beklediği dar ve sıkışık tünel yerine, kendini büyük bir galeriye düşerken buldu.

ve koku çok belirgindi. Kadın duraksamadan ve tek kelime etmeden uzaklaştı. Onun ışığını takip etmekten başka çareleri yoktu.

Yukarıdaki şehri gördükten sonra Arista'nın hayal edebileceğinden çok daha büyük ve görkemli bir kanalizasyondaydılar. Tuğla ve taştan duvarlar, dekoratif mozaik kiremitlerle kaplı tavana kadar dört metre yüksekliğindeydi. Birkaç metre aralıklarla ızgaralar, tavandan dökülen şelaleler oluşturuyor ve sağır edici bir gürültüyle yağmur gibi yağıyordu. Yağmur suyu, tünelin ortasında köşelerde çalkalanıp bölücülere çarparak köpürür ve duvarları sıçratarak koyu lekeler bırakıyordu.

Kadın duvarın yanındaki tuğla bordürde hızla ilerlerken, fenerle onu takip ettiler. Tavanı destekleyen kaburgalar gibi, kalın taş kemerler düzenli aralıklarla dışarı çıkıntı yapıyordu ve yollarını kesiyordu. Kadın bunları kolayca atlatıyordu, ancak elbisesiyle Arista'nın sütunları geçmesi ve kaygan taş bordürde dengede kalması çok daha zordu. Onun altında, fırtınanın yağmur suyu, odada yankılanan, kirli su ve enkazdan oluşan hızlı akan bir nehir oluşturmuştu.

Koridor dört yönlü bir kavşağa ulaştı. Üst köşelerdeki taşlara küçük notlar oyulmuştu. Bunlarda bir yönde HONOR WAY (Onur Sokağı) Yolu), diğer yönde HERALD'S STREET (Haberci Sokağı) yazıyordu. Fenerli kadın hiç tereddüt etmedi ve duraksamadan döndü, onları Onur Yolu'na doğru tehlikeli bir hızla götürdü. Aniden durdu.

Kanalizasyon nehrinin kenarındaki kaldırımında durdular. Burası, biraz daha geniş ve sessiz olması dışında, geçtikleri koridorun diğer kısımlarından farksızdı.

"Devam etmeden önce emin olmalıyım," diye başladı. "Buradaki hanımefendinin aslında Melengar Prensesi Arista Essendon olduğunu tahmin ederek işleri kolaylaştırayım. Siz Hadrian Blackwater'sınız ve Colnora'nın ünlü İblisi Duster'sınız. Doğru mu?"

"O zaman sen bir Elmas olursun," dedi Royce.

"Hizmetinizdeyim." Gülümsedi ve Arista, yüzünün ne kadar kedi gibi olduğunu düşündü, çünkü hem dostça hem de aynı zamanda sinir bozucu görünüyordu. "Bana Quartz diyebilirsiniz."

"Öyleyse, haklı olduğunu varsayabilirsin."

"Bizi oradan kurtardığın için teşekkürler," dedi Hadrian.

"Teşekkür etmene gerek yok. Bu benim işim ve bu özel durumda, benim için büyük bir zevk. Colnora'dan ayrıldığından beri nerede olduğunu bilmiyorduk, ama bu yoldan geçeceğini umuyordum. Şimdi beni takip et."

Kadın tekrar koşmaya başladı ve Arista bir kez daha onu takip etmekte zorlandı.

"Burası nasıl böyle?" Hadrian, Arista'nın arkasından sordu. "Bu kanalizasyon inanılmaz ama yukarıdaki şehirde toprak yollar var."

"Ratibor her zaman Ratibor değildi," diye bağırdı Quartz. "Bir zamanlar daha büyük bir yerdı. Her şey unutuldu, bu kanalizasyon gibi yüzyıllar boyunca kir ve gübre altında gömüldü."

Tünelde ilerlediler ve tuğlalarla çevrili, biraz girintili bir alana geldiler. Quartz ahşap bir panele yaslandı ve kuvvetlice itti. Panel hafifçe içe doğru kaydı. Parmaklarını aralığa soktu ve paneli yana doğru kaydırarak gizli bir tüneli ortaya çıkardı. İçeri girdiler ve kısa bir merdiveni çıkarak ahşap bir kapıya ulaştılar. Kapının aralıklarından ışık sızıyordu ve diğer taraftan sesler geliyordu. Quartz kapıyı çaldı ve açtı, insanların doldurduğu büyük bir yeraltı odası ortaya çıktı.

Masalar, sandalyeler, çalışma masaları ve dört katlı ranzalar odayı dolduruyordu. Oda, bol miktarda mum damlası döken sayısız mumla aydınlatılıyordu. Kararmış bir ocakta ateş yanıyordu ve büyük bir demir tencere döner bir koldan asılı duruyordu. Birkaç büyük sandık açıktı ve içlerinde gümüş eşyalar, şamdanlar, giysiler, şapkalar, pelerinler ve hatta elbiseler sıralanmıştı. Diğer sandıklarda ise cüzdanlar, ayakkabılar ve ipler vardı. En az bir sandık kısmen madeni paralarla doluydu, çoğu bakırdı, ancak Arista ateşin ışığında birkaç gümüş ve ara sıra altın paranın parladığını gördü. Kapı açılır açılmaz bu son sandığı kapattılar.

Oda, hepsi genç, zayıf avcılar olan ve tuhaf giysiler giymiş bir düzine insanla doluydu.

"Rat's Nest'e hoş geldiniz," dedi Quartz onlara. "Sıçanlar, size Colnora'dan gelen üç gezgini tanıtayım." Omuzlar düzeldi, eller silahlardan çekildi ve Arista bir dizi nefes verme sesi duydu. "Arkadaki yaşlı beyefendi Polonyalı." Quartz, bazılarının başlarının üzerinden, dağınık sakalı ve sarkık gözleri olan uzun boylu, zayıf bir adamı işaret etti. Adam, bir piskoposun giyeceğı gibi, uzun siyah bir şapka ve dramatik görünümlü bir pelerin giyiyordu. "O bizim korkusuz liderimiz."

Bu yorum bir kahkaha tufanına neden oldu.

"Lanet olsun sana, Quartz!" dokuz yaşından büyük olmayan bir çocuk ona küfretti.

"Üzgünüm, Carat," dedi ona. "Ben oradayken Gnome'a girdiler."

"İmp'lerin Gnome'a saldırdığını duyduk," dedi Polish.

"Evet, yaptılar." Quartz parladı.

Gözler onlardan ayrıldı ve aniden Quartz'a odaklandı. Quartz, yumuşak, yıpranmış bir sandalyeye otururken dramatik bir duraklama yaptı ve bacaklarını koltuğun koluna atarak kendinden emin bir tavır sergiledi. Odanın üyeleri etrafında toplanırken, dikkatlerin üzerinde olması hoşuna gitmişti.

"Emery yine konuşuyordu," diye başladı, hevesli bir dinleyici kitlesine hitap eden usta bir hikaye anlatıcısı gibi. "Bu sefer insanlar gerçekten dinliyordu. Bir şeyler başlatmış olabilir, ama Laven'ın sinirine dokundu. Laven onu düelloya davet etti, ama Emery kılıçla hançerle dövüşeceğini söyledi, bu da Laven'ı gerçekten kızdırdı ve Gnome'dan fırlayıp çıktı. Emery o anda kaçması gerektiğini bilmeliydi, ama Laven ile olan anlaşmazlığı onu kalabalığın gözünde gerçekten iyi gösterdi, bu yüzden devam etti."

Arista, hırsızların her kelimesine kulak kabarttığını fark etti. Quartz, hikayesinin dramını geniş kol hareketleriyle zenginleştirirken, onlar büyülenmiş gibi dinliyorlardı.

"Laven, piç herif, Bailiff Trenchon'a gider, değil mi? Ve kasaba garnizonuyla geri döner. İçeri dalarlar ve herkesi vatana ihanetten tutuklamaya başlarlar."

"Ayers ne yaptı?" diye heyecanla sordu Polish.

"Ne yapabiliirdi ki? 'Neler oluyor?' diye sordu ve ona susmasını söylediler, o da susdu."

"Ölen oldu mu?" diye sordu Carat.

"Ben görmedim, ama buradaki misafirlerimizi kurtarmak için oradan hemen kaçmak zorunda kaldım."

"Emery'yi götürdüler mi?"

"Sanırım öyle, ama ben görmedim."

Polish odanın diğer ucuna geçerek onlara yaklaştı. Onaylar gibi başını salladı ve dalgın dalgın ince sakalını çekti.

"Prenses Arista," dedi resmi bir şekilde ve beceriksizce selam verirken şapkasını kaldırdı. "Lütfen burayı mazur görün. Sizin gibi önemli misafirleri burada sık sık ağırlamıyoruz ve açıkçası, ne zaman geleceğinizi, hatta geleceğinizi bile bilmiyorduk."

"Bilseydik, en azından fareleri yıkardık!" arkadan biri bağırdı ve daha fazla kahkaha kopardı.

"Sessiz ol, seni ahlaksız. Onları affedin, hanımefendi. Onlar en aşağılık dejenere tiplerdir ve yaşam tarzları durumlarını daha da kötüleştirir. Onları yüceltmeye çalışıyorum, ama gördüğünüz gibi pek başarılı olamadım."

"Çünkü buradaki en büyük alçak sensin, Polish," diye Quartz ona ateş püskürdü.

Polish bu yorumu görmezden geldi ve Royce'a döndü. "Duster?" dedi, kaşını kaldırarak.

Bu isim anıldığında, tüm oda sessizleşti ve herkes daha iyi görebilmek için öne doğru itti.

"Onun daha iri olduğunu sanıyordum," dedi biri.

"O Duster değil," dedi Carat, cesurca öne çıkarak. "O sadece yaşlı bir adam."

"Carat," dedi Quartz küçümseyerek, "ayakkabıcıların yeni köpeği bile sana göre yaşlı."

Bu sözler daha fazla kahkaha kopardı ve Carat, Quartz'ın ayaklarını sandalyenin kolundan tekmeledi. "Kapa çeneni, çilli surat."

"Delikanlı haklı," dedi Polish.

"O kadar da çilli değilim," diye karşılık verdi Quartz.

Polish gözlerini devirdi. "Hayır, demek istediğim, bunun gerçekten Duster ve prenses *olduğunu* nasıl bilebiliriz? İmpler bizim aradığımızı biliyor ve bize tuzak kuruyor olabilirler. Kim olduğunla ilgili herhangi bir kanıtın var mı?"

Bunu söylerken, Arista, Polish'in elini kemerindeki uzun siyah hançere kaydırıldığını fark etti. Odadaki diğerleri yavaş ama tehditkar hareketlerle dağılmaya başladı. Sadece Quartz sandalyesinde rahatça oturmaya devam etti.

Hadrian biraz endişeli görünüyordu, Royce pelerinini çıkarıp yere attı. Gözler, kemerindeki beyaz bıçağına dikilmişti. Herkes onun bir sonraki hamlesini endişeyle bekliyordu. Royce, gömleğinin düğmelerini yavaşça açıp sol omzunu ortaya çıkarmak için gömleğini aşağı çekerek onları şaşırttı ve M şeklinde bir yara izi ortaya çıktı.

Polish öne eğildi ve yara izini inceledi. "Manzant'ın İşareti," dedi ve yüzündeki ifade hayretle değişti. "Duster, o hapishaneden kaçan tek bilinen kişi."

Royce pelerinini tekrar giyerken, hepsi başlarını sallayıp hayranlık dolu seslerle mırıldandılar.

"Bana hala bir canavar gibi görünmüyor," dedi Carat küçümseyerek. " sadece çünkü hiç görmedin onu ilk şey sabah," dedi Hadrian. "Kahvaltısını yapana kadar tam bir canavar olur."

Bu, Diamonds'tan bir kıkırdama ve Carat'tan isteksiz bir gülümseme getirdi.

"Bu konu hallolduğuna göre, işimize dönebilir miyiz?" diye sordu Royce. "Jewel'e Etcher'ın bir hain olduğunu haber vermeli ve Gaunt ile bir görüşme ayarlanıp ayarlanmadığını öğrenmelisin."

"Her şeyin bir zamanı var," dedi Polish. "Önce halletmemiz gereken çok önemli bir mesele var."

"Doğru." Quartz canlandı, ayağa fırladı ve ana masaya oturdu. "Ödeyin, millet!"

Hırsızlar isteksizce cüzdanlarını çıkarıp paraları sayarken sinirli homurtular duyuldu. Her biri Quartz'ın önüne gümüş yığınları koydu. Polish ona katıldı ve birlikte saymaya başladılar.

"Sen de, Set," dedi Quartz. "Yarım taş kadar eksiktin."

Herkes işini bitirdiğinde, Polish ve Quartz ganimeti iki yığına böldüler.

"Onları bulan kişi olarak?" dedi, Polish'e gülümseyerek.

Polish somurtarak ona bir yığın gümüş uzattı, Arista da onu kendi çantasına attı. Çanta o kadar şişmiş ve ağırlaşmıştı ki, iki eliyle tutması gerekiyordu.

"Buraya gelemeyeceğimizi mi düşündün?" diye sordu Arista. "Evet, çoğu kişi öyle düşündü," diye cevapladı Polish gülümseyerek.

"Polish ve ben hariç," dedi Quartz mutlu bir şekilde. "Senin de başaracağını düşündüğümde değil. Sadece olasılıkları ve başarırsan büyük bir kazanç elde etme şansını sevdim."

"Harika zihinler, canım," dedi Polish, kendi payını da cüzdanına koyarken. "Gerçekten harika zihinler."

Hazineleri sandığa güvenli bir şekilde kilitledikten sonra, Polish daha ciddi bir ifadeyle döndü. "Quartz, Set'i al ve Milliyetçilerin kampını ziyaret et. Bir görüşme ayarlayabilir misin bir bak. Degan Caddesi'nden git. Şu anda en güvenli yol o."

"Şiirsel olduğunu söylemeye gerek yok," dedi Quartz, kendi sezgisine gülümseyerek. Set'e el salladı, Set de pelerinini aldı. "Sandığımda ne kadar para olduğunu tam olarak biliyorum," dedi Quartz, çantasını sandığa bırakırken herkese. "Döndüğümde orada olsa iyi olur, yoksa *herkesin* bedelini ödediğinden emin olurum."

Kimse alay etmedi ya da gülmedi. Görünüşe göre, para söz konusu olduğunda hırsızlar şaka yapmazlardı.

"Evet, evet, şimdi ikiniz de dışarı çıkın." Polish onları kanalizasyona kovdu, sonra yeni misafirlere döndü. "Hmm, şimdi sizinle ne yapalım? Şehir muhafızları çılgına dönmüşken bu gece dışarı çıkamayız, ayrıca hava da çok kötü. Belki sabah size güvenli bir yer bulabiliriz, ama bu gece maalesef hepiniz bizim mütevazı evimizde kalmak zorunda kalacaksınız. Gördüğünüz gibi, bir prenses için en iyi konaklama imkanlarımız yok."

"Benim için sorun yok," dedi.

Polish ona şaşkınlıkla baktı. "Prenses *olduğundan* emin misin?" "Her geçen gün daha da insanlaşıyor," dedi Hadrian, ona gülümseyerek.

"Burada uyuyabilirsiniz," dedi Carat, ranzalardan birinde zıplayarak.

"Bu Quartz'ın yatağı, alttaki ise Set'in. Bütün gece dışarıda olacaklar."

"Teşekkür ederim," dedi Arista, alt ranzaya oturarak. "Sen tam bir beyefendisin."

Carat bu söz üzerine dikleşti, göğsünü kabarttı ve Arista'ya sevgiyle gülümsedi.

"O sefil bir hırsız, borçlarını ödeyemiyor, işte o kadar," diye uyardı Polish, parmağıyla işaret ederek. "Bana hala borcun var, unuttun mu?"

Çocuğun gururlu yüzü düştü.

"Degan Gaunt'ın adını bir caddeye verdiklerine şaşırdım," dedi Arista, konuyu değiştirerek. "Onun bu kadar popüler olduğunu bilmiyordum."

Birkaç kişi kıkırdadı.

"Yanlış anladın," dedi buruşuk yüzlü yaşlı bir adam.

"Sokağın adı Gaunt'tan gelmiyor," diye açıkladı Polish. "Gaunt'un annesi ona sokağın adını vermiş."

"Gaunt Ratiborlu mu?" diye sordu Hadrian.

Polish, sanki güneşin varlığını sorgulamış gibi ona baktı. "Degan Caddesi'nde doğdu. Korsanlar tarafından kaçırıldığını ve hayatının orada değiştiğini, efsanesinin de orada başladığını söylüyorlar."

Hadrian Royce'a döndü. "Gördün mü? Ratibor'da büyümek her zaman kötü bir şey değil."

"Duster Ratiborlu mu? Nerede yaşıyordun?"

Royce gözlerini çantasına dikti. "Etcher hakkındaki mesajı Colnora'ya göndermek için birini göndermelisin, sence de öyle değil mi? Jewel onun hakkında hemen bilgi almak isteyecektir ve herhangi bir gecikme insanların ölümüne neden olabilir."

Polish, Royce'a parmağını salladı. "Seni hatırlıyorum, biliyor musun? Hiç tanışmadık ama sen Diamond'dayken ben de oradaydım. Herkese ne yapması gerektiğini söyleyen oldukça önemli birisiydin." Polish kıkırdadı. "Sanırım bu alışkanlıktan kurtulmak zor, değil mi? Yine de, pratik yapmak mükemmelliğe götürür," dedi Polish, arkasını dönerek. "Burada kullanabileceğin kuru battaniyeler var. Sabah daha iyi bir çözüm buluruz."

Royce ve Hadrian çantalarını karıştırdılar. Arista onları kıskançlıkla izledi. Etcher onun paketini yanına almıştı. Belki kanıt olarak ihtiyacı vardı, ya da içinde değerli bir şey olabileceğini düşünmüştü. Her halükarda, onun buna ihtiyacı olmayacağını biliyordu. Muhtemelen, çantasının hala atın üzerinde olduğunu unutmuştu. Kaybettiği şeyler çok değerli değildi: buruşuk ve kirli bir elbise, geceliği ve bornozu, kris hançeri ve bir battaniye. Yanında kalan tek şey, onun için önemli olan tek şeydi: babasından kalan saç fırçası. Saç fırçasını çıkardı. Karışık saçlarını düzeltmeye çalıştı.

"İnsanlarla çok iyi anlaşıyorsun, Royce," dedi Hadrian, başka bir çantayı açarken.

Royce, Arista'nın anlayamadığı bir şey mırıldandı ve eşyalarına aşırı odaklanmış görünüyordu.

"Nerede yaşıyordun, Royce?" diye sordu Arista. "Buradayken."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonunda, "Bu kanalizasyonda uyuduğum ilk sefer değil," diye cevap verdi.

Güneş ufukta henüz yeni görünmeye başlamıştı ki, hava çoktan sıcak ve boğucu bir nem tabakasıyla ağırlaşmıştı. Yağmur durmuştu ama bulutlar hala gökyüzünde asılı duruyor, güneşi süt rengi bir sisle örtüyordu. Sokaklar su birikintileriyle doluydu, cam gibi durgun kahverengi su birikintileri. Zayıf ve uyuz bir melez köpek pazarda dolaşüyor, çöpleri kokluyordu. Bir fareyi kovalayan köpek, onu kanalizasyona kadar takip etti. Fareyi kaybettikten sonra, kahverengi sudan yaladı ve sonra nefes nefese yere yığıldı. Böcekler ortaya çıktı. Büyük su birikintilerinin üzerinde sivrisinek bulutları oluştu ve ısırgan sinekler bağlı atların etrafında dönüyordu. Atlar başlarını sallayarak, toynaklarını yere vurarak veya kuyruklarını sallayarak ellerinden geldiğince böceklerle savaşıyorlardı. Çok geçmeden insanlar ortaya çıktı. Çoğu sade elbiseler giymiş kadınlardı. Az sayıdaki erkekler gömleksizdi ve herkes çıplak ayakla dolaşıyordu, bacakları dizlerine kadar çamurla kaplıydı. Dükkanlar ve tezgahlar açılar ve sineklerin zevkine göre, meyve, yumurta, sebze ve biraz etten oluşan yetersiz bir ürün yelpazesini sergilediler.

Royce neredeyse hiç uyumamıştı. Birkaç dakikadan fazla gözlerini kapatmaya cesaret edemeyen Royce, sonunda vazgeçmişti. Şafak sökmeden bir süre önce kalkıp yüzeye çıktı. Çamurda terk edilmiş bir vagonun üzerine tırmandı ve East End Meydanı'nın canlanmasını izledi. Bu manzarayı daha önce de görmüştü, sadece yüzler farklıydı. Bu şehri nefret ediyordu. Eğer bir insan olsaydı, on yıllar önce boğazını kesmiş olurdu. Çamurlu, su birikintileriyle dolu meydanı izlerken bu düşünce ona çekici geldi. Bazı sorunlar bıçak çekerek kolayca çözülebilirdi, ama diğerleri...

Yalnız değildi.

Gün ağardıktan kısa bir süre sonra, Royce çamurun içinde bir arabanın altında yatan bir çocuk gördü, sadece başı çamur izlerinin üzerinde görünüyordu. Saatlerce ikisi de birbirlerinin farkındaydı, ama hiçbirini bunu kabul etmedi. Dükkanlar açılmaya başladığında, çocuk çamurlu yatağından kaydı, daha büyük su birikintilerinden birine sürünerek gitti ve çamurun bir kısmını yıkadı. Kafasını suya daldırmadığı için saçları gri kil ile kaplı kaldı. Çocuk yol boyunca ilerlerken, Royce onun neredeyse çıplak olduğunu ve boynuna bağlı küçük bir kese taşıdığını gördü. Royce, kesenin çocuğun tüm eşyalarını içerdiğini biliyordu. Kesmek için küçük bir cam parçası, ip, çekiçlemek ve kırmak için pürüzsüz bir taş ve belki bir iki bakır para olduğunu hayal etti. Eğer gerekirse, hayatını vererek savunacağı bir servetti bu.

Çocuk, bozulmamış bir su birikintisine gitti ve yüzeyinden bolca su içti. Dokunulmamış yağmur suyu en iyisiydi. Kuyu suyundan daha temiz, daha taze ve elde etmesi çok daha kolaydı; çok daha güvenliydi.

Çocuk ona dikkatle bakıyor, sürekli göz ucuyla ona bakıyordu.

Sabah yıkamasını bitiren çocuk, hâlâ kapalı olan fiçı ustasının dükkânının etrafında dolaştı. İki bağlı atın arasına saklandı ve onların çamurlu bacaklarını ovuşturdu. Royce'a bir kez daha sinirli bir bakış attı ve sonra bakkalın yönüne bir çakıl taşı attı. Hiçbir şey olmadı. Çocuk başka bir taş aradı, durakladı, sonra tekrar attı. Bu sefer taş bir sürahiye çarptı, sürahi devrildi ve içindeki süt döküldü. Bakkal acı içinde bağırdı ve kurtarabileceği ne varsa kurtarmaya koştu. O bunu yaparken, çocuk küçük bir ekşi elma ve bir yumurta çalmak için koşarak uzaklaştı. Hızlıca yakaladı ve bakkal dönmeden önce fiçı ustasının ahırının köşesine geri döndü.

Royce'u izlerken göğsü inip kalkıyordu. Bir an durakladı, sonra yumurtayı kırdı ve yapışkan içeriğini ağzına döktü, zevkle yuttu.

Royce, sahipsiz çocuğun sağ omzunun üzerinden iki kişinin yaklaştığını gördü. Onlar da onun gibi çocuklardı, ama daha büyük ve iriydiler. Biri ayak bileklerine kadar uzanan erkek pantolonu giyiyordu. Diğerisi ise beline bir ip ile bağlanmış kirli bir tunik ve yırtık bir deri kemerden yapılmış bir kolye takıyordu. Çocuk onları çok geç fark etti. İkisi onu saçından yakalayıp sokağa sürüklediler ve yüzünü çamura bastırdılar. Daha iri olan çocuk, elinden elmayı kaptı ve boynundaki keseyi yırttıktan sonra onu bıraktı.

Öksürerek, nefes nefese ve kör olan çocuk nefes almakta zorlanıyordu. Kafasını kaldırıp etrafına bakındı ama sadece hava buldu. Büyük pantolon giyen çocuk karnına tekme attı ve çocuk dizlerinin üzerine çöktü. Tunik giyen çocuk da sırayla çocuğa bir tekme attı, onu yan tarafına vurarak tekrar çamura düşürdü. Biri elma, diğeri boyun çantasını sallayarak Herald Sokağı'nda ilerlerken gülüyorlardı.

Royce, sokakta yatan çocuğu izledi. Kimse yardım etmedi. Kimse fark etmedi. Çocuk yavaşça tekerlekli arabanın altındaki barınağına geri süründü. Royce, çocuğun çamurda yumruğunu vururken ağladığını ve küfrettiğini duyabiliyordu.

Yanağında bir şey hissedenden Royce, ıslaklığı sildi. Ayağa kalktı, nefesinin bu kadar sığ olmasına şaşırdı. Tahta yürüyüş yolunu takip ederek bakkala gitti, bakkal ona parlak bir gülümsemeyle karşıladı.

"Bugün çok sıcak, değil mi efendim?"

Royce onu görmezden geldi. Bulabildiği en büyük, en olgun elmayı seçti

"Beş bakır para lütfen, bayım."

Royce, kadına tek kelime etmeden ödemeyi yaptı, sonra kesesinden som altın bir tenent çıkardı

çantasından çıkardı ve elmanın yan tarafına bastırdı. Meydanı geçerek geri döndü. Bu sefer farklı bir yoldan gitti, çocuğun altında yattığı arabadan geçen yoldan, ve bu sırada elma parmaklarından kayarak çamura düştü. Royce beceriksizliğine küfrederek yoluna devam etti.

Gün öğleye yaklaşırken, sıcaklık bunalıcı hale geldi. Arista, Diamond'ın zulasında bulunduğu erkek çocuk kıyafetlerinden oluşan bir karışık giysi giymişti. Şekilsiz bir şapka saçlarının çoğunu gizliyordu. Yıpranmış, büyük beden bir tunik ve yırtık pantolon ona talihsiz bir sokak çocuğu görünümü veriyordu. Ratibor'da bu, onun neredeyse görünmez olmasını garanti ediyordu. Hadrian, bunun ağır elbisesi ve pelerininin daha rahat olduğunu tahmin etti.

Üçü, Legends ve Lore'un kesiştiği noktaya vardılar. Arista'yı Rat's Nest'te bırakmak konusunda kısa bir tartışma yaşandı, ancak Hintindar'dan sonra Hadrian onu gözünün önünden ayırmak istemiyordu.

İki caddenin kesiştiği nokta, şehirde çok yaygın olan keskin açılardan birini oluşturunuyordu. Burada pasta şeklinde bir kilise hakimdir. Taştan yapılmış bina, ahşap komşuları arasında göze çarpıyordu, ağır, aşırı inşa edilmiş yapısı bir ibadet yerinden çok bir kaleyi andırıyordu.

"Neden Nyphron kilisesi?" Hadrian, girişe vardıklarında sordu. "Belki de yanlış anladık. Ne aradığımı bile bilmiyorum."

Royce, Hadrian'a dirsek attı ve köşe taşını işaret etti. Taşın yüzeyine oyulmuş mezar yazısı şöyle diyordu:

KURULUŞ YILI 2992

"Sen doğmadan önce, doksan iki yılında," diye fısıldadı. "Bunun bir tesadüf olduğunu sanmıyorum."

"Kiliseler, topluluklarındaki doğum, evlilik ve ölümlerle ilgili kayıtlar tutar," diye belirtti Arista. "İnsanların öldüğü bir savaş olmuşsa, bunun kaydı olabilir."

Hadrian kalın meşe kapıları çekti, ama kilitliydi. Kapıyı çaldı, cevap gelmeyince tekrar çaldı. Yumruğuyla kapıyı yumrukladı ve tam Royce başka bir giriş yolu aramaya başlamışken kapı açıldı.

"Üzgünüm, ama ayinler yarın başlayacak," dedi yaşlı bir rahip. Her zamanki cüppesini giymişti. Kel kafası ve kırışık yüzü, zar zor açılmış kapının küçük aralığından dışarı bakıyordu. "Sorun değil. Ayin için gelmedim," diye cevapladı Hadrian. "Kilise kayıtlarına bakabilmeyi umuyordum." "Kilise kayıtlarına bakabilir miyim diye umuyordum." "Kayıtlar mı?"

Hadrian, Arista'ya baktı. "Kiliselerin doğum ve ölüm kayıtlarını sakladığımı duydum."

"Evet, ama neden görmek istiyorsunuz?"

"Birine ne olduğunu bulmaya çalışıyorum." Rahip şüpheli bir ifadeyle baktı. "Babam," diye ekledi.

Rahibin yüzünde anlayış belirdi ve onları içeri davet etti.

Hadrian'ın beklediği gibi, içerisi bunaltıcı bir karanlıkta idi. Altarın her iki yanında ve ibadet salonunun çeşitli yerlerinde mumlar yanıyordu, ancak bunlar aydınlatmaktan çok karanlığı vurgulamaya yarıyordu.

"Aslında burada çok iyi kayıtlar tutuyoruz," dedi rahip, arkalarından kapıyı kapatırken. "Bu arada, ben Monsignor Bartholomew. Saygıdeğer Piskopos Talbert Ervanon'a hacca gittiği için kiliseye ben bakıyorum. Siz kimsiniz?"

"Hadrian Blackwater." Royce ve Arista'yı işaret etti. "Bunlar benim arkadaşlarım."

"Anlıyorum. Öyleyse lütfen beni izleyin..." dedi Bartholomew.

Hadrian kiliselerde fazla zaman geçirmemişti. Karanlık, ihtişam ve heykellerin ona bakan gözleri onu tedirgin ediyordu. Ormanlarda, tarlalarda, kulübelerde veya kalelerde kendini evinde hissedirdi, ama kiliselerin içi onu her zaman rahatsız ederdi. Bu kilisenin tavanı, Nyphron kiliselerinde yaygın olan mermer sütunlar, beş yapraklı taş işçiliği ve kör süslemeli pervazlarla destekleniyordu. Sunak, üç geniş kapısı ve mavi-yeşil mermer üst kısmı olan, süslü oyma ahşap bir dolaptı. Aklına, Essendon Kalesi'nde Magnus'u saklayan benzer bir dolap geldi. Magnus, onu ve Royce'u Amrath'ın ölümünden suçlamak için bekleyen bir cüceydi. Bu olay, onun ve Royce'un Medford kraliyet ailesinde uzun süreli istihdamlarının başlangıcı olmuştu.

Bu dolapta daha fazla mum yanıyordu ve üç büyük yaldızlı kitap mühürlenmişti. Salifan tütsüsünün mide bulandırıcı tatlı kokusu çok yoğundu. Altarın üzerinde Novron'un zorunlu alabaster heykeli duruyordu. Her zamanki gibi, elinde kılıcıyla diz çökmüş, tanrı Maribor ise başının üzerinde durmuş, oğlunun başına taç takarak onu dünyanın hükümdarı ilan ediyordu. Hadrian'ın ziyaret ettiği tüm kiliselerde, Ervanon'un Taç Kulesi'nde saklanan orijinal heykelin bir kopyası vardı. Aralarındaki tek fark boyut ve malzemeydi.

Rahip bir mum alarak onları dar, kıvrımlı bir merdivenden aşağıya indirdi. Merdivenin sonunda, yanında bir çiviye asılı demir bir anahtar bulunan bir kapının önünde durdular. Rahip anahtarı aldı ve büyük kare kilide sokup, tıkırdayana kadar çevirdi. Kapı gıcırdayarak açıldı ve rahip anahtarı yerine koydu.

"Anahtarı orada tutmak pek mantıklı değil, değil mi?" diye sordu Royce.

Rahip boş boş ona baktı. "Ağır ve taşımayı sevmiyorum."

"O zaman neden kapıyı kilitliyorsun?"

"Kapalı tutmanın tek yolu bu. Açık bırakılırsa fareler parşömenleri yerler."

İçeride, mahzen yukarıdaki kilisenin yarısı kadar büyüklüğündeydi ve tavana kadar uzanan ve kalın deri ciltli kitaplarla dolu raflarla bölünmüştü. Rahip, kapının yanında asılı olan bir fener yakmak için bir dakika bekledi.

"Hepsi kronolojik sırayla dizilmiş," dedi fenerin ışığıyla ortaya çıkan alçak tavanı ve kilisenin geri kalanında kullanılan büyük bloklar ve tuğlalardan oldukça farklı, küçük yığılmış taşlardan yapılmış duvarları göstererek.

"Hangi dönemi arıyorsunuz? Babanız ne zaman öldü?"

"Yirmi dokuz doksan iki."

Rahip tereddüt etti. "92 mi? Bu kırk iki yıl önceydi. Çok iyi yaşlanmışsınız. Kaç yaşındaydınız?"

"Çok genç."

Rahip şüpheli bir ifadeyle baktı. "Üzgünüm. 92 yılına ait kayıtlarımız yok."

"Dışarıdaki temel taşında bu kilisenin o tarihte inşa edildiği yazıyor,"

dedi Royce. "Yine de istediğiniz kayıtlar elimizde yok."

"Neden?" diye ısrar etti Hadrian.

Rahip omuz silkti. "Belki bir yangın çıkmıştır."

"Yangın çıkmış olabilir *mi*? Bilmiyor musunuz?"

"Kayıtlarımız size yardımcı olamaz, lütfen beni takip edin, sizi dışarı çıkarayım." Rahip çıkışa doğru bir adım attı.

Royce yoluna çıktı. "Bir şey saklıyorsunuz."

"Öyle bir şey yapmıyorum. Sen doksan ikiden kalma kayıtları görmek istedin, ama öyle bir şey yok."

"Soru şu: neden?"

"Birçok nedeni olabilir. Ben nereden bileyim?"

"O tarihe ait kayıtların olmadığını bakmadan bile bildiğiniz gibi," diye cevapladı Royce, sesini alçaltarak. "Bize yalan söylüyorsunuz, bu da yine neden sorusunu gündeme getiriyor."

"Ben bir monsenyörüm. Kendi kilisemde yalan söylemekle suçlanmaktan hoşlanmıyorum."

"Ben de yalan söylenmesinden hoşlanmıyorum." Royce bir adım öne çıktı. "Ben de," diye cevapladı Bartholomew. "Sen kimsenin babasını aramıyorsun

. Beni aptal mı sanıyorsunuz? Neden buraya geri döndünüz? O iş onlarca yıl önce bitti. Neden hâlâ bunun peşindesiniz?"

Royce, Hadrian'a bir bakış attı. "Daha önce buraya hiç gelmedik."

Rahip gözlerini devirdi. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Seret neden hâlâ bunu araştırıyor? Sen Sentinel Thranic'sin, değil mi?" Royce'u işaret etti. "Talbert bana onu sorguya çektiğini söyledi, kilisenin bir piskoposunu! Patrik, evcil hayvanlarının ne yaptığını bilseydi, hepiniz dağıtılırdınız. Zaten neden hâlâ var olarsınız ki? Novron'un Varisesi tahtında, değil mi? Hepimizin inanması gereken bu değil mi? Sonunda Novron'un tohumunu buldunuz ve dünya sonunda düzeldi. Sizler, görev sürenizin bittiğini, artık size ihtiyacımız olmadığını kabul edemiyorsunuz - tabii hiç ihtiyacımız olmuşa."

"Biz seret değiliz," dedi Hadrian, "ve buradaki arkadaşım kesinlikle bir nöbetçi değil."

"Öyle mi? Talbert onu mükemmel bir şekilde tanımladı: küçük, sıırım gibi, korkutucu, *tıpkı Ölüm'ün kendisi gibi*. Ama sakalını kesmiş olmalısın."

"Ben bir nöbetçi değilim," dedi Royce.

"Sadece kırk iki yıl önce burada ne olduğunu öğrenmeye çalışıyoruz," diye açıkladı Hadrian. "Ve haklısınız. Babamın ölümünün kaydını aramıyorum, çünkü onun burada ölmediğini biliyorum. Ama o buradaydı."

Monsenyör tereddüt etti, Hadrian'a bakarak Royce'a gizli gizli bakışlar attı. "Babanızın adı neydi?" diye sordu sonunda.

"Danbury Blackwater."

Rahip başını salladı. "Adını hiç duymadım."

"Ama ne olduğunu biliyorsunuz," dedi Royce. "Neden bize anlatmıyorsunuz bize anlatmıyorsunuz?"

"Neden kilisemden çıkmıyorsunuz? Kim olduğunuzu bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum. Olan oldu. Bitti. Hiçbir şey bunu değiştiremez. Beni rahat bırakın."

"Sen oradaydın," diye mırıldandı Arista, gerçeği fark etmiş gibi. "Kırk iki yıl önce orada vardın, değil mi?"

Monsenyör dişlerini sıkarak ona sert bir bakış attı. "İsterseniz rafları karıştırın," dedi pes etmiş bir şekilde. "Umurumda değil. Çıkarken kapıyı kilitleyin. Ve ışığı söndürmeyi unutmayın."

"Bekle." Hadrian, gömleğinden madalyonunu çıkarıp ışığa doğru tutarken hızlıca konuştu. Bartholomew gözlerini kısarak yaklaşmış madalyonu inceledi.

"Onu nereden buldun?"

"Babam bana bıraktı. Ayrıca bana bir şiir yazdı, bir tür bilmece gibi, sanırım. Belki sen açıklayabilirsin." Hadrian parşömeni çıkardı ve

rahibe uzattı.

Okuduktan sonra, rahip elini yüzüne götürerek ağzını kapattı. Hadrian parmaklarının titrediğini fark etti. Diğer eliyle duvara tutunarak ağır ağır yaslandı. "Ona benziyorsun," dedi rahip Hadrian'a. "İlk başta fark etmedim. Kırk yıldan fazla zaman geçti ve onu çok az tanıyordum, ama sırtındaki kılıç onun kılıcı. En azından bunu fark etmeliydim. Hâlâ kabuslarımda sık sık görüyorum."

"Yani babamı tanıyordun, Danbury Blackwater'ı tanıyordun?"

"Adı Tramus Dan'dı. En azından öyle biliniyordu." "Bize ne olduğunu anlatır mısın?"

Başını salladı. "Kendimi korumak dışında bunu gizli tutmak için bir neden yok ve belki de günahlarımla yüzleşme vaktim gelmiştir."

Monsenyör merdivenlere açılan kapıya baktı. "Bunu kapatalım." Dışarı çıktı, sonra şaşkın bir şekilde geri döndü. "Anahtar yok."

"Benim," dedi Royce, elindeki demir anahtarı göstererek. Kapıyı kapatıp içeriden kilitledi. "Kilitlenebileceğim odaları hiç sevmem."

Bartholomew, yığınların arkasından küçük bir tabure aldı ve üzerine oturdu. Sanki hasta olacakmış gibi başını dizlerinin arasına gömerek eğildi.

Rahip birkaç kez derin nefes alıp verirken onlar beklediler. "Aslında önümüzdeki hafta kırk iki yıl olacak," diye başladı, başı hala eğik, sesi sessizdi. "Günlerdir onları bekliyordum ve endişeleniyordum. Keşfedildiklerini sandım, ama öyle değildi. Kadın hamile olduğu için yavaş seyahat ediyorlardı."

"Kim hamileydi?" diye sordu Hadrian.

Monsenyör kafası karışmış bir şekilde başını kaldırdı. "Taktığın o muskanın önemini biliyor musun?"

"Bir zamanlar Novron'un Varisi'nin Koruyucusu'na aitti."

"Evet," dedi yaşlı adam basitçe. "Babanız, bizim tarikatımızın başıydı —İmparator Nareion'un torunlarını korumaya adanmış gizli bir örgütün başkanıydı."

"Teorem Yaşlılar Kurulu," dedi Royce.

Bartholomew ona şaşkınlıkla baktı. "Evet. Dükkân sahipleri, tüccarlar, çiftçiler... kendilerine aktarılan bir hayali koruyan insanlar."

"Ama sen Nyphron Kilisesi'nde bir raipsin."

"Çoğumuz yemin etmeye teşvik edildik. Bazıları hatta seret'e katılmaya çalıştı. Kilisenin ne yaptığını, nereye baktığını bilmemiz gerekiyordu

Aradıklarını bilmemiz gerekiyordu. Ratibor'da imparator adayı ve onun vasisini kabul eden tek kişi bendim. Yüzlerce yıl içinde Eldership'in safları azalmıştı. Artık buna inanan çok az kişi kalmıştı. Ailem beni, Nareion'un varisinin imparatorluk tahtına geri dönmesi hayalini inanarak yetiştirdi, ama bunun gerçekleşeceğini hiç beklemiyordum. Sık sık varisin gerçekten var olup olmadığını, hikayelerin sadece bir efsane olup olmadığını sorgulardım. Bilirsiniz, Eldership sadece gerektiğinde üyelerle iletişime geçerdi. Birkaç toplantı yapardınız ve yıllar hiçbir haber olmadan geçip giderdi. O zaman bile, mesajlar sadece güçlü kalmamızı hatırlatan cesaret verici sözlerdi. Varis hakkında hiçbir şey duymadık. Ayaklanma planları, görüldüğü haberleri, zaferleri veya yenilgileri yoktu.

"Ben sadece bir çocuktum, genç bir diyakoz, Ratibor'a yeni gelmiştim, eski Güney Meydanı Kilisesi'ne atanmışım, babam bana sadece 'O geliyor. Hazırlık yap' diyen bir mektup gönderdi. Ne düşüneceğimi bilemedim. 'O'nun ne anlama geldiğini anlamam için mektubu birkaç kez okumam gerekti. Anladığımda, şaşkına döndüm. Novron'un varisi Ratibor'a geliyordu. Ne yapmam gerektiğini tam olarak bilmiyordum, bu yüzden Bradford'un pansiyonunda bir oda kiraladım ve bekledim. Daha iyi bir yer bulmalıydım. Yapmalıydım..." Bir an durdu, başını tekrar eğip yere baktı ve nefes aldı.

"Ne oldu?" Hadrian, rahibin hikayesini anlatmasını engellemek istemediği için sesini sakın tutarak sordu.

"Gece yarısı civarında geç geldiler, çünkü karısı doğum yapmak üzereydi ve yolculukları yavaş ilerliyordu. Adı Naron'du ve vasisi Tramus Dan ile Dan'ın genç çırağıyla birlikte seyahat ediyordu, ne yazık ki çırağın adını hatırlayamıyorum. Onları pansiyondaki odalarına kadar geçirdim ve baban beni bir ebe aramaya gönderdi. Genç bir kız buldum ve ona önceden gitmesini söyledim, ben de gerekli malzemeleri bulmak için yola çıktım.

Ellerim dolu olarak geri döndüğümde, bir grup Seret Şövalyesi caddeden gelip kapı kapı dolaşarak arama yaptığını gördüm. Dehşete kapıldım. Ratibor'da hiç seret görmemiştim. Ben oraya varmadan pansiyona ulaştılar.

"Kapının kilitli olduğunu görünce kapıyı yumrukladılar. Kimse cevap vermedi. İçeri girmeye çalıştıklarında, babanız onları içeri almayı reddetti ve kavga başladı. Karşı caddeden izledim. Hayatımda gördüğüm en şaşırtıcı şeydi. Baban ve çırağı dışarı çıktı ve sırt sırta savaşıyorlar. Şövalyeler birer birer öldü, sonunda on kadar şövalye caddede ölü ya da yaralı olarak yatıyordu, sonra içeriden bir çığlık geldi. Seret'lerden bazıları binaya arkadan girmenin bir yolunu bulmuş olmalıydı.

Çırak içeri koştı ve babanı kapıda tek başına kalan şövalyelerle baş başa bıraktı. Onlar bir düzine ya da daha fazlası olmalıydı. Girişin sığınağında iki kılıç kullanarak onları uzak tuttu. Onları sonsuza kadar uzak tuttu ve sonra Naron kapıda belirdi. Öfkeden deliye dönmüştü ve kanlar içindeydi. Dan'ı iterek sokağa çıktı. Baban onu durdurmaya çalıştı, ama Naron 'Onlar onu öldürdüler!' diye bağırmaya devam etti ve kendini şövalyelerin arasına attı, kılıcını deli gibi sallıyordu.

"Baban Naron'a ulaşmaya çalıştı, onu korumak için. Seretler Naron'u çevreledi ve ben onun kılıçlarıyla öldüğünü izledim. Dizlerimin üzerine çöktüm, battaniyeler, iğne ve iplik sokağa düştü. Kendi şövalyeleri tarafından çevrelenen baban bağırdı ve iki kılıcını düşürdü. Onu da bıçakladıklarını sandım. Onun düşmesini bekledim, ama o bunun yerine sırtındaki spadone kılıcını çekti. O ana kadar tanık olduğum kan dökülmesi, ardından gelenlerle kıyaslanamazdı. Tramus Dan, o imkansız uzun kılıcıyla seretleri parçalamaya başladı. Bacaklar, kollar ve kafalar... Kan fişkırıyordu. Lore Caddesi'nin karşısından bile, rüzgârla yüzüme ince bir sis gibi gelen kan sıçramalarını hissettim.

Son seret düştüğünde, Dan içeri koştı ve bir dakika sonra yanaklarından gözyaşları süzülerek çıktı. Naron'un yanına gitti ve varisi kucağına alıp salladı. Çok korktuğum için yaklaşmadığımı, hatta konuşmadığımı itiraf etmeliyim. Dan, baştan aşağı kanla kaplı, kılıcı hala yanında, sanki patlayacakmış gibi titreyen bedeniyle Uberlin'in ta kendisi gibi görünüyordu. Bir süre sonra Naron'u nazıkçe verandaya yatırdı. Birkaç şövalye hala hayattaydı, inliyor ve seğiriyorlardı. Dan kılıcı tekrar eline aldı ve odun keser gibi onları kesti. Sonra silahlarını aldı ve uzaklaştı.

"Takip etmekten çok korkuyordum, ayağa kalkmaya bile cesaret edemiyordum ve eve yaklaşmaya cesaret edemedim. Zaman geçtikçe, diğerleri de geldi ve birlikte içeri girmeye cesaret ettik. Genç kılıç ustasını, babanın çırağını, üst kattaki yatak odasında, birkaç seret cesedinin arasında ölü bulduk. Yatakta bıçaklanarak öldürülen bir kadın vardı, kucağında yeni doğmuş çocuğu da öldürülmüştü. O günden sonra babanı bir daha hiç görmedim ve haberini almadım."

Birkaç dakika sessizce oturdular.

"Bu, babam hakkında hiç anlamadığım birçok şeyi açıklıyor," dedi Hadrian sonunda. "Ondan sonra Hintindar'a gitmiş ve adını değiştirmiş olmalı.

Dan-bury. Adı bile bir bilmeceydi. Yani Novron soyu öldü mü?"

Yaşlı rahip ilk başta hiçbir şey söylemedi. Dudakları titremeye başlamış olsa da, hareketsizce oturdu. "Hepsi benim hatam. Maribor'un tohumu yok oldu. Yüzyıllar boyunca özenle sulanan ağaç kurudu ve öldü. Hepsi benim hatamdı. Keşke daha iyi bir sığınak bulsaydım ya da daha iyi nöbet tutsaydım." Başını kaldırdı. Fenerin ışığı gözyaşlarında parladı.

"Ertesi gün, daha fazla seret geldi ve pansiyonu yakıp kül etti. Bu kilisenin inşa edilmesi için dilekçe verdim. Piskoposlar bunun bir vasiyet, onların anısına bir anıt olduğunu hiç anlamadılar. Benim ölen seretleri onurlandırdığımı sandılar. Ben de burada, onların mezarlarının başında, hala nöbet tutmaya devam ettim. Ama artık umudu değil, bir anıyı, benim yüzümden asla gerçekleşmeyecek bir hayali koruyorum."

Öğlen saatlerinde, kasaba çanının sesi vatandaşları Merkez Meydanı'na çağırdı. Kiliseden dönerken Arista, Hadrian ve Royce, kalabalık nedeniyle zar zor görebildikleri meydanda, on iki kişinin prangaya vurulmuş olduğunu gördüler. Hepsi başları ve bilekleri kilitli, ayakları ve bacakları çamura batmış halde eğilmiş duruyorlardı. Her birinin üzerinde, aceleyle yazılmış "*Komplocu*" yazan bir levha asılıydı.

Kızıl saçlı genç Emery prangada değildi, bunun yerine bileklerinden bir direğe asılmıştı. Göğsü çıplak olan vücudu, çok sayıda koyu morluk ve sıyrıklarla kaplıydı. Sol gözü şişmiş ve mor bir çürükle kaplıydı, alt dudağı ise yarılmış ve kurumuş kanla koyu bir renk almıştı.

Onun yanında, İmparatorlukçuların Kilnar'ı yaktığını söyleyen, The Laughing Gnome'daki yaşlı kadın asılıydı. İkisinin üzerinde de "HAIN" yazan tabelalar vardı Mahkumların etrafı tahtalarla çevrilmişti ve Ratibor şerifi etraflarında dolaşıyordu. Elinde, uçları düğümlenmiş birkaç telden oluşan kısa bir kırbaç tutuyordu ve yürürken tehditkar bir şekilde sallıyordu. Tüm şehir garnizonu, öfkeli kalabalığı uzak tutmak için dışarı çıkmıştı. Okçular çatılarda hazır bekliyordu ve kalkanlarla ve kınından çıkmış kılıçlarla donanmış askerler, çok yaklaşan herkesi tehdit ediyordu.

Arista, prangaya vurulmuş yüzlerin çoğunu önceki gecedan tanıyordu. Tavernanın zemininde çocuklarını uyutmak için şarkı söyleyen annelerin, şimdi kocalarının yanında prangaya vurulmuş halde ağladığını görünce şok oldu. Çocuklar kalabalığın içinden anne babalarına uzanıyordu.

Kilnarlı kadına yapılan muamele onu en çok rahatsız etti. Tek suçu gerçeği söylemekti ve şimdi tüm şehrin gözü önünde asılı duruyor, kırbaçlanmayı bekliyordu. Bu manzara, Quartz müdahale etmeseydi orada asılı olanın kendisi olabileceğini bilen Arista için daha da korkutucuydu.

Yargıç cüppesi giymiş, asil giyimli bir adam ve bir katip prangaya yaklaştı. Meydanın ortasına vardıklarında, katip yargıca bir parşömen uzattı. Şerif sessizlik için bağırdı, ardından yargıç parşömeni kaldırdı ve okumaya başladı.

"Modina Novronian İmparatoriçesi, Yeni İmparatorluk, Maribor ve tüm insanlığa karşı komplo kurmak, İmparatoriçe'nin imparatorluk valisine iftira atmak ve alt sınıfları üstlerine karşı kışkırtmak suçlarından dolayı, bu suçluların derhal cezalandırılması uygun ve haklı görülmüştür. Komplo suçundan suçlu bulunanlar, yirmi kırbaç cezasına çarptırılacak ve gün batımına kadar serbest bırakılmayacak şekilde bir gün boyundurukta kalacaklardır. Vatan hainliği suçundan suçlu bulunanlar, yüz kırbaç cezasına çarptırılacak ve hayatta kalmaları halinde, yiyecek ve su eksikliğinden ölene kadar asılı kalacaklardır. Bu suçlulara yardım etmeye veya onları rahatlatmaya çalışanlar da aynı şekilde suçlu bulunacak ve benzer cezaya çarptırılacaktır." Parşömeni rulo haline getirdi. "Şerif Vigan, başlayabilirsiniz."

Bunun üzerine, parşömeni kâtibin eline tutuşturdu ve geldiği yoldan hızla geri döndü. Şerifin başını sallamasıyla, bir asker ilk prangaya yaklaştı ve genç annenin elbisesinin arkasını yırttı. Kalabalığın içinden bir çocuk çığlık attı, ancak şerif, zavallı kadın merhamet dilese de, hiç duraksamadan kırbacını salladı. Düğümler sırtındaki soluk tenine batarken, kadın acı içinde çığlık attı ve kıvrandı. Yazman yanlarında durup dikkatle izlerken, kırbaç darbesi darbesi indi. İş bittiğinde, kadının sırtı kanla kaplı ve kırmızıydı. Şerif bir mola verdi ve kırbacı bir askere uzattı. Asker, şerif yanlarında oturup rahatça bir bardaktan içki içerken, kadının kocasına da benzer bir ceza uyguladı.

Zaten sessiz olan kalabalık, Kilnar'dan gelen kadına yaklaştıklarında ölümcül bir sessizliğe büründü. Kadın, onlar yaklaşırken çığlık atmaya başladı. Şerif ve yardımcıları, günün sıcağı bu işi yorucu hale getirdiği için sırayla kadını kırbaçladılar. Kadınların kollarındaki yorgunluk, kadının omuzlarının üst kısmına, sırtının alt kısmına ve hatta bazen uyluklarına kadar vuran vahşi kırbaç darbeleriyle belliydi. İlk otuz kırbaçtan sonra,

Kadın ıgılık atmayı bıraktı ve sadece hafifçe inlemeye başladı. Kırbaçlama devam etti ve yazıcı altmışa kadar saydığında kadın sadece gevşek bir şekilde asılı kalmıştı. Bir doktor direğeye yaklaştı, saçlarından başını kaldırdı ve öldüğünü ilan etti. Yazıcı bunu not aldı. Cesedini kaldırmadılar.

Şerif sonunda Emery'ye yöneldi. Genç adam, diğerlerine uygulanan cezayı gördükten sonra yılmadı ve en cesur tavrı sergiledi. Kırbalı asker ona yaklaştırken meydan okurcasına durdu.

"Beni öldürmek, Viceroy Androus'un gerçek hain olduğu ve Kral Urith ile kraliyet ailesini öldürdüğü gerçeğini değıştirmeyecek!" kırbaın ilk darbeleri onu susturmadan önce bağırmayı başardı. Bağırmadı, dişlerini sıktı ve düğümler sırtını kan ve et parçalarına çevirirken sadece boğuk bir homurtu çıkardı. Son kırbaç darbesiyle, o da cansız ve sessizce asılı kaldı, ama herkes onun nefes aldığını görebiliyordu. Hekim bunu yazara işaret etti ve yazar da görevini yerine getirerek bunu not aldı.

Kalabalık dağılmaya başladığında Arista, "O insanlar hiçbir şey yapmadı," dedi. "Onlar masum."

"Sen, herkesten çok, bunun önemli olmadığını biliyorsun," diye cevapladı Royce.

Arista döndü. Ağzını açtı, tereddüt etti ve sonra kapattı.

"Alric, kilise Melengar'dan kovulduğunda isyan çıkardıkları için on iki kişiyi halka açık bir şekilde kırbalattı," diye hatırlattı. "Bunlardan kaçısı gerçekten suçluydu?"

"Barışı korumak için bunun gerekli olduğuna eminim." "Vali de sana aynı şeyi söyleyecektir."

"Bu farklı. Anneler çocuklarının önünde kırbalanmadı ve kadınlar kalabalığın önünde dövülerek öldürülmedi."

"Doğru," dedi Royce. "Sadece babalar, kocalar ve oğullar kanlar içinde kırbaçlandı ve ömür boyu izler kaldı. Hatalıydım. Melengar'ın merhameti şaşırtıcı."

Arista ona öfkeyle baktı ama hiçbir şey söyleyemedi. Ne kadar nefret etse de, bunu belirttiğı için onu ne kadar nefret etse de, Royce'un söylediklerinin doğru olduğunu fark etti.

"Kendini bu yüzden suçlama," dedi Royce. "Güçlüler zayıfları kontrol eder. Zenginler fakirleri sömürür. Bu her zaman böyle olmuştur ve her zaman böyle olacaktır. Maribor'a, hem zengin hem de güçlü olarak doğduğun için şükret."

"Ama bu doğru değıl," dedi kız, başını sallayarak.

"Doğru olmanın bununla ne ilgisi var? Herhangi bir şeyle ilgisi var mı? Rüzgârın esmesi veya mevsimlerin değişmesi doğru mu? Dünya böyle işliyor. Alric o insanları kırbaçlamamış olsaydı, belki de isyanlarında başarılı olurlardı. O zaman sen ve Alric, sizi alkışlayan kalabalık tarafından dövülerek öldürülmüş olabilirdiniz, çünkü onlar gücü elinde tutuyor olacaktı ve siz ikiniz zayıf olacaktınız."

"Gerçekten bu kadar kayıtsız mısınız?" diye sordu.

"Bunu pratik olarak düşünmeyi seviyorum ve Ratibor'da uzun süre yaşamak insanı *çok* pratik yapma eğilimindedir." Kiliseden ayrıldığından beri sessiz olan Hadrian'a sempatik bir bakış attı. "Şefkat, Ratibor sokaklarına ev ziyareti yapmaz - ne şimdi ne de kırk yıl önce."

"Royce..." dedi Hadrian, sonra iç geçirdi. "Ben biraz yürüyüşe çıkacağım. Birazdan Nest'te görüşürüz."

"İyi misin?" diye sordu Arista.

"Evet," dedi ikna edici olmayan bir şekilde ve kalabalığın içinde uzaklaştı. "Onun için üzülüyorum," dedi Arista.

"Olabilecek en iyi şey oldu. Hadrian dünyanın gerçekte nasıl işlediğini anlamalı ve ideallere olan çocukça sevgisini aşmalı. Emery'yi görüyor musun? O bir idealist ve idealistlere, özellikle de Ratibor'da doğma talihsizliğine sahip olanlara sonunda böyle olur."

"Ama bir an için bu şehrin gidişatını değiştirebilirdi," dedi Arista.

"Hayır, sadece iktidarda olanları ve olmayanları değiştirirdi. Gidişat aynı kalırdı. İktidar, krema gibi tepeye yükselir ve zayıfları, iyilik gibi görünen ve çoğu zaman iyilik olduğuna inanılan acımasızlıkla egemenliği altına alır. İnsanlar söz konusu olduğunda başka bir olasılık yoktur. Bu, hava durumu gibi doğal bir olaydır ve ikisini de kontrol edemezsiniz."

Arista bir an düşündü ve gökyüzüne baktı. Sonra meydan okurcasına, "Bundan o kadar emin olmazdım," dedi.

BÖLÜM 12

YAĞMUR

YAĞDIRMAK

Hadrian Rat's Nest'e döndüğünde, Quartz'ın geri döndüğünü ve bir sorun olduğunu fark etti. Arista, kollarını inatla kavuşturmuş, yüzünde kararlı bir ifadeyle odanın ortasında duruyordu. Diğerleri onu eğlenerek izlerken, Royce sinirli bir ifadeyle odada volta atıyordu.

"Maribor'a şükürler olsun ki döndün!" dedi Royce. "Beni delirtiyor."

"Neler oluyor?"

"Şehrin kontrolünü ele geçireceğiz," diye duyurdu Arista.

Hadrian kaşlarını kaldırdı. "Gaunt ile olan toplantıya ne oldu?"

"Olmayacak," diye cevapladı Quartz. "Gaunt gitti." "Gitti mi?"

"Resmi olarak, o kayboldu," diye açıkladı Royce. "Muhtemelen öldü ya da yakalandı. Merrick'in bir şekilde bunun arkasında olduğuna eminim. Onun yapacağı bir şey gibi geliyor. Gaunt ile iletişime geçmemizi engelledi ve iki tarafı da birbirine yem olarak kullandı. Gerçekten zekice. Degan, Arista onunla buluşmaya giderken Arista da Degan ile buluşmaya gitti ve ikisi de tuzağa düştü. Arista tuzağı atlattı ama Gaunt o kadar şanslı değildi. Milliyetçiler, prensesin sorumlu olduğuna inanarak Majesteleri ve Melengar'ı suçluyorlar. Plan prensesi yakalamakta başarısız olsa da, ittifak kurma şansı yok. Kesinlikle Merrick'in işi." "İşte bu yüzden Milliyetçilere kendimizi kanıtlamamız gerekiyor,"

diye açıkladı Arista, Royce ise başını salladı. Hadrian'a döndü. "Şehri içeriden ele geçirip onlara teslim edersek, bize güvenecekler ve ittifak kurmayı kabul edecekler. Bu işi kabul ettiğinde, hedefleri değiştirme hakkını saklı tuttum ve şimdi bunu yapıyorum."

"Peki, şehri *tam olarak* nasıl *ele geçireceğiz*?" Hadrian, ses tonunu nötr tutmaya çalışarak dikkatlice sordu. Genellikle Royce'un tarafında olmaya meyilliydi

ve ilk bakışta Arista'nın fikri biraz çılgınca görünüyordu. Öte yandan, Arista'nın aptal olmadığını ve Royce'un genellikle sadece kendi çıkarlarına göre kararlar verdiğini biliyordu. Tüm bunların ötesinde, hırsızlar ve fırsatçılarla dolu bir odada durup böylesine asil bir fikir ortaya atan Arista'ya hayranlık duymaktan kendini alamıyordu.

"Emery'nin The Laughing Gnome'da söylediği gibi," diye başladı Arista. "Cephaneliği basacağız. Bulabildiğimiz silahları ve zırhları alacağız. Sonra garnizonu saldıracğız. Onları yendikten sonra, şehir kapılarını kapatacğız."

"Ratibor'daki garnizon kaç kişiden oluşuyor?" diye sordu Hadrian. "Elli mi? Altmış deneyimli askerden mi?"

"En azından o kadar," diye Royce küçümseyerek mırıldandı.

"Aceleyle silahlandırılmış terziler, fırıncılar ve bakkallara karşı mı? Şehrin nüfusunun yarısının desteğine ihtiyacın var," diye işaret etti.

"Bir kalabalık toplayabilsen bile, onlarca insan ölecek ve geri kalanlar kaçacak," diye ekledi Royce.

"Kaçmayacaklar," dedi Arista. "Gidecekleri bir yer yok. Surlarla çevrili bir şehirde kapana kısıldık. Geri çekilme imkânı yok. Herkes ölümüne savaşmak zorunda kalacak. Bu öğleden sonra imparatorluğun zulmünü gördükten sonra, kimsenin teslim olma riskini göze alacağını sanmıyorum."

Hadrian başını salladı. "Ama şehri senin için savaşmaya nasıl teşvik etmeyi düşünüyorsun? Seni tanımıyorlar bile. Emery gibi, senin için hayatlarını ortaya koyacak ömür boyu dostların yok. Polish'in bile bu tür bir bağlılık uyandıracak bir ünü olduğunu sanmıyorum, alınma."

Polish ona gülümsedi. "Haklısın. İnsanlar beni nadiren görüyorlar ve gördüklerinde de beni aşağılık bir haydut olarak görüyorlar, düşünsenize."

"Bu yüzden Emery'ye ihtiyacımız var,"

dedi Arista. "Meydanda ölen çocuk mu?"

"İnsanların onu nasıl dinlediğini gördün," dedi ciddiyetle. "Ona inanıyorlar."

"Onun yanında kırbaçlanana kadar," diye araya girdi Royce.

Arista daha dik durdu ve daha yüksek sesle konuştu. "Öyle olsalar bile, o insanların yüzlerindeki ifadeyi gördün mü? The Laughing Gnome'da, onu zaten bir tür kahraman olarak görüyorlardı — imparatorlukçulara karşı onları savunuyordu. Onu kırbaçladıklarında, ölümle karşı karşıya kaldığında ve yine de inançlarından vazgeçmediğinde, ona ve ideallerine olan duyguları daha da pekişti. İmparatorlukçular bugün Emery'yi ölüme terk ettiler. Bunu yaptıklarında, onu

onu bir şehit yaptılar. Hayatta kalırsa insanların nasıl hissedeceğini bir düşün! Herkes onun öldüğünden emin olduğu anda emperyalistlerin elinden kurtulursa, bu onların umutlarını ateşleyen kıvılcım olabilir."

"Muhtemelen çoktan ölmüştür," dedi Quartz, hançeriyle tırnaklarını temizlerken kayıtsız bir şekilde.

Arista onu görmezden geldi. "Emery'yi karakoldan kaçıracağız, hayatta olduğu ve herkesten onunla birlikte ayağa kalkıp savaşmalarını, onlara vaat ettiği özgürlük için savaşmalarını istediği haberini yayacağız."

Royce alaycı bir şekilde güldü ama Hadrian bu fikri düşündü. İnanmak istiyordu. Onun tutkusu ile birlikte sürüklenmek istiyordu ama onlarca savaş vermiş olan pratik tarafı, başarı şansının çok az olduğunu söylüyordu. "İşe yaramaz," dedi sonunda. "Şehri ele geçirmeyi başarsan bile, imparatorluk ordusu geri alacak. Birkaç yüz sivil şehir garnizonunu alt edebilir, ama bir orduyu durduramazlar."

"Bu yüzden saldırımızı Milliyetçilerle koordine etmeliyiz. Emery'nin planını hatırlıyor musun? Kapıları kapatıp onları dışarıda tutacağız. Sonra Milliyetçiler onları ezebilir."

"Peki ya kapıları zamanında kapatamazsanız? Garnizonla olan savaş planlandığı gibi gitmezse?" diye sordu Royce.

"Yine de önemi yok," dedi Arista. "Milliyetçiler, bizim isyanımızı başlatmamızla aynı anda imparatorluk ordusuna saldırırsa, bizimle uğraşacak zamanları olmaz."

"Ama Milliyetçiler Gaunt olmadan saldırmayacaklar," dedi Polish. "Hâlâ orada olmalarının sebebi bu. Tabii, bir de Lord Dermont'un komutasındaki üç yüz ağır süvari ve ordusunun geri kalanı. Milliyetçiler hiç organize bir güçle karşı karşıya kalmadılar. Gaunt olmadan, onları yönetecek kimse yok. Disiplinli bir birlik değiller. Gaunt'un buraya gelirken yol boyunca topladığı kasaba halkı ve çiftçilerden ibaretler. Zırhlı şövalyeleri gördükleri anda kaçacaklar."

"Gaunt'ın ordusunun başında kim var?" diye sordu Hadrian. Arista'nın planlarının en azından iyi düşünülmüş olduğunu kabul etmek zorundaydı.

"Parker adında şişman bir adam. Söylentilere göre tekstil işinde muhasebeciymiş. Gaunt onu terfi ettirmeden önce Nats'ın levazım subayıymış," dedi Quartz. "Anlarsın ya, pek zeki biri değil. Gaunt saldırıyı planlayıp yönetmezse, Nats'ın hiç şansı yok."

"Sen yapabilirsin," dedi Arista, Hadrian'a doğrudan bakarak. "Daha önce savaşta adamlara komuta ettin. Madalya aldın."

Hadrian gözlerini devirdi. "Kulağa geldiği kadar etkileyici değildi. Sadece küçük birliklerdi. Grendel'in ordusu, tek kelimeyle, acınası bir durumdaydı. Kask takmayı bile reddettiler, çünkü seslerinin kafalarında yankılanmasından hoşlanmıyorlardı."

"Ama onları savaşta sen mi yönettin?" "Evet, ama..."

"Peki kazandınız mı, kaybettiniz mi?" "Kazandık ama..."

"Daha büyük müydü, daha küçük müydü?"

Hadrian sessizce durdu, yüzünde yenilmiş bir ifade vardı.

Royce ona döndü. "Bu saçmalığı düşünmediğini söyle bana."

Öyle mi? Ama üç yüz ağır süvari!

Arista'nın sesinde çaresizlik vardı. "Breckton'un Kuzey İmparatorluk Ordusu buraya doğru ilerliyor. Milliyetçiler şimdi saldırmazlarsa, birleşik imparatorluk güçleri onları yok edecek. Lord Dermont'un beklediği şey bu, planı bu. Oturup beklerse kazanacak. Ama Milliyetçiler önce saldırırsa, desteği olmazsa ve kaçacak yeri kalmazsa... Bu bizim tek şansımız olabilir. Ya şimdi ya da her şey kaybedilecek.

"Milliyetçiler yok edilirse, imparatorluğu hiçbir şey durduramaz. Rhenydd'in tümünü itaatsizliği nedeniyle yeniden ele geçirecek ve cezalandıracaklar, buna Hintindar da dahil olacak." Bir süre durdu, onun bunu düşünmesine izin verdi. "Sonra Melengar'ı alacaklar. Ondan sonra, Delgos, Trent ve Calis'i fethetmelerini hiçbir şey durduramaz. İmparatorluk bir kez daha dünyayı yönetecek, ama eskisi gibi olmayacak. Halkı birleştiren aydınlanmış bir yönetim yerine, onları bölen zalim bir yönetim olacak, başında asil, iyiliksever bir imparator değil, masum bir kızın arkasına saklanarak ipleri elinde tutan bir avuç açgözlü, güce susamış adam olacak.

"Peki ya sen, Royce?" Ona döndü. "Arabaları unuttun mu? Yeni İmparatorluk her şeyi yönetmeye başladığında, onların ve benzerlerinin kaderi ne olacak sence?"

"Anlamıyor musun?" O, tüm odaya seslendi. "Ya burada savaşıp kazanırsanız ya da denerken ölürüz, çünkü başarısız olursak geriye hiçbir şey kalmayacak. Bu, o an. Bu, henüz doğmamış nesillerin geleceğinin bizim eylemlerimizle ya da eylemsizliğimizle belirleneceği kritik bir nokta. Yüzyıllar boyunca

, insanlar bu döneme bakıp cesaretimizi kutlayacak ya da zayıflığımızı lanetleyecekler." Şimdi doğrudan Royce'a baktı. "Çünkü güç bizde. Burada. Şimdi. Bu yerde. Tarihin akışını değiştirecek güce sahibiz ve denemediğimiz takdirde sonsuza kadar lanetleneceğiz!"

Yorgun ve nefessiz kalarak konuşmayı kesti. Oda sessizdi.

Hadrian'ın sürprizine, ilk konuşan Royce oldu. "Emery'yi ortadan kaldırmak zor olan kısım değil. Onu saklamak sorun."

"Şehri didik didik arayacaklar, bu kesin," dedi Polish. "Onu buraya getirebilir miyiz?" diye sordu Arista.

Polish başını salladı. "İmpler bizi biliyor. Bizi rahat bırakıyorlar çünkü fazla sorun çıkarmıyoruz ve sağladığımız karaborsa işlerinden memnunar. Hayır, kesinlikle buraya gelip arayacaklar. Ayrıca, Jewel veya Birinci Subay'dan emir almadan, operasyonumuzu bu kadar riske atamam."

"İmplerin aramaya cesaret edemeyeceği güvenli bir ev lazım," dedi Royce. "Aramak istemeyecekleri bir yer. Şehir hekimi imparatorluk yanlısı mı, yoksa kraliyet yanlısı mı?"

"Emery'nin arkadaşı, eğer bu bir ipucuysa," diye açıkladı Quartz.

"Mükemmel. Bu arada, Prenses, Ratibor'u fethetmek sözleşmemizde yoktu

Bu kesinlikle sana ekstra maliyet getirecek," dedi Royce. "Sadece hesabı tut," diye cevapladı, gülümsemesini bastıramadan.

"Bu böyle devam ederse, Melengar bizim olacak," dedi Hadrian. "Bu 'biz' ne demek?" diye sordu Royce. "Sen emekli oldun, unuttun mu?"

"Öyle mi? Yani milliyetçilerin ilerleyişine sen mi önderlik edeceksin?" "Altmış-kırk mı?" diye önerdi Royce.

Son yağmurlara rağmen, Lords Row'daki kamu ahırına hava karardıktan hemen sonra alev aldı. İki düzineden fazla at sokaklarda koştu. Şehir sakinleri kova zinciri oluşturarak yangına müdahale etti. Sıraya giremeyenler, gece gökyüzüne kadar yükselen alevlerle yanan devasa ahşap binayı hayretle izledi.

Ahır kurtarma şansı kalmayan kasaba halkı, yanındaki kasap dükkanını kurtarmak için mücadele etti. Erkekler çatıya tırmandı ve kıvılcım yağmuruna göğüs gererek, sırık kiremitleri ıslattı. Kasapın karısı sokaktan dehşet içinde izlerken, kova kova su küçük dükkana döküldü. Yüzü korkunç ışıktaydı. Kasaba halkı ve hatta bazı imparatorluk muhafızları saatlerce yangınla mücadele etti

yangınla saatlerce mücadele ettiler, ta ki sonunda yanındaki dükkân yok olana kadar yangın kendi kendine söndü. Ahır yok olmuştu. Geriye kalan tek şey kömürleşmiş ve duman çıkan enkazdı, ama kasap dükkânı, felaketin izini taşıyan tek bir kararmış duvarla kurtuldu. Kurum ve külle kaplı kasaba halkı, iyi bir iş çıkardıkları için kendilerini tebrik ettiler. Gnome, başarılarını kutlayan müşterilerle doldu. Komşularının sırtlarını sıvazlayıp, ölümle burun buruna geldikleri anları anlatan şakalar ve hikayeler anlattılar.

Kimse Emery Dorn'un kaybolduğunu fark etmedi.

Ertesi sabah, şehir çanı bu haberi duyurmak için çaldı. Onun yerine doldurulmuş bir manken asılıydı. Muhafızlar görev yerlerinden ayrılmadıklarına yemin ettiler, ancak bir açıklama yapamadılar. Şerif Vigan, yargıç ve diğer çeşitli şehir yetkilileri öfkeliydi. Merkez Meydanı'nda durup bağırarak önce muhafızları, sonra da birbirlerini suçladılar. Hatta Vali Androus bile yoğun programını keserek Belediye Binası'ndan çıkıp olayı bizzat görmek için geldi.

Sabahın ortasına gelindiğinde, Gnome dedikoducular ve mutlu müşterilerle doldu, sanki kasaba tatil ilan etmiş gibiydi ve Ayers mutlu bir şekilde terleyerek içecekleri dolduruyordu.

"Gün batımında hala nefes alıyordu!" fiçı ustası açıkladı.

"Kesinlikle hayatta. Ölmüş olsaydı neden onu serbest bıraksınlar?" diye sordu bakkal.

"Kim yaptı bunu?"

"Neden *birinin* yaptığını düşünüyorsun? O çocuk muhtemelen kendi başına kaçmıştır. Emery kurnaz biridir. İmplerin onun gibileri öldüremeyeceğini bilmeliydik."

"Muhtemelen kanalizasyonda."

"Hayır, şehri terk etti. Artık burada onun için bir şey yok."

"Emery'yi tanıyorsam, şu anda valinin evinde, yaşlı adamın konyağını içiyordur!"

Bu sözler, Ayers'ın dağıttığı biralarla birlikte kahkahalara neden oldu. Ayers'ın bu konuda kendi düşünceleri vardı; muhtemelen muhafızlar onu serbest bırakmıştı. Emery çok iyi bir konuşmacıydı. Ayers, Gnome'da onun konuşmalarını onlarca kez dinlemişti ve delikanlı her zaman kalabalığı kendine hayran bırakmıştı. Onu gözetlemekle görevli adamlara bütün gece konuşup onları onu serbest bırakmaya ikna ettiğini kolayca hayal edebiliyordu. Fikrini söylemek istedi, ama fiçı neredeyse boşalmıştı ve bardakları da azalmıştı. Şahsen İmpler'i pek umursamıyordu, ama iş için harikaydılar.

Tavernanın girişinde duyulan yüksek bir gürültü kahkahaları kesintiye uğrattı ve insanlar birdenbire döndüler. Ayers, kaldırdığı fiçıyı neredeyse düşürüyordu, şerifin başka bir baskın düzenlediğinden emindi, ama gelen sadece Dr. Gerand'dı. Açık kapıda durmuş, dikkatlerini çekmek için ayakkabısıyla kapı çerçevesine vuruyordu. Herkes yeniden nefes aldı.

"Girin Doktor!" diye bağırdı Ayers. "Bir fiçı daha getireyim." "Olmaz," diye cevapladı. "Bir süre herkesten uzak durmam . İnsanlara Dunlap'ların evinden uzak durmalarını söylemek istiyorum. Orada çiçek hastalığı vakası var."

"Durum kötü mü?" diye sordu bakkal. "Yeterince kötü," dedi doktor.

"Güneyden gelen tüm bu yeni göçmenler, beraberlerinde her türlü hastalığı getiriyorlar," diye şikayet etti Ayers.

"Evet, muhtemelen sebebi budur," dedi Dr. Gerand. "Bayan Dunlap birkaç gün önce Vernes'ten gelen bir mülteciyi evine aldı. İlk olarak o adam çiçek hastalığına yakalandı. Bu yüzden, benden güvenli olduğunu duyana kadar Dunlap'ların evine yaklaşmayın. Aslında, Benning Caddesi'nden tamamen uzak durun. Şerife, insanlara uzak durmalarını bildirmek için bazı tabelalar ve belki bir çit falan koymasını isteyeceğim. Her neyse, ben insanlara haber vermeye gidiyorum, bu iş çığırından çıkmadan önce siz de bana yardımcı olursanız çok sevinirim."

Öğle vakti, şehir muhafızları kaçak haini aramak için tüm kasaba halkını evlerinden ve dükkanlarından çıkardı ve ilk baktıkları yer Dunlap'ların eviydi. Emery'nin kaybolduğu gece görevde olan beş muhafız kura çekmek zorunda kaldı ve tek bir asker içeri girdi. İçeride Emery'nin dışında iki hasta insan bulduktan sonra dışarı çıktı. Uzaktan raporunu verdikten sonra, karantina altında kalmak üzere Dunlap'ların evine geri döndü.

Askerler daha sonra The Laughing Gnome'u, pazarı, eski kiliseyi ve hatta kâtibin ofisini dağıttılar ve hepsini darmadağın bıraktılar. Askerler kanalizasyona girdiler ve sıırıslıklam olarak çıktılar. Kaçan haini bulamadılar, ancak bazılarının çalınan gümüşle dolu olduğunu söylediği birkaç sandık buldular.

Emery Dorn'dan hiçbir iz yoktu.

Akşamüstü, Benning Caddesi'nin karşısına geçici bir tahta çit dikildi ve üzerinde büyük beyaz bir tabela asıldı

GİRİLMEZ!

Vali yardımcısının emriyle karantina altında!

İki gün sonra, Dunlap'ların evini arayan asker öldü. Bahçede irin dolu çıbanlarla kaplı halde görüldü. Doktor, insanlar uzaktan izlerken bir çukur kazdı. Ondan sonra kimse Benning Caddesi'ne yaklaşmadı.

Şehir yetkilileri ve Gnome'dakiler, Emery'nin şehri terk ettiğini veya öldüğünü ve gizlice bir yere gömüldüğünü düşündüler.

Arista, Hadrian ve Royce, doktor işini bitirene kadar yatak odasının girişinde sessizce beklediler. "Bandajlarını çıkardım," dedi Dr. Gerand. Beyaz saçlı, kıvrık burunlu ve gülümsediğinde bile üzgün görünen kalın kaşlı yaşlı bir adamdı. "Bugün çok daha iyi. Aldığı kırbaç... " Nasıl açıklayacağını bilemeden durakladı. "Onunla birlikte asılan zavallı kadına ne yaptığını gördünüz. Ölmesi gerekirdi, ama o genç. Uyandığında ve yemek yemeye başladığında kendine gelecektir. Tabii ki sırtında ömür boyu kalacak izler olacak ve eskisi kadar güçlü olamayacak, hasar çok fazla. Tek endişem, vücudunda dengesizliğe neden olan zararlı sıvılar, ama dürüst olmak gerekirse, bu bir sorun olacak gibi görünmüyor. Dediğim gibi, çocuk genç ve güçlü. Dinlenmeye devam etsin, iyileşecektir."

Doktoru takip ederek aşağı indiler ve onu Dunlap'ların evinin ön kapısına kadar geçirdiler, orada doktor onlara iyi geceler diledi.

Kapıda durup geriye baktı. "Emery iyi bir çocuk. Oğlumun en iyi arkadaşıydı. James imparatorluk ordusuna katıldı ve kuzeyde bir savaşta öldü." Yere baktı. "Emery'yi o görevde görmek, onu yeniden kaybetmek gibiydi. Şimdi ne olursa olsun, sadece teşekkür etmek istedim." Bunun üzerine doktor ayrıldı.

Arista, geçen hafta boyunca hayatı boyunca gördüğünden daha fazla sıradan insanın evinin içini görmüştü. Hintindar'daki Baker ailesini ziyaret ettikten sonra, tüm ailelerin aynı evlerde yaşadığını varsaymıştı, ancak Dunlap'ların evi Baker'ların evine hiç benzemiyordu. Bu ev iki katlıydı ve her iki katta da sağlam ahşap zemin vardı. Üst kat, alt kata kalın kirişli bir tavan oluşturuyordu. Hala mütevazı ve biraz dar olsa da, Hintindar'da olmayan özen ve refahın izlerini taşıyordu. Duvarlar boyanmış ve yıldızlar ve çiçeklerden oluşan güzel desenlerle süslenmişti, ahşap yüzeyler cilalanmış ve boyanmıştı. Sırlı çömlek ve ahşap oymalarından oluşan biblolar şöminenin üzerindeki raflarda diziliydi.

Dunstan ve Arbor'un sade evinden farklı olarak, Dunlap'ların evinde çok sayıda mobilya vardı. Hasır koltuklu ahşap sandalyeler masanın etrafını çevreliyordu. Bir çift sandalye, birkaç hasır sepetle çevrili bir eğirme çarkının iki yanında duruyordu. Küçük masaların üzerinde çiçek vazoları vardı ve duvarda küçük kapaklı ve kulplu bir dolap asılıydı. Düzenli, temiz ve derli toplu olan bu ev, kocası iyi bir geçim kaynağı olan ama nadiren evde bulunan bir kadın tarafından sevilen bir evdi.

"Başka bir şey istemediğinizden emin misiniz?" diye sordu Bayan Dunlap, yemek tabaklarını toplarken. O, her zaman önlük ve ona uyan beyaz bir fular takan, kırıışık ellerini sıkma alışkanlığı olan yaşlı, tombul bir kadındı.

"Bizim için sorun yok," dedi Arista. "Ve evinizi kullanmamıza izin verdiğiniz için tekrar teşekkür ederiz."

Yaşlı kadın gülümsedi. "Düşündüğün kadar riskli bir şey değil. Kocam altı yıl önce öldü. Majesteleri Urith'in arabacısı olarak gururla hizmet etti. Bunu biliyor muydunuz?" Gözleri parıldayarak, sanki onu bir kez daha görüyormuş gibi uzaklara baktı. "Kırmızı tüylü şapkası ve altın broşlu sürücü ceketi ile çok yakışıklı bir adamdı. Evet efendim, çok yakışıklı bir adamdı, krala hizmet etmekten gurur duyuyordu ve otuz yıl boyunca hizmet etti."

"Kral ile birlikte öldürüldü mü?"

"Hayır." Başını salladı. "Ama kısa süre sonra öldü, sanırım kalbi kırıldı. Kraliyet ailesine çok yakındı. Onları gittikleri her yere götürürdü. Ona hediyeler verirlerdi ve ona ismiyle hitap ederlerdi. Bir keresinde, bir fırtına sırasında, prensleri buraya getirip geceyi burada geçirmişti. Küçük çocuklar haftalarca bunu konuştular. Bizim hiç çocuğumuz olmadı, biliyor musun, ve sanırım Paul, yani kocam, kraliyet ailesini kendi çocukları gibi görüyordu. O korkunç yangında öldüklerinde çok üzüldü. Emery'nin babası da o yangında öldü, biliyor muydun? Kralın korumalarından biriydi. O korkunç, korkunç gecede çok fazla ölüm oldu."

"Urith iyi bir kral mıydı?" diye sordu Hadrian.

Omuz silkti. "Ben sadece yaşlı bir kadını, ne bilebilirim ki? Hayattayken insanlar sürekli ondan şikayet ederdi. Yüksek vergilerden, bazı yasalardan ve şehirdeki insanlar açlık çekirken onun altmış hizmetçiyle bir kalede yaşayıp, aynı öğünde geyik eti, yaban domuzu eti ve sığır eti yediğinden şikayet ederlerdi. İyi kral diye bir şeyin varlığından emin değilim. Belki de sadece yeterince iyi krallar vardır."

Arista'ya baktı ve göz kırptı. "Belki de ihtiyacımız olan şey daha az kral ve daha fazla kadının işleri yönetmesidir."

Bayan Dunlap, onlar yuvarlak yemek masasına otururken, ortalığı toparlamaya geri döndü.

"Peki," diye başladı Royce, Arista'ya bakarak, "isyanının ilk adımı tamamlandı. Şimdi ne olacak?"

Bir an düşündü, sonra şöyle dedi: "Emery'nin yaklaşan saldırıyı yönettiği hikayesini yaymamız gerekecek. Onu bir kahraman, imparatorluğun öldüremeyeceği bir hayalet olarak gösterin."

"Kasabada zaten böyle konuşmalar duyuyorum," dedi Royce. "En azından bu konuda haklıydın."

Arista gülümsedi. Royce'dan böyle bir iltifat almak büyük bir övgüydü.

"Ağızdan ağıza yayılmasını sağlamalıyız," diye devam etti, "isyanın ivmesini başlatmak için. Herkesin bunun yaklaştığını bilmesini istiyorum. Bunun şafak vakti kadar kaçınılmaz olduğunu düşünmelerini istiyorum. Bunun başarısız olamayacağına inanmalarını istiyorum. Liderlere de ihtiyacım olacak. Hadrian, savaşı yönetmeye yardımcı olabilecek güvenilir adamlar ara. Diğerlerinin dinlediği ve saygı duyduğu adamlar. Ayrıca, cephaneliği ve garnizonu ele geçirmek için bir savaş planı hazırlamanı istiyorum. Kardeşimden farklı olarak, ben savaş sanatını hiç öğrenmedim. Onlar bana iğne oyası yapmayı öğrettiler. İğne oyasını kaç kez kullandığımı biliyor musun?"

Hadrian güldü.

"Alric'e kuzeyden istilayı başlatması için haber vermemiz de çok önemli. Şehri ele geçirsem bile, Melengar baskı yapmazsa Breckton bizi bekleyebilir. Diamond'a mesajı göndermesini önerirdim, ama geçen seferki güvenilirliklerini ve bunun ne kadar önemli olduğunu düşünürsek... Royce, mesajı benim için iletmeni rica etmeliyim. Eğer biri oraya ulaşıp yardım getirebilirse, o da sensin."

Royce düşünerek dudaklarını büzdü ve sonra başını salladı. "Polish ile konuşup, bana eşlik etmesi için bir veya iki adamını gönderebilir mi diye bakacağım. Alric'e üç mesaj yazmalısın. Her birimiz bir tane taşıyacağız ve sorun çıkarsa ayrılacağız. Üç kişi olursak, en az birimizin başarması ihtimali artar. Ayrıca, bu güneye yolculuğun tamamen senin fikrin olduğunu açıklayan bir mektup daha yazmayı unutma. Senin nereye gittiğini öğrendiğinde onun öfkesinin hedefi olmak istemiyorum. Tabii, ödenecek ücretlerin açıklamasını da eklemeyi unutma," dedi göz kırparak.

Arista iç geçirdi. "Beni öldürmek isteyecek."

"Şehri ele geçirmeyi başarırsan öldürmez," dedi Hadrian cesaret verici bir şekilde.

"Bu arada, garnizon için savaş planını tamamladıktan sonra, Gaunt'ın ordusuna ulaşp komutasını ele geçirmen gerekecek. Bunu nasıl yapacağını tam olarak bilmiyorum, ama sana bir kararname yazıp seni vekaleten genel elçi ilan edeceğim ve benim adıma konuşma yetkisi vereceğim. Sana yardımcı mareşal rütbesi ve lord unvanı vereceğim. Bu onları etkileyebilir ve en azından sana müzakere etme hakkı ve komuta etme yetkisi verir."

"Kraliyet unvanlarının milliyetçileri çok etkileyeceğini sanmıyorum," dedi Hadrian.

"Belki etkilemez, ama Kuzey İmparatorluk Ordusu'nun tehdidi sana önemli bir avantaj sağlayacaktır. Çaresiz adamlar, başka bir şeyleri olmadığında etkileyici bir unvana sarılmaya istekli olabilirler."

Hadrian yine güldü.

"Ne?" diye sordu kadın.

"Oh, hiçbir şey," dedi. "Sadece bir büyükelçi için çok yetenekli bir general olduğunu düşünüyordum."

"Hayır, öyle düşünmüyordun," dedi ona açıkça. "Bir *kadın* için yetenekli olduğumu düşünüyorsun."

"O da var."

Arista gülümsedi. "Şanslıyım ki öyleyim, çünkü şu ana kadar kadın olmak konusunda oldukça başarısızım. Dürüst olmak gerekirse, iğne oyasını hiç sevmiyorum."

"Sanırım bu gece Melengar'a gitmeliyim," dedi Royce. "Gitmeden önce ihtiyacın olan başka bir şey var mı?"

Arista başını salladı.

"Peki ya sen?" diye Hadrian'a sordu. "Bu numaradan sağ çıkarsan, varisin öldüğünü öğrendiğine göre şimdi ne yapacaksın?"

"Bir dakika, varisin öldüğünden emin misin?" diye araya girdi Arista.

"Sen de oradaydın. Bartholomew'un söylediklerini duydun," diye cevapladı Hadrian. "Onun yalan söylediğini sanmıyorum."

"Yalan söylediğini söylemiyorum... Sadece... Esrahaddon, Avempartha'dan ayrıldığında varisin hala hayatta olduğuna oldukça ikna olmuş görünüyordu. Bir de kilise var. Esra'nın peşindeler, onu *gerçek* varise götürmesini bekliyorlar. Geçen yıl Ervanon'dayken bana bunu açıkça söylediler. Öyleyse neden herkes onun öldüğünü düşünüyor?"

"Esrahaddon'un neyin peşinde olduğunu bilemeyiz. Kiliseye gelince, onu bulmuş gibi davranıyorlar, tıpkı onu arıyormuş gibi davrandıkları gibi," dedi Royce.

"Belki, ama yine de kulede gördüğümüz görüntü var. Bana canlı, nefes alan bir insan gibi göründü."

Royce başını salladı. "Haklısın."

Hadrian başını salladı. "Başka bir çocuk olamaz. Babam bunu bilirdi ve onu... ya da *onu* arardı. Hayır, Danbury soyun bittiğini biliyordu, yoksa Hintindar'da kalmazdı."

Royce'a bir bakış attı, sonra gözlerini indirdi. "Her halükarda, hayatta kalırsam, Riyria'ya dönmeyeceğim."

Royce başını salladı. "Muhtemelen öldürüleceksin zaten. Ama... Sanırım bununla bir sorunun yok, kemikle oynayan köpek kadar mutlusun."

"Nasıl yani?"

"Hiçbir şey."

Bir süre sessizlik oldu, sonra Hadrian, "Tamamen umutsuz değil. Sadece o lanet süvariler var. Milliyetçileri bir çırpıda yok ederler. Keşke tekrar yağmur yağsa." dedi.

"Yağmur mu?" diye sordu Arista.

"Ağır zırhlı şövalyeleri taşıyan atlar, sağlam zemine ihtiyaç duyar. Son birkaç günün ardından zemin çoktan kurudu. Onları yağmurla ıslanmış tarlalarda savaşmaya zorlayabilirsem, atlar çamura saplanacak ve Dermont en büyük avantajını kaybedecek. Ama hava durumu işbirliği yapacak gibi görünmüyor."

"Yani savaşa kadar yağmurun durmadan yağmasını mı tercih edersin?" diye sordu Arista.

"Bu harika bir mucize olurdu, ama o kadar şanslı olacağımızı sanmıyorum."

"Belki de ihtiyacımız olan şey şans değildir." Arista ona gülümsedi.

Arista'nın ikinci kata çıktığı merdivenlerdeki tek mum dışında Dunlap evi karanlıktı. Royce ve Hadrian'a veda etmişti. Bayan Dunlap saatler önce yatmıştı ve ev sessizdi. Uzun zamandır ilk kez kendini yalnız bulmuştu.

Bu plan nasıl işe yarayabilir ki? Ben deli miyim?

Yaşlı hizmetçisi Bernice'in ne diyeceğini biliyordu. Sonra yaşlı kadın ona teselli ödülü olarak zencefilli kurabiye ikram edecekti.

Royce ona ulaştığında Alric ne diyecek?

Başarılı olsa bile, ona itaatsizlik edip kimseye haber vermeden gitmiş olduğu için çok kızacaktır. Bu düşünceleri kafasından uzaklaştırdı

ve tüm bunları sonra düşünmeye karar verdi. Melengar güvende olduğu sürece, isterlerse onu vatana ihanetten asabilirlerdi.

Tüm tahminler Breckton'ın dört günden az bir sürede geleceğini gösteriyordu. O zamana kadar şehri kontrol altına alması gerekiyordu. İki gün içinde isyanı başlatmayı planlıyordu ve en azından birkaç gün dinlenip, çevredeki çiftliklerden erzak toplayıp, savunma hazırlıkları yapabilmeyi umuyordu.

Royce mesajı iletebilirdi. Alric'e hızlı bir şekilde ulaşabilirse ve kardeşi de hızlı hareket ederse, Alric birkaç gün içinde Galewyr'e saldırı düzenleyebilirdi ve haberin Aquesta'ya ulaşması ve Sir Breckton'a yeni emirlerin gönderilmesi sadece iki veya üç gün sürerdi. En azından o kadar süre onu oyalaması gerekecekti. Tüm bunlar, şehri başarıyla ele geçirdiklerini ve güneyde Lord Dermont'un şövalyelerini yendiklerini varsayıyordu.

İki gün. Başarılı bir devrim planlamak normalde ne kadar sürer?

İki günden fazla, bundan emindi.

"Affedersiniz. Merhaba?"

Arista, Emery'nin yatak odasının açık kapısından geçerken durdu. Onu merdivenlerin üstündeki küçük odaya, Rhenydd prenslerinin bir zamanlar fırtınalı bir gecede uyuduğu aynı yatağa yatırmışlardı. Emery, onu görev yerinden kaçırdıklarından beri bilinçsiz kalmıştı. Gözlerinin açık olduğunu ve ona baktığını görünce şaşırdı. Saçları uykudan dolayı dağınıktı ve yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Arista yumuşak bir sesle.

"Berbat," diye cevapladı. "Kimsin sen? Ve ben neredeyim?"

"Benim adım Arista ve sen Benning Caddesi'ndeki Dunlap'ların evindesin." Mumları komodinin üzerine koydu ve yatağın kenarına oturdu.

"Ama ben ölmüş olmam gerekirdi," dedi adam.

"Hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm, ama hayatta olursan daha yardımcı olabileceğini düşündüm." Ona gülümsedi.

Adam kaşlarını çattı. "Ne konuda yardımcı?"

"Şu anda bunu dert etme. Uyuman gerekiyor."

"Hayır! Söyle bana. İmparatorlukçulara katılmayacağım, sana söylüyorum!"

"Tabii ki olmayacaksın. Şehri onlardan geri almak için yardımına ihtiyacımız var

."

Emery ona şaşkın şaşkın baktı. Gözleri bir yandan diğer yana kayıyordu.
"Anlamıyorum."

"The Laughing Gnome'daki konuşmanı duydum. Bu iyi bir plan ve iki gün içinde gerçekleştireceğiz, bu yüzden dinlenip gücünü toplamalısın."

"Biz" kim? Sen kimsin? Bunu nasıl başardın? Arista gülümsedi. "Pratik yaparak, sanırım."

"Pratik mi?"

"Diyelim ki, tahtı ele geçirmek isteyen hain bir katilden bir krallığı kurtarmak zorunda kaldığım ilk sefer değil bu. Sorun yok. Sen uyumaya devam et. Her şey yoluna girecek..."

"Dur! Adının *Arista* olduğunu mu söyledin?"

Kız başını salladı.

"Sen Melengar Prensesisin!" Yine başını salladı. "Evet."

"Ama... ama nasıl... Neden?" Elleriyle yatağı itmeye başladı ve yüzünü buruşturdu.

"Sakin ol," dedi kız sertçe. "Dinlenmen lazım. Ciddiyim." "Senin yanında yatmamam lazım!"

"Ben söylersem yatarsın ve ben söylüyorum."

"Ben... Ben inanamıyorum... Neden... Neden buraya geldin?"

"Yardım etmek için geldim."

"Sen harikasin."

"Ve sen, ölmesi gerektiğini bilen herhangi bir adamı öldürecek kadar ağır bir dayak yedin. Şimdi hemen uykuya dönmelisin, bu bir emirdir. Anladın mı?"

"Evet, Majesteleri."

Gülümsedi. "Ben hüküm süren bir kraliçe değilim Emery, sadece bir prensesim. Kral olan kardeşimdir."

Emery utanmış görünüyordu. "O halde Majesteleri."

"Bana Arista deseniz daha iyi olur." Emery şok olmuş görünüyordu.

"Hadi, bir dene." "Bu uygun değil."

"Ve de uygun uygun bu sen reddetmen reddetmelisin bir prensesin isteğini"

Özellikle de hayatını kurtaran bir prensesin isteğini?

Yavaşça başını salladı. "Arista," dedi utangaç bir şekilde.

Ona gülümsedi ve bir anda eğilip alnına bir öpücük kondurdu. "İyi geceler, Emery," dedi ve odadan çıktı.

O

Karanlık evin merdivenlerinden aşağı indi ve ön kapıdan dışarı çıktı. Gece sessizdi. Hadrian'ın dediği gibi, gökyüzü açıktı ve uçsuz bucaksız karanlığın üzerine dökülen yıldızların cömert ziyafetini gösteriyordu. Dunlap'ların araba garajında son bulan kısa bir yol olan Benning Caddesi boştu.

Arista'nın dışarıda tamamen yalnız kalması alışılmadık bir durumdu. Hilfred her zaman onun gölgesi gibi yanındaydı. Onu özlüyordu, ama yine de geceye tek başına karşı karşıya kalmak iyi geliyordu. Medford'dan ayrılalı sadece birkaç gün olmuştu, ama artık aynı kişi olmadığını biliyordu. Hayatının, ayrıcalıklı, çaresiz ve kısıtlı bir kadınınkinden farksız olacağından hep korkmuştu. Bu kaderden kaçmış ve daha prestijli, ama aynı derecede kısıtlı olan büyükelçi rolünü üstlenmişti, ki bu da şerefli bir elçiden başka bir şey değildi. Ancak şimdi, ilk kez gerçek amacını bulduğunu hissediyordu.

Kendi kendine hafifçe mırıldanmaya başladı. Seret Şövalyeleri'ne yaptığı büyü işe yaramıştı, ama kimse ona bunu nasıl yapacağını öğretmemişti. Benzer bir fikirden ve sanatla ilgili genel bilgilerinden yararlanarak bu büyüyü icat etmiş ve büyüünün sözlerini, onların vücutlarındaki kana odaklanacak şekilde değiştirmişti.

Sanatı sanatsal kılan da budur.

Eğitiminde gerçekten bir boşluk vardı, ama bu eksiklik öğretilemeyen bir şeydi. Esrahaddon hiçbir şeyi saklamamıştı. Bu boşluk, büyüünün gerçekliği idi. Eğitimciler temel teknikleri ve yöntemleri öğretebilirdi, ama mekanik bilginin ustaca kullanılması bir kişiyi asla sanatçı yapamazdı. Yaratıcılık veya icatçılık öğretilemezdi. Kıvılcım içten gelmeliydi. Bu, benzersiz, birey tarafından keşfedilen, anlayışta bir sıçrama, bir içgörü patlaması, sıradan unsurların beklenmedik bir şekilde birleştirilmesi olmalıydı.

Arista bunun doğru olduğunu biliyordu. Şövalyeleri öldürdüğünden beri bunu biliyordu. Bu bilgi onu hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyordu. Seretlerin korkunç ölümleri, bu korkunç gerçeği daha da pekiştirmişti. Ancak şimdi, yıldızların örtüsü altında, sıcak yaz gecesinin sessizliğinde avluda tek başına dururken, anlayışını kucakladı ve bu heyecan vericiydi. Elbette, hem sarhoş edici hem de çekici bir tehlike vardı ve duygularını kontrol etmekte zorlanıyordu. Şövalyelerin ölüm çılgınlıklarını ve yüzlerindeki korkunç ifadeleri hatırlamak, onu sakinleştirmeye yardımcı oldu. O güçte kaybolmak istemiyordu. Zihninde, Sanat büyük bir canavardı,

sınırsız potansiyele sahip, özgürlük arzulayan bir ejderhaydı, ama dünyaya salınan akılsız bir canavar korkunç bir şey olurdu. Arcadius'un bilgeliğini ve şimdi dokunduğu tutkuyu dizginlemenin gerekliliğini anladı.

Arista mumları önüne koydu ve odaklanmak için zihnini boşalttı.

Elini uzattı ve parmaklarını havada, sanki görünmez bir nesnenin yüzeyine nazikçe dokunuyormuş gibi bastırdı. Güç, onun mırıldanması bir ilahiye dönüşürken, bir harpın telleri gibi titreşti. Bunlar Esrahaddon'un ona öğrettiği sözler değildi. Arcadius'un büyüğü de değildi. Bu sözler kendisine aitti. Evrenin dokusu parmaklarının ucundaydı ve heyecanını kontrol etmek için mücadele etti. Görünmez harpının tellerini çaldı. Tek tek notalar veya akorlar, melodiler, ritimler ve bunların sayısız kombinasyonlarını çalabilirdi. Yaratıcılığın olanakları şaşırtıcıydı ve seçenekler o kadar çoktu ki, aynı derecede bunalmıştı. Şu anda hissettiği potansiyeli kavramaya başlamak için bir ömür, hatta daha fazlası gerekecekti. Ancak o gece, yolu basit ve netti. Elini hafifçe salladı ve parmaklarını sanki veda eder gibi salladı ve o anda mum söndü.

Bir rüzgar esti. Sokağın kuru toprağı toz fırtınasına dönüştü. Eski yapraklar ve çim parçaları savruldu. Kalın, yoğun bulutlar gökyüzünü kaplarken yıldızlar soldu. Teneke çatıda çınlayan sesi duydu. Metal üzerinde şarkısının nakaratını söylüyordu ve sonra yukarı dönük, gülümseyen yüzüne yağmur damlalarının sıçradığını hissetti.

BÖLÜM 13

MODINA

Büyük imparatorluk taht odasının tavanı, yumuşak bir yaz gününün gökyüzünü taklit eden beyaz kabarık bulutlarla serpiştirilmiş, robin yumurtası mavisi boyalı bir kubbeydi. Resim ağır ve ilhamsızdı, ama Modina onu güzel buluyordu. En son ne zaman gerçek gökyüzünü gördüğünü hatırlayamıyordu.

Dahlgren'den bu yana hayatı, hatırlayamadığı ve hatırlamak da istemediği belirsiz, hoş olmayan insanlar ve yerlerden oluşan bir kabustu. Babasının ölümünden bu yana ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Önemli değildi. Hiçbir şey önemli değildi. Zaman, yaşayanların endişesiydi ve eğer bir şey biliyorsa, o da öldüğüydü. Görünmez eller tarafından itilen, bedensiz sesler duyan, rüya gibi sürüklenen bir hayalet... ama bir şey değişmişti.

Amilia gelmişti ve onunla birlikte, Modina'nın uzun süredir içinde kaybolduğu sis ve pus da dağılmaya başlamıştı. Etrafındaki dünyayı fark etmeye başladı.

"Başını dik tut ve onlara bakma," diyordu Nimbus. "Sen imparatoriçesin ve onlar senden aşağılar, aşağılık ve imparatorluk gözlerinin en ufak bir bakışına bile layık değiller. Sırtını dik tut. Sırtını dik tut."

Altın ve beyaz renkli resmi bir elbise giymiş Modina, devasa ve gösterişli bir tahtın önündeki imparatorluk kürsüsünde duruyordu. Kürsüyü bir kez kaşdı ve altının mat metalin üzerine ince bir kaplama olduğunu keşfetti. Kürsü yerden bir buçuk metre yükseklikteydi ve yarım ay şeklindeki merdivenlerin bulunduğu yer hariç, kenarları tamamen açıktı. Merdivenler çıkarılabilirdi, böylece Modina, Yeni İmparatorluğun ulaşılmaz sembolü olarak sergilenebilirdi.

Nimbus üzüntüyle başını salladı. "Bu işe yaramayacak. Dinlemiyor."

"Sadece sürekli dik durmaya alışık değil," dedi Amilia. "Belki korsese dikilmiş ve sıkıca bağlanmış sert bir tahta olabilir?" diye önerdi bir görevli çekinerek önerdi.

"Aslında, bu fena bir fikir değil," diye cevapladı Amilia. Nimbus'a baktı. "Ne düşünüyorsun?"

"En iyisi *çok* sert bir tahta yapın," diye alaycı bir şekilde cevapladı Nimbus.

Kraliyet terzisini ve dikişçisini çağırdılar ve gayri resmi bir toplantı başladı. Modina yukarıdan onları izlerken, onlar dikişler, destekler ve bağlar hakkında konuşup durdular.

Yüzümdeki acıyı görebiliyorlar mı?

Modina öyle düşünmüyordu. Gözlerinde sempati yoktu, sadece hayranlık ve saygı vardı. Onun huzurunda hem hayranlık duyuyor hem de titriyorlardı. Onların, öldürdüğü *canavarı* ve onun bir tanrının kızı olduğunu fısıldayarak konuştuklarını duymuştu. Binlerce asker, şövalye ve sıradan insan için o, tapınılacak biriydi.

Yakın zamana kadar Modina bunların hiçbirinden habersizdi, zihni karanlık bir deliğe kapanmıştı ve düşünmeye çalıştığı her seferinde o kadar büyük bir ıstırap duyuyordu ki, sıkıcı ama güvenli uçuşuma geri çekiliyordu. Zaman acıyı hafifletmişti ve yavaş yavaş etrafındaki konuşmaların kelimeleri kulağına ulaşmaya başladı. Anlamaya başladı. Duyduklarına göre, o ve babası efsanevi kayıp bir kralın torunlarıydı. Bu yüzden sadece onlar canavara zarar verebilirdi. İmparatoriçe ilan edilmişti, ama bunun ne anlama geldiğinden emin değildi. Şimdiye kadar, bu acı ve yalnızlık anlamına geliyordu.

Modina, etrafındakileri duygusuzca izliyordu. Artık hissedemiyordu. Ne korku, ne öfke, ne nefret, ne de sevgi ya da mutluluk vardı. Kendi bedeninde dolaşan bir hayalet gibiydi, dünyayı ilgisiz bir merakla izliyordu. Etrafında olan hiçbir şeyin önemi yoktu, Amilia hariç.

Daha önce etrafında dolaşan insanlar belirsiz gri yüzlerdi. Ona saçma sapan fikirlerden bahsetmişlerdi, bunların çoğunu istese de anlayamıyordu. Amilia farklıydı. Modina'ya anlayabileceği şeyler söylemişti. Amilia kendi ailesinin hikayelerini anlatmış ve Modina'ya başka bir kızı hatırlatmıştı — Thrace adında, ölmüş ve artık sadece bir hayalet olan bir kızı. Bu acı verici bir anıydı, ama Amilia ona karanlık ve acıdan önceki zamanları, dünyada onu seven biri olduğu zamanları hatırlatmayı başarmıştı.

Saldur, Amilia'yı göndermekle tehdit ettiğinde, Modina kızın gözlerinde korkunç bir korku görmüştü. O korkuyu tanıyordu. Saldur'un sesi canavarın çığlığı gibiydi ve o anda, uzun rüyasından uyanmıştı. Gözleri odaklanmış, o gecedan beri ilk kez net görebiliyordu. Canavarın tekrar kazanmasına izin vermeyecekti.

Salonda, kürsünün görünmediği bir yerde bir kapı çarptı. Ses mermer salonun içinde yankılandı. Yüksek sesli ayak sesleri, daha da yüksek sesli bir konuşmayı takip etti.

"Neden Alric'e tek başıma saldırı düzenleyemediğimi anlamıyorum." Ses, heyecanlı, şık giyimli bir adamdan geliyordu.

"Breckton'ın ordusu milliyetçileri kısa sürede ortadan kaldıracak. O zaman o Melengar'a dönebilir ve sen de ödülünü alabilirsin, Archie," diye cevapladı yaşlı bir adamın sesi. "Melengar hiçbir yere gitmiyor ve riske girmeye değmez."

Genç adamın sesini tanııyordu, ama yaşlı adamın sesini daha önce birçok kez duymuştu. Ona Regent Ethelred diyorlardı. İki asilzade ve maiyetleri görünür hale geldi. Ethelred, onu her zamanki gibi kırmızı kadife ve altın rengi ipek giysiler içinde gördü. Kalın bıyığı ve sakalı, ikisi de giderek grileşen saçları gibi yaşını ele veriyordu.

Yanında yürüyen genç adam, yüksek yakalı şık kırmızı ipek bir tunik, zarif bir pelerin ve kıyafetinin geri kalanıyla mükemmel uyum sağlayan abartılı tüylü bir şapka giymişti. Regent'ten daha uzundu ve uzun kumral saçları at kuyruğu şeklinde sırtına dökülüyordu. Altı kişilik bir grubun başında yürüyorlardı: kişisel hizmetkarlar, kâhya ve saray görevlileri. Modina, daha önce bu küçük geçit törenini gördüğü için altı kişiden dördünü tanıdı.

Her yere defterini taşıyan saray kâtibi vardı. Uzun kırmızı yanakları ve kel kafası olan tombul bir adamdı ve her zaman her iki kulağının arkasında tüylü bir kalem tutardı, bu da onu tuhaf bir kuş gibi gösterirdi. Dik duruşu ve tuhaf yürüyüşü ona tarlada yürüyen bir bildircini hatırlatıyordu ve kâtibin adını bilmediği için, zihninde ona basitçe *Bıldircin adını* takmıştı.

Ethelred'in uşağı da vardı, ona "*Beyaz Fare*" adını takmıştı, çünkü zayıf, solgun bir adamdı, saçları bembeyazdı ve titiz davranışları kemirgenleri andırıyordu. Onun "Elbette, lordum" demekten başka bir şey söylediğini hiç duymamıştı. Sürekli Ethelred'in giysilerindeki tüyleri temizliyor ve her zaman hazır bekleyerek mantoyu alıyor ya da naibin ayakkabılarını değiştiriyordu.

Sonra "*Mum*" vardı. Bu isim, uzun boylu, zayıf, kıvrırcık kırmızı saçlı ve ağzı mum gibi sarkık olan bu adama verilmişti.

Sonuncusu ise belli bir konuma sahip bir askerdi. Üzerine düzinelerce parlak renkli kurdele tutturulmuş bir üniforma giyiyordu.

"Halka açık yerlerde resmi hitap kullanırsanız sevinirim," diye belirtti Archie.

Ethelred, salonda yalnız olmadıklarını görünce şaşırmış gibi döndü.

"Oh," dedi, hızla gülümsemesini gizleyerek. Sonra, alaycı bir tonla, "Affedin beni, *Chadwick Kontu*. Onları fark etmemiştim. Benim için daha çok mobilyalar gibiler. Ancak demek istediğim, Melengar'ın zayıflığının boyutunu sadece tahmin edebiliyoruz. Onlara saldırmak, değmeyecek kadar fazla baş ağrısına neden olur. Şu anda Alric'in bize saldıracağı ihtimali yok. O bir çocuk, ama küçük krallığının yok olmasına neden olacak kadar aptal değil."

"Bu..." Archibald Modina'ya baktı ve yürümeyi bıraktı, bu yüzden Ethelred bir an için onu kaybetti.

"İmparatoriçe mi? Evet," diye cevapladı Ethelred, ses tonunda kontun az önce söylediklerini duymamış olmasına duyduğu rahatsızlığı belli ediyordu.

"O... o... çok güzel."

"Hmm? Evet, sanırım öyle," diye cevapladı Ethelred, bakmadan. Bunun yerine, herkes gibi dik duran ve gözleri yere bakan Amilia'ya döndü. "Saldur, senin bizim küçük mucize yaratıcımız olduğunu söyledi. Onu yemeye, konuşmaya ve genel olarak işbirliği yapmaya ikna etmişsin. Bunu duyduğuma sevindim."

Amilia sessizce reverans yaptı.

"Zamanında hazır olacak, değil mi? Taç giyme töreninde yaşadığımız gibi bir fiyasko daha kaldıramayız. O törene bile katılamadı. Bununla ilgileneceksin, değil mi?"

"Evet, lordum." Amilia tekrar reverans yaptı.

Chadwick Kontu'nun gözleri Modina'ya odaklanmış haldeydi ve onun ifadesini şaşırtıcı buldu. Saray personelinin hayranlık dolu bakışlarını ya da hizmetçilerinin soğuk, duygusuz yüzlerini görmedi. Yüzünde geniş bir gülümseme vardı.

Bir asker salona girdi ve hızlı adımlarla onlara doğru yürüdü. Güzel kurdeleli asker, maiyetten ayrıldı ve onu durdurmak için ilerledi. Kısa bir süre fısıldayarak konuştular ve sonra diğer asker

birkaç parşömen uzattı. Kurdele Adam parşömenleri açtı ve sessizce okuduktan sonra Ethelred'in yanına döndü.

"Ne oldu?"

"Ekselansları, Amiral Gafton'un abluka filosu, Melengar açıklarında küçük bir yelkenli olan *Ellis Far'ı* ele geçirmeyi başardı. Gemide, Kral Alric tarafından imzalanmış, kuryenin Melengar krallığının tüm yetkisiyle müzakere yapmasına izin veren parşömenler bulundu. Kurye ve geminin kaptanı maalesef çatışmada öldürüldü. Ancak, dümenci yakalandı ve geminin varış noktasının Tur Del Fur olduğunu itiraf etmeye ikna edildi."

Ethelred anladığını belirtmek için başını salladı. "Milliyetçilerle bağlantı kurmaya çalışıyorlardı, ama bu beklenen bir şeydi. Yani yelkenli Roe'dan mı yola çıktı?"

"Evet."

"Başka bir geminin kaçmadığından emin misin?" "Raporlara göre tek gemiydi."

Ethelred ve asker konuşurken, salonun geri kalanı heykel gibi hareketsiz kalırken, Chadwick Kontu imparatoriçeye bakıyordu. Modina onun bakışlarına karşılık vermedi ve onun onu izleme şekli onu rahatsız etti.

Merdivenleri çıkıp diz çöktü. "Ekselansları," dedi, nazikçe elini tutup taktığı yüzüğü öptü. "Ben Archibald Ballentyne, on ikinci Chadwick Kontu."

Modina hiçbir şey söylemedi.

"Archibald?" Ethelred'in sesi bir kez daha duyuldu.

"Kaba davranışımı bağışlayın," diye devam etti kont, "ama kendimi tutamıyorum. Daha önce tanışmamış olmamız ne garip. Aquesta'ya birçok kez geldim ama bu zevki hiç tatmadım. Sanırım şanssızlık. Eminim çok meşgulsünüz ve ben de büyük bir ordunun komutanı olduğum için meşgulüm. Son olaylar nedeniyle komutam buraya getirildi. Bu durumdan memnun değildim. Yani, şimdiye kadar. Gördüğünüz gibi, büyüyen imparatorluğunuz için yeni topraklar fethetmekte çok başarılıydım ve bunu durdurmak zorunda kalmak benim için talihsizlikti. Ama sizin ihtişamınızı görme şerefine nail olduğum için pişmanlığım gerçek bir sevince dönüştü."

"Archie!" Ethelred bir süredir ona sesleniyordu, ama o adı kullandığında, şık giyimli adamın dikkati nihayet ondan ayrıldı. "Bu aptallığı keser misin? Toplantıya gitmemiz gerekiyor."

Kont sinirlenerek kaşlarını çatı.

"Lütfen beni bağışlayın, Ekselansları, ama görevim beni çağırıyor."

Antrenman biter bitmez, Modina'yı tekrar sade elbisesine giydirip hücrelerine götürdüler. Bir zamanlar iki saray askeri her yere onunla birlikte yürürdü, ama şimdi sadece biri vardı. Adı Gerald'dı. Onun hakkında tek bildiği buydu, ki bu garipti, çünkü onu her gün görüyordu. Gerald, nereye giderse gitsin ona eşlik ediyor ve hücre kapısının önünde nöbet tutuyordu. Muhtemelen gece geç saatlerde mola verdiğini varsayıyordu, ama sabahları Amilia ile kahvaltıya gittiklerinde, o her zaman oradaydı. Onun konuştuğunu hiç duymamıştı. İkiisi oldukça sessiz bir çiftti.

Hücre kapısına vardığında, kapı açıktı ve karanlık iç mekan onu bekliyordu. Gerald onu asla zorla içeri sokmazdı. Ona asla dokunmazdı. Sadece sabırla durur, girişinde görevini yapardı. Eşik önünde tereddüt etti ve Gerald'a baktığında, Gerald yere bakıyordu.

"Bekleyin." Amilia koridorda onlara doğru koştu. "Ekselansları bugün taşınıyor."

Gerald ve Modina şaşkın görünüyorlardı.

"Oda görevlisiyle konuşmaktan vazgeçtim," dedi Amilia. Hızlı konuşuyordu ve ikisine birden hitap ediyor gibiydi. "Nimbus haklı, ben imparatoriçenin sekreteriyim sonuçta." Gerald'a odaklandı. "Lütfen Ekselanslarını doğu kanadının beşinci katındaki yeni yatak odasına götürün."

Emir zayıftı, bir soylu kadının ses tonuna hiç uymuyordu. Kendine güvenin tonu, kibirin gücü yoktu. Kimse hareket etmedi ve kimse konuşmadı, bir anlık bir belirsizlik yaşandı. Artık kararını vermiş olan Amilia, Gerald'a karşı garip bir şekilde sert bir şekilde durdu. Modina, ilk kez adamın iriliğini, belindeki kılıcı ve kale muhafız üniformasını fark etti. Adam titizdi, her çizgisi düzgündü, her metal parçası parlatılmıştı.

Gerald başını salladı ve kenara çekildi.

"Bu taraftan, Ekselansları," dedi Amilia, nefesini vererek.

Üçü, Amilia konuşmaya devam ederken merkezi merdivenlere doğru yürüdü. "Onu yediriyorum, konuşmasını sağlıyorum... Sadece onun için daha iyi bir uyku yeri istiyorum. Nasıl karşı çıkabilirler ki? Beşinci katta kimse yok bile."

Ana salona vardıklarında, şaşkın birkaç hizmetçinin yanından geçtiler. Genç bir kadın şaşkınlıkla durdu.

"Anna." Amilia onun dikkatini çekti. "Anna, değil mi?"

Kadın, Modina'dan gözlerini ayıramadan başını salladı.

"İmparatoriçe beşinci kattaki yatak odasına taşınıyor. Koş ve çarşafaları ve yastıkları getir."

"Ah, ama Edith bana temizlememi söyledi..." "Edith'i unut."

"Beni dövecek."

"Hayır, dövmez," dedi Amilia ve bir an düşündü. Aniden otoriter bir tavırla devam etti. "Bundan sonra imparatoriçe için çalışacaksın, onun kişisel oda hizmetçisi olarak. Bundan sonra doğrudan bana rapor vereceksin. Anladın mı?"

Anna şok olmuş gibiydi.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Amilia. "Edith Mon'a karşı gelmek mi, yoksa imparatoriçeye karşı gelmek mi? Şimdi gidip çarşafaları al ve beşinci kattaki en iyi odayı hazırla."

"Evet, Ekselansları," dedi Modina'ya hitaben, "hemen."

Merdivenleri çıktılar ve dördüncü kata hızla ulaştılar. Doğu kanadında, beşinci kat beş kapılı tek bir uzun koridordan oluşuyordu. Uzak uçtaki dar bir yarıktan ışık giriyordu ve tozla kaplı koridoru ortaya çıkarıyordu.

Amilia bir an kapılara baktı. Omuz silkti, birini açtı ve içeri girerken onlara beklemelerini işaret etti. Geri döndüğünde yüzünü buruşturdu ve "Anna'yı bekleyelim," dedi.

Uzun süre beklemeleri gerekmedi. İki genç çocuk tarafından bezler, süpürge, paspas ve kova ile kovalanan oda hizmetçisi, kollarında bir sürü çarşafı geri döndü. Anna nefes nefeseydi ve alnı terlemişti. Oda hizmetçisi koridoru geçip en uçtaki kapıyı seçti. O ve çocuklar içeri koştular. Amilia da onlara katıldı. Kısa süre sonra çocuklar koşarak geri döndüler ve çeşitli eşyalar getirdiler: yastıklar, battaniye, daha fazla su, fırçalar. Modina ve Gerald koridorda bekleyerek homurtuları, çarpma ve sürtünme seslerini dinlediler. Kısa süre sonra Anna, kir ve tozla kaplı, kollarında kirli paçavralar sürükleyerek çıktı. Sonra Amilia tekrar ortaya çıktı ve Modina'ya içeri girmesini işaret etti.

Güneş ışığı. Parlak ışığın içeri sızdığını, zemini, duvar halısıyla kaplı duvarı ve saten çarşafarla ve yumuşak yastıklarla kaplı büyük yatağı keserek geçtiğini gördü. Zeminde kalın bir halı bile vardı. Küçük bir sehpanın üzerinde bir ayna ve bir lavabo vardı. Şöminenin yanında küçük bir yazı masası duruyordu ve uzak duvarda açık bir pencere vardı.

Modina ilerledi ve gökyüzüne baktı. Temiz havayı ciğerlerine çekerek dizlerinin üzerine çöktü. Pencere dardı, ama Modina aşağıdaki avluya bakabilir ya da doğrudan mavi gökyüzüne, gerçek gökyüzüne bakabilirdi. Başını pencere pervazına dayadı ve kuraklık kurbanı birinin suyla kendini ıslatması gibi güneşin tadını çıkardı. O ana kadar, temiz hava ve güneş ışığına ne kadar aç olduğunu fark etmemişti. Amilia onunla konuşmuş olabilir, ama o gökyüzüne bakmakla meşgul olduğu için fark etmemişti.

Kokular bir zevkti. Aşağıdaki ahırların kokusuyla karışık serin bir esinti içeri girdi. Onun için bu, samimi, tanıdık, içten ve rahatlatıcı bir kokuydu. Kuşlar uçup gitti. Bir çift kırlangıç, birbirlerini kovalarken havada akrobatik hareketler yaparak dalışlar yaptı. Dış duvarda bulunan diğer pencerelerden birinin üzerindeki bir yarığa yuvalarını yapmışlardı.

Orada ne kadar süre diz çökmüş oturduğunu bilmiyordu. Bir ara, yalnız olduğunu fark etti. Arkasında kapı kapanmış ve omuzlarına bir battaniye örtülmüştü. Sonunda aşağıdan gelen sesler duydu.

"Bu konuyu yeterince tartıştık, Archibald. Dava kapandı." Ethelred'in sesi, onun penceresinin hemen altındaki pencerelerden geliyordu.

"Hayal kırıklığına uğradığımı biliyorum." Regent Saldur'un babacan ses tonunu tanıdı. "Yine de, büyük resmi göz önünde bulundurmalısın. Bu sadece vahşi bir toprak gaspı değil. Biz bir imparatorluk inşa ediyoruz."

"Ordunun başında iki ay geçirdi ve sanki savaşta sertleşmiş bir general gibi davranıyor!" Ethelred güldü.

Başka bir ses daha duyuldu, ama çok yumuşak ya da pencereden çok uzaktaydı, duyamadı. Sonra tekrar kontun sesini duydu. "Glouston ve Rilan Vadisi'ni silah zoruyla ele geçirdim ve böylece Warric'in tüm kuzey sınırını güvence altına aldım. Sanırım yeteneğimi kanıtladım."

"Yeteneğini mi? Marquis Lanaklin'in Melengar'a kaçmasına izin verdin ve Rilan'daki buğday tarlalarını güvence altına alamadın, tarlalar yandı. O mahsuller gelecek yıl tüm imparatorluk ordusunu besleyecekti, ama şimdi boş bir kaleyi ele geçirmekle meşgul olduğun için hepsi kaybedildi."

"Boş değildi..." Daha fazlası söylendi ama sesler çok zayıftı, duyulamıyordu.

"Marki gitmişti. Onu götürme nedeni de onunla birlikte gitmişti," diye Ethelred'in gürleyen sesi yankılandı. Naip, onu en iyi duyabileceği pencereye çok

pencerenin çok yakınında duruyor olmalıydı, çünkü onu en iyi şekilde duyabiliyordu.

"Beyler," diye araya girdi Saldur, "geçmiş geçmişte kaldı. Önemli olan şimdiki zaman ve gelecek, ve şu anda ikisi de aynı isimle anılıyor: Gaunt."

Yine, çok zayıf bir şekilde konuşan başka sesler vardı, sesleri sessizliğe karışıyordu. Modina'nın duyabildiği tek şey, aşağıdaki sebze bahçesinde otları ayıklayan hizmetçilerin çapalama sesleriydi.

"Katılıyorum," dedi Ethelred aniden. "O piçi yıllar önce öldürmeliydik."

"Sakin ol, Lanis," diye gürledi Saldur'un sesi. Modina, onun Ethelred'in ilk adını mı kullandığını, yoksa sesini duyamayacağı kadar uzaktaki başka birine mi hitap ettiğini emin olamadı. "Her şeyin bir zamanı vardır. Milliyetçilerin savaştan özgürlüklerinden vazgeçmeyeceklerini hepimiz biliyorduk. Elbette, Gaunt'un onların generali olacağını veya bu kadar iyi bir askeri komutan olacağını bilmiyorduk. Onun, bizim Deacon Tomas gibi, sadece can sıkıcı bir anarşist, çölde yalnız bir ses olduğunu düşünmüştük. Onun yetenekli bir generale dönüşmesi, itiraf etmeliyim ki, biraz beklenmedikti. Yine de, başarıları bizim kontrolümüzün ötesinde değil."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu biri.

"Luis Guy, Delgos ve Gaunt'ın sorunlarını etkili bir şekilde çözebilecek bir adamı bize getirecek öngörüye sahipti ve bugün onu size takdim ediyorum. Beyler, Merrick Marius'u tanıtayım." Sesi zayıflamaya başladı. "O oldukça olağanüstü bir adam... bizim için çalışıyor..."

... Saldur'un sesi pencereden çok uzaklara doğru kayboldu.

Uzun bir sessizlik oldu, sonra Ethelred tekrar konuştu. "Bırak bitirsin. Göreceksin."

Yine, sözler onun duyamayacağı kadar sessizdi.

Modina, rüzgârın yükselip uzaktaki yaprakları hışırdatmasını dinledi. Kırılma sesleri geri döndü ve yine havada döne döne oynadılar. Aşağıdaki avludan nöbet değişimi yapan askerlerin sert bağırıışları geliyordu. Aşağıdaki konuşmayı neredeyse unutmuştu ki, aniden toplu bir nefes kesilme sesi duydu.

"Tur Del Fur? Ciddi olamazsın?" diye şaşkın bir sesle sordu bilinmeyen bir ses.

Daha sessiz mırıldanmalar.

"... ve dediğim gibi, bu Degan Gaunt ve Milliyetçilerin sonsuza dek sonunu getirecektir." Saldur'un sesi geri döndü.

"Ama bedeli ne olacak, Sauly?" başka bir ses duyuldu. Normalde çok uzak olan ses, şimdi yüksek ve netti.

"Başka seçeneğimiz yok," diye araya girdi Ethelred. "Milliyetçiler kuzeye, Ratibor'a doğru ilerliyorlar. Durdurulmaları gerekiyor."

"Bu delilik. Bunu düşündüğünüze bile inanamıyorum!"

"Düşünmekten çok daha fazlasını yaptık. Neredeyse her şey hazır. Öyle değil mi?" diye sordu Saldur.

Modina duymak için kulak kabarttı, ama cevap veren ses çok zayıftı.

"Her şeyin hazır olduğuna dair haber aldıktan sonra gemiyle göndereceğiz," diye açıkladı Saldur. Bir süre daha sessizlik oldu, sonra tekrar konuştu. "Sanırım hepimiz bunu anlıyoruz."

"Artık tereddüt etmek için bir neden görmüyorum," dedi Ethelred. "O halde hepimiz hemfikir miyiz?"

Birkaç kişi onaylayarak seslerini duyurdu. "Mükemmel.

Marius, hemen gitmelisin..."

"Bir şey daha var..." Bu sesi daha önce duymamıştı ve ses giderek azaldı, muhtemelen konuşan adam pencereden uzaklaşıyordu.

Saldur'un sesi geri geldi. "Öyle mi? Nerede? Hemen söyle bize!"

Yine boğuk bir konuşma.

"Lanet olsun, dostum! Sana ödeme yapılacağını garanti ederim," dedi Ethelred.

"Eğer seni varise götürdüyse, artık bir faydası kalmadı. Öyle değil mi, Sauly? Sen ve Guy'ın bu konuda daha büyük çıkarları var, ama itirazın yoksa, en kısa zamanda ondan kurtulmanızı öneririm."

Yine uzun bir sessizlik.

"Bence Nyphron İmparatorluğu bunun için uygun, sence de öyle değil mi?" dedi Saldur.

"Sen tam bir sihirbazsın, değil mi Marius?" dedi Ethelred. "Senin hizmetlerini daha önce kiralamalıydık. Luis Guy'ı veya Patriark'ın muhafızlarını pek sevmem, ama seni işe alma kararı kesinlikle doğru bir karardı."

Sesler uzaklaşıp giderek zayıfladı ve sonunda sessizlik oldu.

Modina'nın duyduklarının çoğu onun ilgisini çekmiyordu; çok fazla bilinmeyen isim ve yer vardı. *Milliyetçi*, *Kraliyetçi* ve *Emperyalist* terimlerinin sadece çok belirsiz bir fikri vardı. Tur Del Fur, daha önce duyduğu, güneyde bulunan ünlü bir şehirdi, ama Degan Gaunt sadece

bir isimdi. Konuşma bittiği için memnundu. Rüzgârın, ağaçların ve kuşların sessiz seslerini tercih ediyordu. Onlar onu daha eski bir zamana, farklı bir yere götürüyordu. Oturup dünyanın küçük bir parçasını seyrederken, hâlâ ağlayabilmeyi dilediğini fark etti.

BÖLÜM 14

ARIFESI

Gill, yağan yağmurda hiçbir şeyi net görememekten şikayetçiydi, ama bir adamın kendisine doğru yürüdüğünden emindi. Yanında asılı duran kornayı aradı ve o sabah yağmurluk altına sıkıştırdığına pişman oldu. Otuz nöbet boyunca ona hiç ihtiyaç duymamıştı. Gri perdeden baktı — ordu yoktu, sadece bir adam vardı.

Islak bir paçavra gibi sarkan bir pelerin giymişti, başlığı geriye atılmış, saçları düzleştirilmişti. Zırhı ya da kalkanı yoktu, ancak kemerinde iki kılıç asılıydı ve Gill, sırtında iki elle tutulan büyük bir kılıcın kabzası olduğunu fark etti. Adam çamurlu tarlada kararlı adımlarla yürüyordu. Yalnız görünüyordu ve tepede kamp kurmuş olan yaklaşık bin kişilik gruba pek bir tehdit oluşturmuyordu. Gill sebepsiz yere alarmı çaldırırsa, bunun hesabını sonsuza kadar öderdi. Tek bir adamla başa çıkabileceğinden emindi.

"Dur!" Gill, yağmurun sesini bastırarak bağırdı ve kılıcını kınından çekip yabancıya doğru salladı. "Kimsin ve ne istiyorsun?"

"Komutan Parker'ı görmeye geldim," dedi adam, yavaşlamaya hiç niyetli görünmüyordu. "Beni hemen ona götür."

Gill güldü. "Vay, ne cesursun!" dedi, kılıcı uzatarak. Yabancı, sanki kendini kılıca saplamak istercesine, kılıcın ucuna doğru yürüdü. "Dur yoksa koşarım..."

Gill cümlesini bitiremeden, adam kılıcın düz yüzüne vurdu. Titreşim kılıcın boyunca yayıldı ve Gill'in tutuşunu bozdu. Bir saniye sonra, adam silahı ele geçirdi ve ona doğrulttu.

"Sana bir emir verdim, nöbetçi," diye bağırdı yabancı. "Askerlerime emirleri tekrarlamaya alışkın değilim. Dikkatli ol yoksa seni kırbaçlatırım."

Sonra adam kılıcını yerine koydu, bu da durumu daha da kötüleştirdi.

"Adın ne, nöbetçi?"

"Gill, ah, efendim," dedi, bu adamın bir subay olması ihtimaline karşı "*efendim*" ekledi. "Gill, gelecekte nöbet tutarken, kendini bir tatar yayıyla silahlandır

ve hiçbir adamın sana 30 metreden fazla yaklaşmasına izin verme, yaklaşan olursa onu delik deşik et, anladın mı?" Adam cevap beklemedi. Onun yanından geçip, ıslak uzun otların arasında tepeye doğru yürümeye devam etti.

"Evet, efendim, ama benim tatar yayım yok, efendim," dedi Gill, onun arkasında koşarak.

"O zaman bir tane edinmelisin, değil mi?" dedi adam omzunun üzerinden.

"Evet, efendim." Gill, adam onun önünde olmasına rağmen başını salladı.

Adam onlarca çadırın önünden geçerek kampın ortasına doğru yürüdü. Herkes yağmurdan korunmak için çadırların içindeydi ve kimse onun geçtiğini görmedi. Çadırlar, ip ve sopalarla desteklenmiş tuvalden rastgele dizilmişti. Askerler ilerledikçe malzemeleri topladıkları için hiçbir çadır birbirine benzemiyordu. Çoğu, Vernes ve Kilnar limanlarında ele geçirilen gemi yelkenlerinden kesilmişti. Diğerleri ise eski yatak çarşaflarından yapılmıştı ve nadir birkaç durumda gerçek çadırlar kullanılmıştı.

Yabancı, tepenin başında durdu. Gill ona yetiştiğinde, "Bu çadırlardan hangisi Parker'a ait?" diye sordu.

"Parker mi? O çadırda değil efendim. Şu taraftaki çiftlik evinde," dedi Gill, işaret ederek.

"Gill, neden görev yerinden ayrıldın?" Çavuş Milford çadırından çıkarken ona homurdandı, yağmur gözlerini yakarken gözlerini kırptırdı. Bir pelerinle sarılmıştı, soluk çıplak ayakları pelerinin altından görünüyordu.

"Şey, ben..." Gill konuşmaya başladı, ama yabancı onu kesintiye uğrattı.

"Bu da kim?" Yabancı Milford'un yanına yürüdü ve kaşlarını çatarak ellerini beline koydu.

"Bu, Çavuş Milford, efendim," diye cevapladı Gill ve çavuş şaşkın bir ifadeyle baktı.

Yabancı onu inceledi ve başını salladı. "Çavuş, Maribor adına kılıcın nerede?"

"Çadırımda, ama..."

"Düşman ordusu bir mil uzakta ve her an saldırabilecekken kılıcını takmanın gerekli olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Uyuyordum, efendim!"

"Başını kaldır, çavuş!" dedi adam.

Çavuş başını yukarı kaldırdı ve yüzüne çarpan yağmur damlalarıyla yüzünü buruşturdu. "Gördüğünüz gibi, neredeyse sabah oldu."

"Ah... evet, efendim. Özür dilerim, efendim."

"Şimdi giyin ve hemen Gill'in yerine yeni bir nöbetçi gönder, anladın mı?"

"Evet, efendim. Hemen, efendim!" "Gill!"

"Evet, efendim!" Gill sıçradı.

"Hadi gidelim. Zaten geç kaldım."

"Evet, efendim!" Gill bir kez daha yola çıktı ve geçerken çavuşa şaşkın bir şekilde omuz silkti.

Ana birlik, herkesin Bingham Tepesi olarak adlandırdığı yerde kamp kurmuştu. Bu isim, aşağıdaki tarlalarda arpa ve çavdar yetiştiren çiftçi Bingham'dan gelmişti. Gill, Komutan Gaunt'un Bingham'a ordunun çiftliğini kullanacağını ve Gaunt'un evini karargah olarak alacağını bildirdiğinde büyük bir kargaşa çıktığını duymuştu. Sazdan çatılı ve ahşap kirişli bu kırsal ev, kalabalık kamplarla çevriliydi. Bir zamanlar yürüyüş yolunu süsleyen çiçekler, yüzlerce botun altında ezilmişti. Ahır subaylara ev sahipliği yapıyordu ve ahır depo olarak kullanılıyordu, ayrıca rütbeli kişiler için dispanser ve taverna olarak da kullanılıyordu. Her yerde çadırlar vardı ve yüzlerce kamp ateşi yere halkalar yakmıştı.

"Komutan Parker'a burada olduğumu haber verin," dedi yabancı, verandadaki muhafızlardan birine.

"Peki siz kimsiniz?"

"Mareşal Lord Blackwater."

Nöbetçi bir an tereddüt etti, sonra içeri girdi. Hızla geri çıktı ve kapıyı açık tuttu.

"Teşekkürler, Gill. Hepsi bu kadar," dedi yabancı içeri girerken.

"Siz Komutan Parker mısınız?" Hadrian, önünde duran, kısa siyah yelek ve kirli beyaz pantolon giymiş şişman adama sordu. Yumuşak yüzünün ortasında, büyük ve sallantılı bir boynun üzerinde yukarı doğru kıvrık bir burun vardı.

Adam, mumlar, haritalar, gönderiler ve buharlı bir tabak yumurta ve jambonla dolu kaba bir ahşap masanın önünde oturuyordu. Ayağa kalktı, boynundan bir peçete çekip ağzını sildi. "Benim, siz de Mareşal Blackwater mısınız? Bana haber verilmedi..."

"Mareşal *Lord* Blackwater," dedi, adamı dostça bir gülümsemeyle düzelterek ve referans mektubunu uzattı.

Parker mektubu aldı, kabaca açtı ve okumaya başladı.

Dalgalı ahşap kirişler, soluk sarı duvarları çevreliyor ve bölüyordu. Bu kirişlerin üzerinde tencere, çuval, mutfak aletleri ve Hadrian'ın Komutan Parker'ın kılıcı ve pelerini olduğunu tahmin ettiği şeyler asılıydı. Sepetler, kovalar ve sürahiler köşelerde yığılmış, şömineye doğru eğimli zeminde istiflenmişti.

Mektubu okuduktan sonra Parker koltuğuna geri döndü ve peçetesini yakasına geri soktu. "Sen gerçek bir lord değilsin, değil mi?"

Hadrian kısa bir süre tereddüt etti. "Teknik olarak öyleyim, en azından şimdilik."

"Lord olmadığınız zaman ne oluyorsunuz?"

"Beni paralı asker olarak adlandırabilirsin. Yıllar boyunca pek çok şey yaptım."

"Melengar Prensesi neden bana bir paralı asker göndermiş olabilir?" "Çünkü bu savaşı senin için kazanabilirim."

"Neden kazanamayacağımı düşünüyorsun?"

"Hâlâ şehirde değil de bu çiftlik evinde olman. Muhtemelen iyi bir yönetici ve malzeme sorumlususun, muhasebeci olarak da harikasin, ama savaş defterlerdeki rakamlardan ibaret değildir. Gaunt öldükten sonra ne yapacağını bilemiyor olabilirsin. İşte bu konuda sana yardımcı olabilirim. Tesadüfen, çok fazla savaş tecrübem var."

"Demek Gaunt'ın ortadan kaybolduğunu biliyorsun."

Hadrian, sesindeki tonu beğenmedi. Orada bir şey vardı, utangaç ve tehditkar bir şey. Saldırganlık hala en iyi yaklaşımıydı. "Bu ordu günlerdir burada kamp kurmuş durumda ve sen düşmana tek bir saldırı bile düzenlemedin."

"Yağmur yağıyor," diye cevapladı Parker. "Arazi çamurla kaplı."

"Aynen öyle," dedi Hadrian. "Bu yüzden saldırmalısın. Yağmur sana üstünlük sağlayacaktır. Komutanlarını çağır, hava koşullarını lehimize nasıl çevirebileceğimizi açıklayayım, ama çabuk hareket etmeliyiz..."

"Bunu isterdin, değil mi?" Yine o ses tonu, bu sefer daha uğursuzdu. "Daha iyi bir fikrim var. Arista Essendon'un Degan'a neden ihanet ettiğini bana açıklayabilir misin?"

"Öyle bir şey yapmadı. Anlamıyorsun. O..."

"Oh, kesinlikle ihanet etti!" Parker ayağa kalktı ve peçetesini sanki bir meydan okuma eldiveniymiş gibi yere attı. "Ve artık yalan söylemene gerek yok. Nedenini biliyorum. Sefil küçük krallığını kurtarmak için yaptı." Bir adım öne çıktı ve masaya çarptı. "Degan'ı yok ederek Melengar'ın gözüne girmeyi umuyor. Peki, gerçek emrin ne?" Suçlayıcı bir parmakla işaret ederek ilerledi. "Güvenimizi kazanmak mı? Gaunt'a yaptığın gibi bu orduyu bir tuzağa sürüklemek mi? Sen miydin? Orada mıydın? Onu yakalayanlardan biri miydin?"

Parker, Hadrian'ın kılıçlarına bir göz attı. "Yoksa beni öldürmek için yeterince yaklaşmak için mi?" dedi ve geriye doğru sendeledi. Komutan, başını alçakta asılı duran bir tencereye çarptı ve tencere gürültülü bir sesle yere düştü. Ses, Parker'ı irkitti. "Simms! Yere yatın!" diye bağırdı ve iki nöbetçi içeri koştu.

"Efendim!" dediler aynı anda.

"Kılıçlarını alın. Onu bir kazığa bağlayın. Onu buradan çıkarın..."

"Anlamıyorsunuz. Arista sizin düşmanınız değil," diye Hadrian sözünü kesti. "Oh, gayet iyi anlıyorum."

"O da Gaunt gibi imparatorluk tarafından tuzağa düşürüldü." "Yani o da kayıp mı?"

"Hayır, şu anda Ratibor'da sizin saldırınıza yardım etmek için bir isyan planlıyor."

Parker buna yüksek sesle güldü. "Oh lütfen, efendim! Yalan söyleme dersleri almanız gerekiyor. Melengar *prensesi* Ratibor'da bir ayaklanma mı organize ediyor? Onu buradan çıkarın."

Askerlerden biri kılıcını çekti. "Silahlarınızı bırakın, hemen!"

Hadrian seçeneklerini değerlendirdi. Kaçabilirdi, ama onları ikna etmek için bir daha böyle bir fırsat bulamayacaktı. Parker'ı esir almak için Simms ve Fall'u öldürmesi ve onların güvenini kazanma umudunu yok etmesi gerekecekti. Başka seçeneği olmadığı için içini çekip kemerini çözdü.

"Hadrian'ın yarın sabah milliyetçileri saldırıya ikna etmeyi başaracağından ne kadar eminsin?" Polish, Dunlap'ların masasında otururken Arista'ya sordu. Dışarıda fırtına devam ediyordu.

"Onun başarısına, bizimkine duyduğum kadar güveniyorum," diye cevapladı Arista.

Polonyalı sırttı. "Senin bir diplomat olduğunu sürekli unutuyorum."

Sekiz kişi, Bayan Dunlap'ın raflarından ödünç alınan biblolarla şehrin haritasının çizildiği küçük masanın etrafında oturuyordu. Katılımcılar Hadrian, Dr. Gerand, Polish veya ayağa kalkmış ve Bayan Dunlap'ın önüne koyduğu her şeyi yiyen Emery tarafından özenle seçilmişti.

Royce ve Hadrian yokken, Arista zamanının çoğunu genç Bay Dorn ile konuşarak geçirdi. Artık onun ilk adını kullanırken tökezlemiyordu, ama gözlerindeki hayranlık çok açıktı ve Arista kendini bilinçsizce gülümserken buldu. Güzel bir yüzü vardı, neşeli ve tutkulu, ve Alric'ten bile daha genç olmasına rağmen, onu daha olgun buluyordu. Belki de bu, zorluklar ve mücadelelerden kaynaklanıyordu.

O bilincini geri kazandığından beri, Arista onu oraya getiren zorlu süreçlerden bahsetmişti. Dorn ise annesinin ölümünün ona nasıl hayat verdiğini ve bir askerin oğlu olarak büyümenin nasıl bir şey olduğunu anlattı. İkisi de sevdiklerini ellerinden alan yangınların anılarını paylaştılar. O, yetim olarak yaşadığı hayat hikâyesini o kadar yoğun bir şekilde anlatıyordu ki, kızın gözleri yaşlarla doldu. Emery, duyguları ve empatiyi harekete geçiren bir konuşma yeteneğine sahipti. Kız, Emery'nin asil bir ailede doğmuş olsaydı dünyayı değiştirebileceğini fark etti. Onun idealini, adalet ve merhamet tutkusunu dinlerken, Degan Gaunt'tan, bir kralın kalbine sahip sıradan bir adamdan bekleyebileceği şeyin bu olduğunu anladı.

"Bunun tamamen bana bağlı olmadığını anlamalısınız," dedi Polish. "Ben guildde politika belirlemiyorum. Özellikle kazanılacak bir şey olmadığında, açık bir saldırıyı onaylama yetkim yok. Zafer garantili olsa bile, oldukça riskli bir kumar yerine, yine de ellerim bağlı kalır."

"Kazanılacak bir şey yok mu?" dedi Emery şaşkınlıkla. "Kazanılacak bütün bir şehir var! Dahası, imparatorluk ordusu sahadan bozguna uğratılırsa, tüm Rhenydd Delgos Cumhuriyeti'nin bayrağı altına girebilir."

"Buna ek olarak," dedi Arista, "burada imparatorlukçuları yenmek, Aquesta'yı milliyetçilerin geri kalanı, Melengar ve hatta Trent'in saldırısına açık hale getirecektir - tabii onların ittifakını sağlayabilirsem. Aquesta

düŒerse, Colnora özgür bir Œehir olacak ve bazı güçlü tüccarlar kendilerini meŒru iktidar koltuklarında bulabilirler."

"Haklısınız. Bunu kabul ediyorum, milady," diye cevapladı Polish. "Ama bu senaryoda birçok 'eğer' var ve Kraliyetçiler Colnora'nın bir sıradan vatandaş tarafından yönetilmesine izin vermeyeceklerdir. Lanaklin, Warric'in tahtını devralacak ve muhtemelen Œehri yönetmesi için kendi dükünü atayacaktır."

"Peki, bize yardım etmezseniz ve Yeni İmparatorluğun gücü artarsa, Elmas'ın konumu kesinlikle düşmeye devam edecektir," diye karşılık verdi Arista.

Polish kaşlarını çattı ve başını salladı. "Bu benim yetki alanımın çok ötesinde. Jewel'den emir almadan bir taahhütte bulunamam. İmpler, çoğunlukla Diamond'ı rahat bırakıyor. Bizi, lağımdaki fareler kadar kaçınılmaz görüyorlar. Fazla rahatsızlık vermediğimiz sürece, bizi kendi halimize bırakıyorlar. Ama bunu yaparsak, savaş ilan edecekler. Diamond artık tarafsız olmayacak. Her Imp Œehrinde hedef haline geliriz. Yüzlerce kiŒi hapsedilebilir veya idam edilebilir."

"Senin katılımını gizli tutabiliriz," dedi Emery.

Polish güldü. "Kazanan, hangi sırların saklanacağını ve hangilerinin gizli kalacağını seçer, bu yüzden size yardım etmeden önce başarınızın kanıtını görmek isterim. İkimiz de bunun mümkün olmadığını biliyoruz. Œansınız o kadar iyi olsaydı, benim yardımına ihtiyaç duymazdınız. Hayır, üzgünüm. Farelerim elinden geleni yapacak, ama saldırıya katılmak mümkün değıl."

"En azından cephanelik kapısının kilidini açabilir misin?" diye sordu Emery. Polish bir an düşündü ve başını salladı. "Bunu yapabilirim."

"Plana geri dönebilir miyiz?" diye sordu Dr. Gerand.

Hadrian ayrılmadan önce Œehri ele geçirmek için bir stratejinin ayrıntılarını özetlemişti. Emery'nin fikri iyiydi, ama bir fikir savaş planıyla aynı Œey değıldi ve hepsi Hadrian'ın tavsiyesine minnettardı. Hadrian, sürprizin en büyük silahları olduğunu ve cephaneliğı hazırlıksız yakalamanın en iyi taktik olduğunu açıklamıştı. Ondan sonra işler daha zorlaşacaktı. En büyük düşmanları zaman olacaktı. Cephaneliğı ele geçirmek çok önemliydi ve garnizonun saldırısına hazırlıklı olmak için hızlı olmaları gerekiyordu.

"Adamları cephaneliğe ben götüreceğim," dedi Emery. "Hayatta kalırsam, adamlarla birlikte hattın zayıf noktasında, meydanda yerimi alacağım."

Herkes ciddiyetle başını salladı.

Hadrian'ın planı, adamların cephaneliğın dışında birbirinin önünde iki düz sıra oluşturmasını ve zayıf nokta olarak kasıtlı olarak bir boşluk bırakmasını gerektiriyordu. Profesyonel askerler bu tür bir zayıflık arayacaklardı, böylece isyancılar saldırının en şiddetli olacağı yeri önceden belirleyebileceklerdi. Orada konuşlanmış adamların en fazla kayıp vereceklerini, ancak bunun aynı zamanda kasaba halkının hattı katlayıp, sayı üstünlüklerini en iyi şekilde kullanacakları yıkıcı bir kuşatma manevrası yapmalarını sağlayacağını söyledi.

"Sol kanadı ben yöneteceğim," dedi Arista ve herkes şaşkınlıkla ona baktı.

"Leydim," diye başladı Emery, "size büyük saygı duyduğumu biliyorsunuz, ama savaş bir kadının yeri değildir ve hayatınız tehlikeye girerse çok üzülürüm."

"Nerede olursam olayım hayatım tehlikeye girecek, o yüzden en azından bir işe yarayayım. Ayrıca, bu tamamen benim fikrim. Sizler hayatınızı tehlikeye atarken ben kenarda durup izleyemem."

"Utanmanıza gerek yok," dedi Dr. Gerand. "Zaten size ödeyebileceğimizden çok daha fazlasını yaptınız."

"Yine de," dedi kararlı bir şekilde, "ben de savaşta yerimi alacağım."

"Sen de kılıç kullanabilir misin?" diye sordu bakkal Perin. Sesi alaycı ya da iğneleyici değildi, daha çok bekleyen bir şaşkınlık vardı, sanki Emery'nin ünlü bir kılıç ustası olduğunu söyleyeceğini bekliyor gibiydi.

Emery'nin mucizevi bir şekilde hayatta kalması, isyanın toplanma noktalarından sadece biriydi. Arista, kendi isminin gücünü gözden kaçırmıştı. Emery, kendisinin ve kardeşinin Yeni İmparatorluk'a karşı savaşmak isteyenler için kahraman olduklarını belirtti. Percy Braga'ya karşı kazandıkları zafer, gezici tiyatro oyununda ölümsüzleştirilmiş ve Apeladorn'un dört bir yanındaki birçok insana ilham vermişti. Asker toplayıcıların tek yapması gereken, Arista Essendon'un Ratibor'a geldiğini ve Emery'yi imparatorluğun elinden ölümden kurtardığını fısıldamaktı; çoğu insan zaferin garantili olduğunu varsaydı.

"Şey," dedi, "benimle birlikte savaşacak çoğu tüccar, çiftçi ve esnaf kadar deneyimim var."

Uzun bir süre kimse bir şey söylemedi, sonra Emery ayağa kalktı.

"Affedin beni, Majesteleri, ama bunu yapmanıza izin veremem."

Arista ona sert ve meydan okuyan bir bakış attı ve Emery'nin yüzü buruştu, onun hoş olmayan bir bakışının bile onu incitmeye yettiğini ortaya koydu.

"Beni nasıl durduracaksın?" diye tersledi Arista, babasının, kardeşinin ve hatta Kont Pickering'in onu konsey salonundan kovup, elinde iğneyle daha verimli zaman geçireceğini söyledikleri tüm anları hatırlayarak.

"Savaşmakta ısrar edersen, ben savaşmayacağım," dedi basitçe. Dr. Gerand ayağa kalktı. "Ben de."

"Ben de," dedi Perin, o da ayağa kalkarak.

Arista, Emery'ye kaşlarını çatı. Yine, bakışları adamı incitmiş gibi görünüyordu, ama adam kararlıydı. "Tamam. Oturun. Siz kazandınız."

"Teşekkür ederim, leydim," dedi Emery.

"O zaman sol kanadı ben yöneteceğim," dedi Perin gönüllü olarak. Masadaki en iri adamlardan biriydi, tıknaz ve güçlüydü.

"Sağ kanadı ben alacağım," dedi Dr. Gerand.

"Bu çok cesurca bir davranış, efendim," dedi Emery, "ama bu sorumluluğu tekerlekçi Adam'a vereceğim. O savaş tecrübesi var."

"Ve o yaşlı bir adam değil," dedi doktor acı bir şekilde.

Arista, doktorun hissettiği çaresizliği anlıyordu. "Doktor, yaralıları tedavi etmek için sizin hizmetlerinize ihtiyaç duyulacak. Cephanelik ele geçirildikten sonra, siz ve ben yaralılar için elimizden geleni yapacağız."

Planı baştan sona bir kez daha gözden geçirdiler. Arista ve Polish birkaç olası sorun ortaya attılar: Ya çok az kişi gelirse? Ya cephaneliği ele geçiremezlerse? Ya garnizon saldırmazsa? Her şeyi hesaba kattıklarından emin olana kadar acil durum planları yaptılar.

Planı tamamladıklarında, Dr. Gerand bir şişe rom çıkardı ve Bayan Dunlap'tan bardaklar istedi. "Yarın sabah savaşa gireceğiz," dedi. "Bu masada oturan bazılarımız gün batımını bir daha göremeyecek." Kadehini kaldırdı. "Düşecek olanlara ve zaferimize."

"Ve bunu mümkün kılan iyi kalpli hanımefendiye," diye ekledi Emery, herkes kadehlerini kaldırıp içti.

Arista diğerleriyle birlikte içti, ama içkinin tadı ona acı geldi.

Prences, Bayan Dunlap'ın yatak odasının karşısındaki küçük odada uyanık yatıyordu. Medford'daki hizmetçisinin odasından daha küçük olan odada, sadece küçük bir pencere ve mum koymak için küçük bir raf vardı. Duvarlar ile yatak arasında o kadar az yer vardı ki, yatakta sürünerek girmek zorunda kalıyordu. Uyuyamıyordu. Şehri ele geçirmek için savaş

ve prenses gerginlikten bitkin düşmüştü. Aklında önlemler geçiyor, kontrol listesini tekrar tekrar gözden geçiriyordu.

Hazırlık için elimden gelen her şeyi yaptım mı?

Her şey değişmek üzereydi, iyi ya da kötü.

Ölürsem Alric beni affeder mi? Acı bir kahkaha attı. Yaşarsam beni affeder mi?

Tavana bakarak, uyumasına yardımcı olacak bir büyü olup olmadığını merak etti.

Büyü.

Yaklaşan savaşta onu kullanmayı düşündü. Ayaklarını birbirine vurarak bu fikri kafasında tartarken, yağmurun çatıya vurma sesini endişeyle dinledi.

Yağmur yağdırabiliyorsam, başka neler yapabilirim? Hayalet bir ordu yaratabilir miyim? Ateş yağdırabilir miyim? Garnizonu yutması için yeri açabilir miyim?

Tek bir şeyden emindi: kanı kaynatabilirdi. Bu düşünce onu ayılttı.

Ya kontrolü kaybedersem? Ya adamlarımızın kanını kaynatırsam... ya da Emery'nin kanını?

Sheridan'da suyu kaynattığında, yakınındaki giysiler cızırdadı ve tısladı. Büyü kolay değildi. Belki zamanla ustalaşabilirdi, ama şimdiden sınırlarını hissediyordu. Artık Esrahaddon'un ona yağmur yağdırma görevini neden verdiğini anlamıştı. Daha önce böyle büyük bir işi başarmaya çalışmanın saçma bir meydan okuma olduğunu düşünmüştü. Şimdi yağmur yağdırmanın kolay olduğunu anladı. Hedef gökyüzü kadar genişti ve eylem doğaldı; bu, bir nişancının bir taş atıp yere vurmaya çalışmasına eşdeğerdi. Herhangi bir büyü için süreç aynı olacaktı, tahmin ediyordu: gücü çekmek, odaklanmak ve senkronize hareket ve sesle uygulamak. Ancak böylesine asi bir gücü belirli bir hedefe yöneltme fikri ürkütücüydü. O gece Royce ve Hadrian tepenin üzerinde olsalardı, seretle birlikte öleceklerini düşünerek titredi. Garnizonu yenebileceğinden şüphe yoktu, ama bu süreçte Ratibor'daki herkesi öldürebilirdi. Sanatı kullanarak yıldırım çekebilir veya askerleri yok etmek için ateş çağırabilirdi, ama bu, birinci sınıf müzik öğrencisinin tam bir senfoni bestelemeye ve orkestraya yönetmeye çalışması gibi olurdu.

Hayır, böyle bir risk alamam.

Aklını daha pratik konulara yöneltti. Yeterli bandaj hazırlamışlar mıydı? Yaraları kapatmak için sıcak kömür elde etmek için ateş yakmayı unutmamalıydı.

Yapabileceğim başka bir şey var mı?

Yumuşak bir tıkırtı duydu ve sadece Bayan Dunlap'tan ödünç aldığı ince bir gecelik giydiği için örtüyü üzerine çekti. "Evet?"

"Benim," dedi Emery. "Umarım sizi uyandırmamışımdır." "İçeri gelin lütfen," dedi ona.

Emery kapıyı açtı ve sadece pantolonu ve büyük beden bir gömleği giymiş olarak yatağın ayak ucunda durdu. "Uyuyamadım ve belki sen de uyuyamıyorsundur diye düşündüm."

"Senin yaşayıp yaşamayacağını beklemek uyumayı bu kadar zorlaştıracak kim tahmin edebilirdi ki?" Omuz silkti ve gülümsedi.

Emery de gülümsedi ve odaya girmek için bir yol aradı.

Kız oturdu ve arkasına iki yastık koydu. "Yatağa sürün," dedi ona, bacaklarını katlayıp yorganı düzelterek. Emery biraz garip görünüyordu ama teklifini kabul etti ve ağırlığıyla çöken yatağın ucuna oturdu.

"Korkuyor musun?" diye sordu ve bunun bir kadının bir erkeğe sorması gereken türden bir soru olmadığını çok geç fark etti.

"Sen korkuyor musun?" diye karşılık verdi adam, dizlerini kendine çekip kollarını etrafına doladı. Çıplaktı ve ayak parmakları ay ışığında soluk bir şekilde parlıyordu.

"Evet," dedi kadın. "Ben cephede bile olmayacağım ama çok korkuyorum."

"Ben de korktuğumu söylersem beni sefil bir korkak olarak görür müsün?"

"Korkmasaydın seni aptal bulurdum." Adam içini çekti ve başını dizlerine dayadı. "Ne oldu?"

"Sana bir şey söylersem, sır olarak saklayacağına söz verir misin?" diye sordu, başını eğik tutarak.

"Ben bir büyükelçiyim. Bu tür şeyleri yapmak benim işim."

"Daha önce hiç savaşmadım. Hiç kimseyi öldürmedim."

"Yarın savaşacak neredeyse herkesin durumu böyle sanırım," dedi, onun bu sözlere kendisini de dahil ettiğini varsaymasını umarak. Ona gerçeği söylemeye dayanamıyordu. "Bu insanların çoğunun hiç kılıç kullanmadığını sanmıyorum."

"Bazıları kullandı." Adam başını kaldırdı. "Adam, Lord Rufus ün kazandığında Ethelred'in ordusuyla Ghazel'e karşı savaştı. Renkin Pool ve gümüşçünün oğlu Forrest da savaştı. Bu yüzden onları lider olarak seçtim. Mesele şu ki, herkes bana büyük bir savaş kahramanıymışım gibi bakıyor, ama ben ayakta kalıp savaşacak mıyım yoksa korkak gibi kaçacak mıyım bilmiyorum. İlk kan gördüğümde bayılabilirim."

Arista elini uzattı ve onun elini tuttu. "Emin olduğum bir şey varsa," diye gözlerinin içine bakarak, "o da senin ayakta kalıp cesurca savaşacağın. Açıkçası başka bir şey yapabileceğini sanmıyorum. Sen böyle birisin. Bence herkes senin doğuştan gelen cesaretini görüyor ve bu yüzden sana hayranlık duyuyor, benim gibi."

Emery başını eğdi. "Teşekkür ederim, çok nazıksın."

"Nazik davranmıyordum, sadece dürüsttüm." Aniden kendini garip hissederek, elini bıraktı ve ona sordu, "Sırtın nasıl?"

"Hâlâ ağrıyor," dedi, kolunu kaldırıp denedi. "Ama kılıç sallayabilirim. Artık uyumamı sağlamalıyım." Yataktan hızla kalktı.

"Geldiğin için teşekkürler," dedi kız, içtenlikle. Adam durakladı. "Yarın tek bir pişmanlığım olacak."

"Peki o nedir?" "Ben asil değilim."

Ona meraklı bir bakış attı.

"Eğer ben düşük rütbeli bir baron olsaydım ve savaştan sağ çıkmış olsaydım, Melengar'a gidip kardeşinden senin elini isterdim. O beni hapse atana ya da seni bana teslim edene kadar onu rahatsız ederdim. Bunun uygunsuz olduğunu biliyorum. Düklerin ve prenslerin senin sevgini kazanmak için yarıştığını biliyorum, ama yine de denerdim. Senin için onlarla savaşırdım. Her şeyi yapardım... keşke yapabilseydim."

Arista yüzünün kızardığını hissetti ve ellerini yüzüne kapatma isteğiyle mücadele etti. "Biliyorsun, kralına hizmet ederken ölen, Ratibor ve Aquesta'yı ele geçirecek kadar cesur bir sıradan adam, böyle bir kahramanlık nedeniyle şövalye ilan edilebilir. Büyükelçi olarak, kardeşimle Rhenydd ile ilişkilerimiz için böyle bir hareketin iyi olacağını belirtirdim."

Emery'nin gözleri parladı. Hiç bu kadar canlı ve derin görünmemişlerdi. Yüzünde sevinç vardı. Yatağa doğru bir adım attı, durakladı, sonra yavaşça geri çekildi.

"Peki o zaman," dedi Emery sonunda, "şövalye ilan edileceksem uyumam gerek."

"Elbette uyumanız gerekecek, *Sör* Emery."

"Leydim," dedi ve derin bir reverans yapmaya çalıştı, ancak yarıda durdu, yüzünü buruşturdu ve dişlerini sıktı. "İyi geceler."

O odadan çıktıktan sonra, Arista kalbinin çarptığını, avuçlarının terlediğini fark etti. Ne utanç verici. Birkaç saat içinde, onun yüzünden insanlar ölecekti. Öğlene kadar, bir direğe asılabilirdi, ama bir adam ona ilgi gösterdi diye heyecandan kızarmıştı. Ne kadar çocukça... ne kadar bebekçe... ne kadar bencilce... ve ne kadar harika. Kimse ona onun gibi bakmamıştı. Elinin dokunuşunu ve ayak parmaklarının yatak örtüsünde çıkardığı hışırtıyı hatırladı... Ne kadar kötü bir zamanlamaydı.

Yatağa uzandı ve Maribor'a her şeyin yoluna girmesi için dua etti. Bir mucizeye ihtiyaçları vardı ve hemen Hadrian ve Royce'u düşündü. Alric onlara hep öyle demiyor muydu... mucize yaratıcılar? Her şey yoluna girecekti.

BÖLÜM 15

KONUŞMA

Amilia, tırnağını, ya da ondan geriye kalanları ısırarak oturuyordu. "Ee?" diye sordu Nimbus'a. "Ne düşünüyorsun? Bana biraz katı görünüyor."

"Katı olması iyi," diye cevapladı zayıf adam. "Yüksek mevkili insanlar çekingen ve esnek olmayan kişiler olarak bilinirler. Bu ona güç katıyor. Beni rahatsız eden çenesi. Korsesindeki tahta sırtını düzeltti, ama çenesi... sürekli sarkıyor. Başını dik tutması gerekiyor. Elbisesi üzerine yüksek yakalı, sert bir şey koymalıyız."

"Bunun için biraz geç kaldık," diye cevapladı Amilia sinirli bir şekilde. "Tören bir saatten az bir süre sonra başlayacak."

"O sürede çok şey yapılabilir, Leydim," diye onu temin etti.

Amilia, "Ekselansları" veya "hanımefendi" olarak anılmayı hâlâ garip, hatta utanç verici buluyordu. Her zaman uygun protokolü izleyen Nimbus, ona resmi olarak hitap etmekte ısrarcıydı. Onun tavırları, kalenin diğer çalışanlarına da sirayet etmişti. Sadece birkaç ay önce Amilia'ya gülüp alay eden hizmetçiler ve uşaklar, ona selam verip reverans yapmaya başladılar. İbis Thinly bile Amilia'ya *Leydim* diye hitap etmeye başlamıştı. Bu ilgi gurur vericiydi, ama aynı zamanda geçici de olabilirdi. Amilia sadece isim olarak soyluydu. Unvanını kazandığı kadar kolay bir şekilde kaybedebilirdi ve tam da bu, bir saatten az bir süre sonra gerçekleşecekti.

"Tamam, dışarıda bekleyin," diye emretti. "Elbiseyi size verip terzinin yanına götürün. Ekselansları, elbiseyi alabilir miyim lütfen?"

Modina trans halindeymişçesine kollarını kaldırdı ve iki hizmetçi hemen sayısız düğmeyi ve kancayı açmaya başladı.

Amilia'nın midesi bulandı. Verilen sürede elinden gelen her şeyi yapmıştı. Modina şaşırtıcı derecede işbirlikçi davranmış ve Saldur'un verdiği konuşmayı kolayca ezberleyip tekrarlamıştı. Neyse ki konuşma kısa ve ezberlemesi kolaydı. Modina'nın rolü oldukça

basitti. Balkona çıkacak, konuşmayı okuyacak ve geri çekilecekti. Tüm süreç sadece birkaç dakika sürecekti, ancak Amilia yaklaşan bir felaketten emindi.

Tüm hazırlıklara rağmen, Modina hazır değildi. İmparatoriçe ancak son zamanlarda zihinsel berraklık belirtileri göstermeye başlamış ve talimatları yerine getirmeyi başarmıştı, ama hepsi bu kadardı. Birçok yönden Amilia'ya bir köpeği hatırlatıyordu. Oturup kalmak için eğitilmiş bir köpek yavrusu, sahibi etrafta olduğunda söyleneni yapardı, ama kendi başına kaldığında kaç tanesi soğukkanlılığını koruyabilirdi? Yanından geçen bir sincap disiplinlerini bozacak ve kaçacaklardı. Amilia'nın balkona çıkmasına izin verilmiyordu ve beklenmedik bir şey olursa imparatoriçenin nasıl tepki vereceği belli değildi.

Amilia, özenle hazırlanmış elbiseyi Nimbus'a götürdü. "Çabuk ol. Çan çaldığında, sadece iç çamaşırlarıyla giyinmiş bir imparatoriçeyle burada olmak istemiyorum."

"Rüzgar gibi koşacağım, hanımefendi," dedi zoraki bir gülümsemeyle. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Regent Saldur.

Nimbus aceleyle selam verdi, sonra imparatoriçenin elbisesini alıp koştu.

Naip, bu özel gün için gösterişli giyinmişti, bu da onu her zamankinden daha korkutucu hale getiriyordu. "Neden imparatoriçeyle birlikte değilsin? Sunumdan önce bir saatten az zaman kaldı."

"Evet, Majesteleri, ama son dakika hazırlıkları var..."

Saldur öfkeyle kadını kolundan tutup sahne odasına sürükledi. Modina bir bornozla sarılmıştı ve iki hizmetçi kadının saçlarıyla uğraşıyordu. İkisi de aniden durup reverans yaptılar. Saldur hiç aldırış etmedi.

"Bu günün önemini sana anlatmak için zamanımı boşa harcamak zorunda mıyım?" dedi ve onu sertçe bıraktı. "Bu sarayın dışında, tüm Aquesta toplanıyor, ayrıca Warric'in her yerinden üst düzey yetkililer ve hatta Trent ve Calis gibi uzak yerlerden gelen büyükelçiler de burada. Onların güçlü, yetkin bir imparatoriçe görmeleri çok önemli. Konuşmayı öğrendi mi?"

"Evet, Majesteleri," diye cevapladı Amilia başını eğerek.

Saldur, dağınık cüppesi ve dağınık saçlarıyla imparatoriçeyi inceledi. Kaşlarını çatı ve Amilia'ya döndü. "Bunu mahvedersen, eğer o tereddüt ederse, seni şahsen sorumlu tutacağım. Tek bir sözümle, bir daha asla görünmeyeceksin. Geçmişini düşünürsek, bir bahane uydurmam bile gerekmeyecek. Kimse senin ortadan kaybolmanı sorgulamayacak. Kimse senin gittiğini fark etmeyecek bile. Beni hayal kırıklığına uğrattıysan, Amilia, bunu derinden pişman olursun."

Kapıyı çarpıp çıktı ve Amilia nefes almakta zorlanıyordu.

"Hanımefendi?" hizmetçi Anna ona seslendi. "Ne

var?" diye zayıf bir sesle sordu.

"Ayakkabısı, hanımefendi. Topuğu çıkmış."

Başka ne ters gidebilirdi ki?

Sıradan bir günde böyle bir şey olmazdı, ama o gün, hayatı buna bağlı olduğu için, sorunlar arka arkaya geldi. "Hemen ayakkabıcıya götür ve ona, yirmi dakika içinde tamir edilmezse, ben..."

—Ben—

"Ona acele etmesini söyleyeceğim, hanımefendi." Anna, elinde ayakkabı ile odadan koştu.

Amilia odada volta atmaya başladı. Oda sadece altı metre uzunluğundaydı, bu yüzden sık sık dönmek zorunda kalıyordu ve bu da başını döndürüyordu, ama yine de devam etti. Zihni törenin her yönünü düşünürken, vücudu bilinçsizce tepki veriyordu.

Ya balkondan atlarsa?

Bu düşünce ona bir tokat gibi çarptı. Ne kadar saçma görünse de, bu mümkündü. İmparatoriçe aklı başında değildi. Binlerce heyecanlı tebaasının gürültüsü ve kargaşası içinde Modina bunalabilir ve birden çılgına dönebilirdi. Balkon çok yüksek değildi, sadece on metre kadar. İmparatoriçe iyi bir yere düşerse, düşüş onu öldürmeyebilirdi. Öte yandan Amilia, bu olaydan sağ çıkamazdı.

Yürüyüşü hızlanırken alnında ter damlaları belirdi.

Daha yüksek bir korkuluk dikmek için zaman yoktu.

Belki altta bir ağ? Hayır, bu da işe yaramaz.

Sorun yaralanma değildi. Sorun, bu manzaraydı.

Bir ip?

Modina'nın beline bir ip bağlayıp arkadan tutabilirdi.

Böylece, Amilia, Amilia herhangi bir hareket yaparsa onu durdurabilirdi.

Nimbus geri döndü ve odaya çekinerek baktı. "Ne oldu, hanımefendi?" diye sordu, onun ifadesini görünce.

"Hmm? Oh, her şey. Bir ip ve bir ayakkabı lazım, ama boş ver onu. Elbise ne durumda?"

"Terzi elinden geldiğince hızlı çalışıyor. Ne yazık ki, deneme giydirme için zaman kalmayacak galiba."

"Ya uymazsa? Ya onu boğar da konuşamaz hale gelirse?"

"Olumlu düşünmeliyiz, hanımefendi."

"Sizin için söylemesi kolay. Hayatınız bir ipin ucunda sallanmıyor, belki de kelimenin tam anlamıyla."

"Ama hanımefendi, bir elbise tadilatı yüzünden böyle sonuçlardan korkamazsınız, değil mi? Sonuçta biz medeni insanlarız."

"Senin hangi medeniyetten geldiğini bilmiyorum, Nimbus, ama bu medeniyet başarısız olanlara karşı acımasız olabilir."

Amilia, vereceği konuşmanın öneminden habersiz, sessizce oturan Modina'ya baktı. Ona hiçbir şey yapamazlardı. O imparatoriçeydi ve tüm dünya bunu biliyordu. Eğer ortadan kaybolursa, soruşturma açılacak ve halk, tanrıça kraliçelerinin kaybı için adalet talep edecekti. Saldur gibi iyi konumdaki insanlar bile böyle bir suçtan asılabilirdi.

"Başlığı getireyim mi?" diye sordu Nimbus.

"Evet, lütfen. Anna bu sabah şapkacıdan aldı ve muhtemelen imparatoriçenin yatak odasında bıraktı."

"Peki size bir şeyler yemeniz için bir şeyler getireyim mi, hanımefendi? Bütün gün hiçbir şey yemediniz."

"Yiyemem."

"Nasıl isterseniz. Mümkün olduğunca çabuk döneceğim."

Amilia pencereye gitti. Bu noktadan, onlarca insanın akın ettiği doğu kapısını görebiliyordu. Her sınıftan erkekler, kadınlar ve çocuklar dış kapıdan içeri giriyordu. Toplanan kalabalık, görünmeyen bir yerde kükreyen dev bir canavar gibi düşük bir uğultu çıkarıyordu. Kapı çalındı ve terzi, elinde yeni doğmuş bir bebek gibi elbiseyle içeri girdi.

"Çok hızlı oldun," dedi Amilia.

"Affedin, Leydim, henüz tam olarak bitmedi, ama kraliyet öğretmeni az önce uğradı ve burada bitirmemi söyledi, burada Ekselanslarının boynuna göre ayarlayabilirim. İşler böyle yürümüyor, anlarsınız ya. Büyük hanımefendiyi bir elbise mankeni gibi oturup beni beklemesi doğru olmaz. Yine de öğretmen, dediğini yapmazsam, o zaman..." Durdu ve sesini fısıltıya indirdi. "Beni kırbaçlatacağını söyledi."

Amilia gülümsemesini saklamak için elini ağzına koydu. "Kırbaçlama konusunda ciddi değildi, emin olabilirsiniz, ama haklıydı. Bu, Ekselansları'na rahatsızlık vermekten endişe edecek kadar önemli bir konu. İşine bak."

Onu bir kez daha elbiseye giydirdiler ve terzisi, yakasının geri kalanını dikmek için hummalı bir şekilde çalıştı. Amilia,

Yine kapı çalındığında, terziler ve hizmetçiler meşgul olduğu için Amilia kapıyı kendisi açtı ve Chadwick Kontu'nu görünce şaşırdı.

"İyi akşamlar, Leydi Amilia," dedi, nazikçe eğilerek. "Tören başlamadan önce Ekselansları ile biraz konuşmak istiyordum."

"Şu anda uygun bir zaman değil, efendim," dedi. Amilia, bir asilzadeye hayır dediğine inanamıyordu. "İmparatoriçe şu anda rahatsız. Lütfen anlayış gösterin."

"Elbette. Özür dilerim. O zaman sizinle biraz konuşabilir miyim?"

"Ben mi? Ah, şey... evet, sanırım sorun olmaz." Amilia dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Amilia, kontun hemen konuyu açacağını düşünmüştü, ama kont koridorda yürümeye başladı ve Amilia onun kendisini takip etmesini beklediğini anlaması biraz zaman aldı.

"İmparatoriçe iyi, değil mi?"

"Evet, lordum," dedi, giderek uzaklaşan giyinme odasının kapısına bakarak.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi kont ve sonra aniden ekledi, "Ne kadar kaba davrandım. Nasıl hissediyorsunuz, hanımefendi?"

"Beklenebileceği kadar iyiyim, efendim."

Amilia, imparatoriçeyle ilgili düşüncelerle bu kadar meşgul olmasaydı, bir kontun onun sağlığını hemen sormadığı için utanmasını komik bulurdu.

"Bugünkü kutlamalar için hava çok güzel, değil mi?" "Evet, efendim, öyle." Sesi sakın kalmaya çalıştı.

Nimbus, Anna ve ayakkabıcı ortaya çıktılar ve koridordan aşağı koştular. Nimbus, giyinme odasına girmeden önce endişeli bir bakışla ona kısa bir süre durdu.

"Açık konuşmama izin verin," dedi kont.

"Lütfen, efendim." Amilia'nın endişesi kırılma noktasına yaklaşmıştı.

"Herkes senin imparatoriçeye en yakın kişi olduğunu biliyor. O senden başka kimseye güvenmiyor. Sen... İmparatoriçe benim hakkımda hiç konuşuyor mu?"

Amilia şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Normal şartlar altında, kontun tereddütlü tavrı tuhaf ve hatta çekici gelebilir, ama o anda, Amilia onun bir an önce konuşup bu konuyu kapatmasını diledi.

"Lütfen, çok küstah davrandığımı biliyorum, ama ben küstah bir adamım. İmparatoriçe benim hakkımda hiç düşündü mü, düşündüyse, bu onun lehine mi?"

"Efendim, dürüstçe söyleyebilirim ki, o bana sizden hiç bahsetmedi "

Kont bunu düşünmek için bir an durdu.

"Bunu nasıl yorumlamalıyım, emin değilim. Eminim ki o kadar çok
"Elimden geleni yaparım, efendim." "Bu
akşamki ziyafetin ardından baloda
benimle dans etmesini rica eder
misiniz? Size minnettar kalırım."

"Bu akşamki baloda, ziyafetin ardından benimle dans etmesini rica eder
misiniz? Size minnettar kalırım."

"Ekselansları baloya veya ziyafete katılmayacak, efendim. Asla halka
açık yerlerde yemek yemez ve ilgilenmesi gereken birçok işi vardır."

"Asla mı?"

"Korkarım ki hayır, efendim."

"Anlıyorum." Kont düşüncelere dalarken, Amilia parmak uçlarını hızla
birbirine vurmaya başladı.

"İzninizle, efendim, imparatoriçeyle görüşmem gerekiyor."

"Elbette. Değerli vaktinizi aldığım için özür dilerim. Yine de,
Ekselanslarına benden bahsedip, onu ziyaret etmek istediğimi bildirirseniz..."

"Emredersiniz, Lordum. Şimdi, izin verirsiniz..."

Amilia aceleyle geri döndü ve terzinin yakayı bitirdiğini gördü. Yaka
uzundu ve gerçekten de çenesini yukarıda tutuyordu. Bu ekleme korkunç
derecede rahatsız görünüyordu. Modina ise elbette umursamıyor gibiydi.
Ancak ayakkabıcı hâlâ ayakkabısını tamir ediyordu.

"Burada ne oluyor?" diye sordu.

"Takmış olduğu yeni topuk diğerinden daha uzundu," diye cevapladı
Nimbus. "Boyunu değiştirmeye çalıştı, ama aceleyle aşırı telafi etti ve şimdi
daha kısa oldu."

Amilia Anna'ya döndü. "Ne kadar vaktimiz var?"

"Yaklaşık on beş dakika," diye cevapladı Anna
kasvetli bir şekilde. "Başlık ne oldu?

Göremiyorum."

"Yatak odasında ya da salonda yoktu, hanımefendi."

Anna'nın yüzü soldu. "Ah, sevgili Maribor, beni affet. Tamamen
unutmuşum!"

"Unuttun mu? Nimbus!"

"Evet, hanımefendi?"

"Şapkacıya koş ve başlığı getir, koş derken sprint yap demek istiyorum, duydun mu?"

"Hemen, hanımefendi, ama şapkacının dükkânının yerini bilmiyorum." "Bir sayfa seni eşlik etsin."

"Sayfalar törenle meşguller."

"Umurumda değil! Gerekirse kılıçla zorla birini bul. Yolu bilen birini bul ve ona imparatoriçenin emri olduğunu söyle, kimsenin seni durdurmasına izin verme. Şimdi git!"

"Anna!" diye bağırdı Amilia.

"Evet, hanımefendi." Hizmetçi titriyordu, gözyaşları içindeydi. "Çok üzgünüm, hanımefendi, gerçekten."

"Özürler ve gözyaşları için vaktimiz yok. İmparatoriçenin yatak odasına git ve gündüz ayakkabılarını getir. Onları giymek zorunda kalacak. Hemen yap!"

Amilia kapıyı arkalarından çarptı ve sinirinden kapıya sert bir tekme attı. Sakinleşmeye çalışırken alnını meşe ağacına dayadı. Elbise ayakkabıları örtecekti. Kimse farkı anlamayacaktı. Başlık ise başka bir sorundu. Haftalarca üzerinde çalışmışlardı ve naip konsey üyeleri onun eksikliğini fark edecekti. Şapka dükkânı şehir merkezindeydi ve onu almayı Anna'ya bırakmıştı. Gerçekten sadece kendini suçlayabilirdi. Daha önce sormalıydı ve kendi beceriksizliğine öfkeliydi. Kapıyı bir kez daha tekmeledi, sonra arkasını döndü ve yere çöktü, elbisesi etrafında balon gibi şişti.

Tören birkaç dakika içinde başlayacaktı ama hâlâ zaman vardı. Modina'nın konuşması en son sıradaydı ve Amilia, diğerleri kalabalığa hitap ederken en az yirmi, belki de otuz dakika daha vakti olacağından emindi. Karşısında, Modina beyaz ve altın rengi kraliyet elbisesiyle dik ve sert bir şekilde oturuyordu, uzun boynu yeni yakasıyla dik duruyordu. Modina'da farklı bir şey vardı. Amilia'yı ilgiyle izliyordu. Aslında onu inceliyordu.

"İyi olacak mısın?" diye sordu imparatoriçeye.

Hemen gözlerindeki ışık kayboldu ve boş bakış geri döndü.

Amilia iç geçirdi.

Naip Ethelred, renkli bayraklarla süslenmiş balkondan neredeyse bir saat boyunca konuştu, ancak Amilia onun söylediklerinin neredeyse hiçbirini duymadı. Yeni İmparatorluğun ihtişamı ve gücü hakkında ve Maribor'un tüm insanlığı yeniden birleştireceğine dair emirleri hakkında bir şeyler söyledi. Yeni İmparatorluğun kuzeydeki askeri başarılarından ve Alburn ve Dunmore'un kansız bir şekilde ilhak edilmesinden bahsetti. Bunu, buğday ve arpada beklenen fazlalık ve elf sorununa son verilmesi haberleri izledi. Artık serbestçe dolaşmalarına izin verilmeyecek ve işe yaramaz kölelere dönüştürülmek yerine, basitçe ortadan kaybolacaklardı. Yeni İmparatorluk, krallığın dört bir yanından asi elfleri topluyordu. Onların nasıl ortadan kaldırılacağına dair bir şey söylemedi. Aşağıdaki kalabalık, onaylarını alkışlayarak haykırdı.

Amilia, sahne odasında oturmuş, kollarını beline dolamıştı. Artık volta bile atamıyordu. İmparatoriçe, yaklaşan sunumdan hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu ve her zamanki gibi, parıldayan elbisesi ve yelpaze gibi açılmış tavus kuşunu andıran devasa başlığıyla sakin bir şekilde oturuyordu.

Nimbus, şapkacıya mükemmel bir zamanlamayla ulaşmayı başarmıştı, ancak bu süreçte bir genç sayfayı tehditlerle korkutmuştu. Ayrıca, konuşmacıların sırası konusunda son dakikada çıkan bir anlaşmazlık nedeniyle törenin geç başlaması da şanslarına olmuştu. Amilia, ilk konuşma başlamadan birkaç dakika önce Modina'nın başlığını takmayı başarmıştı.

İlk olarak şansölye konuştu, ardından Ethelred ve son olarak Saldur. Her kelimeyle Amilia nefes almakta giderek daha fazla zorlanıyordu. Sonunda Ethelred'in konuşması bitti ve Saldur resmi tanıtım için öne çıktı. Kalabalık, beklenen anın yaklaştığını bildiği için sessizleşti.

"Büyük Novron İmparatorluğu'nun yıkılmasından bu yana neredeyse bin yıl geçti," diye kalabalığa seslendi. "Bugün burada, Maribor'un kalıcı gücünün ve Novron'a verdiği, soyunun sonsuza dek hüküm süreceği sözünün tanıkları olarak duruyoruz. Ne ihanet ne de zaman bu kutsal antlaşmayı bozabilir. Size bunun kanıtını sunmama izin verin. Bir zamanlar basit bir çiftçi kızı olan, elf canavarını öldüren, Novron'un varisi, Nyphron Kilisesi'nin baş rahibesi, En Sakin ve Kraliyet Büyük İmparatorluk Ekselansları, İmparatoriçe Modina Novronian'ı benimle birlikte karşılayın!"

Kalabalık alkış ve tezahüratlarla coştı. Amilia, oturduğu yerden bile onların seslerinin titreşimini hissedebiliyordu. Modina'ya yalvaran ve umut dolu bir bakış attı. İmparatoriçe, dik durarak ve zarifçe ilerlerken yüzü sakindi, elbisesinin eteği arkasında sürükleniyordu.

Balkona çıktığında, insanlar nihayet yüzünü gördüklerinde, kalabalığın gürültüsü imkansız başardı. Patladı. Hayal edilemeyecek kadar gürültülü tezahürat, kalenin taşlarını titreten sürekli bir gök gürültüsü gibi kulakları sağır ediyordu. Bu böyle devam etti ve Amilia bunun hiç bitmeyeceğini düşündü.

Bu kargaşanın karşısında Modina kesinlikle dayanamayacaktı. Bu, onun kırılğan yüzüne ne gibi bir etki yapacaktı? Amilia, Saldur'un ona ipi kullanmasına ya da balkona eşlik etmesine izin vermesini diledi. Amilia'nın tek tesellisi, Modina'nın muhtemelen donup kaldığını, zihninin uzun süredir yaşadığı o karanlık yere, dünyadan saklanmak için sürüldüğü yere çekildiğini bilmektir.

Amilia kalabalığın sakinleşmesi için dua etti. Ethelred veya Saldur'un onları susturmak için bir şeyler yapmasını umdu, ama ikisi de kıpırdamadı ve kalabalık, sonu görünmeyen bir şekilde bağırmaya devam etti. Sonra beklenmedik bir şey oldu. Modina yavaşça ellerini kaldırdı ve nazıkçe sakinleştirici bir hareket yaptı. Neredeyse anında kalabalık sessizleşti. Amilia gözlerine inanamadı.

"Sevgili ve değerli sadık tebaam." Amilia'nın provalarda duymadığı, yüksek, net, neredeyse müzikal bir sesle konuştu. "Sonunda sizinle tanışmak harika."

Kalabalık, öncekinden daha da yüksek sesle yeniden bağırmaya başladı. Modina, bir dakika boyunca tezahürat yapmalarına izin verdikten sonra ellerini kaldırarak onları tekrar susturdu.

"Bazılarınızın duymuş olabileceği gibi, ben pek iyi değildim. Rufus'un Bane'yle olan savaş beni zayıflattı, ama en yakın arkadaşım, imparatorluk sekreteri, Tarin Vale'den Leydi Amilia'nın yardımıyla, şimdi çok daha iyi hissediyorum."

Amilia, adının geçmesiyle nefesini tuttu. Bu konuşmada yoktu.

"Amilia'ya, benim için gösterdiği çabalarından dolayı büyük bir minnettarlık borçluyum, çünkü onun gücü, bilgeliği ve nezaketi olmasaydı, ben burada olamazdım."

Amilia gözlerini kapattı ve irkildi.

"Daha iyi hissediyorum ama hala kolayca yoruluyorum ve gücümü, işgalcilere karşı savunmamızı, bol hasadı ve Novron İmparatorluğu'nun eski ihtişamına ve refahına geri dönmemizi sağlamak için saklamalıyım."

Modina konuşmasını bitirince, zarif bir el hareketi ile veda etti, döndü ve zarif bir tavırla balkondan ayrıldı.

Kalabalık bir kez daha alkışlarla coştı ve Modina içeri girdikten sonra da alkışlar uzun süre devam etti.

"Yemin ederim ona bunu söylemesini ben istemedim," diye Amilia Saldur'a yalvardı.

"İmparatoriçe seni herkesin önünde arkadaşı ve krallığın kahramanı ilan etti, bu yüzden ünlü oldun," diye cevapladı Saldur. "Bu yüzden seni değiştirmem neredeyse imkansız hale geldi, *neredeyse*. Ama merak etme," diye devam etti düşünceli bir şekilde. "Böylesine güzel bir gösteri karşısında, seni övmekten başka bir şey yapmam aptallık olur. Bir kez daha etkilendim. Senden bunu beklemiyordum. Düşündüğümde daha zekisin, ama bunu zaten tahmin etmeliydim. Bunu unutmamam gerek. Aferin sana, canım. Gerçekten aferin."

"Evet, harikaydı!" dedi Ethelred. "Artık taç giyme törenindeki fiyaskoyu geride bırakabiliriz. Kendini yüceltmeni onayladığımı söyleyemem Amilia, ama ona yaptıklarını görünce, sana biraz takdir göstermekten çekinemem. Aslında, iyi yaptığı iş için onu ödüllendirmeyi düşünmeliyiz Saulu."

"Gerçekten," diye cevapladı. "Bunun ne olması gerektiğini düşünmeliyiz. Gel, Lanis, ziyafete geçelim." İkisi, giderken tören hakkında konuşarak ayrıldılar.

Amilia imparatoriçenin yanına gitti, elini tuttu ve onu odasına kadar eşlik etti. "Sen benim ölümüm olacaksın," dedi ona.

BÖLÜM 16

Hadrian yağmurda oturuyordu. Ağır zincirler ayak bileklerini ve bileklerini yere çakılmış büyük bir metal kazığa bağlamıştı. Bütün gün ve bütün gece çamurda bekledi, Milliyetçi ordunun tembel hareketlerini izledi. Onun kaderini belirlemede saldırıda olduğu kadar yavaştlar. Atlar geçiyor, yemek zamanı geliyor, adamlar yağmur ve çamurdan şikayet ediyorlardı. Gri ışık geceye dönüştü ve pişmanlık onu sardı.

Kan dökmek zorunda kalsa bile kaçmalıydı. Arista'nın hayatını kurtarabilirdi. Milliyetçilerin işbirliği yapmayacağını ve saldırıyı iptal etmesini söyleyeceğini ona haber verebilirdi. Artık başarılı olsa bile, zaferi kısa sürecek ve darağacına ya da kafa kesilmeye mahkum olacaktı.

"Gill!" diye bağırdı, ıslak pelerinli nöbetçinin yanından geçtiğini görünce. "Ah evet!" Gill gülerek yaklaştı. "Bu *büyük* mareşal değil mi? Şimdi o kadar da büyük değilsin, değil mi?"

"Gill, bana yardım etmelisin," diye yağmurun gürültüsünün üstüne bağırdı. " 'a bir mesaj iletmen gerekiyor..."

Gill eğildi. "Neden senin gibilere yardım edeyim ki? Beni aptal yerine koydun. Çavuş Milford da pek memnun değildi. Hoşnutsuzluğunu göstermek için beni bütün gece vardiyasına koydu."

"Param var," dedi Hadrian hevesle. "Sana ödeme yapabilirim."

"Gerçekten mi? Peki bu para nerede, uzak bir dağda gömülü bir sandıkta mı, yoksa başka bir pantolonun cebinde mi?"

"Tam burada, kemerimdeki çantada. En az on altın sikke var. Ratibor'a bir mesaj iletmeyi söz verirsen hepsini alabilirsin."

Gill, Hadrian'ın kemerine merakla baktı. "Tabii," dedi. Eğilip keseyi çözdü. Elinde tarttı. Zıplaması bir çınlama sesi çıkardı. Ağzını açıp bir avuç dolusu

"Vay canına! Şuna bak. Şaka yapmıyormuşsun. İçinde gerçekten altın var. Bir, iki, üç... Lanet olsun! Teşekkürler, Mareşal." Alaycı bir selam verdi. "Bu, iki nöbet tutmak zorunda kalmanın acısını kesinlikle dindirecek." Uzaklaşmaya başladı.

"Bekle!" dedi Hadrian. "Mesajı dinlemelisin." Gill yürümeye devam etti.

"Arista'ya saldırmamasını söylemelisin," diye çaresizce bağırdı, ama Gill, çantayı sallayarak yoluna devam etti, ta ki yağmurda silüeti kaybolana kadar.

Hadrian küfretti ve kazığı sertçe tekmeledi. Hayal kırıklığına kapılarak yanına yığıldı. Arista'nın yüzündeki ifadeyi, ne kadar umutlu olduğunu hatırladı. Başarısız olabileceği hiç aklına gelmemişti. Prensesle ilk tanıştığında, onun tüm soylular gibi kibirli ve egoist olduğunu düşünmüştü — yetişkin şımarık çocuklar gibi, açgözlü ve bencil.

Bu ne zaman değişti?

Görüntüler zihninde canlandı. Sheridan'da ıslak iç çamaşırlarını asarken hatırladı. İlk gece dışarıda, at battaniyesinin altında inatla uyuduğunu, ağlayarak uykuya daldığını hatırladı. O ve Royce, ertesi gün görevi iptal edeceğinden emindiler. O sabah Bernum'da sürüklenirken kayıкта uyuduğunu gördü ve Dunstan'ın evinde sarhoşken herkese kimliğini adeta ilan ettiğini hatırladı. O her zaman onların koruyucusu ve prensesleri olmuştu, ama bir noktada bundan daha fazlası haline gelmişti.

Orada otururken, yağmur altında çamurda çaresizce, onun ölümünün görüntüleriyle işkence görüyordu. Onu kirli sokakta yüzüstü yatarken, elbisesi yırtılmış, soluk teni kanla kırmızıya boyanmış olarak gördü. İmparatorlukçular muhtemelen cesedini Merkez Meydanı'na asacak ya da belki de bir atın arkasına bağlayıp Aquesta'ya sürükleyecekti. Belki de kafasını kesip Alric'e uyarı olarak göndereceklerdi.

Öfke ve çaresizlikle, çamurda kazmaya başladı, kazığı çıkarmaya çalıştı. Öfkeyle kazdı, sertçe çekti, sonra tekrar kazdı, kazığı ileri geri çekerek. Bir muhafız onu fark etti ve bileklerine bağlı zincirlere ikinci bir kazık takarak onu düz bir şekilde gerdi.

"Hâlâ kaçmaya ve yaramazlık yapmaya çalışıyorsun, değil mi?" dedi gardiyan. "Eh, bu olmayacak. Gaunt'ı öldürdün. Bunun için öleceksin, ama o zamana kadar yerinde kalacaksın." Gardiyan yüzüne tükürdü, ama yağmur onu yıkadığı için etkisi

aradığı etkiyi yaratmadı, çünkü yağmur onu silip süpürdü. Hadrian, onu temizleyenin Arista'nın yağmuru olduğunu bilmekle yıkıldı. Orada yatarken, sabah gökyüzünü aydınlatan şafağın ilk işaretlerini gördü ve kalbi daha da çöktü.

Emery, şafak vakti gökyüzünü binalardan ve ağaçlardan ayıran soluk ışıqla ufku görebiliyordu. Yağmur hala yağıyordu ve cırcır böceklerinin sesi, sabahın erken saatlerindeki hareketlilikle yerini değiştirmişti. Tüccarlar her zamankinden çok daha erken saatte sokaklarda göründüler, arabalarını ve vagonlarını West End Meydanı'na doğru iterek. King's Street ve Legends Avenue'nun girişlerini engelleyecek şekilde onları dikkatsizce bıraktılar.

Diğer adamlar evlerinden ve dükkanlarından çıktılar. Emery, gri sabah yağmurunun içinden teker teker ortaya çıkan, sonra da meydanda amaçsızca dolaşırken daha büyük gruplar halinde toplanıp, neredeyse tereddütle, yavaşça cephaneliğe doğru sürüklenen adamları izledi. Ağır giysiler giymişlerdi ve çapalar, dirgenler, kürekler ve baltalar taşıyorlardı. Çoğunun kemerine bıçak takılıydı.

Gece vardiyasının sonunu çalışan, sadece hafif yaz üniformaları giymiş iki şehir muhafızı, son devriye turlarını yeni bitirmişlerdi. Durup, büyüyen kalabalığa meraklı bakışlarla baktılar. "Hey, burada ne oluyor?"

"Bilmiyorum," dedi bir adam ve uzaklaştı.

"Dinleyin, burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu diğer muhafız, ama kimse cevap vermedi.

Çıplak ayakla, bol beyaz bir gömlek ve baldırlarını açıkta bırakan bir pantolon giymiş olan Emery, yanındaki kılıcın sesini hissederek ileri doğru yürüdü. "Lordumuz ve hükümdarımız Rhenydd Kralı Urith'in cinayetinin intikamını almaya geldik!"

"O, Emery Dorn," diye bağırdı gardiyan. "Yakalayın o piçi!"

Muhafızlar ileri atıldılar, ancak gruplar etraflarını sararak kuş sürüsü gibi üzerlerine çullanırken tehlikeyi fark etmek için çok geç kalmışlardı.

Askerler aceleyle kılıçlarını çekip savurdular. "Geri çekilin! Geri çekilin! Hepiniz! Geri çekilin yoksa hepinizi tutuklatırız!"

Kalabalığın yüzleri nefretle doldu ve gözlerine heyecan sızdı. Askerlere dirgen ve çapalarla saldırdılar. Muhafızlar kılıçlarla onları uzaklaştırdı.

Kalabalık birkaç dakika boyunca aldatma hareketleri ve tehditlerle alay etti, sonra Emery kılıcını çekti. Bayan Dunlap onun için kılıcı bulmuştu.

Eskiden kocasına aitti. Kral Urith'in arabacısı Paul Dunlap, hizmet ettiği onca yıl boyunca kılıcı çekmek zorunda kalmamıştı. Emery kılıcı metal kınından çıkarırken çelik gıcırdadı. Sert bir ifadeyle ve çenesini sıkarak kalabalığın arasından geçip muhafızların karşısına çıktı.

Terliyordı. En yakınındaki adamın üst dudağındaki nemi görebiliyordu. Muhafız hamle yaptı ve kılıcını savurdu. Emery yana adım attı ve kendi kılıcıyla askerin kılıcına vurdu, sağlam *bir çınlama* duydu ve elinde darbeyi hissetti. Bir adım öne çıktı ve kılıcını savurdu. İyi hissettirdi. Mükemmeldi, tam da doğru hareketti. Kılıcının ucu yumuşak bir şeye çarptı ve Emery, adamı göğsünden keserek ikiye ayırdığını gördü. Asker çığlık attı ve kılıcını düşürdü. Şoktan gözleri fal taşı gibi açılmış, kanla ıslanan giysilerini tutarak dizlerinin üzerine çöktü. Diğer muhafız kaçmaya çalıştı, ama kalabalık onu geri tuttu. Emery yaralı adamı itip geçerek, hızlı bir hamle ile kalan muhafızı böbreğinden bıçakladı. Birkaç kişi sevinç çığlıkları atarak yaralı adamları dövmeye başladı, baltalar ve küreklerle onları parçaladılar.

"Yeter!" diye bağırdı Emery. "Beni izleyin!"

Muhafızların silahları alındı ve kalabalık Emery'yi demir kapılı taş bina'ya kadar kovaladı. Oraya vardıklarında Carat çoktan kilidi açmaya başlamıştı. Nöbetçi olanları öldürdüler, ancak geri kalanların çoğunun hala yataklarında olduğunu fark ettiler. Birkaç kişi kalabalık gelmeden ayağa kalkmıştı. İlk şaşkın adamı, düştüğünde yanında götürdüğü dirgenle kaburgalarından bıçakladılar. Emery bir başkasını bıçakladı ve bir baltayla üçüncünün omzunu parçaladılar, baltayı çıkarmak için kurbanını tekmelemek zorunda kaldı. Kılıçlar ve kalkanlar duvarlara dizilmiş ve çam kutularında duruyordu. Çelik miğferler ve zincir zırhlar raflarda duruyordu.

Kalabalık geçerken bunları kapıp, iş aletlerini savaş aletleriyle değiştirdi. Cephaneliği sadece on adam koruyordu ve hepsi çabucak öldürüldü, çoğu yataklarında dövülerek öldürüldü. Adamlar, kendi taraflarından tek bir kayıp vermeden cephaneliği ele geçirdiklerini fark edince sevinç çığlıkları attılar. Güldüler, uludular ve masaların üzerine atladılar, tabakları, bardakları ve bulabildikleri her şeyi kırarak yeni silahlarını neşeyle denediler.

Emery, etrafındaki erkeklerin gözlerindeki vahşi bakışları görebiliyordu ve kendisinin de benzer bir ifade takındığını fark etti. Kalbi çarpıyor,

akciğerleri hava pompalıyordu. Artık sırtında hiç acı hissetmiyordu. Kendini güçlü, coşkulu ve aynı zamanda biraz mide bulandırıcı hissediyordu.

"Emery! Emery!" Arista'nın adamların arasından itişip kakışarak geldiğini gördü. "Çok yavaşsın," diye bağırdı Arista. "Garnizon geliyor. Onları silahlandır ve meydanda sıraya diz."

Sanki bir rüyadan uyanmış gibi, Emery aptallığını fark etti. "Herkes dışarı!" diye bağırdı. "Herkes dışarı, hemen! Meydanda sıraya girin!"

Arista, dışarıda kalan adamları, sırtları cephaneliğe, yüzleri meydana dönük olacak şekilde iki sıra halinde düzenlemeye başlamıştı bile.

"Silah almamız lazım!" diye Perin prensese bağırdı.

"Sırada kalın!" diye bağırdı. "Silahları getireceğiz. Garnizonun saldırısını durdurmak için sıraları korumalısınız."

Sadece tarım aletleri tutan ve sırada duran adamlar, meydanın karşısında çamurda saplanmış arabaları ve at arabalarını itmeye çalışan ilk askerleri dehşetle izliyorlardı. Çok geçmeden, Emery'nin dışarı kovduğu adamlar sıranın önüne geçmeye başladılar.

"Sıraya girin!" diye bağırdı Emery. "İki düz sıra."

Arista cephaneliğe geri koştu ve kılıçları kapıp dışarı sürüklemeye başladı. Carat'ın ölü bir adamın cüzdanından para çaldığını gördü ve onu duvara itti. "Kılıçları ve kalkanları taşımama yardım et!"

"Ama buna iznim yok," dedi Carat.

"Savaşmana izin yok, ama birkaç kılıç taşıyabilirsin, lanet olsun.

Tıpkı kapıyı açtığın gibi. Şimdi yap şunu!"

Carat bir şey söyleyecek gibi göründü, sonra pes etti. Duvarlardan kalkanları indirmeye başladı. Dr. Gerand bandajlarla içeri girdi, ama silahları teslim etmek için onları hemen bir kenara attı. Arista dışarı çıkarken, yağmurdan sırlıklam olmuş, uzun sarı saçları yüzüne yapışmış, neredeyse göremiyor olan bir kadın koşarak içeri girdi. Arista yaklaşıncaya kadını aniden durdu.

"Yardım edeyim," dedi Arista'ya. "Sen daha fazlasını al, ben bunları dışarı çıkarayım."

Arista başını salladı ve silahları uzattı, sonra tekrar içeri koştu. Carat ona taşıdığı kalkanları uzattı ve Arista onları genç kadına kadar indirdi, o da onları bekleme sırasına götürdü. Arista tekrar dışarı çıktığında, yaşlı erkekler ve bazı kadınlardan oluşan bir sıra

sıra oluşturduğunu ve silahları bir kova zinciri gibi birbirlerine aktardıklarını gördü. Genç sarışın kadın sıraya daha fazla kişi ekliyordu.

"Daha fazla kılıç!" diye bağırdı Arista. "Miğferler ve zırhlar en son."

Carat, diğerlerinin alabilmesi için silahları kullanışlı yığınlar halinde topladı. "Kılıç yok!" diye bir ses duyuldu. "Kalkanları gönderin!"

Merkez Meydanı'ndaki çan çalmaya başladı, o sabahki sesi diğer günlerden farklıydı, belki de şiddetli yağmurdan ya da Arista'nın kulaklarında çınlayan kan sesinden dolayı. Sıradaki çoğu erkek sadece kılıç tutuyordu. Arista her yüzünde korku görebiliyordu.

Her teslimatta Emery'nin sesi yağmurun üstünde yankılanıyordu. "Sakin olun! Sıraları düzeltin. Dizilişi sıkılaştırın." Emri, deneyimli bir komutan gibi bağırarak verdi. "Omuzlarınız arasında bir yumruk mesafesinden fazla boşluk bırakmayın. Mızrak veya kargı olanlar arka sıraya geçsin. Kalkan olanlar öne geçsin. Durun! Durun!" diye bağırdı. "Unutun gitsin. Sıraya geri dönün. Mızrakları arkaya, kalkanları öne verin."

Bir sonraki silah teslimatı sırasında Arista, cephanelik kapısında durdu ve meydana gözden geçirdi. Garnizon, King's Street'teki arabaları temizlemişti ve birkaç asker içeri girdi. Kasaba halkının sıralarına kısa bir süre baktılar, sonra diğer arabaları temizlemek için işe koyuldular.

Emery askerlerin önünde durdu. Herkesin elinde kılıç ya da mızrak vardı, ancak çoğu bunları doğru şekilde kullanmayı bilmiyordu. Ön sıradaki neredeyse herkesin elinde tahta kalkan vardı, ancak çoğu bunları sadece ellerinde tutuyordu. En az bir kişi kalkanını ters tutuyordu.

"Adam, tekerlekçi, öne ve ortaya!" diye bağırdı Emery ve orta yaşlı tekerlekçi öne çıktı. "Sol tarafı al ve adamların kalkanlarını nasıl takacaklarını ve kılıçlarını nasıl tutacaklarını bilmelerini sağla." Emery aynı şekilde Renkin

Pool ve Forrest'ı da göreve çağırdı ve onları sıraya dizmeye başladı.

"Kalkanlarınızı yüksekte tutun," diye bağıırıyordu Adam. "Kılıcınızı sallamayın, yerine saplayın. Böylece daha sıkı bir düzen sağlayabilirsiniz. Sırayı sıkı tutun. Yanınızdaki adam, elinizdeki o dayanıksız tahta parçasından daha iyi bir kalkan! Omuz omuza durun!"

"Yan tarafı çevirmelerine izin vermeyin!" Renkin, hattın diğer tarafında bağıırıyordu. "Uçlarda olanlar, dönün ve yan saldırılara karşı savunmak için kalkanlarınızı tutun. Herkes hareket etmeli ve birlikte çalışmalı!"

Miğferler ve zırhlar ortaya çıkmaya başlamıştı ve ön sırada birkaç kişi aceleyle başlarına zincir zırh ağırları geçiriyordu.

Şaşırtıcı sayıda imparatorluk askeri, meydanın uzak tarafında sıralar halinde dizilmişti. Her biri zırh, miğfer, kılıç ve kalkanla kusursuz bir şekilde giyinmişti. Hareketsiz, dik ve kendinden emin duruyorlardı. Arista, Emery'nin adamlarına baktığında, gergin hareketler ve korku dolu gözler gördü.

Dört şövalye meydana girdi. İki uzun mızrakların ucunda imparatorluk sancağını taşıyordu. En öndeki atın üzerinde Şerif Vigan vardı. Yanında, su birikintilerinden sıçrayarak gelen şehrin icra memuru Trenchon vardı. Vigan'ın kemerine, kılıcının yanı sıra kırbaç da asılıydı. Vigan'ın yüzü sert ve aceleyle toplanmış, hafifçe eğri duran köylülerin sıralarından etkilenmemiş görünüyordu. Tehditkar bir şekilde atını sürerek ileri geri gidip geliyordu, atı havaya çamur topakları fırlatıyordu.

"Neden burada olduğunuzu biliyorum," diye bağırdı Vigan. "Burada olmanızın sebebi tek bir adam." Emery'yi işaret etti. "Sizi suç işlemek için kışkırttı. Normalde, her birinizi vatana ihanetten idam ettirirdim, ama bunun sebebi siz değil, hain Emery Dorn olduğunu görebiliyorum. Siz onun zehirinin kurbanlarısiniz, bu yüzden hoşgörülü davranacağım. Çaldığınız silahları bırakın, evlerinize dönün, ben sadece sizi yoldan saptıran liderleri asacağım. Buna devam ederseniz, son adaminize kadar katledileceksiniz."

"Sakin olun, beyler," diye bağırdı Emery. "Sadece sizi korkutmaya çalışıyor. Korkuyor, bu yüzden size bir anlaşma teklif ediyor. Birlikte ve güçlü bir şekilde karşısına çıktığımız için bizden korkuyor. Tehditlerine boyun eğmediğimiz için korkuyor. İlk kez koyunlar, köleler, dövülecek kurbanlar değil, erkekler görüyor ve bu yüzden korkuyor. Erkekler! Uzun boylu ve gururlu. Hâlâ kralına sadık erkekler!"

Vigan elini kısa bir süre kaldırdı, sonra indirdi. Sert bir çatırtı duyuldu ve hemen ardından boğuk bir *şaplak sesi!* Emery geriye doğru sendeledi. Kan, etrafındakilere sıçradı. Göğsüne bir tatar yayı oku saplanmıştı. Bir saniye sonra, ateşli kızıl saçlı çocuk çamura düştü.

Bu manzarayı görenler tereddüt etti.

"Hayır!" diye bağırdı Arista, adamları itip Emery'nin yanındaki çamura yığıldı. Çılgınca onu çevirmeye, yüzünü çamurdan çıkarmaya çalıştı. Ağzından kan kusarken çamuru sildi. Gözleri çılgınca dönüyordu. Kısa, kesik kesik nefesler alıyordu.

Herkes sessizdi. Bütün dünya durmuştu.

Arista, Emery'yi kollarında tuttu. Gözleri onun gözlerine baktığında, gözlerinde yalvaran bir ifade gördü. Her nefes alışında nefesinin kısaldığını hissedebiliyordu.

Nefes alıp verişinde nefesinin kısaldığını hissedebiliyordu. Vücudunun her sarsıntısında kalbi parçalanıyordu.

Bu olamaz!

Gözlerine baktı. Bir şey söylemek istedi, ona kendinden bir parça vermek istedi, ama tek yapabildiği onu kucaklamaktı. Onu sıkıca kucakladığında, Emery mücadele etmeyi bıraktı. Hareket etmeyi bıraktı. Nefes almayı bıraktı.

Arista, vücudunun parçalanacağından emin olarak yüksek sesle ağladı.

Yukarıda şerifin atı homurdandı ve ayaklarını yere vurdu. Arkasında isyancılar tereddüt ediyordu. Silahlarını düşürdüklerini, kalkanlarını attıklarını duydu.

Arista titreyerek nefes aldı ve yüzünü gökyüzüne çevirdi. Bir bacağını, sonra diğerini kaldırdı ve kendini ayağa kaldırmaya zorladı. Titreyen vücudu çamurdan kalkarken, Emery'nin kılıcını sıkı bir yumrukla çektii, kılıcı başının üzerine kaldırdı ve şerife öfkeyle baktı.

Yüksek sesle bağırdı: "Sakin pes etmeyin! *Savunmayı sürdürün!*"

Hadrian sırt üstü yatarken, zincirlenmiş ve çamurda uzanmış haldeyken, yüzüne bir gölge düştü ve yağmur ona çarpmayı bıraktı. Gözlerini açtı ve gözlerini kısarak sabah ışığında silueti beliren bir adam gördü.

"Maribor adına, burada ne yapıyorsun?"

Ses tanıdıktı ve Hadrian, kapüşonlu cüppenin kıvrımlarında kaybolan yüzü görmek için çabaladı. Etrafında yağmur yağmaya devam ediyor, çamur birikintilerine ve çimlere sıçrayarak onu gözlerini kırpmaya zorluyordu.

Üzerinde duran kişi bağırdı: "Çavuş! Burada neler olduğunu açıklayın. Bu adam neden zincirlenmiş?"

Hadrian, çamurda çamurlu botların sesini duyabiliyordu. "Bu Komutan Parker'ın emri, efendim." Sesinde gerginlik vardı.

"Anlıyorum. Söylesene Çavuş, insan olmaktan hoşlanıyor musun?" "Ne dediniz efendim?"

"İnsan olmaktan hoşlanıp hoşlanmadığını sordum. Örneğin, iki elin ve iki bacağın olmasının yararlı olduğunu düşünüyor musun?"

"Ben, ah... şey, ne demek istediğinizi tam olarak anlamadım."

"Hayır, anlamadın, ama bu adam hemen serbest bırakılmazsa anlayacaksın." "Ama Lord Esrahaddon, yapamam. Komutan Parker..."

"Parker'ı bana bırak. Onun zincirlerini çıkar, onu çamurdan çıkar ve hemen eve götür, yoksa yemin ederim ki yürüyeceksin.

bir saat içinde ve hayatının geri kalanında dört ayak üzerinde kalacaksın."

Esrahaddon onu terk ettikten sonra çavuş homurdandı. Kemerinden bir anahtar çıkardı ve çamurla kaplı kilitleri açmak için uğraştı. "Kalk," diye emretti.

Çavuş Hadrian'ı eve geri götürdü. Zincirler yoktu ama bilekleri hala iki demir kelepçeyle bağlıydı. Hadrian üşüyordu, açtı ve neredeyse boğulacak gibi hissediyordu, ama doğuda güneşin doğuşunu izlerken aklını tek bir düşünce dolduruyordu.

Hala zaman var mı?

Hadrian içeri girerken Esrahaddon homurdandı: "Peki ya Güney Yolu'ndaki arabalar?" Büyücü, her zamanki cüppesiyle duruyordu. O anda, şiddetli yağmura rağmen cüppesi gri ve tamamen kuruydu. Esrahaddon, Dahlgren'de olduğu gibi aynı görünüyordu, ancak sakalı artık göğsüne kadar uzanıyordu ve bu da ona daha büyücü bir görünüm kazandırıyordu.

Parker masasının arkasında oturuyordu, yakasına bir peçete takılmış, önünde bir tabak daha jambon ve yumurta vardı.

Her sabah aynı yemeği mi getiriyorlar?

"Çamur yüzünden. Onları hareket ettiremiyorlar ve ben bunu hiç hoş bulmuyorum..." Hadrian'ı gördüğünde durakladı. "Neler oluyor? Bu adamı kazığa bağlamalarını emretmiştim. Onu neden buraya getirdiniz?"

"Ben emrettim," dedi Esrahaddon. "Çavuş, kelepçeleri çıkar ve silahlarını getir."

"Siz mi?" Parker şaşkınlıkla cevap verdi. "Siz sadece danışman olarak buradasınız. Komutanın ben olduğumu unutuyorsunuz."

"Neyin komutanı?" diye sordu büyücü. "Bin tane tembel serserinin mi? Ben gittiğimde burası bir orduydu. Geri döndüğümde ise bir ayaktakımı."

"Yağmur yüzünden. Hiç durmuyor."

"Duracağı da yok," diye Hadrian sinirle patladı. "Sana söylemeye çalıştım. Dermont'a şimdi saldırmamız gerekiyor. Arista bu sabah Ratibor'da bir isyan başlatıyor. Dermont'un geri çekilememesi için şehri kapatacak. Sir Breckton ve Kuzey İmparatorluk Ordusu tarafından takviye edilmeden önce Dermont'a saldırıp onu yenmeliyiz. Her an buraya gelebilirler. Saldırmazsak, Dermont şehre girip isyanı bastıracak."

"Ne saçmalık." Parker suçlayıcı bir şekilde parmağını doğrulttu. "Bu adam, *benim* birliklerimin komutasını üstlenen bir mareşal olduğunu iddia ederek kampa girdi."

"Öyle ve öyle de olacak," dedi büyücü.

"Olmayacak! O ve Melengar Prensesi, Degan'ın hayatına mal olan ihanetin sorumluları. Ve Kuzey'den hiçbir haber almadık..."

"Degan hayatta, seni aptal. Ne Hadrian ne de Arista onun kaçırılmasıyla bir ilgisi yok. Bu adamın dediklerini yap, yoksa iki gün içinde herkes ölecek ya da imparatorluk tarafından yakalanacak. Sen tabii ki" —büyücü Parker'a sert bir bakış attı—"çok daha erken öleceksin."

Parker'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Onun kim olduğunu bile bilmiyorum!" diye bağırdı Parker. "Hiç tanımadığım bir yabancıya komutayı devredemem. Onun yetenekli olduğunu nereden bileceğim? Nitelikleri neler?"

"Hadrian, yaşayan herhangi bir insandan daha fazla savaş hakkında bilgi sahibidir." "Ve ben senin sözüne mi güvenmeliyim? Bir büyücünün sözüne mi?"

"Bu ordu benim sözümle kuruldu, zaferleri benim yönlendirmemle elde edildi."

"Ama sen yoktun. İşler değişti. Degan komutayı bana bıraktı ve ben bunu yapabileceğimi sanmıyorum..."

Esrahaddon komutana doğru adım attı. Adım attığında cüppesi parlamaya başladı. Kan kırmızısı bir ışık evin içini doldurdu ve Parker'ın yüzünü tumbul bir pancar gibi gösterdi.

"Tamam! Tamam!" Parker aniden çavuşa bağırdı, "Dediğini yap. Bana ne!"

Çavuş Hadrian'ın ellerinin kelepçesini çözdü ve odadan çıktı.

"Şimdi, Parker, bir kez olsun kendini işe yarar hale getir," dedi Esrahaddon. "Alay komutanlarını topla. Onlara artık Mareşal Blackwater'dan emir alacaklarını söyle ve mümkün olduğunca çabuk buraya toplanmalarını sağla."

"Mareşal *Lord* Blackwater," dedi Hadrian gülümseyerek.

Esrahaddon gözlerini devirdi. "Hemen yap."

"Ama..."

"Git!"

Parker pelerinini ve kılıcını aldı, masanın altından botlarını çıkardı. Onları hala elinde tutarak kapıdan çıktı.

"O sorun çıkaracak mı?" diye sordu Hadrian, eski komutanın yağmurun içine atlayıp homurdanarak uzaklaşmasını izlerken.

"Parker mı? Hayır. Ona benden korktuğunu hatırlatmam gerekiyordu." Esrahaddon Hadrian'a baktı. "Mareşal *Lord* Blackwater?"

"*Lord* Esrahaddon?" diye cevapladı, bileklerini ovuşturarak hissini geri kazanmaya çalıştı.

Büyücü gülümsedi ve başını salladı. "Hala burada ne yaptığını söylemedin."

"Bir iş... Arista Essendon için. Milliyetçilerle iletişime geçmemize yardım etmemiz için bizi tuttu."

"Ve şimdi de benim ordumun kontrolünü ele geçirmenizi istiyor." "Senin ordun mu? Bunun Gaunt'ın ordusu olduğunu sanıyordum."

"O da öyle sanıyordu. Ben yokken, Degan o şeyi komuta ettikten sonra yakalandı. Royce seninle mi?"

"Oradaydı... Arista onu Warric'i işgal etmek için Alric ile temasa geçmesi için gönderdi."

Parker'ın jambonlu yumurtasını yerken Hadrian, Esrahaddon'a isyan ve Dermont'a saldırı planları hakkında daha fazla ayrıntı verdi. Yemeği bitirir bitirmez kapı çalındı. Beş subay ve Hadrian'ın kılıçlarını taşıyan telaşlı görünümlü çavuş içeri girdi.

Esrahaddon onlara seslendi. "Parker'ın size söylediği gibi, bu Mareşal Lord Blackwater, yeni komutanınız. Gaunt'un kendisiymiş gibi onun söylediği her şeyi yapın. Onun, generalinizin yerine geçecek çok değerli bir kişi olduğunu göreceksiniz."

Onlar başlarını salladılar ve dikkatle ayakta durdular.

Hadrian ayağa kalktı, masanın etrafında dolaştı ve "Hemen imparatorluk mevzilerine saldıracağız" dedi.

"Şimdi mi?" diye sordu biri şaşkınlıkla.

"Keşke daha fazla zamanımız olsaydı, ama başka işlerle meşguldüm. Saldırımızı, İmparatorluk'un üç yüz ağır süvarisinin at süremeyeceği ve uzun yaylı okçularının bu yağmurda göremediği çamurlu tarlanın karşısından başlatacağız. Hafif zırhlı piyadelerimiz hızlı hareket ederek onları ezip geçmelidir. Koşarak yaklaşıp tek tek katledelim."

"Ama onlar..." kısmen sakallı ve uyumsuz zırhlı, uzun boylu, sert görünümlü bir asker başladı, sonra kendini durdurdu.

"Ne yapacaklar?" diye sordu Hadrian.

"Sadece düşünüyordum. Bizim ilerlediğimizi gördükleri anda, şehir surları içine çekilmeyecekler mi?"

"Adın ne?" diye sordu Hadrian.

Adam endişeli görünüyordu ama yerinde kaldı. "Renquist, efendim."

"Peki, Renquist, kesinlikle haklısın. Tam da bunu yapmaya çalışacaklar. Ama içeri giremeyecekler. O zamana kadar müttefik kuvvetlerimiz şehri ele geçirmiş olacak."

"Müttefik kuvvetler mi?"

"Açıklayacak vaktim yok. Kampı kaldırmayın ve toplanmak için borazan veya davul kullanmayın. Şansımız varsa, onları gafıl avlayabiliriz. Şu anda muhtemelen bizim asla saldırmayacağımızı düşünüyorlardır. Renquist, adamların toplanıp yürüyüşe hazır hale gelmesi ne kadar sürer sence?"

"İki saat," diye cevapladı daha kendinden emin bir şekilde.

"Bir saat içinde hazır olmalarını sağla. Her biriniz adamlarınızı doğu yamacında, onların görüş alanı dışında sıraya diz. Üç piyade alayı çift sıra halinde, kıdemli komutanlar merkezde, sol ve sağ kanatlarda bu sırayla yer alsın. Hafif süvarilerin güneye dönüp trompet sesini beklemelerini ve kanatlarını süpürmelerini istiyorum. En küçük süvari birliğini benim komutam altında tutacağım ve kuzeyde, şehrin yakınında yedekte bekleteceğim. Mavi flama sallandığında, mümkün olduğunca sessizce tarlayı geçmeye başlayın. Yeşil bayrağı gördüğünüzde, sinyali iletin ve hücumla geçin. Bir saat içinde hareket ediyoruz. Dağılın!"

Yüzbaşılar selam verdiler ve yağmurun altına koştular. Çavuş, Hadrian'ın silahlarını teslim etti ve sessizce dışarı çıkmaya başladı.

"Bir dakika bekle." Hadrian onu durdurdu. "Adın ne?"

Çavuş döndü. "Seni zincirlediğimden sadece emirleri uyguluyordum. Bilmiyordum..."

"Az önce genel adjutantlığa terfi ettin," dedi Hadrian. "Adın ne?"

Eski çavuş gözlerini kırptı. "Bently... efendim."

"Bently, bundan sonra yanımda kal ve emirlerimin yerine getirildiğinden emin ol, anladın mı? Şimdi, haberci olarak çalışacak hızlı binicilere ihtiyacım var, üç kişi yeterli olur, ve mümkün olduğunca büyük mavi ve yeşil sinyal bayrakları. Onları uzun sopalara tak ve tüm kaptanların aynı bayraklara sahip olduğundan emin ol. Ah, bir de ata ihtiyacım var!"

"İki tane olsun," dedi büyücü.

"Üç tane olsun," diye ekledi Hadrian. "Sana da bir tane lazım, Bently."

Asker ağzını açtı, kapattı, sonra başını salladı ve yağmurun içine adım attı.

"Bir saat," diye mırıldandı Hadrian silahlarını kuşanırken.

"Arista'nın o kadar uzun süre dayanabileceğini sanmıyorsun, değil mi?"

"Bu ordunun kontrolünü dün ele geçirmem gerekiyordu. Keşke daha fazla zamanım olsaydı... Yapabilirdim... Umarım çok geç kalmamışımdır."

"Ratibor'u kurtarabilecek biri varsa, o da sensin," dedi büyücü.

"Varisin koruyucusu olmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyorum," diye cevapladı Hadrian. "Royce'un sana söyleyeceğini hissetmişim."

Hadrian büyük spadone kılıcını aldı ve kılıcın askısını başının üzerinden geçirdi. Elini uzattı ve kılıcı çekerek kınının konumunu kontrol etti.

"Bu silahı hatırlıyorum." Büyücü kılıcı işaret etti. "Bu Jerish'in kılıcı." Kaşlarını çatı, sonra ekledi, "Ona ne yaptın?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Jerish o şeyi çok severdi, eldiveninde onu parlatmak için kullandığı özel bir bez tutardı, gerçekten bir takıntı gibiydi. O kılıç ayna gibiydi."

"Dokuz yüz yıldır kullanılıyor," dedi Hadrian ve kılıcı yerine koydu.

"Jerish'e hiç benzemiyorsun," dedi Esrahaddon, sonra Hadrian'ın yüzündeki ifadeyi görünce durakladı. "Ne oldu?"

"Varis öldü, bunu biliyorsun, değil mi? Kırk yıl önce, tam burada, Ratibor'da öldü."

Esrahaddon gülümsedi. "Yine de, Jerish gibi kılıcı aynı şekilde tutuyorsun. Eğitimde bir şekilde öğretilmiş olmalı. İkinizi de bu kadar tanımlaması şaşırtıcı. Ben hiç..."

"Beni duydun mu? Soy sona erdi. Seret onları yakaladı. Varisi öldürdüler, adı Naron'du bu arada, karısını ve çocuğunu da öldürdüler. Babam tek kurtulan oldu. Üzgünüm."

"Öğretmenim, yaşlı Yolric, dünyanın kendini düzeltmenin bir yolu olduğunu ısrarla söylerdi. Bu fikre takıntılıydı. Onun deli olduğunu düşündüm, ama dokuz yüz yıl yaşadıktan sonra, olayları farklı bir şekilde algılamaya başlıyorsun. Hiç farkında olmadığın kalıpları görüyorsun. Varis ölmedi Hadrian, sadece saklanıyor."

"Böyle düşünmek istediğini biliyorum, ama babam başarısız oldu ve varis öldü. Orada bulunan Teorem Yaşlılar Kurulu'nun bir üyesiyle konuştum. O olayın tanığıydı."

Esrahaddon başını salladı. "Varis'i kendi gözlerimle gördüm ve Nevrik'in kanını tanıdım. Bin yıl bile böyle bir soyu benden gizleyemez. Yine de emin olmak için, sahtecilik yapılamayacak bir test yaptım. Evet, varis hayatta ve sağlıklı."

“O zaman kim o? Ben koruyucuyum, değil mi? Ya da öyle olmam gerekiyor. Onu korumam gerekiyor.”

"Şu anda, kimliği gizli tutmak kılıçlardan çok daha iyi bir koruma sağlıyor. Varisin kimliğini sana söyleyemem. Söylersem, aceleyle oraya koşarsın ve onu arayanların dikkatini üzerine çekersin." Büyücü iç geçirdi. "Ve inan bana, izlenmek konusunda çok şey biliyorum. Gutaria'da söylediğim her kelimeyi yazdılar. Şu anda bile, söylediğim her kelime dinleniyor."

"Royce gibi konuşuyorsun." Hadrian etrafına baktı. "Yalnızız, milliyetçiler ordusu tarafından çevriliyiz. Saldur veya Ethelred'in bu çiftlik evine kulak kabartan casusları olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Saldur? Ethelred?" Esrahaddon güldü. "İmparatorluk naibi ile ilgilenmiyorum. Onlar bu oyunda piyonlar. Gilarabrywn'in Avempartha'dan nasıl kaçtığını hiç merak etmedin mi? Saldur veya Ethelred'in böyle bir numara yapabileceğini mi sanıyorsun? Benim düşmanım çok daha tehlikeli ve nerede olursam olayım, söylediklerimi dinlemek için çok zaman harcadığından eminim. Gördüğün gibi, senin taktığın o muska benim için bir fayda sağlamıyor."

"Tılsım mı?" Hadrian göğsüne dokundu ve gömleğinin altındaki metal daireyi hissetti. "Royce, senin gibi büyücülerin onu takan kişiyi bulmasını engellediğini söyledi." Büyücü başını salladı. "Görüş yeteneği olanların aramalarını engellemek asıl amacıydı, ama bundan çok daha güçlüler. Tılsımlar, takan kişiyi Sanatın tüm etkilerinden korur ve biraz da şans getirir. Onu takarak yazı tura atarsan, çoğu zaman istediğin sonuç çıkar. Royce ile birçok savaşta ve eminim birçok tehlikeli durumda bulundun. Birden fazla kez kendini şanslı hissetmedin mi? Bu küçük mücevher son derece güçlüdür. Onu yapmak için kullanılan Sanatın seviyesi, şimdiye kadar gördüğüm her şeyin ötesindeydi.

"Sen yaptın sanıyordum."

"Yaptım, ama yardım aldım. Onları tek başıma yapamazdım. Yolric bana örgüyü gösterdi. O aramızdaki en iyisiydi. Onun talimatlarını zar zor anlayabiliyordum ve büyüü doğru yaptığımdan emin değildim, ama görünüşe göre başarılı olmuşum."

"Yine de, dünyada gerçekten büyü yapabilen tek kişi sensin, değil mi? Yani kimsenin sihirle dinleme şansı yok."

"Peki ya bu yağmur? Durması *gerekmiyor* mu? Görünüşe göre tek kişi ben değilim."

"Arista'dan mı korkuyorsun?"

"Hayır, sadece bir noktaya değinmek istedim. Dünyadaki tek büyücü ben değilim ve zaten çok dikkatsiz davrandım. Aceleyle, belki de almam gereken riskleri aldım, fazla dikkat çektim, başkalarının işine yaradım. Çok az zaman kaldı, sadece birkaç ay, şimdi daha fazla risk almak aptallık olur. Korkarım ki varisin kimliği çoktan açığa çıkmıştır, ama yanılıyor olma ihtimalim de var ve ben bu umuda tutunacağım. Üzgünüm Hadrian. Henüz sana söyleyemem, ama güven bana, söyleyeceğim."

"Alınma ama pek güvenilir görünmüyorsun."

Büyücü gülümsedi. "Belki de sen Jerish'in torunusun. Çok yakında, son derece zorlu bir görev için Riyria'nın yardımına ihtiyacım olacak."

"Riyria artık yok. Emekli oldum."

Büyücü başını salladı. "Yine de ikinize de ihtiyacım olacak ve mirasçı söz konusu olduğunda, bir istisna yapacağımı varsayıyorum."

"Nerede olacağımı bile bilmiyorum."

"Merak etme, zamanı geldiğinde ikinizi de bulurum. Ama şimdilik, Lord Dermont'un ordusuyla uğraşmamız gereken küçük bir sorun var."

Kapı çalındı. "Atlar hazır, efendim," diye bildirdi yeni genelkurmay yardımcısı.

Dışarı çıktıklarında Hadrian, Gill'in çantasını elinde ona doğru yürüdüğünü gördü. "Günaydın Gill," dedi Hadrian, çantasını geri alarak.

"Günaydın efendim," dedi Gill, hasta görünüyordu ama gülümsemeye çalışıyordu. "Hepsi burada efendim."

"Şu anda biraz meşgulüm Gill, ama eminim daha sonra konuşma fırsatımız olur."

"Evet, efendim."

Hadrian, Bently'nin onun için tuttuğu kahverengi-beyaz kısırağa bindi. Esrahaddon'un, bileğinin kütlüğünü boynuzun etrafına dolayarak daha küçük siyah bir kısırağa bindiğini izledi. Eyere bindiğinde, büyücü dizginleri kütlüklerinin etrafına doladı.

"Garip. Ellerin olmadığını sürekli unutuyorum," dedi Hadrian.

"Hayır," dedi büyücü soğuk bir sesle.

Yukarıda, ağır bulutlar dönüyordu ve çocuklar kampta koşuşturarak toplanma emrini yayıyorlardı. Atlar koşarken toprağı tekmeliyorlardı. Arabalar yuvarlanarak derin izler bırakıyordu. Yarı giyinik adamlar çadırlardan fırlayarak kaygan çamurda kayıyorlardı. Omuzlarında kılıçlar taşıyor, kalkanları sürükliyor ve

miğferlerini takmakta zorlanıyorlardı. Hadrian ve Esrahaddon, ıslak hareketliliğin ortasında sırtın tepesine doğru at sürdüler, oradan kilometrelerce uzanan araziye görebiliyorlardı. Kuzeydeki şehir, ahşap kuleleri ve donuk duvarlarıyla hayalet gibi bir gölge gibi duruyordu. Güneyde orman uzanıyordu ve ikisinin arasında batıya doğru geniş bir ova uzanıyordu. Bir zamanlar tarım arazisi olan yer artık çamurlu bir çorba gibiydi. Tarlanın şekli bir havza gibiydi ve en alçak noktasında sığ bir gölet oluşmuştu. Bu gölet, kasvetli gri gökyüzünün ışığını çelik bir ayna gibi yansıtıyordu. Uzakta, imparatorluk ordusunun puslu kampı, kalın yağmur perdesi arkasından zar zor görünüyordu. Hadrian baktı ama sadece belirsiz, gölgeli şekiller görebildi. Hiçbir şey, onların neler olacağını bildiklerini göstermiyordu. Onların altında, eğimin doğu tarafında, imparatorluk ordusunun görüşünden gizlenmiş olarak, milliyetçi ordu sıralar halinde toplanmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu Esrahaddon.

Hadrian yüzünü buruşturduğunu fark etti. "Onlar pek iyi askerler değiller," diye cevapladı, adamların dolaşıp düzensiz sıralar oluşturmalarını izleyerek. Omuzları çökmüş, başları eğik, halsiz bir şekilde duruyorlardı.

Esrahaddon omuz silkti. "Birkaç iyi asker var. İmparatorluk ordusundan birkaç paralı asker ve bir avuç asker kaçakını yanımıza aldık. Senin çok beğendiğin Renquist, imparatorluk ordusunda çavuşmuş. Milliyetçi orduda soyluluğun önemi olmadığını duyduğu için bize katıldı. Onun gibi birkaç kişi daha var, ama çoğu çiftçi, tüccar ya da evlerini veya ailelerini kaybetmiş adamlar."

Hadrian tarlaya göz gezdirdi. "Lord Dermont piyadeler, okçular ve şövalyeler yetiştirmiştir; tüm hayatlarını savaşa adanmış ve küçük yaşlardan beri eğitim görmüş adamlar."

"Ben olsam bu konuda endişelenmezdim."

"Tabii ki endişelenmezsin. Bu çirkin kalabalığı yönetmek zorunda olan benim.

Oraya gidip o mızraklara ve oklara karşı koymak zorunda olan benim." "Ben de seninle geliyorum," dedi. "Bu yüzden endişelenmene gerek yok endişelenmene gerek yok."

Bently ve renkli bayraklar taşıyan diğer üç genç adam yanlarına geldi. "Kaptanlar hazır olduğunu bildiriyor, efendim."

"Gidelim," dedi Hadrian ve küçük bir süvari birliğiyle yerini almak için aşağı doğru koştu. At sırtındaki adamlar, yaya olanlardan daha yeteneksiz görünüyorlardı. Zırhları yoktu ve yırtık, yağmurla ıslanmış giysiler giiyorlardı. Kucaklarında tuttukları mızraklar dışında, serseri ya da kaçak mahkumlara benziyorlardı.

"Mızraklarınızı kaldırın!" diye bağırdı. "Sıkı durun, yerinizi koruyun, birlikte dönün ve beni takip edin." Bently'ye döndü. "Mavi bayrağı sallayın."

Bently, sinyal tüm sahada taklit edilene kadar mavi bayrağı ileri geri salladı ve ardından ordu yavaş bir yürüyüşle ilerlemeye başladı. Ordular asla Hadrian'ın istediği hızda ilerlemezdi. Onunla birlikte saldırıya geçtiklerinde, acı verici bir yavaşlıkla ilerlerlerdi. Ama savunma yaparken, doğal olmayan bir hızla koşuyor gibi görünürlerdi. Eski Millie'den daha büyük ve daha enerjik olan atının boynunu okşadı. Hadrian, savaştan önce atını daha iyi tanımayı severdi. Savaşta bir takım olarak çalışmaları gerekiyordu, ama bu atın adını bile bilmiyordu.

Sihirbaz sağında, Bently solunda at sürerken, Hadrian tepenin zirvesine ulaştı ve ıslak tarlaya doğru uzun inişe geçti. Süvarilerini sağa çevirerek şehre doğru ilerledi, havzanın kenarından at sürdü ve piyadelerin kalacağı çamurun ortasından kaçındı. Yüksekte kalarak ordunun kuzey kanadını izleyecekti. Bu, onu şehir kapısının yakınına yerleştirecek ve imparatorluk ordusunun geri çekilmesini engelleyebilecekti. Birliği dönüş yaptıktan sonra, daha büyük olan hafif süvari mızrakçılarının dağıldığını ve sol tarafa dönerek güney kanadını korumaya başladığını izledi. Atlarının kuyrukları yağmurda kayboldu.

Ardından piyadelerin safları geldi. Tepeyi aştılar, birbirlerini itip kakıyorlardı, bazıları hala miğferlerini takmaya ve kalkanlarını hazırlamaya çalışıyordu. Saflar eğri, dağınık ve dalgalıydı ve çamura ulaştıklarında, düzenlemeye olan ufak tefek benzerlikleri de kayboldu. Bir kalabalık gibi sendeleyip kayarak ilerlediler. En azından sessizlerdi. Bunun nedeninin çoğunun yarı uykulu olması olabileceğini düşündü.

Hadrian midesinin burkulduğunu hissetti.

Bu iş iyi gitmeyecek. Keşke adamları düzgün bir şekilde eğitmek için daha fazla zamanım olsaydı, o zaman en azından asker gibi görünürlerdi.

Savaşta başarı ya da başarısızlık genellikle ilk çatışmadan önce insanların zihninde karar verilen izlenimlere bağlıydı. Tavernada hakaretler savuran zorbalar gibi, bu bir gözdağı verme oyunuydu — Milliyetçilerin oynamayı bilmedikleri bir oyun.

Nasıl oldu da bir savaşı kazandılar? Vernes ve Kilnar'ı nasıl ele geçirdiler?

İmparatorluk ordusunun saflarını net olarak göremeyen kral, onların düzgün sıralar halinde dizilmiş, bekleyerek askerlerinin çamurda yorulmasını beklediklerini hayal etti. Parlak kalkanlardan oluşan bir duvarın, omuz omuza kilitlenmiş, tepelerinde parıldayan mızrakların sallandığını bekliyordu.

yüzlere sahip, omuz omuza dizilmiş, üstlerinde eşleşen mızraklar bulunan bir duvar bekliyordu. Yüzlerce okçunun oklarını yaylarına takmaya hazırlandığını tahmin ediyordu. Lord Dermont şövalyeleri geride tutacaktı. Herhangi bir aptal bile çamura hücum emri vermenin boşuna olduğunu anlayabilirdi. Ağır metal zırhlar giymiş, mızraklarından flama sallanan şövalyeler muhtemelen ağaçların arasında ya da belki de şehir surlarının çevresinde bekliyorlardı. Doğru an gelene kadar gizli kalacaklardı. Hadrian da öyle yapardı. Milliyetçiler yanlara saldırmaya çalıştığında, sadece Hadrian ve küçük grubu önlerine çıkacaktı. O hücumu başlatacak ve arkasında olanların onu takip etmesini umacaktı.

Saha ortasına gelmişlerdi ki, sonunda imparatorluk ordugahını görebildi. Beyaz çadırlar mükemmel sıralar halinde duruyordu, atlar ağıllara kapatılmıştı ve kimse görünmüyordu.

"Neredeler?"

"Hala çok erken," dedi büyücü, "ve şiddetli yağmurda kimse kalkmak istemez. Yatakta kalmak çok daha kolaydır."

"Peki nöbetçiler nerede?"

Hadrian, parçalanmış piyade saflarının çamurlu zemini temizleyip imparatorluk kampına yaklaşırken, saflarının biraz düzeldiğini hayretle izledi. Komutanlarının başlarını gördü. Hâlâ düşmandan hiçbir iz yoktu.

"Yağmurun bazen müzikal bir özelliği olduğunu hiç fark ettin mi?" dedi Esrahaddon. "Çatıya vurması gibi. Yağmurlu bir gecede uyumak her zaman daha kolaydır. Akan suyun çok yatıştırıcı, çok rahatlatıcı bir büyüsü vardır."

"Ne yaptın?"

Büyücü gülümsedi. "Zayıf, ince bir büyü. Ellerim olmadan artık önemli büyü yapmak çok zor, ama..."

Bir çığlık duyuldu. Bir çadırın kapısı çırpındı, sonra bir başkası. Daha fazla çığlık duyuldu ve sonra bir çan çaldı.

"Gördün mü?" Esrahaddon iç geçirdi. "Söylemiştim. Onu bozmak çok da zor değil."

"Ama onları yakaladık," dedi Hadrian şaşkınlıkla. "Onları uyurken yakaladık! Bently, yeşil bayrak. Hücuma işaret ver. Hücuma işaret ver!"

Şerif Vigan, Arista'ya kaşlarını çattı. Arkasında, adamlar silahlarını aldılar ve yerlerine geri döndüler.

"Silahlarınızı bırakıp gitmenizi söyledim," diye bağırdı şerif. "Sadece birkaçınız prangaya vurulacak ve sadece liderleriniz idam edilecek. İlki çoktan öldü. Bir kadının arkasında mı duracaksınız? Onun için hayatlarınızı feda mı edeceksiniz?"

Kimse kıpırdamadı. Tek ses, yağmurun sesi, şerifin atının sesi ve dizginlerinin şingırdamasıydı.

"Peki," dedi. "Gerekirse, önderleri tek tek idam edeceğim." Omzunun üzerinden bakarak, elini tekrar tehditkar bir şekilde kaldırdı.

Prenses kıpırdamadı.

Emery'nin kılıcı başının üzerinde, elbisesi onun kanıyla lekelenmiş, rüzgâr ve yağmur yüzünü kamçılarken, dimdik ve dik duruyordu. Şerife meydan okurcasına baktı.

Çat!

Bir tatar yayı sesi.

Phhump!

Sessiz bir çarpma sesi.

Arista yüzüne kan sıçradığını hissetti, ama acı hissetmedi. Şerif Vigan yana doğru çamura düştü. Polish demirci dükkânının önünde duruyordu, elinde boş bir tatar yayı vardı.

Renkin Pool, Arista'yı omzundan yakaladı ve geriye doğru çekti. Dengesi bozulan Arista düştü. Pool, kalkanını kaldırarak Arista'nın üzerinde durdu. Bir başka *çarpma sesi* duyuldu ve Pool'un kalkanı parçalara ayrıldı. Ok, Pool'un göğsüne saplandı. Kan ve tahta parçaları Arista'nın üzerine yağdı.

Adam'ın elindeki bir başka tatar yayı daha ateşlendi. Trenchon, okun uyluğunu delip atına saplanarak atın yere yığılması ve Trenchon'un bacağını ezmesiyle çığlık attı. Bir başka yay daha ateşlendi, sonra bir başkası... Arista, ara verildiği sırada sarışın kadının cephanelikten tatar yaylarını çıkarıp sıradaki askerlere dağıttığını görebiliyordu.

Garnizon komutanı imparatorluk askerlerinin komutasını üstlendi. Bir bağırış attı ve kalan okçular meydanın karşısına ateş ettiler. Sıradaki adamlar yere düştü.

"Ateş!" diye bağırdı Adam ve isyancı okçular cevap verdi. Bir avuç imparatorluk askeri çamurun içine düştü.

"Sıraları sıklaştırmın!" diye bağırdı Adam. "Düşenlerin boşluklarını doldurun!"

Tarlanın karşısından bir bağırsı duyuldu, ardından garnizon kılıçlarını çekip ileri atılırken bir kükreme duyuldu. Arista, hücum eden adamların titreşimini hissetti. Hayvanlar gibi bağııyorlardı, yüzleri vahşiydi. Sıranın ortasına saldırdılar. Hazırlanmış bir zayıf nokta yoktu — Emery ve Pool ölmüştü, taktik işe yaramamıştı.

Çığlıklar, metalin metale çarpması ve kılıçların tahta kalkanlara çarpmasıyla çıkan sönük sesler duydu. Askerler ileriye doğru itti ve hat ikiye bölündü. Perin, katlama manevrasında sol kanadı yönetmesi gerekiyordu. Çamurda yatıyordu, yüzünden kan akıyordu. Hattın onun bulunduğı kısmı diğerlerinden koparak hızla dağıldı. Ana hat da başarısız oldu, dağıldı ve ortadan kayboldu. Adamlar kılıçların, kırık kalkanların, kanın ve vücut parçalarının oluşturduğu bir karmaşa içinde savaşıyorlardı.

Arista, yere yığıldığı yerde kaldı. Kolunun çekildiğini hissetti ve başını kaldırıp sarışın kadını tekrar gördü. "Kalk! Öleceksin!" Kadının eli Arista'nın bileğini tuttu ve onu ayağına kaldırdı. Etraflarında erkekler çığlık atıyor, bağııyor ve homurdanıyordu. Su sıçırıyordu, çamur uçuşuyordu ve kan fişkırıyordu. Bileğini sıkın el onu geriye doğru çekti. Çamurda yatan Emery'yi düşündü ve çekilmeye çalıştı.

"Hayır!" diye bağırdı sarışın kadın ve onu bir kez daha çekerek, "Delirdin mi?" dedi. Kadın onu cephanelik girişine sürükledi, ama kapıya ulaştığında Arista daha fazla ilerlemeyi reddetti ve girişte kalarak savaşı izlemeye devam etti.

Garnizon muhafızlarının becerisi ve tecrübesi vatandaşları ezip geçti. Ratibor halkını biçip binaların duvarlarına doğru ittiler. Her su birikintisi kanla kararmış, her gömlek ve yüz kırmızıya boyanmıştı. Çamur ve gübre, kopmuş uzuvlar ve kanla karışıp çalkalanıyordu. Baktığı her yerde cesetler yatıyordu. Açık, cansız gözlü ölümler ve acı içinde kıvrananlar meydanın her yerine dağılmıştı.

"Kaybedeceğiz," dedi Arista. "Bunu ben yaptım."

Kıvırcık saçlı, uzun boylu, zayıf bir adam olan mum yapımcısı silahlarını düşürdü ve kaçmaya çalıştı. Arista, karnından 15 santimlik bir kılıç çıktığını gördü. Adamın adını bile bilmiyordu. Walter adında genç bir duvarcı ustasının kafası ezilmişti. Tanımadığı başka bir adam kolunu kaybetmişti.

Arista, bir elinde Emery'nin kılıcını tutarken, diğer eliyle kapı çerçevesine tutunuyordu. Dünyası başının etrafında dönüyordu. Midesi bulanıyordu ve kusmak istiyordu. Hareket edemiyordu, katliamdan yüzünü çeviremiyor. Hepsini ölecekti ve bu onun suçuydu. "Hepimizi öldürdüm."

"Belki de hayır." Sarışın, Arista'nın dikkatini çekti ve meydanın uzak ucunu işaret etti. "Şuraya bak!"

Arista, King's Street'ten gelen bir hareketlilik gördü ve nal sesleri duydu. Yağmurun sisinden çıktılar. Üçer ve dörderli gruplar halinde at süren süvariler, bağırarak meydana daldılar. Biri Milliyetçilerin flaması taşıyordu, ama en öndeki devasa bir kılıç sallıyordu ve Arista onu hemen tanıdı.

Hadrian, çamur sıçratarak meydanı geçti. Savaşa yaklaşırken, en yoğun askerlerin arasına hücum etti. Garnizon çılgığı duydu ve onlara doğru koşan atlılar grubunu görmek için döndü. Önde, Hadrian uzun kılıcını savurarak, saflarını yararak, onları keserek, bir iblis gibi üzerlerine geldi. Garnizon, saldırı karşısında dağıldı ve kaçışmaya başladı. Geri çekilecek yer bulamayınca, silahlarını attılar ve merhamet dilediler.

Arista'yı gören Hadrian yere atladı ve ona koştu. Arista nefes almakta zorlanıyordu ve son gücünü de kaybetti. Titreyerek dizlerinin üzerine çöktü. Hadrian eğilip onu kollarıyla sardı ve ayağa kaldırdı.

"Şehir sizin, Majesteleri," dedi.

Emery'nin kılıcını düşürdü, kollarıyla Hadrian'ın boynuna sarıldı ve ağladı.

BÖLÜM 17

DEGAN GAUNT

Yağmur durdu. Uzun süredir görünmeyen güneş, parlak mavi gökyüzüne geri döndü. Hadrian, çamurla kaplı cesetlerin arasında, hala hayatta olan birini aramak için meydanı dolaşırken, hava hızla ısındı. Her yerden eşlerin, annelerin, babaların ve oğulların boğuk ağlamaları ve feryatları geliyordu. Aileler sevdiklerini kanlı çamurdan çıkarıp evlerine götürüyor, onları yıkayıp uygun bir şekilde gömüyorlardı. Hadrian, Dr. Gerand'ın Carat'ın cansız gözlerini nazikçe kapattığını görünce donakaldı. Ondan çok uzak olmayan bir yerde, Adam zırh deposuna yaslanmış oturuyordu. Sanki sadece yürüyüp bir an dinlenmek için oturmuş gibi görünüyordu.

"Buraya!"

Uzun sarı saçlı bir kadının kendisine işaret ettiğini gördü. Hadrian hızla kadının yanına gitti. Kadın, imparatorluk askerinin cesedinin başında çömelmiş duruyordu.

"Hâlâ yaşıyor," dedi kadın. "Onu çamurdan çıkarmama yardım edin. Kimsenin onu görmediğine inanamıyorum."

"Oh, bence onu gördüler," dedi Hadrian, askerin sırtını ve dizlerini tutup onu kaldırırken.

Adamın cesedini gümüşçünün verandasına taşıdı ve kadının kuyuya temiz su almaya koşarken onu nazikçe yere yatırdı.

Hadrian kanlı gömleğini çıkardı. "Al," dedi ve kadına keten gömleği uzattı.

"Teşekkür ederim," diye cevapladı kadın. Gömleği aldı ve kovada yıkamaya başladı. "Bunu imparatorluk muhafızına yardım etmek için kullanmamın sakıncası olmadığına emin misin?"

"Babam bana, bir adam düşene kadar senin düşmanın olduğunu öğretmişti."

Kız başını salladı. "Baban bilge bir adama benziyor," dedi ve gömleğin fazla suyunu sıktı, sonra askerin yüzünü ve göğsünü temizlemeye başladı

ve göğsünü temizlemeye başladı, yarayı arıyordu.

"Öyleydi. Bu arada, benim adım Hadrian."

"Miranda," diye cevapladı kadın. "Tanıştığımıza memnun oldum. Hayatımızı kurtardığınız için teşekkürler. Sanırım Milliyetçiler Lord Dermont'u yendiler?"

Hadrian başını salladı. "Pek bir savaş olmadı. Onları uykularında yakaladık."

Askerin zırhını yukarı çekip tunikasını yırttı, cildini sildi ve kanayan bir delik buldu.

"Umarım bu gömleğe çok bağlı değilsindir," dedi Hadrian'a gömleği ikiye yırtarken. Yarısını ped olarak kullandı, diğer yarısını ise adamın beline sıkıca bağlamak için kullandı. "Umarım bu kanamayı durdurur. Birkaç dikiş yardımcı olurdu, ama şu anda ona iğne ayırabileceklerini sanmıyorum."

Hadrian adamı inceledi. "Senin sayende yaşayacak galiba."

Bu, dudaklarına hafif bir gülümseme getirdi. Kanla kaplı ellerini kovaya daldırdı ve yüzüne su sıçrattı. Meydanı seyrederek, "Çok fazla ölü var," diye mırıldandı.

Hadrian başını salladı.

Gözleri Carat'a takıldı, elini ağzına götürdü ve gözleri yaşarmaya başladı. "Bize çok yardım etti," dedi. "Biri onun hırsız olduğunu söyledi, ama bugün bir kahraman olduğunu kanıtladı. Hırsızların kendilerini tehlikeye atacaklarını kim düşünürdü? Liderleri Polish'in şerifi vurduğunu gördüm."

Hadrian gülümsedi. "Ona sorarsan, yanıldığını söyleyecektir." "Kalbi olan hırsızlar, kim düşünürdü?" dedi.

"O kadar ileri gideceğimi sanmıyorum." "Hayır mı? O zaman akbabalar nerede?"

Hadrian gökyüzüne baktı, sonra kendi aptallığının farkına vararak başını salladı. "Yağmacıları mı kastediyorsun?" Etrafına baktı. "Haklısın. Şimdiye kadar fark etmemiştim bile."

Kız başını salladı. Hadrian'ın madalyonu güneş ışığını yansıtarak kızın dikkatini çekti. Miranda parmağıyla işaret etti. "O kolyeyi nereden aldın?"

"Babamdan."

"Baban mı? Gerçekten mi? Ağabeyimin de aynısından var."

Hadrian'ın kalbi hızla çarpmaya başladı. "Ağabeyinin de böyle bir kolyesi mi var?" Kız başını salladı.

Hadrian aniden endişelenerek meydanı etrafına baktı. "O..."

Bir an düşündü. "Sanmıyorum," dedi. "En azından kalbim bana onun hala hayatta olduğunu söylüyor."

Hadrian hızla dönen düşüncelerini kontrol etmeye çalıştı. "Ağabeyin kaç yaşında?"

"Sanırım şimdi kırk yaşında falan olmalı."

"Sanırım mı?"

Kız başını salladı. "Onun doğum gününü hiç kutlamadık, bu hep biraz garipti. Annem onu evlat edinmişti. Doğumunda ebeydi ve..." Tereddüt etti. "İşler yolunda gitmedi. Neyse, annem senininki gibi bir muska sakladı ve kardeşim evden ayrıldığı gün ona miras olarak verdi."

"Doğumda işler yolunda gitmedi de ne demek?" diye sordu Hadrian.

"Anne öldü... Bu tür şeyler olur, bilirsin. Anneler doğum sırasında sürekli ölürlər. Bu hiç de nadir bir şey değil. Sadece olur. Muhtemelen diğer yaralıları aramalıyız..."

"Yalan söylüyorsun," diye karşılık verdi Hadrian.

Ayağa kalkmaya başladı ama Hadrian kolunu tuttu. "Bu çok önemli. Kardeşinin doğduğu gece hakkında bana anlatabileceğin her şeyi bilmeliyim."

Kadın tereddüt etti ama Hadrian onu sıkıca tuttu.

"Onun suçu değildi. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Hepsi ölmüştü. O sadece korkmuştu. Kim korkmazdı ki!"

"Sorun değil. Anneni hiçbir şeyle suçlamıyorum. Sadece ne olduğunu bilmem gerekiyor." Tılsımını kaldırdı. "Bu kolye babama aitti. O gece oradaydı."

"Baban, ama kimse..." Gözlerinde bir şeyin farkına vardığını gördü. "Kanla kaplı kılıç ustası mı?"

"Evet." Hadrian başını salladı. "Annen hala bu şehirde mi yaşıyor? Onunla konuşabilir miyim?"

"Annem birkaç yıl önce öldü."

"Ne olduğunu biliyor musun? Bilmem gerek. Bu çok önemli."

Etrafına bakındı ve kimsenin duyamayacağından emin olduktan sonra şöyle dedi: "Bir gece bir rahip, ebe ararken annemin yanına geldi ve onu bir pansiyona götürdü. Orada bir kadın doğum yapıyordu. Annem bebeği doğurtmaya çalışırken sokakta bir kavga çıktı. Annem ilk çocuğu doğurtmuştu ki..."

"İlk çocuğu mu?"

Miranda başını salladı. "Bir tane daha yolda olduğunu görebiliyordu, ama siyah giysili adamlar odaya girdi. Annem gardıropta saklandı. Kocasını kavgaya etti, ama onlar karısını, çocuğunu ve yardım etmeye gelen başka bir adamı öldürdüler. Baba, senin taktığın gibi bir kolyeyi çıkardı ve ölen bebeğin boynuna taktı. Sokakta hala kavgaya devam ediyordu ve koca odadan kaçtı.

"Annem çok korkmuştu. Her yerin kanla kaplı olduğunu, zavallı kadın ve bebeğinin... Ama cesaretini toplayıp gardıroptan çıktı. İkinci çocuğu hatırladı ve bir şey yapmazsa onun da öleceğini biliyordu. Bir bıçak aldı ve doğurttu.

Pencereden kocasının öldüğünü gördü ve sokak bir düzine cesetle doluydu. Kanla kaplı bir kılıç ustası herkesi öldürüyordu. Ne olduğunu anlamadı. Çok korkmuştu ve onun da kendisini öldüreceğinden emindi. İkinci çocuğu kucağına aldı, ölen bebeğin boynundaki kolyeyi çıkardı ve kaçtı. Bebeğin kendi çocuğu olduğunu söyledi ve öldüğü gece bana anlatana kadar kimseye gerçekte ne olduğunu söylemedi."

"Neden kolyeyi aldı?"

"Babasının onu çocuğu için aldığını söyledi." "Ama buna inanmıyorsun, değil mi?"

Omuz silkti. "Şuna bak." Tılsımı işaret etti. "Gümüşten yapılmış. Annem çok fakir bir kadındı. Ama onu satmış gibi değil. Sonunda ona verdi."

"Kardeşinin adı ne?"

Şaşkın bir ifadeyle baktı. "Bildiğini sanıyordum. Yani, sen Milliyetçilerle birlikteydin, değil mi?"

"Onlarla birlikte olmak nasıl..."

"Kardeşim Milliyetçi ordunun lideri."

"Oh." Hadrian'ın umutları suya düştü. "Kardeşin Komutan Parker mi?" "Hayır, hayır, benim adım Miranda Gaunt. Kardeşimin adı Degan."

Savaşmamış ya da darbe almamıştı, ama Arista kendini hırpalanmış ve dövülmüş hissediyordu. O sabah kadar valinin ofisi olan odada oturuyordu. Büyük, gösterişli bir oda, eski kraliyet sarayının yanmasından kurtulan her şeyi barındırıyordu. Gece çökmüştü, onun için en uzun günün sonunu müjdeliyordu.

hatırlamak. O sabahın anıları çoktan uzaklaşmıştı, başka bir yıldan, başka bir hayattan.

Dışarıda, Emery'yi ölüme mahkum ettikleri meydanda şenlik ateşlerinin ışıkları parıldıyordu. Emery öldü, ama hayali yaşadı, sözünü yerine getirdi. Ratibor halkının şarkılarını duyabiliyor, gölgelerinin dansını görebiliyordu. Emery'nin şerefine bira kadehlerini kaldırmışlar, kuzuların şişlerde kızartılmasıyla onun zaferini kutluyorlardı. Şerifin planladığından çok farklı bir kutlama olmuştu.

İçeride Arista, endişeli yüzlü bir düzine adamla oturuyordu.

"Rhenydd tacını almanı ısrarla istiyoruz," dedi Dr. Gerand, sesi diğerlerinin sesini bastırarak.

"Katılıyorum," dedi Perin. Savaştan bu yana, başarısız olan sol kanadı yönetmekle görevlendirilmiş ve savaşta yaralanmış olan büyük bakkal, efsanevi bir figür haline gelmişti. Kendini, şehrin en saygın hayatta kalan vatandaşlarından aceleyle oluşturulan geçici şehir konseyinde buldu.

Diğer birkaç kişi de başını salladı. Onları tanımıyordu ama büyük çiftlikleri veya işleri olan sıradan insanlar olduklarını tahmin etti. İmparatorluk yönetimi devraldıktan sonra eski soyluların hiçbirisi kalmamıştı ve tüm imparatorluk yanlıları ya ölmüş ya da hapse atılmıştı. Görevinden uzaklaştırılan Vali Androus, teslim olan şehir muhafızlarıyla birlikte bir hapisane hücreğine nakledilmişti. Birkaç diğer şehir yetkilisi ve Gnome'da Emery ile tartışan Laven, vatandaşlara karşı işledikleri suçlardan yargılanmak üzere bekliyorlardı.

Savaş bittikten sonra Arista, yaralıların tedavisini organize etmeye yardım etti. İnsanlar ona gelip ne yapmaları gerektiğini soruyorlardı. O da onlara, ailesi olmayanların cesetlerini şehir dışına gömmelerini söyledi. Monsignor Bartholomew'un başkanlık ettiği kısa bir tören yapıldı.

Yaralılar ve ölmek üzere olanlar cephaneliği doldurdu ve Dunlap'ların ahırında ve Gnome'da el konulan odalarda geçici hastaneler kuruldu. İnsanlar, özellikle yakın zamanda boşalan yatakları olanlar, özel evlerini de gönüllü olarak sundular. Ölü ve yaralıların temizlenmesi çalışmaları sürerken, vali ve diğer imparatorluk destekçilerine ne yapılacağı sorusu, bir düzine başka soru ile birlikte gündeme geldi. Arista, ne yapılacağına karar vermek için bir konsey kurulmasını önerdi. Öyle yaptılar ve ilk resmi eylemleri, onu valinin eski ofisine çağırarak oldu.

Karar oybirliğiyle alındı. Konsey, Arista'yı Rhenydd krallığının hükümdar kraliçesi olarak atamaya karar verdi.

"Burada soylu kanı taşıyan başka kimse yok," dedi Perin. Başında kanlı bir bandaj vardı. "Yönetmeyi bilen başka kimse yok."

"Ama Emery bir cumhuriyet hayal ediyordu," dedi Arista. "Delgos'taki gibi, kendi kaderini belirleyen bir hükümet. Bu onun hayaliydi, savaşmasının ve ölmesinin sebebiydi."

"Ama biz bunu nasıl yapacağımızı bilmiyoruz," dedi Dr. Gerand. "Deneyime ihtiyacımız var ve bu deneyim sende var."

"O haklı." Perin tekrar konuştu. "Belki birkaç ay sonra seçimler yapabiliriz, ama Sir Breckton ve ordusu hala yolda. Harekete geçmeliyiz. Bu şehri bize kazandıran türden bir liderliğe ihtiyacımız var, yoksa yarın geldiğinde onu tekrar kaybedeceğiz."

Arista iç geçirdi ve pencerenin yanında oturan Hadrian'a baktı. Milliyetçi ordunun komutanı olarak o da davet almıştı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu

Arista. "Ben politikacı değilim."

"Senden politikacı olmanı istemiyorum. Sadece ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

"Royce bir keresinde bana, iki kişinin aynı konu hakkında tartışabileceğini ve her ikisinin de haklı olabileceğini söylemişti. Onun deli olduğunu düşünmüştüm, ama artık o kadar emin değilim, çünkü ikinizin de haklı olduğunu düşünüyorum. Kraliçe olduğun anda, Emery'nin bahsettiği türden özgür bir cumhuriyet olma şansını yok edeceksin, ama biri sorumluluğu üstlenmezse - ve bunu çabuk yapmazsa - bu umut zaten yok olacak. Ve onlar haklı. Yönetecek birini seçecek olsam, o kişi sen olurdun. Bir yabancı olarak, önyargın yok, kayırma ihtimalin yok, adil olacaksın. Ve herkes seni zaten seviyor."

"Beni sevmiyorlar. Beni tanımıyorlar bile."

"Sevdiklerini sanıyorlar ve sana güveniyorlar. Sen talimat verirsen, insanlar dinler. Ve şu anda ihtiyaç duyulan şey de bu."

"Kraliçe olamam. Emery bir cumhuriyet istiyordu ve bir cumhuriyet kuracak. Beni Ratibor'un geçici belediye başkanı ve krallığın idarecisi olarak atayabilirsin. Uygun bir hükümet kurulana kadar yönetimi üstleneceğim, o zaman istifa edip Melengar'a döneceğim." Kendinden çok onlara doğru başını salladı. "Evet, böylece bunun yapılmasını sağlayacak konumda olacağım."

Odadaki erkekler onaylayarak mırıldandılar. Birkaç acil konuyu ele aldıktan sonra, konsey üyeleri belediye binasından çıkıp meydana doğru ilerlediler

Arista ve Hadrian'ı yalnız bıraktılar. Dışarıda, kalabalığın sürekli gürültüsü sessizleşti ve ardından alkışlarla patladı.

"Çok popülersiniz, Majesteleri," dedi Hadrian. "Fazla popülersiniz. Benim heykelimi yaptırmak istiyorlar."

"Duydum. Batı Meydanı'na, kılıcını havaya kaldırmış halini dikmek istiyorlar."

"Henüz bitmedi. Breckton neredeyse geldi ve Royce'un geçip geçmediğini bile bilmiyoruz. Ya geçemedi ise? Ya geçtiyse ve Alric dinlemezse? Ratibor'u ele geçirmenin mümkün olmadığını düşünebilir ve krallığı riske atmayı reddedebilir. Emin olmamız lazım."

"Gitmemi mi istiyorsun?"

"Hayır," dedi. "Seni burada istiyorum. Sana ihtiyacım var. Ama Breckton kuşatma yaparsa, sonunda düşeceğiz ve o zaman kaçman için çok geç olacak. Tek umudumuz, Alric'in güçlerinin Breckton'un dikkatini bizden başka yöne çekebilmesi."

Adam başını salladı ve eliyle boynundaki muskayı oynattı. "Sanırım bir süreliğine nereye gittiğimin önemi yok."

"Ne demek istiyorsun?"

"Esrahaddon, Gaunt'ın kampındaydı. Milliyetçilere yardım ediyordu."

"Ona varis hakkında bir şey söyledin mi?"

Hadrian başını salladı. "Ve haklıydın. Varis hayatta. Sanırım o Degan Gaunt."

"Degan Gaunt mirasçı mı?"

"Komik, değil mi? Sıradan insanın sesi aynı zamanda imparatorluk tahtının varisi. O gece başka bir çocuk daha doğmuştu. Ebe hayatta kalan ikizi aldı. Kimse bilmiyordu. Esrahaddon'un bunu nasıl anladığını bilmiyorum, ama bu onun Gaunt'a yardım etmesinin nedenini açıklıyor."

"Esrahaddon şu anda nerede?"

"Bilmiyorum. Savaş başladığından beri onu görmedim."

"Sence..."

"Hmm? Hayır. Eminim iyidir. Dermont'un kuvvetleriyle çatışmaya girdiğimizde geride kaldı. Gaunt'u bulmaya gittiğini ve bulduğunda Royce ve benimle iletişime geçeceğini sanıyorum." Hadrian iç geçirdi. "Keşke babam, başarısız olmadığını bilebilseydi."

"Her neyse, bu gece ayrılmadan önce işleri halledeceğim. Alay komutanlarından birini ordunun başına getireceğim. Renquist adında

adında zeki görünen bir adam var. Ona surları kontrol etmesini, taş işçiliğini onarmasını, kapı savunmalarını hazırlamasını, nöbetçiler, muhafızlar ve okçular yerleştirmesini söyleyeceğim. Bunların hepsini nasıl yapacağını biliyor olmalı. Ve senin yapman gerekenlerin bir listesini hazırlayacağım, örneğin tüm orduyu ve çevredeki çiftçileri şehir surları içine alıp surları kapatmak gibi. Bunu hemen yapmalısın."

"Yarın sabah ayrılacaksın öyleyse?"

Adam başını salladı. "Gitmeden önce seni bir daha göremeyeceğim, o yüzden şimdi veda edeyim. İmkansız başardın Arista, pardon, Majesteleri."

"Arista yeterli," dedi ona. "Seni özleyeceğim." Söyleyebileceği tek şey buydu. Bu kadar büyük bir minnettarlığı ifade etmek için kelimeler yetersizdi.

Ağzını açtı ama tereddüt etti. Sonra gülümsedi ve "Kendine iyi bak, Majesteleri," dedi.

Rüyasında Thrace, canavarın babasına doğru geldiğini görebiliyordu. Babası, canavara sırtını dönmüş, ona sıcak bir gülümsemeyle bakıyordu. Ona kaçması için bağırmaya çalıştı, ama sadece yumuşak, boğuk bir inilti çıkabildi. Kollarını sallayarak onun dikkatini tehlikeye çekmeye çalıştı, ama uzuvları kurşun gibi ağırdı ve hareket etmiyordu. Ona doğru koşmaya çalıştı, ama ayakları yere yapışmış, donmuş gibiydi.

Canavarın hareket etmekte hiçbir zorluğu yoktu.

Tepeden aşağı koştu. Zavallı babası, canavar koşarken yeri sallasa da fark etmedi. Onu tek bir yudumda tamamen yuttu ve o, sanki kalbi delinmiş gibi yere düştü. Çimlere yığıldı, nefes almakta zorlanıyordu. Uzakta, canavar şimdi ona doğru geliyordu, işi bitirmeye geliyordu, onu yutmaya geliyordu — ilerledikçe bacakları gittikçe daha yüksek sesle gıcırıyordu.

Soğuk terler içinde uyandı.

Yastığını yüzüne katlayarak, kuş tüyü yatağında yüzüstü yatıyordu. Uyumaktan nefret ediyordu. Uyku her zaman kabuslar getiriyordu. Mümkün olduğunca uyanık kalmaya çalışıyordu, çoğu gece küçük pencerenin önünde yerde oturup yıldızları seyrediyor ve dışarıdaki sesleri dinliyordu. Hendeğin içinde kurbağaların oluşturduğu bir senfoni ve cırcır böceklerinin korusu vardı. Ateşböcekleri bazen onun küçük dünyasının önünden geçirdi. Ama sonunda uyku onu buldu.

Rüya her gece aynıydı. O tepedeydi, babası yaklaşan ölümünden habersizdi ve bunu önlemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ancak bu geceki rüya farklıydı.

Genellikle canavar onu yiyip bitirdiğinde rüya sona ererdi, ama bu sefer erken uyanmıştı ve başka bir şey daha farklıydı. O gece canavar geldiğinde, ciyaklayan bir ses çıkarmıştı. Bir rüya için bile bu garip gelmişti.

Sonra sesi tekrar duydu. Ses penceresinden içeri giriyordu.

Gıcirtı... gıcirtı... gıcirtı!

Başka sesler de vardı, erkeklerin konuşma sesleri. Sessizce konuşuyorlardı ama sesleri aşağıdaki avludan yukarıya kadar geliyordu. Pencereye gidip dışarı baktı. On iki kadar meşaleli adam, her dönüşünde büyük tahta tekerlekleri bir kez gıcırdayan bir arabayı çekiyordu. Araba, yan tarafında küçük parmaklıklı bir pencere bulunan büyük bir kutuydu, gezici bir sirkte aslanları tutmak için kullanılan türden. Adamlar siyah ve kırmızı zırhlar giymişlerdi. O zırhları daha önce Dahlgren'de görmüştü.

Bir adam diğerlerinden farklıydı. Uzun boylu ve zayıftı, uzun siyah saçları ve kısa, düzgün kesilmiş sakalı vardı.

Araba durdu ve şövalyeler toplandı. "Zincirlenmiş, değil mi?" diye birinin söylediğini duydu. "Neden? Korkuyor musun?"

"O bir büyücü değil," diye azarladı uzun boylu adam. "Seni kurbağaya dönüştüremez. Onun güçleri mistik değil, politik."

"Hadi ama Luis, Saldur bile onu hafife almamayı söyledi. Efsaneler onun garip yeteneklerinden bahsediyor. O yarı tanrı."

"Kilise doktrinine fazla inanıyorsun. Biz inancın koruyucularıyız. Cahil köylüler gibi batıl inançlara kapılmamız gerekmez."

"Bu küfür gibi geliyor."

"Gerçek, iyi ve doğru olanın ne olduğunu anlama ile dengelendiği sürece asla küfürlü olamaz. Gerçek, tatar yayı gibi güçlü bir şeydir. Bir çocuğa dolu bir tatar yayı verip, 'Koş ve oyna' demezsiniz, değil mi? İnsanlar bu şekilde öldürülür, trajediler yaşanır. Gerçek, güvenli bir şekilde saklanmalı ve sadece onu kullanabilecek kişiler için ayrılmalıdır. Bu, kutudaki kutsal hazine, her şeyden önce gizli tutulması gereken bir gerçektir. Bir daha asla gün ışığına çıkmamalıdır. Onu kalenin derinliklerine gömeceğiz. Onu sonsuza kadar mühürleyeceğiz ve o, öncekini gölgede bırakacak ve atalarımızın günahlarını silip süpürecek yeni ve görkemli bir imparatorluk kurmamızın temel taşı olacak."

Onlar vagonun arkasını açıp bir adamı dışarı çıkardıklarında onu izledi. Yüzü siyah bir başlıkla örtülüydü. Elleri ve ayak bilekleri zincirlerle bağlıydı,

ama adamlar ona her an patlayabilirmiş gibi dikkatli davranıyorlardı.

Her iki yanında dört adamla, onu avludan geçerek dar penceresinden görünmeyeceği bir yere götürdüler.

Arabayı geri çekip arkalarından kapıyı kapatmalarını izledi. Modina, bir saatten fazla bir süre boş avluya baktı, ta ki sonunda tekrar uykuya dalana kadar.

At arabası, orman duvarları arasındaki açık gökyüzü şeridini takip ederek, engebeli, tepelik yolda gece boyunca sarsıldı. Koşum takımlarının tıkırtıları, nalların gümbürtüsü ve tekerleklerin gürültüsü bu dünyayı domine ediyordu. Gece havası, gölet suyu ve kokarca spreyi kokusuyla ağır bir şekilde kokuyordu.

Sheridan Üniversitesi'nin bilgi ustası Arcadius, açık pencereden dışarı baktı ve sürücü arabayı durdurana kadar bastonuyla tavana vurdu.

"Ne oldu?" diye bağırdı sürücü.

"Böyle iyi," diye cevapladı bilgi ustası, çantasını alıp omzuna astı.

"Ne iyi olacak?"

"Burada iniyorum." Arcadius küçük kapıyı açtı ve dikkatlice ıssız yola indi. "Evet, burası iyi." Kapıyı kapattı ve sanki bir atmış gibi arabanın yan tarafını hafifçe okşadı.

Bilgi ustası koçun önüne doğru yürüdü. Sürücü, paltosunu boynuna kadar çekmiş, şekilsiz bir çuval şapkasını kulaklarına kadar indirmiş, yükseltilmiş koltuğa oturmuştu. Uyluklarının arasında küçük bir mantarlı sürahi tutuyordu. "Ama burada hiçbir şey yok, efendim," diye ısrar etti.

"Saçmalama, elbette var. Sen buradasın, değil mi? Ben de buradayım." Arcadius çantasını açtı. "Bak, güzel ağaçlar ve üzerinde sürdüğümüz bu mükemmel yol var."

"Ama gece yarısı, efendim."

Arcadius başını yukarı kaldırdı. "Ve şu muhteşem yıldızlı gökyüzüne bak. Çok güzel, değil mi? Takımyıldızları biliyor musun, iyi adam?"

"Hayır, efendim."

"Yazık." Birkaç gümüş sikke saydı ve şoföre uzattı. "Hepsi orada, biliyor musun? Savaşlar, kahramanlar, canavarlar ve kötü adamlar, geçmiş ve gelecek her gece başımızın üzerinde göz kamaştırıcı bir harita gibi yayılıyor."

parmağıyla işaret etti. "Şu uzun, zarif dört parlak yıldız dizisi Persephone'dir ve o, elbette, her zaman Novron'un yanındadır. Novron'un koluna benzeyen çizgiyi takip edersen, onların birbirlerine zar zor dokunduklarını görebilirsin — bir araya gelmeyi arzulayan aşıklar."

Şoför yukarı baktı. "Bana sadece dağınık bir toz yığını gibi görünüyor."

"Çoğu insana öyle görünüyor. Çok fazla insana."

Şoför ona baktı ve kaşlarını çatı. "Sizi bırakmamı istediğinizden emin misiniz? İsterseniz geri gelebilirim."

"Gerek yok, ama teşekkür ederim."

"Nasıl istersen. İyi geceler." Arabacı dizginlere vurdu ve araba hareket etti, tarlada bir tur attı ve geldiği yoldan geri döndü. Arabacı iki kez gökyüzüne baktı ve her seferinde başını salladı. Araba ve atlar uzaklaştılar, atların nalları giderek yumuşadı ve gece seslerinin keskin tizliği altında kayboldu.

Arcadius tek başına durmuş, dünyayı gözlemliyordu. Yaşlı profesörün vahşi doğaya çikalı epey zaman olmuştu. Buranın ne kadar gürültülü olduğunu unutmuştu. Cırcır böceklerinin tiz sesleri, insan kalbi ritminde düzenli olarak cıvıldaayan ağaç kurbağalarının yankılarını kesintiye uğratiyordu. Rüzgâr milyonlarca yaprağı hışırdatarak denizin dalgalarının sesini taklit ediyordu.

Arcadius, araba tekerleklerinin taze izlerini geçerek yol boyunca yürüdü. Toprakta yürüyen ayakkabıları şaşırtıcı derecede yüksek ses çıkarıyordu. Karanlık, normalde görünmez, sessiz ve görmezden gelinen şeylere dikkat çekmenin bir yolunu bulurdu. Bu yüzden geceler o kadar korkutucuydu. Işığın dikkat dağıtıcı etkisi olmadan, diğer duyuların kapıları açılırdı. Çocuklar için karanlık, yatağın altındaki canavarı anlatırdı. Yetişkinler için ise davetsiz misafiri anlatırdı. Yaşlılar için ise yaklaşan ölümün habercisiydi.

"Yaşlılıkta yürüdüğümüz yol uzun, zorlu ve engebelidir," diye mırıldandı.

Kavşakta sallanan bir direğe ulaştığında durdu. Tabelada sağda RATIBOR, solda AQUESTA yazıyordu. Yoldan çıkıp uzun otların arasına girdi ve oturmak için düşmüş bir kütük buldu. Çuvalın omuz askısını başından çekip yere indirdi. Çantayı karıştırırken, hanın yemek masasından çaldığı üç ballı kekten birini buldu. Yaşlıydı, ama el çabukluğu hâlâ etkileyiciydi. Royce gurur duyardı — tabii Arcadius'un keklerin de dahil olduğu yemeğin parasını ödediğini öğrenirse o kadar da gurur duymazdı. Yine de,

önce harekete geçmeseydi, o çörekleri çalacaktı. Şimdi, ne zaman olacağını bilmediği için, çörekler işe yarayacak gibi görünüyordu...

Atı görmeden çok önce nalların sesini duydu. Ses Ratibor'dan geliyordu. O saatte o yolda başka birinin olması pek olası olmasa da, bilge ustanın kalbi hızla çarpmaya başladı ve sonunda binici ağaçların arasından çıktı. Karanlık bir başlık ve pelerin giymiş bir kadın tek başına at sürüyordu. Direğin yanında durdu.

"Geç kaldın," dedi.

Kadın hızla döndü, onu tanıdığında rahatladı. "Hayır, erken geldim. Sen daha erkenden geldin."

"Neden yalnızsın? Bu çok tehlikeli. Bu yollar..."

"Peki kime güvenip beni eşlik etmesini önerirsin? Kadromuza yeni bir üye mi ekledin?"

Atından indi ve atını direğe bağladı.

"Genç bir delikanlıya para verebilirdin. Şehirde güvendiğin birkaç kişi olmalı."

"Güvendiğim kişiler yardım edemez, yardım edebilecek kişiler ise güvenmiyorum. Ayrıca, burası çok uzak değil. Yolda iki saatten fazla kalmamış olmalıyım. Ratibor ile burası arasında pek bir şey yok." Ona ulaşmadan önce, adam ayağa kalkmaya başladı. "Kalkmana gerek yok."

"Başka nasıl sana sarılabilirim?" Onu kucakladı. "Şimdi söyle, nasılsın? Çok endişelendim."

"Çok endişeleniyorsun. Ben iyiyim." Kapüşonunu geri çekerek, geriye doğru taradığı uzun sarı saçlarını ortaya çıkardı.

"Şehir ele geçirildi mi?" diye sordu Arcadius.

"Şu anda milliyetçiler ele geçirdi. Lord Dermont'un ordusuna saldırıp yendiler ve prenses şehirde Şerif Vigan'a karşı bir isyan başlattı. Sir Breckton ve Kuzey İmparatorluk Ordusu çok geç geldi. Şehir kapatıldı ve Dermont öldü, Breckton'un ordusu geri dönüp kuzeye doğru yola çıktı."

"Onun ikmal treninin bir kısmını geçtim. Sanırım Aquesta çevresinde savunma pozisyonu alıyor. Hadrian ve Arista? Onlar nasıl?"

"İkisi de tek bir çizik bile almamış," diye cevapladı. "Hadrian, Milliyetçi ordunun komutasını Renquist adında bir adama devretti—kıdemli komutanlardan biri

ve savaşın ertesi sabahı ayrıldı. Nereye gittiğini bilmiyorum."

"Onunla konuşma fırsatın oldu mu?"

Kadın başını salladı. "Evet, ona kardeşimden bahsettim. Arcadius, Degan'ın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Ben mi?" Şaşırılmış görünüyor. "Hayır. Seret onu kaçırdı, bundan eminim, ama nerede olduğu kimsenin bilmediği bir şey. Son zamanlarda çok daha akıllı hale geldiler. Sanki Guy'ın bir kafası daha çıkmış ve bu kafanın içinde bir beyin varmış gibi."

"Onu öldürdüklerini mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum, Miranda." Büyücü, sert sözlerini pişmanlık duyarak durakladı ve ona şefkatle baktı. "İmparatorun zihnini anlamak zor. Onu canlı tutmak istediklerini umabiliriz. Hadrian'ı serbest bıraktığımıza göre, o ve Royce'un onu kurtarması ihtimali yüksek. Esrahaddon bile olayları birleştirip onları gönderebilir."

"Esrahaddon zaten biliyor," dedi Miranda. "Aylardır Degan'ın yanında."

"Demek öğrendi. Harika. Öyle olacağını düşünmüştüm. Sheridan'ı ziyaret ettiğinde, söylediğinden daha fazlasını bildiği belliydi."

"Belki de o ve Hadrian birlikte arıyorlar, savaştan sonra buluşacakları bir yer planladılar?"

Büyücü düşünceli bir şekilde çenesini okşadı. "Mümkün... hatta muhtemel. Demek o ikisi kardeşini arıyor. Peki ya Arista? O ne yapıyor?"

Miranda gülümsedi. "Şehri yönetiyor. Ratibor vatandaşları onu Rhenydd kraliçesi ilan etmeye hazırdı, ama o seçimler yapılana kadar geçici belediye başkanı olmayı kabul etti. Emery'nin Rhenydd'de bir cumhuriyet kurma hayalini gerçekleştirmek niyetinde."

"Avryn'de ilk cumhuriyeti kuran bir prenses." Arcadius güldü. "Ne ilginç bir gelişme."

"Prensес savaştan beri çok ağladı. Onu izledim. Sürekli çalışıyor, anlaşmazlıkları çözüyor, surları denetliyor, bakanları atıyor. Belediye binasındaki masasında uyuyakalıyor. Kimsenin görmediğini düşündüğünde ağlıyor."

"Böylesine ayrıcalıklı bir hayatın ardından tüm bu şiddet."

"Sanırım öldürülen genç bir adama aşık olmuştu."

"Aşık mı? Gerçekten mi? Bu şaşırtıcı. Hiç kimseye ilgi göstermedi. Kimdi o?"

"Önemli biri değil, Kral Urith'in ölen koruması."

“Çok yazık,” dedi büyücü üzüntüyle. “Tüm ayrıcalıklarına rağmen, kolay bir hayatı olmamış.”

"Royce'u sormadın," dedi kadın.

"Onu biliyorum. Ben yola çıkmadan kısa bir süre önce Medford'a dönmüştü. Ertesi gün, Melengar'ın ordusu Galewyr'i geçti. Alric, tüm sağlıklı erkekleri ve hatta birçok çocuğu askere aldı. Kont Pickering, Sör Ecton ve Marki Lanaklin'i komuta görevine getirdi. Küçük imparatorluk ordusunu yendiler ve son haberlere göre güneye doğru ilerleyerek büyük bir yıkıma neden oluyorlar. Aşmam gereken bir engel daha. Üniversiteye dönmem bir ay sürer herhalde."

Büyücü içini çekti ve yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Hâlâ iki şey beni rahatsız ediyor. Birincisi, Aquesta, Ratibor'da konuşlanmış bir düşman ordusu tarafından tehdit altında ve onlar müzakere ya da tahliye yapmıyorlar. İkincisi ise Marius."

"Kim?"

"Merrick Marius, namı diğer Cutter." "Royce'u Manzant'a gönderen o değil mi?"

"Evet, ve şimdi Yeni İmparatorluk için çalışıyor. Beklemediğim bir joker kart." Yaşlı adam durakladı. "Hadrian'ın söylediğin her şeye inandığından emin misin?"

"Kesinlikle. Degan'ın varis olduğunu söylediğimde gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi." Miranda iç geçirdi. "Emin misin ki biz..."

"Eminim, Miranda. Hiç şüphe yok. Kesinlikle doğru ve gerekli olanı yapıyoruz. Royce ve Hadrian'ın gerçeği asla öğrenmemesi şart."

KİTAP IV

ZÜMRÜT FIRTINASI

BÖLÜM 1

SUIKASTÇI

Merrick Marius, küçük tatar yayına bir ok taktıktan sonra silahı pelerininin kıvrımlarının altına sakladı. Duman gibi ince bulutlar ayın önünden geçerek onu ve Merkez Meydanı karanlığa boğdu. Hareket olup olmadığını görmek için, harap binaların sıralandığı kirli sokakları aradı, ama hiçbir şey bulamadı. Bu saatte şehir terk edilmişti.

Ratibor bir çukur olabilir, diye düşündü, ama en azından çalışmak kolay.

Milliyetçilerin son zaferinden bu yana koşullar iyileşmişti. İmparatorluk muhafızları gitmişti ve onlar olmadan düzenli devriyeler de durmuştu. Yeni belediye başkanı, sözde kanun ve düzeni sağlamak için deneyimli adamları veya askerleri işe almayı reddettiği için, kasabada deneyimli bir şerif bile yoktu. Bunun yerine, bakkal çalışanları, ayakkabıcılar ve süt çiftçileriyle idare etmeyi tercih etmişti. Merrick, onun seçimlerinin yanlış olduğunu düşünüyordu, ancak deneyimsiz bir asilden böyle hatalar bekliyordu. Şikayet ettiği için değil, yardımlarından memnun olduğu için.

Bu eksikliğe rağmen, Arista Essendon'un başarılarına hayranlık duyuyordu. Melengar'da kardeşi Kral Alric hüküm sürüyordu ve evlenmemiş bir prenses olarak gerçek bir gücü yoktu. Sonra buraya gelip bir isyanı yönetti ve hayatta kalan köylüler ona şehrin anahtarlarını hediye ettiler. O bir yabancı ve bir kraliyet mensubuydu, ama onlar ona kendilerini yönetmesi için teşekkür ettiler. *Harika*. Kendisi bile daha iyisini yapamazdı.

Merrick, sokaktan onu izlerken dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. Bu geç saatte bile belediye binasının ikinci katında bir mum hala yanıyordu. Masasından kalkarken, perdelerin arkasında silüeti belirsiz bir şekilde hareket ediyordu.

Artık çok uzun sürmeyecek, diye düşündü.

Merrick silahı elinde tutuşunu değiştirdi. Sadece bir buçuk fit uzunluğunda, yay açıklığı daha da kısa olan bu silah, geleneksel tatar yayının delme gücüne sahip değildi.

Yine de yeterli olacaktı. Hedefi zırh giymiyordu ve o da okun gücüne güvenmiyordu. Tırtıklı çelik ucu venden pox ile kaplıydı. Suikast için içler acısı bir zehir olan bu madde, kurbanı ne çabuk öldürür ne de felç ederdi. Bu karışım kesinlikle öldürücüydü, ama onun profesyonelce olmadığını düşündüğü bir süre geçtikten sonra. Daha önce hiç kullanmamıştı ve en önemli özelliğini de yeni öğrenmişti: venden pox, büyüye karşı dayanıklıydı. Merrick, en güçlü büyüler ve efsunların bu zehre karşı etkisiz kalacağına dair güvenilir bir kaynaktan bilgi almıştı. Hedefi göz önüne alındığında, bu çok önemli bir bilgiydi.

Arista'nın odasına başka bir kişi girdi ve Arista aniden oturdu. Merrick, Arista'nın ilginç bir haber aldığını düşündü ve caddeyi geçip pencereden dinlemeye hazırlanırken, arkasındaki tavernanın kapısı açıldı. İki müşteri dışarı çıktı ve adımlarının sallantısından ve seslerinin yüksekliğinden, o gece birden fazla bardak içtiklerini anlayabilirdi.

"Nestor, direğe yaslanan kim?" dedi biri, Merrick'in yönünü işaret ederek. Çilek rengi burnu, şekliyle rengini andıran tombul bir adam, loş ışıktaki gözlerini kısarak sendeledi.

"Ben nereden bileyim?" dedi diğeri. Zayıf adamın bıyığı hala bira köpüğüyle parlıyordu.

"Bu saatte burada ne işi var?" "Yine, nereden bileyim, seni aptal?"

"O zaman ona sor."

Uzun boylu adam öne çıktı. "Ne yapıyorsun bayım? Verandanın yıkılmaması için direği mi tutuyorsun?" Nestor güldü ve ellerini dizlerine koyarak ikiye katlandı.

"Aslında," dedi Merrick, sesi o kadar ciddiye ki neredeyse ağırbaşlıydı, "bana en aptalca soruyu soran kişiye kasabanın soytarısı unvanını vermek için bekliyorum. Tebrikler. Sen kazandın."

Zayıf adam arkadaşının omzuna vurdu. "Gördün mü? Bütün gece sana ne kadar komik olduğumu söylüyorum, ama sen bir kez bile gülmedin. Şimdi yeni bir işim var... muhtemelen seninkinden daha iyi maaşlı."

"Evet, sen tam bir eğlencecisin," dedi arkadaşı, geceye doğru sendeleyerek uzaklaşırken. "Tiyatroda seçmelere katılmalısın. Belediye başkanı için *The Crown Conspiracy*'yi sahneleyecekler. Seni sahnede gördüğüm gün, işte o zaman komik olacak."

Merrick'in keyfi kaçtı. O oyunu birkaç yıl önce izlemişti. Oyunda anlatılan iki hırsız farklı isimler kullanıyordu ama Merrick, onların Royce Melborn ve Hadrian Blackwater'ı canlandırdığından emindi. Royce, ikisi Diamond için suikastçı olarak çalıştıkları zamanlarda Merrick'in en iyi arkadaşıydı. O dostluk, on yedi yıl önce, Royce'un Jade'i öldürdüğü o sıcak yaz gecesinde sona ermişti.

Orada bulunmamış olmasına rağmen, Merrick o sahneyi sayısız kez hayal etmişti. Bu, Royce'un beyaz hançerine sahip olmadan önce, bir çift kavisli, siyah saplı kharoll kullandığı zamandı. Merrick, Royce'un tekniğini, onu Jade'i iki bıçakla aynı anda sessizce keserken hayal edebilecek kadar iyi biliyordu. Merrick, Royce'un tuzağa düşürüldüğünü veya olay sırasında kurbanının kimliğini bilmediğini umursamıyordu. Merrick'in tek bildiği, sevdiği kadının öldüğü ve en iyi arkadaşının onu öldürdüğüydü.

Neredeyse yirmi yıl geçmişti, ama Jade ve Royce hâlâ onu rahatsız ediyordu. Birini diğerinden ayrı düşünemiyordu ve unutmaya dayanamıyordu. Aşk ve nefret sonsuza dek birbirine kaynaşmış, çözülmesi imkânsız bir düğüm halinde birbirine dolanmıştı.

Arista'nın odasından gelen yüksek sesler ve çığlıklar Merrick'i geri gerçekliğe döndürdü. Silahını kontrol etti, sonra caddeyi geçti.

"Majesteleri?" diye sordu asker, belediye başkanının odasına girerken.

Saçları karışık ve gözleri gölgeli Prenses Arista, dağınık masasından başını kaldırdı. Ziyaretçisini değerlendirmek için bir an durdu. Uyumsuz zırlı adam, hiç azalmayan bir rahatsızlık ifadesi sergiliyordu.

Bu iş iyi gitmeyecek, diye düşündü.

"Beni çağırdınız mı?" diye sordu, öfkesini kısmen bastırarak.

"Evet, Renquist," dedi, zihni onun yüzüne yetişirken. İki gündür neredeyse hiç uyumamıştı ve konsantre olmakta zorlanıyordu. "Seni buraya çağırdım çünkü..."

"Prenses, beni böyle çağıramazsınız. Yönetmem gereken bir ordum ve kazanmam gereken bir savaşım var. Sohbet edecek vaktim yok."

"Sohbet etmek mi? Önemli olmasaydı sizi buraya çağırmazdım." Renquist gözlerini devirdi.

"Ordunu şehirden çekmeni istiyorum." "Ne?"

"Başka are yok. Adamlarınız sorun çıkartıyor. Askerlerin tüccarları taciz ettiği ve mülkleri tahrip ettiği konusunda her gün raporlar alıyorum. Hatta tecavüz suçlaması bile var. Adamlarınızı kontrol edilebilecekleri bir yere, şehir dışına çıkarmalısınız."

"Adamlarım imparatorluklara karşı hayatlarını tehlikeye attılar. Bu berbat şehir en azından onlara yemek ve barınak sağlayabilir. şimdi de yataklarını ve başlarını sokacak bir yeri de ellerinden almak mı istiyorsun?"

"Tüccarlar ve çiftçiler onları besleyemiyorlar, çünkü besleyemiyorlar," diye açıkladı Arista. "İmparatorluk, kontrolü ele geçirdiğinde şehrin rezervlerine el koydu. Yağmurlar ve savaş bu yılki mahsulün çoğunu yok etti. şehir, vatandaşlarını besleyecek kadar yiyeceği yok, bir orduyu besleyecek kadar hiç yok. Sonbahar geldi ve soğuk hava yaklaşıyor. Bu insanlar kışı nasıl geçireceklerini bilmiyorlar. Binlerce asker dükkanlarını ve çiftliklerini yağmalarken kendilerine bakamazlar. şehri ele geçirmenize katkınız için minnettarız, ancak burada kalmaya devam etmeniz, hayatınızı riske atarak kurtardığınız şeyi yok etme tehdidi oluşturuyor. Gitmelisiniz."

"Onları yetersiz yiyecek ve sızdıran kanvas barınaklarla kamplara geri zorlarsam, yarısı kaçacaktır. Zaten çoğu hasat mevsimi için eve gitmekten bahsediyor. Bu ordunun ortadan kaybolması halinde imparatorluğun bu şehri geri alacağını söylememe gerek yok herhalde."

Arista başını salladı. "Degan Gaunt görevdeyken, Milliyetçi ordu aylarca benzer koşullarda yaşadı ve bu bir sorun olmadı. Askerler Ratibor'da rehavete kapılıyorlar. Belki de Aquesta'ya ilerleme zamanı gelmiştir."

Renquist bu öneriye sert tepki gösterdi. "Gaunt'ın yakalanması Aquesta'yı ele geçirmeyi daha da zorlaştırdı. Bilgi toplamak için zamana ihtiyaım var ve Delgos'tan takviye kuvvetler ve malzeme bekliyorum. Başkenti ele geçirmek Vernes veya Ratibor'u ele geçirmek gibi olmayacak. İmparatorluklar imparatorielerini savunmak için son adamına kadar savaşacaklar. Hayır. Tamamen hazır olana kadar burada kalmalıyız."

"Beklemek zorundaysan bekle, ama burada değil," diye sertçe cevap verdi. "Ya reddedersem?" Gözleri kısıldı.

Arista elindeki parşömenleri masanın üzerine koydu ama hiçbir şey söylemedi.

"Bu şehri benim ordum fethetti," dedi ona keskin bir şekilde. "Sadece *ben* izin verdiğim için otoriteye sahipsin. Senden emir almam. Sen burada prenses değilsin

ben de senin kölen değilim. Benim sorumluluğum adamlarıma karşıdır, bu şehre ve kesinlikle sana karşı değil."

Arista yavaşça ayağa kalktı.

"Ben bu şehrin belediye başkanıyım," dedi, sesi otoriteyle doldu, "halk tarafından atandım. Dahası, yine burada yaşayanların rızasıyla, tüm Rhenydd'in idarecisi ve vekil yöneticisiyim. Sen ve ordun *benim* iznimle buradasınız."

"Sen Melengar'lı bir prensesin! En azından *ben* Rhenydd'de doğdum."

"Bana karşı kişisel hislerin ne olursa olsun, bu makamın otoritesine saygı gösterecek ve dediğimi yapacaksın."

"Ya uymazsam?" diye soğuk bir sesle sordu.

Renquist'in tepkisi Arista'yı şaşırtmadı. Kilnar düştüğünde isyancı Milliyetçilere katılmadan önce, Kral Urith'in ordusunda ve imparatorluk ordusunda kariyer askeri olarak hizmet etmişti. Gaunt ortadan kaybolduğunda, Renquist başkomutan olarak atanmıştı, bu da onun hayal edebileceğinden çok daha yüksek bir rütbeydi. Artık sahip olduğu gücü nihayet fark ediyor ve kendini göstermeye başlıyordu. Arista, onun Emery'nin gösterdiği ruhu sergileyeceğini ummuştı, ama Renquist, asilzade ruhuna sahip bir sıradan insan değildi. Arista şimdi harekete geçmezse, askeri bir darbeye karşı karşıya kalabilirdi.

"Bu şehir bir tiranın boyunduruğundan yeni kurtuldu ve başka bir tiranın boyunduruğuna girmesine izin vermeyeceğim. Bana itaat etmeyi reddedersen, komutanlık görevinden alırım."

"Bunu nasıl yapacaksın?"

Arista hafif bir gülümseme gösterdi. "İyice düşün... Eminim bir yolunu bulursun."

.

Renquist ona bakmaya devam etti ve sonra gözleri ve yüzünde korku belirdi.

"Evet," dedi Arista, "hakkımdaki söylentiler doğru. Şimdi, bunu kanıtlamak zorunda kalmadan ordunu şehirden çıkar. Onları çıkarmak için sadece bir günün var. Keşifçiler kuzeyde uygun bir vadi buldular. Nehrin yolu kesiştiği yerde kamp kurmanı öneririm. Daha fazla sorun çıkmasını önlemek için yeterince uzak. Kuzeye doğru ilerleyerek, adamların Aquesta hedefine doğru ilerlediklerini hissedecekler ve bu da morallerini yükseltecektir."

"Bana ordumu nasıl yöneteceğimi söyleme," diye tersledi, ancak önceki kadar yüksek sesle ve kendinden emin değildi.

"Özür dilerim," dedi başını eğerek. "Bu sadece bir öneriydi. Ancak şehri terk etme emri öyle değil. İyi akşamlar, efendim."

Renquist tereddüt etti, nefesi kesilmişti, elleri yumruk haline gelmişti. "İyi akşamlar, efendim dedim."

Küfürler mırıldanarak kapıyı çarpıp çıktı. Yorgunluktan bitkin düşen Arista sandalyesine çöktü.

Neden her şey bu kadar zor olmak zorundaydı?

Artık herkes ondan bir şeyler istiyordu: yiyecek, barınak, her şeyin yoluna gireceğine dair güvence. Vatandaşlar ona bakıp umut görüyorlardı, ama Arista kendisi pek umut göremiyordu. Bitmek bilmeyen sorunlarla boğuşan ve insanlarla çevrili olan Arista, garip bir şekilde kendini yalnız hissediyordu.

Arista başını masasına koydu ve gözlerini kapattı.

Sadece birkaç dakikalık bir şekerleme, dedi kendine. Sonra kalkıp tahıl kıtlığıyla nasıl başa çıkacağını ve mahkumlara kötü muamele edildiğine dair raporları inceleyecekti.

Belediye başkanı olduğundan beri, savaşta hayatını kaybeden çiftçilerin tarlalarını kimin hasat edeceği gibi yüzlerce sorun onun ilgisini gerektiriyordu. Gıda kıtlığı ve sert sonbahar havası tehdidi altında, hızlı bir çözüme ihtiyacı vardı. En azından bu sorunlar, kendi kaybını düşünmekten onu uzaklaştırıyordu. Kasabadaki herkes gibi, Arista da Ratibor Savaşı'nın etkisinden kurtulamıyordu. Görünürde hiçbir yarası yoktu, acısı bir anıdan, geceleri gördüğü bir yüzden geliyordu, o anlarda kalbi sanki bıçaklanmış gibi acıyordu. Bu acı asla tamamen geçmeyecekti. Hayatının geri kalanında her zaman bir yara, bir deformite, göze çarpan bir yara izi kalacaktı.

Sonunda uykuya daldığında, uyanık olduğu saatlerde uzak tuttuğu Emery düşünceleri rüyalarına girdi. Her zamanki gibi, ay ışığı altında yatağının ayak ucunda oturuyordu. O, dudaklarında bir gülümsemeyle öne eğildiğinde, öpücüğü bekleyerek nefesi kesildi. Aniden kaskatı kesildi ve ağzının köşesinden bir damla kan sızdı; göğsünden bir tatar yayı oku çıkmıştı. Çılgılık atmaya çalıştı ama ses çıkaramadı. Rüya her zaman aynıydı, ama bu sefer Emery konuştu. "*Zaman kalmadı,*" dedi, yüzünde kararlı ve acil bir ifadeyle. "*Artık sana bağlı.*"

Ne demek istediğini sormaya çalışırken...

"Majesteleri." Nazik bir elin omzunu dürttüğünü hissetti.

Gözlerini açan Arista, Orrin Flatly'yi gördü. Bir zamanlar Merkez Meydanı'nda isyancıların cezalarını kaydeden şehir kâtibi,

gönüllü olarak sekreteri olmuştu. Soğuk verimliliği onu duraksatmıştı, ama sonunda işini iyi yapmanın suç olmadığını anlamıştı. Kararı doğru çıkmıştı ve Orrin sadık, çalışkan bir çalışan olmuştu. Yine de, onun ifadesiz yüzüne uyanmak rahatsız ediciydi.

"Ne oldu?" diye sordu, gözlerini silerek ve orada olması gereken gözyaşlarını aradı.

"Birisi seni görmek istiyor. Meşgul olduğumu söyledim ama ısrar ediyor. O çok..." Orrin rahatsız bir şekilde kıpırdadı. "...görmezden gelinmesi zor biri."

"Kim o?"

"Adını vermek istemedi, ama onu tanıdığını söyledi ve işinin çok önemli olduğunu iddia ediyor. Hemen seninle konuşması gerektiğini ısrarla söylüyor."

"Tamam." Arista uykulu bir şekilde başını salladı. "Bana bir dakika ver, sonra onu içeri gönder."

Orrin çıktı ve onun yokluğunda, Arista elbisesindeki kırıksıklıkları düzelterek en azından biraz düzgün görünmesini sağladı. Uzun süredir sıradan bir insan gibi yaşayan Arista'nın kabul edilebilir bulduğu şeyler, korkunç derecede düşük bir seviyeye ulaşmıştı. Aynada saçını kontrol ederken, Melengar Prensesi'nin nereye gittiğini ve geri dönecek mi diye merak etti.

Kendini kontrol ederken kapı açıldı. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

—"
Esrahaddon kapıda duruyordu, Arista'nın rengini hiçbir zaman belirleyemediği aynı dalgalı cüppeyi giyyordu

Arista'nın rengini hiçbir zaman belirleyemediği aynı dökümlü cüppeyi giyyordu. Kolları, her zamanki gibi, cüppenin parıldayan kıvrımları arasında kaybolmuştu. Sakalı uzamış, saçlarında griler belirmişti, bu da onu Arista'nın hatırladığından daha yaşlı gösteriyordu. Nidwalden Nehri kıyısında geçirdikleri o sabahtan beri büyücüyü görmemişti.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu, sıcak ses tonu buz gibi soğudu. "Sizi de gördüğüme sevindim, Majesteleri."

Büyücüyü içeri aldıktan sonra Orrin kapıları açık bırakmıştı. Esrahaddon'un bir bakışıyla kapılar kapandı.

"Son günlerde ellerin olmadan daha iyi idare ediyorsun galiba," dedi Arista

dedi

"İnsan ihtiyaçlarına göre uyum sağlar," diye cevapladı, karşısına oturarak. "Oturman için davet etmedim."

"Ben de istemedim."

Arista'nın sandalyesi bacaklarının arkasına çarptı ve Arista sandalyeye düştü.

"Ellerin ve sesin olmadan bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu, kendi merakı karşısında savunmasız kalarak.

"Dersler bitti, yoksa son görüşmemizde bunu söylediğini hatırlamıyor musun?"

Arista bir kez daha soğukkanlılığını korudu. "Hatırlıyorum. Ayrıca seni bir daha görmek istemediğimi açıkça belirttiğimi sanıyordum."

"Evet, evet, hepsi çok güzel, ama varisi bulmak için yardımına ihtiyacım var."

"Yine mi kaybettin?"

Esrahaddon onu görmezden geldi. "Basit bir konum büyüyle onu bulabiliriz." "Oyunlarınla ilgilenmiyorum. Yönetmem gereken bir şehir var."

"Büyüyü hemen yapmamız gerekiyor. Hemen burada, şu anda yapabiliriz. Nerede olduğu hakkında iyi bir fikrim var, ama zamanımız kısıtlı ve yanlış yöne gitme lüksüm yok. O yüzden masanı temizle de başlayalım."

"Böyle bir şey yapmaya niyetim yok." "Arista, bunu tek başıma yapamayacağımı biliyorsun. Yardımına ihtiyacım var."

Prences ona öfkeyle baktı. "Bunu, babamın cinayetini planlamadan önce düşünmeliydin. Benim yapmam gereken şey, senin idamını emretmek."

"Anlamıyorsun. Bu çok önemli. Binlerce hayat söz konusu. Bu senin kaybından daha büyük bir şey. Yüz kralın ve bin babanın kaybından daha büyük. Acı çeken tek kişi sen değilsin. Bin yıl hapiste çürümekten zevk aldığımı mı sanıyorsun? Evet, kaçmak için seni ve babanı kullandım. Bunu mecburiyetten yaptım, çünkü koruduğum şey tek bir kişiden daha önemli. Şimdi bu aptallığı kes. Zamanımız azalıyor."

"Sana hizmet edemediğim için çok mutluyum." Alaycı bir gülümsemeyle, "Babamı geri getiremem ve seni asla öldüremeyeceğimi biliyorum, sen de bir daha hapse girmeye izin vermezsin. Bu gerçekten bir armağan, benden aldıklarının karşılığını sana ödeme fırsatı."

Esrahaddon iç geçirdi ve başını salladı. "Benden gerçekten nefret etmiyorsun, Arista. Seni yiyip bitiren suçluluk duygusu. Babanın ölümünde benim kadar senin de payın olduğunu bilmek. Ama suçlu olan kilise.

benim kaçmam ve umarım onları varise götürmem için olayları düzenlediler. Beni kullanacağımı bilerek seni Gutaria'ya çektiler."

"Çık dışarı!" Arista ayağa kalktı, yüzü kızardı. "Orrin! Muhafızlar!"

Yazman kapıyla boğuştu ve kapı biraz açıldı, ama Esrahaddon'un hafif bir bakışıyla kapı tekrar kapandı. "Majesteleri, yardım getireceğim," dedi Orrin, sesi kapının arkasından geliyordu.

"Kendini affetmelisin, Arista."

"Çık dışarı!" diye bağırdı. Elini sallayınca ofisin kapısı açıldı ve neredeyse menteşelerinden çıkacaktı.

Esrahaddon ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerlerken, "Babanı benim öldürdüğümünden daha fazla öldürmediğini anlamalısın," diye ekledi.

O odadan çıktıktan sonra Arista kapıyı çarptı ve sırtını kapıya dayayarak yere oturdu. "*Benim suçum değildi!*" diye bağırarak istedi, ama bunun yalan olduğunu biliyordu. Babasının ölümünden bu yana yıllar boyunca gerçeklerden kaçmıştı, ama artık saklanamazdı. Kabul etmesi ne kadar zor olsa da, Esrahaddon haklıydı.

Esrahaddon, Belediye Binası'ndan çıkıp Ratibor'un Merkez Meydanı'nın karanlığına adım attı. Geriye dönüp baktı ve iç geçirdi. Arista'yı gerçekten seviyordu. Ona her şeyi anlatabilmeyi diledi, ama risk çok büyüktü. Gutaria Hapishanesi'nden kurtulmuş olsa da, kilisenin hala konuşmalarını dinlediğinden korkuyordu. Hapisteyken olduğu gibi her kelimesini değil, ama Maw-yndulë çok uzak mesafelerden bile duyma gücüne sahipti. Bu nedenle Esrahaddon, tüm konuşmaların şüpheli olduğunu varsaymak zorundaydı. Tek bir hata, bir ismin tesadüfen telaffuz edilmesi, her şeyi mahvedebilirdi.

Zaman daralıyordu ama en azından artık Arista'nın bir Cenzar olduğuna şüphe yoktu. Tohumu güvenli bir şekilde ekmişti ve toprak verimli olduğunu kanıtlamıştı. Ratibor Savaşı'nın sabahında, Hadrian yağmurun durmaması gerektiğini söylediğinde, onun yeteneklerinden şüphelenmeye başlamıştı. Arista'nın Milliyetçilerin zaferinde önemli rol oynayan büyüü yaptığından şüpheleniyordu. O zamandan beri, yeni belediye başkanının *doğüstü güçlerine* dair söylentiler duymuştu. Ancak Arista, basit bir el hareketi ile onun kilit büyüsunü bozduğunda, Arista'nın nihayet Sanatı anladığından emin oldu.

Arcadius ve kendisinden başka insan büyücü kalmamıştı ve ikisi de bu sanatın acınası temsilcileriydi. Arcadius, Cenzars'ın *faquin* dediği, elflerin

yeteneksiz büyücü anlamına gelen bir elf terimidir. *Faquinler*, malzeme temelli simyadan, Sanatın kinetik gerçek versiyonuna geçiş yapmayı asla başaramamışlardır.

Esrahaddon kendini daha iyi görmüyordu. Elleri olmadan, fiziksel olarak sakat olduğu kadar büyülü olarak da sakattı. Ancak şimdi, Arista'nın büyücülük dünyasına doğmasıyla, insanlık bir kez daha gerçek bir sanatçıya sahip oldu. O hala acemi, daha bir bebektir, ama zamanla yeteneği gelişecekti. Bir gün herhangi bir kral, imparator, savaşçı veya rahipten daha güçlü olacaktı.

Tüm insanlık üzerinde hakimiyet kurabilme gücüne sahip olduğunu bilmek, onu oldukça rahatsız ediyordu. Eski İmparatorluk döneminde, bazı önlemler alınmıştı. Cenzar Konseyi, Sanat'ı kullananları denetliyor ve doğru şekilde kullanıldığından emin oluyordu. Artık hepsi yok olmuştu. Diğer büyücüler, kardeşleri ve hatta daha düşük seviyeli büyücüler bile ölmüştü. Onun etkisiz hale getirilmesiyle, kilise Cenzar tehdidini dünyadan ortadan kaldırdığını düşünüyordu. Şimdi, Sanatın gerçek bir uygulayıcısı geri dönmüştü ve o, bu basit prensesin oluşturduğu tehlikeyi kimsenin anlamadığından emindi.

Ona ihtiyacı vardı ve prenses henüz farkında olmasa da, onun da ona ihtiyacı vardı. Sanatın kaynağını ve onu nasıl kullanmaya başladıklarını açıklayabilirdi. Cenzarlar koruyucular, muhafızlar ve savunuculardı. *Uli Vermar* sona erdiğinde insanlığı koruyacak sırları saklamışlardı.

Esrahaddon çok uzun zaman önce gerçeği öğrendiğinde, hesaplaşma günü yüzyıllar sonra olacağı için bunun onun sorunu olmayacağına rahatlamıştı. Gutaria'nın zamansız mahzeninde hapsedilmesinin hayatını bu zamana kadar uzatmış olması ne kadar ironikti. Bir zamanlar sonsuza dek gelecekte olan şey, artık sadece birkaç ay uzaktaydı. Kendine acı bir gülümseme izin verdi, sonra meydanın ortasına yürüyüp oturdu ve düşünmeye başladı.

Planı çok zayıf, çok güçsüzdü, ama tüm parçalar yerli yerindeydi. Arista'nın duygularını kontrol altına almak için zamana ihtiyacı vardı, sonra fikrini değiştirecekti. Hadrian, kendisinin Varisin Koruyucusu olduğunu biliyordu ve bu mirasa layık olduğunu kanıtlamıştı. Sonra varis vardı, elbette olasılık dışı bir seçim, ama bir şekilde tamamen mantıklı olan bir seçim.

Evet, her şey yoluna girecek, diye düşündü. Sonunda her şey yoluna girerdi.

En azından Yolric hep böyle derdi.

Yolric, aralarından en bilge olanıydı ve dünyanın kendini düzeltme yeteneğine tutkuyla inanırdı. Eski İmparatorluk çöktüğünde Esrahaddon'un en büyük korkusu, Yolric'in Venlin'in tarafına geçebileceğiydi. İmparatorun

torununun hala hayatta olması, Esrahaddon'un ustasının, imparatorun oğlu saklandığında onu bulmasına yardım etmediğini kanıtlıyordu. Esrahaddon gülümsedi. Yaşlı Yolric'i özlüyordu. Öğretmeni şimdi ölmüş olmalıydı.

Esrahaddon henüz çocukken bile çok yaşlıydı.

Esrahaddon bacaklarını uzattı ve zihnini boşaltmaya çalıştı. Dinlenmeye ihtiyacı vardı, ama yüzyıllardır dinlenememişti. Dinlenmek, vicdanı rahat olanların ayrıcalığıydı ve onun ellerinde çok fazla masum kan vardı. Çok fazla insan onun için canını vermişti, şimdi başarısız olamazdı.

Yolric'i hatırlamak, geçmişinin kapılarını açtı ve bu kapıdan uzun zaman önce ölmüş insanların yüzleri ortaya çıktı: ailesi, arkadaşları ve evlenmeyi umduğu kadın. Düşüşünden önceki hayatı sadece bir rüya gibi görünüyordu, ama belki de şu anki durumu gerçek rüyaydı, içinde sıkışıp kaldığı bir kabus. Belki bir gün uyanacak ve kendini Nevrik, Jerish ve sevgili Elinya ile birlikte sarayda bulacaktı.

O, şehrin yıkımından bir şekilde kurtulmuş olabilir miydi?

Ne kadar olasılık dışı olursa olsun, öyle olduğuna inanmak istiyordu. Onun sonundan kurtulduğunu düşünmek onu mutlu ediyordu, ama bu düşünce bile ona pek teselli vermiyordu.

Ya onlar hakkında söylediklerine inanmışsa? Kendini ihanete uğramış hissedip başka biriyle evlenmişse? Elinya yaşlılıkta ölmüş ve benden nefret etmişse?

Bu şekilde düşünmeyi bırakması gerekiyordu. Arista'ya söylediği şey doğrudu: hedefle karşılaştırıldığında yaptıkları fedakarlıklar önemsizdi. Biraz uyumaya çalışmalıydı. Ayağa kalktı ve hanın yolunu tuttu. Bir bulut ayı kapattı ve ayın yaydığı az miktardaki ışığı söndürdü. Bu olurken, Esrahaddon sırtında keskin bir acı hissetti. Acı içinde bağırarak dizlerinin üzerine çöktü. Belini bükerek, cüppesinin cildine yapıştığını ve giderek ıslandığını hissetti.

Kanıyorum.

"Venderia," diye fısıldadı ve anında cüppesi parlayarak meydana aydınlattı. Işığın kenarında, koyu renkli bir pelerin giymiş bir adam gördü. İlk başta Royce olabileceğini düşündü. Aynı sert yürüyüş ve duruşa sahipti, ama bu adam daha uzun ve daha geniş omuzluydu.

Esrahaddon bir küfür mırıldandı ve adamın hemen üzerindeki sundurmayı destekleyen dört kiriş parçalara ayrıldı. Adam sundurmanın altından çıktığı anda ağır çatı çöktü. Çöken kirişlerin gücü sadece pelerini dalgalandırdı.

Yüzü terle kaplı ve sırtında keskin bir ağrı hisseden Esrahaddon, ayağa kalkıp kendisine doğru rahatça yürüyen saldırganla yüzleşmek için çabaladı. Büyücü konsantre oldu. Tekrar konuştu ve meydandaki toprak bir kasırga halinde dönerek saldırgana doğru ilerledi. Adamı saran kasırga, onu alevler içinde bıraktı. Esrahaddon, sütun yükselirken cehennemin sıcaklığını hissedebiliyordu ve meydan sarı bir ışıkla kaplandı. Merkezinde, mavi alev dillerinin içinde duran bir figür vardı, ancak ateş söndüğünde adam zarar görmeden ilerlemeye devam etti.

Büyücüye ulaştığında, Esrahaddon'a meraklı bir şekilde baktı, tıpkı bir çocuğun garip bir böceği ezmeden önce incelediği gibi. Hiçbir şey söylemedi, ancak boynuna taktığı zincirden sarkan gümüş bir madalyon gösterdi. "Bunu tanıdın mı?" diye sordu adam. "Söylentiye göre bunu sen yapmışsın. Korkarım ki

mirasçı artık buna ihtiyaç duymayacak."

Esrahaddon nefesini tuttu.

"Ellerin olsaydı, onu boynumdan koparabilirdin. O zaman başım gerçekten belaya girerdi, değil mi?"

Çöküşün gürültüsü ve ışık patlamaları, yakındaki binalarda birkaç kişiyi uyandırmıştı. Pencerelelerde mumlar yakıldı ve kapılar meydana açıldı.

"Naip, hizmetlerine artık ihtiyaç duyulmadığını söylememi istediler." Karanlık pelerinli adam soğuk bir gülümsemeyle gülümsedi. Başka bir şey söylemeden uzaklaştı ve karanlık sokakların labirentinde kayboldu.

Esrahaddon kafası karışmıştı. Sırtına saplanan ok ya da mızrak ölümcül görünmüyordu. Rahat nefes alabiliyordu, yani ok akciğerlerini ıskalamış ve kalbine yakın bir yere saplanmamıştı. Kanıyordu ama çok fazla değildi. Ağrı şiddetliydi, derin bir yanma hissi vardı ama bacaklarını hissedebiliyordu ve yürüyebileceğinden emindi.

Neden beni canlı bıraktı? Neden... zehir!

Büyücü konsantre oldu ve bir büyü mırıldandı. Başarısız oldu. Elleri olmayan kollarıyla daha güçlü bir büyü yapmaya çalıştı. İşe yaramadı. Zehirin sırtında yayıldığını hissedebiliyordu. Elleri olmadan çaresizdi. Pelerinli adam her kimse, ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Esrahaddon Belediye Binası'na baktı. Ölemezdi, henüz değil.

Sokaktan gelen gürültü Arista'nın dikkatini çekti. Meydandan sesler ve bağırışlar yükselirken, o hala ofis kapısına yaslanmış oturuyordu. Ne

Ne olduğunu tam olarak bilmiyordu, ama "*O ölüyor*" sözleri Arista'yı ayağa kaldırdı.

Dışarıdaki merdivenlerde küçük bir kalabalık toplanmıştı. Kalabalığın ortasında, sanki ayın bir parçası Merkez Meydanı'na düşmüş gibi, ürkütücü bir titreşimli ışık parlıyordu. Yaklaşan Arista, büyücüyü gördü. Işık, cüppesinden yayılıyor, parlaklaşıyor, sonra sönüyor, ardından yavaş ve zorlu nefesine uyumlu olarak tekrar parlaklaşıyordu. Soluk ışık bir kan gölünü ortaya çıkardı. Esrahaddon sırt üstü yatarken, yanında bir ok vardı, yüzü hayalet gibi solgun bir parlaklıkla neredeyse ışık saçıyordu, dudakları koyu mavi renkteydi. Dağınık kolları, bileklerindeki etli kütükleri ortaya çıkarmıştı.

"Burada ne oldu?" diye sordu.

"Bilmiyoruz, Majesteleri," kalabalıktan biri cevap verdi. "Sizi görmek istediğini söylüyor."

"Dr. Gerand'ı çağırın," diye emretti ve onun yanına diz çökerek, nazıkçe kollarını aşağı çekti.

"Çok geç," diye fısıldadı Esrahaddon, gözleri onun gözlerine sabitlenmiş halde. "Bana yardım edemezsin... zehir... Arista, dinle... zaman kalmadı." Sözleri, nefes almaya çalışırken aceleyle dökülüyordu. Yüzünde, boğulmakta olan bir adamın tutunacak bir yer ararkenki gibi, kararlılık ve çaresizlik karışımı bir ifade vardı. "Yükümü al... bul..." Büyücü tereddüt etti, gözleri toplananların yüzlerini taradı. Ona yaklaşması için işaret etti.

Kız kulağını onun ağzına yaklaştırdığında, büyücü devam etti. "Varisini bul... varisi yanında götür... varis olmadan her şey başarısız olur." Esrahaddon öksürdü ve nefes almaya çalıştı. "Gylindora'nın Boynuzu'nu bul... varisin onu bulması gerekiyor... Novron ile birlikte Percepliquis'te gömülü..." Bir nefes daha aldı. "Acele et, Kış Mevsimi'nde *Uli Vermar* sona erecek..." Bir nefes daha aldı. "Gelecekler, boynuz olmadan herkes ölecek." Bir nefes daha aldı. "Şu anda sadece sen biliyorsun, sadece sen kurtarabilirsin... Patriark... aynı..." Bir sonraki nefes gelmedi. Bir sonraki kelimeler hiç söylenmedi. Cüppesinin titreyen parlaklığı soldu ve hepsini karanlıkta bıraktı.

Arista, sarı saç teli yanarken kötü kokulu, tebeşir rengi dumanın yayılmasını izledi. Ofisinde esinti ya da hava akımı yoktu, ancak duman kuzey duvarına doğru hatasız bir şekilde ilerledi ve taş ve harçla kaplı duvarda kayboldu.

Konum belirleme büyüsü için bir kişinin bir parçasını yakmak gerekiyordu. Saç en bariz seçimdi, ama tırnaklar veya hatta deri de işe yarardı. Esrahaddon'un ölümünden sonraki gün, kişisel eşyalarının teslim edilmesini istemişti.

Kayıp milliyetçi ordunun lideri tarafından geride bırakılmıştı. Parker, Degan Gaunt'ın eski, çamurlu botlarını, yırtık pırtık gömleğini ve yünlü pelerinini göndermişti. Botlar işe yaramazdı, ama gömlek ve pelerin birçok hazine barındırıyordu. Yüzeyleri kazıyarak, düzinelerce sarı saç teli ve yüzlerce deri parçası buldu ve bunları dikkatlice toplayıp kadife bir keseye koydu. O zamanlar, sadece büyüün işe yarayıp yaramayacağını görmek istediğine kendini ikna etmişti. Büyüye başladığında, sonuçlara göre hareket etme niyeti yoktu. Şimdi ise ne yapacağına emin değildi.

Esrahaddon için varis her şey demektir. Gutaria'dan ayrıldığından beri, büyücü hayatını imparatorun torununu bulmaya adanmıştı, hatta Arista'yı Avempartha'da varisi ve koruyucusunu belirlemek için bir büyü yapmaya zorlamıştı. Koruyucuyu hemen Hadrian olarak tanımıştı, ancak varisi daha önce hiç görmemişti. Orta yaşlı, sarışın bir adamın görüntüsü, Ratibor Savaşı'na kadar sadece bir yüzeydi, ancak o savaştan sonra onun Milliyetçilerin lideri Degan Gaunt olduğunu öğrendi. Gaunt'ın ortadan kaybolmasından Yeni İmparatorluğun sorumlu olduğuna şüphe yoktu ve dumanın rengi, onun hayatta olduğunu ve birkaç günlük yol mesafesinde kuzeyde bir yerde tutulduğunu doğruluyordu. Dumanın kaybolduğu duvara bakakaldı.

"Bu delilik," diye boş odaya yüksek sesle söyledi. *Varisin peşine düşmem mümkün değil. İmparatorluk onu elinde tutuyor ve beni gördükleri anda öldürecekler. Ayrıca, burada bana ihtiyaç var. Esrahaddon'un takıntısı neden umurumda olsun ki?*

Arista isterse, kendini Rhenydd'in yüksek kraliçesi ilan edebilir ve vatandaşlar onu memnuniyetle karşılar. Melengar'dan daha büyük bir krallığı kalıcı olarak yönetebilir, zengin ve sevilen biri olabilir. Ölümünden uzun zaman sonra bile adı hikayelerde ve şarkılarda yaşayacak, heykellerde ve kitaplarda ölümsüzleşecektir.

Masasının köşesindeki düzgünce katlanmış cüppeyi gözden geçirdi. Esrahaddon'un cenazesinden sonra teslim edilmişti. Büyücünün dünyevi tüm mal varlığı sadece bu kumaş parçasına denk geliyordu. Her şeyini arayışına adanmıştı ve dokuz yüz yıl sonra, görevini yerine getiremeden ölmüştü. Bu görevin tam olarak ne olduğu sorusu onu rahatsız ediyordu. Bin yıl önceki bir çocuk hükümdarın torununa olan sadakati Esrahaddon'u bu kadar fanatik hale getiremezdi — bir şeyi kaçıırıyordu.

"Onlar gelecek."

Bu ne anlama geliyordu? Kimler gelecek? "Boynuz olmadan herkes ölecek."

Herkes mi? Herkes kim? Herkesi kastetmiş olamaz, değil mi? Belki de sadece saçmalıyordu. İnsanlar ölürken böyle yaparlar, değil mi?

Onun gözlerini hatırladı, berrak ve odaklanmış, sanki...

Emery gibi. "Zaman kalmadı. Artık her şey sana bağlı."

"Şimdi sadece sen biliyorsun... sadece sen kurtarabilirsin..." Esrahaddon bu sözleri söylediğinde, o gerçekten dinlememişti, ama şimdi başka hiçbir şey duyamıyordu. Büyücünün son nefesini, bin yıldır sakladığı sırları ona aktarmak için kullandığı gerçeğini görmezden gelemezdi. Ona paha biçilmez değerdeki parlak mücevherler sunduğunu hissetti, ama onun bilgisi olmadan, bunlar donuk çakıl taşlarından başka bir şey değildi. Sihirbazın ne demek istediğini tam olarak anlayamasa da, yapılması gerekeni görmezden gelmesi imkânsızdı. Gitmesi gerekiyordu. Gaunt'ın tutulduğu yeri bulduktan sonra Hadrian'a haber gönderebilir ve gerisini ona bırakabilirdi. Ne de olsa, koruyucu oydu ve Gaunt onun sorunu, onun değil.

Arista, değer verdiği tek eşyası olan Tur Del Fur marka inci saplı saç fırçasını bir çuvala koydu. Aceleyle istifa mektubu yazıp masanın üzerine bıraktı. Kapiya ulaştığında durdu ve geriye baktı. Nedense, onu almak uygun görünüyordu... neredeyse gerekliydi. Ofisi geçip yaşlı büyücünün cüppesini aldı. Gri ve mat cüppe, ellerinde asılı duruyordu. Kimse onu temizlememişti, ama üzerinde kan lekesi bulamadı. Daha da şaşırtıcı olanı, okun geçtiği yerde hiç delik olmamasıydı. Bu bilmeceyi merak etti; adam ölümünde bile bir gizem olmaya devam ediyordu. Cüppeyi elbisesinin üzerine giydiğinde, Esrahaddon'un ondan bir ayak daha uzun olmasına rağmen, cüppenin ona tam olarak uymasına şaşırdı. Ofisine sırtını dönerek, gecenin karanlığına doğru yürüdü.

Sonbahar havası soğuktu. Arista cüppeyi sıkıca çekti ve başlığını kaldırdı. Kumaş, daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu: hafif, yumuşak, ama aynı zamanda harika bir şekilde sıcak ve rahatlatıcıydı. Hoş bir salifan kokusu vardı.

Ahırdan bir at almayı düşündü. Kimse ona bir at vermeyi kıskanmazdı, ama nereye giderse gitsin, çok uzak olamazdı ve uzun bir yürüyüş ona yakışırdı. Esrahaddon acele edilmesi gerektiğini belirtmişti, ama bilinmeyene doğru başını alıp koşmak akıllıca olmazdı. Yürümek, gizemli ve bilinmeyene karşı

mantıklı bir yol gibi görünüyordu. Bu ona düşünmek için zaman verecekti. Esrahaddon'un da aynı seyahat şeklini seçeceğini tahmin etti. Bu doğru geliyordu.

Arista, meydandaki kuyudan bir su tulumu doldurdu ve biraz yiyecek aldı. Askerlere yiyecek sağlamaya karşı çıkan çiftçiler, her zaman belediye binasının merdivenlerine küçük bir haraç bırakırlardı. Bunların çoğunu şehrin yoksullarına verdi, bu da daha fazla yiyeceğin ortaya çıkmasına neden oldu. Birkaç dilim peynir, iki somun ekmek ve bir miktar elma, soğan ve şalgam aldı. Bir kralın ziyafeti sayılmazdı, ama onu hayatta tutacaktı.

Dolu su torbasını omzuna astı, sırt çantasını düzeltti ve kuzey kapısına doğru yola çıktı. Yolda ayaklarının çıkardığı sesleri ve gecenin gürültülerini farkındaydı. Medford'dan ayrılmak, Royce ve Hadrian'ın eşliğinde olsa bile ne kadar tehlikeli, hatta aptalca bir hareketti. Şimdi, sadece birkaç hafta sonra, karanlığa tek başına çıktı. Yolunun imparatorluk topraklarına çıkacağını biliyordu, ama tek başına seyahat ederek dikkat çekmemeyi umuyordu.

"Majesteleri!" Kuzey kapısının muhafızı, ona yaklaşıncı şaşkınlıkla seslendi.

Tatlı bir gülümsemeyle, "Kapıyı açar mısınız lütfen?" dedi. "Elbette, hanımefendi, ama neden? Nereye gidiyorsunuz?" "Yürüyüşe," diye cevapladı.

Muhafız ona inanamayan bir ifadeyle baktı. "Emin misiniz? Yani..."

Omzunun üzerinden arkasına baktı. "Yalnız mısınız?"

Kız başını salladı. "Sizi temin ederim, bir şey olmaz."

Muhafız kısa bir süre tereddüt ettikten sonra pes etti ve parmaklığı geri çekti.

Sırtını dev meşe kapılara dayayarak, yavaşça birini açtı. "Dikkatli olmalısınız, hanımefendi. Etrafta bir yabancı var."

"Yabancı mı?"

"Gün batımından birkaç saat sonra kapıya bir adam geldi, içeri girmek istedi... Kapüşonlu, maskeli bir adamdı. Kötü niyetli olduğunu anladım, bu yüzden onu geri çevirdim. Muhtemelen dışarıda bir yerde, güneş doğduğunda kapıyı açmamı bekliyordur. Lütfen dikkatli olun, Majesteleri."

"Teşekkür ederim, ama eminim bir şey olmaz," diyerek yanından geçip gitti. Kapı, arkasından kapandı.

Arista yolda kalarak, olabildiğince hızlı ve sessizce yürüdü. Yola çıkmışken, önündeki tehlikelere rağmen kendini neşeli hissediyordu. Ratibor'dan veda etmeden ayrılmak en iyisiydi. Onlar

bir halef atamasını ve seçilen kişiye bir süre danışmanlık yapmasını ısrarla istedi. At için yeterince acil bir durum hissetmese de, çok uzun bir gecikmenin hata olacağından endişeliydi. Ayrıca, imparatorluk casusunun planını keşfedip onu yakalamak için nöbetçiler yerleştirme riskini göze alamazdı. Bir bakıma, ofisinde olduğundan daha yol üzerinde kendini daha güvende hissediyordu; kimsenin nerede olduğunu veya nereye gittiğini bilmediğinden emindi. Bu düşünce, yaşlı büyücünün cüppesi kadar rahatlatıcıydı. Esrahaddon'un ölümünden sonraki günlerde, kendisinin de bir hedef olabileceğinden endişelenmişti. Suikastçı yakalanmaktan kaçmıştı, tek iz ise East End Square'deki bir yağmur varilinde bulunan alışılmadık derecede küçük bir tatar yayıydı. Katilin, kalıcı bir tehdidi ortadan kaldırmak için gönderilmiş Yeni İmparatorluk'un bir ajanı olduğundan emindi. O, Esrahaddon'un çırağıydı, kilisenin Melengar'ı ele geçirme girişimini yenilgiye uğratmaya yardım etmiş ve Ratibor'daki isyanı yönetmişti. Elbette iktidardakiler de onun ölmesini istiyorlardı.

Kısa süre sonra, yolun çok uzak olmayan bir yerinde bir ışık parlaması gördü — basit bir kamp ateşi yanıyordu.

Kapıda arkasını dönen adam mı? Suikastçı o olabilir mi?

Dikkatlice yanından geçerken gözlerini ateşten ayırmadı. Kısa süre sonra bir tepeyi aştı ve ışık tepenin arkasında kayboldu. Birkaç saat sonra, maceranın heyecanı azaldı ve kendini esnerken buldu. Şafağa birkaç saat kala, çantasından bir battaniye çıkardı ve uzanabileceği yumuşak bir yer buldu.

Esrahaddon için her gece böyle miydi?

Hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Eskiden Hilfred her zaman onun gölgesi gibi yanındaydı, ama koruması, onun hizmetinde yanıklar geçirdikten sonra iki yıldan fazla bir süre önce ortadan kaybolmuştu. En çok Royce ve Hadrian'ı özlüyordu, sıradan bir hırsız ve eski bir paralı asker. Onlar için o, zengin bir patrondan başka bir şey değildi, ama onun için onlar en yakın arkadaşlarından başka bir şey değildi. Royce'un her kampta yaptığı gibi, bölgeyi aramak için ağaçların arasına kaybolduğunu hayal etti. Daha da fazlası, Hadrian'ın yanında olmasını istiyordu. Onu, o berbat yahnisini yaparken, eğri büğrü bir gülümsemeyle hayal etti. O, ona her zaman kendini güvende hissettirirdi. Amberton Lee tepesinde ve Ratibor Savaşı'ndan sonra cephanelikte onu nasıl kucakladığını hatırladı. Yağmur, çamur ve Emery'nin kanıyla sıırıslam olmuştu ve Hadrian onu kollarında tutmuştu. Hiç bu kadar kötü hissetmemişti ve hiç kimsenin kucaklaması bu kadar iyi gelmemişti.

"Keşke şimdi burada olsaydın," diye fısıldadı.

Sırt üstü yatarak, uçsuz bucaksız gökyüzüne toz gibi dağılmış yıldızlara baktı. Onları görünce kendini daha da yalnız hissetti. Gözlerini kapattı ve uykuya daldı.

BÖLÜM 2

BOŞ KALE

Hadrian'ın başının üzerinde, dikenli bir dal ve solmuş bir çiçek resmedilen tahta tabela sabah esintisiyle sallanıyordu. Tabela yıpranmış ve aşınmıştı, resmedilen çiçeğin bir gül olduğunu anlamak için hayal gücü gerekiyordu. Tabelanın işaret ettiği taverna, Wayward Caddesi'ndeki diğer binalar gibi aynı gelişigüzel çekiciliğe sahipti. Dar yolun kıvrımlı uzunluğu boştu. Rüzgarda uçuşan sonbahar yaprakları ve sallanan tabela, tek hareketli şeylerdi.

Bu hareketlilik eksikliği Hadrian'ı şaşırttı. Yılın bu zamanında, Medford'un Aşağı Mahallesi genellikle elma, elma şarabı, balkabağı ve sert ağaç satan satıcılarla dolup taşardı. Hava odun dumanının kokusuyla dolu olmalıydı. Bacacılar, çocuklar hayranlıkla izlerken çatıların üzerinde dans ediyor olmalıydı. Bunun yerine, birkaç dükkânın kapıları çivilenerek kapatılmıştı ve Hadrian'ın üzüntüsüne, Rose and Thorn Tavern bile hareketsizdi.

Hadrian atını bağlarken iç geçirdi. Erken başlamak için kahvaltıyı atlaması, onu içeride sıcak bir yemek yemeyi iple çekmeye başlamıştı. Savaşın Medford'u etkileyeceğini tahmin etmişti, ama The Rose and Thorn'un da etkileneceğini hiç beklemiyordu...

"Hadrian!"

Sesin sahibini tanımıştı ve dönüp baktığında, gök mavisi gündüz elbisesi içinde bir hanımefendiye daha çok bir zanaatkarın karısı gibi görünen, sevimli Calianlı Gwen'i gördü. Gwen, açık olan birkaç işletmeden biri olan Medford House'un merdivenlerinden aşağı indi. Fahişeler her zaman ilk gelenler ve son gidenlerdi. Hadrian onu kucaklayarak küçük bedenini kaldırdı. "Senin için endişelendik," dedi Gwen. "Neden bu kadar geç kaldın?"

"Sen ne yapıyorsun burada?" diye bağırdı Royce, verandaya çıkarken. Esnek ve ince hırsız, sadece siyah pantolon ve kemersiz bol bir tunik giymiş, çıplak ayakla duruyordu.

"Arista, senin iyi olup olmadığını ve Alric'i orduyu güneye göndermesi için ikna edebildiğini kontrol etmem için beni gönderdi."

"Çok uzun sürdü. Ben haftalar önce döndüm."

Hadrian omuz silkti. "Alric'in ordusu ben geldikten hemen sonra Colnora'yı kuşattı. Bir çıkış yolu bulmam biraz zaman aldı."

"Peki, nasıl..."

"Royce, Hadrian'ı oturup yemek yemesine izin vermemiz gerekmez mi?" Gwen sözünü kesti. "Kahvaltı yapmadın, değil mi? Bir şal alayım, Dixon'a sobayı yakmasını söyleyeyim."

"Taverna ne zamandır kapalı?" Gwen içeri girerken Hadrian sordu.

Royce kaşlarını kaldırdı ve başını salladı. "Kapalı değil. İşler biraz durgun, o yüzden öğle yemeği için açıyor."

"Burası hayalet kasaba gibi."

"Birçok insan istila beklentisiyle burayı terk etti," diye açıkladı Royce. "Kalanların çoğu ordu hareket ettiğinde askere çağrıldı."

Gwen omuzlarına bir şal sararak geri döndü ve onları caddenin karşısındaki The Rose and Thorn'a götürdü. Hadrian, bir ara sokağın gölgesinde bir hareket gördü. Çöp yığınlarının arasında birbirine sokulmuş şekilde uyuyan figürler vardı. İnsan gibi görünen Royce'un aksine, bu eski püskü giysili yaratıklar, elflerin karakteristik özelliği olan belirgin kulakları, çıkıntılı elmacık kemikleri ve badem şeklindeki gözleri ile kolayca ayırt edilebiliyordu.

Hadrian'ın bakışlarını fark eden Royce, "Ordu onları istemedi," dedi. "Kimse onları istemiyor."

Gwen kapıları açtığı anda, barmen ve yönetici Dixon masalardan sandalyeleri kaldırıyordu. Uzun boylu, tıknaz bir adam olan Dixon, birkaç yıl önce Medford Savaşı'nda sağ kolunu kaybetmişti.

"Hadrian!" diye gür sesiyle bağırdı. Hadrian içgüdüsel olarak sol elini uzatıp Dixon'ın elini sıktı. "Nasılsın evlat? Ratibor'da onlara günlerini gösterdin, ha? Nerelerdeydin?"

"Temizlik için kaldım," diye cevapladı Hadrian, göz kırparak ve gülümseyerek. "Denny geldi mi?" diye sordu Gwen, Dixon'ın yanından geçip barın arkasındaki çekmeceleri karıştırmaya başladı. barın arkasındaki çekmeceleri karıştırmaya başladı.

"Hayır, sadece ben varım. Ne gerek var ki dedim. Hepiniz kahvaltı ister misiniz? İsterseniz ben halledebilirim."

"Evet," dedi Gwen, "ve fazladan yap."

Dixon iç geçirdi. "Onlara yemek vermeye devam edersen, buralarda takılmaya devam ederler."

Gwen, Dixon'ın yorumunu görmezden geldi. "Harry dün gece birayı getirdi mi?" "Evet."

"Üç varil, değil mi?"

Gwen Dixon ile konuşurken, Royce kolunu Gwen'in beline doladı ve onu nazıkçe sıktı. Onu sevdiği bir sır değildi, ama Royce daha önce Gwen'in elini hiç halka açık bir yerde tutmamıştı. Onu Gwen ile birlikte gören Hadrian, arkadaşının farklı görüldüğünü fark etti. Ne olduğunu anlaması biraz zaman aldı: Royce gülümsüyordu.

Gwen, envanteri tartışmak için Dixon'ı mutfağa takip ettiğinde, Royce ve Hadrian masalardan sandalyeleri çekme işine geri döndüler. Yıllar boyunca Hadrian muhtemelen her birine oturmuş ve barın arkasında asılı olan her tahta bardaktan ve kalay kadehten içmişti. On yıldan fazla bir süredir The Rose and Thorn onun evi olmuştu ve *sadece ziyaretçi* olmak tuhaf geliyordu.

"Peki, şimdi ne yapacağına karar verdin mi?" diye sordu

Royce. "Varisini bulacağım."

Royce, sandalyeyi yerden birkaç santim yukarıda tutarak durakladı.

"Ratibor Savaşı sırasında kafanı mı vurdun? Varis öldü, unuttun mu?"

"Ölmedi. Dahası, kim olduğunu biliyorum."

"Ama o nazık rahip bize varisin kırk yıl önce Seret Şövalyeleri tarafından öldürüldüğünü söylemişti," diye karşılık verdi Royce.

"Öldürüldü."

"Bir şeyi mi kaçırıyorum?"

"İkizler," dedi Hadrian. "Biri öldürüldü, ama ebe diğerini kurtardı."

"Peki bu varis kim?"

"Degan Gaunt."

Royce'un gözleri büyüdü ve yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Yeni İmparatorluğun yıkımına kararlı olan Milliyetçi ordunun lideri, onu yönetmeye mahkum olan imparatorluk varisi mi? Ne kadar ironik! İmparatorluk ordusu onu kaçırdığına göre, bu senin için de oldukça talihsiz bir durum."

Hadrian başını salladı. "Evet, Esrahaddon'un Rhenydd'deki tüm zaferlerinde ona yardım ettiği ortaya çıktı."

"Esrahaddon mu? Bunu nereden biliyorsun?"

"Ratibor Savaşı'ndan hemen önce Gaunt'ın kampında onu buldum. Görünüşe göre yaşlı büyücü Gaunt'ı zorla tahta çıkarmayı planlıyordu."

İkili sandalyeleri yerleştirdikten sonra pencerenin yanındaki masaya oturdular. Dışarıda, yalnız bir elma satıcısı arabasını iterek geçiyordu, muhtemelen Gentry Mahallesi'ne gidiyordu.

"Umarım Gaunt'ın varisi olduğu konusunda Esrahaddon'un sözüne güvenmiyorsundur. Onun neyin peşinde olduğunu asla tam olarak bilemezsin," dedi Royce.

"Hayır... yani, evet... varisin hayatta olduğunu doğruladı, ama ben Gaunt'un kız kardeşi sayesinde onun kimliğini öğrendim."

"Peki Gaunt'ı nasıl bulmayı planlıyorsun? İkisi de sana onun nerede olduğunu söyledi mi?"

"Hayır. Esrahaddon'un bildiğinden ya da iyi bir fikri olduğundan eminim, ama bana söylemedi ve savaştan beri onu görmedim. Yakında bir iş için bize ihtiyacı olacağını söyledi. Sanırım Gaunt'ı kurtarmak için yardım isteyecek. Buralarda görünmedi, değil mi?"

Royce başını salladı. "Onu görmediğimi söylemekten memnunum. Bu yüzden mi kasabadasın?"

"Aslında hayır. Nerede olursam olayım beni bulabileceğinden eminim. Sonuçta, Dahlgren'e gelmemizi istediğinde Colnora'da bizi bulmuştu. Manastırda Myron'u görmeye gidiyorum. Mirasçının geçmişini bilen biri varsa, o da odur. Ayrıca Alric'e teslim etmem için bir mektup da verildi."

"Mektup mu?"

"Colnora kuşatması sırasında orada mahsur kaldığımda, eski dostlarınız beni oradan çıkarmama yardım etti."

"Elmas mı?"

Hadrian başını salladı. "Price, mektubu teslim etmem karşılığında bir gece kaçmamı ayarladı. Kendi adamlarından birini riske atmaktansa benim hayatımı riske atmayı tercih etti."

"Ne yazıyordu? Kimden gelmişti?" Hadrian omuz silkti. "Ben nereden bileyim?"

"Okumadın mı?" Royce inanamayan bir şekilde sordu. "Hayır, mektup Alric içindi."

"Hâlâ sende mi?"

Hadrian başını salladı. "Gelirken kaleye teslim ettim."

Royce yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Bazen, ben sadece..." Royce başını salladı. "İnanılmaz."

"Ne oldu?" Gwen onlara katılırken sordu.

"Hadrian bir aptal," diye cevapladı Royce, sesi elleriyle boğuklaşmıştı.

"Eminim bu doğru değildir."

"Teşekkürler, Gwen. Gördün mü? En azından *o* beni takdir ediyor."

"Hadrian, bana Ratibor'dan bahset. Royce bana isyandan bahsetti.

Nasıl gitti?" Gwen heyecanlı bir gülümsemeyle sordu.

"Emery öldürüldü. Kim olduğunu biliyor musun?"

Gwen başını salladı.

"Diğerleri de öldü, ama şehri ele geçirdik."

"Peki Arista?"

"Savaşta sağ kurtuldu ama sonuçları onu çok etkiledi. Orada bir tür kahraman haline geldi. Onu tüm krallığın başına getirdiler."

"O olağanüstü bir kadın," dedi Gwen. "Sence de öyle değil mi, Hadrian?"
O cevap veremeden, mutfaktan gelen yüksek bir gürültü onu iç geçirtti.
"Dixon'a yardım etmeme izin verin."

Ayağa kalkmaya başladı ama Royce ondan önce ayağa kalktı. "Otur," dedi ve başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Ben ona yardım ederim. Siz ikiniz sohbet edin."

Gwen şaşkın göründü ama sadece "Teşekkür ederim" dedi.

Royce aceleyle uzaklaşırken, alışılmadık derecede iyi huylu bir ses tonuyla bağırdı, "Dixon! Neden bu kadar uzun sürüyor? Hala bir elin var, değil mi?"

Gwen ve Hadrian şaşkın ifadelerle gülerek, "Buralarda ne var ne yok?" diye sordular.

"Pek fazla değil. Albert geçen hafta bir asilzadenin verdiği, evli bir kadının küpelerini bir rahibin yatak odasına yerleştirme işini getirdi, ama Royce reddetti."

"Gerçekten mi? O bitki işlerini sever. Ve bir rahip mi? Bu kolay para demek." Omuz silkti. "Sen emekli olduğun için, o..."

Dışarıda, yaklaşan nal sesleri aniden kesildi. Bir an sonra, kraliyet kuryesi gibi giyinmiş ve belirgin bir topallama ile yürüyen bir adam tavernaya girdi. Kapıda durdu ve şaşkın bir ifadeyle etrafına baktı.

"Yardımcı olabilir miyim?" Gwen ayağa kalkarak sordu.

"Majestelerinden kraliyet muhafızlarına bir mesajım var. Burada olduklarını söylediler."

"Ben alayım," dedi Gwen, öne çıkarak.

Kurye sertleşti ve başını salladı. "Sadece kraliyet muhafızları için."

Gwen durdu ve Hadrian onun sinirli ifadesini fark etti.

"Sen yeni olmalısın." Hadrian ayağa kalkarak kuryeye elini uzattı. "Ben Hadrian Blackwater."

Kurye zekice başını salladı ve çantasından mumla kaplanmış bir parşömen çıkardı. Mektubu teslim edip ayrıldı. Hadrian tekrar oturdu ve şahin mührünü kırdı.

"Bir iş, değil mi?" Gwen'in yüzü karardı ve yere bakmaya başladı.

"Önemli bir şey değil. Alric sadece bizi görmek istiyor," dedi Hadrian. Gwen başını kaldırdı, gözlerinde Hadrian'ın çözemediği karmaşık duygular vardı. "Gwen, ne oldu?" diye sordu Hadrian, sesini yumuşatarak.

Sonunda, neredeyse fısıldayarak cevap verdi: "Royce benden evlenmemi istedi."

Hadrian sandalyesine yaslandı. "Ciddi misin?"

Gwen başını salladı ve aceleyle ekledi, "Sanırım sen Riyria'dan emekli olduğun için o da öyle yapacağını düşündü."

"Bu... bu harika!" Hadrian ayağa fırlayarak onu kucakladı. "Tebrikler! Hiçbir şey söylemedi bile. Artık bir aile gibi olacağız! Bunun zamanı gelmişti. Yıllar önce ben de sana evlenme teklif edecektim, ama bunu yaparsam ertesi sabah ölü olarak uyanacağımı biliyordum."

"Bana sorduğunda, sanki... sanki hiç cesaret edemediğim bir dilek gerçek olmuş gibiydi. Birçok sorun çözüldü, birçok acı hafifledi. Dürüst olmak gerekirse, bunu yapacağını hiç düşünmemiştim."

Hadrian başını salladı. "Bu sadece onun aptal olduğu için değil, aynı zamanda kör olduğu için de."

"Hayır. Yani, şey... O Royce."

"Az önce ben de öyle demedim mi? Ama evet, o gerçekten evlenecek tipte biri değil, değil mi? Açıkçası, onun üzerinde çok büyük bir etkiye sahipsin."

"Sen de öyle," dedi kadın, elini uzatıp Hadrian'ın elini tuttu. "Bazen ondan, senden öğrendiğini bildiğim şeyler duyuyorum. *Sorumluluk* ve *pişmanlık* gibi, daha önce kelime dağarcığımda hiç olmayan kelimeler. Bunları nereden öğrendiğini biliyor mu acaba? Sizinle ilk tanıştığımda, o kadar içine kapanık, o kadar temkinliydi ki."

Hadrian başını salladı. "Güven sorunları var."

"Ama öğreniyor. Hayatı çok zor geçti. Biliyorum, onu sevmesi gerekenler tarafından terk edildi ve ihanete uğradı. Bunun hakkında konuşmuyor,

en azından bana. Ama ben biliyorum."

Hadrian başını salladı. "Ben de. Ara sıra bir şeyler ortaya çıkabilir, ama genellikle geçmişiyle ilgili hiçbir şeyden bahsetmekten kaçınır. Sanırım unutmaya çalışıyor."

"O kadar çok savunma mekanizması oluşturdu ki, ama her yıl sanki başka bir duvar daha yıkılıyor. Hatta bana yarı elf olduğunu söyleyecek cesareti bile buldu. Kalesi yıkılıyor ve onun bana baktığını görebiliyorum. Özgür olmak istiyor. Bu bir sonraki adım ve onunla gurur duyuyorum."

"Düğün ne zaman olacak?"

"Myron'un başkanlık yapabilmesi için birkaç hafta sonra manastırda yapmayı düşünüyorduk. Ama ertelemek zorunda kalacağız, değil mi?"

"Neden öyle diyorsun? Alric sadece bizi görmek istiyor. Bu demek olamaz ki..." "Bir iş için ikinize ihtiyacı var," diye araya girdi Gwen.

"Hayır. *Bizi isteyebilir*, ama biz emekli olduk. Benim başka işlerim var ve Royce... Royce'un seninle yeni bir hayata başlaması gerekiyor."

"Gideceksin ve Royce'u da yanında götürmelisin." Sesinde hüznün ve pişmanlık vardı, ona hiç yakışmayan duygular.

Hadrian gülümsedi. "Dinle, Alric'in beni oraya gitmeye ikna edecek bir şey söyleyebileceğini sanmıyorum, ama eğer söylerse, işi tek başıma yaparım... düşün hediyesi olarak. Royce'a kuryenin geldiğini söylememize bile gerek yok."

"Hayır!" diye bağırdı. "O da gitmek zorunda. Gitmezse, öleceksin."

Hadrian'ın ilk tepkisi gülmek oldu, ama kadının yüzünü görünce bu düşünce bir anda uçup gitti. "Öldürülmem o kadar kolay değil, biliyorsun." Ona göz kırptı.

"Ben Calis'liyim Hadrian ve ne dediğimi biliyorum." Bakışları pencerelere kayd, ama gözleri odaklanmamıştı, sanki başka bir yeri görüyormuş gibi. "Senin ölümünden sorumlu olamam. Sonrasında yaşayacağımız hayat..." Başını salladı. "Hayır, o seninle gitmeli," diye tekrar etti kararlı bir şekilde.

Hadrian ikna olmamıştı ama daha fazla tartışmanın bir anlamı olmadığını biliyordu. Gwen tartışma seven bir tip değildi. Tanıdığı çoğu kadın tartışmaya açık ve hatta tartışmaktan hoşlanan tiplerdi, ama Gwen öyle değildi. Düşünceleri o kadar netti ki, kaçınılmaz sonuca çoktan varmış olduğunu ve sadece kibarca senin de ona katılmanı beklediğini anlayabilirdin. Kendi tarzında, kibarca beklemesi dışında Royce'a çok benziyordu.

"Siz ikiniz gittiğinizde, birinci sınıf bir düğün organize etmek için zamanım olacak," dedi, sık sık gözlerini kırıştırarak gergin bir sesle. "Sadece eski bir fahişenin hangi renk elbise giyeceğine karar vermek için bile

eski bir fahişenin giyeceği elbisenin rengini seçmek bile bu kadar uzun sürecek."

"Biliyor musun, Gwen?" Hadrian elini uzatıp onun elini tutarken söze başladı. "Çok kadın tanıdım, ama hayran olduğum sadece iki tane var. Royce çok şanslı bir adam."

"Royce uçurumun kenarında bir adam," diye cevapladı düşünceli bir şekilde. "Çok fazla zulüm ve ihanet gördü. Merhameti hiç tanımadı." Elini sıktı. "Bunu yapmalısın, Hadrian. Ona merhamet gösteren kişi sen olmalısın. Bunu yapabilirsen, onun hayatını kurtaracağını biliyorum."

Royce ve Hadrian, bir zamanlar Prens Arista'nın cadılık davasının görüldüğü Essendon Kalesi'nin avlusuna girdiler. O talihsiz günden geriye, kazık ve odun yığınının bulunduğu yerde hafifçe yükselen bir toprak parçası dışında hiçbir şey kalmamıştı. Sadece üç yıl önceydi ve o zaman da hava soğumaya başlamıştı. O zamanlar farklı bir dönemdi. Amrath Essendon kısa süre önce öldürülmüştü ve Yeni İmparatorluk, bir emperyalistin hayalinden biraz daha fazlasıydı.

Kapıdaki muhafızlar başlarını sallayıp onlara gülümsedi. "Bundan nefret ediyorum," diye mırıldandı Royce geçerken.

"Ne?"

"Bizi durdurmayı bile düşünmediler, hatta gülümsediler. *Artık* bizi görünüşümüzden tanıyorlar. Alric eskiden nezaket gösterip gizlice haber gönderir ve bizi habersiz kabul ederdi. Şimdi ise üniformalı askerler gün ışığında kapıyı çalıyor, el sallayıp 'Merhaba, size bir işimiz var' diyorlar."

"El sallamadı."

"Biraz zaman verin, o da el sallayıp gülümseyecek. Bir gün Jeremy, The Rose and Thorn'da asker arkadaşlarına içki ısmarlayacak. Hepsi orada olacak, tüm nöbetçi ekibi, gülerek, gülümsayarak, kollarını omuzlarımıza atarak ve bizimle birlikte 'Calide Portmore' şarkısını söylememizi isteyecekler —'Bir kez daha, coşkuyla!' Ve bir noktada, özellikle terli bir adam bana sarılacak ve bizimle birlikte olmaktan ne kadar onur duyduğunu söyleyecek."

"Jeremy mi?"

"Ne? Onun adı bu."

"Kapıdaki askerin adını mı biliyorsun?"

Royce kaşlarını çatı. "Ne demek istediğimi anladın mı? Evet, onun adını biliyorum ve onlar da bizimkileri biliyor. Üniforma giyip Arista'nın eski odasına taşınırsak daha iyi olur."

Ana girişe çıkan taş merdivenleri tırmandılar. Bir asker hızla kapıyı açtı ve hafifçe eğildi. "Efendi Melborn, Efendi Blackwater."

"Selam Digby." Hadrian geçerken el salladı. Royce'un somurtkan yüzünü görünce, "Kusura bakma" diye ekledi.

"İkimizin de emekli olması iyi bir şey. Biliyorsun, *hayatta* ünlü hırsızların olmaması için bir neden var."

Hadrian'ın topukları, koridorun cilalı zeminde yankılanıyordu. Royce'un ayak sesleri ise hiç ses çıkarmıyordu. Batı galerisini geçip zırhları ve balo salonunu geçtiler. Kale, şehrin geri kalanı kadar boş görünüyordu. Resepsiyon salonuna yaklaşırken, Hadrian Mauvin Pickering'in kendilerine doğru geldiğini gördü. Genç asilzade, Hadrian'ın hatırladığından daha zayıf görünüyordu. Yanakları çökmüş, gözlerinin altında gölgeler vardı, ama saçları eskisi gibi dağınıktı.

"Nihayet," diye selamladı Mauvin. "Alric az önce sizi aramam için beni gönderdi."

Kardeşi Fanen'in ölümünün üzerinden iki yıl geçmişti ve Mauvin hâlâ siyah giyiniyordu. Gözlerindeki hüznü bakış çoğu kişi tarafından fark edilmezdi. Sadece Dahlgren'deki yarışmadan önce onu tanıyanlar farkı görebilirdi. O gün Sentinel Luis Guy, Seret Şövalyeleri'nin gücüyle Hadrian'a saldırmış, Mauvin ve Fanen de onunla birlikte silaha sarılmışlardı. Pickering kardeşler, Pickeringlerin doğası gereği ustaca savaşmışlardı. Ancak Mauvin, kardeşini ölümcül darbenin etkisinden kurtaramamıştı. O günden önce Mauvin Pickering neşeli, gürültücü ve keyifli biriydi. Yüzünde sürekli bir gülümseme vardı ve dünyaya göz kırparak ve gülerek meydan okurdu. Şimdi ise omuzları çökmüş ve çenesi aşağı eğik duruyordu.

"Yine onu takıyorsun?" Hadrian, Mauvin'in kılıcını işaret etti. "Israr ettiler."

"Kılıcı kınından çıkardın mı?"

Mauvin ayaklarına baktı. "Babam bunun önemli olmadığını söylüyor. İhtiyaç duyulursa, tereddüt etmeyeceğime emin."

"Peki sen ne düşünüyorsun?"

"Çoğunlukla çekmemeye çalışırım." Mauvin salonun kapılarını açtı ve genişçe açılmasını sağladı. Royce ve Hadrian'ı memur ve kapı muhafızlarının yanından geçerek resepsiyon salonuna götürdü. Uzun pencereler sabahın geç saatlerindeki ışığı içeri alıyor, parke zemine parlak ışık huzmeleri düşürüyordu. Büyük duvar halıları hala duvara yığılmış halde duruyordu, daha iyi günler umuduyla istiflenmişti. Onların yerine,

duvarlar, güneye doğru mavi oklarla işaretlenmiş kırmızı çizgilerle dolu haritalarla kaplıydı.

Alric, pencerelerin yanında tek başına dolaşıyordu, taçlı başı eğik ve pelerini arkasında sürükleniyordu, *sanki... sanki bir kral gibi*, diye düşündü Hadrian. Alric, onlar içeri girerken başını kaldırdı ve başparmağıyla kraliyet tacının kenarını geri itti.

"Neden bu kadar geciktiniz?"

"Kahvaltı yaptık, Majesteleri," diye cevapladı Royce.

"Kahvaltı mı yaptınız... Boş verin." Kral, rulo haline getirilmiş bir parşömen uzattı. "Bu sabah bu mektubu kaleye teslim ettiğinizi söylediler?"

"Ben değil," dedi Royce. Parşömeni açtığında iki parşömen buldu ve okumaya başladı.

"Ben getirdim," diye itiraf etti Hadrian. "Ratibor'dan yeni geldim. Kız kardeşiniz işleri iyi idare ediyor, Majesteleri."

Alric kaşlarını çatı. "Bunu kim gönderdi?"

"Emin değilim," diye cevapladı Hadrian. "Colnora'da Price adında bir adamdan aldım."

Royce okumayı bitirip başını kaldırdı. "Sanırım bu savaşı kaybetmek üzeresiniz," dedi, beklenen "*Majesteleri*" ekini ekleme zahmetine girmeden.

"Saçmalama. Bu muhtemelen bir aldatmacadır. Ecton muhtemelen bunun arkasında. Benim kendimi rezil etmemi izlemekten zevk alıyor. Gerçek olsa bile, bu sadece Yeni İmparatorluk'tan biraz altın koparmak için çılgın iddialarda bulunan biri."

"Sanmıyorum." Royce mektubu Hadrian'a uzattı. Kral

Alric...

Bunu Calis'ten Aquesta'ya giden bir kuryede buldum. Sweepers onu Alburn'da yakaladı ama görüldüğünden daha önemli biriydi. Üç Diamonds öldü. Bucket men onu yakaladı ve bu mektubu buldu, mektup regentlere hitaben yazılmıştı. Jewel bunu bilmek isteyeceğinizi düşündü.

Saygıdeğer Regentler,

Ratibor'un düşüşü beklenmedik ve talihsiz bir olaydı, ama bildiğiniz gibi ölümcül değildi. Şimdiye kadar Degan Gaunt'ı teslim ettim ve büyücü Esrahaddon'u ortadan kaldırdım. Bu, sözleşmemizin üçte ikisini tamamlıyor, ama en iyisi henüz gelmedi.

Emerald Storm, Aquesta Limanı'nda demirlemiş, yelken açmaya hazır durumda. Bu mesajı aldığınızda, ödemeyi ve bıraktığım mühürlü emirleri gemiye koyun. Yükleme tamamlandığında, gemi

ayrılacak, savaşın kaderi değişecek ve zaferiniz garanti altına alınacaktır. Milliyetçiler ortadan kaldırıldığında, Melengar sizin olacaktır.

Benim dünyadaki tüm zamanım varken, siz ise, Yeni İmparatorluk dediğiniz alevin sönmemesi için acele etmek isteyebilirsiniz.

Merrick Marius

"Merrick?" Hadrian mırıldandı ve Royce'a baktı. "Bu...?" Royce başını salladı.

"Bu Marius'u tanıyor musun?" diye sordu Alric.

Royce yine başını salladı. "Bu yüzden başının belada olduğunu biliyorum." "Peki bunu kimin gönderdiğini biliyor musun?"

"Cosmos DeLur."

"Cosmos, Colnora'da zengin bir tüccar değil mi?"

"Aynı zamanda Kara Elmas olarak bilinen hırsızlar loncası lideri."

Alric bunu düşünmek için bir süre durdu, sonra tekrar volta atmaya başladı. "Bunu bana neden göndersin ki?"

"Diamond, Imps'in Colnora'dan gitmesini istiyor. Sanırım Gaunt öldükten sonra Cosmos, bu bilgiyi en iyi şekilde senin kullanabileceğini düşündü."

Alric düşünceli bir şekilde sakalını okşadı. "Peki bu Merrick kim? Onu nereden tanıyorsun?"

"Ben Diamond'ın üyesiydim, o zamanlar arkadaştık." "Harika. Onu bul ve bunun ne anlama geldiğini sor."

Royce başını salladı. "Merrick'in nerede olduğunu bilmiyorum ve artık aramız iyi değil. Bana hiçbir şey söylemez."

Alric iç geçirdi. "Aranızın nasıl olduğu umurumda değil. Onu bul, aranızdaki sorunları çöz ve bana ihtiyacım olan bilgiyi getir."

Royce hiçbir şey söylemedi ve Hadrian tereddütte ekledi, "Merrick, Royce'u sevdiği kadını yanlışlıkla öldürdükten sonra Manzant'a gönderdi."

Alric volta atmaya bırakıp ona baktı. "Manzant Hapishanesi mi? Ama Manzant'tan kimse çıkamaz ki."

"Plan buydu. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan mutluluk duydum," diye cevapladı Royce. "Şu anda Royce ve Merrick, birbirlerinin yoluna çıkmamak için

"

"Peki, bu Merrick'in sadece övündüğünü mü, yoksa Melengar için gerçek bir tehdit olup olmadığını nasıl anlayabilirim?"

"Merrick övünmez. Yeni İmparatorluk'un lehine savaşı çevirebileceğini söylüyorsa, çevirebilir. Bunu ciddiye almanı öneririm." Royce bir an düşündü. "Senin yerinde olsam, bu mesajı iletmesi için birini gönderir, sonra bu gemiye gizlice binip nereye gittiğini görürdüm."

"Tamam. Öyle yap ve ne bulduğunu bana haber ver."

Royce başını salladı. "Biz emekliyiz. Sadece bir hafta önce buraya gelip nasıl olduğunu açıkladım..."

"Saçmalama! Onun tehdidini ciddiye almamı söyledin, bu yüzden en iyisine ihtiyacım var, yani sana."

"Başka birini seç," dedi Royce kararlı bir şekilde.

"Peki, ne kadar istiyorsun? Bu sefer toprak, değil mi? Tamam. Tesadüfen, Three Fords'un Baron Milborough'u birkaç hafta önce savaşta öldürüldü. Oğulları yok, bu yüzden başarılı olursan sana onun mülkünü vereceğim. Toprak, unvan, hepsini."

"Toprak istemiyorum. Hiçbir şey istemiyorum. *Emekli oldum.*"

"Tanrı aşkına, dostum!" diye bağırdı Alric. "Krallığın geleceği buna bağlı olabilir. Ben kralım ve..."

Hadrian sözünü kesti. "Ben yaparım."

"Ne?" Alric ve Royce aynı anda sordular. "Gideceğim dedim."

"Bu işi alamazsın," dedi Royce, The Rose and Thorn'a geri dönerken.

"Yapmak zorundayım. Esrahaddon öldüyse, Gaunt'ı bulmak için tek şansım Merrick. Sence bunu gerçekten yapmış olabilir mi?"

"Merrick bir müşteriye iş hakkında yalan söylemez."

"Ama Esrahaddon bir büyücüydü. Bin yıl hayatta kaldı, sıradan bir katil tarafından öldürüldüğünü hayal edemiyorum."

"Az önce Merrick olduğunu söyledim. O sıradan biri değil."

İkili boş Gentry Meydanı'ndan geçerken, Mares Katedrali'nin çanları bile sessizdi. Hadrian iç geçirdi. "O zaman mirasçıyı bulmak için tek başıma kalacağım. Merrick'e yapılan ödemeyi takip edersem, Gaunt'ı bulmaya yarı yarıya yaklaşmış olurum."

"Hadrian." Royce, arkadaşının koluna elini koyarak, adımlarını durdurdu. "Buna hazır değilsin. Merrick'i tanımıyorsun. Bir dakika düşün. Ellerini kullanmadan ateş sütunları yaratabilen bir büyücüyü öldürebiliyorsa, senin şansın ne olabilir ki? Sen iyi bir... hayır, sen

harika bir savaşçısı, gördüğüm en iyisi, ama Merrick bir dahi ve acımasız. Onun peşine düşersen, bunu anlar ve seni öldürür."

Artisan Row'da Lester Furl'un eski tuhafiye dükkânının karşısında duruyorlardı, keşiş Myron'un bir zamanlar çalıştığı dükkân. Önünde hâlâ şövalye şapkası tabelası asılıydı, ama dükkân boştu.

"Dinle, senden gelmeni istemiyorum. Gwen ile evleneceğini biliyorum. Bu arada, tebrikler. Ve eklemeliyim ki, zamanı da gelmişti. Bu senin sorunun değil. Benim sorunum. Ben bunun için doğdum. Babam beni bunun için yetiştirdi. Gaunt'ı korumak ve onu imparatorluk tahtına oturtmanın bir yolunu bulmak - bu benim kaderim."

Royce gözlerini devirdi.

"Buna inanmadığını biliyorum, ama ben inanıyorum."

"Gaunt çoktan ölmüş olabilir, biliyor musun? Merrick Esrahaddon'u öldürdüyse, Gaunt'ın boğazını da kesmiş olabilir."

"Yine de gitmeliyim. Artık sen de bunu anlamış olmalısın."

The Rose and Thorn'a vardıklarında, Gwen endişeli gözlerle bekliyordu. Kollarını kavuşturmuş, şalını sıkıca tutarak verandada duruyordu. Sonbahar rüzgarı eteğini ve saçlarını okşuyordu. Arkasında, karanlık iç mekanda, müşteriler barın etrafında yüksek sesle konuşuyorlardı.

"Sorun yok," Hadrian yaklaşırken onu sakinleştirdi. "İş kabul ediyorum, ama Royce kalıyor. Şansım yaver giderse geri döneceğim..."

"Onunla git," dedi Gwen Royce'a kararlı bir şekilde.

"Hayır, gerçekten Gwen," dedi Hadrian, "önemli bir şey değil..." "Onunla gitmelisin."

"Ne oldu?" diye sordu Royce. "Evleneceğimizi sanıyordum. İstemiyor musun?"

Gwen sarsılmış bir şekilde gözlerini kapattı. Sonra ellerini yumruk yaptı ve dikleşti. "Gitmelisin. Gitmezsen Hadrian öldürülecek ve sonra sen... sen..."

Royce, tavernanın merdivenlerinde onu kollarına aldı ve ağlamaya başlayan Gwen'i kucakladı.

"Gitmelisin," dedi Gwen, sesi Royce'un omzunda boğuk çıkıyordu. "Gitmezsen hiçbir şey yolunda gitmeyecek. Gitmezsen seninle evlenemem, evlenmeyeceğim. Gitmeyeceğini söyle, lütfen Royce, lütfen..."

Royce, Hadrian'a şaşkın bir bakış attı ve "Tamam" diye fısıldadı.

"Al, bunu senin için yaptım," dedi Gwen, Royce'a katlanmış bir parça örgü kumaş uzatarak. Medford House'un merdivenlerinin en üstündeki Gwen'in odasındaydılar ve Royce az önce eşyalarını toplamayı bitirmişti.

Royce onu eline aldı. "Bir fular mı?"

Gwen gülümsedi. "Evleneceğim için örgü örmeyi öğrenmem gerektiğini düşündüm. Duyduğuma göre iyi eşler kocaları için bunu yapıyorlarmış."

Royce gülmeye başladı ama onun ifadesini görünce durdu. "Bu senin için önemli, değil mi? Merchant Quarter'daki tüm o kadınlardan her zaman daha iyi olduğunu biliyorsun. Bir koca sahibi olmak onları özel yapmaz."

"Öyle değil. Sadece... Senin çocukluğunun mükemmel olmadığını biliyorum, benimki de öyle. Çocuklarımız için *daha iyisini* istiyorum. Onların hayatlarının, evimizin mükemmel olmasını istiyorum, ya da bizim gibi bir çift için mümkün olduğunca mükemmel olmasını."

"Bilmiyorum. İdeal bir çocukluk geçirmiş düzinelerce aristokrat tanıdım ve hepsi korkunç insanlar oldular. Sen ise tanıdığım en iyi insansın."

Ona gülümsedi. "Bu çok hoş, ama kızımızın burada çalışmasını onaylayacağından şüpheliyim. Ve oğlumuzun senin çocukluğunda yaşadığın gibi bir hayat sürmesini gerçekten ister misin? Onları doğru şekilde yetiştirebiliriz. Uygun bir evde büyümeleri, *korkunç insanlar* olacakları anlamına gelmez. Sen sert olacaksın, ben sevgi dolu olacağım. Küçük Elias saygısız davrandığında sen ona şaplak atarsın, ben de gözyaşlarını öper ve ona kurabiye veririm."

"Elias mı? Oğlumuza isim mi koydun?"

"Sterling'i mi tercih edersin? İkisi arasında karar veremiyorum. Ama kızın adı tartışmaya açık değil, Mercedes olacak. Bu ismi hep sevmişimdir.

Bu evi ve diğer mülklerimi satacağım. Senin için biriktirdiğim parayla birlikte, hiçbir şeyden mahrum kalmayacağız. Huzurlu, mutlu, sade bir hayat sürebiliriz, tabii sen de öyle yaşamak istiyorsan. İstiyor musun?

Gözlerine baktı. "Gwen, seninle birlikte olmak anlamına geliyorsa, nerede olduğumuz veya ne yaptığımız umurumda değil."

"O zaman karar verilmiştir." Gwen gülümsedi ve gözleri parladı. "Bu benim hep hayalini kurduğum şeydi... ikimiz güvenli ve sıcak bir yerde küçük bir kulübede, bir aile kurmak."

"Bizi sincaplar gibi gösteriyorsun."

"Evet, aynen öyle! Dünyanın sorunları yanımızdan geçerken, ağaç gövdesindeki rahat yuvamıza yerleşmiş bir sincap ailesi." Alt dudağı titredi.

Royce onu kendine çekti ve yüzünü omzuna gömdüğünde sıkıca sarıldı. Başını okşadı, parmak uçlarında saçlarının kalıcılığını hissetti. Gwen'in tüm gücü ve cesaretine rağmen, onun ne kadar kırılgan olabileceğine her zaman şaşırıyordu. Onun gibi birini hiç tanımamıştı ve Hadrian'a fikrini değiştirdiğini söylemeyi düşündü. "Gwen..."

"Aklından bile geçirme," dedi ona. "Eskisini bitirmeden yeni bir hayat kuramayız. Hadrian'ın sana ihtiyacı var ve onun ölümünden sorumlu tutulmak istemiyorum."

"Seni asla suçlayamam."

"Benden nefret ettiğini hissedersen dayanamam, Royce. Bunun olmasına izin vermektense ölmeyi tercih ederim. Gideceğine söz ver. Hadrian'a bakacağına söz ver. Umutsuzluğa kapılmayacağına ve her şeyi düzelteceğine söz ver."

Royce başını eğdi ve başını onun başına yasladı. Orada durdu, nefes alış hızlanırken saçlarının tanıdık kokusunu içine çekti. "Tamam, ama işler eskisi gibi kötüye giderse manastıra gitmeyi kabul etmelisin."

"Kabul ederim," dedi. Kollarını ona daha sıkı sardı. "Çok korkuyorum," diye fısıldadı.

Royce şaşkınlıkla, "Ben görevlere çıktığımda hiç korkmadığımı söyledin," dedi.

Gözlerinde yaşlarla ve yüzünde suçlu bir ifadeyle ona baktı. "Yalan söyledim."

BÖLÜM 3

KURYE

Hadrian, ön odada durmuş, gönderimi teslim etmek için sırada bekliyordu. Memur, kısa boylu, tombul, kel bir adamdı; parmakları mürekkep lekeli ve her iki kulağının arkasında birer yedek tüy kalemi vardı. Heybetli bir masanın arkasında oturmuş, belgelere bir şeyler karalıyor ve kendi kendine mırıldanıyordu; giderek uzayan sıraya aldırış etmiyordu.

Hadrian ve Royce, Aquesta'ya atla gitmişlerdi ve Hadrian, Royce hazır atlarla buluşma yerinde beklerken, gönderinin teslimatını üstlenmişti. Hadrian, birçok soylunun işlerini yapmıştı, ancak burada onu tanıyan çok az kişi vardı. Riyria her zaman anonim olarak işlerini yürütmüş, örgütün öncülüğünü yapan ve anonimliklerini koruyan Viscount Albert Winslow gibi üçüncü şahıslar aracılığıyla çalışmıştı. Saldur'un onu tanıyacağından şüpheliydi, ama Luis Guy kesinlikle tanıyacaktı. Sonuç olarak, Hadrian kafasında en yakın çıkışın net bir haritasını ve kendisiyle özgürlük arasındaki imparatorluk muhafızlarının sayısını tuttu.

Yeni İmparatorluk İmparatorluğu'nun merkezi çok yoğundu. Saray personeli, etrafındaki birçok kapıdan girip çıkarak aceleyle geçiyordu. İhtiyaç ve saygınlık izin verdiği ölçüde koşuyor ya da hızlıca yürüyorlardı. Bazıları ona doğru döndü, ama sadece kısa bir süreliğine. Tecrübesinden bildiği gibi, birinin başkalarına gösterdiği ilgi, statüsüyle ters orantılıydı. Lord baş uşak ve yüksek şansölye bakmadan geçip gitti, hizmetçi uzun uzun baktı ve genç bir sayfa neredeyse bir dakika boyunca meraklı bir şekilde onu izledi. Hadrian en üst düzeydekiler için görünmez olsa da, rahatsız olmaya başlamıştı.

Bu çok uzun sürüyor.

İki kurye, sıranın önüne geldi, çantalarını hızla bıraktı ve ayrıldı. Sırada bir şehir tüccarı vardı ve şikayette bulunmak için gelmişti.

Bu biraz zaman aldı, çünkü memur çok sayıda soru sordu ve her cevabı titizlikle kaydetti.

Sırada, Hadrian'ın hemen önündeki genç, sıradan görünümlü kadın vardı. "Baş kahyaya görüşmek istediğimi söyleyin," dedi, öne çıkarak. Makyaj yapmamıştı, yüzü donuktu. Saçları geriye çekilmiş ve bir ağ ile toplanmıştı, bu da görünüşünü hiç güzelleştirmiyordu. Armut vücutluydu, bu özelliği, kalçalarından itibaren genişleyen elbisesiyle daha da belirgin hale geliyordu.

"Lord baş uşağı, naip ile toplantıda ve rahatsız edilemez, *Ekselansları*."

Sözler uygun, ama ses tonu saygısızdı. *Leydi* kelimesinin tonlaması özellikle alaycıydı. Kadın bunu fark etmedi ya da görmezden gelmeyi tercih etti.

"Bir haftadır benden kaçıyor," dedi kadın suçlayıcı bir tonla. "Bir şeyler yapılmalı. İmparatoriçe'nin yeni elbisesi için kumaş lazım."

"Kayıtlarıma göre, Modina için son zamanlarda oldukça büyük bir meblağ bir elbiseye harcanmış. Savaşta ve daha önemli harcamalar yapmamız gerekiyor."

"O elbise balkonda görünmesi içindi. O elbiseyle dolaşamaz. Ben gündüz giyilecek bir elbiseden bahsediyorum."

"Yine de çok pahalıydı. İmparatoriçe'nin başka bir güzel kıyafete sahip olması için askerlerimizin ağzından ekmeği almak istemezsin, değil mi?"

"Bir tane daha mı? O, iki tane eski elbise giyiyor!"

"Bu, birçok tebaasından daha fazla, değil mi?"

"İmparatorluk bu sarayı yenilemek için bir servet harcadı. Biraz kumaş almak imparatorluk ekonomisini batırmaz herhalde. İpek giysilere ihtiyacı yok. Keten yeter. Terziye söyleyeceğim..."

"Eğer baş uşak, imparatoriçenin başka bir elbiseye ihtiyacı olduğunu düşünseydi, ona bir tane sağlardı. Sağlamadığına göre, ihtiyacı yok demektir. Şimdi, *Amilia*," dedi küstahça, "sakıncası yoksa, benim yapmam gereken işler var."

Kadının omuzları yenilgiyle çöktü.

Arkalarından ayak sesleri yankılandı ve küçük adamın kendini beğenmiş ifadesi bozuldu. Hadrian döndü ve bir zamanlar Thrace olarak tanıdığı çiftçi kızın, silahlı bir muhafız eşliğinde yürüdüğünü gördü. Amilia'nın dediği gibi, elbisesi solmuş ve yıpranmıştı, ama genç kadın dik,

dik ve utanmaz bir şekilde duruyordu. Muhafızlara beklemelerini işaret etti ve sıranın önüne geçerek memurun karşısına çıktı.

"Lady Amilia benim yetkimle konuşuyor. Lütfen onun istediğini yapın," dedi Thrace.

Memur şaşkın görünüyordu. Parlak gözleri ikisi arasında gergin bir şekilde gidip geliyordu.

Thrace devam etti, "İmparatoriçenizin emrini reddetmek istemezsiniz, değil mi?"

Katip sesini alçaltmış olsa da, Amilia'ya hitap ederken hâlâ sinirli olduğu belliydi. "Eğitilmiş köpeğinizin önünde diz çökeceğimi sanıyorsanız, yanıyorsunuz. O, söylentilerdeki kadar deli. Ben kale personelindeki kadar cahil değilim ve sıradan bir pislik tarafından oyuncak edilmeyeceğim. İkiniz de defolun buradan. Bu sabah aptallıklarla uğraşacak vaktim yok."

Amilia açıkça çekindi, ama Thrace tereddüt etmedi. "Söylesene Quail, saray muhafızları da benim hakkımda seninle aynı fikirde mi sence?" Askere dönüp baktı. "Onu buraya çağırıp seni... bir bakalım... hain olmakla suçlasam ve sonra... bir düşüneyim... seni burada infaz etmesini emretseydim, sence ne yapardı?"

Memur, Thrace'e şüpheyle baktı, sanki maskenin arkasını görmeye çalışır gibi. "Buna cesaret edemezsin," dedi, gözleri iki kadın arasında gidip geliyordu.

"Hayır mı? Neden olmasın?" diye cevapladı Thrace. "Az önce benim deli olduğumu kendin söyledin. Ne yapabileceğimi ya da neden yapabileceğimi kimse bilemez. Bundan sonra, Leydi Amilia'ya saygılı davranacak ve onun emirlerine en yüksek otoriteden gelmiş gibi itaat edeceksin. Anladın mı?"

Memur yavaşça başını salladı.

Thrace ayrılmak için döndüğünde Hadrian'ı gördü ve sanki görünmez bir duvara çarpmış gibi durdu. Gözleri onun gözlerine kilitlendi ve bir adım sendeledi, sallanarak ayakta durdu.

Amilia ona destek olmak için elini uzattı. "Modina, ne oldu?"

Thrace hiçbir şey söylemedi. Gözleri yaşlarla dolmuş, dudakları titreyerek ona bakmaya devam etti.

Ana ofisin kapısı açıldı.

"Bu konuda başka bir kelime daha duymak istemiyorum!" Ethelred, Saldur ve Archibald Ballentyne birlikte ön odaya girerken gürledi. Hadrian salon penceresine doğru baktı ve oraya ulaşmak için kaç adım atması gerektiğini hesapladı.

Yaşlı rahip Thrace'e odaklandı. "Burada neler oluyor?"

"Eminemansını odasına geri götürüyorum," diye cevapladı Amilia. "Kendini iyi hissetmiyor galiba."

"Yeni bir elbise için malzeme istiyorlardı," diye suçlayıcı bir tonla açıkladı memur.

"Tabii ki yeni bir elbiseye ihtiyacı var. Neden hâlâ o paçavrayı giyiyor?" diye sordu Saldur.

"Baş uşak reddediyor..."

"Onu ne için istiyorsunuz?" Saldur kaşlarını çatı. "Memura istediğinizi sipariş etmesini söyleyin. Bernard'ı bu tür önemsiz şeylerle rahatsız etmenize gerek yok."

"Teşekkür ederim, Ekselansları," dedi Amilia, bir kolunu Thrace'in beline dolayarak, diğer koluyla dirseğini destekleyerek onu nazıkçe uzaklaştırdı. Thrace'in gözleri Hadrian'dan hiç ayrılmadı, ayrılırken başını omzunun üzerinden çevirdi.

Saldur onun bakışını takip etti ve Hadrian'a merakla baktı. "Siz tanıdık geliyorsunuz," dedi ve ona doğru bir adım attı.

"Kurye," dedi Hadrian, kalbi hızla atıyordu. Eğildi ve mesajı bir kalkan gibi kaldırdı.

"Muhtemelen buraya bir düzine kez gelmiştir, Saully." Ethelred katlanmış parşömeni kapıp inceledi. "Bu Merrick'ten!"

Ethelred mektubu açarken üçü de Hadrian'a olan ilgilerini kaybetti.

"Lordlarım." Hadrian selam verdi, sonra dönüp hızla uzaklaştı, Amilia ve Thrace'in yanından geçti. Her adımı, köşeyi dönüp onun görüş alanından çıkana kadar, sırtında onun bakışlarını hissetti.

"Herhangi bir sorun var mı?" Hadrian dışarıda Royce ile buluştuğunda sordu. "Neredeyse. Thrace'i gördüm," dedi Hadrian yürürken. "İyi görünmüyor iyi görünmüyordu. Zayıflamış, çok zayıflamış ve solgun. Ağlayan küçük bir memurdan kıyafet dileniyordu."

Royce endişeyle arkasına baktı. "Seni tanıdı mı?" Hadrian başını salladı. "Ama hiçbir şey söylemedi. Sadece baktı."

"Bizi tutuklamayı planlıyorsa, şimdiye kadar yapardı," dedi Royce.

"Bizi tutuklamak mı? Maribor aşkına, bahsettiğimiz kişi Thrace."

"Onu bir yıldan fazla bir süredir ellerinde tutuyorlar — artık İmparatoriçe Modina oldu." "Evet, ama..."

"Ne?"

"Bilmiyorum," dedi Hadrian, Thrace'in yüzündeki ifadeyi hatırlayarak. "İyi görünmüyor. Sarayda neler olduğunu bilmiyorum, ama durum iyi değil. Ve babasına ona göz kulak olacağıma söz verdim."

Royce hayal kırıklığıyla başını salladı. "Bir seferde tek bir kurtarma operasyonuna odaklanabilir miyiz? Emekli bir adam için gerçekten çok meşgulsün. Ayrıca, Theron'un başarı anlayışı, en büyük oğluna bir fıçı dükkanı açmaktı. Sanırım kızının imparatoriçe taç giymesini kabul edebilir. Şimdi, bu atları elden çıkaralım ve rıhtıma gidelim. *Emerald Storm'u* bulmamız gerekiyor."

BÖLÜM 4

YARIŞ

Colnora kadar büyük ve zengin olmasa da, Aquesta'nın imparatorluk başkenti Avryn'deki en güçlü şehirdi. Saray, Glenmorgan döneminden önceye dayanıyordu ve Novronian İmparatorluğu'nun eski günlerinde valinin ikametgahı olarak kullanılıyordu. Bilginler, kalenin temellerini oluşturan gri kayaları gururla göstererek, Percepliquis'ten gelen imparatorluk mühendislerinin bunları nasıl döşediklerini övünerek anlatırlardı. Burada, Highcourt Fields'da, her kış büyük turnuvalar düzenlenirdi. Apeladorn'un en iyi şövalyeleri mızrak dövüşü, eskrim ve diğer beceri yarışmalarında yarışmak için buraya gelirdi. Bir hafta süren bu etkinlikler, soylular için sürekli bir şölen niteliğindeydi ve sokaklarda mallarını sergileyen tüccarlara sağlıklı bir gelir sağlıyordu. Şehir, yüzlerce kilometre ötedeki ziyaretçileri çeken bir görsel ve işitsel karnaval haline geliyordu.

Aquesta'nın ekonomik başarısının büyük bir kısmı, Avryn'deki en büyük ve en işlek tuzlu su limanına sahip olmasından kaynaklanıyordu. Rıhtımlar her türlü yelkenli tekneyle doluydu. Brigler, trol tekneleri, tahıl gemileri, ticaret gemileri ve savaş gemileri limanda demirlemişti. Güneyde, halat, ağ ve yelken üreticileriyle birlikte devasa bir tersane bulunuyordu. Koyun kuzey ucunda iskele ve balık evleri, hayvan ağılları, kereste depoları ve katran kazanları bulunuyordu. Denizcilik ve denizcilikle ilgili tüm endüstriler temsil ediliyordu.

Hadrian, rıhtımı çevreleyen direk ve halat ormanına bakarak, "*Emerald Storm* hangisi?" diye sordu.

"Bilgi bürosuna soralım." Royce, rıhtımın kenarında bulunan bir tavernayı işaret etti. Ahşap duvarlar tuzla beyazlaşmış, tahta kaplamalar okyanus dalgaları gibi eğrilmişti. Kapı deri menteşelerinden sarkmış, üzerinde ise yıpranmış bir balık şekilli tabela "THE SALTY MACKEREL" yazıyordu.

Tavernanın pencereleri azdı, bu yüzden iç mekan loş ve dumanlıydı. Her küçük masanın üzerinde erimiş bir mum vardı ve odanın ortasındaki yuvarlak tuğla ocakta zayıf bir ateş yanıyordu. Bol pantolonlar, uzun kareli gömlekler ve parlak tepeli geniş kenarlı şapkalar giymiş erkekler mekanı doldurmuştu. Birçoğu ağızlarında pipolarla ve ayakları masaların üzerinde oturuyordu. Bazıları direklere yaslanarak ayakta duruyordu. Hadrian ve Royce içeri girdiğinde herkes başını çevirdi ve Hadrian, tunikleri ve pelerinleriyle ne kadar göze çarptıklarını fark etti.

"Merhaba." Hadrian, kapıyı kapatmaya çalışırken gülümsedi. Rüzgâr ısıklık çalarak içeri girdi ve onlara en yakın üç mumu söndürdü. "Üzgünüm, daha iyi menteşeler lazım."

"Burada demir menteşeler bir gecede paslanır," dedi barmen. Zayıf, kambur adam bir eliyle tezgahı silerken, diğer eliyle boş bardakları topladı. "Ne istersiniz?"

"*Emerald Storm*'u arıyoruz," dedi Royce.

İkisi de içeriye bir adımdan fazla girmedi. Yorgun yüzlerin hiçbirisi dostça görünmüyordu ve Hadrian yakınlardaki bir çıkışın rahatlığını seviyordu.

"O gemiyle ne yapacaksınız?" diye sordu başka bir adam.

"İyi bir gemi olduğunu duyduk ve denizci için boş yer var mı diye merak ediyorduk."

Bu, gürültülü bir kahkaha patlamasına neden oldu.

"Peki iş arayan bu denizciler nerede?" başka bir ses karanlık sisin içinden bağırdı. "Kesinlikle sizin gibi iki kum yengeci değil."

Daha fazla kahkaha.

"Yani *Emerald Storm* hakkında hiçbir şey bilmediğini mi söylüyorsun?"

Doğru mu?" Royce keskin bir ses tonuyla cevap verdi ve oda sessizliğe büründü. "*Storm* bir imparatorluk gemisi, delikanlı," dedi dolandırıcı adam, "ve

her şey hazır. Artık sadece tecrübeli denizciler alıyorlar, tabii yer kalırsa."

"İş arıyorsanız, balıkçılıkta her zaman oluk temizleyicilere ihtiyaç vardır. Bu, ikiniz için denizcilik işine en yakın iş olabilir."

Oda bir kez daha gürültülü kahkahalarla doldu.

Hadrian, kapıyı itip dışarı çıkan Royce'a baktı ve somurtarak dışarı çıktı. "Tavsiyeniz için teşekkürler," dedi Hadrian herkese ve partnerinin peşinden gitti.

Mackerel'in merdivenlerine oturup, caddenin karşısındaki gemileri seyrettiler. Bağlanmış kumaşlarla örtülü ahşap kuleler, baloya giyinmek için hazırlanmış hanımlar gibi görünüyordu. Hadrian, gemilere neden hep kadınlar gibi hitap ettiklerini merak etti.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Royce, çenesini ellerine dayayarak kambur oturuyordu. "Düşünüyorum," dedi sadece.

dedi.

Arkalarında kapı gıcırdayarak açıldı ve Hadrian'ın ilk fark ettiği şey bir tarafı gösterişli mavi bir tüy ile tutturulmuş geniş kenarlı bir şapka oldu.

Şapkanın altındaki yüz tanıdıktı ve Royce adamı hemen tanıdı. "Wyatt Deminthal."

Wyatt, Royce'un gözlerine bakarken tereddüt etti. Bir ayağı hala içeride duruyordu. Onları gördüğüne şaşırılmış görünmüyordu, ama ilerlemenin akıllıca olup olmadığını sorguluyor gibiydi, sanki beklenmedik bir şekilde havlayan bir köpeğe yaklaşan bir çocuk gibi. Bir an kimse bir şey söylemedi, sonra Wyatt dişlerini sıktı ve arkasındaki kapıyı kapattı.

"Seni *Storm*'a bindirebilirim," dedi çabucak.

Royce gözlerini kısarak, "Nasıl?" diye sordu.

"Ben dümenciyim. Aşçıları eksik ve her zaman bir üst düzey adam daha kullanabilirler. Saraydan sevkiyat gelir gelmez denize açılmaya hazır."

"Neden?"

Wyatt yutkundu ve eli farkında olmadan boğazına gitti. "Beni gördüğünü biliyorum. Borcumu tahsil etmeye geldin, ama borcumu ödeyecek param yok. Seni Medford'a yerleştirmem kişisel bir şey değildi. Açlıktan ölüyorduk ve Trumbul altın ödüyordu. Seni kralın cinayetinden tutuklayacaklarını bilmiyordum. Seni sadece kılıcı çalman için tutmuştum, hepsi bu. Yüz altın çok para. Ve dürüst olmak gerekirse, hayatımda hiç o kadar para biriktirmedim ve biriktirebileceğimi de sanmıyorum."

"Yani bizi *Emerald Storm*'a bindirmek yüz altın değerinde mi sence?"

Wyatt dudaklarını yaladı, gözleri ikisi arasında gidip geldi. "Bilmiyorum... öyle mi?"

Royce ve Hadrian, arabaları atlatarak kalabalık caddeyi geçtiler ve iplerle asılı, yıpranmış güverteye çıktılar. Tahtalar ayaklarının altında sallanıp sallanıyordu. İkisi de bol pantolonlar, büyük keten gömlekler, küçük kurdeleli muşamba şapkalar ve

Wyatt'ın bir süre uğraşarak doğru şekilde bağladığı gizemli bir şekilde bağlanmış boyun atkıları giyiyorlardı. İkisi de eski giysilerini sakladıkları büyük, ağır kumaş deniz çantaları taşıyorlardı ve Hadrian üç kılıcını da bu çantalara saklamıştı. Silahsız olmak onu dengesiz ve çıplak hissettiriyordu.

Wyatt'ın talimatlarını izleyerek kalabalık rıhtımı geçip iskelenin sonuna kadar ilerlediler. *Emerald Storm*, üç direkli, dört güverteli, pruvasında altın kanatlı bir kadın figürü bulunan, yeni boyanmış, şık görünümlü bir gemiydi. Yelkenleri sarılmıştı ve her direğin ucunda yeşil flamalar dalgalanıyordu. Küçük bir adam ordusu, un çuvallarını ve tuzlanmış domuz eti fiçilerini güverteye kaldırdı ve mürettebat malzemeleri sakladı. Çalışmaları yöneten bir subay gibi görünen adam ve emirleri sağlam bir rattan bastonla uygulayan başka bir adam bağırıyordu. İki imparatorluk askeri rampayı koruyordu.

"Burada işiniz mi var?" diye sordu biri yaklaşırken.

"Evet," diye cevapladı Hadrian masum ve umut dolu bir ses tonuyla. "İş arıyoruz. Bu gemide eleman sıkıntısı olduğunu duyduk. Bay Temple ile konuşmamız söylendi."

"Bu da ne?" diye sordu kısa boylu, iri yapılı, yıpranmış giysili, kalın kaşlı ve tuzlu havada yıllarca bağırmaktan boğuklaşmış sesli bir adam. "Ben Temple."

"Duyduğumuza göre aşçı arıyormuşsunuz," dedi Hadrian nazıkçe. "Evet, arıyoruz."

"Öyleyse bugün şanslı gününüz."

"Ah-huh." Temple ekşi bir ifadeyle başını salladı. "Ve buradaki arkadaşım yetenekli bir... ah... üst düzey denizci."

"Öyle mi?" Temple, Royce'a baktı. "Boş yerimiz var, ama sadece deneyimli denizciler için. Normalde, acemi adamları almaktan memnuniyet duyarım, ama bu yolculukta daha fazla kara adamına yerimiz yok."

"Ama biz denizciyiz, *Endeavor*'da görev yaptık."

"Öyle mi?" diye şüpheyle sordu gemi kaptanı. "Ellerinizi göreyim."

Kaptan, Hadrian'ın avuç içlerini inceledi, çeşitli nasırları ve pürüzlü yerleri incelerken ara sıra homurdandı. "Zamanınızın çoğunu mutfakta geçirmiş olmalısınız. Ciddi bir halat işi yapmamışsınız." Royce'un ellerini inceledi ve ona kaşlarını kaldırdı. "Daha önce hiç gemiye bindiniz *mi*? Kesinlikle hiç halat ya da ırgat kullanmamışsınız."

"Royce burada, bilirsin..." Hadrian geminin donanımını işaret etti. "Oraya çıkan adam."

Kaptan başını salladı ve güldü. "Siz ikiniz denizciyseniz, ben de Percepliquis Prensi'yim!"

"Ama onlar denizci, Bay Temple," dedi bir ses. Wyatt baş güverteden çıktı ve onlara doğru koşarak geldi. Parlak beyaz gömleği, kahverengi teni ve siyah saçlarıyla tezat oluşturunuyordu. "Bu adamları tanıyorum, eski dostlarım. Küçük olan Royce Melborn, en iyi üst adamlardan biridir. Büyük olan ise, ah..."

"Hadrian," diye konuştu Royce.

"Tabii, elbette. Hadrian iyi bir aşçıdır, öyle değil mi Bay Temple?"

Temple Royce'u işaret etti. "Bu adam bir üst düzey denizci mi? Şaka mı yapıyorsun, Wyatt?"

"Hayır efendim, o en iyilerinden biri." Temple ikna olmamış görünüyordu.

"Size bunu kanıtlamasını isteyebilirsiniz, efendim," dedi Hadrian. "En iyi adamlarınızla halatlarda yarışmasını isteyebilirsiniz."

"*Yelkenlerin* üstüne demek istiyorsun," dedi Wyatt, onu düzelterek. "Evet."

"*Evet* demek istiyorsun."

Hadrian içini çekip vazgeçti.

Kaptan, Royce'a odaklandığı için bunu fark etmedi. Onu süzdü, sonra "Derning!" diye bağırdı. Güçlü, kısık sesi okyanus rüzgârına karşı iyi duyuluyordu. Hemen, derisi buruşuk, uzun boylu, zayıf bir adam koşarak geldi.

"Evet, efendim?" diye saygıyla cevap verdi.

"Bu adam, üst yelkeni açıp geri dönme yarışında seni yenebileceğini söylüyor. Ne dersin?"

"Bence yanılıyor, efendim."

"Peki, göreceğiz." Kaptan Royce'a döndü. "Aslında Derning'i yenmeni beklemiyorum. Jacob, gördüğüm en iyi üst yelkencilerden biri, ama iyi bir performans gösterirsen, ikiniz de gemide iş bulursunuz. Eğer zamanımı boşa harcıyorsan, geri yüzerek dönersin. Derning, sen sancak tarafını al. Royce, sen iskele tarafını al. Teğmen Bishop yola çıkmamız için izin verdikten sonra başlayacağız."

Bay Temple güverteye doğru ilerledi ve Wyatt merdiven korkuluğundan kayarak Royce'un yanına geldi. "Dün gece sana öğrettiklerimi hatırla... ve

Temple'in söylediklerini unutma. Darning'i yenmene gerek yok."

Hadrian, Royce'un sırtına vurarak gülümsedi. "Yani amaç sadece yelkeni serbest bırakıp sağ salim geri dönmek."

Royce başını salladı ve önündeki yükselen direğe endişeyle baktı.

"Yüksekten korkmuyorsun, umarım." Wyatt sırttı.

"Pekala beyler!" Bay Temple, güvertede yeni pozisyonundan mürettebata seslendi. "Bir yarışma yapacağız." Royce ve Jacob ana yelkenin dibine doğru ilerlerken, mürettebata ayrıntıları açıkladı. Royce, diğerlerinin kahkahalarına neden olan bir yüz ifadesiyle yukarı baktı.

"Cidden, yüksekten korkmuyor, değil mi?" Wyatt endişeli bir ifadeyle sordu. "Yani, korkutucu görünüyor ve şey... tamam, ilk birkaç sefer yüksekte olmak zor olabilir, ama dikkatli olursan ve yüksekten korkmuyorsan o kadar da zor değil."

Hadrian Wyatt'a sırttı, ama tek söylediği "Bence bunu seveceksin" oldu.

Bir subay güverteye çıktı ve kaptanın yanına durdu. "Yelken açabilirsiniz, Bay Temple."

Kaptan ana güverteye döndü ve bağırdı, "Üst yelkeni açın!"

Royce, bunun yarışmanın başlangıç emri olduğunu fark etmeden, şaşkın bir şekilde durdu. Sonuç olarak, Jacob ona bir adım önde başladı ve bir maymun gibi halatlara tırmandı. Royce döndü ama tırmanmaya başlamadı. Bunun yerine, birkaç saniye boyunca Jacob'ın tırmanışını izledi. Mürettebatın çoğu Jacob'ı destekliyordu, ancak birkaçı, belki de yabancı kazanırsa geminin aşçısını kazanacaklarını duyanlar, Royce'a tırmanması için ısrar etti ve ona köpek gibi bağırdı: "Hadi, evlat! Tırman, seni aptal!" Bazıları güldü, birkaçı da annesi hakkında aşağılayıcı yorumlar yaptı.

Royce sonunda kafasında bir şeyleri çözmüş gibi göründü ve göreve atladı. Birkaç metre yükseklikte güverteyi aştı ve tırmanmak yerine tırmanma halatlarında koşmaya başladı. Royce, ağları tırmanırken yerçekimine meydan okuyor gibiydi ve merdivenleri koşarak çıkıyormuş gibi hiç zorlanmıyordu. Futtock şroudlarına ulaştığında Jacob'a neredeyse yetişmişti. Burada ağ, direklerden uzanarak masthead olarak bilinen küçük ahşap platforma ulaşıyordu. Her iki adam da tırmanma halatlarını kullanarak baş aşağı asılmak zorunda kaldı ve Royce, ellerini kullanmadan ilerleyemediği için ivmesini kaybetti.

Jacob direk tepesinde döndü ve topmast shroud'a atladı, burada bir kez daha maymun gibi hızla tırmandı. Royce direk tepesini geçtiğinde, Darning'in çok gerisinde kalmıştı. Tersine sürünmeden bir kez daha ilerleyebildiğinde zamanı telafi etti. Birlikte yard'a ulaştılar ve ikisi de sirk sanatçıları gibi dar kirişin üstünde koştular. Onları güverteden yüz fit yükseklikte dengede dururken gören bazı mürettebat üyeleri şaşkınlıkla ağzı açık kalarak nefeslerini tuttular. Royce durdu ve rakibini izlemek için döndü. Darning kendini yardım üzerine attı ve karnı üstüne yattı. Aşağıya uzanarak buntlines'ı serbest bırakmak için contaları tuttu. Royce onu hızla taklit etti ve birlikte kolun üzerinden geçtiler. Bunu yaparken yelken serbest kaldı ve parlak beyaz yüzü ve koyu yeşil tepesi ortaya çıktı. Rüzgarda çırpınarak aşağıya düştü. Royce ve Jacob ayağa kalktılar ve kirişin ucuna doğru ilerlediler. Her ikisi de, yelken direğinin uzak ucuna bağlı olan halatı tuttular ve mürettebatın tezahüratları eşliğinde güverteye kaydılar. İkisi birlikte yere indiler.

Bay Temple, asi mürettebatın düzenini sağlamak için bağırdı. Kimin kazandığı önemli değildi. Her iki adamın da sergilediği ustalık, onların onayını kazanacak kadar etkileyiciydi. Hadrian bile kendini alkışlarken buldu ve Wyatt'ın ağzı açık bir şekilde bakakaldığını fark etti. Temple, Hadrian ve Wyatt'a başını salladı.

"Kapstanda hazır olun!" Teğmen Bishop bağırarak düzeni sağladı. "Baş yelkenleri gevşetin, eller havaya, baş ve kıç yelkenleri gevşetin!"

Mürettebat görevlerine dağıldı. Bir grup adam, demir kaldırmaya hazır olarak, ırgatın tahta çarkını çevreledi. Wyatt hızla geminin dümenine doğru ilerlerken, Jacob da dahil olmak üzere diğerleri üç direğin halatlarına tırmandı.

Hadrian Royce'un yanına gittikten sonra Bay Temple, "Siz ikiniz ne bekliyorsunuz?" diye sordu. "Teğmenin sözlerini duydunuz, yelkenleri çözün. Hadrian, kapstanın başına geç."

Onlar görevlerine koşarken, Bay Temple Royce'un yönünü işaret etti ve Wyatt'a, "Ellerinin pürüzlü olmamasına şaşmamalı. Onları kullanmıyor ki!" dedi.

Geminin kaptanı güverteye çıktı. Teğmenin yanında durdu, elleri arkada, göğsü dışarı çıkık, çenesi üniformasının kenarlarını çekiştiren tuzlu rüzgara karşı dikilmişti. Ortalama boydan biraz daha kısa olan kaptan, teğmenin tam tersi bir izlenim veriyordu.

Bishop uzun ve zayıfken, kaptan kısa ve tombuldu, çift çenesi ve uzun sarkık yanakları rüzgârla çabucak kızardı. Mürettebatın ilerleyişini izledi ve sonra birinci subayına başını salladı.

"Çıkarın onu, Bay Bishop."

"Demir alın!" diye bağırdı teğmen. "Dereceyi sonuna kadar çevirin!"

Hadrian, ırgatın yanındaki yerini buldu ve tahta çubuklara bastırarak, limanın dibinden demiri kaldıran büyük makarayı döndürdü. Demir kaldırıldı, dümen sertçe döndürüldü ve baş güverte tayfası baş yelkeni çektiğinde, *Emerald Storm* pruvasını döndürdü. Yönlendirme kabiliyeti kazandıkça, rıhtımdan uzaklaşarak ana kanalın açıklarına doğru ilerledi ve donanım ekibi kalan yelkenleri indirdi. Büyük yelkenler titreyip çırpındı, rüzgarda üç şiddetli beyaz canavar gibi şakırdadı.

"Ellerinizi braketlere!" diye bağırdı Bay Temple ve adamlar halatları tutup rüzgarı yakalayana kadar yelkenleri çektiler. Deniz meltemi yelkenleri gerginleştirirken, yelkenler tamamen şişti. *Emerald Storm*, dümen yelken basıncına karşı dengede kalarak suda ilerlerken, Hadrian ayaklarının altında güverteyi sallandığını hissedebiliyordu.

Kıyı boyunca ilerlerken, yakışıklı gemiyi görmek için kısa bir süre duran çiftçiler ve işçilerden geçtiler. Dümen başında Wyatt, tekerleği çevirerek gemiyi denize doğru sabit bir şekilde yönlendirdi. Brace'lerdeki adamlar, yelkenlerin çırpınmaması için direkleri ayarladılar ve gemi kıyıdan uzaklaşırken dalgaların üzerinden hızla ilerledi.

"Güneybatıdan güneye doğru seyrediyoruz, efendim," dedi Wyatt, Temple'a durumu bildirirken, Temple de bunu teğmene, teğmen de kaptana ilette ve kaptan da onaylayarak başını salladı.

Kapstanın yanındaki adamlar dağıldı ve Hadrian etrafta yapacak bir şey ararken kaldı. Royce onun yanındaki güverteye indi, ikisi de gemi yola çıktığı için artık görevlerinin ne olduğunu bilmiyordu. Teğmen, kaptan ve Temple güverte başındaki işleriyle meşgul oldukları için bu çok da önemli değildi. Diğer tayfalar şimdi rahatça hareket ediyor, donanımı temizliyor, malzemeleri istifleme işini bitiriyor ve genel olarak yerlerine yerleşiyorlardı.

"Neden denizciliği bir meslek olarak hiç düşünmedik?" Hadrian, Royce'a yanına yaklaşıp rüzgara karşı dururken sordu. Derin ve tatmin edici bir nefes aldı ve gülümsedi. "Bu çok güzel. Terli, sineklerle dolu bir attan çok daha iyi... Ve karaya bak! Sence ne kadar hızlı gidiyoruz?"

"Burada mahsur kaldığımız ve geri çekilme şansımızın olmadığı gerçeği seni rahatsız etmiyor mu?"

Hadrian, dalgaların çalkalandığı denize doğru baktı. "Şu ana kadar rahatsız etmedi. Neden her şeyi mahvetmek zorundasın? Bu anın tadını çıkarmama izin veremez misin?"

"Beni bilirsin, sadece olayları perspektif içinde görmeye çalışıyorum." "Rotamız güney. Nereye gittiğimize dair bir fikrin var mı?"

Royce başını salladı. "Bu sadece Melengar'ı işgal etmediğimiz anlamına geliyor, ama başka herhangi bir yere gidebiliriz." Güverteye gelen biri dikkatini çekti. "Bu da kim?"

Kırmızı ve siyah giysili bir adam aşağıdan çıktı ve merdivenleri tırmanarak güverteye çıktı. Soluk teni ve ipeksi giysileriyle diğer mürettebattan sıyrılıyordu. Giysileri, ortama göre fazla zarıftı ve bir panayırdaki flamalar gibi dalgalanıyordu. Kambur duruyordu; çökmüş omuzları Hadrian'a dalda yürüyen bir kargayı hatırlattı. Bıyığı ve kısa keçi sakalı vardı. Geriye taranmış koyu renkli saçları, dramatik bir şekilde gerileyen saç çizgisini vurguluyordu.

"Kırık taç arması," dedi Hadrian. "Seret."

"Kırmızı cüppe," diye ekledi Royce. "Sentinel."

"En azından Luis Guy değil. Bu büyüklükte bir gemide saklanmak oldukça zor olurdu."

"Eğer Guy olsaydı" —Royce kötücül bir gülümsemeyle— "saklanmamıza gerek kalmazdı."

Hadrian, Royce'un geminin yanından, hızla akıp giden, köpüren ve çalkalanan suyu izlediğini fark etti.

"Eğer gemide bir nöbetçi varsa," diye devam etti Royce, "seretlerin de olduğunu varsayabiliriz. Asla yalnız seyahat etmezler."

"Belki aşağıdadırlar."

"Belki mürettebatın arasına karışmışlardır," diye uyardı Royce.

Sancak tarafında, bir denizci yükünü güverteye bıraktı ve bir bezle alnındaki teri sildi. Onların boş boş durduklarını fark edince yanlarına geldi.

"Sen iyisin," dedi Royce'a. "Daha önce kimse Jacob'ı yukarıda yenemedi."

Denizci bronz tenli ve zayıftı, ön kolunda bir kadın dövmesi ve kulağında gümüş bir halka vardı.

"Onu yenmedim. Birlikte indiğimiz," dedi Royce, onu düzelterek. "Evet, akıllıca. Benim adım Grady. Senin adın ne?"

"Royce, bu da Hadrian."

"Ah evet, aşçı." Grady Hadrian'a başını salladı ve sonra dikkatini tekrar Royce'a verdi. "Royce, ha? Adını daha önce duymamış olmama şaşırdım. Senin gibi yeteneklere sahip birinin ünlü olacağını düşünürdüm. Hangi gemilerde görev yaptın?"

"Bu sularda hiçbirinde," diye cevapladı Royce.

Grady ona merakla baktı. "Peki nerede? Boğazda mı? Dagastan'da mı? Sharon'da mı? Soru sor, ben de birkaç yerde bulundum."

"Üzgünüm, isimleri hatırlamakta çok kötüyüm."

Grady kaşlarını kaldırdı. "Hizmet ettiğin gemilerin isimlerini hatırlamıyor musun?"

"Bunları konuşmak istemiyorum."

"Tamam, konuyu kapatalım." Hadrian'a baktı. "O zaman sen de onunla mıydın?"

"Bir süre birlikte çalıştık."

Grady başını salladı. "Söylediklerimi unut gitsin. Size engel olmayacağım. Grady'nin sözüne de güvenebilirsiniz." Adam göz kırptı, sonra uzaklaşırken birkaç kez omzunun üzerinden onlara bakıp sırtıttı.

"İyi birine benziyor," dedi Hadrian. "Garip ve kafa karıştırıcı, ama iyi. Sence neden burada olduğumuzu biliyor mu?"

"Keşke bilseydi," diye cevapladı Royce, Grady'nin işine devam etmesini izlerken. "O zaman bize söyleyebilirdi. Yine de, Merrick'i avlarken daha garip şeyler de olabileceğini öğrendim. Kesin olan bir şey var, bu yolculuk ilginç olacak."

BÖLÜM 5

KIRILAN SESSİZLİK

Henüz sabahın erken saatleri olmasına rağmen, Nimbus elinde bir sürü parşömenle Amilia'nın ofisinin kapalı kapısının önünde bekliyordu. Amilia yaklaşınca ona parlak bir gülümsemeyle selam verdi. "Günaydın, Ekselansları," yükünü düşürmeden elinden geldiğince derin bir reveransla selamladı. "Ne güzel bir gün, değil mi?"

Amilia cevap olarak homurdandı. Sabahları pek neşeli biri değildi ve o günün gündeminde Regent Saldur ile bir toplantı vardı. Gününü mahvedecek bir şey varsa, o da buydu. Boynuna asılı zincirdeki anahtarla ofisinin kapısını açtı. Ofis, yaklaşık bir ay önce imparatoriçeye yaptığı başarılı sunumun ödülüydü.

Saldur, Amilia'yı imparatoriçenin imparatorluk sekreteri olarak atadığında Modina ölümün eşiğindeydi. O zamanlar genç hükümdar tek kelime bile etmiyor, tehlikeli derecede zayıftı ve hiç değişmeyen, boş bir bakıştan ibaret bir ifadeye sahipti. Amilia ona daha iyi yaşam koşulları sağladı ve yemek yemesi için çok uğraştı. Birkaç ay sonra kızın durumu düzelmeye başladı. Modina, tanıtım günü için kısa bir konuşmayı ezberlemişti, ancak hazırladığı metni bir kenara bırakıp Amilia'yı kahraman ilan ederek onu herkesin önünde öne çıkardı.

Kimse Amilia kadar şok olmamıştı, ama Saldur bunun sorumlusu olduğunu düşündü. Öfkeyle patlamak yerine, onu tebrik etti. O günden beri, Amilia'ya karşı tutumu değişti — sanki o, kurnazca hırslıların özel kulübüne giriş bileti satın almış gibi. Onun gözünde, Amilia sadece zihinsel dengesiz hükümdarı manipüle etmekle kalmamış, bunu yapmaya da istekliydi. Onun hakkında oluşan bu olumlu görüş, ek sorumluluklar ve yeni bir unvanla sonuçlandı: İmparatoriçe'nin Baş İmparatorluk Sekreteri.

Modina deliliğinin karanlık derinliklerinde kilitli kalırken, Amilia Saldur'dan talimatlarını alıyordu. Yeni sorumluluklarından biri, imparatoriçeye gelen mektupları okumak ve cevaplamaktı. Saldur, Amilia'nın okuma yazma bildiğini öğrenir öğrenmez ona bu görevi verdi. Amilia ayrıca imparatoriçenin resmi kapı bekçisi olma sorumluluğunu da üstlendi. Modina ile görüşebilecek ve görüşemeyecek kişileri o belirliyordu. Normalde son derece güçlü bir konum olan bu görev, onun için sadece bir komediydi, çünkü Modina'yı kimse görmüyordu.

Amilia'nın görkemli yeni unvanına rağmen, ofisi eski bir masa ve bir çift kitaplıktan başka hiçbir şeyin olmadığı küçük bir odaydı. Oda soğuk, nemli ve boştu, ama orası onundu. Her sabah masasının arkasına oturduğunda gururla doluyordu ve gurur, Amilia'nın alışık olmadığı bir duyguydu.

"Yine mektuplar mı?" diye sordu Amilia.

"Evet, korkarım öyle," diye cevapladı Nimbus. "Nereye koymamı istersiniz?" "Diğerlerinin yanına bırakın yeter. Şimdi Saldur'un bana bu işi verdiğini anlıyorum."

"Bu çok prestijli bir görev," diye Nimbus onu teselli etti. "Sen, halkla ilgili konularda Yeni İmparatorluğun fiili sesi gibisin. Yazdıkların imparatoriçenin sözleri, dolayısıyla tanrının sesi olarak kabul ediliyor."

"Yani şimdi tanrının sesi olduğumu mu söylüyorsun?"

Nimbus düşünceli bir şekilde gülümsedi. "Bir bakıma, evet."

"Senin olayları görme şeklin çok çılgın, Nimbus. Gerçekten öyle."

O her zaman onu neşelendirebilirdi. Tuhaf renkli kıyafetleri ve komik pudralı peruğu, en kasvetli günlerde bile onu gülümsetirdi. Dahası, bu tuhaf küçük saray mensubu, her şeyde mutluluk bulma konusunda tuhaf bir tavrı vardı ve Amilia'nın her an başımıza gelebilecek felaketlerin farkında değildi.

Nimbus mektupları Amilia'nın masasının yanındaki kutuya koydu, sonra bir tablet çıkardı ve konuşmadan önce kısaca göz attı. "Bu sabah Lady Rashambeau, Baroness Fargal ve Countess Ridell ile bir toplantın var. Onlar, Yüce Majesteleri ile özel bir görüşme talebinin reddedilmesi konusunda seninle şahsen konuşmak istediklerini ısrarla belirttiler. Ayrıca, Capital Square'deki yeni anıta imparatoriçe adına bir adak sunman gerekiyor. Bu öğlen saatinde olacak. Ayrıca, malzeme geldi, ama yeni elbisenin özelliklerini terzine iletmen gerekiyor."

Elbette, öğleden sonra Regent Saldur ile bir toplantınız var."

"Beni neden görmek istediği hakkında bir fikrin var mı?" Nimbus başını salladı.

Amilia sandalyesine çöktü. Saldur'un randevusunun, Modina'nın önceki gün memuru azarlamasıyla ilgili olduğuna emindi. İmparatoriçenin davranışlarını nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Modina, konuşmasından bu yana sadece o zaman tek kelime etmişti.

"Cevaplamana yardım etmemi ister misin?" diye sordu Nimbus, sempatik bir gülümsemeyle.

"Hayır, ben hallederim. İkimiz de tanrı rolünü oynayamayız, değil mi? Ayrıca senin de kendi işlerin var. Terziye dört saat sonra Modina'nın odasında benimle buluşmasını söyle. Bu bana bu yığını biraz azaltmak için zaman kazandırır. Saray hanımları toplantısını öğleden hemen önceye al."

"Ama öğlen adanmışlık törenin var."

"Aynen öyle."

"Mükemmel planlama," dedi Nimbus, onu överek. "Çalışmaya başlamadan önce sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Amilia başını salladı. Nimbus selam verip çıktı.

Yanındaki yığın her gün daha da büyüyordu. En üstteki mektubu aldı ve çalışmaya başladı. Zor bir iş olmasa da, her cevapta aynı şeyi söylediği için tekrarlayıcı ve sıkıcı bir işti.

İmparatoriçe'nin ofisi, Majesteleri İmparatoriçe Modina Novronian'ın önemli ve acil devlet işleri nedeniyle zaman kısıtlamaları nedeniyle sizi kabul edemeyeceğini üzülerek bildirir.

Yedi mektuba cevap vermişken, ofis kapısı hafifçe çalındı. Yeni gelen hizmetçi, tereddütle kafasını içeri soktu. İşe daha önceki gün başlamıştı ve sessizce çalışıyordu, Amilia bunu takdir ediyordu. Amilia başını sallayarak onu içeri davet etti ve hizmetçi, kapıya çarpmamaya özen göstererek, kovası, paspası ve temizlik aletleriyle sessizce içeri girdi.

Amilia, kalede hizmetçi olarak çalıştığı günleri hatırladı. Mutfak çalışanı olarak odaları nadiren temizlerdi, ancak ara sıra hasta bir oda hizmetçisinin yerine geçmek zorunda kalırdı. Soyluların bulunduğu odalarda çalışmaktan nefret ederdi. Bu onu her zaman utangaç ve korkak yapardı. Ne yapabileceklerini asla tahmin edemezdi. Bir dakika önce dostça davranıyor gibi görünebilirlerdi. Bir dakika sonra

sizi kırbaçlatmak için çağırabilirlerdi. Amilia, onların nasıl bu kadar kaprisli ve zalim olabildiklerini hiç anlamamıştı.

Kızın işine koyulmasını izledi. Hizmetçi, ellerinin ve dizlerinin üzerinde, bir fırça ile yeri fırçalıyordu, üniformasının eteği sabunlu suyla ıslanmıştı. Amilia'nın ilgilenmesi gereken bir yığın soru vardı, ama hizmetçi onun dikkatini dağıttı. Kızın varlığını fark etmemekten suçluluk duyuyordu. Kaba davranmış gibi hissediyordu.

Onunla konuşmalıyım. Amilia bunu düşünürken bile, bunun bir hata olacağını biliyordu. Bu yeni kız onu bir asilzade, imparatoriçenin baş imparatorluk sekreteri olarak görüyordu ve Amilia ona sadece *günaydın* dese bile korkudan titrerdi.

Amilia'dan belki birkaç yaş büyük olan kız, ince ve güzeldi, ancak kıyafetinden dolayı pek bir şey anlaşılmıyordu. Bol bir elbise ve kanvas önlük giymişti, vücudu gizlenmişti, kıvrımların altında bir gizem kaybolmuştu. Aptal ya da hırslı olanlar dışında tüm hizmetçi kızlar bu tarzı benimsemişti. İstediklerini alanların salonlarında çalışırken, dikkat çekmemek en iyisiydi.

Amilia, kızın evli olup olmadığını anlamaya çalıştı. Modina'nın konuşmasından sonra, hizmetçilerin kaleden ayrılma yasağı kaldırılmıştı ve hizmetçinin şehirde bir ailesi olması mümkündü. Her gece evine gidip gidmediğini merak etti, yoksa Amilia gibi her şeyi ve herkesi bırakıp kalede yaşamaya mı başlamıştı? Muhtemelen birkaç çocuğu vardı; güzel köylü kızları genç yaşta evlenirdi.

Amilia, çalışmak yerine hizmetçiyi izlediği için kendini azarladı, ama kızda bir şey dikkatini çekiyordu. Hareketleri ve başını tutuş şekli tuhaf görünüyordu. Fırçayı suya batırıp zemini silmesini, fırçayı bir ressam gibi bir yandan diğer yana hareket ettirmesini izledi. Suyu etrafa yayıyordu ama yüzeydeki kiri temizlemek için pek bir şey yapmıyordu. Edith Mon bunun için onu kırbaçlayacaktı. Müdire acımasız bir işveren idi. Amilia, daha önemsiz suçlar nedeniyle birçok kez onun kemerinin ucunda kendini bulmuştu. Sırf bu nedenle bile, Amilia zavallı kıza acıyordu. Onun neyle karşı karşıya olduğunu çok iyi biliyordu.

"Burada sana iyi davranıyorlar mı?" Amilia, sessiz kalmaya kararlı olmasına rağmen, kendini bu soruyu sorarken buldu.

Kız başını kaldırıp odaya bakındı. "Evet, sana," diye onu teselli etti Amilia.

"Evet, hanımefendi," diye cevapladı hizmetçi, başını kaldırarak.

Bana bakıyor, diye düşündü Amilia, şaşkınlıkla. Unvanı ve baronesle eşdeğer rütbesi olmasına rağmen, Amilia en düşük rütbeli soyluların bakışlarına bile karşılık vermekte zorlanıyordu, ama bu kız ona bakıyordu.

"Değillerse bana söyleyebilirsin. Nasıl bir şey olduğunu bilirim..." Hizmetçinin ona inanmayacağını fark edince sözünü kesti. "Yeni hizmetçilerin diğerleri tarafından ezilip küçümsenebileceğini anlıyorum."

"Ben gayet iyi anlaşıyorum, hanımefendi," dedi.

Amilia, onu rahatlatmak için gülümsedi. "Öyle olmadığını ima etmek istemedim. Senden çok memnunum. Sadece yeni bir yerde işe başladığında bazen zor olabileceğini biliyorum. Sorun yaşarsan sana yardım edebileceğimi bilmeni isterim."

"Teşekkür ederim," dedi, ama Amilia sesinde şüphe duyduğunu fark etti.

Soylu birinin zorbalık yapan akranlarına karşı yardım teklifinde bulunması, kız için muhtemelen şok ediciydi. Amilia'nın yerinde olsaydı, bunu bir tür tuzak, belki de başkalarını kötüleyip kötülemediğini görmek için bir test olarak görürdü. Sorunlarını itiraf ederse, soylu onu saraydan kovabilirdi. Amilia, kadın ne kadar nazik davranırsa davranırsın, hiçbir koşulda bir soyluya hiçbir şeyi itiraf etmezdi.

Amilia anında kendini aptal hissetti. Soylular ve halk arasında bir ayrım vardı ve iyi ya da kötü, o artık diğer tarafta yer alıyordu. İkisini ayıran bu ayrım, onun silip atamayacağı kadar köklüydü. Zavallı kızı daha fazla eziyet etmekten vazgeçip işine dönmeye karar verdi. Ancak tam o sırada hizmetçi fırçayı bırakıp ayağa kalktı.

"Siz Leydi Amilia'sınız, değil mi?"

"Evet," diye cevapladı, bu ani cüretkarlığa şaşırarak. "Siz imparatoriçenin baş sekreterisiniz, değil mi?"

"Ne kadar bilgilisiniz. Etrafı öğreniyor olmanız iyi. Benim anlamam epey zaman almıştı..."

"O nasıl?"

Amilia tereddüt etti. Konuşmayı kesmek çok uygunsuzdu ve Ekselansları hakkında bu kadar açıkça soru sormak inanılmaz derecede cüretkârdı. Ancak Amilia, Modina'nın iyiliği için gösterdiği ilgiden etkilendi. Belki de bu kız, soylularla etkileşime alışkın değildi. Muhtemelen, hiç soylu misafir görmemiş, izole bir köyden gelmişti. Amilia'nın bakışlarını rahatsız edici bir şekilde tutması, uygun sosyal görgü kurallarına aşina olmadığını gösteriyordu

Edith Mon, ona bu dersleri öğretmek için hiç vakit kaybetmeyecekti.

"O iyi," diye cevapladı Amilia. Sonra, alışkanlık olarak, "Hastaydı ve hala hasta, ama her gün daha iyiye gidiyor," diye ekledi.

"Onu hiç görmüyorum," diye devam etti hizmetçi. "Sizi, şansölyeyi, naip ve saray görevlilerini gördüm, ama onu salonlarda veya ziyafet masasında hiç görmedim."

"Mahremiyetine çok önem veriyor. Herkesin imparatoriçeyle vakit geçirmek istediğini anlamalısın."

"Sanırım gizli geçitleri kullanarak dolaşıyor?"

"Gizli geçitler mi?" Amilia, bu kızın hayal gücüne gülerek, "Hayır, gizli geçitleri kullanmıyor" dedi.

"Ama bu sarayın çok eski olduğunu ve her türlü gizli yere giden gizli merdivenler ve koridorlarla dolu olduğunu duydum. Bu doğru mu?"

"Bununla ilgili hiçbir şey bilmiyorum," diye cevapladı Amilia. "Bu fikir nereden geldi?"

Hizmetçi utançla hemen elini ağzına götürdü. Gözleri itaatkar bir şekilde yere indi. "Affedin beni, hanımefendi. Bu kadar küstah olmak istemedim. Şimdi işime döneceğim."

"Önemli değil," diye cevapladı Amilia, hizmetçi fırçasını tekrar boyaya batırırken. "Adın ne, canım?"

"Ella, hanımefendi," diye cevapladı hizmetçi, duraksamadan ve başını kaldırmadan.

"Peki Ella, sorunların veya başka soruların olursa, benimle konuşabilirsin."

"Teşekkür ederim, hanımefendi. Çok nazıksınız."

Amilia kendi işine geri döndü ve hizmetçiye kendi işine bıraktı. Kısa bir süre sonra hizmetçi işini bitirip eşyalarını toplayarak ayrıldı.

"Hoşça kal, Ella," dedi Amilia.

Hizmetçi, adının anılmasına gülümsedi ve minnetle başını salladı. Ella odadan çıkarken, Amilia onun elindeki kova sapını ve paspası tutan ellerine baktı ve uzun tırnaklarını görünce şaşırdı. Ella onun bakışını fark etti, tırnaklarını gizlemek için ellerini değiştirdi ve hemen odadan çıktı.

Amilia bir süre onun arkasından baktı ve çalışan bir kızın nasıl bu kadar güzel tırnaklar yetiştirebildiğini merak etti. Bu düşüncüyü kafasından silip mektuplarına geri döndü.

"Onların farkına varacaklarını biliyorsun," dedi Amilia, terzinin Modina'nın ölçülerini alıp odadan çıkmasından sonra.

Baş sekreter imparatoriçenin yatak odasında dolaşarak ortalığı topladı. Modina, odaya giren tek güneş ışığı alan dar pencerenin altında oturuyordu. Amilia onu en sık burada bulurdu. Saatlerce orada oturur, dışarıyı seyrederek bulutları ve kuşları izlerdi. Onun ulaşamayacağı bir dünyayı özlediğini her gördüğünde Amilia'nın kalbi biraz kırılırdı.

İmparatoriçe, Amilia'nın yorumuna hiçbir tepki göstermedi. Bir önceki günkü berraklığı kaybolmuştu. Ancak imparatoriçe onu duymuştu. Artık bundan emindi.

"Onlar aptal değil," diye devam etti, yastığı kabartırken. "Dünkü konuşman ve memurla olan olaydan sonra, bence bu sadece an meselesi. Odanda kalıp bu işi bana bırakman daha akıllıca olurdu."

"O seni dinlemeyecekti." İmparatoriçe konuştu. Amilia yastığı düşürdü.

Mümkün olduğunca rahat bir şekilde dönerek, omzunun üzerinden Modina'ya bir bakış attı ve onun hala geleneksel belirsiz ve uzak ifadesiyle pencereden dışarı baktığını gördü. Amilia yavaşça yastığı aldı ve düzeltmeye devam etti. Sonra cesaretini toplayarak, "Biraz zaman alabilirdi, ama onu bize malzeme sağlamaya ikna edebileceğime eminim," dedi.

Amilia nefesini tutarak dinledi. Sessizlik.

Tam da bunun nadir görülen mantıklı konuşmalarından biri olduğuna emin olduğu anda, Modina tekrar konuştu. "O sana asla boyun eğmezdi. Ondan korkuyorsun ve o bunu biliyor."

"Sen korkmuyorsun?"

Yine sessizlik. Amilia bekledi.

"Artık hiçbir şeyden korkmuyorum," diye cevapladı imparatoriçe sonunda, sesi uzak ve zayıftı.

"Korkmuyorsun belki, ama pencereyi kaldırırlarsa bu seni rahatsız eder."

"Evet," dedi Modina basitçe.

Amilia, imparatoriçenin gözlerini kapatıp yüzünü güneş ışığına çevirmesini izledi.

"Saldur senin maskaralığını keşfederse, bir yıldan fazla bir süredir deli gibi davranıp hükümdarları yanılttığını düşünürse, seni zarar veremeyeceğin bir yere kapatmak için korkutabilir. Seni karanlık bir deliğe atıp orada bırakabilirler."

"Biliyorum," dedi Modina, gözleri hala kapalı ve başı yukarı doğru eğik. Gün ışığına dalmış, neredeyse parıldıyor gibi görünüyordu. "Ama sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim."

Amilia bu sözleri anlamak için bir an durakladı. Sözleri açıkça duymuştu, ama anlamları o kadar beklenmedikti ki, farkında olmadan yatağa oturdu. Geriye dönüp düşündüğünde, bu çok açık olmalıydı, ama o ana kadar Modina'nın ne yaptığını anlamamıştı. İmparatoriçenin konuşması Amilia'nın yararına olmuştu — Ethelred ve Saldur'un onu ortadan kaldırmasını veya öldürmesini engellemek için. Amilia için bu kadar çaba gösteren çok az insan vardı. Çılgın imparatoriçe Modina'nın bu şekilde kendini tehlikeye attığı düşüncesi hayal bile edilemezdi. Böyle bir olay, rüzgârın ona uygun şekilde yön değiştirmesi ya da güneşin parlamak için ondan izin istemesi kadar olasıydı.

"Teşekkür ederim," diyebilirdi sadece. Modina'nın yanında ilk kez kendini garip hissetti. "Ben gidiyorum."

Kapıya doğru yöneldi. Eli kapı koluna dokunduğunda Modina tekrar konuştu.

"Bu tamamen rol değil, biliyorsun."

Regent'in ofisinde bekleyen Amilia, bayanlarla yaptığı görüşmede ve o sabahki adanma töreninde tek kelime bile duymadığını fark etti. Modina ile yaptığı konuşma, hatta Modina ile gerçekten bir konuşma yapmış olması gerçeği karşısında şaşkına dönmüş olan Amilia, başka hiçbir şeyi algılayamadı. Ancak Saldur geldiği anda dikkati dağınıklığı bir anda kaybordu.

Naip, her zamanki gibi, mor ve siyah renkli zarif cüppesi ve pelerinleriyle heybetli görünüyordu. Beyaz saçları ve çizgili yüzü ona büyükbaba görünümü veriyordu, ama gözlerinde hiç sıcaklık yoktu.

"İyi günler, Amilia," dedi, yanından geçip masasına oturdu. Naibin ofisi son derece lüks ve gösterişliydi. Onunkinden on kat daha büyük olan ofis, zarif bir dekora sahipti. Cilalı parke zemini ince desenli bir halı kaplıyordu ve kanepeler ile koltukların yanında çok sayıda sehpa bulunuyordu. Bir masanın üzerinde özenle oyulmuş bir satranç takımı duruyordu. Şömine, ince işlenmiş mermerden yapılmış etkileyici genişlikte bir ocaktı. Raflarda

ve kalın kitaplar vardı. Kitaplıklarla pencereler arasındaki boşluklarda dini temalı tablolar diziliyordu. Birinde Maribor'un Novron'u mesnetmesi sahnesi resmedilmişti. Saldur'un oturduğu devasa masa, parlak bir cilaya sahip koyu maun ağacından yapılmıştı ve üzerinde taze çiçeklerden oluşan bir buket duruyordu. Tüm ofis, Amilia'nın daha önce sadece bir kez, bir katedrali ziyaret ettiğinde kokladığı türden, baş döndürücü bir tutsu kokusuyla doluydu.

"Ekselansları," diye cevapladı Amilia saygıyla. "Otur, canım," dedi Saldur.

Amilia bir sandalye buldu ve mekanik bir hareketle oturdu. Vücudundaki her kas gergindi. Keşke Modina o sabah onunla konuşmasaydı, o zaman gerçekten bilgisizliğini savunabilirdi. Amilia yalan söylemede iyi değildi ve kendisine ve imparatoriçeye en az cezayı alabilmek için Saldur'un sorgusuna nasıl cevap vermesi gerektiğini bilmiyordu. Saldur konuşmaya başladığında, ne söyleyeceğini hâlâ tartışıyordu.

"Sana bir haberim var," dedi, ellerini masanın üzerinde birleştirip öne doğru eğilerek. "Birkaç hafta boyunca kamuoyuna açıklanmayacak, ama hazırlıklara başlayabilmen için şimdiden bilmen gerekiyor. Ben duyurana kadar bunu kendine saklamamı istiyorum, anladın mı?"

Amilia anladığını belirtircesine başını salladı.

"Neredeyse dört ay sonra, Kış Bayramı kutlamaları sırasında Modina, Regent Ethelred ile evlenecek. Bu olayın önemini sana anlatmama gerek olduğunu sanmıyorum. Patrik bizzat töreni gerçekleştirmek için gelecek. Tüm gözler bu saraya... ve imparatoriçeye çevrilecek."

Amilia hiçbir şey söylemedi ve zar zor bir kez daha hafifçe başını salladı.

"Hiçbir utanç verici olayın yaşanmamasını sağlamak senin sorumluluğunda. Bugüne kadar yaptığın işlerden çok memnunum ve bu nedenle sana daha da başarılı olman için bir fırsat veriyorum. Törenin düzenlenmesinden *seni* sorumlu tutuyorum. Konuk listesini hazırlamak ve davetiyeleri hazırlamak senin sorumluluğunda olacak. Bunun için lord chamberlain'den yardım al. Ayrıca yemekler için saray aşçılarıyla koordinasyon sağlaman gerekecek. Baş aşçı ile iyi bir ilişkin olduğunu biliyorum, değil mi?"

Kadın bir kez daha başını salladı.

"Harika. Dekorasyonlar, eğlence programları olmalı; müzik kesinlikle olmalı, belki bir sihirbaz veya akrobatlar grubu da olabilir. Tören burada, büyük salonda yapılacak. Bu, işleri senin için biraz kolaylaştıracaktır

. Ayrıca imparatoriçeye yakışır bir gelinlik yaptırmanız gerekecek." Yüzündeki gerginliği gören Saldur, "Rahatla Amilia, bu sefer ondan sadece iki kelime söylemesini istemen gerekiyor... Evet, *kabul ediyorum.*"

BÖLÜM 6

ZÜMRÜT FIRTINA

Gemi bir kez daha sallandığında Hadrian tökezledi ve başını tavandaki kirişe çarpmak üzereydi. Bu, o gün üçüncü kez olacaktı. *Zümrüt Fırtına'nın* alt güverteleri, baş mesafesi ve ışık açısından oldukça yetersizdi. Deniz sandıkları, çamaşır torbaları, kaba tahta banklar, iplerle sallanan masalar ve yaklaşık yüz otuz adamdan oluşan bir engel parkuru, yatak güvertesine sıkışmış durumdaydı. Hadrian, çoğu uyuyan ve Hadrian'ın kafasını neredeyse çatlatacağı aynı kalın ahşap kirişlere asılı hamaklarda sallanan sancak tarafındaki nöbetçilerin çoğunu atlatarak kış tarafına doğru ilerledi. Hadrian'ı sendeletmeye neden olan tek şey gemideki dağınıklık ve sallantı değildi. Gün batımından beri mide bulantısı hissediyordu.

Emerald Storm yaklaşık on beş saattir denizdeydi ve gemide yaşamın gizemi yavaş yavaş ortaya çıkıyordu. Hadrian, profesyonel askerlerle uzun yıllar geçirmiş ve ordunun her kolunun kendi jargonuna, geleneklerine ve kendine özgü özelliklerine sahip olduğunu fark etmişti, ancak hiç gemiye ayak basmamıştı. Sadece iki şeyden emin olabileceğini biliyordu: öğrenmesi gereken çok şey vardı ve bunu yapmak için çok az zamanı vardı.

Zaten birkaç önemli bilgiyi öğrenmişti, örneğin tuvalet ihtiyacını nerede gidereceği gibi. Bu, onun için sürpriz bir şekilde geminin baş kısmındaydı. Bu, tehlikeli bir deneyimdi, çünkü pruva ucunun dibinde denizin üzerinde asılı kalması gerekiyordu. Bu, denizciler için ikinci bir doğa olabilir ve Royce için kolay olabilir, ancak Hadrian'ı duraksatıyordu.

Bir başka çok yararlı keşif ise komuta zinciri hakkında yüzeysel bir anlayış kazanmasıydı. Hadrian, subayların —çoğu asilzade olan —yetenekli zanaatkarlar olduğunu ve genel denizcilerden daha yüksek rütbeli olduklarını belirledi, ancak bu geniş sınıfların içinde alt sınıflar olduğunu da anlayabildi.

Farklı subay rütbeleri ve daha da ince kıdem, nüfuz ve yetki düzeyleri vardı. İlk gününde böylesine karmaşık bir hiyerarşiyi çözmeyi bekleyemezdi, ancak gemicilerin işlerini yaptıklarından emin olmakla görevli olanların gemici başı ve yardımcıları olduğunu belirlemeyi başardı. Kısa ip kırbaçlarıyla oldukça ikna ediciydiler ve mürettebata her zaman dikkatle göz kulak oluyorlardı. Bu nedenle, Hadrian'ın gözlemlediği kişiler onlardı.

Geminin mürettebatı iki nöbetçi gruba ayrılmıştı. Bir grup gemide çalışırken, diğeri dinleniyor, uyuyor veya yemek yiyordu. Teğmen Bishop, Royce'u ana direğe atanan sancak nöbetçisi olarak görevlendirmişti. Görevi, orta direğin halatlarını çalıştırmaktı. Bu görevle, gemici Bristol Bennet ve üç arkadaşının emrine girmişti. Hadrian, daha önce de benzerlerini görmüştü. Sarhoşlar, serseriler ve haydutlar, karada hiçbir zaman önemli bir yere gelemeyeceklerdi, ama gemide güç ve statüye sahiptiler. Başkalarına gördükleri kötü muameleyi ödeşme şansı, onları acımasız ve cezalandırmaya hazır hale getirmişti. Hadrian hala nöbet görevini öğrenmeyi bekliyordu, ama Royce'un kiyle aynı olmasını umuyordu.

Şimdiye kadar şanslıydı. Bu, denize açıldıkları ilk gün olduğu için, yemek hazırlamak, limanda kaldıkları süre boyunca aldıkları taze yiyecekleri masaya koymaktan ibaretti. Meyve, taze ekmek ve tuzlu etler, pişirmeye gerek kalmadan dağıtıldı. Sonuç olarak, Hadrian'ın yetenekleri henüz sınanmamıştı, ama zaman daralıyordu. Elbette yemek pişirmeyi biliyordu. Yıllardır kamp ateşi dışında pek bir şey kullanmadan yemek hazırlamıştı, ama bunlar çoğunlukla kendisi ve Royce içindi. Bütün gemi mürettebatı için yemek pişirmeyi bilmiyordu. Tam olarak ne beklediklerini öğrenmek için Wyatt'ı bulma umuduyla dolaşmaya başladı.

"Melengar Prensesi şimdi orada hüküm sürüyor," diye bir genç delikanlının söylediğini duydu Hadrian.

On altı yaşından fazla görünmüyordu. İnce bıyıkları, güneşte koyulaşmış çilleri ve siyah bir kordonla bağladığı kısa at kuyruğu dışında kase şeklinde kesilmiş kıvrık saçları olan, serseri bir çocuktü. Wyatt, Grady ve birkaç başka adamla birlikte, bakır bir plakanın ortasına erimiş bir mumla aydınlatılan sallanan bir masanın etrafında oturuyordu. Kart oynuyorlardı ve attıkları dev gölgeler Hadrian'ın yaklaşmasını daha da zorlaştırıyordu.

"O Ratibor'u yönetmiyor. O belediye başkanı," dedi Wyatt, kartını önündeki desteye koyarken çocuğu düzeltti.

"Aradaki fark ne?" "O atandı, evlat."

"Bu ne demek?" diye sordu çocuk, hangi kartı oynayacağına karar vermeye çalışırken, elini göğsüne o kadar sıkı bastırıyordu ki kartları kendisi bile zar zor görebiliyordu.

"Bu, onun görevi devralmadığı anlamına gelir. Şehir halkı, işleri yönetmesini *istedi*."

"Ama yine de insanları idam edebilir, değil mi?" "Sanırım."

"Bana bir hükümdar gibi geliyor." Geniş bir gülümsemeye, çocuk şaşırtıcı derecede iyi bir hamle olduğunu düşündüğünü belirten bir kart koydu.

"Ratibor halkı aptalın teki gibi görünüyor," dedi Grady sert bir sesle. Yüzündeki ifade, çocuğun attığı karta duyduğu rahatsızlığı ele veriyordu. "Sonunda boyunduruktan kurtuldular ve hemen yenisini istediler."

"Grady!" dedi başında beyaz bir mendil olan bir adam. "Ben Ratibor'luyum, seni ahmak!"

"Aynen öyle! Benim haklı olduğumu kanıtladığın için teşekkürler, Bernie," dedi Grady ve oyununu masaya o kadar sert vurdu ki, etrafındaki denizciler hamaklarında inlediler. Grady kendi şakasına güldü ve masadakiler, Ratibor'lu Bernie hariç, iyi niyetle kıkırdadılar.

"Hadrian!" Wyatt, yeni aşçı sarhoş gibi sendeleyerek onlara yaklaşırken onu sıcak bir şekilde selamladı. "Az önce karadaki olaylardan bahsediyorduk. Bu zavallı adamların çoğu bir yıldan fazladır karaya çıkmamış ve biz de onlara savaşla ilgili haberleri aktarıyorduk."

"Savaşın varlığından bile haberdar olmadığımız için, bu çok ilginçti," dedi Grady, öfkelenmiş gibi davranarak.

"Ama biz limandaydık," dedi Hadrian. "Ben öyle düşünürdüm

"Bu hiçbir şey ifade etmez," dedi diğer adamlardan biri. Neredeyse hiç saçı ve dişi kalmamış olan adam, masadaki ve muhtemelen gemideki en yaşlı kişi gibi görünüyordu. Mum ışığında parıldayan gümüş bir küpe ve ön kolunu saran bir denizkızı dövmesi vardı. O da başında beyaz bir fular takıyordu. "Bu mürettebatın çoğu zorla askere alınmış. Kaptan, limanda karaya ayak basmalarına izin verse deli olur. O ve Bay Bishop, gemiyi idare edecek tek kişiler olurlar!"

Bu sözler bir kahkaha tufanına yol açtı ve uyumaya çalışanlardan sinirli homurtular yükseldi.

"Çok iyi görünmüyorsun," dedi Wyatt, Hadrian'a.

Hadrian üzgün bir şekilde başını salladı. "Uzun zamandır gemiye binmemiştim. *Fırtına* her zaman bu kadar şiddetli mi?"

"Hmm?" Wyatt ona bir bakış attı, sonra güldü. "Bu mu? Bu hiçbir şey. Bir iki gün içinde farkına bile varmayacaksın." Masadaki bir sonraki adamın kartını oynamasını izledi. "Hâlâ boğazdayız. Açık denize çıkana kadar bekle. Otursan iyi olur. Terliyorsun."

Hadrian yüzüne dokundu ve nemi hissetti. "Tuhaf, ben daha çok üşüyorum."

"Otur," dedi Wyatt. "Poe, ona senin yerini ver."

"Neden ben?" diye sordu genç çocuk, kırılmış bir şekilde.

"Çünkü ben öyle dedim." Poe'nun yüzündeki ifade, sınırlı sayıdaki yerlerden birini vermek için bunun yeterli olmadığını gösteriyordu. "Ve çünkü ben çarkçıbaşı, sen ise denizcisin, ama daha da önemlisi, Bay Bishop seni aşçının yardımcısı olarak atadı."

"Öyle mi?" diye sordu Poe ve gözlerini kırıştırarak yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Tebrikler," dedi Wyatt. "Şimdi, yeni patronuna iyi bir izlenim bırakmak ve kışını kaldırmak isteyebilirsin!"

Çocuk hemen ayağa kalktı ve görünmez bir toz beziyle tezgahı temizliyormuş gibi yaptı. "Önden buyurun efendim!" dedi abartılı bir reveransla.

"Yemek pişirmeyi biliyor mu?" diye şüpheyle sordu Hadrian, koltuğa otururken.

"Tabii ki, tabii ki!" diye coşkuyla cevapladı Poe. "Çok şey biliyorum. Bekle de gör."

Sana göstereceğim."

"İyi, henüz yemekle uğraşacak havamda değilim." Hadrian başını ellerinin arasına gömdü. Wyatt'ın yanındaki yaşlı adam kartını masaya attı ve tüm grup acı içinde inledi.

"Seni lanet olası piç, Drew!" Grady ona bağırdı ve kalan kartlarını yığına attı. Diğerleri de aynısını yaptı.

Drew, sararmış dişlerini göstererek sırttı ve küçük gümüş yığını topladı. "Benim için bu kadar, çocuklar. İyi geceler."

"İyi geceler, Drew, seni berbat Lanksteer!" Grady, sanki bir böcekmiş gibi onu kovarak dedi. "Kahvaltıda konuşabiliriz, değil mi?"

"Tabii, Grady," dedi Drew. "Oh, bu aklıma bir şey getirdi. Bu gece üst yelkeni indirirken çok komik bir şey duydum. Boynuzu bulmaya yardım etmesi için bir yolcu alacağız. Bu karacılar ne kadar aptal?"

Sharon'daki en bilinen nokta! Neyse, kahvaltıda bana hatırlat, sana anlatayım. Gerçekten çok komik. İyi geceler."

Diğer adamların çoğu ayrıldı, geriye sadece Wyatt, Grady, Poe ve Hadrian kaldı.

"Sen de yatmalısın," dedi Wyatt, Poe'ya.

"Yorgun değilim," diye itiraz etti Poe.

"Yorgun olup olmadığınızı sormadım, değil mi?"

"Uyanık kalıp terfimi kutlamak istiyorum."

"Üstüne itaatsizlik ettiğin için seni şikayet etmeden önce git buradan." Poe somurtarak ayaklarını yere vurarak hamakını aramaya gitti.

"Sen de, Grady," dedi Wyatt.

Yaşlı denizci Wyatt'a şüpheyle baktı, sonra eğilip sessizce sordu, "Neden benden kurtulmaya çalışıyorsun, Deminthal?"

"Çünkü senin o çirkin somurtkan yüzünü görmekten bıktım, o yüzden."

"Saçmalık!" diye tısladı. "Yalnız kalıp senin hakkında konuşmak mı istiyorsun?"

Biliyorsun, değil mi? İkiniz de bu işin içindesiniz. Anlıyorum, Royce denen adam da bu işin içinde. Kaç tane daha var, Wyatt? Bir tane daha sığar mı? Kavgada oldukça iyiyimdir.

"Kapa çeneni Grady," dedi Wyatt. "Böyle konuşursan asılabilirsin."

"Tamam, tamam," dedi Grady, ellerini kaldırarak. "Sadece bilmeni istedim

" dedi. Ayağa kalktı ve kendi hamakına doğru yürüdü, omzunun üzerinden birkaç kez geriye bakarak, sallanan adamların ormanında kaybolana kadar.

"O da neydi öyle?" Hadrian, Grady'nin uzaklaşan silüetine başparmağıyla işaret ederek sordu.

"Bilmiyorum," diye cevapladı Wyatt. "Her gemide isyan çıkarmak isteyen bir denizci vardır. Grady, *Emerald Storm'un denizcisi* gibi görünüyor. Gemiye bindiğinden beri bir komplo olduğunu düşünüyor, bence bunun sebebi çoğunlukla komplo olmasını istemesi. Grady'nin otoriteyle sorunları var." Wyatt, dağınık kartları bir yığın halinde toplamaya başladı. "Peki, senin hikayen nedir?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Hadrian.

"Sen ve Royce neden buradasınız? Sizi gemiye almak için kendimi tehlikeye attım. Nedenini bilmeye hakkım var bence."

"Bizi gemiye borçlarını ödemek için aldığınızı sanıyordum."

"Doğru, ama yine de neden *Storm'a* katılmak istediğinizi merak ediyorum."

"Daha güvenli bir iş arıyoruz ve denizciliği denemeye karar verdik," dedi Hadrian. Wyatt'ın yüzünden bunu yutmadığını anlayabiliyordun. "Bir iş yapıyoruz, ama daha fazlasını söyleyemem."

"Gizli kargo ile bir ilgisi var mı?"

Hadrian gözlerini kırptı. "Mümkün. Gizli kargo *nedir*?"

"Silahlar. Çelik kılıçlar, ağır kalkanlar, imparatorluk yapımı tatar yayları, zırhlar... Büyük bir orduyu donatmaya yetecek kadar. Son dakikada gemiye yüklendi, denize açılmadan hemen önce, gece yarısı."

"İlginç," diye düşündü Hadrian. "Nereye gittiğimizi biliyor musun?"

"Hayır, ama bu olağandışı bir durum değil. Kaptanlar genellikle bu bilgiyi

kendilerine saklarlar ve Kaptan Seward bunu benimle bile paylaşmıyor... ve ben de geminin çarkçısıyım."

"Çarkçısı mı? Sen dümençi sanıyordum." "Sanırım orduda görev yapmışsın, değil mi?" "Birkaç kez, ve çarkçısı ikmal subayıdır."

"Ama denizde, çarkçı gemiyi yönlendirir ve dediğim gibi, kaptan bana nereye gittiğimizi bile söylemedi." Wyatt dalgın dalgın kartları karıştırdı. "Yani, geminin nereye gittiğini bilmiyorsun ve yükün ne olduğunu da bilmiyordun. Bu iş hakkında pek fazla bilgi verilmedi, değil mi?"

"Peki ya sen?" Hadrian durumu tersine çevirdi. "Sen burada ne yapıyorsun?"

"Geçimimi sağlamak için çalıştığımı söyleyebilirim ve bu benim için mantıklı olur, ama senin gibi ben de cevaplar arıyorum."

"Neye?"

"Kızımın nerede olduğuna." Wyatt bir an durdu, gözleri muma kaydı. "Allie bir hafta önce kaçırıldı. Ben iş arıyordum ve ben yokken, Imps onu kaçırdı."

"Kaçırdılar mı? Neden?"

Wyatt sesini alçaltarak konuştu. "Allie yarı elf ve Yeni İmparatorluk onların türünü pek sevmez. Yeni bir yasa uyarınca, elf kanı taşıyan herkes tutuklanabilir. Onları toplayıp gemilere bindiriyorlar, ama kimse bana onları nereye götürdüklerini söylemiyor. Bu yüzden buradayım."

"Peki bu geminin de aynı yere gideceğini nereden biliyorsun?"

"Henüz güverte altındaki ambarlara inmedin galiba?" Bir saniye durakladıktan sonra ekledi: "Orası geminin su hattının altındaki en alt kısmı. Geminin erzakları, keçiler, tavuklar ve inekler gibi hayvanlar da orada tutulur."

Görevli denizciler, sintineyi pompalamakla yükümlüdür. Sızan deniz suyu ile karışan gübre nedeniyle bu çok zor bir iştir. Ayrıca şu anda yüzün üzerinde elf, bu alanın yarısı kadar bir alanda zincirlenmiş durumda."

Hadrian bu düşünceye yüzünü buruşturarak başını salladı.

"Sen ve Royce, kızım yüzünden bir keresinde bana izin vermiştiniz. Neden?"

"Bu Royce'un kararıydı. Bunu onunla konuşmalısın. Ama bir süreliğine bunu yapmazdım. O benden daha hasta. Onu hiç bu kadar mutsuz görmemiştim ve bu deniz işi onu sinirli yapıyor. Yani, her zamankinden daha sinirli."

Wyatt başını salladı. "Kızım da suda aynı şekilde. Zavallı şey, sanki bir parça odun parçası üzerinde duran bir kedi gibi. Sallanmaya alışması çok uzun sürüyor." Bir an durdu ve mumu seyretti.

"Onu bulacağından eminim, merak etme." Hadrian etrafındaki adamlara bakıp sesini fısıltıya indirdi. "Yaptığımız iş önemli ve dikkatimizin dağılmasına izin veremeyiz, ama durum gerektirirse elimizden gelen her türlü yardımı yaparız. İçimden bir ses Royce'u ikna etmekte zorlanmayacağımı söylüyor."

Hadrian midesinde bir kez daha mide bulantısı hissetti. Yüzü, içindeki ızdırabı ele vermiş olmalıydı.

"Endişelenme. Deniz tutması genellikle sadece üç gün sürer," dedi Wyatt, kartları göğüs cebine koyarken. "Ondan sonra ikiniz de iyi olacaksınız."

"O kadar süre gemide kalabilirsek tabii. Gemi aşçılığı hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Wyatt gülümsedi. "Merak etme. Ben hallederim. Poe işin çoğunu yapacak. Genç görüldüğünü biliyorum, ama seni şaşırtacak."

"Peki, nasıl oluyor da bir yardımcım oluyor?"

"Gemi aşçısı olarak, astsubay rütbesine sahip olacaksın. Ama fazla heyecanlanma. Hala gemiciler ve yardımcılarının emrinde olacaksın, ama bu sana sıradan denizci Poe'nun hizmetlerini sağlar. Ayrıca nöbetlerden de muaf olursun. Bu, geminin yemekleri zamanında servis edildiği sürece, geri kalan zamanın sana ait olduğu anlamına gelir. Bilmen gereken şey, kahvaltının ön nöbetin ilk zil sesiyle birlikte servis edildiği." Wyatt durakladı. "Bu, güneş ufukta doğduktan hemen sonra sekiz zil çaldıktan sonra tek bir zil sesini ilk kez duyacağın zamandır."

“Öyleyse Poe'ya orta nöbetten kısa bir süre sonra mutfak ateşini yakmasını söyle. O ne zaman olduğunu bilir. Ona skillygalee yapmasını söyle, yani yulaf lapası. Bisküvileri de unutma. Bisküviler her öğünde servis edilir. Sekiz çan çaldığında, adamlar kahvaltıya çağrılır. Her yemekhane sana bir yemekhane çocuğu ile birlikte, tahta kova gibi bir şey gönderir. Senin görevin yemeği dağıtmak olacaktır. Poe'ya çay da hazırlat. Adamlar akşam yemeğinde ve akşam yemeğinde bira ve rom içerler, ama kahvaltıda içmezler ve gemide kimse sade su içmeyi göze almaz.”

"Risk mi?"

"Su, geminin uzun bir yolculukta olması durumunda aylarca, hatta yıllarca fiçılarda durur. Kokuşur. Çay ve kahve kaynatıldığı ve biraz tadı olduğu için sorun olmaz. Ancak kahve pahalıdır ve subaylara ayrılmıştır. Mürettebat ve subay adayları önce yemek yer. Bundan sonra, subayların aşçısı Basil gelip teğmenler ve kaptan için yemek hazırlar. Onun yoluna çıkma.

"Akşam yemeği için haşlanmış domuz eti yap. Basil ayrıldıktan hemen sonra Poe'ya haşlamaya başlamasını söyle. Tuzlanmış et, kalın bir yağ tabakası çıkarır. Bunun yarısı, donanımı yağlamak için üst düzey kaptanlara gider. Diğer yarısını sen saklayabilirsin. Bir sonraki limanda yağ tüccarlarına satıp biraz para kazanabilirsin, ama adamlara verme. Verirsen popüler olursun, ama onlara iskorbüt hastalığı bulaştırırsın ve kaptan bundan hoşlanmaz. Poe'ya biraz sebze haşlamasını ve bunları güveç olarak servis etmesini söyle, bisküvileri de unutma."

"Yani Poe'ya ne yapacağını söyleyeceğim ve servis edeceğim, ama aslında yemek yapmayacağım mı?"

Wyatt gülümsedi. "Bu, astsubay olmanın avantajı. Ne yazık ki, sadece denizci maaşı alıyorsun. Akşam yemeği için, öğle yemeğinden kalanları, grog ve tabii ki bisküvileri servis et. Sonra Poe'ya temizlik yaptır ve dediğim gibi, günün geri kalanı sana ait. Kolay geliyor mu?"

"Belki, eğer dik durabilir ve midemin takla atmasını engelleyebilirsem."

"Poe'yu dinle. O sana iyi bakacaktır. Şimdi en iyisi hamakına geri dön. Güven bana, iyi gelir. Oh, ve bil diye söylüyorum, yanılmış olurdun."

"Ne hakkında?" diye sordu Hadrian.

"Yelkenciliğin daha güvenli bir iş olduğunu düşünmek konusunda."

Kaptan "Herkes hazır olsun!" diye bağırdığında hava hala karanlıktı.

Soğuk bir rüzgar esmeye başlamıştı ve şafak sökmeden önceki karanlık saatlerde, hafif bir yağmur güverteye yağarak, Hadrian'ın uykusunun çoğunu kaçıran deniz tutması ızdırabına ıslak bir soğukluk ekledi. Gece boyunca *Emerald Storm*, Niel Adası'nı geçmişti ve şimdi Man Burnu'na yaklaşıyordu. Burun, Avryn Körfezi'nin sonunu ve Sharon Denizi'nin başlangıcını belirleyen tehlikeli bir sığılık idi. Karanlıkta sığılığı görmek zordu, ama sesi çok netti. İleriden, noktaya çarpan dalgaların ritmik, gürleyen patlaması geliyordu.

Geminin güvertesi boşaldı, çünkü gemici ve arkadaşları, her iki nöbetten tüm adamları başlangıç halatlarıyla uyandırarak görev yerlerine yönlendirdiler.

"Gemiyi döndürün!" diye bağırdı kaptan, kış güvertesindeki yerinden. Teğmen Bishop'un heybetli figürü emri tekrarladı, Bay Temple da aynı emri tekrarladı.

"Dümen sola!" diye bağırdı kaptan. Emir bir kez daha güvertede yankılandı. Wyatt geminin büyük dümenini çevirdi.

"Tack ve sheet!" diye bağırdı Teğmen Bishop mürettebata.

Mizana, ana ve ön direklerde diğer teğmenler daha fazla emir bağırdı ve bu emirler gemiciler tarafından pekiştirildi.

Hadrian, karanlıkta ve çiseleyen yağmurda ana güvertede duruyordu, görevinin ne olduğunu, hatta bir görevi olup olmadığını bile bilmiyordu. Sonuçta o bir aşçıydı, ama gerektiğinde güvertede yardım etmesi beklenen bir aşçı bile vardı. Hâlâ kendini hasta hissediyordu, ama Royce daha kötü görünüyordu. Hadrian, iri yarısı bir adam olan gemici Bristol'un, kısa kırıbacını tehditkar bir şekilde sallayarak ona iplere tırmanmasını emrettiğini izledi. Rengi solmuş Royce'un yüzü ve elleri karanlıkta solgun bir şekilde göze çarpıyordu. Gözleri odaklanmamış ve boştu. İsteksizce ana direğin tırmanma halatlarına tırmandı, ancak önceki günkü akrobatik hareketlerini sergilemedi. Bunun yerine, sefil bir şekilde sürünerek tırmandı ve yarı yolda tereddüt etti. Düşecekmiş gibi ıslak halatlarda sallanıyordu. Aşağıdan Bristol ona küfürler yağdırdı, ta ki Royce sonunda tekrar yukarı doğru hareket edene kadar. Hadrian, Royce donanmada ne kadar yükseğe çıkarsa, geminin sallanmasının o kadar belirgin olacağını düşündü. Bu durum, kaygan ıslak halatlar ve soğuk rüzgârla gelen yağmur arasında, arkadaşını kıskanmıyordu.

Birkaç adam yelkenlerin yönünü kontrol eden halatlarla uğraşıyordu, ama diğerleri, onun gibi, boş duruyor, gemicilerin oluşturduğu sıralarda bekliyorlardı. Mürettebatın sessizliğinde belirgin bir gerginlik vardı. Burunların gürültüsü gittikçe daha yüksek ve daha yakın hale geliyordu, dev bir çekiçle vurma sesi ya da bir tanrının kalp atışı gibi geliyordu. Sanki

görünmez dev bir canavarın ağzına körü körüne uçuyor gibiydiler. Hadrian, gerçekte de, sığığa çok yaklaşırlarsa durumun pek farklı olmayacağını düşündü.

Bir şey bekleyen tüm gözler Kaptan Seward'ın silüetini izliyordu. Hadrian, rüzgârın hissi ve yağmurun yönünden geminin döndüğünü anlayabilirdi. Bir zamanlar dolu ve gergin olan yelkenler, pruva rüzgârın yönüne doğru geçerken çırpınmaya başladı ve çöktü.

"Ana yelkeni çekin!" diye bağırdı kaptan aniden ve mürettebat pruva halatlarını ve destekleri çözdü.

Bu hareketleri gören Hadrian, stratejiyi anladı. Tehlikeli noktayı rüzgâr yönünde dönmeye çalışıyorlardı, bu da rüzgârın geminin gövdesini tehlikeli kayalıklara doğru iteceği anlamına geliyordu, onlar ise diğer taraftan rüzgârı yakalamak için yelkenleri yeniden ayarlamaya çalışıyorlardı. Tehlike, manevradan kaynaklanan boş yelkenlerin manevra kabiliyetini kaybetmesinden kaynaklanıyordu. Rüzgâr gemiyi sürüklediğinden, dümen suya karşı itemez ve gemiyi döndüremezdi. Gemi tam olarak dönemezse, rüzgârı tekrar yakalayamayacak ve sığığa sürüklenecekti, bu da tahta gövdeyi yumurta kabuğu gibi parçalayacak ve yükü ve mürettebatı karanlık, öfkeli denize atacaktı.

Hadrian, elindeki ipi tuttu ve birkaç kişiyle birlikte, yelkenleri rüzgarı yakalayabilecekleri şekilde yeniden konumlandırmak için yelken direklerini çevirdi. İp kaygandı ve rüzgar bobini o kadar sert bir şekilde sarsıyordu ki, yelken direklerini güvenli bir şekilde yerine çekmek için tüm halatın gücü gerekiyordu.

Bir başka sağır edici gürültü daha duyuldu ve kırılan su, iskele baş omuzluğunun üzerinde patlayarak gökyüzüne doğru beyaz bir su sıçraması fırlattı. Gemi şimdi hızla dönüyor, köpükten uzaklaşıyor ve kurtulmak için mücadele ediyordu. Baş omuzluğu rüzgardan kurtulur kurtulmaz, kaptanın emrini duydu: "Şimdi! Karşılaşın! Tam yol!"

Sesini neredeyse duyamıyordu, çünkü başka bir güçlü dalga hemen yanlarındaki kayalara çarptı ve *Emerald Storm'un* pruvasını yukarı doğru fırlatarak hepsini sarsan sert bir sarsıntıya neden oldu. Güverte üzerinde Wyatt emri yerine getirdi, dümeni geri çevirdi ve gemi çok fazla dönüp kıcını kayalıklara çarpmadan önce dönüşü kontrol etti.

Yukarıda, Hadrian bir çılgılık duydu.

Başını kaldırıp baktığında, bir adamın ana yelken donanımından düştüğünü gördü. Adamın vücudu, mide bulandırıcı bir sesle on adım öteye düştü. Tüm gözler, güvertede koyu bir leke gibi uzanan adamın vücuduna çevrilmişti, ama kimse yerinden kıpırdamaya cesaret edemiyordu

Hadrian kim olduğunu görmek için gözlerini kısarak baktı. Adam yüzüstü yatıyordu ve loş ışıktaki bir şey anlamak zordu.

Bu Royce mı?

Normalde arkadaşının tırmanma becerilerini asla sorgulamazdı, ama hastalığı, geminin hareketleri ve tecrübesizliği nedeniyle kaymış olması mümkündü.

"Herkes çekin!" Bay Temple, düşen adamı görmezden gelerek bağırdı. Mürettebat yelkenleri ve destekleri çekti ve bir kez daha rüzgarı yakaladı. Yelkenler tamamen açıldı ve Hadrian, gemi bir kez daha ileri fırlayıp dalgalara dalarken ayaklarının altında bir sarsıntı hissetti, şimdi açık denize doğru yöneliyordu.

"Dr. Levy güverteye!" diye bağırdı Bishop.

Hadrian elinden geldiğince çabuk koştu, ama ölen adamın ön kolundaki denizkızı dövmesini görünce aniden durdu.

"Bu Edgar Drew, efendim. O öldü, efendim!" Bristol, düşen adamın yanına diz çökerek güverteye bağırdı.

Birkaç denizci cesedin etrafında toplandı ve ana yelken halatlarına bakarak yukarıya doğru göz attılar, ta ki gemiciler onları görevlerine geri döndürene kadar. Hadrian, Royce'u üst direğin yakınında gördüğünü sandı, ama karanlıkta emin olamadı. Yine de, Drew düştüğünde yakınlarda olmalıydı.

Gemici kalabalığı dağıttı ve Hadrian, bir kez daha görevinden emin olamadan, boş boş durdu. Şafak sökmeye başladı ve donuk gri bir denizin üzerinde, korkunç bir karanlık canavar gibi sallanan ve yuvarlanan donuk gri bir gökyüzü ortaya çıktı.

"Aşçı!" diye keskin bir ses bağırdı.

Hadrian döndüğünde, Poe'dan çok da büyük olmayan, ama subay ceketini ve rütbesini takan genç bir çocuk gördü. Çenesi sıkı, duruşu o kadar sertti ki sanki tahtadan yapılmış gibiydi. Yanakları soğuk gece havasından kızarmış, burnunun ucundan yağmur suyu akıyordu.

"Evet, efendim?" Hadrian, bunun doğru cevap olacağını tahmin ederek cevap verdi.

"Herkesin güvenliğini sağlıyoruz. Sobayı yakıp yemeği hazırlayabilirsin."

Daha iyi bir şey söyleyecek bir şey bulamayan Hadrian, "Emredersiniz, efendim" diye cevap verdi. Mutfağa doğru yöneldi.

"Aşçı!" diye bağırdı genç subay onaylamayan bir tavırla.

Hadrian, askeri eğitiminden hatırladığı kadarıyla olabildiğince keskin bir dönüş yaptı. "Emredersiniz, efendim?" diye bir kez daha cevap verdi, sınırlı kelime dağarcığı nedeniyle kendini biraz aptal hissederek.

"Bana selam vermeyi unuttun," dedi öfkeyle

"Bana selam vermeyi ihmal ettin," dedi öfkeyle. "Seni rapor edeceğim. Adın ne?"

"Hadrian, efendim. Blackwater, efendim."

"Sizi kırbaçlamak zorunda kalsam bile, sizden saygı göreceğim! Anladın mı? Şimdi, selamlamayı görelim."

Hadrian, diğerlerinin yaptığı selamı taklit ederek parmak eklemlerini alnına koydu.

"Daha iyi, denizci. Bir daha böyle bir şey olmasın."

"Emredersiniz, efendim."

Yağmur ve rüzgardan kurtulmak iyi gelmişti ve Poe mutfağa giderken onunla karşılaştı. Çocuk mutfağı iyi biliyordu, Wyatt'ın onu önermesinin sebebi de şüphesiz buydu. Ocağı yaktılar ve Hadrian, Poe'nun sabah yulaf ezmesini pişirmeye başlamasını izledi. Poe, uygun miktarda tereyağı ve esmer şeker ekledi ve Hadrian'dan tadına bakmasını istedi. Adına rağmen, skillygalee şaşırtıcı derecede lezzetliydi. Hadrian, kaya gibi sert olan bisküviler için aynı şeyi söyleyemezdi. Poe onları yapmamıştı. Sadece ekmek odasından, kutularca saklanan yuvarlak taşları getirmişti. Hadrian, yıllarca askerlik yaptığı için karada bilinen hardtack'e aşinaydı. Her yerde bulunan bu bisküviler sonsuza kadar dayanırdı ama asla doyurucu olmazdı. O kadar serttiler ki, yemeden önce çay veya çorbada yumuşatmak gerekiyordu.

Yemek hazırlandığında, yemekhaneden görevliler paylarını almak ve aşığıya taşımak için geldiler.

Hadrian, yemekhanenin görevlisine son porsiyonları taşımada yardım ederek yatak güvertesine girdi. "Lanet olası gösterişçi, ipleri bile tırmanamadı," diyordu Jacob Darning yüksek sesle. Güverte üstündeki adamlar ve astsubaylar, gemideki statülerine uygun olarak masalarda birlikte otururken, diğerleri çuvalların ve sandıkların arasında bakır tabaklarıyla dağınık bir şekilde yatıyordu. Jacob, orta masada mahkeme tutturmuş gibi görünüyordu. Büyük jestlerle konuşurken tüm gözler onun üzerindeydi. Kafasında, ön direk mürettebatındaki herkes gibi parlak mavi bir fular takıyordu.

"Deniz dalgalı ve halatlar ıslak olduğunda durum farklı," diye devam etti Jacob. "O zaman onu zıplarken göremezsiniz."

"Bana korkmuş gibi geldi," diye ekledi gemici Bristol. "Yukarı çıkıp onu tekrar harekete geçirmek için iyice pataklamam gerekeceğini düşündüm."

"Royce iyiydi," dedi, başına beyaz bir fular bağlamış, kalın sarı balina bıyığı olan sıska, sırık gibi bir adam. Hadrian onun adını bilmiyordu ama onu ana direğin kaptanı olarak tanıdı. "Sadece deniz tutmuştu, hepsi bu. Yukarı çıktığında, biraz tuhaf olsa da, üst yelkeni gayet iyi indirdi."

"Onun için istediğin kadar mazeret uydur, Dime," dedi Jacob, parmağını ona doğrultarak, "ama o tuhaf bir adam ve ilk gününde arkadaşının ölümüne neden olması bana biraz şüpheli geliyor."

"Royce'un Drew'u öldürdüğünü mü ima ediyorsun?" diye sordu Dime.

"Hiçbir şey demiyorum, sadece tuhaf olduğunu düşünüyorum, hepsi bu. Tabii ki, orada neler olduğunu sen daha iyi bilirsin, değil mi, Dime?"

"Ben görmedim. Düşüğünde Bernie onunla birlikte üst yelken direğindeydi. Drew'un dikkatsiz davrandığını söylüyor. Ben de daha önce böyle şeyler gördüm. Onun gibi aptallar yelkenlerde şakalaşırlar. Bernie, geminin sığılıktan dolayı sallanmasıyla Drew'un direğe tırmanmaya çalıştığını söylüyor. Ayakları kaydı. Bernie, direğe tutunurken onu yakalamaya çalıştı ama ıslaklık yüzünden kaydı."

"Drew yağmur fırtınasında direğin üzerinde mi yürüyordu?" Jacob güldü. "Olamaz." "Peki Royce tüm bunlar olurken neredeydi?" diye sordu Bristol.

Dime başını salladı. "Bilmiyorum, daha sonra direğin tepesinde görene kadar onu görmedim."

"Bernie dün gece onunla kart oynuyordu, değil mi? Drew'un büyük bir potla ayrıldığını duydum."

"Şimdi Bernie'nin onu öldürdüğünü mü söylüyorsun?" kırmızı fularlı üçüncü bir adam sordu. Hadrian onu daha önce hiç görmemişti ama onun mizana direğinin kaptanı olduğunu tahmin etti, çünkü üst düzey kaptanlar ve gemiciler aynı masada yemek yiyor gibi görünüyordu.

"Hayır, ama aşçı oradaydı ve o ile Royce arkadaşlar, değil mi? Bence..." Jacob, Hadrian'ı görünce sözünü kesti. "Arkadaşının üst düzey kaptan olmasından daha iyi bir aşçı olman çok iyi, yoksa Bay Temple ikinizi de denize atabilir."

Hadrian hiçbir şey söylemedi. Royce'u aradı ama bulamadı, ki bu çok da şaşırtıcı değildi, çünkü arkadaşının yemeklerin yakınında olmak istemeyeceğini tahmin ediyordu.

"Arkadaşına, Bristol'u Bay Beryl ile onun hakkında konuşması için buraya çağırdığımı söylemek isteyebilirsin."

"Beryl mi?" Bristol şaşkınlıkla yanıtladı. "Wesley ile konuşacaktım."

"Boş ver onu," dedi Jacob. "Wesley işe yaramaz. O tam bir şaka, değil mi?"

"Onun üstüne çıkıp Beryl'e gidemem," dedi Bristol savunmacı bir tavrıyla. "Olay olduğunda Wesley nöbetçi subaydı."

"Delirdin mi? Neden korkuyorsun? Wesley, Beryl'e gittiğin için sana kızacak mı sanıyorsun? Wesley'in tek yapacağı şey seni rapor etmek. Her zaman yaptığı tek şey bu. O bir çocuk ve o deniz subayı üniformasıyla henüz bir omurgası bile yok. *Storm'da* olmasının tek nedeni, babasının Lord Belstrad olması."

"Şimdi deniz subaylarına hizmet etmemiz gerekiyor," diye hatırlattı Poe, Hadrian'ın kolunu acilen çekerek. "Onlar kış tarafındaki subay salonunda yemek yiyorlar."

Hadrian, Poe'nun yaptığı gibi yemek kabını bir kancaya asarak bıraktı ve Jacob'a son bir kez baktı, ancak kaptan kötü niyetli bir şekilde sırtıyordu.

Mürettebatın kamaralarından çok daha küçük ve rahat olmayan subay adaylarının yemekhanesi, geminin gövdesi dalgalarda sallandıkça gürültülü bir şekilde gıcırdayan, yatak güvertesinin kış tarafındaki küçük bir odaydı. Normalde, Basil subaylar için pişirdiği yemeği teslim ederdi, ancak bu sabah teğmenlerin ve kaptanın yemeği ile özellikle meşguldü ve Poe ve Hadrian'dan subay adaylarının yemekhanesine yemeği teslim etmelerinde yardım istedi.

Hadrian ve Poe içeri girerken, en iri deniz subayı aniden "Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu. Hadrian, sorunun kendisine yöneltilmediğini fark edince neredeyse cevap verecekti. Arkalarında, geç gelen genç subay vardı, daha önce Hadrian'ı rapor etmişti. "Senin nöbetinde olman gerekiyordu, Wesley."

"Teğmen Green beni biraz erken nöbetten aldı, böylece yemekler sıcakken yiyebileyim."

"Demek üstlerine zorla girmeye geldin, öyle mi?" diye sordu iri adam ve yanındakiler gülmeye başladı. Hadrian, bunun Beryl olduğunu tahmin etti. O, deniz subay adayları arasında en yaşlısıydı, on ya da daha fazla yaş farkıyla. "Bu yolculukta hepimize sadece baş belası olacaksın, değil mi evlat? Biz de seni rahatsız etmeden sessizce yemek yiyebileceğimizi sanmıştık. Ne yaptın, dün gece sana yemek yedirmediğimiz için midenin ağrıdığını Green'e şikayet mi ettin?"

"Hayır, ben..." Wesley başladı.

"Kapa çeneni! Sızlanmanı duymak istemiyorum. Hey, aşçı!" Beryl sertçe bağırdı. "Deniz Harp Okulu öğrencisi Wesley'e hiçbir şey verme, bir bisküvi bile

kırıntısı bile verme, anladın mı?"

Hadrian, ikisi de deniz subayı üniforması giymelerine rağmen Beryl'in Wesley'den daha üstün olduğunu tahmin ederek başını salladı.

Wesley kızgın görünüyordu ama hiçbir şey söylemedi. Çocuk masadan dönüp deniz sandığına doğru yürüdü.

"Ah evet," dedi Beryl, masadan kalkıp odanın diğer ucundaki Wesley'e doğru yürüdü. Hadrian, Beryl'in yüzünün yan tarafında, neredeyse gözünü kaybetmesine neden olmuş gibi görünen eski bir yara izi olduğunu fark etti. "Senin eşyalarını karıştırıp, hoşuma gidebilecek bir şey var mı diye bakmak istiyordum."

Wesley dönerek sandığını aniden kapattı.

"Aç onu, evlat, bir bakayım." "Hayır, buna hakkın yok!"

Masadaki Beryl'in dalkavukları çocuğu alay ederek güldüler.

Bir adım öne çıktı ve duruşundan, Wesley farkında olmasa da Hadrian ne olacağını anladı. Büyük deniz subayı Wesley'in yüzüne sert bir yumruk attı. Çocuk deniz sandığının üzerine düşerek sırt üstü yuvarlandı. Yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuş halde yanına yuvarlandı, ama Beryl ona tekrar vurmadan önce dizlerinden daha ileri gidemedi, bu seferki vuruş o kadar sertti ki burnundan kan fışkırdı. Wesley acı içinde inleyerek tekrar yere yığıldı ve yüzünü tutarak top gibi kıvrıldı. Diğer deniz subayları alkışladı.

Beryl, Wesley'in sandığının içindekileri karıştırdı. "Bütün bunlar boşuna mıydı? Senin bir lordun oğlu olduğunu sanıyordum. Bu çok acınası bir durum." Beyaz bir keten gömlek çıkardı ve inceledi. "Eh, bu fena değil, yeni bir gömlek işime yarayabilir." Sandığı kapattı ve kahvaltısına geri döndü.

Tiksinerek, Hadrian Wesley'e yardım etmek için harekete geçti, ama Poe'nun ciddiyetle başını salladığını görünce durdu. Genç denizci Hadrian'ın kolunu tuttu ve onu neredeyse ana güverteye sürükledi, güneşin gözlerini kısacak kadar yükseldiği yere.

"Subayların işlerine karışma," dedi Poe ciddiyetle. "Onlar tıpkı soylular gibidir. Birine vurursan, bunun bedelini ödersin. Güven bana, ne dediğimi biliyorum. Ağabeyim Ned, *Immortal'ın* dümencisi. Bana anlattığı korkunç hikayeler insanın midelerini bulandırıyor. Hayret, sanki daha önce hiç gemiye binmemişsin gibi davranıyorsun."

Hadrian, Poe'yu mutfağa doğru takip ederken hiçbir şey söylemedi.

"Hiç binmedin, değil mi?" diye sordu Poe aniden.

"Peki, bu iri adam kim? Beryl mi?" Hadrian konuyu değiştirerek sordu. Poe kaşlarını çattı, sonra iç geçirdi. "Evet, kıdemli deniz subayı." "Yani Beryl bir asil mi?"

"Öyle mi değil mi bilmiyorum. Çoğu üçüncü veya dördüncü oğullar, turnuvalara veya manastır hayatına uygun olmayanlar, bir gün kaptan rütbesine ulaşıp kendi gemilerini yöneterek para kazanabilmeyi umarak gönüllü olarak hizmet ediyorlar. Çoğu deniz subayı, teğmen olana kadar sadece beş yıl kadar hizmet eder, ama Beryl, sanırım on yıldır deniz subayı. Böyle geride bırakılmak insanı biraz huysuz yapar herhalde. Gerçek bir asilzade olmasa da, yine de bir subay ve bu gemide bu da aynı anlama geliyor."

"Royce?" Hadrian fısıldadı.

Royce, geminin pruasına yakın bir yerde hamakta yatıyordu, başı hala beyaz mendille örtölüydü — ana direk mürettebatının amblemi. Islak giysileriyle yatarken titriyor ve ıslanmıştı.

"Royce," diye tekrarladı. Bu sefer, ortağının omzunu salladı.

"Bunu bir daha yaparsan elini keserim," diye homurdandı, sesi bozuk ve hastalıklıydı.

"Sana kahve ve ekmek getirdim. Ekmeğin içine kuru üzüm koydum. Kuru üzümü seversin."

Royce ince battaniyesinin altından kötücül bir bakışla dışarı baktı. Yemeğe göz attı ve hemen yüzünü buruşturarak başka yere baktı.

"Üzgünüm, dünden beri bir şey yemediğini biliyordum." Hadrian tepsiyi ondan uzağa koydu. "Sana ekstra görev verdiler, değil mi? Orada herkesten daha uzun süre kaldın gibi görünüyordu."

"Bristol, dün yavaş olduğum için ceza olarak beni görevde tuttu. Ne kadar süre orada kaldım?"

"En az on iki saat. Dinle, ön ambarı bir kontrol edelim diye düşündüm. Wyatt, seretlerin orada özel bir kargo sakladığını söyledi. Mideni kontrol altına alabilirsen, belki benim için birkaç kilidi açabilirsin?"

Royce başını salladı. "Bu gemi sallanmayı bırakana kadar olmaz. Ayağa kalktığımda dünya dönüyor. Uyumam lazım. Sen neden hasta değilsin?"

"Ben de bulandım, ama senin gibi değil. Sanırım elf kanı ve su birbirine karışmıyor."

"Karışabilir," dedi Royce ve battaniyesinin altına geri çekildi. "Yakında kendimi daha iyi hissetmezsem, bileklerimi keseceğim."

Hadrian battaniyesini aldı, titreyerek yatan Royce'un üzerine örttü ve güverteye çıkmak üzereyken durdu ve sordu, "Edgar Drew'a ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Düşen adam mı?"

"Evet, mürettebattan bazıları onun öldürülmüş olabileceğini düşünüyor."

"Ben bir şey görmedim. Çoğu zaman direğe sarılıp durdum. Oldukça hastaydım, hâlâ da öyleyim. Çık buradan da uyuyayım."

Saat geç olmuştu ve liman nöbeti görevdeydi, ama çoğu güvertede ya da donanımda uyuyordu. Sadece birkaçı orta nöbet sırasında uyanık kalmak zorundaydı: direğin tepesinde üç gözcü, Wyatt'ın yokluğunda dümeni tutan çarkçı yardımcısı ve nöbetçi subay. Hadrian güverteye çıktığında neredeyse bu son adama çarpıyordu.

"Bay Wesley, efendim," dedi Hadrian, selamını düzgün bir şekilde yapabilmek için tepsiyi kaydırarak.

Wesley'in yüzü lekeliydi, burnu ve gözleri morarmıştı. Hadrian, onun ek nöbet tuttuğunu biliyordu. Royce'a giderken, Hadrian Teğmen Bishop'un bir kavga hakkında deniz subayına soru sorduğunu duymuştu, ancak Wesley rakibinin adını açıklamayı reddettiği için genç adam cezayı tek başına çekmişti.

"Bay Wesley, bir şeyler yemek istersiniz diye düşündüm. Sanırım bugün pek bir şey yemediniz."

Subay bir an ona sertçe baktı, sonra tepsiye baktı. Kahve fincanından yükselen buharı görünce ağzını açtı ve aniden kapattı. "Seni buraya kim gönderdi? Beryl mi? Bu komik mi olmalı?"

"Hayır, efendim. Sadece kahvaltı yapamadığınızı ve bugün diğer öğünlerde de görevde olduğunuzu biliyorum. Açlıktan ölmüş olmalısınız."

"Bana yemek vermemeniz emredildi."

Hadrian omuz silkti. "Kaptan ayrıca mürettebatın beslenip göreve hazır olmasını sağlamamı emretti. Uzun süredir ayaktasınız. Bir insan gözlerini açık tutacak bir şey olmadan uykuya dalabilir."

Wesley tekrar aşağı baktı. "Bu kahve, değil mi?" diye sordu genç subay adayı şaşkınlıkla. "Gemide bundan birkaç kilo bile yok, çoğu da kaptan için ayrılmış."

"Öğleden sonra geminin muhasebecisiyle biraz takas yaptım ve birkaç fincanlık kahve almayı başardım."

"Neden bana teklif ettin?"

Hadrian gece gökyüzüne baktı. "Soğuk bir gece ve uykuya dalmanın cezası ağır olabilir."

Wesley ciddiyle başını salladı. "Bu gemide, subay adayları kırbaçlanır."

"Sizce Beryl'in planı bu mu, efendim? Yani, bu sabah diğer subayların önünde ona karşı çıktığım için."

"Belki. Beryl en kötü türden bir zorba ve ailesinin servetini çarçur eden bir zampara. Kardeşim olmasaydı Beryl'in beni fark etmeyeceğini sanıyorum. Beni döverek ailemizden üstün olduğunu düşünüyor."

"Kardeşiniz Sir Breckton Belstrad mı?"

Wesley başını salladı. "Ama şaka ona döndü. Ben kardeşim gibi değilim, bu yüzden beni yenmek büyük bir başarı değil. Onun gibi olsaydım, Beryl gibi bir kaba adamın bana zorbalık yapmasına izin vermezdim."

"Kahve ve ekmeği alın efendim," dedi Hadrian. "Beryl'i sevdiğimi söyleyemem ve bu gece sizi uyanık tutmak onu rahatsız ederse, benim için yarın daha da iyi olur. Kaptanın emirleri kıdemli bir subay yardımcısının emirlerinden üstündür."

"Yine de bu sabah olanlar için seni rapor etmek zorundayım. Bu nezaketin bunu değiştirmeyecek."

"Öyle olacağını beklemiyordum, efendim."

Deniz subayı Hadrian'ı inceledi, yüzünde yeni bir merak belirdi. "Öyleyse teşekkür ederim," dedi ve yiyeceği aldı.

Dovin Thranic, geminin orta güvertesinden geçti. Karanlık ve dar olan geminin alt güvertesi, hayvan pisliği ve tuzlu su kokuyordu. Merkez hattındaki olukta on santimetreden fazla sıvı çamur birikmişti, bu yüzden ayakkabılarını ıslatmamak için kenarlardan yürümek ve futtock rider kirişlerini atlamak zorunda kaldı. Ertesi gün, her gece bunu yapmak zorunda kalmamak için Teğmen Bishop'a, akşamları sintine pompasını çalıştırmak üzere bir grup adam görevlendirmesini emredecekti. O, Nyphron Kilisesi'nin bir muhafızıydı, şu anda Patrik Hazretleri ile şahsen konuşmasına izin verilen iki kişiden biriydi, ama yine de burada lağımdan geçiyordu.

Midesinin rahatsızlığı bu çileyi daha da çekilmez hale getiriyordu. *Emerald Storm* gemisi limanda demirliyken birkaç gün gemide uyuduktan sonra, denize alıştığını düşünmüştü. İlk baştaki mide bulantısı geçmişti, ancak gemi açık denizde farklı bir ritimle sallanmaya başlayınca tekrar başlamıştı.

daha farklı bir ritimle sallanmaya başladığında, bu ızdırap daha da kötüleşti. Eskisi kadar kötü olmasa da, mide bulantısı hala rahatsız ediciydi ve işini daha az keyifli hale getiriyordu.

Thranic yanında ışık taşımıyordu ama buna da ihtiyacı yoktu. Ambarın uzak ucundaki nöbetçilerin fenerleri, görmesi için yeterli ışığı sağlıyordu. Birkaç nöbetçinin yanından geçti, seretler görev yerlerinde dik duruyorlardı ve onun yaklaşmasını görmezden geliyorlardı.

"Bu gece sessiz görünüyorlar. Uslu duruyorlar mı?" Thranic kafeslere yaklaşırken sordu.

"Evet, efendim," diye cevapladı kıdemli muhafız, heykel gibi duruşunu sadece kısa bir süreliğine bozarak. "Deniz tutması. Hepsi keyifsiz."

"Evet," dedi Thranic, bir miktar tiksinti duymadan edemedi. Onları izledi. "Beni görebiliyorlar, biliyor musun, karanlıkta bile. Çok iyi görme yetenekleri var."

Cevap vermesi gerekmediğinden, seret sessiz kaldı.

"Yüzlerinde tanıma ve korku görüyorum. Onları ilk kez ziyaret ediyorum, ama beni tanıyorlar. İçimdeki Novron'un gücünü hissedebiliyorlar ve içlerindeki kötülük içgüdüsel olarak korkuyor. Sanki ben bir mumum ve yaydığım ışık onların karanlığını geri püskürtüyor."

Thranic kafeslere yaklaştı. Kafesler o kadar kalabalıktı ki elfler sırayla ayakta durmak ve uzanmak zorunda kalıyorlardı. Ayakta duranlar, destek olmak için kirli çıplak vücutlarını birbirlerine bastırıyorlardı. Erkekler, kadınlar ve çocuklar sıkıca birbirlerine yapışmış, iğrenç, titreyen bir et yığını oluşturuyorlardı. Onlar onun yaklaşmasından uzaklaşmak için çabalarken, sızlanıp inlemelerini eğlenerek izledi.

"Gördün mü? Ben ışığım ve ruhlarının çürümüş karanlığı önümde geri çekiliyor." Thranic, açlıktan zayıflamış ve çökmüş yüzlerini inceledi. "Onlar iğrenç yaratıklar, hiç var olmaması gereken doğal olmayan iğrençlikler. Varlıkları bile bir hakaret. Sen de hissediyorsun, değil mi? Onların neden olduğu lekeyi dünyadan temizlemeliyiz. Bu suçu ortadan kaldırmak için elimizden geleni yapmalıyız. Kendimizi layık olduğunu kanıtlamalıyız."

Thranic artık elfleri izlemiyordu. Kendi ellerine bakıyordu. "Arınma asla kolay değildir, ama her zaman gereklidir," diye düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Dişi eksik olan uzun boylu erkeği getirin," diye emretti Thranic. "Onunla başlayacağım."

Nöbetçinin talimatını yerine getiren muhafızlar, elfi kafesinden çıkardılar ve dirseklerini arkadan bağladılar. Yedek bir palanga kullanarak, talihsiz tutsağı kollarından tutup başının üstündeki kirişe kaldırdılar.

Bu hareket, elf'in uzuvlarını yerlerinden çıkardı ve acı içinde çığlık atmasına neden oldu. Onun feryatları ve yüzündeki sefil ifade, seretlerin bile bakışlarını başka yöne çevirmesine neden oldu, ama Thranic stoik bir şekilde izledi, dudaklarını onaylayarak büzüştürdü.

"Onu sallayın," dedi. Elf, hareketin etkisiyle yeniden uludu.

Nöbetçi kafeslere tekrar baktı. İçeride, diğerleri ağlıyordu. Onun bakışıyla, bir kadın öne çıktı. "Neden bizi rahat bırakmıyorsun?"

Thranic, kadının yüzüne içten bir acıma bakışıyla baktı. "Maribor, kardeşinin hatasının silinmesini istiyor. Ben sadece onun aracıyım."

"O zaman neden... neden bizi öldürerek bu işi bitirmiyorsun?" diye bağırdı ona, gözleri çılgınca. Thranic durakladı. Bir kez daha ellerine baktı. Ellerini ters çevirip, uzak bir ifadeyle her iki tarafını da inceledi. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, seret bile ona döndü. Thranic kadına baktı, gözleri bulanıklaşmış ve dudakları titriyordu. "*Bazı* lekeleri çıkarmak için çok sert ovmak gerekir. Sıradaki o."

BÖLÜM 7

ÇÜRÜK YUMURTALAR

İmparatoriçe Modina için her şey bir ay önce, balkona çıkıp Yeni İmparatorluk vatandaşlarına hitap ettikten sonra değişmişti. Amilia'nın sürekli olarak naiplerin kararlılığını sarsması nedeniyle, imparatoriçe artık sarayda eşi görülmemiş bir özgürlük derecesine sahipti ve yeni giysiler giyerek serbestçe dolaşıyordu.

Hiçbir yere özel olarak gitmiyordu ve çoğu zaman geri döndüğünde nereye gittiğini hatırlayamıyordu. Ayaklarının altında çimlerin hissini özlese de, izin verilen sınırları sarayın duvarlarının ötesine geçmiyordu. Ayrılmaya çalışırsa hiçbir muhafızın onu durdurmayacağından emindi, ancak bunu yaparsa Amilia'nın naip heyetinin öfkesine maruz kalacağından korkuyordu, bu yüzden kalede kaldı.

Modina, yeni elbisesiyle zarifçe yürüyordu, sessiz ve dalgın, bir imparatoriçeye yakışır şekilde. Kavisli merdivenlerden inerken, elbisesinin eteğinin taş basamaklara sürtündüğünü hissetti. Yeni elbiseler de Amilia'nın eseri idi. Sekreteri, imparatoriçe terzisini bizzat denetlemiş ve kadının elbiseleri dantel veya nakışla süsleme girişimlerini engellemişti. Her biri parlak beyazdı ve sade ama etkileyici bir tasarıma sahipti. Amilia, terzisine asıl amacın Modina'nın kendini olabildiğince rahat hissedeceği kıyafetler yaratmak olduğunu söylemişti, bu yüzden terzisi sade ama vücuda iyi oturan giysiler dikmeye odaklandı ve sert yakalar, dar korseler veya korse kullanmaktan vazgeçti.

Özgürlük ve yeni elbiseler hoş değişiklikler olsa da, en çarpıcı fark, insanların imparatoriçeyi gördüklerinde verdikleri tepkiydi. Yatak odasından çıktığından beri Modina, bir yığın çarşaf taşıyan iki genç kadın ve kollarında çeşitli botlar olan bir uşakla karşılaşmıştı. Uşak, onu gördüğü anda botlardan birini düşürmüştü ve iki kız birbirlerine heyecanla

Modina, onların yüzlerinde herkesin yüzünde gördüğü aynı ifadeyi gördü: onun Maribor'un Seçilmiş Kişisi olduğuna dair inanç.

Saraya ilk geldiğinde, herkes onu ısırıldığı bilinen bir köpekten kaçır gibi kaçınıyordu. Konuşmasından sonra, sarayda rastladığı birkaç personel, sanki onun önceki davranışlarını nihayet anladıklarını kabul edercesine, ona sevgi dolu bir hayranlık ve sözsüz bir anlayışla bakmıştı. Yeni elbiseler, beyaz saflığı ve mütevazı sadeliği Modina'ya melek gibi bir hava kattığı için, hayranlığı tapınmaya dönüştüren istenmeyen bir etki yarattı. Modina, çılgın imparatoriçeden, sorunlu olsa da kutsal bir başrahibeye dönüşmüştü.

Herkes Modina'nın iyileşmesini Amilia'nın şifa gücüne bağladı. Balkonda söyledikleri doğrudu. Amilia onu kurtarmıştı, eğer *kurtarmak* doğru kelimeyse. Modina kendini kurtulmuş hissetmiyordu.

Dahlgren'den beri, yüzleşmeyeceği ezici korkular içinde boğuluyordu. Amilia onu kıyıya çekmişti, ama kimse onun varlığını yaşamak olarak nitelendiremezdi. Uzun, çok uzun zaman önce, hayatın daha iyi bir yarın için umut taşıdığını söylerdi, ama onun için umut, bir yaz gecesinde uçup giden bir rüyaydı. Geriye kalan tek şey, onu çağıran ve tekrar dibe çekmekle tehdit eden korkulardı. Pes etmek, gözlerini kapatıp bir kez daha dibe batmak kolay olurdu, ama yaşamış gibi davranmak Amilia'ya yardım edebilecekse, o zaman öyle yapacaktı. Amilia, karanlık denizde küçük bir ışık noktası, Modina'nın yönünü belirleyen tek yıldız olmuştu ve o ışığın nereye gittiği önemli değildi.

Çoğu öğleden sonra olduğu gibi, Modina uzun zamandır unutulmuş bir şeyi arayan bir hayalet gibi, izole edilmiş salonlarda ve odalarda dolaşıyordu. Kayıp uzuvları olan insanların hayalet bacak veya kollarında kaşıntı hissettiklerini duymuştu. Belki de kayıp hayatını kaşımaya çalışırken kendisi için de durum aynıydı.

Yemek kokusu, mutfağa yakın olduğunu gösteriyordu. Modina en son ne zaman yemek yediğini hatırlamıyordu, ama aç değildi. Hayaletler acıkmazdı, en azından yemek için. Merdivenlerin altına gelmişti. Sağda, dar bir odada tabaklar, kadehler, mumlar ve mutfak eşyaları bulunan dolaplar sıralanmıştı. Solda, katlanmış çarşaf lar raflarda istiflenmişti. Çalışan hizmetçiler ve buharla dolu olan yer sıcak ve gürültülüydü.

Modina, mutfağın köşesinde uyuyan büyük elkhound'u gördü ve hemen onun adının Red olduğunu hatırladı. Saldur onu köpeği beslerken yakaladığından beri uzun zamandır bu tarafa gelmemişti.

Bu, babasının öldüğü günden beri net olarak hatırlayabildiği ilk gündü. Ondan önce ise hiçbir şey yoktu, sadece *çürük yumurta kokusu* vardı.

Merdivenlerin altında dururken kokmuş bir koku aldı. Modina daha büyük bir ilgiyle etrafına bakındı. O korkunç koku bir anıyı tetikledi. Soğuk, karanlık ve penceresiz küçük bir oda vardı. Neredeyse tadını alabiliyordu.

Modina küçük bir ahşap kapıya yaklaştı. Titreyen eliyle kapıyı açtı. İçeride un ve tahıl çuvallarıyla dolu küçük bir kiler vardı. Burası o oda değildi, ama koku burada daha güçlüydü.

Başka bir yer vardı —bunun gibi küçük— küçük, karanlık ve kötü. Bu düşünce, unutulmuş bir kabusun gücüyle aklına geldi. Siyah, topraksı ve soğuk, uğursuz bir şekilde yankılanan sığrama ve tıkırtı sesleri, merhamet için ağlayan ama bulamayan kayıp ruhların feryatları. O da onlardan biriydi. Artık ağlayamayacak hale gelene kadar karanlıkta yüksek sesle ağlamıştı ve her zaman kir kokusu burnuna giriyor, nemli toprak zemin cildine işliyordu. Ani bir farkındalık onu sarsmıştı.

Mezarımı hatırlıyorum! Ben öldüm. Ben bir hayaletim.

Ellerine baktı — bu hayat değildi. Karanlık etrafını sardı, gittikçe derinleşti, onu yuttu, boğdu.

"İyi misiniz, Ekselansları?" "Yine hasta mı oldu sence?"

"Saçmalama. Sadece üzgün. Bunu gayet iyi görebilirsin, değil mi?"

"Ya

?" "Zavallı şey, o kadar kırılgan ki."

"Kimin hakkında konuştuğunu unutma. O kız Rufus'un Bane'ini öldürdü!"

"Sen hatırlıyor musun kim *konuştunuz* konuştuğun
konuştuğunuz o kız gerçekten! Maribor'un

Maribor'un sakalı üzerine yemin ederim, o bir imparatoriçe!

"Çekilin yolumdan," diye homurdandı Amilia, kalabalığı tavuk sürüsü gibi kovalarken.

Kibar davranacak havada değildi. Korku sesini sertleştirmişti ve mutfak çalışanlarının tanıdık ses tonu yoktu; bu, öfkeli bir soylu kadının sesiydi. Hizmetçiler dağıldı. Modina sırtını duvara dayayarak yere oturdu. Elleriyle yüzünü kapayarak sessizce ağlıyordu.

"Ona ne yaptınız?" Amilia, hepsine öfkeyle bakarak suçlayıcı bir şekilde bağırdı.

"Hiçbir şey!" dedi Leif, onları savunarak.

Kasap ve aşçı yardımcısı Leif, kolları ve göğsü kalın siyah kıllarla kaplı, ama kel kafasında hiç kıl olmayan sıska, küçük bir adamdı. Amilia onu hiç sevmemişti ve onun ya da diğerlerinin Modina'ya zarar vermiş olabileceği düşüncesi kanını kaynatıyordu.

"Kimse ona yaklaşmadı bile. Yemin ederim!"

"Doğru," diye onayladı Cora. Sütçü kız, her sabah tereyağı çırpın ve her zaman fazla tuz ekleyen tatlı, basit bir kızdı. "Oturup ağlamaya başladı."

Amilia, Leif'i dinlememenin daha iyi olduğunu biliyordu, ama Cora güvenilirirdi. "Tamam," dedi onlara. "Onu rahat bırakın. Hepiniz işinize dönün."

Amilia onlara tehditkar bir bakış atana kadar yavaşça tepki verdiler. "İyi misin? Ne oldu?" diye sordu, Modina'nın yanına diz çökerek. Modina'nın yanına diz çökerek sordu.

İmparatoriçe başını kaldırdı ve kontrolsüz bir şekilde ağlamaya devam ederken kollarını Amilia'nın boynuna doladı. Amilia onu kucaklayarak saçlarını okşadı. Neyin yanlış olduğunu bilmiyordu, ama imparatoriçeyi odasına götürmesi gerekiyordu. Eğer Saldur'a haber ulaşırsa, ya da daha kötüsü, o içeri girerse... Bunu düşünmemeye çalıştı.

"Sorun yok, her şey yolunda. Ben buradayım. Sakin olmaya çalış." "Hayatta mıyım?" diye sordu Modina yalvaran gözlerle.

Amilia, bir an için onun şaka yaptığını düşündü, ama bunun iki yanlış yanı vardı. Birincisi, Modina'nın gözlerindeki bakış ve ikincisi, imparatoriçe *asla* şaka yapmazdı.

"Tabii ki hayattasın," diye onu teselli etti. "Hadi gel. Seni yatağa götürelim."

Amilia ona yardım etti. Modina yeni doğmuş bir geyik yavrusu gibi, zayıf ve emin olmayan bir şekilde ayakta duruyordu. Onlar ayrılırken, heyecanlı fısıltılar yükseldi. *Bununla hemen ilgilenmem gerekecek*, diye düşündü.

Modina'yı üst kata çıkardı. İmparatoriçenin kişisel muhafızı Gerald, oda kapısını açarken endişeli bir bakış attı.

"O iyi mi?" diye sordu Gerald.

"Yorgun," dedi Amilia ve kapıyı kapattı.

İmparatoriçe yatağının kenarına oturmuş, boşluğa bakıyordu. Bu, onun tanıdık boş bakışları değildi. Amilia, onun bir şey hakkında yoğun bir şekilde düşündüğünü görebiliyordu.

"Uykunda mı yürüyordun? Kabus mu gördün?"

Modina bir an düşündü, sonra başını salladı. "Bir şey hatırladım." Sesi zayıf ve havadardı. "Kötü bir şeydi."

"Savaşla mı ilgiliydi?" Amilia bu konuyu ilk kez gündeme getiriyordu. Modina'nın Dahlgren'i yok eden canavarla yaptığı efsanevi savaşın ayrıntıları her zaman belirsizdi ya da o kadar çok dogma ve propaganda ile bulanıklaştırılmıştı ki, gerçeği kurgudan ayırmak imkansızdı. Her imparatorluk vatandaşı gibi Amilia da meraklıydı. Hikayeler, Modina'nın kırık bir kılıçla güçlü bir ejderhayı öldürdüğünü iddia ediyordu. İmparatoriçeye bakarak bunun doğru olamayacağını biliyordu, ama Amilia korkunç bir şeyin olduğunu emindi.

"Hayır," dedi Modina yumuşak bir sesle. "Ondan sonraydı. Korkunç bir yerde, bir çukurda uyandım. Sanırım orası benim mezarımdı. Hatırlamak istemiyorum. Hatırlamamaya çalışmam ikimiz için de daha iyi."

Amilia başını salladı. Modina konuşmaya başladığından beri, sohbetlerinin çoğu Amilia'nın Tarin Vale'deki hayatı üzerineydi. Modina'ya kendi geçmişini sorduğu birkaç seferde, imparatoriçenin yüzü kararmış ve gözlerindeki ışık sönmüştü. Ondan sonra, bazen günlerce konuşmazdı. Modina'nın dolabındaki iskeletler sayısızdı.

"O zaman düşünme," dedi Amilia yatıştırıcı bir sesle. Modina'nın yanına, yatağın kenarına oturdu ve imparatoriçenin saçlarını parmaklarıyla okşadı. "Her ne olursa, artık bitti. Şimdi benimle buradasın. Saat geç oluyor. Uyuyabilir misin?"

İmparatoriçe başını salladı, ama gözleri hâlâ endişeli görünüyordu.

İmparatoriçe'nin huzur içinde uyuduğundan emin olduktan sonra, Amilia odasından sessizce çıktı. Gerald'ın sorgulayan bakışlarını görmezden gelerek, merdivenlerden aşağıya, mutfığa koştu. Kendi başlarına bırakılırlarsa, mutfak yardımcıları tüm sarayı saracak bir dedikodu dalgası başlatacaklardı ve Amilia bunun Saldur'a ulaşmasını göze alamazdı.

Amilia mutfığa epeydir uğramamıştı. Bir zamanlar çok tanıdık gelen, soğan ve yağ kokan nemli buhar bulutu, artık boğucu gelmişti. Akşam vardiyasında sekiz kişi çalışıyordu. Çoğu sokaklardan yeni gelmiş genç erkekler ve hala çiftlik gübresinin kokusunu taşıyan kızlar olmak üzere birkaç yeni yüz vardı. Hepsi, kaynayan su ısıtıcılarının ve tavaların çıkardığı seslerin üstüne çıkan sohbetlerine dalmış, işlerini özensizce yapıyordu. Amilia içeri girdiğinde hepsi sustu.

"Amilia!" Ibis Thinly onu görür görmez sesini yükseltti. Yaşlı deniz aşçısı, parlak mavi gözleri ve çenesini saran sakalı olan, geniş göğüslü iri bir adamdı. Önlüğü kan ve yağ lekeleriyle kaplıydı. Bir elinde havlu, diğerinde kaşık tutuyordu. Ocağın üzerindeki büyük tencereyi bırakarak, sırtarak ona doğru büyük adımlarla yürüdü. "Gözlerimi okşayan güzel bir manzara, kızım! Hayat nasıl gidiyor, neden daha sık uğramıyorsun?"

Kız ona doğru koştu. Adamın kirli giysilerini ve tüm saray protokolünü görmezden gelerek, iri adamı sıkıca kucakladı.

Sucu, iki kovayı da düşürdü ve yüksek sesle nefesini tuttu.

Ibis güldü. "Sanki burada çalıştığını tamamen unutmuşlar gibi. Sanki eski Amilia'ları ölmüş ve imparatoriçenin baş sekreteri birdenbire ortaya çıkmış gibi." Kaşığı bıraktı ve kızın elini tuttu. "Ee, nasılsın, kızım?"

"Aslında çok iyiyim."

"Doğu kanadında tüm önemli kişilerle birlikte lüks bir yerin olduğunu duydum. Bu gurur duyulacak bir şey. Hayatında yükseliyorsun. Buna şüphe yok. Umarım buradaki bizi unutmazsın."

"Eğer unutursam, akşam yemeğimi yakarsan, gerçekten önemli olanların kimler olduğunu hatırlarım."

"Ah, laf açılmışken!" Ibis hızlıca havluyu kullanarak buhar çıkan tencereyi ocaktan kaldırdı. "Oda görevlisinin bildircin sosunu mahvetmek istemem."

"Burada işler nasıl?"

"Her zamanki gibi." Tenceresini taş tezgahın üzerine koydu ve kapağını kaldırarak buhar bulutunu serbest bıraktı. "Mutfakta hiçbir şey değişmedi ve ziyaret için iyi bir zaman seçtin. Edith burada değil. Yukarıda yeni hizmetçiye bağırıyor."

Amilia gözlerini devirdi. "O kadını yıllar önce kovmaları gerekirdi."

"Biliyorum ama ben sadece mutfakçı yönetiyorum, onun yaptıklarına karışmam. Tabii, sen artık önemli birisin, belki..."

Amilia başını salladı. "Gerçek bir gücüm yok. Sadece Modina'ya bakıyorum."

Ibis kaşığı kullanarak sosu tattıktan sonra kapağı yerine koydu.

"Pekala, buraya Edith Mon hakkında benimle sohbet etmeye gelmediğini biliyorum. Bunun, imparatoriçenin biraz önce burada ağlamasıyla bir ilgisi var mı? Onun için yaptığım bezelye çorbası yüzünden ağlamadı, değil mi?"

"Hayır," diye temin etti Amilia. "Senin yemeklerini çok sever, ama evet, bir şeyler açıklamak istedim." Diğer çalışanlara dönerek sesini yükseltti. "Sadece herkesin imparatoriçenin iyi olduğunu bilmesini istedim. Bugün kötü bir haber aldı ve bu onu üzdü, hepsi bu. Ama şimdi iyi."

"Savaşla mı ilgiliydi?" diye sordu Nipper.

"Ratibor'daki tutsaklarla ilgili bir şeydi herhalde," diye tahminde bulundu fırıncı Knob. "Melengar prensesi onları idam ettirdi, değil mi? Herkes onun bir cadı ve katil olduğunu biliyor. Savunmasız insanları katletmekten hiç çekinmez. Bu yüzden ağlıyordu, değil mi? Onları kurtaramadığı için?"

"Zavallı kız," dedi kasabın karısı. "O kadar çok önemsiyor ki, uğraşmak zorunda olduğu her şeye bu kadar üzülməsi hiç de şaşırtıcı değil. Maribor'a şükürler olsun ki ona bakan siz varsınız, Leydi Amilia. Siz bir merhamet abidesisiniz, hem de fazlasıyla."

Amilia gülümsedi ve Ibis'e döndü. "Kocasının bıçaklarını temizleme şeklim hakkında bana hep bağırmasaydı mıydı?"

Ibis güldü. "Ayrıca geçen bahar, bir yıl önce domuz filetosunu aldığını da suçladı. Kırbaçlanman gerektiğini söyledi. Sanırım bunu unutmuş. Hepsini unutmuş, sanırım. Bence bunun sebebi elbise. Seni böyle bir elbiseyle görünce, ben bile selam verme dürtüsüyle mücadele etmek zorunda kalıyorum."

"Bunu yapma," dedi ona, "yoksa bir daha buraya asla gelmem." Ibis sırtıttı. "Seni tekrar görmek güzel."

Modina rüyasında, canavarın babasının arkasına yaklaştığını gördü. Çılgılık atmaya çalıştı, ama sadece boğuk bir inilti çıkabildi. Babasına koşmaya çalıştı, ama ayakları çamura saplanmıştı — kalın, yeşil, kötü kokulu çamura. Canavar, tepeyi aşağıya doğru ona doğru koşarken hiç zorlanmadı. Modina'nın acı dolu şaşkınlığına rağmen, Theron canavarın devasa gövdesinin yerleri sallamasını hiç fark etmedi. Canavar onu tek bir ısırıkta yuttu ve Modina çamurun içine yığıldı. Nefes almaya çalışırken küflü koku burnunu doldurdu. Vücuduna nemli toprağın değdiğini hissedebiliyordu. Karanlıkta, sıçrayan sesler canavarın onun için de geldiğini söylüyordu. Etrafta, erkekler ve kadınlar acı ve korku içinde ağlıyor ve uluyorlardı. Canavar hepsinin için gelmişti. Sıçrayarak, dönerek, sıçrayarak, dönerek, işini bitirmeye geliyordu, onu da yutmaya geliyordu.

Açtı. Çok açtı. Yemek yemesi gerekiyordu.

Hepsi yemek yemeye ihtiyaç duyuyordu, ama asla yeterli yiyecek yoktu. Sahip oldukları az miktardaki yiyecek, çürük yumurta gibi kokan iğrenç bir lapa idi. Üşüyor, titriyor ve ağılıyordu. O kadar çok ve o kadar uzun süre ağlamıştı ki, gözleri artık yaşarmıyordu. Yaşamak için hiçbir şey kalmamıştı... ya da kalmış mıydı?

Modina karanlık odasında titreyerek ve soğuk terler içinde uyandı.

Aynı rüya her gece onu rahatsız ediyordu, bu yüzden gözlerini kapatmaya korkuyordu. Kalkıp penceresinin ay ışığına doğru yürüdü. Oraya vardığında rüyanın çoğunu unutmuştu, ama bir şeylerin farklı olduğunu fark etti. Her zamanki yerine oturarak, aşağıdaki avluya baktı. Saat geç olmuştu ve nöbetçi muhafızlar dışında herkes gitmişti. Kabusunu hatırlamaya çalıştı, ama tek hatırlayabildiği şey çürük yumurta kokusuydu.

BÖLÜM 8

BOYNUZ

İlk birkaç günün kafa karıştırıcı günlerinden sonra, *Emerald Storm*'daki hayat katı bir düzene girdi. Her sabah, üst güverteyi temizlemekle başlıyordu, ancak güverte bir günden diğerine kirlenmeye fırsat bulamıyordu. Ardından kahvaltı geliyordu. Nöbetler değişiyor ve temizlik devam ediyordu, bu sefer alt güvertelerde. Öğlen vakti, Teğmen Bishop veya diğer subaylardan biri güneşi kullanarak konumlarını belirler ve kaptanla teyit ederdi. Ardından, adamlar direklerde ve yelkenlerde talim yapar, uzun tekneler indirir, gemiye binip inmeyi ve okçuluk, balista ve göğüs göğüse dövüşü çalışırlardı. Hadrian'ın kılıç dövüşü ve okçulukta yüksek notlar alması şaşırtıcı değildi, becerisini fark eden Grady, anlamlı bir şekilde başını salladı.

Zaman zaman, adamlar cezalandırılmayı izlemek için ana güverteye çağrılırdı. Şimdiye kadar dört kırbaçlama olmuştu, ama Hadrian kurbanları sadece isimleriyle tanıyordu. Öğleden sonra, adamlar rom ve şeker suyunun karışımı olan groglarını aldılar ve akşamüstü, silah ustası tüm ateşlerin söndüğünden emin olmak için dolaştı.

Çoğu gün, birkaç istisna dışında, bir önceki günle aynıydı. Tamir ve onarım gününde, kaptan mürettebata öğleden sonra giysilerindeki yırtıkları dikmeleri veya ahşap oymacılığı veya scrimshaw gibi hobilerle uğraşmaları için ekstra zaman tanırdı. Yıkama gününde ise giysilerini temizlerlerdi. Tatlı su kullanmak yasak olduğundan ve sabun olmadığından, gömlekler ve pantolonlar genellikle yağmurda çalışılan bir günün ardından yıkama gününden sonra olduğundan daha iyi hissettirirdi.

Artık herkes sorumluluklarını biliyordu ve bunları oldukça iyi yerine getirebiliyordu. Hadrian ve Royce, gemide tek acemi olanların kendileri olmadığını öğrenince sevindiler. Son zamanlarda askere alınanlar mürettebatın neredeyse dörtte birini oluşturuyordu. Birçoğu Alburn ve Dunmore gibi uzak yerlerden gelmişti ve

çoğu daha önce okyanusu hiç görmemişti. Diğer adamların beceriksizliği ve Wyatt'ın yardımı, Hadrian ve Royce'un deneyim eksikliğini gizliyordu. Artık ikisi de rutin işleri ve görevlerini kendi başlarına yapabilecek kadar iyi biliyorlardı.

Emerald Storm, rüzgârın sol tarafında, takip eden dalgalara karşı zarif bir şekilde ilerleyerek güneye doğru yol almaya devam etti. Harika bir sıcak gün vardı. Ya o kadar güneye gitmişlerdi ki mevsim henüz değişmemişti ya da sonbahar onlara son bir kez mükemmel hava bahşetmişti. İlk çan çalınca, kaptan yardımcısı ve ambar görevlisi güverteye çıkarak mürettebata içki dağıttı.

Yolculuğun dördüncü gününde Royce nihayet denize alıştı. Rengi geri geldi, ancak bir haftadan fazla zaman geçmesine rağmen huysuzluğu devam ediyordu. Buna katkıda bulunan faktörlerden biri, Jacob Dering'in Drew'un ölümündeki suçluluğu hakkında sürekli suçlamalarda bulunmasıydı.

"Boğazını kestiğimde, cesedi denize atabilirim," dedi Royce Hadrian'a rahat bir şekilde. Groglarını almışlardı ve mürettebat, parlak güneşin altında dinlenmek için üst güvertede dağınık bir şekilde uzanmıştı. Royce ve Hadrian, uzun tekne ile bölme arasında, yelkenci ve arkadaşlarının fazla kanvasları bıraktıkları, güverte ortasında rahat ve gözden uzak bir yer buldular. Burası, süslü bulutlarla bezeli masmavi gökyüzünü seyretmek için lüks bir güverte yatağı gibiydi.

"Onu gece denize atacağım ve bir daha geri dönmeyecek. Cesedi kıyıya bile vurmayacak, çünkü köpekbalıkları onu yiyecek. Kendi kişisel kostik küpüne sahip olmaktan daha iyidir."

"Tamam, bir kez daha." Hadrian bu konuşmadan yorgun düşmüştü. "Jacob Dering'i öldüremezsin. Henüz neler olup bittiğini bilmiyoruz. Ya o Merrick'in bağlantısıysa? Yani bir şey öğrenene kadar, herhangi bir şey, kimseyi öldüremezsin."

Royce somurtarak, hayal kırıklığıyla kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bildiklerimize geri dönelim," diye devam etti Hadrian.

"Bernie Defoe'nun bir zamanlar Black Diamond'da olduğu gerçeği gibi mi?" diye cevapladı Royce.

"Gerçekten mi? Bu ilginç. Bakalım... Elflere dolu bir kargo ambarımız, bir orduyu donatmaya yetecek kadar silahımız, bir seret birliği ile bir nöbetçi, bir Tenkin ve eski bir Diamond üyemiz var. Bence Thranic de bu işin içinde olmalı. Bir nöbetçinin sadece zevk için seyahate çıktığını sanmıyorum."

"O, bir adamın sırtındaki bıçak gibi göze çarpıyor, bu yüzden onun bu işe karıştığını sanmıyorum."

"Tamam, onu belki kategorisine koyalım. Bu durumda liste başında Bernie kalıyor. O da seninle ve Merrick'le aynı zamanda loncada mıydı?"

Royce başını salladı. "Ama onunla hiç çalışmadık, onu neredeyse hiç görmedik bile. Bernie bir kazıcıydı, çoğunlukla mezar soygunlarında uzmanlaşmıştı, sonra da gömülü hazineleri aramaya başladı. Eski kitaplarda ipucu arayabilmek için kendi kendine okumayı öğrendi. Gable's Corner ve Lyrantian Crypt'i buldu, görünüşe göre Vilan Hills'te bir yerlerde gömülüydü. Güzel şeyler ve hayaletler ve goblinler hakkında abartılı hikayelerle geri döndü. Jewel ile bazı anlaşmazlıklar yaşadı ve çok geçmeden bağımsız çalışmaya başladı. Ondan sonra ondan hiç haber almadım."

"Ama Merrick onu tanıyordu, değil mi?" "Evet."

"Seni tanıdı mı sence?"

"Bilmiyorum. Belki. Tanıdıysa da belli etmedi. Aptal değil." "Yeni bir sayfa açıp gerçekten denizciliğe başlamış olabilir mi?" "Benim yapmam kadar olası."

Hadrian bir an Royce'a baktı. "Onu listenin en başına koydum."

"Tenkin ne olacak?"

"O da garip bir durum. O..."

"Karaya ulaştık!" ön direğin gözcüsü, iskele baş omuzluğunu göstererek bağırdı. Royce ve Hadrian ayağa kalkıp gösterilen yöne baktılar. Hadrian pek bir şey göremiyordu, sadece ince bir gri çizgi, ama uzakta yükselen ikiz kuleleri görebildiğini sandı. "O..."

"Drumindor," diye onayladı Royce, omzunun üzerinden bakıp romunu alıp tekrar oturdu.

"Öyle mi? O kadar güneyde miyiz? Buraya gelmeyeli uzun zaman oldu."

"Hatırlatma."

"Tamam, kale pek iyi değildi ama şehir güzeldi. Tur Del Fur'un Colnora'dan daha iyi olduğunu kabul etmelisin. Güzel iklimi, parlak renkli binaları, masmavi denizi ve bir cumhuriyet limanı olması. Açık bir şehri sevmemek imkansız."

"Öyle mi? Kaç kez kafanı vurduğunu hatırlıyor musun?"

Hadrian ona kaşlarını çattı. "Cüceleri gerçekten nefret ediyorsun, değil mi? Açıkçası, Magnus'un manastırda kalmasına izin vermene şaşırdım. Tamam,

orada biraz fazla cüce mimarisi var, ama kesinlikle iyi inşa edilmiş. Bunu kabul etmelisin, ayrıca şarabı da sevmiştin, hatırladın mı?"

Royce omuz silkti. "Tenkin hakkında ne söyleyecektin?" "Ah evet. Adı Staul."

"Denizci tipine benzemiyor."

"Hayır." Hadrian başını salladı. "O bir savaşçı. Çoğu Tenkin erkeği öyledir."

Mesele şu ki, Tenkinler Gur Em'den asla ayrılmazlar." "Ne?"

"Calis'e hiç gitmedin, değil mi? Doğu yarısı tamamen tropikal ormanla kaplı ve en yoğun kısmı Gur Em adını verdikleri bir orman. Calis dışında ilk kez bir Tenkin görüyorum, bu da Staul'un bir dışlanmış olduğunu düşündürüyor."

"Merrick'in iş yapacağı türden birine benzemiyor." "O halde Bernie hala bir numaramız." Hadrian bir an düşündü.

"Drew'un ölümüyle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Belki," diye cevapladı Royce, romundan bir yudum alarak. "O gece ana direğin üzerindeydi, ama ben çok hastaydım, dikkatimi veremedim. Bernie'nin onu biraz itmiş olabileceğini düşünmüyorum. Ama bunun için bir nedeni olması gerekir."

"Drew ve Bernie o gece erken saatlerde kart oyununda birlikteydiler. Drew potu kazandı ve eğer Bernie bir hırsızsa..."

Royce başını salladı. "Bernie kumar anlaşmazlığı yüzünden onu öldürmezdi. Çok büyük bir para söz konusu değilse tabii. Muhtemelen oynadıkları bakır ve gümüş paralar buna yetmezdi. Bu onu öldürmediği anlamına gelmez. Sadece kumar yüzünden değildi. Oyunda başka bir şey oldu mu?"

"Aslında yok, ama Drew ertesi sabah kahvaltıda Grady ile birinin gemide boynuz bulmaya yardım etmesi konusunda konuşacağını söylemişti. Drew bunu biraz komik bulmuştu. Boynuzu bulmanın kolay olduğunu düşünüyor gibiydi. Kahvaltıda daha ayrıntılı bilgi verecekti."

"Belki Drew, Defoe'nun duymamasını tercih ettiği bir şeyi duymuştur. Bu daha olası bir neden. Ama bir boynuz mu?"

Geminin dümeninde Wyatt'a rastladılar. Tüylü şapkası çıkmıştı ve beyaz keten gömleği bronz teninde kişisel bir yelken gibi dalgalanıyordu. *Storm'u* sıkıca tutuyor, rüzgârın baskısına karşı dümenin basıncını kullanıyordu. Onlar yaklaşırken cam gibi gözlerle buruna bakıyordu, ama onları gördüğünde aniden başını pusula kutusuna eğdi ve hızla kolunun önüyle yüzünü sildi.

"İyi misin?" diye sordu Hadrian.

"E-evet," diye cevapladı Wyatt boğuk bir sesle, sonra boğazını temizlemek için öksürdü. "İyiyim." Burnunu çekip sildi.

"Onu bulma şansın yüksek," diye Royce onu teselli etti.

"Gördün mü?" dedi Hadrian. "Bay Kinizm bile senin şansın hakkında iyimser hissediyor. Bu da bir şey sayılır."

Wyatt zorla gülümsedi.

"Hey, sana bir sorumuz var," dedi Royce. "*Boynuzun* ne olduğunu biliyor musun?"

"Elbette, tam da ona bakıyorsun," dedi Wyatt, o noktayı işaret ederek. "Orası Delgos Burnu. Orayı geçtikten sonra, kaptan muhtemelen geminin burnu dönmesini ve sonra rüzgara karşı seyretmesini emredecektir."

Royce kaşlarını çatı. "Bir an için benim deneyimli bir denizci olmadığımı varsayalım, olur mu?"

Wyatt güldü. "Sola dönüp doğuya doğru gideceğiz." "Nereden biliyorsun?"

Wyatt omuz silkti. "Boynuz, güneydeki en uzak kara parçası. Bu rotada devam edersek, açık denize açılacağız. Orada sadece girdaplar, Dacca ve deniz yılanları var. Eğer bu noktayı geçerse... yani sola dönersek, Delgos'un doğu kıyısına doğru yelken açacağız."

"Orada ne var?"

"Pek bir şey yok. Gördüğün bu kayalıklar, Delgos'taki tek diğer liman olan Vandon'a kadar uzanıyor. Vandon Baharat Şirketi'nin merkezi olmasının yanı sıra, korsanlar için de bir sığınak, daha doğrusu korsanların sığınağı. Oraya da gitmiyoruz. *Storm*, bulabileceğin en iyi gemilerden biri, ama çakallar kurt sürüsü gibi toplanıp, biz teslim olana ya da bizi batırana kadar peşini bırakmayacaklar."

"Baharat şirketi, korsanlarla çevriliyken ticareti nasıl yürütüyor?"

"Sence baharat şirketini kim yönetiyor?" "Oh."

"Ondan öteye?" diye sordu Royce.

"Dagastan Körfezi ve Calis'in tüm kıyıları, Wesbaden ve Dagastan'daki limanlar. Sonra medeniyetten uzaklaşıp Ba Ran Takımadalarına ulaşırsınız, oraya kimse gitmez, korsanlar bile."

"Bunun boynuz olduğundan emin misin?"

"Evet, Sharon'da bulunmuş her denizci bunu bilir. Eski Drumindor'u gözden kaçırmak imkansızdır."

Kıyı hala çok uzaktaydı, ama eski cüce yapısı artık açıkça görünüyordu ve Hadrian'ın gördüğü her şeyden daha yüksekti. Cücelerin bunu inşa ettiğini bilerek, bu ironik duruma gülümsedi. Devasa kuleler, dalgaların çarptığı kayalık tabandan kubbenin tepesine kadar yaklaşık 250 metre yüksekliğindeydi. Hem bir kale hem de bir anıt gibi görünüyordu. Bazı açılardan, yanlarına yatırılmış iki devasa dişliye benziyordu, deniz tarafına doğru çıkıntılı dişleri olan devasa silindirler. Her kulenin tepesinden duman yükseliyordu. Ortada, okyanusa doğru uzanan devasa çaydanlık musluğu gibi kavisli açıklıklar vardı. İkiz kulelerin arasında, limanın girişinin üzerindeki bir lento gibi onları birbirine bağlayan tek açıklıklı bir taş köprü vardı.

"Geceleri ışıklarıyla onu gözden kaçırmak imkansız. Dolunayda havalandırma deliklerini açtıklarında onu görmelisin. Oldukça etkileyici bir manzara. Bir volkanın üzerine inşa edilmiş ve havalandırma delikleri aşırı basınç oluşmasını önüyor. Bölgedeki gemiler, sadece eğlence için dolunayda bu noktadan geçmeyi planlıyorlar. Ama aynı zamanda mesafelerini de koruyorlar. Bu kaleyi inşa eden cüceler ne yaptıklarını çok iyi biliyorlardı. Drumindor'un efendileri istemediği sürece hiçbir gemi Terlando Körfezi'ne giremez. Yüzlerce metre yükseklikte erimiş kaya püskürtebilir ve bir gemi filosunu dakikalar içinde küle çevirebilirler."

"Bunun nasıl işlediğini biliyoruz," dedi Royce soğuk bir sesle. Wyatt kaşlarını kaldırdı. "Kötü bir deneyim mi?"

"Orada bir işimiz vardı," diye cevapladı Hadrian. "Gravis adında bir cüce, insanların onun cüce şaheseri olarak gördüğü şeyi kirletmesine kızmıştı. Onu sabote etmesini engellemek için içeri girmek zorunda kaldık."

"Drumindor'a mı girdiniz?" Wyatt etkilenmiş görünüyordu. "Bunun imkansız olduğunu sanıyordum."

"Neredeyse," diye cevapladı Royce, "ve bana verdiği zahmete karşılık yeterince para almadık."

Hadrian burnunu çektirdi. "*Sen mi?* O atlayışta neredeyse ölecek olan bendim. Sen sadece orada asılı kalıp gülüyordun."

"İçeri nasıl girdin? O yerin Cornelius DeLur'un cüzdanından daha sıkı korunduğunu duydum," diye ısrar etti Wyatt.

"Kolay olmadı," diye homurdandı Royce. "O işte cüceleri nefret etmeyi öğrendim. Şey, orada ve..." Sol omzunu dalgın dalgın ovuşturarak sözünü bitirmedi.

"Birkaç hafta sonra hasat ayı olacak. Belki dönüş yolunda gösteriyi izleyebiliriz," dedi Wyatt.

Gözcü, yelkenlerin görüldüğünü duyurdu. Birkaç gemi kalenin güvenliği altında toplanmıştı, ancak o kadar uzaktaydılar ki sadece üst yelkenleri görünüyordu.

"Kaptanın şimdiye kadar rota değişikliği emri vermesini beklerdim. Bizi çok yaklaşıyor."

"Drumindor bu kadar uzağa ateş edemez, değil mi?" diye sordu Hadrian.

"Hayır, ama kale tek tehlike değil," diye işaret etti Wyatt. "İmparatorluk gemisinin bu surlarda kalması güvenli değil. Delgos resmi olarak bizimle savaş halinde değil, ama herkes DeLurs'ların Milliyetçileri desteklediğini biliyor ve... şey... kazalar olabilir."

Güney yönünde seyirlerine devam ettiler. Nokta geride kalıp neredeyse görünmez hale gelene kadar kaptan güverteye çıkmadı. Artık *Emerald Storm'un* hangi yöne gideceğini öğreneceklerdi.

"Durun, Bay Bishop!" diye emretti.

"Ana yelkeni geri çekin!" diye bağırdı teğmen ve adamlar harekete geçti.

Hadrian bu emirleri ilk kez duyuyordu ve geminin aşçısı olarak bunları yerine getirmek zorunda olmadığına sevindi. Neler olduğunu anlaması uzun sürmedi. Ana yelken geri çekildiğinde, rüzgarı ön tarafında yakaladı. Ön direk ve arka direk de geri çekilseydi, gemi ters yönde yelken açacaktı. Yelkenler olduğu gibi kaldığı için, rüzgârın gücü aralarında dengelendi ve gemi suda sabit kaldı.

Gemi durduktan sonra, kaptan geminin konumunun okunmasını emretti, sonra tekrar kamarasına çekildi ve Teğmen Bishop'u güvertede bıraktı.

"Yön seçmek buraya kadarmış," diye mırıldandı Hadrian.

O günün geri kalanında hareketsiz kaldılar. Gün batımında Kaptan Seward, ışıkların yukarı çekilmesini emretti, ama başka hiçbir şey söylemedi.

Hadrian akşam yemeği olarak yine haşlanmış tuzlu domuz eti güveç servis etti. O bile menüsünden bıkmıştı, ancak şikayetler sadece deniz hayatına henüz alışmamış yeni askere alınanlardan geliyordu. Hadrian, gemideki çoğu tecrübeli denizcinin, rutinlerini bozmaktansa karada bile tuzlu domuz eti ve bisküvi isteyeceğini düşünüyordu.

"O bir katil, işte bu yüzden!"

Hadrian, akşam yemeğinin son porsiyonunu güverte altına götürürken Staul'un bağırdığını duydu. Tenkin, mürettebatın odasının ortasında hafifçe çömelmiş duruyordu. Gömleğini çıkarınca, dövmeleli karanlık vücudu ve dalgalı kasları ortaya çıktı. Sağ elinde bir bıçak tutuyordu. Sol yumruğu bir bezle sarılmıştı. Göğsü heyecandan inip kalkıyordu, yüzünde çılgın bir sırıtış ve gözlerinde şeytani bir bakış vardı.

Staul'un önünde Royce duruyordu.

"Edgar Drew'u o öldürdü. Herkes bunu biliyor. Şimdi ölecek olan o olacak, değil mi?"

Royce rahat bir şekilde duruyordu, elleri sanki sadece bir seyirciymiş gibi önünde gevşekçe birleştirilmişti, ancak gözleri bıçaktan hiç ayrılmıyordu. Royce, bir kedinin ipin hareketini izlediği gibi bıçağı takip ediyordu. Hadrian bunun nedenini anlaması sadece bir saniye sürdü. Staul bıçağı bıçak kısmından tutuyordu. Hadrian içgüdüleriyle odayı taradı ve Bernie Defoe'nun Royce'un solunda, arkasında durduğunu ve elini arkasında sakladığını gördü.

Staul bir anlığına Royce'dan dikkatini ayırdı, ama Hadrian onun ağırlığını arka ayağına kaydırıldığını fark etti ve arkadaşının da bunu fark etmesini umdu. Bir saniye sonra Staul bıçağı fırlattı. Bıçak mükemmel bir isabetle uçtu, ama bıçak hedefe ulaştığında Royce orada değildi ve bıçağın ucu güverte direğine saplandı.

Herkesin gözü, öfkeyle kükreyip küfürler savuran Staul'a çevrilmişti. Hadrian kendini zorlayarak Tenkin'i görmezden geldi ve Bernie'yi aradı. Bernie yer değiştirmişti. Kalabalığın içinde bir bıçağın parıltısını fark edince onu tekrar buldu. Bernie, Royce'un arkasına gizlice yaklaşmış ve saldırmıştı. Royce döndü. Komploya kanmayan Royce, Staul'un verdiği bıçakla eski guild arkadaşıyla yüzleşti. Bernie adımını yarıda durdurdu, tereddüt etti ve sonra geri çekilerek kalabalığın içinde kayboldu. Hadrian, başka kimsenin onun müdahalesini fark etmediğinden emindi.

"Ah! İyi dans ediyorsun!" diye bağırdı Staul ve güldü. "Bu iyi. Belki bir dahaki sefere tökezlersin, ha?"

Heyecan sona erince kalabalık dağıldı. Kalabalık dağılırken Jacob Darning, herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle mırıldandı: "Zavallı Drew'u öldürdüğünü düşünen tek kişi ben değilmişim, ne güzel."

"Royce," diye seslendi Hadrian, gözlerini Jacob'dan ayırmadan. "Belki de yemeğini daha serin olan güvertede yemelisin."

"Çok hoştu," dedi Hadrian, ikisi mutfağa güvenle ulaşip kapıyı kapattıktan sonra.

"Ne hoş?" diye sordu Poe, subay adaylarına son güveçleri dağıtırken.

"Oh, hiçbir şey. Birkaç mürettebat Royce'u öldürmeye çalıştı."

"Ne?" Poe neredeyse tüm su ısıtıcısını düşürüyordu.

"Artık insanları öldürebilir miyim?" diye sordu Royce, köşeye çekilip sırtını duvara dayayarak. Yüzünde kötü bir ifade vardı.

"Kim onu öldürmeye çalıştı?"

"Bernie," diye cevapladı Royce. "Şimdi ne yapmam gerekiyor? Geceleri uyanık kalıp onun ve arkadaşlarının, pardon, tayfalarının beni bıçaklamasını mı bekleyeyim?"

"Poe, Royce ve ben geceleri burada uyuyabilir miyiz?" "Mutfakta mı? Sanırım. Çok rahat olmayacak, ama Royce her zaman nöbetine zamanında gelirse ve Bay Bishop'a gece kaynamaları için yardım etmesini isterseniz, izin verebilir."

"Harika, öyle yapacağım. Ben yokken, Poe, aşağı inip buraya asabileceğimiz birkaç hamak getirebilir misin? Royce, belki kapıya bir kilit takabilirsin?"

"Yem olmaktan iyidir."

Royce hem ikinci köpek nöbetini hem de birinci nöbeti yaptı, bu da onu gün batımından gece yarısına kadar yukarıda tuttu. Geri döndüğünde, Hadrian Royce'un mutfakta uyuması için izin almıştı. Poe, sahip oldukları az sayıdaki eşyaları yukarı taşımış ve dar odanın duvarları arasına iki hamak asmıştı.

"Nasıl?" diye sordu Royce, karanlık mutfağa girip Hadrian'ı ağda asılı bulduğunda.

"Hmm?" diye sordu Hadrian uyanarak. "Oh, fena değil sanırım. Oda benim için çok dar. Sanki ikiye katlanmışım gibi hissediyorum, ama senin için sorun olmaz herhalde. Nöbetin nasıldı? Defoe'yu gördün mü?"

"Yaşlı *Bernie'den* gözümü ayırmadım," dedi, sırtarak ve başının üzerindeki kırısten sarkan bir tencereyi kaçınarak. Hadrian, Royce'un Bernie'den biraz intikam almış olabileceğini biliyordu. Royce'un avantajlı olduğu bir yer varsa, o da yüz fit yükseklikte, gecenin karanlığında kırıslere ve iplere asılı durmaktı.

Hadrian ağırlığını kaydirdi ve hamak sallanmaya başladı. "Ne yaptın?"

"Aslında hiçbir şey yapmadım, ama bu onu çılgına çevirdi.

Hâlâ terliyor."

"Yani seni tanıdı."

"Evet, sanki bu gece iki ay varmış gibi, yüzü çok solgundu."

Royce, Poe'nun onun için kurduğu hamakın iplerini ve bağlantılarını kontrol etti ve genel olarak işten memnun görünüyordu.

"Dürüst olmak gerekirse, Bernie'nin kazara düşmemesine şaşırdım," dedi Hadrian.

Royce başını salladı. "Direğimden iki kaza olması sadece kötü planlamadan kaynaklanıyor. Ayrıca Bernie beni öldürmeye çalışmıyordu."

"Benim durduğum yerden öyle görünüyordu. Ve oldukça organize de görünüyordu."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu, Poe'nun sabah kahvaltısı için getirdiği bisküvi kutusunun üzerine oturarak. "Ben olsam öyle yapmazdım. Birincisi, neden tanıklarla dolu bir odada kavga sahneleri? Beni öldürselerdi, asılırlardı. İkincisi, neden beni aşağıda saldırdılar? Dediğim gibi, deniz cesedi ortadan kaldırmak için mükemmel bir yer ve kurbanı demiryoluna ne kadar yaklaştırırsan, o kadar kolay olur."

"O zaman sence ne yapmaya çalışıyorlardı?"

Royce dudaklarını büzdü ve başını salladı. "Hiçbir fikrim yok. Eğer eşyalarımızı karıştırmak için bir oyalama taktiği ise, neden güvertede yapmadılar? Hatta, neden hiç oyalama taktiğine başvurmadılar? Güvertedeyken eşyalarımızı karıştırmak için bolca fırsatları vardı."

"Sadece bizi korkutmak için mi sence?"

"Öyleyse, bu Bernie'nin fikri değildi. Beni öldürmekle tehdit edip işi bitirmemek, bilindiği gibi ölümcül bir hatadır. O bunu bilirdi."

"Yani Dering mi onlara bunu yaptırdı?"

"Belki, ama... Bilmiyorum. Dering, Bernie'nin emirlerini uygulayacağı birine benzemiyor, özellikle de bu kadar aptalca emirleri."

"Mantıklı. Öyleyse..."

Başka bir cesedin güverteye çarpması gibi boğuk bir ses, onları ayağa kaldırdı. Hadrian mutfağın kapısını açtı ve dikkatlice dışarı baktı.

Sancak tarafındaki nöbetçiler görev başındaydı, ama her zamanki nöbet ve uyku rutininden ziyade, tekne tatbikatı yaparak yoğun bir şekilde çalışıyorlardı. Uzun tekneyi iskeleden kaldırmışlar ve geminin yan tarafına getirmişlerdi. Tekne, denize indirilmeden önce bir kez daha güverteye çarptı.

"Cankurtaran botu tatbikatı için garip bir zaman," dedi Wyatt, baş güverteden onlara doğru yürürken.

"Uykun mu kaçtı?" diye sordu Royce.

Wyatt gülümsedi. "Bakın, görevde başka kim var," dedi ve Sentinel Thranic, Bay Beryl, Dr. Levy ve Bernie Defoe'nun konuşarak durdukları kış güverteyi işaret etti.

Baş güverteden hızla geçerek pruvaya doğru ilerlediler.

Hadrian, korkuluktan aşağıya baktığında, altı adamın yakındaki bir ışığa doğru kürek çektiğini gördü. "Başka bir gemi," diye mırıldandı Royce.

"Gerçekten mi?"

"Küçük, tek direkli bir yelkenli. Bayrağı yok."

"Uzun teknede bir şey var mı?" diye sordu Hadrian. "Eğer bu ödeme gidiyorsa..."

Royce başını salladı. "Sadece mürettebat var."

Kürek sesleri uzaklaşırken izlediler, sonra beklediler. Hadrian karanlığa gözlerini dikti, ama tek görebildiği küçük teknenin sallanan ışığı ve varış noktasını gösteren ışık oldu.

"Tekne geri geliyor," dedi Royce, "ve şimdi fazladan bir kişi var."

Wyatt gözlerini kısarak baktı. "Delgos'tan gece yarısı kimi alacaklar ki?"

Uzun teknenin geri dönmesini izlediler. Royce'un dediği gibi, bir adam daha vardı — bir yolcu. Geminin battaniyelerine sarılmış, küçük ve zayıf, uzun solgun bir yüzü ve dağınık, beyaz saçları vardı. Çok yaşlı görünüyordu, denizci olarak işe yarayacak yaşta değildi. Gemiye çıktı ve Thranic ve Dr. Levy ile uzun uzun konuştu. Yaşlı adamın eşyaları toplanıp yanına bırakıldı. Çantalarından biri açıldı ve iki ağır deri ciltli kitap ağartılmış güverteye düştü. "Dikkatli ol, evlat," diye yaşlı adam denizciyi uyardı. "Bunlar eşsizdir ve benim gibi çok yaşlı ve ne yazık ki kırılgandır."

"Eşyalarını topla ve Dr. Levy'nin odasına götür," diye emretti Thranic. Pruvaya doğru bakarken aniden durdu. Onlara sert bir bakış attı, düşünceli bir şekilde ince dudaklarını yaladı, sonra yavaşça yaklaştı. Yaklaşırken

koyu renkli pelerinini sıkıca tuttu, soğuk rüzgardan boynunu korumak için omuzlarını kaldırdı. Bu hali ve kambur sırtı ile bir leş yiyen kuşa benziyordu.

"Hepiniz güvertede ne yapıyorsunuz? Hiçbiriniz iskele nöbetçisi değilsiniz."

"Görev dışı, efendim," Wyatt onların adına cevap verdi. "Sadece biraz temiz hava alıyoruz alıyoruz."

Thranic Hadrian'a baktı ve ona doğru bir adım attı. "Sen aşçı, değil mi?"

Hadrian düşünmeden, yanında bulunan kılıcının kabzasına dokundu. Nöbetçide onu ürküten bir şey vardı. Nöbetçiler her zaman korkutucuydu, ama bu kesinlikle tüyler ürperticiydi. Onun bakışlarına karşılık vermek, dizginlenmiş bir deliliğin gözlerine bakmak gibiydi.

"Bu yolculuğa ..." Thranic'in gözleri Royce'a kaydı. "Bu adamla birlikte katıldın, evet, çevik adam, tırmanmada çok iyi olan. Adın ne? Melborn, değil mi? Royce Melborn? Deniz tuttuğunu duydum. Ne garip."

Royce sessiz kaldı.

"Gerçekten çok tuhaf."

"Nöbetçi Thranic?" yaşlı adam zayıf sesiyle güverteye doğru seslendi. "Mümkünse bu nemli rüzgardan kurtulmak istiyorum." Öksürdü.

Thranic Royce'a bir süre daha baktı, sonra aniden dönüp yanlarından ayrıldı.

"Tam olarak ilgilenmek isteyeceğin türden bir adam değil, değil mi?" dedi Wyatt.

Uzun tekne gemiye geri döndüğünde, kaptan güverteye çıktı ve yeni rotayı belirledi: doğuya, rüzgara doğru.

BÖLÜM 9

ELLA

Sir Breckton'dan bir mektup daha geldi, efendim," dedi memur, imparatorluk şansölyesine küçük bir parşömen uzattı. Yaşlı adam küçük ofisindeki masasına dönüp notu okudu. Yüzünde somurtkan bir ifade belirdi.

"Bu adam iflah olmaz!" diye bağırды şansölye, sonra yeni bir parşömen kağıdı çıkardı ve kalemini mürekkebe batırdı.

Kapı aniden açıldı ve şansölye irkildi. "Kapıyı çalabilir misin?"

"Özür dilerim, Biddings, sizi korkuttum mu?" diye sordu Chadwick Kontu, arkasında zarif, yere kadar uzanan peleriniyle içeri girerken. Bir koluna beyaz eldivenler asmış, parlak kırmızı bir elmayı ısıırıyordu.

"Beni hep korkutuyorsun. Sanırım bundan sadistçe bir zevk alıyorsun.

."

Archibald gülümsedi. "Gönderinin geldiğini gördüm.

"Hayır, bu Breckton'dan."

"Hayır, bu Breckton'dan."

"Breckton mu? Ne istiyor?" Archibald, şansölyenin karşısındaki koltuğa oturdu ve çizmeleriyle ayaklarını bir tabureye koydu.

"Ona kaç kez beklemesi ve sabırlı olması gerektiğini söylesem de, bizim ondan daha fazla şey bildiğimizi anlamak istemiyor. Ratibor'a saldırmak için izin istiyor."

Archibald iç geçirdi. "Yine mi? Sanırım şimdiye kadar tüm bu yıllar boyunca neye katlandığımı anlıyorsunuz. O ve Enden o kadar inatçı ki ben..."

"Öyleydiler," diye düzeltti şansölye. "Sör Enden Dahlgren'de öldü."

Ballentyne başını salladı. "Ne kadar iyi bir adamın kaybıydı, değil mi?" Bir lokma daha aldı ve ağzı hala dolu halde konuşmaya devam etti. "Ona şahsen mektup yazmamı ister misin? Ne de olsa o benim şövalyem."

"Onu saldırmasına gerek olmadığını açıklayabilmek yardımcı olur."

Archibald başını salladı. "Saldur ve Ethelred hâlâ bu konuyla ilgili gizlilik konusunda ısrar ediyorlar..."

Şansölye elini kaldırarak onu durdurdu. Archibald şaşkın bir ifadeyle baktı ve şansölye, ofisinin pencerelerinin yanında diz çökmüş, yeri fırçalayan oda hizmetçisini işaret etti.

Archibald gözlerini devirdi. "Oh lütfen. Gerçekten o temizlikçi kızın casus olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Her zaman ihtiyatlı davranmanın en iyisi olduğunu düşünmüşümdür. Seni vatana ihanetten asmak için casus olması gerekmez."

"O bizim ne konuştuğumuzu bile bilmiyor. Ayrıca, ona bir bak. Bir barda böbürlenmeyeceği kesin. Sen geceleri barlarda böbürlenmeye gitmezsin, değil mi kızım?"

Ella başını salladı ve yukarı bakmayı reddetti, böylece kahverengi, terden yapışmış saçları yüzüne sarmaya devam etti.

"Gördün mü!" dedi Archibald haklı çıkmış bir ses tonuyla. "Odadaki kanepe ya da sandalye yüzünden kendini sansürlemek gibi bir şey bu."

"Ben daha ince bir tehlikeyi kastetmiştim," dedi Biddings. "Bir şey olursa. Planla ilgili talihsiz bir şey olursa, plan başarısız olursa, her zaman birisi suçlanmak zorunda kalır. Akılsız bir oda hizmetçisine bile ayrıntıları övünerek anlatan geveze bir kont bulmak ne kadar da şanslı olurdu."

Archibald'ın sırtışı hemen kayboldu.

"Onursuz bir baronun üçüncü oğlu, aptal davranarak imparatorluk şansölyesi pozisyonuna yükselmez," dedi Biddings.

"Anladım." Archibald, yeni bir nefret ifadesiyle temizlikçi kıza baktı. "Saldur'un ofisine dönsem iyi olur, yoksa beni arayacaktır. Açıkçası, Biddings, bu sarayda kalmaktan gerçekten nefret etmeye başlıyorum."

"Hâlâ seni görmek istemiyor mu?"

"Hayır, sekreterini geçemiyorum. Leydi Amilia kurnaz bir kadın. Masum ve masum gözlü davranıyor, ama imparatoriçeyi acımasız bir kararlılıkla koruyor. Saldur ve Ethelred de hiç yardımcı olmuyorlar. Ethelred'in

Ethelred ile evlenmeyi planladığını söylüyorlar. Bu bir yalan olmalı. Modina'nın o yaşlı geyiği isteyeceğini hayal bile edemiyorum."

"Özellikle de senin gibi genç bir delikanlıyı seçebilecekken?"

"Aynen öyle."

"Ve senin arzun elbette gerçek aşk. Modina ile evlenmenin seni imparator yapacağını hiç düşünmedin mi?"

"Üçüncü baronun oğluyken şansölye olan bir adama bunu sormana şaşırdım."

"Archie!" diye bağırdı Regent Saldur'un sesi, ofisin dışındaki koridorda yankılanarak.

"Ben de Biddings'in tarafındayım!" Archibald açık kapıdan bağıarak cevap verdi. "Ve bana..." Elinde kova ile ofisten koşarak çıkan temizlikçi kızın ani telaşı sözünü kesti. "Görünüşe göre o da Saldur'u benim kadar sevmiyor."

Arista, eteğine temizlik suyunu dökmüş ve bu da sert kumaşın bacaklarına yapışmasına neden olmuştu. İnce kumaş ayakkabıları, koridorda koşarken hoş olmayan bir şapırtı sesi çıkarıyordu. Saldur'un sesi onu daha hızlı koşmaya itti.

Kıl payı kurtulmuştu, ama onu doğduğundan beri tanıyan Saldur'un bile onu şimdi tanıyıp tanımayacağını merak ediyordu. Dönüşümünde sihirli bir yan yoktu, ama bu onu daha az anlaşılabilir kılmaı. Kirli paçavralar giyyordu, makyajı yoktu ve bir zamanlar parlak olan saçları şimdi karışık ve dağınıktı. Saçları, tenini bronzlaştıran aynı güneşin etkisiyle açılmıştı. Yine de, bu sadece görünüşünden ibaret değildi. Arista değişmişti. Bazen kendi yansımasını gördüğünde, gördüğünün kendisi olduğunu ve zavallı bir köylü kadın olmadığını anlaması bir an sürerdi. Parlak gözlü kız gitmiş, karanlık, kasvetli bir ruh onun hırpalanmış bedenine sahip olmuştu.

Her şeyden öte, durumun saçmalığı ona en büyük korumayı sağlıyordu. Kimse, korunaklı, kendini şımartan bir prensesin düşmanının sarayında isteyerek yerleri ovacağına inanmazdı. Saldur'un zihninin bile bu yanılsamayı delip geçecek kadar geniş olduğunu sanmıyordu. Bazıları onu tanıdık bulsa bile - ve birkaç kişi öyle görünüyordu - zihinleri o kadar esnek değildi. Ella'nın Melengar Prensesi olduğu düşüncesini akla getirmek, domuzların konuşabildiği ya da Maribor'un tanrı olmadığı fikri kadar saçma bir şeydi.

Böyle bir fikri kabul etmek, yeni olasılıklara açık bir zihin gerektirirdi ve sarayda bu tanıma uyan kimse yoktu.

Saldur dışında endişelendiği tek kişi imparatoriçenin sekreteriydi. O diğerleri gibi değildi, Arista'yı fark etmişti. Amilia şüpheli gözlerle onun maskesini gördü. Saldur imparatoriçeyi en iyi ve en zeki insanlarla çevrelemişti ve Arista ondan kaçınmak için elinden geleni yapıyordu.

Ratibor'dan kuzeye doğru giderken, Arista Aquesta'ya kaçan bir grup mülteciye rastlamış ve onlar neredeyse bir ay önce oraya varmışlardı. Konum büyüsu onu sarayın kendisine götürmüştü. Ondan sonra işler daha da karmaşık hale gelmişti. Büyüye ve onu kullanma yeteneğine daha fazla güvenseydi,

Gaunt'ın imparatorluk sarayında tutsak olduğunu haber vererek hemen Melengar'a dönebilirdi. Ancak, Degan'ı kendi gözleriyle görme ihtiyacı hissetti. Kale duvarları içinde çeşitli yerlerde konum büyüsunü tekrarlamak umuduyla hizmetçi o l a r a k iş bulmayı başardı, ancak bu işe yaramadı. Okul müdürü Edith Mon tarafından yakından izlenen Arista, büyüü yapmak için yeterli boş zaman ve mahremiyet bulamıyordu. Nadiren başardığı birkaç seferde, duman bir yön gösteriyordu, ancak labirent gibi koridorlar onu takip etmesini engelliyordu. Büyüyle engellenen Arista, Gaunt'ın yerini belirlemek için kulak misafiri olurken, aynı zamanda arazide yolunu öğrenmeye çalıştı.

"Şimdi ne yaptın?" Edith Mon, Arista içeri girerken ona bağırdı. mutfak.

Arista hobgoblinlerin neye benzediğini bilmiyordu, ama muhtemelen Edith Mon'a benzediğini tahmin ediyordu. Edith tıknaz ve güçlüydü. Kocaman kafası omuzlarında bir kaya gibi duruyordu ve bir zamanlar sahip olduğu boynu ezip geçiyordu. Çilli ve lekeleri olan yüzü, geniş burnuna ve geniş burun deliklerine mükemmel bir zemin oluşturuyordu. Edith, özellikle şu anda olduğu gibi sinirli olduğunda, bu burun deliklerinden yüksek sesle nefes alıyordu.

Edith kovayı ellerinden çekip aldı. "Seni sakar küçük kız! Sadece kendine dökmüş olmanı dua etsen iyi olur. Koridorda kirli bir su birikintisi bıraktığını duyarsam..."

Edith üç kez onu sopayla dövmekle tehdit etmişti, ama her seferinde engellenmişti — iki kez baş aşçı tarafından. Arista, iş o noktaya gelirse ne yapacağını bilmiyordu. Yerleri fırçalamak bir şeydi, ama yaşlı bir cadalozun kendisini dövmesine izin vermek başka bir şeydi. Denerse, yeni oda hizmetçisinin düşündüğünden daha fazlası olduğunu keşfedebilirdi

Arista sık sık yaşlı Edith'e en uygun lanetin hangisi olabileceğini düşünerek eğlenirdi. O anda, deri kurtlarının faydalarını düşünmekteydi, ama tek söylediği "Bugün başka bir şey var mı?" oldu.

Yaşlı kadın ona öfkeyle baktı. "Oh! Kendini bir şey sanıyorsun, değil mi? Bizden daha iyi olduğunu, kıçının gümüş gibi parladığını sanıyorsun. Ama öyle değil! Senin bir ailen bile yok. O sokakta diğer kaçaklarla birlikte yaşadığını biliyorum. Bir gülümsemeyle yemeklerini fahişelik yaparak kazanıyorsun, o yüzden dikkatli ol, tatlım!"

Diğer mutfak çalışanları arasında birkaç kıkırdama duyuldu. Bazıları Edith'in öfkesini göze alarak işlerini bırakıp izlemeye başladılar. Bulaşıkçı kızlar, temizlikçiler ve oda hizmetçileri Edith'e bağlıydılar. Aşçı, kasap, fırıncı ve kadehçi gibi diğerleri ise Ibis Thinly'ye bağlıydılar ama Edith'in tarafındaydılar, ne de olsa Ella yeni gelmişti. Bulaşıkhanede yaşayanlar için, cezalandırılmayı izlemek eğlence sayılırdı.

"Evet mi, hayır mı?" diye sordu Arista sakın bir sesle.

Edith'in gözleri tehditkar bir şekilde kısıldı. "Hayır, ama yarın saraydaki tüm lazımlıkları temizlemeye başlayacaksın. Sadece boşaltmakla kalmayacaksın, dikkat et. Onları iyice ovup temizlemeni istiyorum."

Arista başını salladı ve yanından geçmeye başladı. O geçerken, Edith kovayı üzerine boşaltarak soğuk su yağdırdı.

Oda kahkahalarla çınladı. "Temiz su olmadığı için yazık. Banyo yapman gerekirdi." Edith kıkırdadı.

Ibis mahzenden çıkınca gürültü aniden kesildi. "Burada ne oluyor?" Baş aşçının gür sesi herkesin dikkatini çekti.

"Hiçbir şey, Ibis," diye cevapladı Edith. "Sadece kızlarımdan birini eğitiyorum, hepsi bu."

Aşçı, baştan ayağa sıırıksıkam olan Arista'yı bir su birikintisinin içinde dururken gördü. Saçları yüzüne sarkmış, kirli su damlıyordu. Önlüğü tamamen ıslanmıştı ve ince kumaş cildine yapışarak onu rahatsız ediyordu, bu yüzden kollarını göğsünde kavuşturdu.

Ibis Edith'e kaşlarını çatı.

"Ne var, Ibis?" Edith ona sıırıttı. "Eğitim yöntemlerimi beğenmedin mi?"

"Hayır, öyle olduğunu söyleyemem. Neden onlara hep böyle davranmak zorundasın?" "Ne yapacaksın? Ella'yı o serseri Amilia gibi fahişe Amilia gibi koruyacak mısın? Belki bu seferki başpiskopos olur!"

Bir kahkaha tufanı daha patladı.

"Cora!" diye bağırdı Ibis. "Ella'ya sarması için bir masa örtüsü getir." "Dikkatli ol, Ibis. Eğer onu mahvederse, baş uşak sana kızacak."

"Amilia ona fahişe dediğini duyarsa, kafanı kaybedebilirsin."

"O küçük sahtekar bana karşı bir şey yapmaya cesaret edemez." "Belki," dedi baş aşçı, "ama o artık *onlardan* biri ve eminim senin kendi adamlarından birine hakaret ettiğini duyan herhangi bir asilzade bunu kişisel algılayabilir."

Edith'in sırtışı kayboldu ve kahkahalar da onunla birlikte yok oldu.

Cora bir masa örtüsüyle geri döndü, Ibis onu iki kez katladıktan sonra Arista'nın omuzlarına sardı. "Umarım evde başka bir elbisen vardır, Ella. Bu gece hava soğuk olacak."

Arista ona teşekkür ettikten sonra mutfak kapısından dışarı çıktı. Hava çoktan kararmıştı ve Ibis'in tahmin ettiği gibi hava soğuktu. Sonbahar tam gaz devam ediyordu ve gece havası ıslak vücudunu şok etti. Kale avlusu neredeyse boştu, sadece birkaç geç kalmış arabacı arabalarını ana kapıdan dışarı çekiyordu. Bir sayfa, ahırlarla kale arasında koşuşturuyor, kollarında odun taşıyordu, ama avluda genellikle görülen hareketliliğin çoğu yoktu. Her akşam olduğu gibi, muhafızların onu görmezden geldiği büyük kapılardan geçti. Köprüye ulaşip kalenin duvarlarının korumasının ötesine adım attığı anda, rüzgârın tüm gücüyle karşılaştı. Çılgılık atmamak için dişlerini sıktı, zaten kızarmış parmaklarıyla vücudunu kucakladı ve yürümesi zor olacak kadar şiddetli titredi.

Deride kurtlar değil. Hayır. O kadar da kötü değil.

"Aman Tanrım!" Bayan Barker, Arista Brisbane Sokağı'na girerken koşarak yanına geldi. "Ne oldu, çocuğum? Yine Edith Mon mu?"

Arista başını salladı.

"Bu sefer ne oldu?"

"Biraz yıkama suyu döktüm."

Bayan Barker başını salladı ve iç geçirdi. "Hadi, ateşe yaklaş da donmadan önce kurulanmaya çalış."

Arista'yı ortak ateş çukuruna ikna etti. Brisbane Alley, Aquesta'da kelimenin tam anlamıyla yolun sonu, Brickton's Tannery'nin arkasındaki sefil küçük bir toprak parçasıydı ve burada kürlenmiş derilerin kokusu, en çaresiz olanlar dışında herkesi uzak tutuyordu. Parası, akrabası veya bağlantısı olmayan yeni gelenler buraya yerleşiyordu. Şanslı olanlar, kanvas çarşıların altında,

ve geldikleri arabaların altında kümelenerek yaşıyordu. Geri kalanlar ise deri tabakhanesinin duvarına yaslanarak uyurken rüzgarı engellemeye çalışıyordu. Arista da öyle yapıyordu, ta ki Barker ailesi onu evlat edinene kadar.

Brice Barker, günde yedi kuruş karşılığında şehir sokaklarında reklamlar haykırarak çalışıyordu. Kazandığı paranın tamamını üç çocuğu ve karısını beslemek için yiyecek almaya harcıyordu. Lynnette Barker ise bulabildiği her türlü dikiş işini yapıyordu. Hava soğuduğunda, Arista'ya vagonlarının altında kalacak bir yer teklif etmişlerdi. Onları sadece birkaç haftadır tanıyordu, ama çoktan kendi ailesi gibi sevmeye başlamıştı.

"Al, Ella," dedi Lynnette, ona giymesi için eski bir etek getirdi. Elbise, kenarları yıpranmış ve yıpranmış bir paçavradan biraz daha fazlasıydı. Lynnette, Esrahaddon'un cüppesini de getirdi. Arista köşeyi döndü ve ıslak giysilerini çıkardı. Lynnette'in elbisesi soğuğu engellemiyordu, ama cüppe ıslak soğuğu anında yok ederek tavizsiz bir sıcaklık sağladı.

"Bu gerçekten harika bir cüppe, Ella," dedi Lynnette, ateşin ışığının cüppeyi parlatıp renkleri yansıtmaya hayranlıkla bakarak. "Nereden aldın?"

"Bir... arkadaşım öldüğünde bana bıraktı."

"Oh, çok üzıldüm," dedi üzüntüyle. Sonra yüzündeki üzüntü, endişeye dönüştü. "Bu arada, bir adam seni arıyordu."

"Bir adam mı?" diye sordu Arista, masa örtüsünü katlarken. Eğer ona bir şey olursa, Edith Ibis'e bunu ödecekti.

"Evet, bugün erken saatlerde. Brice sokakta çalışırken onunla konuştu ve genç bir kadın aradığını söyledi. Seni tam olarak tarif etti, ama garip bir şekilde adını bilmiyordu."

"Nasıl biriydi?" Arista, endişesinin sesine yansımadağını umdu.

"Şey," Lynnette tereddüt etti, "sorun da bu. Koyu renkli bir kapüşon ve yüzünü saran bir fular takıyordu, bu yüzden Brice onu iyi göremedi."

Arista cüppesini sıkıca kendine çekti.

O burada mı? Suikastçı beni bulmayı başardı mı?

Lynnette, Ella'daki değişikliği fark etti ve "Başın dertte mi, Ella?" diye sordu.

"Brice ona burada yaşadığını söyledi mi?"

"Hayır, tabii ki hayır. Brice birçok şey olabilir, ama aptal değildir."

"Bir isim verdi mi?"

Lynnette başını salladı. "Brice döndüğünde ona sorabilirsin. O ve Wery un almaya gittiler. Yakında dönerler."

"Onu hatırlatmışken," dedi Arista, ıslak elbisesinden bozuk paraları çıkararak, "işte üç bakır tenant. Bu sabah bana ödediler."

"Oh hayır. Biz yapamayız..."

"Tabii ki yapabilirsiniz! Beni vagonunuzun altında yatırılıyorsunuz, ben çalışırken eşyalarımı gözetiyorsunuz. Hatta benimle birlikte yemek yiyorsunuz."

"Ama üç! Bu senin tüm maaşın, Ella. Hiçbir şeyin kalmayacak."

"Giderlerimi karşılarım. Bazen sarayda yemek verirler ve ihtiyaçlarım oldukça basit."

"Ama yeni kıyafetler isteyeceksin ve kış gelince ayakkabıya ihtiyacın olacak."

"Senin çocukların da öyle, ve haftada fazladan üç bakır para olmadan bunları karşılayamazsın."

"Hayır, hayır, yapamayız. Çok nazıksın, ama..."

"Anne! Anne! Çabuk gel! Wery geldi!" Barker'ların en büyük oğlu Finis, koşarak caddeye geldi ve bağırmaya başladı. Korkmuş görünüyordu, gözleri yaşlarla doluydu.

Lynnette eteğini kaldırıp koştu, Arista da onun peşinden gitti. Coswall Caddesi'ne koştular, fırının önünde bir kalabalık toplanmıştı. Kalabalığı iterek geçtiler ve kaldırım taşlarının üzerinde baygın yatan bir çocuk gördüler.

"Ah, tatlı Maribor!" diye haykırdı Lynnette, oğlunun yanına diz çökerek

Brice, Wery'yi kollarında tutarak taşın üzerine diz çöktü. Kan, ellerini ve tunikasını ıslatmıştı. ve tünici kanla kaplıydı. Çocuğun gözleri kapalıydı, keçeleşmiş saçları sanki kırmızı mürekkebe batırılmış gibi parlak ve kaygandı.

"Fırıncının çatı katından düştü." Finis, sormadıkları soruyu titrek bir sesle yanıtladı. "Fırıncı, bunu yaparsa bize bir fiyatına iki fincan satacağını söylediği için, ağır un çuvallarından birini aşağı çekiyordu. Babam ve ben ona bizi beklemesini söyledik, ama o her zamanki gibi koşarak yukarı çıktı. Çok sert çekiyordu. Elinden geldiğince sertçe çekti ve sonra elleri kaydı. Geriye doğru sendeledi ve..." Finis hızlı konuşuyordu, sesi yükseldikçe çatırdadı ve durdu.

"Kafasını kaldırım taşlarına çarptı," dedi beyaz önlük giyen ve elinde fener tutan bir yabancı. Arista onun fırıncı olabileceğini düşündü. "

çok üzgünüm. Çocuğun bu şekilde yaralanacağını düşünmemiştim."

Lynnette adamı görmezden geldi ve çocuğunu kocasından çekip aldı, Wery'yi göğsüne çekti. Onu yeni doğmuş bir bebekmiş gibi salladı. "Uyan tatlım," diye fısıldadı. Gözyaşları Wery'nin kanla ıslanmış yanaklarına düştü. "Lütfen bebeğim, Maribor aşkına, lütfen uyan! Lütfen, lütfen ..."

"Lynn, tatlım..." diye başladı Brice.

"Hayır!" diye bağırды ve çocuğu daha sıkı kucakladı.

Arista bu sahneyi izledi. Boğazı düğümlemişti ve gözleri o kadar çabuk dolmuştu ki, net göremiyordu. Wery harika bir çocuktı, neşeli, arkadaş canlısı. Ona Fanen Pickering'i hatırlatıyordu, bu da durumu daha da kötüleştiriyordu. Ama Fanen elinde kılıçla ölmüştü, Wery ise sadece sekiz yaşındaydı ve kısa hayatında muhtemelen hiç silaha dokunmamıştı. İyi insanlara neden böyle şeyler olduğunu anlayamıyordu. Annesinin kollarında ölen küçük çocuğun silüetini izlerken gözyaşları yanaklarından süzüldü.

Arista gözlerini kapatıp gözyaşlarını sildi. Gözlerini tekrar açtığında, kalabalığın içinde birkaç kişinin geri çekildiğini fark etti.

Cüppesi parlıyordu.

Soluk bir ışık yayan, parıldayan kumaş, etrafındakileri ürkütücü beyaz bir parlaklıkla aydınlatıyordu. Lynnette parıltıyı gördü ve yüzüne umut doldu. Arista'ya baktı, gözleri yalvarırcasına. "Ella, onu kurtarabilir misin?" diye sordu titrek dudaklarla ve çaresiz gözlerle. Arista *hayır* demek üzereydi, ama Lynnette hemen tekrar konuştu. "Kurtarabilirsin!" diye ısrar etti. "Kurtarabileceğini biliyorum! Senin farklı olduğunu hep biliyordum. Konuşma şeklin, davranışların. Kendi adını unutman ve o *cüppe*! Onu kurtarabilirsin. Kurtarabileceğini biliyorum. Lütfen, Ella." Durdu ve yutkundu, o kadar şiddetli titriyordu ki Wery'nin başı sallandı. "Ella, biliyorum... biliyorum, bu üç bakır paradan çok daha fazlası, ama o benim bebeğim! Ona yardım edeceksin, değil mi? Lütfen, lütfen, Ella."

Arista nefes alamıyordu. Kalbinin kulaklarında çarptığını hissediyordu ve vücudu titriyordu. Herkes sessizce onu izliyordu. Lynnette bile yalvarışını kesmişti. Arista titrek dudaklarıyla "Onu yatırın" dediğini fark etti.

Lynnette, Wery'nin cansız bedenini nazıkçe yere indirdi, başı bir tarafa garip bir şekilde eğilmişti. Çocuğun yarısından kan sızmaya devam ediyordu.

Arista onun yanına diz çöktü ve elini çocuğun göğsüne koydu. Hâlâ nefes alıyordu, ama çok zayıf ve sığdı. Gözlerini kapatıp mırıldanmaya başladı. Kalabalığın endişeli mırıldanmalarını duydu ve tek tek onları duymazdan geldi. Arista, etrafını saran erkek ve kadınların kalp atışlarını hissedebiliyordu ve onları da duymazdan geldi. Rüzgârın sesine odaklandı. Yumuşak ve nazik bir şekilde esiyordu, binaların arasında, caddenin karşısına, taşların üzerinden geçerek. Yukarıda yıldızların parıltısını ve ayın gülümsemesini hissetti. Eli çocuğun vücudundaydı, ama parmakları çalmak istediği enstrümanın tellerini hissediyordu.

Nazik rüzgâr güçlendi. Dönen rüzgâr bir girdap, girdap bir kasırga, kasırga da bir hortum haline geldi. Saçları çılgınca savruluyordu, ama o bunu neredeyse fark etmedi. Önünde bir boşluk uzanıyordu ve onun ötesinde uzak bir ışık vardı. Karanlıkta onu görebiliyordu, parlaklığın önünde donuk bir siluet, uzaklaştıkça küçülüyordu. Ona bağırdı. O durdu. Akorları çaldı ve siluet döndü. Sonra, tüm gücüyle ellerini çırptı ve ses gök gürültüsü gibiydi.

Gözlerini açtığıında, cüppeden gelen ışık sönmüştü ve kalabalık alkışlıyordu.

BÖLÜM **10**

DÜŞEN YILDIZ

"Yelken göründü!" gözcü direğin tepesinden bağırdı.

Emerald Storm, Aquesta'dan iki hafta uzaklaşmış, Ghazel Denizi'nin sakin sularında ilerliyordu. Rüzgâr güneybatıdan esmeye devam ediyordu. Delgos Burnu'nu döndükten sonra yavaş ilerliyorlardı. Gemi rüzgara karşı ilerlemek için zorlanıyordu. Bay Temple, üst düzey mürettebatı gemiyi döndürmek, rüzgara karşı ilerlemek ve ileri geri gidip gelerek rotayı korumakla meşgul ediyordu, ancak Hadrian, hızlı yürüyen bir adamın daha hızlı ilerleyebileceğini tahmin ediyordu.

Sabahın ortasıydı ve geminin donanımında veya geminin seyirinde meşgul olmayan denizciler, kumtaşı bloklarla güverteyi fırçalamakla veya kurutmakla meşguldü. Tüm subay adayları, Teğmen Bishop'dan seyir eğitimi almak için güverteye çıkmıştı. Hadrian, önceki akşam domuz yağı teslim ettikten sonra mutfığa dönerken gözcünün sesini duydu. İskele tarafına doğru ilerlerken, ufukta küçük beyaz bir kare gördü. Bishop derhal dersi askıya aldı ve kendisi görmek için bir dürbün aldı, ardından bir subay adayını kaptanın kamerasına gönderdi. Kaptan o kadar çabuk ortaya çıktı ki, güverteye çıktığında hala şapkasını düzeltiyordu. Bir an durdu, üniformasını çekti ve burnunu kırıstırarak havayı kokladı.

"Gözcü raporu!" diye direk tepesine seslendi.

"İki gemi, iskele başı açıkta, efendim!"

Hadrian tekrar baktı ve gözcülerin bildirdiği gibi, su seviyesinin üzerinde ikinci bir yelken gördü.

"Öndeki iki kare yelken gösteriyor, lugger gibi görünüyor. Uzakta olan gemi... İki kırmızı lateen yelken görüyorum, tek güverteli, muhtemelen bir tartane. Rüzgârla ilerliyorlar ve hızla yaklaşıyorlar, efendim."

"Hangi bayrağı çekiyorlar?"

"Söyleyemem efendim, rüzgar onları doğrudan bize doğru sürüklüyor."

Hadrian gemilerin yaklaşmasını izledi, hızlarına hayret etti. Onları zaten net bir şekilde görebiliyordu.

"Bu sorun olabilir," dedi Poe.

Hadrian gemilere o kadar odaklanmıştı ki, yardımcısının yanına geldiğini fark etmemişti. Zayıf yapılı çocuk, gemilere bakarken at kuyruğundaki siyah kurdeleyi bağlamakla meşguldü.

"Nasıl yani?"

"Şu kırmızı yelkenler."

Hadrian tekrar denize doğru baktı. "Peki bu neden sorun olsun ki?"

"Sadece Dacca'lar kullanır ve onlar karşılaştığınız tüm korsanlardan daha kötüdür."

"Herkes yerlerine!" diye emretti kaptan.

"Herkes görev yerine!" diye bağırdı teğmen. "Görev yerlerine!"

Hadrian, gemici ve arkadaşları güverteyi temizlerken davul sesleri duydu. Görev yerlerine dağılan subay adayları, mürettebatlarına emirler yağdırdı.

"Hadi!" dedi Poe.

Baş güvertede, korunaklı bir alanda bir yığın briket vardı. Hadrian, çevredeki güverte deniz suyu ile ıslanır ıslanmaz, mutfak ocağından aldığı sıcak kömürlerle briketleri ateşe verdi. Etrafında okçular oklarını yağ ile hazırladılar. Denizciler, düzinelerce kova deniz suyu ve kum getirdiler ve bunları geminin etrafına yerleştirdiler. Savaşa hazır hale gelmeleri sadece birkaç dakika sürdü ve sonra beklemeye başladılar.

Gemiler artık daha yakındaydı ve daha büyüktü, ama yine de bayrakları görünmüyordu. *Fırtına* ölümcül bir sessizlik içindeydi, tek ses rüzgâr, dalgalar ve gıcırdayan gövdeden geliyordu. Rastgele bir rüzgâr, lugger'ın bayrağını dalgalandırdı.

"Calis'in Gribbon bayrağını dalgalandırıyorlar, efendim!" diye bağırdı gözcü.

"Bay Wesley," kaptan, güverteye konuşlanmış subay adayıyla konuştu.

"Sinyalleri çalıştınız mı?"

"Evet, efendim."

"Bir dürbün al ve yukarı çık. Bay Temple, bizim adımızı ve onların adını öğren."

"Emredersiniz, efendim."

Hâlâ kimse kıpırdamadı ya da konuşmadı. Tüm gözler yaklaşan gemilere çevrilmişti.

"Öndeki gemi *Bright Star*. Arkadaki gemi ise..." Wesley tereddüt etti. "Arkadaki gemi cevap vermiyor, efendim."

"İki derece iskeleye!" diye bağırdı kaptan aniden ve Wyatt dümeni çevirerek gemiyi rüzgara mümkün olduğunca yakın tuttu ve onları doğrudan lugger'a doğru yönlendirdi. Üstteki adamlar yüzlerce örümcek gibi harekete geçtiler, halatlar boyunca sürünerek mümkün olan her rüzgarı yakalamaya çalıştılar.

"*Bright Star*'dan yeni sinyal geldi," diye bağırdı Wesley. "Düşman gemisi kış tarafında!"

Aksi takdirde açık olan gökyüzünde küçük duman çizgileri uçuyordu. Tartane, *Parlak Yıldız*'a oklar atıyordu, ancak atışlar yetersiz kalarak, geminin iki yüz metre kadar gerisinde denize düşüyordu.

"Ön balistayı hazırlayın!" diye emretti kaptan. Baş güvertede bir grup adam, küçük bir ırgatı çevirmeye başladı ve bu da devasa yay ipini ateşleme pozisyonuna getirdi. Yangın oku yüklenirken, direğin önüne bir başka mangal daha yakıldı. Sonra beklediler ve gemilerin yaklaşmasını bir kez daha izlediler.

Dacca gemisiyle ilgili her şey egzotikti. Koyu renkli ahşaptan yapılmış gemi, gövdesine ustaca boyanmış altın renkli kıvrımlarla parılıyordu. Uzun, gösterişli renklerde dekoratif süsler taşıyordu. Kırmızı ana yelkeni, uçan siyah bir ejderhanın stilize edilmiş görüntüsü süslüyordu ve baş ıstralyada parlak zümrüt gözlü, korkunç bir canavarın başı vardı. Denizciler de gemi kadar yabancı görünüyorlardı. Koyu tenli, güçlü kaba adamlardı ve sadece beline sarılmış kırmızı kumaş parçaları giiyorlardı.

Kötü idare edilen *Bright Star* rüzgarı ve ivmesini kaybetti. Arkasında tartane alçaldı. Dacca'dan bir ok yağmuru daha havada süzüldü. Bu sefer birkaç ok *Bright Star*'ın kışına isabet etti, ancak şanslı bir ok ana yelkeni vurarak onu ateşe verdi.

Lugger'ı yenmesine rağmen, tartane yaklaşan *Emerald Storm*'dan kaçmayı tercih etti. Hadrian, *Storm*'un yaklaşmasını izlerken Kaptan Seward'ın mesafeyi hesapladığını gördü. Dönüş sırasında kaybedilen zamana rağmen, Dacca gemisi hala balista menzilinin dışındaydı.

"Dümeni alee. Getirin onu buraya!" diye bağırdı kaptan. "Tacks ve sheets!"

Emerald Storm, tartane ile aynı rotaya döndü, ancak *Storm'un* ne momentum ne de daha küçük geminin çevikliği vardı. Tartane daha hızlı bir gemiydi ve *Emerald Storm'un* mürettebatının yapabileceği tek şey, Dacca'nın ulaşamayacak bir mesafeye yelken açmasını izlemektir.

Fırsatın kaçtığını gören Kaptan Seward, *Storm'a* durmasını ve uzun botları denize indirmeyi emretti. *Bright Star'ın* ana yelkeni ve direği dev bir meşale gibi yanıyordu. Seyler ve destekler koptu ve adamların çığlıkları, yanan yelkenin güverteye düştüğünü haber verdi. Yine de geminin ivmesi onu *Storm'un* arkasına taşıdı. Geçerken, güverteyi saran alevleri söndürmek için umutsuzca mücadele eden dehşete kapılmış denizcileri görebiliyorlardı. Uzun tekneler suya inmeden önce, *Bright Star* bir cehenneme dönmüştü ve mürettebatın çoğu çoktan denize atlamıştı.

Botlar çılgına dönmüş adamlarla dolu olarak geri döndü. Neredeyse hepsi kahverengi tenli, koyu gözlü, beyaz ve gri giysili denizcilerdi. Güverteye uzanmış öksürüyor, su tükürüyor ve Maribor'a ve yakınlarındaki mürettebat üyelerine teşekkür ediyorlardı.

Bright Star, Dagistan'dan gelen ve kahve, şeker kamışı ve indigo yüküyle batı Calis'e dönen bağımsız bir Wesbaden ticaret gemisiydi. *Storm'un* zamanında müdahalesine rağmen, küçük mürettebatın üçte birinden fazlası hayatını kaybetti. Bazıları alevlerle mücadele ederken duman içinde bayılmış, diğerleri ise güverte altında mahsur kalmıştı. *Bright Star'ın* kaptanı, Dacca'nın gemisine yağdırdığı ateşli oklarından birinin isabetiyle hayatını kaybetmişti. Geriye sadece on iki adam kalmıştı ve bunlardan beşi yanıklarla Dr. Levy'nin bakımındaydı.

Bay Temple, sağlıklı kurtulanları değerlendirdi ve onları geminin mürettebatına ekledi. Hadrian mürettebata akşam yemeğini servis etmeyi bitirirken Royce yüksekte çalışmaya geri döndü. Hadrian'ın rahat tavırları ve mutfaktaki yağ konusunda cömertliği ona birçok arkadaş kazandırmıştı. Royce'un hayatına yönelik başka bir suikast girişimi olmamıştı, ancak Royce'un neden hedef alındığını ve kim tarafından hedef alındığını hâlâ bilmiyorlardı. Şu an için Bernie, Dering ve Staul'un güvenli bir mesafede kalması yeterliydi.

Hadrian, son yemek servisini yaparken yeni denizcilerden birinin sert, boğuk bir sesle "Evet, burası Avryn değil, Calis" dediğini duydu. "Medeniyetin ışığı, doğu rüzgârında bir mum gibi zayıflıyor. Doğuya doğru gittikçe rüzgâr daha da şiddetleniyor, ta ki mum sönene kadar, ve karanlıkta kalıyorsunuz!"

Nöbeti olmayanların çoğu, üç yeni denizcinin oturduğu kış masasının etrafında toplanmıştı.

"O zaman vahşi bir dünyada bulursun kendini," diye devam etti Calisli denizci. "Garip bir yer, dostlarım, gerçekten garip bir yer. Sert, şiddetli denizler ve siyah dişli kayalıkların sivri uçlu koyları, yoğun ormanlarla sıkıca sarılmış. Ba Ran Ghazel'in yeraltı dünyası, karanlığın kalbi, sefalet ve umutsuzluğun hüküm sürdüğü, Novron'un canavarları ebedi cezalarına mahkum ettiği bir hapisane. Onlar kaçmaya çalışmaktan başka çareleri yok. Calis kıyılarına aç gözlerle bakıyorlar ve tutunacak yerler buluyorlar. Yosun gibi, her yere sızıp büyüyorlar. Calianlar onları geri püskürtmeye çalışıyor, ama bu sanki gökyüzündeki sinekleri kovmaya ya da ellerinizle suyu tutmaya çalışmak gibi bir şey." Avuçlarını birleştirip, parmaklarının arasından bir şey düşürüyormuş gibi yaptı.

"Goblinler ve insanlar bu kadar yakın yaşamak doğal değil," dedi bir diğeri.

İlk denizci ciddiyetle başını salladı. "Ama o ormanlarda hiçbir şey doğal değil. Çok uzun zamandır birbirlerine bağlılar. Maribor'un oğulları ve Uberlin'in dölü bir an savaşıyor, bir an sonra ticaret yapıyor. Sadece hayatta kalmak için, Calian savaş lordları goblinlerin yolunu izlediler ve Ba Ran'ın lanetli uygulamalarını kendi akrabalarına yaydılar. Bazıları artık insandan çok goblin gibiler. Hatta karanlık tanrıya tapıyorlar, tulan yaprakları yakıp kurbanlar sunuyorlar. Hayvanlar gibi yaşıyorlar. Geceleri ay onları vahşileştiriyor ve karanlıkta gözleri kırmızı parlıyor!"

Birkaç adam inanamıyormuş gibi sesler çıkardı.

"Bu gerçek, dostlar! Yüzyıllar önce, Eski İmparatorluk çöktüğünde, doğudaki lordlar kaderlerine terk edildiler. Calian ormanlarının derin karanlığında yalnız bırakıldılar ve insanlıklarını kaybettiler. Bir zamanlar ülkeyi istiladan koruyan Goblin Denizi kıyısındaki büyük taş kaleler, artık yarı insan, yarı goblin canavarlar olan Tenkin savaş lordlarının yuvası. Maribor'a sırtlarını dönüp Ghazel'in yolunu benimsediler. Evet, dostlarım, Calis'in durumu korkunç. Cesurca iyiliğiniz için çok minnettarız, çünkü bizi denizden kurtarmasaydınız kaderimizin merhametine kalmış olacaktık. Cesaretiniz olmasaydı, şimdi kesinlikle ölmüş olurduk... ya da daha kötüsü.

"Cesaret gerektiren bir şey değildi," dedi Daniels. "*Fırtına*, mürettebatın yarısı sarhoş, diğer yarısı da ateşliyen, o herifleri sakın bir denizde bile alt edebilirdi."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Wyatt. Hadrian, mum ışığının aydınlattığı dairenin ötesinde karanlıkta sessizce oturan Wyatt'ı fark etmemişti. "

düşünüyorsunuz?" Sesi tuhaf bir şekilde sert ve meydan okurcasına çıkmıştı. Wyatt iç geçirdi ve sinirli bir şekilde başını salladıktan sonra kalkıp güverteye çıkan merdivene tırmandı.

Hadrian, mutfaktaki çocuklarla işini bitirdikten sonra onu takip etti. Dümenciği baş güvertede buldu. Elleri korkuluğa tutunmuş, siyah denizin üzerinde parıldayan yeni ayı seyrediyordu.

"Neler oluyor?"

"Başımız belada ve..." Durdu, öfkeyle kık güvertesini işaret etti. Kendini toparlayarak dişlerini sıktı, sanki böylece sözcükleri ağzında tutabileceğini sanıyormuş gibi.

"Ne tür bir bela?" Hadrian kık güvertesine baktı.

"Kaptan hiçbir şey söylememi istemiyor. O, mantığı dinlemeyen lanet bir aptal. Ona itaatsizlik edip geminin rotasını hemen değiştirmeliyim. Bliden'i erken saatte dümen başından alıp rotadan sapabilirim. Yarın öğlen hesaplaşma yapılına kadar kimse farkına varmaz."

"Wesley bilir." Hadrian, birinci nöbet subayı olarak gece devriyesinde güverteye tırmanan genç adamı işaret etti. "Gözünü kırpmadan önce seni Bay Bishop'a götürür."

"Gerekirse Wesley ile başa çıkabilirim. Güverte kaygan, biliyorsun."

"Şimdi Royce gibi konuşmaya başladın. Neler oluyor?"

"Sanırım bir deniz subayını öldürmeyi düşünüyorsam, kaptanın sessiz kalma emrini çiğnememin pek önemi yok." Wyatt bir kez daha denize baktı. "Geri geliyorlar."

"Kim?"

"Dacca. Kaçmadılar. Yeniden toplanıyorlar." Hadrian'a baktı. "Yelkenlerini düşmanlarının kanıyla boyuyorlar. Bunu biliyor muydun? Yüzlerce küçük kanlı tekne, adalarının koylarını ve limanlarını dolduruyor. Kıyıya yakın seyrettiğimizi ve rüzgara karşı yelken açtığımızı biliyorlar. Kurtlar gibi bizi kovalayacaklar. On, yirmi lateen yelkenli tartan, bizim yakalayamadığımız rüzgarı yakalayacak. *Storm'un* hiç şansı yok."

"Neden bu kadar eminsin? Yanılıyor olabilirsin. Kaptanın rotada kalmak için iyi bir nedeni olmalı."

"Yanılmıyorum."

BÖLÜM 11

KAPÜŞONLU ADAM

Başlıklı adam yine uzaklaştı. Arista, tavernanın merdivenlerinin altındaki gölgelerin içine daha da çekildi. Ortadan kaybolmak, görünmez olmak istiyordu. Cüppesi kirli kahverengiye dönmüş, kirli ahşapla uyum içindeydi. Başlığını çekip bekledi. Oydı, Lynnette'in tarif ettiği adam. Onu arıyordu. Arnavut kaldırımında botlarının sesini duydu. Sesler yavaşladı, tereddüt etti ve sonra daha da yükseldi.

Yine geri geliyor!

Uzun boylu, koyu renkli siluet üçüncü kez sokağın sonunda belirdi. Durdu. Nefesini tuttu. Sokak lambaları, siyah kapüşonlu bir pelerin ve yüzünü gizleyen kalın bir atkı giymiş korkutucu bir silueti ortaya çıkardı. Görünmeyen bir kılıç taşıyordu — o karakteristik şapırtı sesini duyabiliyordu.

Saklandığı yere doğru bir adım attı, sonra bir adım daha attı ve durdu. Işığın parlaması, atkısından çıkan beyaz dumanları ortaya çıkardı. Kafasını bir yandan diğer yana çevirdi. Birkaç saniye durdu, sonra o kadar keskin bir dönüş yaptı ki, botunun topuğu çakıl taşlarına küçük bir çukur kazdı ve uzaklaştı. Gergin birkaç dakika geçtikten sonra, Arista dikkatlice dışarı çıktı.

Adam gitmişti.

Şafak vakti doğuda ilk ışıklar belirdi. Keşke saraya geri dönebilseydi. En azından orada suikastçıdan güvende olur ve kaçınılmaz sorulardan uzak kalırdı: "Kim bu kadın? Bunu nasıl yaptı? Cadı mı?"

Kimse soru sormadan Brisbane Sokağı'ndan ayrılmıştı, ama sonra ne olacaktı? Çok fazla dikkat çekmişti ve -her ne kadar kimsenin bağlantıyı kuracağını sanmasa da- utanmadan büyü kullanması ortalığı karıştıracaktı.

Cüppesini çıkardı, dikkatlice tavernanın merdivenlerinin altına sakladı ve saraya doğru yola çıktı. Muhafızlar her zamanki gibi onu görmezden geldi ve

görevlerini sorunsuz bir şekilde yerine getirdi. Gün boyunca nispeten fark edilmeden çalışabildiği için şanslıydı, ama öğle vakti, önceki gecenin olayları saraya ulaşmıştı. Herkes Coswall Caddesi'ndeki kargaşayı konuşuyordu. Bir çocuk hayata döndürülmüştü. Akşam vakti, söylentiler suçlu olarak Melengar Cadısı'nı gösteriyordu. Neyse ki, kimse temizlikçi kız Ella'nın ödünç aldığı masa örtüsünü geri getirmekten başka bir suç işlediğinden şüphelenmiyordu.

Arista, suikastçıdan kaçarken bir gece uykusuz kalmaktan dolayı değil, Wery'yi kurtarmak için harcadığı enerjiden dolayı yorgun düşmüştü. Günün işi bittikten sonra, sokağa geri dönüp büyücünün cüppesini aldı. Birinin onu tanıyabileceğinden korktuğu için giymeye cesaret edemedi. Cüppeyi katlayıp göğsüne sıkıca bastırarak, geniş caddenin kenarına doğru yürüdü, ne yapacağına karar veremiyordu. Kalmak aptallık olurdu. Geniş Grand Caddesi'nin sonuna doğru baktığında, şehrin ön kapılarını görebiliyordu. Eve döneli bir ömür geçmiş gibi geliyordu ve tanıdık bir yüz görmek, kardeşinin sesini duymak, dinlenmek çok iyi gelirdi.

Gitmesi gerektiğini biliyordu. O anda gitmesi gerekiyordu, ama çok yorgundu. Soğuk ve karanlıkta, yalnız ve aç bir şekilde yola çıkma fikri, dayanması çok zordu. Uyuyacak güvenli bir yere, sıcak bir yemeğe ve dostça bir yüze ihtiyacı vardı, bu da tek bir anlama geliyordu: Barkerlar. Ayrıca, babasından kalan son hatıra olan inci saplı saç fırçasını almadan gidemezdi.

Brisbane Alley'in sonunda hiçbir şey değişmemişti. Yolun uzunluğu hala küçük kamp ateşleriyle noktalanmış ve geçici çadırların, arabaların, vagonların ve varillerin hacimli gölgeleriyle doluydu. İnsanlar giderek kararan karanlıkta hareket ediyorlardı. Bazıları geçerken ona bakıyordu, ama kimse konuşmadı ya da ona yaklaşmadı. Barker'ların vagonunu buldu ve her zamanki gibi, büyük bir branda, sundurma tentesi gibi vagonun üzerine gerilmişti. Çocuklardan biri onu fark etti ve bir an sonra Lynnette dışarı koştu. Tek kelime etmeden, Arista'ya sarıldı ve sıkıca kucakladı.

"Gel, bir şeyler ye," dedi, yanaklarını silip Arista'yı elinden tutarak. Lynnette ateşe bir tencere koydu. "Her ihtimale karşı biraz sakladım. Tabii ki saklamak zorundaydım, yoksa akbabalar hepsini yiyip bitirirdi. Geri döneceğinden emin değildim..."

Barker ailesinin geri kalanı ateşin etrafında toplandı. Finis ve Hingus uzak tarafta oturdular. Her zamanki beyaz gömleği ve gri pantolonunu giyen Brice Barker

pantolonuyla, ters çevrilmiş bir sandığın üzerine oturmuş, bir parça odun oymaktaydı. Kimse konuşmuyordu. Arista, kendini garip hissederek tahta bir kutunun üzerine oturdu.

Gözlerindeki endişe mi, yoksa açıkça korku mu?

"Ella?" Lynnette sonunda küçük, tereddütlü bir sesle sordu. "Sen kimsin?"

"Bunu size söyleyemem," dedi uzun bir duraklamadan sonra. Onların şikayet etmelerini veya daha fazla baskı yapmalarını bekliyordu. Bunun yerine, sanki onun cevabını bekliyorlarmış gibi, tıpkı onun onların sorusunu beklediği gibi, hepsi sessizce başlarını salladılar.

"Kim olduğun umurumda değil. Bu ateşin başında her zaman hoş karşılanırsın," dedi Brice. Gözlerini alevlerden ayırmadı, ama sözleri, onun beklemediği bir duyguyu ele veriyordu. Gün boyu sokaklarda bağırarak geçimini sağlayan Brice, neredeyse hiç konuşmazdı.

Lynnette, ısıttığı güvecin bir kısmını dağıttı. "Keşke daha fazla olsaydı. Geri döneceğinizi bilseydim."

"Wery nasıl?" diye sordu Arista.

"Bütün gece uyudu ama günün çoğunu koşuşturarak geçirdi, her zamanki gibi baş belası oldu. Onu gören herkes aynı şeyi söylüyor: bu bir mucizeydi."

"Herkes mi?" diye endişeyle sordu Arista.

"Bütün gün insanlar onu görmek için uğradılar ve seni sordular. Birçoğu hasta çocukları veya ölmek üzere olan sevdikleri olduğunu söyledi. Biri o kadar sinirlendi ki, Finis Brice'i eve getirip onu temizlemeden önce brandayı devirdi ve arabayı neredeyse devirdi."

"Üzgünüm."

"Oh, üzülme! Lütfen, hayır, asla üzülme," diye yalvardı Lynnette. Bir an durdu, gözleri yine yaşardı. "Artık bizimle kalamayacaksın, değil mi?"

Arista başını salladı.

"Kapüşonlu adam mı?"

"Ve diğerleri."

"Keşke yardım edebilseydim," dedi Lynnette.

Arista eğilip ona sarıldı. "Senin yardımın... tahmin edemeyeceğin kadar büyük. Eğer iyi bir gece uykusu çekebilirim, o zaman ben..."

"Tabii ki yapabilirsin. Arabada uyu. En azından bunu yapabiliriz."

Arista tartışacak kadar yorgundu. Arabaya tırmandı ve gecenin soğuğuyla mücadele etmek için, arabada kimseye görünmeden cüppesini giydi. Patates ve soğan kokan, pürüzlü kumaştan yapılmış düzensiz yatakta sürünerek ilerledi.

ve sonunda başını yastığa koydu. Gözlerini kapatıp kaslarını ve zihnini gevşetmek çok iyi geldi. Dışarıda onu rahatsız etmemek için fısıldaştıklarını duyabiliyordu.

"O Maribor'un hizmetkârı," dedi çocuklardan biri. Hangisi olduğunu anlayamadı. "Bu yüzden konuşamıyor. Tanrılar onların konuşmasına asla izin vermez."

"Ya da Kile olabilir, kılık değiştirmiş ve iyilik yapan bir tanrı," diye ekledi diğeri. "Her iyilik için Muriel'in pelerininin tüy aldığını duydum."

"Susun! Sizi duyacak," diye azarladı Lynnette. "Gidip o tencereyi temizleyin." Arista onların fısıltıları arasında uykuya daldı ve yüksek seslerle uyandı.

"Sana söyledim, neden bahsettiğini bilmiyorum! Cadı hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Bu Brice'in sesiydi ve korkmuş gibiydi.

Arista vagondan dışarı baktı. Bir imparatorluk askeri elinde meşaleyle duruyordu, yolu Brice tarafından kesilmişti. Arkasında, sokağın ilerisinde, diğeri askerler tabakhane kapısını yumrukluyor ve diğeri çadırlara zorla giriyorlardı.

"Çavuş," Brice'in önündeki adam seslendi, "buraya bakın!"

Üç asker hızlıca yürüdü, zırhları çınlıyor, sert botları kaldırım taşlarına vuruyordu.

"Bu kulübeyi yıkın ve arayın," diye emretti çavuş. "Bütün bu yerlerde aynı şeyi yapmaya devam edin. Gözü tırmalıyorlar ve zaten kaldırılmaları gerekiyor."

"Onları rahat bırakın," dedi Arista, vagondan inerek. "Onlar hiçbir şey yapmadılar."

"Ella!" diye bağırdı Brice. "Bu işe karışma."

Çavuş hızla Arista'ya doğru ilerledi, ama Brice araya girdi.

"Kızımı rahat bırak," diye tehdit etti. "Brice, hayır," diye fısıldadı Arista.

"Ben sadece cadı için buradayım," dedi asker onlara. "Ama ısrar ederseniz,

bu sokaktaki tüm çadırları yakmaktan memnuniyet duyarım."

"O cadı değil!" diye bağırdı Lynnette, Wery'yi yanına sıkıca sarılarak. "O benim bebeğimi kurtardı. O Maribor'un hizmetkârı!"

Çavuş, ön dişlerini emerek Arista'yı kısa bir süre inceledi. "Onu bağlayın!" diye emretti.

İki adamı uzun bir ip ile öne çıktı ve Arista'yı kollarından yakaladı. Hemen acı içinde bağırarak onu bıraktılar ve geriye doğru sendelediler. Esrahaddon'un cüppesi derin, titreyen bir kırmızı renkte parladı. Muhafızlar korku içinde ona baktılar ve yaralı ellerini salladılar.

Fırsatını gören Arista gözlerini kapattı ve konsantre olmaya başladı. Sokaktaki sesleri engellemeye ve... Yüzünde bir acı patladı.

Geriye doğru yere düştü ve sersemlemiş bir şekilde yerde kaldı. Gözlerinin kenarları karardı. Kulaklarında bir çınlama duyuldu.

"Buna izin veremeyiz!" diye bağırdı çavuş.

Gözleri yaşlı bir şekilde yukarı baktı ve onun üzerinde durup yumruklarını ovuşturduğunu gördü. Kılıcını çekip Brice'e doğrulttu.

"Senin büyü yapmana izin vermeyeceğim, cadı. Bir daha sesini çıkarma ve o cüppeyi çıkar. Hemen yap! Gerekirse seni çıplak bırakırım. Ani hareketler yapma ya da ses çıkarma, yoksa bu adamın kafasını burada, şu anda keserim."

Lynnette sağında bir yerdeydi ve Arista onun dehşetle nefesini tuttuğunu duydu.

"Cüppe. Çıkar onu!"

Arista cüppeyi çıkardı ve üzerinde sadece Lynnette'in ince eteği kaldı. Çavuş yine dişlerini sıktı ve yaklaştı. "Adamlarım seninle daha fazla sorun yaşayacak mı?" Kılıcının ucunu bir kez daha Brice'e doğru kaldırdı.

Arista başını salladı.

"İyi. Onu sıkıca bağlayın. Bileklerini ve parmaklarını sarın ve ağzını tıkayacak bir şey bulun." Muhafızlar tekrar yaklaştılar ve kollarını arkasına o kadar sertçe çektiler ki, Arista çığlık attı.

"Lütfen ona zarar vermeyin," diye yalvardı Lynnette. "O yanlış bir şey yapmadı!"

Onun bileklerini bağladılar, ipi parmaklarının etrafına sardılar ve derisi acı verecek kadar sıkı çekerek bağladılar. Bunu yaparken, çavuş Lynnette'e cüppeyi alıp kendisine vermesini emretti. Askerlerden biri Arista'yı saçından tutup ayağa kaldırdı. Bir diğeri ise onun kolunu tutup yırttı.

"Ağzını aç," diye emretti ve Arista'nın başını geriye doğru çekti. Arista tereddüt edince, asker onun yüzüne tokat attı. Arista yine sendeledi ve saçını tutan diğer asker olmasaydı düşebilirdi. Tokat

avuşun vurduğu darbe kadar acı verici değildi, ama yine de gözlerini yaşarttı. "Şimdi aç!"

Malzemeyi ağızına tikiştirdi, o kadar derine soktu ki Arista boğulacağını sandı. Başının etrafına daha fazla ip sararak ve dudaklarının arasına sıkıştırarak yerine bağladı. Boynuna son bir ip bağladıklarında, Arista onu orada asacaklarından korktu.

"Şimdi, bu bizi güvende tutacaktır," dedi avuş. "Saraya vardığımızda ellerini keseceğiz ve sorularımızı yanıtladıktan sonra, dilini de keseceğiz."

Onu sürüklerken bir kalabalık toplandı ve Arista, Lynnette'in ağladığını duyabiliyordu. Coswall'a vardıklarında, Bailey'nin müşterileri izlemek için dışarı ıktı. Erkekler, ellerinde bardaklarla verandada duruyorlardı. Oradan geçerken, birden fazla kez "*cadı*" kelimesinin fısıldandığını duydu.

Meydana vardıklarında, nefesi kesilmiş ve ağızındaki tıkaçtan boğuluyordu. Geride kaldığında, tasmayı tutan muhafız sertçe çekti ve Arista düştü. Sol dizi Bingham Meydanı'nın parke taşlarına çarptı ve çığlık attı, ama sesi boğuk bir homurtu olarak ıktı. Yüzüne çarpmamak için dönerek omzunun üzerine düştü. Yan yatarken, Arista bacağından yayılan acıdan kıvranarak ağladı.

"Kalk!" diye emretti asker. İp boğazını sıkı, pürüzlü ip derisini kesti. Muhafız homurdandı, "Kalk, seni tembel!" Daha sert çekti, onu taşların üzerinde birkaç santim sürükledi. İp sıkıştı. Kulaklarında kanın çarpmasını duydu. "Kalk, lanet olası!"

İpin boynunu kestiğini hissetti. Zar zor nefes alabiliyordu. Kulaklarında çınlayan sesler davul gibi vuruyor, basınç artıyordu.

"Bruce?" diye bağırdı muhafızlardan biri. "Onu kaldır!" "Deniyorum!"

Bir kez daha çekildi ve Arista oturmayı başardı, ama şimdi başı dönüyordu. Sokak eğimli ve sallanıyordu. Görüşünün kenarlarında karanlık artarken, görmek zorlaşıyordu. Boğulduğunu söylemeye çalıştı. Tek çıkabildiği, acınası bir iniltiydi.

Dizlerinin üzerine çökmeye çalıştı, ama baş dönmesi daha da kötüleşti. Zemin kayd ve çöktü. Düşerek omzunu tekrar çarptı ve sırt üstü yuvarlandı. Tasmayı tutan askere baktı ve gözleriyle yalvardı, ama karşılık olarak gördüğü tek şey öfke ve tiksinti idi.

"Kalk yoksa..." Durdu. Asker aniden sağ tarafına baktı. Şaşkın görünüyordu. İpi bıraktı ve bir adım geri attı.

İp gevşedi, çarpıntı azaldı ve tekrar nefes alabildi. Gözleri kapalı, hayatta olduğu için mutlu bir şekilde sokakta yatıyordu. Metal sesleri ve ayak sesleri dikkatini çekti. Arista başını kaldırıp, boğazını sıkmaya çalışan adamın yanındaki sokağa yığıldığını gördü.

Bir kol mesafesinde duran, başlıklı adam kanlı kılıcıyla tehditkar bir şekilde duruyordu. Kemerinden bir hançer çıkardı ve fırlattı. Arkasında bir yerden bir homurtu duyuldu, ardından bir çuval unun yere düşmesi gibi bir ses geldi.

Kapüşonlu adam onun yanından koşarak geçti. Bir acı çığlığı duydu. Metal metale çarptı, sonra bir homurtu daha duyuldu, ardından boğuk bir sesle anlaşılmas sözler söylendi. Bir çarpışma daha, bir çığlık daha. Arista dönerek dizlerinin üzerine çöktü. Adamı tekrar gördü. Bingham Meydanı'nın ortasında duruyordu, bir elinde kılıcı, diğer elinde hançeri vardı. Yerde üç ceset yatıyordu. İki asker kalmıştı.

"Kimsin sen?" diye bağırdı çavuş. "Biz resmi emirlerle hareket eden imparatorluk askerleriyiz."

Kapüşonlu adam hiçbir şey söylemedi. İleri atıldı ve kılıcını salladı. Sağ tarafa kaçtı ve çavuşun kılıcını yüksekte yakaladı, hançeriyle adamın boynuna sapladı. Bunu yaparken, kalan asker ona saldırdı. Kapüşonlu adam bağırdı, sonra öfkeyle döndü. Son askere saldırdı, ona vurdu, ezici öfkesi muhafızı geri püskürttü.

Asker dönüp kaçmaya başladı. Başlıklı adam onu kovaladı. Muhafız, sırtından bıçaklanmadan önce sokağın sonuna neredeyse ulaşmıştı. Asker yere yığıldığında, adam çığlık atan kurbanına saldırmaya devam etti ve o sessizleşene kadar onu bıçakladı.

Arista, kapüşonlu adam dönünce, meydanın ortasında bağlı halde çaresizce oturuyordu. Kılıcı ve pelerini kanla kaplı olan adam, ona doğru geldi. Arista'yı ayağa kaldırdı ve dar bir sokağa çekti.

Adam, eşarbından ıslak bir şekilde nefes alıyordu. Artık fiziksel veya zihinsel gücü kalmayan Arista diremedi. Dünya dönüyordu ve gece gerçek dışı bir hale büründü. Ne olduğunu veya neden olduğunu bilmiyordu ve anlamaya çalışmaktan vazgeçti.

Onu bir ahıra sürükledi ve pürüzlü duvara itti. İki at, kan kokusundan korkarak ürkekçe hareket etti. Onu sıkıca tuttu ve bıçağını boğazına dayadı. Arista gözlerini kapattı ve nefesini tuttu. O ipi keserken soğuk çeliğin tenine bastırıldığını hissetti

Kızın bileklerini kesip, ağzını tıkayan ipi çözdü.

"Beni takip et, çabuk," diye fısıldadı ve onu elinden çekerek sürükledi. Kafası karışmış bir şekilde, onun peşinden sendeledi. O seste tanıdık bir şey vardı.

Onu baş döndürücü bir dizi sokaktan, karanlık binaların etrafından ve tahta çitlerin üzerinden geçirdi. Kısa sürede nerede olduklarını bilemez hale geldi. Karanlık bir köşede durdu, eşarbiyle örtülü dudaklarına parmağını koydu. Kısa bir süre beklediler, sonra yoluna devam ettiler. Rüzgâr hızlandı, balık kokusu getirdi ve Arista dalgaların sesini duydu. İleride, rıhtımda demirlemiş gemilerin çıplak direklerini görebiliyordu. Adam, özellikle harap bir binaya ulaştığında, onu arka merdivenlerden küçük bir odaya çıkardı ve arkalarından kapıyı kapattı.

Arista kapının yanında hareketsizce durdu ve adamın demir sobada ateş yakmasını izledi. Adamın ellerini, kollarını ve başının eğimini görünce, bir şey ona çok tanıdık geldi. Ateşi yakıp besledikten sonra, adam dönüp ona doğru bir adım attı. Arista sırtı kapıya dayanana kadar geri çekildi. Adam tereddüt etti, sonra başını salladı. Arista, adamın gözlerinde bir şey fark etti.

Adam uzanıp başlığını çıkardı ve atkısını çözdü. Karşısındaki yüzü görmek acı vericiydi. Deforme olmuş ve korkunç yara izleriyle kaplı yüzü, kırmızı lekelerden oluşan bir yama gibi görünüyordu. Bir kulağı, kaşları ve saçlarının çoğu yoktu. Ağzında soluk pembe dudaklar yoktu. Görünüşü hem korkunç hem de o kadar hoş karşılanmıştı ki, kendini ifade edecek kelime bulamadı. Sevinç gözyaşlarına boğuldu ve kollarıyla ona sarıldı, gücü elverdiğince sıkı sıkı sarıldı.

"Umarım bu size benden ayrılmamanızı öğretir, Majesteleri," dedi Hilfred.

Ağlamaya ve ona sarılmaya devam etti, başını göğsüne gömdü. Yavaşça kollarını kaldırdı ve ona sarıldı. Kız başını kaldırdı ve Hilfred gözyaşlarıyla ıslanmış saçlarını yüzünden çekti. On yıldan fazla bir süredir onun koruyucusu olarak, ona hiç bu kadar samimi bir şekilde dokunmamıştı. Bunu fark edince Hilfred doğruldu ve onu nazikçe bir sandalyeye oturttu, sonra atkısını aldı.

"Geri dönmeyeceksin, değil mi?" diye sordu kız korkuyla.

"Hayır," diye cevapladı, sesi bir ton alçaldı. "Şehir muhafızlarla dolacak. Bir süre için ikimiz için de dışarı çıkmak güvenli olmayacak. Burada kalalım. Etrafta işgal edilmiş bina yok ve bu daireyi kör bir adamdan kiraladım."

"O zaman neden yüzünü örtüyorsun?"

Bir an durdu, eşarbına baktı. "Yüzümü gören insanlar... rahatsız oluyorlar ve senin kendini güvende ve rahat hissetmen önemli. Bu benim işim, unuttun mu?"

"Ve bunu çok iyi yapıyorsun, ama yüzün beni rahatsız etmiyor."

"Beni... bakması hoş olmayan biri olarak görmüyor musun?"

Arista sıcak bir gülümsemeyle, "Hilfred, yüzün gördüğüm en güzel şey," dedi.

Hilfred'in kaldığı daire çok küçüktü, sadece tek bir oda ve bir dolaptan ibaretti. Zemin ve duvarlar, yıpranmış ve aşınmış, gri renkte pürüzlü çam tahtalarından yapılmıştı. Eğri bükürü bir masa, üç sandalye ve bir gemi hamak vardı. Tek pencere, okyanus tuzunun birikmesinden dolayı bulanıktı ve sadece loş bir gri ışık içeri giriyordu. Hilfred, dikkat çekmekten korktuğu için karanlık bastıktan sonra tek bir mum bile yakmayı reddetti. Küçük soba, geceleri cereyanlı kulübeyi tolere edilebilir bir sıcaklıkta tutuyordu, ama şafak sökmeden önce, birinin dumanı görme ihtimalini önlemek için söndürölüyordu.

İki gün boyunca kulübede kaldılar, rüzgârın çatı kiremitlerini dövmesini ve soba borusunun üzerinde ulumasını dinlediler. Hilfred, yaşlı kör adamdan aldığı istiridye ve balıklardan çorba yaptı. Bunun dışında ikisi de küçük odadan çıkmadı. Arista çok uyudu. Kendini güvende hissetmeyeli yıllar geçmiş gibiydi ve vücudu yorgunluğa teslim olmuştu.

Hilfred onu örtüyle örtüp, dairede sessizce dolaştı ve her ses çıkardığında kendi kendine küfretti. İkinci günün gecesı, Hilfred kaşığı düşürdüğünde Arista uyandı. Hilfred ona utangaç bir şekilde baktı ve Arista'nın gözlerinin açık olduğunu görünce irkildi.

"Üzgünüm, sadece çorba ısıtıyordum. Acıktığını düşündüm."

"Teşekkür ederim," dedi ona.

"Teşekkür ederim?"

"Evet, biri senin için bir şey yaptığında böyle demiyor musun?"

Kaşlarını kaldırdı. "On yıldan fazla bir süredir senin hizmetçinim, ama sen bir kez bile *teşekkür* etmedin."

Bu doğruydı ve bunu duymak canını yaktı. Ne kadar kötü bir insan olmuştu. "O zaman çok geç kalmışsın, sence de öyle değil mi? Bandajını kontrol edeyim."

"Yemeğinizi yedikten sonra, Majesteleri."

Ona baktı ve gülümsedi. "Seni çok özledim," dedi. Yüzünde şaşkınlık belirdi. "Biliyor musun, büyürken seni nefret ettiğim zamanlar oldu. Çoğunlukla yangından sonra, annemi kurtarmadığın için, ama sonra da beni sürekli takip etmeni nefret ettim. Her hareketimi rapor ettiğini biliyordum. Bir genç kız için, kendisinden büyük bir çocuğun her adımını sessizce takip etmesi, yemek yemesini izlemesi, uyumasını izlemesi, en mahrem sırlarını bilmesi korkunç bir şey. Her zaman sessizdin, her zaman uyanıktın. On dört yaşındayken sana aşık olduğumu biliyor muydun?"

"Hayır," dedi kısa bir cevapla.

"Sen, neydin, on yedi yaşında yakışıklı bir delikanlı mıydın? Seni kıskandırmak için her şeyi denedim. Saraydaki tüm şövalyeleri kovaladım, beni istediklerini iddia ettim, ama hiçbiri istemiyordu. Ve sen... sen iğrenç derecede mükemmel bir beyefendiydi. Stoik bir şekilde duruyordun ve bu beni çileden çıkarıyordu. Senin kapının dışında durduğunu bilerek, aşağılanmış bir şekilde yatağa gidiyordum.

"Büyüdüğümde sana bir eşya gibi davrandım, ama sen bana her zamanki gibi davrandın. Duruşma sırasında..." Hilfred'in irkildiğini fark etti ve düşüncesini tamamlamamaya karar verdi. "Ve sonrasında, onların söylediklerine inandığını ve benden nefret ettiğini düşündüm."

Hilfred kaşığı bıraktı ve içini çekti. "Ne oldu?" diye sordu, birdenbire korkuya kapılarak.

Adam başını salladı ve dudaklarından küçük, hüzünlü bir gülümseme kaçtı. "Önemli bir şey değil, Majesteleri."

"Hilfred, bana Arista de."

Hilfred bir kez daha kaşlarını kaldırdı. "Yapamam. Sen benim prensesimsin, ben de senin hizmetçim. Her zaman böyle oldu."

"Hilfred, beni on yaşından beri tanıyorsun. Beni gece gündüz takip ettin. Beni sabahın erken saatlerinde gördün. Ateşten ter içinde kaldığımı gördün. Bence bana ilk adımla hitap edebilirsin."

Neredeyse korkmuş gibi görünüyordu ve tencereyi karıştırmaya devam etti. "Hilfred?"

"Üzgünüm, Majesteleri. Size ilk adınızla hitap edemem." "Ya sana emredersem?"

"Emrediyor musun?"

"Hayır." Arista iç geçirdi. "Neden erkekler benim ismimi kullanmıyorlar?" Hilfred ona bir bakış attı.

"Onu sadece kısa bir süre tanıdım," diye açıkladı, nedenini bilmeden.

Daha önce kimseye Emery'den bahsetmemişti. "Hayatımın büyük bir bölümünü

Yalnızdım. Bu beni hiç rahatsız etmezdi ve yakın zamana kadar hayatımda kimse yoktu."

Hilfred başını eğdi ve çorbayı karıştırdı.

"O öldürüldü. O zamandan beri içimde bir boşluk hissediyorum. Geçen gece çok korktum. Öleceğimi düşündüm, hayır, emindim. Umudumu kaybetmiştim, sonra sen ortaya çıktın. Bir arkadaşına gerçekten ihtiyacım var ve bana

—

"Sizin arkadaşınız olamam, Majesteleri," dedi Hilfred soğuk bir sesle. "Neden?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Sana bunu söyleyemem." Odayı yüksek bir sessizlik kapladı.

Arista, omuzlarına battaniyeyi sıkıca sararak ayağa kalktı. Hilfred'in sırtına bakmaya devam etti, ta ki bakışları onun dönüp ona bakmasına neden olacak kadar uzun sürene kadar. Hilfred döndüğünde, onun gözlerine bakmaktan kaçındı. Masaya kaseleri koydu. Arista onun önünde durarak yolunu kesti.

"Hilfred, bana bak."

"Çorba hazır."

"Aç değilim. Bana bak."

"Yanmasını istemiyorum."

"Hilfred."

Hiçbir şey söylemedi ve gözlerini yere dikti. "Bana yüzleşemeyecek kadar ne yaptın?"

Cevap vermedi.

Arista gerçeği anladı ve yıkıldı. Onu kurtarmak için orada değildi. Onun arkadaşı değildi. Bu ihanet neredeyse dayanılmazdı.

"Bu doğru." Sesi titriyordu. "Hakkımda söylenenlere inanıyorsun: cadı olduğuma, kötü olduğuma, taht hırsı yüzünden babamı öldürdüğüme. Saldur için mi çalışıyorsun, yoksa başka biri için mi? Siyasi çıkarlar için beni saray muhafızlarından mı kaçırdın? Yoksa tüm bunlar beni kontrol etmek, sana güvenmemi sağlamak ve bir şeyler açığa vurmamı sağlamak için bir plan mı?"

Onun sözleri üzerinde derin bir etki yarattı. Sanki darbeler yağmış gibi acı çekiyordu. Yüzü gergindi, çenesi kaskatıydı.

"En azından bana gerçeği söyleyebilirsin," dedi. "Bana değilse bile, babama en azından bunu borçlu olduğumu düşünüyorum. O sana güveniyordu. Seni

. Sana kendini kanıtlama şansı verdi. Onun sana olan inancı sayesinde saray hayatının ayrıcalıklarından yararlandın."

Hilfred nefes almakta zorlanıyordu. Ondan uzaklaştı, atkısını kapıp kapıya doğru yürüdü.

"Evet, git, git!" diye bağırdı kız. "Onlara işe yaramadığını söyle. Onlara benim kanmadığımı söyle. Saul'y'e ve diğer piçlere söyle ki, ben onların sandığı gibi aptal bir kız değilim! Beni bağlı ve ağzım tıkanmış halde tutmalıydın, Hilfred. Beni kazığa çekmek sandığından daha zor olacak!"

Hilfred elini kapı çerçevesine vurdu ve Arista irkildi. Ona doğru döndü, gözleri daha önce hiç görmediği kadar vahşi ve öfkeliydi, Arista geri adım attı.

"*Seni neden kurtardığımı biliyor musun?*" diye bağırdı, sesi titriyor ve boğuk çıkıyordu. "Biliyor musun? Biliyor musun?"

"Beni teslim etmek ve..."

"Hayır! Hayır! Şimdi değil. O *zaman*," diye bağırdı, kolunu sallayarak. "Yıllar önce, kale yanarken. O zaman seni neden kurtardığımı biliyor musun?"

Kız konuşmadı. Hareket etmedi.

"Orada sadece ben yoktum, biliyorsun. Başkaları da vardı. Askerler, rahipler, hizmetçiler, hepsi sadece durup izliyorlardı. Senin içeride olduğunu biliyorlardı, ama kimse bir şey yapmadı. Sadece yerin yanmasını izlediler. Piskopos Saldur beni kaleye koşarken gördü ve durmamı emretti. Çok geç olduğunu, öleceğimi söyledi. Ona inandım. Gerçekten inandım, ama yine de içeri girdim. Nedenini biliyor musun? *Biliyor musun?*" diye bağırdı.

Kız başını salladı.

"Çünkü umursamadım! Yaşamak istemedim... sen öldüysen yaşamak istemedim." Yara izleriyle dolu yüzünden gözyaşları akıyordu. "Ama benden arkadaşın olmamı isteme. Bu çok acımasız bir işkence. Güvenli bir mesafeyi koruyabildiğim sürece,

... aramızda bir duvar olduğu sürece, bu duvar sadece kelimelerden oluşsa bile, tahammül edebilirim, dayanabilirim." Hilfred gözlerini atkısıyla sildi. "Baban ne yaptığını biliyordu, evet, beni senin korumana atadığında ne yaptığını *çok iyi* biliyordu. Seni korumak için bin kez ölürüm. Ama bana verdiği hayat için ona minnettar olmamı isteme, çünkü bu hayat acı dolu bir hayat. Keşke o gece, yıllar önce ölseydim, ya da en azından Dahlgren'de. O zaman her şey bitmiş olurdu. Sana bakmak zorunda kalmazdım. Her gün, büyük bir şövalyenin oğlu olarak doğmuş olmayı ya da senin fakir bir çobanın kızı olarak doğmuş olmayı dileyerek uyanmak zorunda kalmazdım."

Gözlerini kapattı ve başını eşiğe yasladı. Arista bunu yaptığını hatırlamıyordu, ama bir şekilde odanın diğer tarafına geçmişti. Hilfred'in yüzünü ellerinin arasına aldı ve parmak uçlarına yükselerek onun dudaklarına öpücük kondurdu. Hilfred kıpırdamadı, ama titriyordu. Nefes almıyordu, ama nefes nefeseydi.

"Bana bak," dedi, kollarını uzatarak lekeli ve yırtık eteğini gösterdi. "Bir çobanın kızı bile bana acırdı, sence de öyle değil mi?" Elini tutup öptü. "Beni affedebilir misin?"

O, kafası karışmış bir şekilde ona baktı.

"Neyi?" "Bu kadar kör olduğum için."

BÖLÜM 12

DENİZ KURLARI

Günlerdir olduğu gibi, *Emerald Storm* doğu rotasında ilerlemeye devam ediyordu, değişmek bilmeyen rüzgara karşı yavaş yavaş ilerliyordu. Rotayı korumak için sık sık yön değiştirmek gerekiyordu, bu da en üst düzey mürettebatın bütün gece çalışmasına neden oluyordu. Royce, her zamanki gibi, gece vardiyasını çekmişti. Bu görevi alması Dime'in suçu değildi. Royce, ana direk kaptanının adil bir adam olduğu sonucuna varmıştı, ama Royce, kıdemliliğin ödüllendirildiği mürettebatın en yeni üyesiydi. Vardiyayı umursamıyordu. Yüksekte geçirdiği gecelerden keyif alıyordu. Hava tazeydi ve karanlıkta halatların arasında, ağındaki bir örümcek kadar rahattı. Bu, Royce'a rahatlama, düşünme ve ara sıra eski guild arkadaşı Royce'u kaybettiğinde paniğe kapılan Bernie'yi eziyet ederek eğlenme fırsatı verdi.

Royce, futtock shroud ağında asılı duruyordu, ayakları açık alanda sallanıyordu — neredeyse yüz fitlik bir yükseklikte. Yukarıda yıldızların tozu uzanırken, ufukta ay bir dilim gibi yükseliyordu, sanki bir kedi gözü suyun ötesinden ona bakıyordu. Aşağıda, pruvada, güvertede ve kıçta fenerler yanıp sönüyor, *Emerald Storm'un silüetini* çiziyordu. Solunda, Calis'in karanlık kıyılarını zar zor seçebiliyordu. Yoğun bitki örtüsü, ara sıra bir uçurum veya ay ışığını yansıtan parlak beyaz bir şelale ile kesintiye uğruyordu.

Deniz tutması geçmişti. Gemide geçirdiği ilk haftadan daha berbat bir zaman hatırlayamıyordu. Mide bulantısı ve baş dönmesi ona sarhoş olmayı hatırlatıyordu — nefret ettiği bir his. İlk gecenin çoğunu geminin baş figürünü kucaklayarak ve pruvadan kusarak geçirmişti. Dört gün sonra midesi düzeldi, ama hâlâ bitkin ve kolayca yoruluyordu. O sefaletin hatırasını unutmaması haftalar almıştı, ama geminin donanımına tünemiş, karanlık denizi seyrederken her şeyi unuttu. Siyah dalgaların bu kadar güzel olabileceğine şaşırdı, zarif dalgalar

sadece bir manzara bunu aşabilirdi.

Şu anda ne yapıyor acaba? Aynı ayı seyredip beni mi düşünüyor?

Royce tunikasının içine elini soktu, eşarbı çıkardı ve parmakları arasında ovuşturdu. Yüzüne tuttu ve derin bir nefes aldı. Onun kokusu vardı. Onu sakladı — küçük, yumuşak ve sıcak hazinesini. Hastalandığı gecelerde, onu sefaleti uzak tutacak sihirli bir tılsım gibi yanağına bastırarak hamakta yatmıştı. Sadece bu sayede uykuya dalabilmişti.

Subayların güverte kapağı açıldı ve Royce, Beryl'in gece havasına çıktığını gördü. Beryl uyumayı severdi ve kıdemli deniz subayı olduğu için nadiren gece nöbeti tutardı. Etrafına bakınarak güverteyi inceliyordu. Ana direğe göz attı, ama Royce onun karanlıkta görünmediğini biliyordu. Beryl, Wesley'in baş güvertede devriye gezdiğini gördü, güverteyi geçip merdivenlere doğru yöneldi. Wesley onun yaklaşmasına endişeli bir şekilde baktı ama yerinde kaldı. Belki de çocuk o gece yine dayak yiyecekti. Beryl'in Wesley için planladığı işkenceler Royce'u ilgilendirmiyordu ve Royce, Bernie'yi tekrar korkutmanın zamanının geldiğini düşündü.

"Yapmayacağım," dedi Wesley, Royce'un dikkatini çekerek. Beryl bir kez daha gergin bir şekilde yukarı baktı.

Kimi arıyorsunuz, Bay Beryl?

Royce kendini halatlardan kurtardı ve kendi bakmak için yukarı doğru yuvarlandı. Her zamanki gibi Bernie mesafesini koruyordu.

Orada bir tehdit yoktu.

Royce direğe tırmandı, ucuna yürüdü ve Darning ile yarış sırasında yaptığı gibi, onları duyabilmek için ipin aşağısına kayd.

"Bu gemide hayatını çok zorlaştırabilirim," dedi Beryl, Wesley'i tehdit ederek. "Yoksa iki gün uyumadığın günleri unuttun mu? Benim vekil teğmen olacağım söylentileri var ve şu anki rütbemle hayatının zor olduğunu düşünüyorsan, terfi ettikten sonra hayatın kabusu dönecek. Ve herhangi bir transferin reddedilmesini sağlayacağım."

"Anlamıyorum."

"Buna gerek yok. Aslında, yapmazsan daha iyi olur. Böylece kaptan sana soru sorduğunda samimi görünürsün. Onu bir şeyden suçlu bul. Kötü davranış, saygısızlık, ne olursa olsun. Selam vermediği için aşçı arkadaşını

selamlamadığı için rapor et. Böyle bir şey yap. Ama bu sefer kırbaçlanacak bir suç olmalı."

"Ama neden ben? Neden bu suçlamayı *sen* uydurmuyorsun?"

"Çünkü suçlama senden gelirse, kaptan ve Bay Bishop sorgulamayacaklar." Sırıttı. "Ve sorgularlarsa, başı belada olan sen olursun, ben değil."

"Bu beni ikna mı edecek?"

"Hayır, ama senin peşini bırakırım. Eğer yapmazsan, yemek yiyemez, uyuyamaz ve kazalara çok yatkın hale gelersin. Deniz tehlikeli olabilir. Deniz subayı Jenkins, son yolculuğumuzda bir ip ile kayarak iki başparmağını kaybetti, ki bu garip, çünkü o gün iplerle uğraşmamıştı. Bir suç uydur, onu kabul ettir ve onu kırbaçlat."

"Peki neden onu kırbaçlatmak istiyorsun?"

"Söyledim ya. Arkadaşlarım kan istiyor. Anlaştık mı?"

Wesley, Beryl'e baktı ve derin bir nefes aldı. "Sırf kişisel rahatsızlığımı gidermek için bir adamı, hele de benim emrim altındaki bir adamı yanlış tanıtamam."

"Bu rahatsızlıktan çok daha fazlası olacak, seni küçük pislik!"

"Yapabileceğim en iyi şey, bu konuşmayı unutmak. Tabii ki, Seaman Melborn'a karşı olağandışı veya dolaylı bir suçlama yöneltirse, bu olayı kaptana bildirmem gerekebilir. Onun gemisinde itaatsizliği teşvik etme çabalarını hoş karşılamayacağını tahmin ediyorum. Bu, isyanın tohumları olarak görülebilir ve bunun cezasını ikimiz de biliyoruz."

"Kiminle oynadığını bilmiyorsun, evlat. Ne kadar istesen de, sen Breckton değilsin. Seni kullanamazsam, seni kaybederim."

"Hepsi bu kadar mı, Bay Beryl? Şimdi gemiyi yönlendirmem gerekiyor."

Beryl genç adamın ayaklarına tükürdü ve uzaklaştı. Wesley sert bir şekilde ayakta kalarak onun gidişini izledi. Beryl aşağıya indiğinde, Wesley korkuluğa tutundu ve şapkasını çıkarıp alnındaki teri sildi. Derin bir nefes aldı, şapkasını taktı, ceketini düzeltti ve sonra net bir sesle bağırdı: "Herkes halatlara!"

Royce hayatı boyunca köle ve kral gibi birçok insanla uğraşmıştı ve çok azı onu şaşırtmıştı. Onların açgözlülüğüne ve zayıflıklarına her zaman güvенеbileceğini biliyordu ve nadiren hayal kırıklığına uğrardı. Wesley, yıllardır onu şaşırtan ilk kişiydi. Genç deniz subayı bunu göremese de, Royce

ona gemiye adım attığından beri yaptığı tek samimi selamı sundu.

Royce, Wesley'in bir sonraki emrini bekleyerek üst yelkeni açmak için yelken direğine tırmandığında, ufukta bir düzensizlik fark etti. Geceleyin, ayın sadece bir izi varken, gökyüzünün nerede bittiğini ve denizin nerede başladığını anlamak zordu. Ancak Royce, aradaki farkı ayırt edebiliyordu. O anda, çizgide bir kesinti fark etti. *Storm'un* önündeki denizde, tozlu yıldızlar arasında siyah bir silüet belirmişti.

"Yelken görüldü!" diye bağırdı.

"O neydi?" diye sordu Wesley.

"Sancak baş tarafında yelken var," diye bağırdı, güneydoğuyu işaret ederek. "Işık var mı?"

"Hayır efendim, üçgen şeklinde bir yelken."

Wesley sancak tarafına geçti. "Hiçbir şey görmüyorum. Ne kadar uzakta?"

"Ufukta, efendim."

"Ufukta mı?" Wesley dürbünü eline aldı ve denizi taradı. Beklerken, meşe kerestelerin gıcırtısı dışında geminin geri kalanı sessizdi. Wesley bir şeyler mırıldandı, dürbünü kapattı ve kaptan köşküne koşarak kaptanın kamarasına vurdu. Bir an durdu ve tekrar vurdu.

Kapı açıldı ve kaptan, geceliği ile çıplak ayakla ortaya çıktı. "Bay Wesley, karaya mı oturduğumuz? İsyan mı çıktı?" Kaptanın uşağı, bornozunu alıp ona koştu.

"Hayır, efendim. Ufukta bir yelken var, efendim." "Ne?"

"Üçgen bir yelken, efendim. Şurada." Wesley, ona dürbünü uzatırken işaret etti.

"Ufukta mı dedin? Ama nasıl..." Seward korkuluğa doğru yürüdü ve dışarı baktı. "Hayret! Gözlerin çok keskinmiş, delikanlı!"

"Aslında, ana direk mürettebatı onu ilk fark etti, efendim. Denizci Melborn gibi geliyordu, efendim."

"Hayret bir şey. Üç gemi var gibi görünüyor, Bay Wesley. Tüm mürettebatı çağırın." "Emredersiniz, efendim!"

Wesley, Bristol'u uyandırdı ve Bristol da diğer mürettebatı uyandırdı. Birkaç dakika içinde adamlar görev yerlerine koşular. Teğmen Bishop, güverteye ulaştığında hâlâ ceketinin düğmelerini ilikliyordu, onu Bay Temple izliyordu.

"Ne oldu, efendim?"

"Dacca geri dönmüş."

Dümeni tutan Wyatt, soğuk bir bakış attı. "Emirleriniz nedir, efendim?" diye sordu.

"Ses tonuna dikkat et, dümenci!" diye bağırdı

Temple. "Sadece soruyorum, efendim."

"Dayak istiyorsun!" diye bağırdı Bay Temple. "Ve terbiyeli konuşmazsan dayak yiyeceksin."

"İkiniz de susun. Düşünmem lazım." Seward başını eğerek güvertede volta atmaya başladı. Bir eliyle cüppesinin kravatını oynuyor, diğer eliyle dudaklarını okşuyordu.

"Efendim, tek bir şansımız var ve o da çok zayıf," dedi Wyatt. Bay Temple bastonunu aldı ve ona doğru ilerledi.

"Durun, Bay Temple!" diye emretti kaptan, sonra dikkatini tekrar Wyatt'a çevirdi. "Açıklayın, dümenci."

"O mesafeden, arkamızda kara varken, Dacca *Storm'u* göremez. Tek görebildikleri fenerler."

"Tanrım! Haklısın, onları söndür..."

"Hayır, bekleyin, efendim!" Wyatt onu durdurdu. "Fenerleri görmelerini istiyoruz. Uzun kayığı indirin, ön ve arkasına birer direk takın ve uçlarına iki fener asın. Onları yakarken bizimkileri söndürün, sonra demir alın. Dacca bütün gece ona odaklanacak. *Storm'u* döndürebilir, rüzgarı yakalayabilir ve Wesbaden Körfezi'nin güvenliğine ulaşabiliriz."

"Ama bizim hedefimiz bu değil."

"Emirlerimizi boş verin, efendim! Rüzgarı yakalayamazsak, Dacca yarın gece üzerimize çökecek."

"Bu geminin kaptanı *benim!*" diye bağırdı Seward. "Bir daha böyle bir patlama olursa, Bay Temple'ın elini tutmayacağım."

Kaptan bekleyen mürettebata baktı. Herkesin gözü onun üzerindeydi. Başını eğerek tekrar volta atmaya başladı.

"Efendim?" diye sordu Bishop.

"Emirler?" "Düşündüğümü görmüyor musun, adamım?" "Evet, efendim."

Gemi rüzgârın açısını kaybetmeye başladığında, rüzgâr üstteki yelkenleri çırpıyordu.

"Uzun kayığı indirin," diye emretti Seward sonunda. "Direkler ve fenerlerle donatın."

"Peki rotamız ne olacak?" Seward dudaklarını ısırđı.

"Size hatırlatmama gerek yok, Kaptan Seward," dedi Thranic, güverteye katılırken, "Dagastan limanına gecikmeden ulaşmamız şart."

Seward dudaklarını bir kez daha ısırđı. "Dört kişilik bir mürettebatla uzun kayığı kıç tarafına gönderin ve Wesbaden'e doğru canlarını kurtarmak için kürek çekmelerini sağlayın. Dacca, onları gördüğümüzü düşünecek ve bizim o yöne doğru gideceğimizi bekleyecek, ama *Storm* mevcut rotasını koruyacak. Benim emrim olmadan bu gemide hiçbir ışık yanmayacak ve tam bir sessizlik istiyorum. Beni duyuyor musunuz? Tek bir ses bile çıkmasın."

"Emredersiniz, efendim."

Seward, tiksinti dolu bir ifadeyle başını sallayan Wyatt'a baktı. Kaptan onu görmezden gelerek teğmenine döndü. "Bunu halledin, Bay Bishop."

"Emredersiniz, efendim."

"Uzun botun mürettebatını denemeliydin," diye fısıldadı Wyatt, Hadrian'a. "Hepimiz denemeliydik."

Hala karanlıktı ve hilal şeklindeki ay çoktan denize batmıştı. Kaptanın emirlerine göre, gemide sessizlik hakimdi. Rüzgâr bile dinmiş, gemi karanlıkta hareketsiz ve sessizce sallanıyordu.

"Seward'ın kararına pek güvenmiyor musun?" diye fısıldadı Hadrian.

"Dacca'lar ondan daha akıllı."

"En azından ona bir şans vermelisin. Bizim geri dönüp kaçtığımızı düşünebilirler."

Wyatt gülmesini bastırdı. "Eğer kaptan olsaydın ve gece yarısı daha hızlı gemilere karşı kaçmaya karar verseydin, fenerleri yanık bırakır mıydın? Fener hilesi, onların bizim onları görmediğimizi düşündükleri takdirde işe yarar."

"Bunu düşünmemiştim," diye itiraf etti Hadrian. "Yemi yuttular mı, yakında öğreneceğiz. Hava aydınlanmaya başladı."

"Royce ve kartal gözleri nerede?" diye sordu Wyatt.

"Vardiyasından sonra uykuya daldı. Yıllar içinde, yapabildiğin zaman uyu ve ye, sonra pişman olma dersini öğrendik."

Işık arttıkça suya doğru baktılar. "Belki de kaptan haklıydı," dedi Hadrian.

"Ne demek istiyorsun?" "Onları göremiyorum."

Wyatt güldü. "Onları görmüyorsun çünkü hiçbir şey göremiyorsun, ufku bile. Suyun üzerinde sis var. Bu mevsimde olur böyle."

Hava aydınlanmaya başladı ve Hadrian, Wyatt'ın haklı olduğunu gördü. Kalın, gri bir bulut tabakası etraflarını sarmıştı.

Teğmen Bishop güverteye çıktı ve kaptanın kapısını hafifçe vurdu. "Şafak vakti uyanmak istediğinizi söylemiştiniz, efendim," diye fısıldadı.

Kaptan bu sefer tamamen giyinmiş olarak çıktı ve gururla köprüye doğru yürüdü.

"Sis var, efendim."

Kaptan ona kaşlarını çatı. "Görüyorum, Bay Bishop. Kör değilim."

"Hayır, efendim."

"Bir delikanlıyı ana direğe bir dürbünle gönder."

"Bay Wesley," diye seslendi Bishop yumuşak bir sesle. Deniz subayı koşarak geldi. "Bu dürbünü direğin tepesine götür ve rapor ver."

"Emredersiniz, efendim."

Kaptan Seward, topukları üzerinde sallanarak sise bakarken, elini arkasında oynatarak duruyordu. "Şu ana kadar umut verici görünüyor, değil mi Bay Bishop?"

"Evet, efendim. Sis bizi daha da gizlemeye yardımcı olacak."

"Şimdi ne düşünüyorsun, dümenci?" kaptan Wyatt'a sordu. "Bay Wesley'in raporunu bekleyeceğim. Sakıncası yoksa, efendim."

Seward sinirlenerek kollarını kavuşturdu ve kısa bacakları ve tombul göbeği ile pek de heybetli bir görüntü sergilemeden odada volta atmaya başladı.

Wesley direğin tepesine ulaştı ve dürbünü uzattı.

"Ee?" Seward sabırsızlığı galip gelince yüksek sesle bağırdı.

"Anlayamıyorum, efendim. Sis çok yoğun."

"Dacca'nın istedikleri zaman sihir kullanarak sis yaratabildiklerini söylüyorlar," diye fısıldadı Poe, Hadrian'a izlerken. "Muhtemelen bize gizlice yaklaşmak için kullanıyorlar."

"Ya da belki de bu sabah hava daha serin olduğu içindir," diye cevapladı Hadrian.

Poe omuz silkti.

Mürettebat bir saat boyunca sessiz ve hareketsiz bir şekilde durduktan sonra, Bay Temple Hadrian'a sabah yemeğini servis etmesini emretti. Adamlar yemeklerini yedikten sonra, sisli beyaz bir dünyada hayaletler gibi sessizce güvertede dolaştılar. Öğle yemeği de geldi ve geçti, ama onları saran sis hiç dağılmadı.

Hadrian temizliği bitirmişken, Wesley'in direğin tepesinden "Yelken açın!" diye bağırdığını duydu.

Ambarın içinden çıkan Hadrian, rüzgârın sisi hareket ettirmesiyle serin bir esinti hissetti, sisli beyaz perdeler birer birer açılıyordu.

Bu tek kelime herkesi heyecanlandırdı.

"Aman Tanrım, dostum!" Seward yukarıya doğru bağırdı. "Ne tür bir yelken?" "Kırmızı lateen yelkenler, efendim!"

"Lanet olsun!" Seward küfretti. "Kaç tane?"

"Beş!"

"Beş mi? Beş! Nasıl beş tane olabilir ki?"

"Hayır, dur!" Wesley bağırdı. "Rüzgâr tarafında altı tane! Ve iskele baş tarafında üç tane daha geliyor."

Kaptanın yüzü soldu. "Tanrım!"

Hadrian, konuşurken bile, suda kümelenmiş yelkenleri gördü. "Emirler, Kaptan?" diye sordu Wyatt.

Seward çaresizce etrafına bakındı. "Bay Bishop, gemiyi iskeleye çevirin."

Wyatt meydan okurcasına başını salladı. "Rüzgarı yakalamamız lazım."

"Lanet olsun!" Seward bir an tereddüt etti, sonra bağırdı, "Öyle olsun! Sert iskele, dümenci. Gemiyi döndür, sertçe!"

Wyatt dümeni çevirdi, zincirler dümeni çevirerek geminin dönmeye başlamasını sağladı. Bay Temple mürettebata emirler yağdırdı. *Emerald Storm* halsizdi, boş rüzgarda durmuştu. Gemi yavaşlayarak sürüklenmeye başladı. Sonra ön yelken çırpındı, şişti ve yavaşça dönmeye başladı. Adamlar rüzgâr altı braketleriyle kış tarafına koşarken yelken direkleri döndü. Ana yelken rüzgârı yakaladı ve şişti. Direkler gerilime dayanırken gemi yüksek sesle gıcırdadı.

Storm hız kazandı, yarı dönüşünü tamamladı ve kıyıya doğru yöneldi. Wyatt yine de dümeni sertçe tuttu. Rüzgar yelkenleri zorladı ve gemiyi eğdi, kirişi tehlikeli bir şekilde alçaltarak. Adamlar ayakta kalabilmek için tutunabildikleri her şeye tutunurken, dalgalar korkulukların üzerinden sıçradı.

Güverte giderek yukarı doğru eğildi. Kaptan, Wyatt'ın mizana yelkenini tuttuğunu görünce ona sert bir bakış attı, ancak dilini tuttu.

Wyatt, tüm yelkenleri açarak rüzgârın gemiyi tam olarak almasına izin verdi ve dümeni bastırarak gemiyi kenarına kaldırdı. Bishop ve Temple, Wyatt'tan kaptana ve tekrar Wyatt'a baktılar, ancak kimse kaptanın huzurunda emir verme cesaretini gösteremedi.

Hadrian da güverteden kaymamak için bir korkuluğa tutundu. Sıkı sıkı tutunurken, Wyatt'ın gemiyi alabora etmesinden endişelendi. Gövde gerilimden gıcırdadı, direkler basınçtan çatırdadı, ama gemi hız kazandı. İlk başta dalgaların arasında sıçrayarak güverteye su sıçrattı, sonra hızlandı ve *Storm* dalgaların üzerinden atlayarak, rüzgarı tam kış tarafında alarak dalgaların tepesinden uçtu. Gemi dar bir daire çizdi ve sonunda Wyatt gevşedi, güverteyi düzleştirdi. Gemi rüzgârla aynı hizaya geldi ve *Storm* rüzgârla birlikte ilerlerken pruva yükseldi.

"Yelkenleri düzeltin," diye emretti teğmen. Adamlar bir kez daha işe koyuldu, ara sıra kış tarafına bakarak gemilerin yaklaşmasını izlediler.

"Bay Bishop," diye seslendi Seward. "Adamlara silah dağıtın ve ekstra içki verin."

Royce, iskele tarafındaki mürettebatın görevi bittiğinde yukarı çıkıyordu. "Sence bizi ne kadar sürede yakalarlar?" diye sordu Hadrian'a, kış tarafında izlerini takip eden küçük kırmızı yelkenli filoyu izleyerek.

"Bilmiyorum. Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım. Sen ne dersin?" Royce omuz silkti. "Belki birkaç saat."

"Durum pek iyi görünmüyor, değil mi?" "Sen de denizci olmak istemiştin."

Hadrian, akşam yemeği için hazırlıklara başladı, bunun adamların yiyebileceği son yemek olabileceğini düşünerek. Poe, dikkat çekici bir şekilde ortalarda yoktu, aceleyle mutfağa girdi.

"Neredeydin?"

Poe utangaç bir ifadeyle baktı. "Wyatt'la konuşuyordum. Dacca gemileri hızla yaklaşıyor. Bu gece kesinlikle bize ulaşacaklar."

Hadrian somurtkan bir şekilde başını salladı.

Poe tuzlu domuz etini kesmeye yardım etmek için harekete geçti, sonra ekledi: "Wyatt'ın bir planı var. Herkesi kurtaramayacak, sadece bir avuç kişiyi kurtaracak ve belki de hiç işe yaramayacak, ama yine de bir şey. Senin de katılmak isteyip istemediğini bilmek istiyorum."

"Royce ne olacak?"

"O da." "Plan nedir?"

"Yelken açın!" diye bağırdı Bay Wesley, mutfaktan bile duyuluyordu. "İki tartan daha tam önümüzde!"

Poe ve Hadrian, gemideki herkes gibi, güverteye koşular ve Bay Wesley'in sancak tarafını işaret ettiğini gördüler. İki kırmızı yelken, kıyıdaki gizli koylardan çıkarak geri çekilmelerini engelliyordu. Rüzgara karşı çevik bir şekilde yelken açarak, *Storm'u* durdurmak için harekete geçtiler.

"Güverteyi harekete hazırlayın!" Seward, başındaki teri silerek güverte başından bağırdı.

Adamlar gemide koşturarak bir kez daha kum ve su dolu kovaları taşıdılar. Okçular pruvada yerlerini aldılar ve yaylarını gerdi. Yağ ve sıcak kömürler hazırlandı.

"Uzak durmalıyız," dedi kaptan. "Dümenci, gemiyi..." "Hıza ihtiyacımız var, *efendim*," diye Wyatt sözünü kesti.

Kaptan, sözünün kesilmesine tepki gösterdi. "Dikkatli ol, Deminthal, yoksa sana vermem gereken kırbaç cezasını atlayıp seni asdırırım!"

"Saygısızlık etmek istemem ama, dün gece Dacca'ya bu ayrıcalığı devrettiniz. Şimdi rotayı değiştirirsem daha çabuk olur."

"Maribor adına! Bay Temple, al..." Kaptan, tartanların dönmeye başladığını görünce durdu.

"Gördün mü! Bizim pes etmemizi bekliyorlardı," dedi Wyatt.

Hatalarını fark eden Dacca geri dönmek için mücadele etti, ama çok geçti. Bir boşluk oluşmuştu.

Seward homurdandı ve Wyatt'a kaşlarını çattı. "Efendim?" diye sordu Temple.

"Boş ver. Rotayı değiştirmeyin Bay Bishop. Okçulara iskele tarafındaki gemiye nişan almalarını emredin! Birini ateşe verebilirsek belki onları yavaşlatabiliriz."

"Emredersiniz, efendim!"

Hadrian baş güverteye koştu. Gemideki en iyi okçulardan biri olduğunu kanıtlamış olan Hadrian, iskele tarafının ortasında görevlendirilmişti. Güçlü, sağlam bir yay seçti ve yay ipinin gücünü test etti.

"Rüzgar okları biraz pruvaya doğru saptıracak," dedi Poe, bir kova parlayan sıcak kömür hazırlarken. "Hedefi biraz önceden nişan almak isteyebilirsin, ha?"

"Artık benim silah taşıyıcım da mısın?"

Poe gülümsedi ve başını salladı. "Seni antrenman yaparken gördüm. Şu anda bu gemide en güvenli yerin burası olduğunu düşünüyorum. Sana yağlanmış okları vereceğim. Sen ateş etmeye devam et."

Dacca tartanları dalgaların arasında süzülüyor, kırmızı üçgen yelkenleri yanlara doğru şişiyor ve rüzgarı en iyi şekilde kullanmak için sıkı bir rotada mücadele ediyorlardı. Küçük gemilerin güvertelerinde ve donanımlarında karıncalar gibi koşuşturan karanlık silüetler vardı.

"Oklar hazır!" diye bağırdı Teğmen Bishop.

Hadrian ilk okunu yaya taktı.

Dacca, *Storm'a* yaklaşırken dönmeye başladı. Yelken direkleri döndü ve dümenler çevrildi, Wyatt'ın yaptığı gibi dönerek, her iki gemi de aynı anda pirouette yapan dansçılar gibi mükemmel bir uyum içinde hareket ederek bu hareketi daha da etkileyici hale getirdi.

"Okları ateşleyin!"

Hadrian, okun ucundaki yağlı pamuğu kömür potasına dokundurdu ve ok alev aldı. İskele tarafındaki bir sıra adam hazır bekliyordu, kış tarafına isli siyah dumanlar yükseliyordu.

"Nişan alın!" Bishop, Dacca gemileri menzile girerken emir verdi. Tartanların güvertesinde, bir sıra yanan oklar onlarınkini yansıtıyordu. "Ateş!"

Mavi gökyüzüne, siyah duman bırakarak ateşten oluşan bir yay uçtu. Aynı anda, Dacca da oklarını fırlattı ve oklar havada birbirleriyle çarpıştı. Hadrian, etrafında okların çarpma seslerini duydu. Kova takımı alevleri söndürmek için koşuyordu ve onların üzerinde Royce, ana yelkeni tutuşturmadan önce direk tepesine saplanan bir oku çıkarmak için bir halatla aşağı indi.

Poe başka bir ok hazırladı. Hadrian oku taktı, tencereyle ateşledi, nişan aldı ve ana yelkenlerinin alt direğine fırlattı. Sağında, devasa balistanın yüksek sesli *çarpma sesini* duydu, balista devasa bir alevli füze fırlattı. Füze tartanın yan tarafına çarptı, gövdeyi parçaladı ve orada saplandı.

Hadrian kulağının yanından bir tıslama sesi duydu. Arkasında, yağ kovaşı sıçradı ve sıvı alev aldı. Poe pantolonu alev alınca geriye atladı. Hadrian yakındaki bir kovayı kaparak ateşi kumla söndürdü.

Bir başka yaylım ateşi güverteye yağdı. İkinci atış için balistayı kuran gemici Bristol, boğazına bir ok saplanarak öldü, saçları alev aldı. Subayların aşçısı Basil göğsünden vuruldu ve denizci Bliden, biri uyluğuna, diğeri eline saplanan iki okla çılgık attı.

diğeri ise elinden vurdu. Hadrian başını kaldırıp baktığında, bu ikinci ok yağmurunun diğer gemiden geldiğini gördü.

Sarsılmış ama ciddi şekilde yaralanmamış olan Poe, başka bir yağ kovası buldu ve Hadrian'a getirdi. İki gemi birbirine yaklaşırken, Hadrian aradığını buldu: okçuların ayaklarının dibinde bir kova. Hedefine nişan aldı, nefesini tuttu, nişan aldı ve okunu fırlattı. Tartane'nin kovası patladı. Hadrian, genç bir Dacca'nın yangını suyla söndürmeye çalıştığını gördü. Ateş anında güverteyi sardı. O anda, *Storm'un* balista mürettebatı, bu kez silahı birden fazla okla doldurmuş olarak, geçen Dacca'ya acımasız bir ok yağmuru yağdırdı. *Storm* yoluna devam ederken, gemiler arasındaki mesafeyi çığlıklar doldurdu ve yanan gemiler geride kaldı.

Mürettebat bir kez daha zaferlerini kutladı, ama bu kutlama boş bir kutlamaydı. Onlarca okun bıraktığı kararmış yanık izlerinin arasında, bir düzine adam güvertede ölü yatıyordu. Tuzaktan zarar görmeden geçememişlerdi ve arkalarındaki kırmızı yelkenler artık daha yakındı.

Gece çöktüğünde, kaptan Hadrian ve Royce dahil olmak üzere görev dışı mürettebata güverte altına inip dinlenmelerini emretti. Yolda mutfaktan eski teçhizatlarını aldılar ve ikisi bu fırsatı değerlendirerek pelerinlerini ve tuniklerini giydiler. Hadrian kılıçlarını kuşandı. Bu, birkaç meraklı bakışa neden oldu, ama kimse bir şey söylemedi.

Hiç kimse uyumadı, çok azı oturdu. Çoğu, alçak tavandan kaçınmak için başlarını eğerek volta attı, ama belki de bu sefer dua ediyorlardı. Mürettebatın çoğu batıl inançlı görünüyordu, ama hiçbiri dindar değildi — ta ki o ana kadar.

"Neden iç kesimlere demir atmıyoruz?" Denizci Davis, arkadaşlarına sordu. "Kıyı sadece birkaç mil uzakta. Demir atıp ormana kaçabiliriz."

"Calis kıyıları mercan resifleriyle çevrilidir," dedi Banner, bıçakla masanın yüzeyini kazıyarak. "Bir mil açıktaki *Storm'un* altını yırtıp parçalarız ve Dacca onu ele geçirir. Ayrıca, kaptan gemisini terk edip kaçmayacaktır."

"Kaptan Seward bir pislik!"

"Ağzına dikkat et, delikanlı!"

"Neden? Dacca'dan daha kötü ne yapabilir ki?"

Banner buna cevap veremedi. Kimse veremedi. Mürettebat arasında korku yayıldı — kesin ölüm ve bunu boş boş beklemekten kaynaklanan zehir korkusu.

Hadrian, sayısız savaştan, adamları düşüncelerini meşgul edecek başka bir şey olmadan durgunluk içinde bırakmanın aptallığını biliyordu.

Kapak açıldı ve herkes Wyatt ve Poe'yu görmek için başını kaldırdı. "Ne haber?" diye sordu Davis.

"Artık çok uzun sürmeyecek, beyler. Gerekli hazırlıkları yapın. Kaptan yakında genel alarm verecektir, sanırım."

Wyatt merdivenin altında durdu ve Grady ve Darning ile sessizce konuştu. İkisi başlarını salladı ve kış tarafına doğru yürüdü. Wyatt, Hadrian ve Royce'a gözleriyle onu takip etmelerini işaret etti. Daracık alanı sadece boş hamaklar dolduruyordu, bu da onlara konuşmak için yeterli mahremiyet sağlıyordu.

"Peki, plan nedir?" diye fısıldadı Royce.

"Savaşı kazanamayız," dedi Wyatt. "Tek umudumuz kaçmak."

"*Fırtına'nın* onlardan daha hızlı olamayacağını söylemiştin," diye hatırlattı Hadrian. "*Fırtına'da* onlardan daha hızlı olmayı planlamıyordum."

Hadrian ve Royce birbirlerine baktılar.

"Dacca onu ve kargoyu isteyecek. Bu yüzden ablukayı bu kadar kolay geçebildik. Bizi durdurmaya değil, yavaşlatmaya çalışıyorlardı. Seward'ın emirlerine uysaydım, şimdi hepimiz ölmüş olurduk. Bu şekilde, bize sadece birkaç saat kazandırdım, ama bu saatler gerekliydi."

"Tam olarak ne için gerekliydi?" diye sordu Royce.

"Karanlık için. Dacca'lar geceleri bizim gördüğümüzden daha iyi göremezler ve onlar *Fırtına'yı* ele geçirirken biz kaçacağız. Mümkün olduğunca çok sayıda gemilerini yanımıza getirip, sayı üstünlüğüyle güvertemizi ele geçirecekler. Gemimize çıktıklarında, benim seçtiğim bir grup adam tartanlardan birini ele geçirecek. Gemiye serbest bırakıp, şansımız yaver giderse, onlar bizi görmeden *Fırtına'dan* kurtulacağız. Karanlıkta ve savaşın karmaşasında bu plan işe yarayabilir."

İkisi de başlarını salladı.

Wyatt, Hadrian'a işaret etti. "Gemiye çıkan grubu senin yönetmeni istiyorum. Sana güverteden işaret vereceğim."

"Sen ne yapacaksın?" diye sordu Royce.

"Ne yapacağımızı mı soruyorsun? Allie'yi bulmak için bu kadar yolu gelmedim. Sen ve ben, dikkatleri başka yöne çekerek kaptanın odasına girip bulduğumuz tüm emirleri ve parşömenleri çalacağız. Beni izle. Ne zaman yapacağımızı anlayacaksın."

"Aşağıdaki elfler ne olacak?" diye sordu Royce.

"Onlar için endişelenme. Dacca geminin zarar görmesini istemiyor. Büyük olasılıkla, onlara Yeni İmparatorluk'tan daha iyi davranacaklardır."

"Senin ekibinde kimler var?" diye sordu Hadrian.

"Poe, tabii ki, Banner, Grady..."

"Herkes güverteye!" Temple, davullar gürlerken yukarıdan bağırdı.

"Yukarıda görüşürüz beyler," dedi Wyatt, ambarın yolunu tutarken.

Gökyüzü kararmıştı. Görünmez bulutlar yıldızları ve ayın ince dilimini örtmüştü. Karanlık denizi sarmıştı, sadece pruvadaki köpüklerin varlığı suyun varlığını ele veriyordu. Hadrian arkalarında hiçbir şey göremiyordu.

"Okçular, kış güverteye!"

Hadrian, diğerlerinin yanına, *Emerald Storm*'un izini izleyen, omuz omuza dizilmiş olanlara katıldı.

"Okları ateşleyin!" emri geldi.

Suyun ötesinden bir ses duyuldu ve bir an sonra Hadrian'ın etrafındaki adamlar, oklar kış tarafına yağarken çığlık attılar.

"Ateş!" diye emretti Bishop.

Yaylarını kaldırıp aynı anda ateş ettiler ve yanan okları karanlığa doğru körü körüne fırlattılar. Uzun bir yay çizerek bir alev seli uçtu, bazı oklar denize düşerken tıslayarak söndü, diğerleri ise tahtaya çarparak arkalarındaki yaklaşık üç yüz metre uzaklıktaki geminin silüetini aydınlattı.

"Orada," diye bağırdı Bishop. "Hedefiniz orada, beyler!"

Birbirlerine arka arkaya ok yağdırdılar. Her iki gemide de adamlar öldü, okçuların sayısı azaldı. Tartan'da küçük yangınlar çıktı, gemiyi ve mürettebatını aydınlattı. Dacca'lılar kısa boylu, tıknaz ve zayıftı, kaba uzun sakalları ve dağınık saçları vardı. Ateşin ışığı, terden sıırılsıklam çıplak tenlerinde şeytani bir parıltı yaratıyordu.

Tartane gemisi kış tarafına elli metreden daha az bir mesafeye geldiğinde, ana direği alev aldı ve ölü bir ağaç gibi yandı. Parlak ışık, denizi her yönden aydınlattı ve Dacca filosunun geri kalanının konumunu ortaya çıkardığında *Storm* mürettebatının sevinç çığlıklarını bastırdı. Dört gemi çoktan yanlarına yaklaşmıştı.

"Gemiyi ele geçirenleri püskürtmeye hazır olun!" diye bağırdı Seward. Kılıcını çekip başının üzerinde salladı ve güverte duvarlarının güvenliğine doğru koştu.

"Ağları kaldırın!" diye emretti Bishop. Donanım ekibi güverte her iki yanında ağları çekerek, halat ağlarından oluşan bir bariyer oluşturdu.

Subaylarının komutası altında, adamlar kılıçlarını kaldırarak güverteye yerleştiler.

"Bağları kesin!" diye bağırdı Bay Wesley, kancalar korkuluğā takıldığında.

Tartanlar *Emerald Storm'un* gövdesine çarptığında güverte sallandı. Sadece deri zırh ve kırmızı boya giyen tıknaz adamlar güverteye akın etti. Kılıçlar çarpıştığında öfkeyle bağırdılar.

"Şimdi!" Hadrian, Wyatt'ın kendisine bağırdığını duydu.

Döndü ve dümencinin, *Storm'un* kık tarafına yakın bir yerde demirlemiş olan tartaneyi işaret ettiğini gördü. Bu, Dacca'nın gemilerinden onlara ulaşan ilk gemiydi. Mürettebatının çoğu çoktan *Storm'a* binmişti. Poe, Grady ve Wyatt'ın ekibindeki diğerleri geride kalarak Hadrian'ı izlediler.

"Gidin!" diye bağırdı Hadrian ve mizana yelkeninin iskele tarafındaki desteğini yakalayıp kesti ve körfezi geçerek tartanın kık tarafına indi.

Şaşkın Dacca dümencisi kısa kılıcına uzanırken Hadrian onun boğazını kesti. İki Dacca daha ona saldırdı. Hadrian, hamlesini gizlemek için bu hareketi kullanarak kaçtı. Geniş kılıcı ilk Dacca'nın midesine derinlemesine saplandı. İkinci adam, fırsatını görünce saldırdı, ancak Hadrian'ın sol elinde bastard kılıcı vardı. Onunla vahşî bir hamleyi savuşturdu. İlk Dacca'nın midesinden geniş kılıcı çeken Hadrian, onu diğer adamın başına doğru savurdu ve kafasını kopardı.

Arka güvertede üç ceset varken, Hadrian yukarı baktı ve Poe ile diğerlerinin gemiyi ele geçirdiklerini ve halatları kesmek üzere olduklarını gördü. Son halat kesildiğinde, Poe bir sırık kullanarak *Storm'dan* uzaklaştı.

"Royce ve Wyatt ne olacak?" diye sordu Hadrian, orta güverteye inerken.

"Yüzerek geçecekler, biz de onları diğer tarafta alacağız," diye açıkladı Poe, yanından koşarak geçip kık tarafına doğru giderken. "Ama şimdi gölgelere saklanmalıyız!"

Poe, tartanın küçük güvertesine çıkan kısa merdivenleri tırmandı ve dümeni tuttu. "Bom'u çevirin!" diye fısıldayarak bağırdı. "Yelkenleri düzeltin!"

"İşimizi senden çok daha iyi biliyoruz, evlat!" Darning ona tısladı. O ve Grady, ana yelkeni çekerek, yelkeni bir yılan gibi çırpınan ve direğē çarpan halatları kontrol altına almaya çalışıyorlardı. "Banner, Davis! Baş yelkeni sancak tarafına ayarla."

Hadrian hiç halat kullanmayı öğrenmemişti ve diğerleri güvertede koştururken o boş boş duruyordu. Halat kullanmayı öğrenmiş olsa bile, bunun bir faydası olmazdı. Dacca tartane'nin tasarımı oldukça farklıydı. Daha küçük olmasının yanı sıra, gövdesi balıkçı teknesi gibi eğimliydi, ancak iki güvertesi vardı. Sadece iki yelkeni vardı: öne eğimli direğe desteklenen baş yelken ve ana yelken. Her ikisi de üçgen şeklindeydi ve direkleri açılı olarak geçen uzun kavisli yelken direklerine asılıydı, böylece geminin profili havayı kesen iki balta başı gibi görünüyordu. Güverte koyu renkli ahşaptan yapılmıştı. Etrafına bakınan Hadrian, Dacca'nın güverteyi yelkenlerle aynı kanla lekelemiş olup olmadığını merak etti. Donanımın insan kafataslarıyla süslendiğini gördükten sonra, bu sonuca varmak kolaydı.

Storm'da savaş kötü gidiyordu. Mürettebatın en az yarısı ölmüş ya da ölmek üzereydi. Çamurluk ekibi yelkenleri vurmayı öncelikli hedef olarak belirlediği için hiçbir yelken görünmüyordu. Güverte, meşalelerle baş güverteyi çevreleyen, siperleri aşmak için okları atlatmaya çalışan, yarı çıplak, tıknaz adamlarla doluydu.

Poe, tartane'nin dümenini iterek pruvayı *Storm'dan* uzaklaştırdı. Rüzgar yelkenleri doldurdu ve küçük gemi yavaşça uzaklaştı. *Emerald Storm'un* yelkenleri vurulduğunda, gemi suda hareketsiz kalmıştı ve onu çevrelemek kolaydı. Diğer Dacca gemilerini kullanmak için aynı derecede küçük mürettebat kalmıştı, ama bu pek önemli değildi, çünkü tüm gözler *Storm'a* çevrilmişti. Hadrian'ın görebildiği kadarıyla, kimse onları fark etmemişti.

"Onu buraya getiriyorum," dedi Poe. "Hadrian, o ipi hazır tut, ve herkes Wyatt ve Royce'u görmek için suyu izlesin."

"Royce mı?" Darning tiksintiyle sordu. "Neden katili alıyoruz? Donanımı ben halledebilirim."

"Wyatt öyle dedi," diye cevapladı Poe.

"Ya onları bulamazsak? Ya gemiden inmeden ölürlerse?" diye sordu Davis.

"O zaman karar veririm," diye cevapladı Poe.

"Sen mi? Sen delisin, evlat. Senin gibi küçük bir veletten emir almayacağım! Lanet olası Davis, senden daha fazla deniz tecrübesi var ve o da tam bir ahmaktır. İlk denemeden sonra Deminthal'ı bulamazsak, emirleri benden alacaksın."

"Dediğim gibi," diye tekrarladı Poe, "o zaman karar veririm."

Darning tehditkar bir şekilde sırttı, ama Hadrian, Poe'nun kış tarafta olduğu için karanlıkta bunu göremeyeceğini düşündü.

Royce, işaretle birlikte hiç vakit kaybetmeden güverteye atladı.

"Fazla vaktimiz yok," dedi Wyatt. "Kaptanın odası öncelikli olacak."

Kapıyı tekmeledi ve çerçevesini parçaladı.

Tamamen halı kaplı olan geminin arka kısmı lüks bir süit gibiydi. Duvarlar altın ve kahverengi tonlarında ipek desenlerle kaplıydı, buna uygun döşemeli mobilyalar ve ipek yatak örtüsü vardı. Duvarda, güneş ışığıyla yıkanmış, yüzü coşkuyla dolu bir adamın, kaldırdığı ellerine tek bir beyaz tüyün uçtuğu bir tablo asılıydı. Gümüş fenerler, uzak duvardaki geniş kış pencerelerinin üzerinde sallanıyordu. Yatak bir tarafta, karşısında büyük bir masa duruyordu.

Wyatt odayı hızlıca taradı, sonra masaya doğru yürüdü. Çekmeceleri karıştırdı. "Emirleri güvenli bir yere koymuş olmalı."

"Kasa gibi mi?" diye sordu Royce, pencere perdesini çekerek kilitli, porthole büyüklüğünde bir bölmeyi ortaya çıkardı. "Onları hep perdelerin arkasına koyarlar."

"Açabilir misin?"

Royce sırtıttı. Kemerinden bir alet çıkardı ve birkaç saniye içinde küçük kapak açıldı. Wyatt içeri uzandı, tüm parşömenleri aldı ve bir çantaya doldurdu.

"Buradan gidelim," dedi ve kapıya doğru yöneldi. "Sancak tarafına atlayın. Poe bizi alacak."

Kabininden çıktıklarında kendilerini kaosu ortasında buldular. Kırmızıya boyanmış tıknaz adamlar geminin yanlarından aşağıya dökülüyordu. Her biri önlerine çıkan her şeyi kesip biçen kısa, geniş bıçaklar veya baltalar sallıyordu. Sadece bir avuç adam güverte üzerinde duruyordu. Geri kalanlar, güverte ön kısmının güvenli olduğunu düşünerek oraya çekilmişti. Yerlerini korumaya çalışanlar öldü. Royce güverteye çıktığında, üst yelken kaptanı Dime'in bir Dacca baltasının keskin darbesiyle neredeyse ikiye bölündüğünü gördü.

Teğmen Bishop ve diğer subaylar kaleye ulaşmakta gecikmişlerdi, ama şimdi, Dacca güverteyi doldururken, duvarlarına ulaşmak için tüm güçleriyle koşuyorlardı. Sırtından bıçaklanan Teğmen Green yere yığıldı. Düşerken, uzanıp bir şeye tutunmaya çalıştı. Elleri, yanından koşarak geçen Deniz Harp Okulu öğrencisi Beryl'i buldu ve onu da yere çekti. Beryl küfretti ve Green'i tekmeledi, ama ayağa kalkması çok geç oldu. Dacca etrafında daire çizdi.

"Yardım edin!" diye bağırdı.

Royce, mürettebatın onu görmezden gelip koşmaya devam etmesini izledi — biri hariç. Deniz subayı Wesley, kaçan avının ani değışimi karşısında hazırlıksız yakalanan en yakın Dacca'yı bıçaklamak için tam zamanında geri koştu. Kılıcını iki eliyle sallayan Wesley, bir sonraki canavarın göğsünü yatay olarak kesti ve onu kenara tekmeledi.

"Beryl! Bu tarafa, koş!" diye bağırdı.

Beryl, Dacca'ya saldırdı, sonra Wesley'e koştu. Hızla kuşatıldılar ve Dacca onları pruvadan gittikçe uzaklaştırdı. İkisi kendilerini savunmaya çalışırken, surlardan atılan bir ok Wesley'in kafasının kesilmesini engelledi. Sayısal üstünlük karşısında geri çekildiler, ta ki sırtları korkuluğa çarpana kadar.

Bir Dacca bıçağı Beryl'in kolunu ve ardından kalçasını kesti. Beryl çığlık attı ve kılıcını düşürdü. Wesley kendini Beryl ile saldırganın arasına attı. Genç deniz subayı, yaşlı adamı korumak için çılgınca kılıç salladı. Sonra Wesley vuruldu. Geriye doğru sendeledi ve ağı zincirlerine uzandı ama tutunamadı ve denize düştü. Yalnız ve silahsız kalan Beryl, Dacca'lar onu sararken çığlık attı, ta ki kafasını vücudundan ayırıncaya kadar.

Kimse, Wyatt ve Royce'un kık tarafındaki gölgelerde gizlenerek atlayacak uygun bir yer aradıklarını fark etmedi. Kaptan kabininin pencerelerinin hemen üzerinde çömelmişlerdi. Royce atlamak üzereyken, Thranic'in ambarın dışına çıktığını gördü. Nöbetçi, elinde bir meşaleyle dışarı çıktı, sanki sadece gürültünün nedenini merak ediyormuş gibi. Seretleri ana güverteye götürdü ve orada hızla nöbetçinin etrafında bir duvar oluşturdular. Takviye kuvvetleri gören Dacca saldırıya geçti. Hücum ettiler, ancak seretlerin kılıçları altında can verdiler. Nyphron Şövalyeleri ne denizci ne de kürek kölesiydi. Silah kullanmayı ve düzeni korumayı biliyorlardı.

Çantasını göğsüne sıkıca bastırarak Wyatt gemiden atladı. "Royce!" Wyatt denizden aşığıya doğru bağırdı.

Royce, şövalyelerin cesareti ve becerilerinden etkilenerek Dacca'larla savaşmalarını izledi. Sanki savaşın gidişatını değıştirebileceklermiş gibi görünüyordu. Sonra Thranic yanan meşalesini geminin ambarına attı. Sanki gemi derin bir nefes almış gibi bir hava akımı sesi duyuldu. Ardından bir kükreme duyuldu. Derin, yankılanan bir uğultu Royce'un ayaklarının altındaki ahşabı salladı. Her kapaktan ve porthole'dan alevler çıkarken, hava çığlıklar ve ağlamalarla doldu. Ve yanan odun ve etin titrek ışığında Royce, nöbetçinin gülümsediğini gördü.

Hadrian ve çalınan Dacca gemisinin küçük mürettebatı, *Storm'un* sancak tarafına yeni ulaşmışlardı ki, bölge birden aydınlandı. *Emerald Storm* alevler içindeydi. Bir dakikadan biraz fazla bir sürede, yangın güverteyi sardı. Halatlarda bulunan adamların atlamaktan başka çareleri yoktu. O yükseklikten, vücutları çatırdayan bir sesle suya çarptı. Halatlar alev aldı, ipler koptu ve direkler koparak yanan ağaç gövdeleri gibi düştü. *Emerald Storm* yüzen bir ateş haline gelirken, yıldızsız denizin karanlığı ortadan kalktı. Korkuluğa yakın olanlar denize atladı. Çığlıklar, ağlamalar ve ateşin çıtırtıları ve tıslamaları geceyi doldurdu.

Yüzeyi vahşi yansımalarla dolu siyah suyu gözden geçiren Hadrian, kumral saçlı ve koyu renkli üniformalı birini gördü. "Bay Wesley, tutunun!" diye bağırdı Hadrian ve bir halat attı.

Adını duyunca Wesley döndü, yüzünde rüyadan uyanmış bir adamın şaşkın ifadesi vardı, ta ki Hadrian'ın uzattığı eli görene kadar. Atılan ipi yakaladı ve bir balık gibi çekilip güverteye çıkarıldı.

"Gemimize hoş geldiniz, efendim," dedi Hadrian.

Wesley nefes nefese kaldı ve yuvarlanarak deniz suyunu kustu. "Bundan, burada olmaktan mutlu olduğumu varsayıyorum."

"Wyatt!" diye bağırdı Poe.

"Royce!" diye seslendi Hadrian.

"Orada!" dedi Dering, işaret ederek.

Poe dümeni çevirdi ve sıçrayan sesin geldiği yöne doğru yelken açtılar.

"Bernie ve Staul," dedi Grady, durduğu yerden

İkili, geminin halatlarına tırmanmak için hiç vakit kaybetmedi.

"Orada da su sıçraması var!" Davis işaret etti.

Poe rotasını değiştirmek zorunda kalmadı, çünkü yüzücüler onlara doğru hızla ilerliyorlardı

Davis ilk yardım eden kişi oldu. Yardım etmek için uzandı ve bir bıçak onu göğsünden bıçakladı, sonra da denize çekildi.

Hadrian onları gördü: uzun hançerleri olan, boyalı, esmer tenli canavarlar, ıslak, parlak tenleri alevlerin ışığında parıldıyordu. Ağlara tutunup, fareler gibi tartanın yan tarafına tırmandılar.

Hadrian kılıcını çekti ve en yakındaki adama saldırdı, adam kaçtı ve inatla tırmanmaya devam etti. Tenkin savaşçısı Staul, bir başkasının yüzüne bıçak sapladı ve Dacca bir çığlık atarak geriye düştü ve

su sıçratarak geriye düştü. Bernie ve Wesley de katılarak, Dacca pes edip karanlığa düşene kadar çılgınca saldırdılar.

"Diğer tarafı izleyin!" diye bağırdı Wesley.

Staul ve Bernie sancak tarafındaki korkulukta pozisyon aldılar, ama hiçbir şey hareket etmedi.

"Davis'ten bir iz var mı?" diye sordu Hadrian.

"Adam şimdi ölmüştür," dedi Staul. "Kime yelken açtığına daha dikkat etmelisin,

"

"Bulard!" dedi Bernie, ileride yüzen başka yüzücüleri işaret ederek.

"Ve şurada üç tane daha," dedi Wesley, çalkantılı suda yüzleri seçerek.

"Biri marangoz Greig, diğeri Dr. Levy ve bir de..."

Hadrian, diğer adamı tanımak için Royce'un gözlerine ihtiyaç duymadı. Yanan gemiden gelen cehennem gibi ışık, yüzüne çok yakışıyordu. Sentinel Thranic, başlığını geriye atmış ve solgun yüzü parıldayarak onlara doğru yüzdü. Darning, Bernie ve Staul yeterince kötüydü. Şimdi de Dovin Thranic de aralarına katılmıştı.

Thranic, küçük geminin yan tarafına çevik bir şekilde tırmanırken yardıma ihtiyaç duymadı, pelerini sıırıslıklamdı, yüzü öfkeyle doluydu. Hadrian, o bir köpek olsaydı, hırıldayacağını biliyordu ve bu yüzden memnun oldu. Gece yarısı gemiye gelen Bulard, öncekinden daha solgun görünüyordu. Nedeni, güverteye ayak bastığı anda kanının deniz suyuyla karışmasıyla anlaşıldı. Levy ona gidip yaraya baskı uyguladı.

"Hadrian... Poe!" Wyatt'ın sesi denizden geldi.

Poe sesin geldiği yöne doğru yönelirken, diğerleri tetikte bekledi. Bu sefer gerek yoktu. Wyatt ve Royce tek başlarına tekneye doğru yüzüyorlardı.

"Neredeydin?" Wyatt, gemiye tırmanırken sordu.

"Üzgünüm patron, ama okyanus çok büyük."

"Yeterince büyük değil," dedi Darning, *Storm'dan* geriye kalanlara bakarak, yüzü parıldıyordu. "Dacca sonunda bizi fark etti."

Emerald Storm'un ana direği, ağaç büyüklüğünde bir meşale gibi yanarken, sonunda çatladı ve düştü. Baş güverte duvarları alevler içindeydi. Seward, Bishop ve diğerleri ya kılıçlarla öldürölmüş ya da diri diri yanmıştı. *Storm* kararmış ve çatlamıştı, bu da geminin su almasına neden oluyordu. Gövde bir tarafa eğildi ve pruvadan batmaya başladı. Bu sırada, yangın hala yeterince parlaktı

en yakın gemideki birkaç Dacca'nın kendilerine doğru işaret edip bağırdığını görebilecek kadar parlaktı.

"Direksiyonu sertçe çevir!" Wyatt bağırarak dümen koluna koştu. "Derning, Royce, yukarı çıkın! Hadrian, Banner, ana yelkeni gerin. Grady, ön yelkeni gerin! Başka kim var burada? Bernie, Derning ve Royce'a yardım et. Staul, ana yelkeni germeye yardım et. Bay Wesley, çok zahmet olmazsa, Grady'ye ön yelkeni germek için yardım edebilir misiniz? Gemiyi doğru kuzeydoğuya çevirin!"

"Bu bizi tekrar rüzgara maruz bırakacak!" Wyatt gemiyi döndürürken Grady böyle dedi.

"Evet, sancak tarafına. Daha az mürettebatla ve aynı gemiyle, daha hafif ve daha hızlı olacağız."

Gemiyi döndürdüler ve yakalayabildikleri rüzgarı yakaladılar.

"Banner, dümeni al," dedi Wyatt güverteyi tararken. "Bazı ekipmanları atıp yükü daha da hafifletebiliriz. Yanındaki kim?"

Wyatt, Thranic'in başını kaldırdığını görünce aniden durdu. "O gemide ne arıyor?" diye sordu Wyatt.

"Bir sorun mu var, dümenici?" diye sordu Thranic.

"Gemiyi ateşe verdin!" diye suçladı Wyatt. "Royce, ambarın içine bir meşale attığını gördüğünü söyledi. Gemiyi böyle yakmak için kaç tane petrol varili kırdın?"

"Beş, sanırım. Belki altı."

"Orada elfler vardı, ambarın içinde kilitliydim, aşağıda mahsur kalmışlardı."

"Aynen öyle," diye cevapladı Thranic.

"Seni piç!" Wyatt, kılıcını çekerek nöbetçiye saldırdı. Thranic şaşkıncı bir hızla hareket ederek Wyatt'ın saldırısından kaçtı, pelerinini Wyatt'ın başına attı ve uzun bir hançer çekerek dümeniciyi güverteye itti.

Hadrian kılıçlarını çekti ve Staul hemen onu durdurmak için harekete geçti. Poe kılıcını çekti, Grady de aynısını yaptı, ardından Defoe ve Derning de hemen onu takip etti.

Yukarıdaki halatlardan Royce aniden çatışmanın ortasına atladı ve Thranic ile Wyatt'ın tam arasına indi. Nöbetçinin gözleri ona kilitlendi ve öfkeyle parladı.

"Bay Wesley!" Royce, gözlerini Thranic'ten ayırmadan bağırdı. "Emirleriniz nedir, efendim?"

Bunun üzerine herkes durdu. Gemi rüzgârla yol almaya devam etti, ama mürettebat durakladı. Birkaç kişi Wesley'e baktı. Deniz subayı güvertede donakalmış, etrafında olup bitenleri izliyordu.

"Emirleri *mi*?" diye alay etti Thranic.

"Kaptan Seward, Teğmen Bishop ve Green ile diğer subay adayları öldü," diye açıkladı Royce. "Bay Wesley kıdemli subaydır. Hakları gereği, bu geminin komutası ondadır."

Thranic güldü.

Wesley başını sallamaya başladı. "O haklı."

"Kapa çeneni, çocuk!" diye bağırdı Staul. "Artık bu işi halletme vaktimiz geldi."

Staul'un sözleri Wesley'i kendine getirdi. "Ben çocuk değilim!" Thranic'e dönerek ekledi, "Ben bu geminin vekil kaptanıyım ve bu sıfatla, siz ve diğer herkes" —Staul'a baktı—"benim emirlerime itaat edeceksiniz!"

Staul güldü.

"Sana garanti ederim ki bu şaka değil, denizci. Ayrıca sana garanti ederim ki, bana itaat etmeyen seni ve diğer herkesi olduğun yerde kesmekten çekinmeyeceğim."

"Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsunuz?" diye sordu Staul. "Burası *Emerald Storm* değil. Burada kimseye emir veremezsin."

"Ben öyle demezdim." Hadrian, Staul'a tanıdık gülümsemesini gösterdi.

"Ben de öyle demezdim," diye ekledi Royce.

"Ben de," diye Darning de katıldı, sözleri Grady tarafından hemen yankılandı. Wyatt yavaşça ayağa kalktı. Thranic'e sert bir bakış attı ama, "Evet, Bay

Wesley artık kaptan."

Poe, Banner ve Greig hep birlikte "Evet" diyerek onayladılar.

Ardından gergin bir sessizlik oldu. Staul ve Bernie, Royce'dan gözlerini ayırmayan Thranic'e baktılar. "Peki, *Kaptan*," dedi nöbetçi sonunda. "Emirleriniz nedir?"

"Bay Deminthal'ı vekil teğmenliğe terfi ettiriyorum. Herkes onun talimatlarına harfiyen uyacak. Bay Deminthal, emirlerinizi bu gemiyi Dacca'dan kurtarmak ve düzeni ve disiplini sağlamakla sınırlayacaksınız. Benim iznim olmadan hiçbir infaz ve hiçbir disiplin cezası uygulanmayacak. Anlaşıldı mı?"

"Emredersiniz, efendim."

"Astsubay Blackwater, sizi silah ustası olarak atıyorum. Silahları toplayın, ama hazırda bulundurun. Bay Deminthal'ın ve benim emirlerimin yerine getirilmesini sağlayın. Anlaşıldı mı?"

"Emredersiniz, efendim."

"Bay Grady, siz artık gemici başı oldunuz. Dr. Levy, lütfen Bay Bulard'ı aşağıya götürün ki ona uygun şekilde bakılabilsin. İhtiyacınız olan bir şey olursa bana haber verin. Bay Dering baş kaptan olacak. Denizciler Defoe ve Melborn, görevleriniz için ona rapor verin. Bay Deminthal, devam edin."

"Kılıcın." Hadrian, Staul'a seslendi. Tenkin tereddüt etti ama Thranic'in başını sallamasının ardından kılıcı uzattı. Bunu yaparken Tenkin dilinde güldü ve küfretti.

"Bu, sandığından biraz daha zor olurdu," diye cevapladı Hadrian Staul'a ve Tenkin'in şok olmuş ifadesiyle ödüllendirildi.

Wyatt, gemiye bağlı olmayan ve gerekli olmayan her şeyi denize attırdı. Sonra sessizlik emri verdi ve rotayı değiştirmek için emri fısıldadı. Bom, rüzgarı yakalayıp küçük gemiyi denize doğru yönlendirdi. Arkalarında, *Emerald Storm'un* son ışığı dalgalar tarafından yutularak kayboldu. Çok da uzak olmayan bir mesafede, takip eden gemilerde sallanan fenerler görünüyordu. Bağırışlardan, ganimetlerini kaybettikleri için memnun olmadıkları belliydi. Tüm gözler kış tarafına çevrilmiş, Dacca önceki rotasını izlemeye devam ederken fenerlerin ilerleyişini izliyordu. Bir süre sonra, iki gemi rotasını değiştirdi ama yanlış tahminde bulunarak batıya döndü. Sonunda tüm fenerler kayboldu.

"Gittiler mi?" Hadrian, Wesley'in Wyatt'a fısıldadığını duydu.

Wyatt başını salladı. "Sadece fenerleri söndürdüler, ama şansımız varsa bizim karaya oturduğumuzu düşünecekler. En yakın dost liman batıda Wesbaden."

"Bir dümenci için, sen mükemmel bir komutansın," dedi genç adam.

"Bir zamanlar kaptandım," diye itiraf etti Wyatt. "Gemimi kaybettim." "Gerçekten mi? İmparatorluk mu, kraliyet filosu mu, kimin hizmetindeydin?" "Hiçbirinin. O *benim* gemimdi."

Wesley şaşkın görünüyordu. "Sen... korsan mıydın?"

"Fırsatçıydım, efendim. Fırsatçı."

Hadrian sisli bir şafakta uyandı. Sabit bir rüzgar, tartaneyi dalgalı denizlerde ilerletiyordu. Etraflarını geniş ve boş bir deniz çevreliyordu.

"Gittiler," dedi Wesley, sorulmamış soruyu yanıtlayarak. "Onları kaybettik."

"Nerede olduğumuzu biliyor musun?"

"Dagastan'dan yaklaşık üç günlük mesafede," diye cevapladı Wyatt.

"Dagastan mı?" Grady başını kaldırarak mırıldandı. "Oraya gitmiyoruz, değil mi?"

"Niyetim oydu," diye cevapladı Wyatt.

"Ama Wesbaden daha yakın."

"Maalesef, bu kıyıları hiç tanımıyorum," dedi Wesley. "Siz burayı iyi tanıyor musunuz, Bay Deminthal?"

"Çok iyi."

"Güzel. Öyleyse söyleyin, Bay Grady haklı mı?"

Wyatt başını salladı. "Wesbaden daha yakın, ama Dacca bunu biliyor ve o yönde bekliyor olacaklar. Ancak, önümüze geçmeleri imkansız olduğu için, şu anki rotamız en güvenli olanı."

"Daha önceki anlaşmazlıklarımıza rağmen, Bay Deminthal'a katılıyorum," dedi Thranic. "Görünüşe göre, Dagastan *Storm'un* asıl varış noktasıydı, bu yüzden oraya doğru devam etmeliyiz."

"Ama Dagastan, Avryn'den çok daha uzak," dedi Wesley. "*Fırtına'nın* görevi, geminin batmasıyla sona erdi. Asıl varış noktasını bilmenin bir yolu yok ve bilseydim bile, teslim edecek kargom yok. Daha doğuya gitmek, zorluklarımızı sadece artıracaktır. Erzakları göz önünde bulundurmam gerekiyor."

"Ama senin bir kargon var," dedi Thranic. "*Fırtına'nın* görevi beni, Bay Bulard'ı, Dr. Levy'yi, Bernie'yi ve Staul'u Dagastan'a teslim etmektir. Ana kargo yok oldu, ama bir krallık subayı olarak, Kaptan Seward'ın görevini elinden geldiğince yerine getirmek senin görevin."

"Saygısızlık etmek istemem Ekselansları, ama söylediklerinizi doğrulamanın bir yolu yok."

"Aslında, doğrulayabilirsin." Wyatt çantasından bükülmüş ve yıpranmış bir parşömen çıkardı. "Bunlar Kaptan Seward'ın emirleri."

Wesley nemli parşömeni aldı ve sordu: "Peki bunu nereden buldunuz?"

"Yola çıkmak için haritalara ihtiyacımız olacağını biliyordum. *Storm'dan* ayrılmadan önce kaptanın kamarasına girdim ve biraz acelem olduğu için masasındaki her şeyi aldım. Dün gece, sadece haritalardan daha fazlasına sahip olduğumu keşfettim."

Wesley başını sallayarak bunu kabul etti ve Hadrian, belki de daha fazla soru sormamayı tercih etti. Okumadan önce bir saniye durakladı. Çoğu adam artık uyanmıştı ve konuşmayı duyduktan sonra Wesley'i merakla izliyorlardı. Bitirdiğinde Wyatt'a baktı.

"Mektup var mıydı?"

"Evet, efendim," dedi ve mühürlü bir parşömen parçası uzattı.

Wesley, açmadan dikkatlice ceketinin cebine koydu. "Dagastan'a doğru rotamızı sürdüreceğiz. İmparatorluk denizcilik kanunlarına bağlı olduğum için, *Storm'un* görevini yerine getirmesi için elimden gelen her şeyi yapmalıyım."

MELENGAR CADISI

Modina her zamanki gibi penceresinden dışarı bakarak, dünyayı gerçek bir ilgi duymadan izliyordu. Saat geç olmuştu ve uyumaktan korkuyordu. Uyku her zaman rüyaları, geçmişin kabuslarını, babasını ve karanlık yeri getiriyordu. Çoğu gece oturarak, yıldızların üzerinden geçen gölgeleri ve bulutları inceliyordu. Ay ışığı, aşağıdaki avluyu bir çizgi halinde kesiyordu. Ay ışığının, tıpkı sürünen sarmaşık gibi heykellerin ve uzak kapı duvarının üzerine tırmandığını fark etti. Bir zamanlar yeşil olan bitki, artık kasvetli bir kırmızıya bürünmüştü. Bitki uykuya dalacak, ölmüş gibi görünecek, ama yine de duvara tutunmaya devam edecekti. Solsa bile, taşa umutsuzca tutunmaya devam edecekti. En azından onun için bir bahar olacaktı.

Odasının kapısına vurulan çekiç sesleri onu uyandırdı. Şaşkınlıkla döndü. Gerald dışında kimse kapıyı çalmazdı, o da her zaman hafifçe vururdu. Amilia sık sık gelip giderdi ama asla kapıyı çalmazdı. Kim olursa olsun, kapıyı öfkeyle vuruyordu.

Vurmalar o kadar sert ve şiddetliydi ki, kapı mandalı kırılmak üzereyken belirgin bir metalik sesle sıçradı. Orada kimin olduğunu sormak aklına gelmedi. Korkmak da aklına gelmedi. Mandalı geri çekip kapıyı içeriye doğru açtı.

Dışarıda, belli belirsiz tanıdığı bir adam duruyordu. Yüzü kızarmış, gözleri cam gibi parlıyordu ve gömleğinin yakası açıktı.

"İşte buradasın," diye haykırdı. "Sonunda senin varlığınla ödüllendirildim. Beni unutmuş olabilirsin, izin ver kendini tekrar tanıtayım. Ben Archibald Ballentyne, Chadwick'in on ikinci kontuyum." Derin bir reverans yaptı, dengesini kaybedince garip bir adım attı. "Girebilir miyim?"

İmparatoriçe hiçbir şey söylemedi ve kont bunu bir davet olarak kabul ederek odaya girdi. Parmağını dudaklarına götürdü. "Şşş, sessiz olmalıyız, yoksa biri burada olduğumu fark edebilir." Kont sallanarak durdu, donuk gözleri Modina'nın küçük vücudunu baştan aşağı süzdü.

Ağız kısmen açık kalmış ve başını yukarı aşağı sallıyordu, sanki gözlerini yormamak için.

Modina sadece ince geceliğiyle giyinikti ama kendini örtmeyi düşünmedi.

"Çok güzelsin. İlk gördüğüm andan beri böyle düşünüyordum. Sana bunu daha önce söylemek istedim, ama seni görmeme izin vermediler." Kont, göğüs cebinden bir şişe içki çıkardı ve bir yudum aldı. "Sonuçta, ben senin ordunun kahramanıyım ve Ethelred'in sana sahip olması adil değil. Sen benim olmalısın. Seni hak ettim!" diye bağırdı kont, yumruğunu kaldırarak.

Durakladı ve açık kapıya doğru baktı. Bir süre sonra devam etti: "Ethelred ne yaptı ki? Aquesta'yı kurtaran benim ordumdu ve bana izin verselerdi Melengar'ı da yok ederdi. Ama bana izin vermediler. Neden biliyor musun? Melengar'ı ele geçirirsem, beni durdurmak için çok güçlü olacağımı biliyorlardı. Beni kıskanıyorlar, biliyorsun. Ve şimdi Ethelred seni ele geçirmeyi planlıyor, ama sen benimsin. *Benimsin*, diyorum!" Son cümleyi bağırarak söyledi, sonra çekindi. Bir kez daha parmağını dudaklarına koydu. "Şşş."

Modina, kontu hafif bir merakla izledi.

"Onu nasıl isteyebilirsin?" Yumruğunu göğsüne vurdu. "Ben yakışıklı değil miyim? Genç değil miyim?" Kollarını uzatarak dönüp durdu, ta ki sendeleyene kadar. Yatak direğine tutunarak dengede kaldı. "Ethelred yaşlı, şişman ve sivilceli. Gerçekten onu mu istiyorsun? O seni umursamıyor. Tek istediği taç."

Kont, boş odaya bir an bakındı. "Beni yanlış anlama," dedi sert bir fısıltıyla. O kadar yaklaştı ki, dengede durmak için elini omzuna koymak zorunda kaldı. "Ben de tacı istiyorum, aksini söyleyen yalancıdır. Kim dünya imparatoru olmak istemez ki, ama" titrek parmağını kaldırdı, "ben seni severdim."

Durakladı, yüzüne sıcak nefesini üfledi. Dudaklarını yaladı ve ince geceliğin üzerinden cildini okşadı. Eli omzundan ayrıldı ve boynuna doğru kayd, açık parmakları saçlarına dolandı. "Ethelred sana asla böyle bakmayacak." Archibald elini tutup göğsüne koydu. "Onun kalbi, sana yakın olmakla benimki gibi asla çarpmayacak. Güç istiyorum. Tahtı istiyorum, ama seni de istiyorum." Gözlerine baktı. "Seni seviyorum, Modina. Seni seviyorum ve seni kendime istiyorum. *Benim* karım olmalısın."

Onu kendine çekti ve dudaklarına sertçe öptü, dudaklarını dişlerine sıkıştırdı. O direnmedi, umursamadı. Geri çekildi ve yüzünü inceledi. Gözlerini kırpmaktan başka tepki vermedi.

“Modina?” Amilia odaya girerek seslendi. “Ne oluyor?”

"Hiçbir şey," dedi Ballentyne üzgün bir şekilde. Modina'ya baktı. Yüzünü tekrar inceledi. "Kesinlikle hiçbir şey."

Dönüp odadan çıktı.

"İyi misin?" Amilia imparatoriçeye koştu, saçlarını geriye taradı ve onu inceledi. "Sana zarar verdi mi?"

"Regent Ethelred ile evlenecek miyim?"

Amilia nefesini tuttu ve dudağını ısırıldı.

"Anlıyorum. Bana ne zaman söyleyecektin? Düğün gecemde mi?"

"Ben... ben bunu daha yeni öğrendim. Mutfakta o olay yaşandı ve seni üzmemek istemedim."

"Bu beni üzmez, Amilia, uğradığın için teşekkür ederim."

"Ama ben..." Amilia tereddüt etti.

"Başka bir şey mi var?"

"Ah... hayır, ben sadece... Birdenbire farklı oldun. Bunu konuşmalıyız."

"Konuşacak ne var ki? Ethelred ile evleneceğim, böylece o imparator olabilecek."

"Sen yine de imparatoriçe olacaksın."

"Evet, evet, endişelenmene gerek yok. Ben iyiyim." "Sen asla iyi olmazsın."

"Öyle mi? Gelin olacağım diye iyi haber olmalı."

Amilia dehşete kapılmış görünüyordu. "Modina, neler oluyor? Kafanda neler dönüyor?"

Modina gülümsedi. "Sorun yok, Amilia. Her şey *yoluna* girecek."

"O kelimeyi kullanmayı bırak! Beni gerçekten korkutuyorsun," dedi Amilia, ona doğru uzanarak.

Modina geri çekildi ve pencereye doğru yürüdü.

"Sana kendim söylemediğim için özür dilerim. Kapıda gardiyan olmadığı için özür dilerim. Brendi kokulu nefesi olan birinden böyle bir şey duymak zorunda kaldığın için özür dilerim..."

"Senin suçun değil, Amilia. Bunu bilmen benim için önemli. Benim için önemli olan tek şey sensin. Kimsenin umursamadığı bir hayatın ne kadar değersiz hissettirdiği şaşırtıcı."

babam bunu anlıyordu. O zamanlar ben anlamıyordum, ama şimdi anlıyorum."

"Neyi anladın?" diye sordu Amilia titreyerek.

"Yaşamının bir değeri olmadığını, hayata değer katanın onunla ne yaptığını olduğunu."

"Peki sen hayatınla ne yapmayı planlıyorsun, Modina?"

Modina zorla bir gülümseme daha denedi. Amilia'nın başını ellerinin arasına aldı ve onu nazikçe öptü. "Geç oldu. Hoşça kal, Amilia."

Amilia'nın gözleri korkuyla büyüdü. Başını gittikçe daha hızlı sallamaya başladı. "Hayır, hayır, hayır! Ben burada kalacağım. Bu gece yalnız kalmanı istemiyorum."

"Nasıl istersen."

Amilia memnunmemnun görünüyordu bir bir sonra korku sinsice geri geri döndü. "Yarın seni *korumak* için bir muhafız atayacağım."

"Elbette öyle yapacaksın," diye cevapladı Modina.

Sözüne sadık kalan Amilia, bütün gece Modina'nın odasında kaldı, ancak imparatoriçe hala uyurken şafak sökmeden odadan çıktı. Silah ustasının ofisine gitti ve habersizce nöbetçi askere saldırdı.

"Dün gece imparatoriçenin kapısının önünde neden nöbetçi yoktu? Gerald neredeydi?"

"Onu gönderemedik, hanımefendi. İmparatorluk muhafızları yetersiz. Cadıyı, Melengar Prensesini arıyoruz. Naip Saldur, onu bulmak için elimdeki tüm adamları kullanmamı emretti."

"Umurumda değil. Gerald'ın kapısını korumaya geri dönmesini istiyorum. Anladınız mı?"

"Ama, hanımefendi..."

"Dün gece Chadwick Kontu imparatoriçenin odasına zorla girdi. Onun odasına! Ve size, ya da herhangi birine, cadının imparatoriçeyi öldürmeye geldiği ihtimali hiç aklınıza geldi mi?"

Uzun bir sessizlik.

"Sanmıyorum. Şimdi, Gerald'ı hemen görev yerine geri gönderin."

Silah ustasını bırakarak, Amilia yatakhanedeki ranzasından Modina'nın oda hizmetçisini uyandırdı. Kız giyindikten sonra, onu Modina'nın odasına götürdü.

"Anna, imparatoriçeyle kalıp ona göz kulak olmanı istiyorum."

"Onu izlemek mi, ne için? Yani, neyi izlemem gerekiyor, hanımefendi?"

"Sadece imparatoriçe kendine zarar vermesin diye dikkat et."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Sadece ona göz kulak ol. Garip veya olağandışı bir şey yaparsa, hemen beni çağır."

Modina, Anna'nın odaya sessizce girdiğini duydu. Uyuyormuş gibi davranmaya devam etti. Şafak sökmek üzereyken gerindi, esnedi ve yüzüne su serpmek için lavaboya doğru yürüdü. Anna hemen ona bir havlu uzattı ve yardım ettiği için geniş bir gülümsemeyle sırtıttı.

"Anna, değil mi?" diye sordu Modina.

Kızın yüzü kızardı ve gözleri sevinçle parladı. Tekrar tekrar başını salladı.

"Anna, çok acıktım. Mutfığa gidip bana erken kahvaltı hazırlayabilirler mi diye bakar mısın? Hazır olduğunda getirir misin lütfen?"

"Ben... ben..."

Modina dudaklarını büküp gözlerini aşağıya çevirdi. "Özür dilerim. Senden çok şey istediğim için özür dilerim."

"Hayır, Majesteleri, hemen getireceğim."

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim, Ekselansları."

Modina, Anna'yı daha uzun süre yanında tutarsa, kaç tane daha ayrıntılı hitap şekli bulabileceğini merak etti. Anna odadan çıkar çıkmaz Modina kapıya yürüdü, kapıyı kapattı ve sürgüyü çekti. Duvarda asılı olan uzun aynaya doğru yürüdü ve geçerken su kabından sürahiyi aldı. Tereddüt etmeden aynaya vurdu ve ikisini de parçaladı. Uzun bir cam parçası aldı ve penceresine gitti.

"Ekselansları?" Gerald kapının diğer tarafından seslendi. "İyi misiniz?"

Dışarıda güneş yeni doğuyordu. Sonbahar sabahının ışıǒı, aşağıdaki avluya keskin, eğik ışınlar halinde vuruyordu. Güneş severdi ve onun ışıǒı ve sıcaklığının, Amilia'dan sonra özleyeceği tek şey olacağını düşünürdü.

Elbisesini uzun, sivri uçlu cam parçasının ucuna sardı. Soğuktu. Her şey ona soğuk geliyordu. Avluya baktı ve ölmekte olan sonbahar yapraklarının kokusunu içlerine çeken uzun bir nefes aldı.

Muhafız kapıyı çalmaya devam etti. "Ekselansları?" diye tekrarladı. "İyi misiniz?"

"Evet, Gerald," dedi, "iyiyim."

Arista saray avlusuna girdi, kapı muhafızlarının yanından geçerek, kalp atışlarının sesini duymamalarını umdu.

Royce ve Hadrian her zaman böyle hissediyor olmalılar. Daha fazla içki içmemelerine şaşıyorum.

Korku ve sabahın erken saatlerindeki soğuktan titriyordu. Esrahaddon'un cüppesi Hilfred'in kurtarıldığı gece kaybolmuştu, geriye sadece Lynnette'in eteği kalmıştı.

Hilfred. Notu okursa çok kızacak.

Onu düşünmek bile kalbini acıtiyordu. Yıllarca onun gölgesinde durmuş, onun kaprislerine hizmet etmiş, onun kötü muamelesine katlanmış, asla açığa vuramayacağı duyguların hapisanesinde hapsolmuştu. Onun için iki kez ölümün eşiğine gelmişti. O iyi bir adamdı —harika bir adamdı. Onu mutlu etmek istiyordu. Mutlu olmayı hak ediyordu. Ona asla mümkün olmayacağını düşündüğü şeyi vermek, kırdığı şeyi düzeltmek istiyordu.

Üç gece boyunca birlikte saklandılar ve Hilfred her gün onu Melengar'a dönmeye ikna etmeye çalıştı. Sonunda kabul etti ve ertesi gün ayrılacaklarını söyledi. Arista, Hilfred erzak almaya gittiğinde gizlice kaçtı. Her şey yolunda giderse, o dönmeden önce geri dönecek ve planladıkları gibi ayrılabilirlerdi. Eğer bir şey olursa, not her şeyi açıklayacaktı.

Sadece bir gece önce, avluda konum büyüsünü hiç yapmadığını fark etmişti. Oradan duman kesinlikle kanadı bulacaktı ve şanslıysa Gaunt'ın penceresini bile tam olarak belirleyebilirdi. Bu bilgi Royce ve Hadrian için paha biçilmez olacaktı ve kurtarma görevi ile intihar görevi arasındaki farkı belirleyebilirdi. Ve bunu kabul etmek istemese de, Esrahaddon'a da borçluydu. Bu küçük şey, haksız yere hapsedilen iyi bir adam olan Degan Gaunt'ı kurtarabilir, büyücünün ölümünü kolaylaştırabilir ve suçluluk duygusunu ortadan kaldırabilirse, riske değerdi.

Kapı muhafızları, içeri girdiğinde ona pek dikkat etmediler. Ella'yı temizlikçi kızla Melengar Cadısı arasında bir bağlantı kuran kimse olmadığı için bunu iyi bir işaret olarak gördü. Şimdi tek yapması gereken büyüü yapmak ve tekrar dışarı çıkmaktı.

İç avluyu geçerek sebze bahçesine ulaştı. Hasat yapılmış, bitkiler temizlenmiş ve toprak baharı beklemek üzere sürülmüştü. Yumuşak toprak, gerekli daireyi ve sembolleri çizmesine olanak sağlayacaktı. Etrafına bakınırken, eteğinin cebinde duran saç torbasını sımsıkı tuttu. Her şey normal görünüyordu. Görevdeki birkaç muhafız onu görmezden geldi.

Mümkün olduğunca doğal davranarak, ayağını toprağa sürterek bir daire çizmeye başladı. Bitirdiğinde, daha zahmetli olan runeleri çizmeye geçti. Bunu ayak parmağıyla yapmak, eliyle ve biraz tebeşirle yapmaktan daha zaman alıcıydı. Bu sırada, çiziminin üst kattaki pencerelerden kolayca görülebileceğinden endişeleniyordu.

Sonuncu runenin ikincisini bitirirken, bir muhafız saraydan çıkıp ona doğru yürüdü. Hemen çömeldi ve kazıyormuş gibi yaptı. Eğer muhafız ona soru sorarsa, Ibis'in onu patates aramaya gönderdiğini ya da avludayken kiler anahtarını düşürdüğünü söyleyebilirdi. Muhafızın sadece yanından geçip gitmesini umuyordu. Bu son kez görünmez hizmetçi olması gerekiyordu. Muhafızın özellikle ona geldiği kısa sürede anlaşıldı. Muhafız yaklaşırken, tek düşündüğü Hilfred'di ve ona veda öpücüğü vermemiş olmasını ne kadar pişman olduğu.

Amilia ofisindeydi ve Nimbus'a talimatları hızla gözden geçiriyordu. Düğün hazırlıkları için sadece birkaç maddeyi işaretlemişlerdi. Onu meşgul edecek kadar iş verebilirse, Modina'ya dönebilirdi. Uzakta olduğu her dakika aciliyet hissi onu zorluyordu.

"Bunu bitirirsen, bana gel, sana yapacak başka işler vereceğim," dedi ona kısa bir şekilde. "İmparatoriçeye geri dönmeliyim. Aptalca bir şey yapabilir."

Nimbus başını kaldırdı. "İmparatoriçe biraz eksantrik olabilir, ama izin verirsiniz, bana hiç aptal gibi gelmedi, leydim."

Amilia şüpheyle gözlerini kısarak ona baktı.

Nimbus iyi ve sadık bir hizmetkardı, ama bu sözleri hoşuna gitmemişti. "Bence çok fazla şey fark ediyorsun, Nimbus. İmparatorluk sarayında çalışırken bu pek iyi bir özellik değil. Hayatta kalmak için cehalet belki daha iyi bir seçimdir."

"Sadece sizi neşelendirmek istiyorum," diye cevapladı, sesi biraz incinmiş gibiydi.

Amilia kaşlarını çattı ve sandalyesine çöktü. "Özür dilerim. Saldur gibi konuşmaya başladım, değil mi?"

"Örtülü tehditlerini daha ürkütücü hale getirmek için hala çalışman gerekiyor. Daha derin bir ses yardımcı olabilir, ya da belki de bunu söylerken bir hançerle oynaman ya da bir kadeh şarabı sallaman."

"Seni tehdit etmiyordum. Ben..."

Adam sözünü kesti. "Sadece şaka yapıyorum, hanımefendi."

Amilia kaşlarını çattı, sonra masasından bir parşömen aldı, onu top haline getirip ona fırlattı. "Açıkçası, seni neden işe aldığımı bilmiyorum."

"Komedi yeteneğim için değil, hissediyorum."

Amilia bir yığın parşömen, bir tüy kalem ve bir şişe mürekkep topladı ve kapıya yöneldi. "Bugün Modina'nın odasında çalışacağım. Bana ihtiyacın olursa oraya bak."

"Tabii ki," dedi Amilia çıkarken.

Koridorun ilerisinde, Amilia Anna'nın bir tepsi yemekle yürüdüğünü gördü. "Anna," diye seslendi ve ona doğru koştu. "Sana imparatoriçeyle kalmanı söylemiştim!"

"Evet, hanımefendi,
ama..." "Ama ne?"

"İmparatoriçe benden ona kahvaltı getirmesini istedi."

Amilia'nın omurgasından soğuk bir ürperti geçti. İmparatoriçe ondan *istemmişti*. "İmparatoriçe daha önce seninle hiç konuşmuş muydu?"

Gözyaşlarına boğulmak üzere olan Anna başını salladı. "Hayır, hanımefendi, çok onur duydum. Adımı bile biliyordu."

Amilia, kalbi çarparak merdivenlere koştu. En üste ulaşip yatak odasına yaklaşıncaya, orada ne bulacağından korktu. Nimbus haklıydı, belki de sandığından daha fazla. Modina aptal değildi ve Amilia'nın zihni birçok korkunç olasılıkla doldu. Kapıya vardığında Gerald'ı kenara itip imparatoriçenin odasına daldı. Kendini hazırladı, ama gördüğü şey en çılgın hayallerinin ötesindeydi.

Modina ve Ella, imparatoriçenin yatağında el ele oturmuş sohbet ediyorlardı.

Amilia şok içinde hareketsizce durdu. O içeri girince ikisi de başlarını kaldırdı. Ella'nın yüzünde korku vardı, ama Modina'nın ifadesi her zamanki gibi sakindi, sanki onu bekliyormuş gibi.

"Ella?" diye bağırdı Amilia. "Ne yapıyorsun..."

"Gerald," diye sözünü kesti Modina, "bundan sonra, benim iznim olmadan kimse, ama *kimse* odaya giremez. Anlaşıldı mı?"

"Elbette, Ekselansları." Gerald suçlu bir şekilde başını eğdi.

Modina elini salladı. "Senin suçun değil. Sana söylemedim. Şimdi lütfen kapıyı kapat."

Gerald eğildi ve kapıyı kapattı.

Amilia ise sessizce duruyordu. Ağzı açık kalmıştı ama hiçbir kelime çıkmıyordu.

"Düşmeden önce otur, Amilia. Seni bir arkadaşım ile tanıştırmak istiyorum. Bu Arista, Melengar Prensesi."

Amilia bu anlamsızlığı anlamaya çalıştı. "Hayır, Modina, bu Ella, bir temizlikçi kız. Neler oluyor?" Amilia çaresizce sordu. "Ben sandım ki... Ben sandım ki sen..." Gözleri kırık sürahiye ve odanın köşesine dağılmış ayna camı parçalarına kaydı.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi imparatoriçe, pencereye doğru bakarak. "Bu da Arista'yı kabul etmen için bir başka neden. Onu avluda görmemiş ve farkına varmamış olsaydım... Neyse, ikinizin arkadaş olmanızı istiyorum."

Amilia'nın zihni hâlâ karışık durumdaydı. Modina her zamankinden daha berrak görünüyordu, ama söyledikleri hiç mantıklı gelmiyordu. Belki sadece mantıklı geliyordu. Belki imparatoriçe tamamen çıldırmıştı. Her an mutfaktaki elk köpeği Red'i Lanksteer Büyükelçisi olarak tanıtabilirdi.

"Modina, bu kızın bir prenses olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama bir hafta önce de öldüğünü ve gömüldüğünü düşünüyordun, hatırladın mı?"

"Delirdiğimi mi söylüyorsun?" "Hayır, hayır, ben sadece..."

"Lady Amilia" — Ella ilk kez konuştu — "Benim adım Arista Essendon ve ben Melengar Prensesi'yim. İmparatoriçeniz deli değil. O ve ben eski arkadaşız."

Amilia ikisini de şaşkınlıkla izliyordu. İkisi de deli miydi? Nasıl olabilirdi... *Ah, tatlı Maribor. Bu o!* Uzun tırnakları, Amilia'nın bakışlarına karşılık verme şekli, imparatoriçe hakkında cesurca sorduğu sorular. Ella, Melengar'ın Cadısıydı. "Ondan uzak dur!" diye bağırdı Amilia.

"Amilia, sakın ol."

"Sana ulaşmak için hizmetçi kılığına girmiş."

"Arista bana zarar vermek için burada değil. Sen de öyle, değil mi?" diye Ella'ya sordu. Ella başını salladı. "Gördün mü? Şimdi buraya gel ve bize katıl. Yapacak çok işimiz var."

"Thrace." Ella, Modina'ya endişeli bir şekilde bakarak konuştu. İmparatoriçe onu durdurmak için elini kaldırdı.

"İkiniz de bana güvenmelisiniz," dedi Modina.

Amilia başını salladı. "Ama nasıl güvenebilirim? Neden güvenmeliyim? Bu... bu kadın..."

"Çünkü," imparatoriçe sözünü kesti, "Arista'ya yardım etmeliyiz."

Modina bu kadar ciddi görünmeseydi, Amilia bu saçmalığa gülerdi. Onu bakımını üstlendiği tüm bu süre boyunca, Amilia onu hiç bu kadar odaklanmış, bu kadar net görüşlü görmemişti. Kendini yabancı hissediyordu. Bulanık Modina gitmişti, ama hala saçma sapan konuşuyordu. Kendi iyiliği için ona bunu anlamasını sağlamalıydı. "Modina, muhafızlar bu kadını arıyor. Günlerdir şehri didik didik arıyorlar."

"Bu yüzden burada kalacak. Burası en güvenli yer. Regentler bile onu benim yatak odamda aramazlar. Ve bu, ona yardım etmeyi çok daha kolay hale getirecek."

"Ona yardım etmek mi? Ne konuda yardım etmek?" Amilia, bu absürt konuşmayı takip etmeye çalışırken neredeyse aklını kaçırmak üzereydi.

"Ona Novron'un gerçek varisi Degan Gaunt'ı bulmasında yardım edeceğiz."

BÖLÜM 14

CALIS

Dagastan limanı, diğer her yeri daha az medeni veya kültürsüz olarak gören Avryn'den gelen ilk kez ziyaretçileri şaşırttı. Calis, oraya hiç gitmemiş olanlar tarafından genellikle, yoğun ve gizemli bir ormanın içinde çamurdan veya tahtadan kulübelerde yaşayan kabile gruplarının oluşturduğu kaba ve harap bir topluluk olarak görülüyordu. Kıyı boyunca yükselen devasa kubbeler ve zarif kuleleri ilk kez gördüklerinde çoğu kişi şok oldu. Şehir şaşırtıcı derecede büyüktü ve iyi gelişmişti. Taş ve gri tuğladan yapılmış binalar, Aquesta'nın ahşap rıhtımlarını gölgede bırakan zarif limandan yükselen kademeli bir yamaçta yoğun bir şekilde sıralanmıştı. Burada dört uzun taş iskele körfeze uzanıyordu ve bu iskeleler boyunca düzenli aralıklarla görkemli kuleler yükseliyordu, bu da hareketli ticaret merkezinin ihtiyaçlarını kolaylaştırıyordu. Neredeyse tamamı egzotik ticaret gemileri olan yüzden fazla geminin direkleri limanı çevreliyordu.

Hadrian, şehri gördüğü anda hatırladı. Eski taşların sıcaklığı, baharat kokulu sokaklar, egzotik kadınlar... Hepsi de unutmayı tercih ettiği, coşkulu gençlik yıllarının anılarıydı. Doğu'yu pişmanlık duymadan geride bırakmıştı ve geri dönmekten çekinçleri vardı.

Limana girdiklerinde, liman boyunca uzanan kulelerde çanlar çalmadı. Dacca'da inşa edilmiş tartanlarının kan kırmızısı yelkenleri limana girerken hiçbir alarm çalmadı. Sadece bir pilot botu çıkıp onlara yaklaşıırken selam verdi.

"En *dil dual lon duclim*?" diye seslendi pilot. "Sizi anlamıyorum," diye cevapladı Wesley.

"Geminizin adı nedir? Kaptanının adı nedir?" diye tekrarladı pilot.

"Oh, ah... Ne yazık ki bir adı yok, ama benim adım Wesley Belstrad."

Pilot, elindeki tabletine bir şeyler yazarken kaşlarını çatı. "Nereden geliyorsunuz?"

"Biz, Aquesta başkentinden gelen İmparatorluk Majestelerinin gemisi *Emerald Storm'un* kalan mürettebatıyız."

"İşiniz nedir ve ne kadar kalacaksınız?"

"Bir teslimat yapıyoruz. Ne kadar süreceği belli değil."

Pilot sorularını bitirip onlara onu takip ederek bir rıhtıma gitmelerini işaret etti. Başka bir yetkili rıhtımda bekliyordu ve Wesley'den birkaç formu imzalamasını istedi, ancak ondan sonra kimsenin karaya çıkmasına izin verdi.

"Seward'ın emirlerine göre, Bay Dilladrum ile iletişime geçmemiz gerekiyor. Karaya çıkıp onu bulmaya çalışacağım," dedi Wesley. "Bay Deminthal, siz ve Denizci Staul benimle birlikte geleceksiniz. Denizci Blackwater, ben dönene kadar buradaki sorumluluk size ait. Depoların güvenliğini sağlayın ve gemiyi kilitleyin."

"Emredersiniz, efendim." Hadrian selam verdi. Üçü karaya çıktı ve sokakların labirentinde kayboldu.

"Hayatta kalanları kurtarmada ne kadar şanslıydık, değil mi?" Hadrian, geminin yükseltilmiş kış güvertesinde ortağı Royce ile buluştuğunda ona böyle dedi.

Diğerleri güverte veya pruvada kalarak çevrelerindeki limanı hayranlıkla seyrediyorlardı. Göze çarpan çok şey vardı. Kentsel manzaradan alışılmadık sesler geliyordu. Çanların çınlaması, gongun sesi, garip bir müzik diliyle bağırان tüccarlar ve hepsinin üzerinde uzaktan gelen bir adamın unutulmaz sesi.

Liman işçileri gemilere yük taşıyorlardı. Çoğu dikey çizgili cüppeler giymiş, tenleri kahverengi, yüzleri sakallıydı. Parlak ipekler ve şeffaf kumaşlar, tütsü kapları ve kokulu yağlar, liman esintisiyle yayılan kokularıyla yüklenmeyi bekliyordu. Binaların taş duvarları etkileyiciydi. Neredeyse tüm yapılar, çiçekler ve geometrik şekillerden oluşan karmaşık desenlerle süslenmişti. Kubbeleri en yaygın mimari stil olan bazıları altın, bazıları gümüş veya renkli çinilerle kaplıydı. Daha büyük binalarda, her biri gökyüzüne doğru uzanan merkezi bir sivri uçlu birden fazla kubbe vardı.

Üç gün sonra ilk kez baş başa konuşma fırsatı buldular. "Bence büyük bir itidal gösterdin ve küçük iç savaşımıza diplomatik bir çözüm bulman beni çok etkiledi," dedi Hadrian Royce'a.

"Sadece Gwen'in istediği gibi seni koruyorum." Royce, kalın bir ağ halat yığınınına oturdu.

"Wesley'i atamak çok zekice bir hareketti," dedi Hadrian. "Keşke ben düşünseydim. O çocuğu seviyorum. Staul ve Wyatt'ı yanına almayı seçişini gördün mü? Wyatt limanı biliyor, Staul ise dili ve muhtemelen şehri biliyor. Mükemmel mantıklı seçimler, ama aynı zamanda onun gözünden uzak en çok sorun çıkaracak iki kişi de onlar. Sandığından çok daha fazla kardeşine benziyor. Chadwick'te doğmuş olmaları çok yazık. Ballentyne onları hak etmiyor."

"Durum iyi görünmüyor. Bunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu Royce. "Silahlar ve Merrick'in ödemesi *Storm* ile birlikte battı, ve sorumlu olan herkes öldü. Bundan sonra ne yapacağımızı bilmiyorum."

Hadrian, Royce'un yanındaki korkuluğa oturdu. Su, tartanın tahta gövdesine çarpıyor, martılar başlarının üzerinde çığlık atıyordu.

"Ama hala Merrick'in emirleri ve o mektup var. Ne yazıyordu?"

"Okumadım."

"Bana aptal dediğin kişi sen değil miydin, çünkü..."

"Hiç fırsatım olmadı. Wyatt önce ele geçirdi. Sonra yanan gemi ve bolca yüzmeye ilgili küçük bir olay oldu. Şimdi Wesley'de ve neredeyse hiç uyumadı. Benim de fırsatım olmadı."

"O zaman ya sen bir göz atma fırsatı bulana kadar ya da bu bilmeceyi çözene kadar o mektuba sadık kalmalıyız. Yani, imparatorluk milliyetçilerle savaşmak için silaha ihtiyaçları varken neden Calis'e silah gönderiyor?"

"Belki Calis'i kendi taraflarına katılmaya ikna etmek için rüşvet veriyorlardır?"

Hadrian başını salladı. "Rhenydd tek başına bir savaşta onları yenebilir. Burada hiçbir örgütlenme yok, merkezi bir otorite yok, sadece birbiriyle rekabet eden bir grup savaş ağası var. Bütün yer yozlaşmış ve sürekli birbirleriyle savaşıyorlar. Merrick'in yeterince lideri Yeni İmparatorluk için savaşmaya ikna etmesi imkansız - bu savaş ağalarının çoğu Avryn'i hiç duymamış bile. Peki ya elfler? Onlarla ne yapıyorlar?"

"İtiraf etmeliyim ki, ben de bunu bilmek isterim," dedi Royce.

Hadrian, Thranic'in güverteye çıkıp pruvadaki fazla kanvasların arasına uzanmasını izledi. Thranic, ışığı engellemek için başlığını indirmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Neredeyse tabuta ihtiyacı olan bir ceset gibi görünüyordu.

Hadrian nöbetçiye doğru eliyle işaret etti. "Peki, seninle Thranic arasında ne var? Seni *gerçekten* nefret ediyor gibi görünüyor, çoğu insandan daha fazla."

Royce onun yönüne bakmadı. Sanki gemide sadece ikisi varmış gibi, dünyayı görmezden geliyormuş gibi, kayıtsız bir şekilde oturdu. "Komik bir şey. Bu yolculuğa çıkana kadar onu hiç görmedim, adını bile duymadım, ama onu oldukça iyi tanıyorum ve o da beni tanıyor."

"Teşekkürler, Bay Esrahaddon. Bana daha gizemli bir cevap verebilir misiniz?"

Royce gülümsedi. "Neden böyle davrandığını şimdi anlıyorum. Oldukça eğlenceli. Ayrıca, bunu henüz anlamamış olmana şaşırdım."

"Neyi anladım?"

"Bizim Thranic'in kötü bir sırrı var. Onu bu kadar hoş olmayan ve aynı zamanda bu kadar tehlikeli yapan şey bu. Wyatt'ı öldürecekti, hatta sana bir iki sürpriz bile yapabilirdi. Staul da işin içine girince ve Bernie ortalıkta dolaşırken, kafamda Gwen'in sesi yankılanmasa bile, kazanacağımı düşündüğüm bir savaş değildi."

"Bana söylemeyeceksin, değil mi?"

"Bunun ne eğlencesi var ki? Bu sana yapacak bir şey verir. Sen tahmin etmeye çalışırsın, ben de zekanı aşağılamakla eğlenirim. Ama çok uzun sürmez. Thranic yakında ölecek."

Wesley geri döndü ve onlara seslenmek için iskeleye doğru koştu. "Benimle birlikte iç kesimlere gitmek isteyen gönüllüler arıyorum: Sentinel Thranic, Bay Bulard, Dr. Levy ve denizciler Staul ve Defoe. Calian ormanlarının derinliklerine seyahat edeceğiz. Bu yolculuk önemli riskler barındırıyor, bu yüzden gitmek istemeyen kimseyi bana eşlik etmeye zorlamayacağım. Geride kalmayı tercih edenler gemide kalacaklar. Döndüğümde, eve doğru yola çıkacağız ve orada maaşlarınızı alacaksınız."

"Ormanın neresine gidiyorsunuz, Bay Wesley?" diye sordu Banner.

"Erandabon Gile'ye bir mektup teslim etmem gerekiyor. Bu bölgede önemli bir savaş lordu olduğunu öğrendim. Bizim gelişimizi bekleyen ve bize eşlik etmek için bir kervan hazırlayan Bay Dilladrum ile görüştüm. Ancak Gile'nin kalesi ormanın derinliklerinde ve Ba Ran Ghazel ile temas kurma ihtimalimiz yüksek. Peki, kimler benimle geliyor?"

İlk elini kaldıranlardan biri olan Hadrian, çoğunluğun arasında olmasına şaşırdı. Wyatt ve Poe'nun katılmasına şaşırmadı, ama Jacob ve Grady bile diğerlerini gördükten sonra katıldılar. Sadece Greig ve Banner katılmadı.

"Anlıyorum," dedi Wesley şaşkınlıkla. "Peki o zaman, Banner, geminin sorumluluğunu sana bırakıyorum."

"Siz yokken ne yapacağız, efendim?" diye sordu Banner.

"Hiçbir şey," dedi onlara. "Sadece gemide kalın ve şehirden uzak durun. Sorun çıkarmayın."

Banner, Greig'e neşeyle gülümsedi. "Yani istersek bütün gün uyuyabilir miyiz?"

"Gemiye koruduğunuz ve imparatorluğu utandırmadığınız sürece ne yaptığınız umurumda değil."

İkisi de sevinçlerini zorlukla gizleyebiliyorlardı. "Eminim geri kalanlarınız şimdi elinizi kaldırmamış olmayı diliyorsunuzdur."

"Aşağıda sadece bir haftalık erzak olduğunu biliyorsunuz, değil mi?" dedi Wyatt. "Azar azar yemeniz iyi olur."

Banner'ın yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Çabuk geri döneceksin, değil mi?"

Wesley onları gemiden indirip şehre doğru hızlı adımlarla yürüdü ve adamları dikkatle izledi. Yaşlı adam Antun Bulard tek başına kalmıştı, ama bunun nedeni yaraları değil, yaşıydı; yaraları sadece yüzeysel kesiklermiş.

Liman'dan meydana kadar Dagastan'ın yollarını rengarenk çadırlar ve tenteler süslüyordu. Kalabalıklar, tanınmaz sembollerle bezeli bayrakları sallayarak kalabalığa seslenen tüccarların arasında, döşeli yolları doldurmuştu. Yaşlı adamlar çizgili kanopilerin altında pipo içiyor, yüzleri peçeli, az giyinmiş kadınlar ise yükseltilmiş platformlarda kışkırtıcı bir şekilde duruyor, bir düzine davulcu, çan çalan ve zil çalanların ritmine göre yavaşça dönüyorlardı. O kadar çok şey oluyordu ki, tek bir şeye odaklanmak imkansızdı. Her yerde göz kamaştırıcı renkler, baş döndürücü hareketler, sarhoş edici kokular ve heyecan verici müzikler vardı. Aşırı heyecandan, küçük denizci grubu, Bay Wesley'in önderliğinde, kendilerine vaat edilen rehberle doğru adım adım ilerledi. O ve ekibi, şehrin Büyük Çarşısı'ndan çok uzak olmayan asfalt bir cadde boyunca bekliyorlardı.

Dilladrum aşırı kilolu bir dilenciye benziyordu. Paltosu ve koyu renkli pantolonu solmuş ve kötü bir şekilde yamalanmıştı. Uzun, kirli saçları, sanki protesto edercesine şekilsiz keçe şapkasının altından fırlamıştı. Aynı şekilde bakımsız sakalında, kıvrımlarına takılmış ot parçaları görünüyordu. Yüzü koyu tenli, dişleri sarıydı, ama gözleri öğleden sonra güneşinde parılıyordu. Yol kenarında durmuş

meraklı hayvanlardan oluşan bir trenin önünde duruyordu. Hayvanlar küçülmüş, tüylü atlar gibi görünüyordu. Hayvanlar paketlerle yüklüydü ve birbirlerine zincirlerle bağlıydılar. Altı kısa boylu, yarı çıplak adam Dilladrum'a treni kontrol altında tutmasında yardım ediyordu. Üzerlerinde sadece bol keten peştamallar ve renkli taşlardan yapılmış gürültülü kolyeler vardı. Dilladrum gibi, denizcilerin yaklaşmasıyla parlak bir şekilde sırttılar.

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz beyler," diye sıcak bir şekilde selamladı onları. "Ben Dilladrum, rehberinizim. Güzel şehrimizi terk etmeden önce, belki de güzel dükkanlarımızı gezmek istersiniz? Önceden yapılan anlaşmaya göre, ben ve Vintu arkadaşlarım size yiyecek, su ve barınak sağlayacağız, ancak günlerce yol alacağız ve bu nedenle, çarşıda bulabileceğiniz bazı konforlar yolculuğunuzu daha keyifli hale getirebilir. Kampı daha eğlenceli hale getirmek için kaliteli şaraplarımızı, likörlerimizi veya belki de çekici bir köle kızı düşünün."

Birkaç kişi, yabancı bir dilde yazılmış düzinelerce renkli tabela ile reklam yapılan dükkanlara değerlendirci bir bakış attı. Müzik çalıyordu — garip tiz teller ve cıvı cıvı flütler. Hadrian, hatırladığı kadarıyla popüler bir yemek olan, köri ile baharatlanmış kuzu eti kokusunu alabiliyordu.

"Hemen yola çıkacağız," diye cevapladı Wesley, sadece Dilladrum'un duyabileceği kadar yüksek sesle.

"Nasıl isterseniz, sayın beyefendi." Rehber üzgün bir şekilde omuz silkti. Vintu işçilerine bir işaret yaptı ve küçük adamlar uzun sopalar ve çılgınlarla kervandaki hayvanları ilerlemeye teşvik ettiler.

Bunu yaparken, biri Hadrian'ı fark etti ve işini durdurdu. Dilladrum'un bağırmasıyla tekrar sürüyü güdmeye devam edene kadar, kaşlarını çatarak dikkatle ona baktı.

"O neydi öyle?" diye sordu Royce. Hadrian omuz silkti, ama Royce ikna olmuş görünmüyordu. "Beş yıldır mı buradasın? Bir şey oldu mu? Paylaşmak istediğin bir şey var mı?"

"Tabii," diye cevapladı alaycı bir gülümsemeyle. "Sen bana Manzant Hapishanesinden nasıl kaçtığını ve neden Ambrose Moor'u öldürmediğini anlattıktan sonra."

"Sordum için özür dilerim."

"Genç ve aptaldım," dedi Hadrian. "Ama Wesley'in ormanın tehlikeli olduğu konusunda haklı olduğunu söyleyebilirim. Gile'in çevresinde dikkatli olmalıyız."

"Onunla tanıştın mı?"

Hadrian başını salladı. "Gur Em'in çoğu savaş lorduyla tanıştım, ama eminim şimdiye kadar herkes beni unutmuştur."

Sanki konuşmalarımızı duymuş gibi, tren görevlisi omzunun üzerinden Hadrian'a bir kez daha baktı.

"Dagastan'dan karaya doğru her yer yokuş yukarı," dedi Dilladrum, askerler kubbe şeklindeki çim kulübelerin bulunduğu tarım arazileri arasından geçen dar toprak yolda yürürken. "Dünyanın her yerinde durum böyledir, değil mi? Denizden her zaman yukarı çıkmamız gerekir. Bu, ayrılmayı çok daha zor hale getirir, ama geri dönüşü çok daha hoş hale getirir."

İki sıra halinde yürüdüler; Wesley ve Dilladrum, Wyatt ve Poe, Royce ve Hadrian önde, Thranic'in grubu ise Vintu ve hayvanların arkasında. Thranic ve ekibinin arkalarında olması rahatsız ediciydi, ama onlarla birlikte yürümekten iyiydi. Dilladrum, şişman bir adam için hızlı bir tempo belirledi, canlı adımlarla yürüdü ve beyazlatılmış bastonunu ustaca kullandı. Güneşi engellemek için şekilsiz şapkasının kenarını aşağı doğru eğdi, bu da onu komik gösterirken, Hadrian da kendine de böyle komik bir şapka olmasını diledi.

"Bay Dilladrum, bizimle ilgili talimatlarınız tam olarak nedir?" diye sordu Wesley.

"Emerald Storm'un subaylarını, yükünü ve mürettebatını *Emerald Storm'un subaylarını, kargolarını ve mürettebatını* Dur Guron'daki Dört Rüzgar Sarayı'na güvenli bir şekilde ulaştırmakla görevlendirildim." "Orası Erandabon Gile'nin ikametgahı mı?"

"Ah evet, Dur Guron'un Panteri'nin kalesi." "Panter mi?" diye sordu Wyatt.

Dilladrum güldü. "Vintu'lar savaş lorduna böyle diyorlar. Çok basit bir halk ama gördüğünüz gibi çok çalışkanlar. Panter, aralarında bir efsanedir."

"Bir kahraman mı?" diye sordu Wesley.

"Panter kimse için bir kahraman değildir. Panter, kendini ormanda saklayan büyük bir kedidir. Onu arayanlar için bir hayalettir, avladıkları için ölümcüldür, ama avlamadıkları için sadece saygı duyulması gereken bir yaratıktır. Panter, Vintu'larla ilgilenmez, ama onun cesareti, acımasızlığı ve kurnazlığı hakkındaki hikayeler onlara ulaşır."

"Sen Vintu değil misin?"

"Hayır. Ben Erbonluyum. Erbon, Mandalin'den çok uzak olmayan kuzeybatıda bir bölgedir."

"Peki Tenkin?" diye sordu Wesley. "Savaş lordu onlardan biri mi?"

Dilladrum'un yüzü karardı. "Evet, evet. Tenkinler bu ormanlarda her yerdeler." Önlerindeki ufku işaret etti. "Bazı kabileler diğerlerinden daha misafirperverdir. Merak etme, Vintu'm ve ben iyi bir yol biliyoruz. Bir Tenkin köyünden geçeceğiz, ama onlar dost canlısı ve bize aşınadırlar, senin Staul dediğin gibi, tamam mı? Güvenle geçeceğiz."

Yükseldikçe, rüzgârla büyüleyici bir şekilde sallanan uzun otların bulunduğu büyük bir ovaya girdiler. Büyük bir kayaya tırmanarak, önleri hariç her yönde kilometrelerce uzağı görebiliyorlardı. Önlerinde, yüzlerce metre yüksekliğinde, ormanlık bir sırt yükseliyordu. Güneş batmadan hemen önce kamp kurdular. Dilladrum ve Vintu arasında neredeyse hiç konuşma geçmedi, ama hemen işlerine koyulup, işlemeli geometrik desenli ve düzgün kenarlı kanopili dekoratif çadırlar kurdular. Her biri için karyola ve küçük tabureler, çarşaflar ve yastıklar çıkarıldı.

Açık ateşte büyük tencerelerde pişirilen akşam yemeği, Hadrian'ın gözlerini yaşartacak kadar baharatlı ve güçlüydü. Haftalarca aynı sıkıcı domuz yahnisi yedikten sonra, bu yemeği lezzetli ve doyurucu buldu. Vintu sırayla eğlenceye devam etti. Bazıları lavta benzeri telli çalgılar çaldı, diğerleri dans etti ve birkaçı da neşeli baladlar söyledi. Hadrian sözleri anlamadı, ama melodi çok güzeldi. Hayvan sesleri geceyi doldurdu. Çılgınlıklar, ağlamalar ve hırıltılar karanlıkta tehditkar bir şekilde, her zaman çok yüksek ve çok yakın geliyordu.

Üçüncü günlerinde, manzara değişmeye başladı. Düzlükler yukarı doğru eğimli hale geldi ve ağaçlar daha sık görülmeye başladı. Uzakta uzanan ormanlar üzerlerine çöktü ve kısa süre sonra, yaşlı adamların parmakları gibi orman zeminine yayılmış devasa kökleri olan uzun ağaçların gölgesinde yürümeye başladılar. İlk başta güneşten uzak olmak iyiydi, ama sonra yol kayalık, dik ve yürümesi zor hale geldi. Bu durum uzun sürmedi, çünkü kısa süre sonra bir sırtı aşılar ve keskin bir inişe geçtiler. Sırtın uzak tarafında, bitki örtüsünde belirgin bir değişiklik görebiliyorlardı. Çalılıklar yoğunlaşmış, daha koyu bir yeşil renge bürünmüştü. Daha büyük yapraklar, sarmaşıklar, çalılar ve iğne şeklinde yapraklar yolu kaplıyordu, bu da Vintu'nun ara sıra öne geçip yol açmasına neden oluyordu.

Ertesi gün yağmur başladı ve bazen sağanak, bazen de sadece sis şeklinde olsa da hiç durmadı.

"Her zaman mutlu görünüyorlar, değil mi?" Hadrian, çadırlarının gölgesinde oturup Vintu'nun akşam yemeğini hazırlamasını izlerken Royce'a böyle dedi. "Hava kavurucu sıcak olabilir ya da şu anda olduğu gibi yağmur yağabilir, ama onlar hiçbir şekilde umursamıyor gibi görünüyor."

"Şimdi Vintu olmamız gerektiğini mi söylüyorsun?" diye sordu Royce. "Onların kabilesine öylece üye olabileceğini sanmıyorum. Bence o kabileye doğmuş olman gerekiyor."

"Ne demek bu?" diye sordu Wyatt, üçünün paylaştığı çadırdan çıkarak, yeni traş olmuş yüzünü bir bezle silerek.

"Sadece Vintu'yu ve sessiz zevklerle dolu sade bir yaşamı düşünüyordum," diye açıkladı Hadrian.

"Onların mutlu olduklarını nereden çıkarıyorsun?" diye sordu Royce. "İnsanlar sürekli gülümsediğinde, bir şeyler sakladıklarını fark ettim. Bu Vintu'lar muhtemelen mutsuzdurlar; ekonomik olarak nispeten köleliğe zorlanmışlar, zengin yabancılara hizmet ediyorlar. Eminim, Dilladrum'un yüklerini taşımak zorunda kalmamak için boğazımızı keserken de aynı şekilde gülümserlerdi."

"Bence Gwen'den çok uzun süre uzak kaldın. Yine *eski Royce* gibi konuşmaya başladın."

Kampın karşısında Staul, Thranic ve Defoe'yu gördüler. Staul onlara doğru el salladı ve sırtıttı.

"Gördün mü? Kocaman gülümsüyor," dedi Royce. "Eğlenceli bir grup, değil mi?" diye mırıldandı Hadrian.

"Evet, onlar bir grup, değil mi?" Royce düşünceli bir şekilde başını salladı. "Neden bir nöbetçi, bir Tenkin savaşçısı, bir doktor, bir hırsız ve... Bulard her neyse, Calis ormanlarına gidip bir Tenkin savaş lordunu ziyaret etsin ki? Ve Bulard'ın işi ne?"

Wyatt ve Hadrian aynı anda omuz silktiler.

"Bu biraz tuhaf değil mi? Hepimiz haftalarca aynı gemideydik ve onun hakkında, on yıldır güneşi görmemiş gibi görüldüğü dışında hiçbir şey bilmiyoruz. Belki de bunu öğrenirsek, diğerleri ile bu Erandabon denen adam arasındaki ortak bağlantıyı bulabiliriz."

"Bernie ve Bulard aynı çadırda kalıyorlar," dedi Hadrian.

"Hadrian, neden Bulard ile konuşmaya gitmiyorsun?" dedi Royce. "Ben Bernie'nin dikkatini dağıtıyorum."

"Peki ya ben?" diye sordu Wyatt.

"Derning ve Grady ile konuş. Onlar diğerleriyle ilk düşündüğüm kadar bağlantılı görünmüyorlar. Neden gönüllü olduklarını öğren."

Vintu akşam yemeğini dağıttı ve *Storm'un* mürettebatı Vintu'nun sağladığı taburelerde oturarak yemeğini yedi. Akşam yemeği çoğunlukla kıyılmış domuz eti ve dilinizi karıncalandıran kalın, acı bir sosla servis edilen sıra dışı sebzelerden oluşuyordu.

Yemekten sonra, karanlık kampı kapladı ve çoğu kişi çadırlarına çekildi. Antun Bulard, gemideki kamerasında her zaman olduğu gibi, çoktan çadırına girmişti. Bulard ve Bernie'nin çadırındaki ışık titriyordu ve kafalarının silüetleri, kanvas duvarlar üzerinde büyütülmüş olarak sallanıyordu. Karanlık çöktükten birkaç saat sonra, Bernie dışarı çıktı. Bir saniye sonra, Royce içeri daldı.

"Nasılsın, *Bernie*?" Royce onu selamladı. "Yürüyüşe mi çıkıyorsun?"

"Aslında, tuvaletimi yapabileceğim bir yer arıyordum."

"İyi, ben de seninle gelirim."

"Benimle mi geliyorsun?" diye sordu gergin bir şekilde.

"İnsanların birçok şeyden kurtulmalarına yardım ettiğim bilinir." Royce, Bernie'yi çadırlardan uzaklaştırırken kolunu onun omzuna attı. Bernie bir kez daha irkildi. "Biraz gerginiz, değil mi?" diye sordu Royce.

"Sence bunun için iyi bir nedenim yok mu?"

Royce gülümsedi ve başını salladı. "Haklısın. Açıkçası hala ne düşündüğünü anlayamıyorum."

İkisi çadırların çevresinin dışında, kamp ateşinin ışığının çok ötesindeydiler, ama Royce onu daha da uzağa çekmeye devam etti.

"Bu benim fikrim değildi. Ben sadece emirleri uyguluyordum. Sence ben bunu yapmam gerektiğini bilmez miydim..."

"Kimin fikriydi?"

Bernie bir an tereddüt etti. "Thranic," dedi, sonra aceleyle ekledi, "ama o sadece seni kanatmak istedi. Öldürmek değil, sadece yaralamak."

"Neden?"

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum."

Karanlık bir ağaç çemberinde durdular. Gece kurbağaları, onların varlığından endişe duyarak tereddütle vırakladılar. Kamp, uzaktaki bir ışık halesinden ibaretti.

"Burada ne yaptığınızı bana anlatmak ister misiniz?"

Bernie kaşlarını çattı. "Hayatımı kurtarmak için bile söylemeyeceğimi biliyorsun. Buna değmez."

"Ama bana Thranic'ten bahsetmiştin." "Thranic'i sevmiyorum."

"Demek korktuğun o değil. Merrick mi?"

"Merrick mi?" Bernie gerçekten şaşkın görünüyordu. "Dinle, Jade'in ölümünden ya da Diamond'a açtığın savaştan dolayı seni asla suçlamadım. Merrick, önce senin tarafını dinlemeden seni asla böyle ihanet etmemeliydi."

Royce bir adım öne çıktı. Kanopinin karanlığında, Bernie'nin onu zar zor görebildiğinden emindi. Royce ise Bernie'nin yüzündeki her çizgiyi net bir şekilde görebiliyordu. "Merrick'in planı nedir?"

"Merrick'i yıllardır görmedim."

Royce hançerini çekti ve kınından çıkarırken kasıtlı olarak metalik bir ses çıkarmasını sağladı. "Demek onu görmedin. Peki. Ama onun için ya da onun için çalışan başka biri için çalışıyorsun. Nerede olduğunu ve neyin peşinde olduğunu bilmek istiyorum ve sen bana söyleyeceksin."

Bernie başını salladı. "Ben... Marius hakkında ya da şu anda ne yaptığı hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorum."

Royce durakladı. Bernie'nin yüzündeki her çizgi, doğruyu söylediğini gösteriyordu.

"Burada ne var?" diye sordu Thranic. "Özel bir toplantı mı? Kamptan biraz uzaklaşmışsınız, sevgili çocuklar."

Royce dönüp Thranic ve Staul'a baktı. Staul bir meşale tutuyordu, Thranic ise bir tatar yayı taşıyordu.

"Arkadaşlarından çok uzaklaşmak güvenli değildir, yoksa bunu düşünmedin mi, Royce?" dedi Thranic ve ardından tatar yayını Royce'un kalbine ateşledi.

"Antun Bulard, değil mi?" Hadrian, kafasını çadırın içine sokarak sordu.

"Hmm?" Antun başını kaldırdı. Karnının üstüne yatmış, sadece birkaç santim uzunluğunda kalmış tüysüz bir kalemle yazıyordu. Gözlük takmıştı ve gözlüklerinin üstünden bakıyordu. "Evet, benim."

Yaşlı adam solgun olmaktan öteydi, bembeyazdı. Saçları alabaster rengindeyken, cildi kırışık kuvars gibiydi. Hadrian'a renksiz ve kırılgan bir yumurtayı hatırlattı.

"Kendimi tanıtmak istedim." Hadrian tamamen içeri girdi. "Bunca zamandır denizdeydik ve hiç düzgün bir şekilde tanışma fırsatımız olmadı. Bu çok yazık, değil mi?"

"Neden, ben... Siz kimsiniz?"

"Hadrian. *Emerald Storm*'da aşçıydım."

"Ah, bunu söylemek istemezdim Hadrian, ama yemeklerin beni pek etkilemedi. Belki biraz daha az tuz ve biraz şarap yardımcı olabilirdi. Bu da büyük bir ziyafet sayılmaz," dedi, yarısı yenmiş yemeğini işaret ederek. "Bu kadar ağır yemekler için çok yaşıyım. Midemi bozuyor."

"Ne yazıyorsun?"

"Oh, bunu mu? Sadece notlar, gerçekten. Zihnim eskisi gibi değil, anlarsın ya. Yakında her şeyi unutacağım ve sonra ne olacağım? Kendi adını bile hatırlayamayan bir tarihçi. Gerçekten öyle olabilir, biliyorsun. Tabii o kadar yaşarsam. Bernie bu yolculuğu atlatamayacağımı söyleyip duruyor. Muhtemelen haklıdır. Sonuçta bu konularda uzman olan odur."

"Gerçekten mi? Ne tür şeyler?"

"Tabii ki mağara keşfi. Bernie'nin bu konuda deneyimli olduğunu duydum. O ve ben iyi bir takım oluşturuyoruz. O geçmişini kazıyor, ben de onu yazıyorum, tabiri caizse." Antun öksürene kadar kendi kendine güldü. Hadrian adama bir bardak su doldurdu, o da minnetle kabul etti.

Kendine geldikten sonra Hadrian, "Merrick Marius adında bir adamı duydunuz mu hiç?" diye sordu.

Bulard başını salladı. "Duymuşsam da unutmuşumdur. Kral mıydı, kahraman mıydı acaba?"

"Hayır, aslında seni buraya gönderen adam olabileceğini düşündüm."

"Oh hayır. Bizim görevimiz Patrik'in kendisinden geliyor, ancak Sentinel Thranic bana pek bir şey söylemiyor. Şikayet etmiyorum, yanlış anlama. Maribor'un bir rahibi ne sıklıkla Patrik'e hizmet etme fırsatı bulur ki? Sana tam olarak söyleyebilirim: iki kez. Birincisi çok daha gençken, ikincisi ise şimdi, neredeyse ölmek üzereyken."

"Sen tarihçi sanıyordum. Aynı zamanda rahip misin?"

"Öyle görünmediğimi biliyorum, değil mi? Benim mesleğim kalemdi, cemaat değil."

"O zaman kitaplar yazdınız mı?"

"Evet, en iyisi hala *Apeladorn Tarihi*, tabii ki sürekli eklemeler yapmam gerekiyor."

"Winds Manastırı'nda seninle tanışmak isteyecek bir keşiş tanıyorum."

"Melengar'ın kuzeyinde mi? Yirmi yıl kadar önce oradan geçmiştim." Antun düşünceli bir şekilde başını salladı. "Çok yardımcı oldular, hatırladığım kadarıyla hayatımı kurtardılar."

"Yani, gördüklerinizi kaydetmek için bu yolculuğa çıktınız?"

"Hayır, bu sadece şimdiye kadar yaptığım şey. Tahmin edebileceğiniz gibi, pek dışarı çıkmıyorum. İşimin çoğunu kütüphanelerde ve havasız mahzenlerde, eski kitapları okuyarak yapıyorum. Bu harika yolculuğa çıkmadan önce Tur Del Fur'daydım. Bu, gördüklerimi ilk elden kaydetmek için mükemmel bir fırsat oldu. Patrik, eski imparatorluk tarihi üzerine yaptığım araştırmayı biliyor ve bu yüzden buradayım. Bir nevi kitaplarımın canlı, nefes alan versiyonu gibi. Sanırım doğru soruları sorarlarsa, bir kahin gibi doğru cevaplar çıkacağını düşünüyorlar."

Hadrian başka bir soru sormak üzereyken Grady ve Poe kafalarını içeri soktular.

"Hadrian." Poe onun dikkatini çekti.

"Bu gece benim çadırım sosyal merkez mi oldu?" diye sordu

Antun. "Şu anda biraz meşgulüm. Bu bekleyebilir mi?" diye sordu Hadrian.

"Sanmıyorum. Thranic ve Staul, Royce ve Bernie'yi ormana kadar takip ettiler."

Royce, serbest bırakma sesini duydu ve yaydan çıkan tıslama sesi füzenin fırlatıldığını göstermeden önce harekete geçti. Yine de refleksleri uçan bir cıvata kadar hızlı olamadı. Metal shaft, kaburga kafesinin altındaki yan tarafını deldi. Darbe onu geriye doğru savurdu ve acı içinde yere yığıldı.

"Seni bulduğumuz için şanslıyız, Bernie," dedi Thranic, Royce'un cesedinden uzaklaşırken şaşkın hırıslı. "Seni öldürecekti. Kova adamlarının böyle yaptığını söylememiş miydin? Şimdi, seni koruyamayacağımı söylediğin için kendini aptal hissetmiyor musun?"

"Bana vurabilirdin!" diye bağırdı Bernie.

"Bu kadar dramatik olma. Hayattasın, değil mi? Ayrıca, konuşmanızı duydum. Beni ele vermek için fazla uğraşmadın. Benim mesleğimde, güven eksikliği büyük bir günahtır."

"Benim mesleğimde ise, bu çoğu zaman haklıdır," diye karşılık verdi Bernie. "Kayıp olduğun fark edilmeden kampa geri dön."

Bernie, yolu koşarak geri dönerken homurdandı. Thranic onun geri çekilmesini izledi.

"Onunla ilgili bir şeyler yapmamız gerekebilir," dedi nöbetçi Tenkin'e. "Komik olan, sen, benim kafir dostum, tüm bu olaylarda benim sadık müttefikim olman."

"Bernie, o çok fazla düşünüyor. Ben mi? Ben sadece ağgözlüyüm ve bu yüzden güvenilirim. Cesedi öylece bırakacak mıyız?"

"Hayır, yarın gideceğimiz yola çok yakın ve kampı terk etmeden önce hayvanların onu yemesini bekleyemem. Onu sürükleyip götür. Birkaç metre yeter."

"Royce?" Hadrian arkalarından patikadan bağırdı. "Çabuk ol, aptal. Geliyorlar!"

Staul ileri koştu, meşalesini yere sapladı, Royce'u kaldırdı ve onunla birlikte ormana doğru koştu. Birkaç düzine metre ilerledikten sonra küfretti.

Royce hala nefes alıyordu.

"*Izuto!*" Tenkin, hançerini çekerek tısladı. "Çok geç," diye fısıldadı Royce.

Hadrian, Royce'un daha önce gittiği yoldan onları ağaçların arasına götürdü. İleride bir meşalenin ışığını gördü ve ona doğru koştu. Arkasında Wyatt, Poe, Grady ve Darning onu takip ediyordu.

Hadrian, yere saplanmış yanan meşaleye ulaştığında "Burada kan var" dedi. "Royce!"

"Dağılın!" Wyatt emretti. "Çimleri tarayın ve daha fazla kan izi arayın."

"Burada!" diye bağırdı Darning, eğretili otlarının arasına girerken. "Orada, ileride. İkisi de, Staul ve Royce!"

Hadrian, kalın çalılıkların arasından geçerek onların yattığı yere ulaştı. Royce, kanla ıslanmış yanını tutarak zor nefes alıyordu. Yüzü solgundu, ama gözleri odaklanmıştı.

"Nasılsın dostum?" diye sordu Hadrian, dizlerinin üzerine çöküp dikkatlice kolunu arkadaşının altına kaydırarak.

Royce hiçbir şey söylemedi. Dişlerini sıkıp, her nefes alışında yanaklarını şişiriyordu.

"Ayaklarını tut, Wyatt," diye emretti Hadrian. "Şimdi onu nazikçe kaldır. Poe, el fenerini al ve öne geç."

"Staul ne olacak?" diye sordu Darning.

"O ne olacak?" Hadrian, boğazı kulaktan kulağa kesilmiş büyük Tenkin'e baktı.

Kampa döndüklerinde Wesley, Royce'u en büyük çadırına götürülmesini emretti. Bu çadır, başlangıçta Kaptan Seward için ayrılmıştı. Poe'yu Dr. Levy'yi çağırmaya göndermeye başladı, ama Hadrian araya girdi. Wesley şaşkın görünüyordu, ama Hadrian Royce'un en iyi arkadaşı olduğu için konuyu fazla uzatmadı. Vintu'lar ilk yardım konusunda şaşırtıcı derecede becerikliydiler ve Hadrian'ın dikkatli gözetiminde yarayı temizleyip sardılar.

Royce'un kalbine nişan alan ok, temiz bir şekilde girip çıkmıştı. Royce önemli miktarda kan kaybetmişti, ancak organlarında hasar ya da kırık kemik yoktu. Vintu, küçük giriş deliğini sorunsuz bir şekilde kapattı. Çıkış noktasında etinde oluşan daha büyük yırtık ise başka bir sorundu. Kanamayı kontrol altına almak için bir düzine bandaj ve birçok leğen su gerekti ve Royce sakın bir şekilde uykuya daldı.

"Neden bana haber verilmedi? Ben bir doktorum, Maribor aşkına!"

Hadrian çadırın dışına çıktı ve Levy'nin Wyatt, Poe, Grady ve Darning ile tartıştığını gördü. Hadrian'ın isteği üzerine, bu kişiler çadırın girişini koruyorlardı.

"Ah, Dr. Levy, tam da görmek istediğim kişi," dedi Hadrian ona. "Patronun nerede? Thranic nerede?"

Levy cevap vermek zorunda kalmadı, çünkü kampın diğer ucunda Thranic, Wesley ve Bernie ile birlikte onlara doğru yürüyordu.

Hadrian, onların yaklaşmasıyla kılıcını çekti. "Silahını kaldır!" diye emretti Wesley.

"Bu adam bu gece Royce'u neredeyse öldürüyordu," dedi Hadrian, Thranic'i işaret ederek.

"O öyle anlatmıyor," diye cevapladı Wesley. "Denizci Melborn'un, Denizci Drew'un ölümüyle ilgili suçlamalar nedeniyle Denizci Staul'a saldırıp onu öldürdüğünü söyledi. Bay Thranic ve Denizci Defoe tanık olduklarını iddia ediyorlar."

"Biz *iddia* etmiyoruz. Biz gördük," dedi Thranic soğukkanlılıkla. "Peki bunun nasıl gerçekleştiğini nasıl *iddia ediyorsunuz?*" diye sordu Hadrian.

"Staul, Royce ile yüzleşerek ona kanıtlarla Wesley'e gideceğini söyledi. Royce, ona şafağı göremeyeceğini söyledi. Sonra Staul kampa dönmek için arkasını döndüğünde, Royce onu arkadan yakaladı ve boğazını kesti. Bernie ve ben ondan böyle bir ihanet bekliyorduk, ama Staul'u bu alçağa karşı çıkmaması için ikna edemedik. Biz de

onu takip ettik. Korunmak için Bay Dilladrum'un malzemelerinden ödünç aldığım bir tatar yayı getirdim. Meşru müdafaa için ateş ettim."

"Yalan söylüyor," dedi Hadrian.

"Oh, orada mıydın?" diye sordu Thranic. "Bizim gördüğümüz gibi sen de gördün mü? Tuhaf, senin orada olduğunu fark etmedim."

"Royce, Staul ile değil, Bernie ile kampı terk etti," dedi Hadrian.

Thranic güldü. "Arkadaşını darağacından kurtarmak için bulabildiğin en iyi bahane bu mu? Neden Staul'un ona ya da bana sebepsiz yere saldırdığını görmediğini söylemiyorsun?"

"Ben de Royce'un Bernie ile birlikte ayrıldığını gördüm, Thranic ve Staul da onların peşinden gitti," diye araya girdi Wyatt.

"Bu yalan!" diye yanıtladı Bernie, ikna edici bir şekilde kırılmış gibi. "Royce'un Staul ile birlikte ayrıldığını gördüm. Thranic ve ben onları takip ettik. Royce ile birlikte üst direği çalıştırdım. Edgar Drew'un öldüğü gece oradaydım. Royce onun yanında olan tek kişiydi. Tartışıyorlardı. Hepiniz onun ne kadar çevik olduğunu gördünüz. Drew'un hiç şansı yoktu."

"Neden kaptana bildirmedi?" diye sordu Dering.

"Bildirdim," dedi Bernie. "Ama zavallı Drew'u ittiğini görmediğim için, kaptan hiçbir şey yapmayı reddetti."

"Kaptan Seward'ın ölmüş olması ne kadar da uygun, ona bunu soramayız," dedi Wyatt.

Thranic acınası bir gülümsemeyle başını salladı. "Wesley, Nyphron Kilisesi'nin bir muhafızının sözüne karşı bir korsan ve bir aşçının sözünü mü tercih edeceksin?"

"Ekselansları," dedi Wesley, Thranic'e dönerek. "Bana *Bay* Wesley veya *efendim* diye hitap edeceksiniz. Anlaşıldı mı?" Thranic'in yüzü asıldı. "Kimin sözüne inanacağıma ben karar veririm. Aslında, Denizci Melborn'a karşı kişisel intikamını çok iyi biliyorum. Deniz Harp Okulu öğrencisi Beryl beni yanlış suçlamalarda bulunmaya ikna etmeye çalıştı. Ama ben Beryl'in tehditlerine boyun eğmedim ve sizin unvanınızla da korkutulmayacağım."

"*Lanet* olsun, çok iyi bir kelime seçimi, *Bay* Wesley."

"Sentinel Thranic," diye bağırdı Wesley. "Denizci Melborn'a en ufak bir zarar gelirse, sizi sorumlu tutacağım ve eldeki her türlü yolu kullanarak idam ettireceğim. Anlaşıldı mı?"

"Patrik'in atadığı bir subaya dokunmaya cesaret edemezsin. Avryn'deki tüm krallar, hatta naip bile bana karşı çıkmaz. İdamdan endişelenmesi gereken sensin."

Wyatt, Grady ve Darning kılıçlarını çekti ve Hadrian, Thranic'e bir adım daha yaklaştı.

"Geri çekilin beyler!" diye bağırdı Wesley. Onun emriyle durdular. "Çok haklısınız Sentinel Thranic. Göreviniz size davranışımı etkiliyor. Sıradan bir denizci olsaydınız, saygısızlığınız için kırbaçlanmanızı emrederdim. Aquesta'ya döndüğümüzde kariyerimi mahvedebileceğinizi, hatta beni hapse atılabileceğinizi veya asabileceğinizi çok iyi biliyorum. Ama şunu belirtmem izin verin, efendim, Aquesta buradan çok uzak ve ölü bir adamın bir şey talep etmesi zor. Bu nedenle, sizin burada ve şimdi idam edilmenizi görmek benim yararına olacaktır. Sizi ve Denizci Defoe'yu ormanın tehlikelerine kurban olarak rapor etmek çok kolay olurdu."

Bernie endişeli görünüyordu ve Thranic'in yanından hafifçe uzaklaştı.

"Ailenizin ünlü onur kurallarına güvenilebileceğimi düşünürdüm,"

"Evet, efendim, güvenilebilirsiniz ve şu anda sizi hayatta tutan tek şey de budur. Ayrıca, Seaman Melborn'u bir daha tehdit

"Güvenilebilirsiniz efendim, zaten şu anda hayatta kalmanızı sağlayan tek şey de budur. Ayrıca, Seaman Melborn'u bir daha tehdit ederseniz, idam edilmenizi sağlayacak olan da budur. Anlatabildim mi?"

Thranic öfkeleni ama hiçbir şey söylemedi. Sadece arkasını dönüp Bernie'yi de yanına alarak uzaklaştı.

Wesley yüksek sesle nefes verdi ve yeleğini düzeltti. "O nasıl?" diye Hadrian'a sordu.

"Şu anda uyuyor, efendim. Zayıf, ama iyileşecektir. Ve teşekkür ederim, efendim."

"Ne için?" diye cevapladı Wesley. "Gerçekleştirmem gereken bir görevim var, Seaman Blackwater. Mürettebatımın birbirini öldürmesine izin vermem. Seamen Darning ve Grady, birkaç kişiyi alın ve Bay Staul'un cesedini kampa geri getirin. Onu bu iğrenç ormanın canavarlarına bırakmayalım."

BÖLÜM 15

ARAMA

Sanırım onu gördüm.

Arista sesle uyandı. Kafası karışmıştı, ilk başta nerede olduğunu bilmiyordu. Dönüp baktığında, Thrace'in ay ışığıyla aydınlandığını gördü. İmparatoriçe, rüzgarda dalgalanan ince, şeffaf geceliğini giymişti. Düz duruyordu, saçları açık, gözleri pencere çerçevesinin ötesindeki bir görüntüye dalmıştı.

Gerald'ın Arista'yı imparatoriçenin yatak odasına davet etmesinden neredeyse bir hafta geçmişti ve Arista, burada olmasının doğru yolda olduğunun bir işareti olup olmadığını merak ediyordu. Kader konuşabilseydi, kesinlikle böyle ses çıkarırdı.

Thrace, yeni doğmuş bir bebeğin annesi gibi onu koruyarak güvenliğini sağlıyordu. Askerler, izinsiz kimsenin girmesini engellemek için sıkı emirlerle, her zaman çiftler halinde kapısının önünde duruyorlardı. Sadece Amilia ve Nimbus odaya girebiliyordu ve onlar bile kapıyı çalıyordu. Thrace'in ısrarı üzerine Nimbus, Hilfred'e mesajlar götürüyordu.

Geceliğiyle Thrace, Dahlgren'deki kıza neredeyse benziyordu, ama onda farklı bir şey vardı — üzüntüye benzeyen, ama onun için bile tutku eksikliği olan bir şey. Sık sık saatlerce oturup boşluğa bakardı ve konuştuğunda sözleri donuk ve duygusuzdu. Asla gülmez, ağlamaz veya gülümsemezdi. Bu şekilde, canlı bir köylü kızından gerçek bir imparatoriçeye — sakın ve sarsılmaz — başarıyla dönüşmüş gibi görünüyordu.

Peki bunun bedeli neydi?

"Saat geç olmuştu," dedi Thrace, pencereden dışarı bakarak. Sesi, sanki trans halindeymiş gibi kopuk kopuk geliyordu. "Rüya görüyordum, ama bir gıcırtı sesi beni uyandırdı. Pencereye geldim ve onları gördüm. Aşağıdaki avludaydılar. Meşaleli bir düzine kadar adam...

kapalı bir vagonda getirildiler. Dahlgren'de gördüklerimiz gibi siyah ve kırmızı zırh giymiş şövalyelerdi. Kutunun içindeki adamdan sanki bir canavar gibi bahsediyorlardı ve adam başlıklı ve zincirli olmasına rağmen korkuyorlardı. Onu götürdükten sonra vagon avludan dışarı çıktı." Thrace ona döndü. "Şu ana kadar bunun bir rüya olduğunu sanıyordum. Çok fazla kötü rüya görüyorum."

"Bu ne kadar zaman önce oldu?"

"Üç ay, belki daha fazla."

Arista titreyerek oturdu. Ateş çoktan sönmüştü ve taş duvarlar soğuğu dışarıda tutmaya yetmiyordu. Pencere yine açıktı. Günün hangi saati olduğu ya da hava ne kadar soğuk olduğu önemli değildi, Thrace ısrar ediyordu. Sözlerle değil, nadiren konuşurdu, ama Arista pencereyi her kapattığında, kız onu tekrar açıyordu.

"Bu, Gaunt'ın ortadan kayboluşuyla aynı zamana denk geliyor. Bu mahkum hakkında başka bir şey duymadın mı?"

"Hayır, ama çok sessiz olduğunda ne kadar çok şey duyduğunu bilsen şaşırsın."

"Thrace, gel..." Modina'nın başını aniden eğmesi ve yüzündeki meraklı ifade Arista'yı durdurdu.

"Artık kimse bana öyle demiyor."

"Yazık. Bu ismi hep sevmişimdir." "Ben de."

"Yatağa dön. Üşüteceksin."

Thrace ona doğru yürüdü, aynanın asılı olduğu yere bakarak. "Kış gelmeden yeni bir ayna almam gerekecek."

Şafak, Amilia ve Thrace'in öğretmeninden kahvaltı ve sabah raporlarını getirdi. Nimbus, parlak gözlü ve neşeli bir şekilde ikisine de selam verdi; Amilia ise Arista'ya bu nezaketi göstermedi. İmparatorluk baş sekreteri bitkin görünüyordu. Gözlerinin altındaki koyu halkalar her geçen gün daha da belirginleşiyordu. Çenesini sıkı tutarak ve yumruklarını sıkarak, Thrace'in yatağında kahvaltı yapan Arista'ya öfkeyle baktı. Amilia'nın açıkça gösterdiği hor görmesine rağmen, Arista onu sevmekten kendini alamıyordu. Hilfred'in sergilediği aynı şiddetli koruyuculuğu onda da fark etti.

"Melengar Cadısı'nı aramayı bıraktılar," dedi Amilia, Arista'ya soğuk bir bakış atarak. "Onun ya Melengar ya da Ratibor'a gittiğini düşünüyorlar."

Melengar ya da Ratibor'a gittiğini düşünüyorlar. Devriyeler hala dışarıda ama kimse onu bulmayı beklemiyor."

"Degan Gaunt'ın tutulduğu yer ne olacak?" diye sordu Arista.

Amilia, öne çıkan Nimbus'a bir göz attı. "Şey, Kayıtlar Salonunda yaptığım araştırma sonuçsuz kaldı. Eski imparatorluk döneminde Aquesta, Rionillion adında bir şehirdi ve bu yerde önemli bir bina bulunuyordu. İronik olarak, birkaç parşömen burayı bir hapisane olarak adlandırıyor, ancak son imparatorun ölümünden sonra çıkan iç savaşların ilk dönemlerinde yıkılmış. Daha sonra, 2453'te, Birinci Glenmorgan isyanlara karşı savunma amacıyla buraya bir kale inşa etmiş. Bu kale, şu anda içinde bulunduğumuz saraydır.

"Hiçbir tarih kaynağı zindandan bahsetmiyor, bu da kargaşayı düşünürsek tuhaf. Sarayın neredeyse her bölümünü ayrıntılı bir şekilde araştırdım, oda hizmetçileriyle görüştüm, eski haritaları ve planları inceledim, ancak bu konuda tek bir ipucu bile bulamadım."

"Aquesta suçlularla ne yapıyor?" diye sordu Arista.

"Şehirde hafif suçlarla ilgilenen üç hapisane ve idamla sonuçlanmayan daha ağır suçlar için Whitehead'deki Warric hapisanesi var. Ayrıca en ağır suçlar için Maranon'daki kötü şöhretli Manzant Hapisanesi ve Tuz Madeni var."

"Belki de bu bir zindan ya da hapisane değildir," dedi Arista. "Belki de sadece gizli bir odadır."

"Bu konuda biraz araştırma yapabilirim."

"Ne oldu, Amilia?" diye sordu Thrace, sekreterinin yüzündeki düşünceli ifadeyi fark ederek.

"Ne? Oh, hiçbir şey..." Amilia'nın yüzünde rahatsızlık ifadesi belirdi. "Bu çok tehlikeli. Bütün bu soruları sormak ve burnunu sokmak. Her öğünde fazladan yemek sipariş etmek yeterince riskli. Birisi fark edecek. Saldur aptal değil."

"Ama az önce ne düşünüyordun, Amilia?" diye tekrarladı Thrace. "Hiçbir şey."

"Amilia?"

Sekreter kaşlarını çattı. "Ben sadece... Birkaç hafta önce karanlık bir delikten bahsetmiştin..."

"Orada olduğumu mu düşünüyorsun... bu zindanda?"

"Yapma, Modina. Bunu düşünme," diye yalvardı Amilia. "Sen çok kırılgansın."

"Denemeliyim. Hatırlayabilirsem..."

"Hiçbir şey yapmana gerek yok. Bu kadın... buraya geliyor... seni umursamıyor... ya da ne olabileceğini. Tek umursadığı şey kendisi. Sen yeterince şey yaptın. Onu teslim etmeyeceksen, en azından onu buradan ve senden uzaklaştırmama izin ver. Nimbus ve ben..."

"Hayır," dedi Thrace yumuşak bir sesle. "O bize ihtiyaç duyuyor... ve ben de ona."

"Kir," dedi Thrace ve titredi.

Arista ona baktı. Hilfred'e yazdığı son mektubu nasıl bitireceğini düşünürken bu kelimeyi duydu. İmparatoriçe, Amilia ve Nimbus gittikten sonra açık pencerenin önünde diz çökmüştü, ama bu, ilk kez konuştuğu andı.

"Nemli, soğuk... korkunç bir soğuk ve sesler, onları hatırlıyorum... çığlıklar ve ağlamalar, erkekler ve kadınlar, çığlıklar ve dualar. Her şey karanlıktı." Thrace kollarını kendine doladı ve sallanmaya başladı. "Sıçrama, sıçramayı hatırlıyorum, boş bir ses, gıcırta, bir girdap ve sıçrama. Bazen yukarıdan, bir tünelden düşen uzak, yankılanan sesler geliyordu. Duvarlar taştan, kapı tahtadan yapılmıştı. Bir kase - evet, her gün bir kase - kötü kokan çorba. Yiyacak çok az şey vardı."

Thrace daha şiddetli sallanmaya başladı, sesi titriyordu, nefesi kesiliyordu.

"Darbeler ve çığlıklar duyabiliyordum, erkekler ve kadınlar, gece gündüz, merhamet için çığlık atıyorlardı. Sonra ağlamalara yeni bir ses eklendiğini duydum ve bunun kendi sesim olduğunu fark ettim. Ailemi öldürdüm. Kardeşimi, karısını ve küçük Hickory'yi öldürdüm. Bütün köyümü yok ettim. Babamı öldürdüm. Cezalandırılıyordum."

Thrace ağlamaya başladı.

Arista ona doğru yaklaştı, ama kız onun dokunuşuyla sıçradı ve çekindi. Duvara sürünerek ağlayarak, elleriyle taşı ovuşturdu, gözyaşlarıyla ıslattı.

Kırılğan mı? diye düşündü Arista. Thrace, çoğu insanı öldürecek bir darbe almıştı. Amilia neye inanırsa inansın, Thrace kırılğan değildi. Yine de yeterince büyük bir çekiçe vurursan granit bile çatlar.

"İyi misin?" diye sordu Arista.

"Hayır, aramaya devam ediyorum ama bulamıyorum. Sesleri anlayamıyorum. Çok tanıdık geliyor ama yine de..." Sesi kesildi ve başını salladı. "Üzgünüm, yardım etmek istedim. İstemiştim..."

"Sorun değil, Thrace. Sorun değil."

İmparatoriçe kaşlarını çatdı. "Bana öyle seslenmeyi bırakmalısın." Ona baktı. "Thrace öldü."

BÖLÜM 16

Köy

Sürekli alacakaranlık vardı. Ormanın gölgelikleri, yağmur bulutlarından sızan az miktardaki güneş ışığını engelliyordu. Sisli bir pus çevreyi kaplamış ve ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe yoğunlaşıyordu. İnsan bacağı kadar kalın sapları olan egzotik bitkiler başlarının üzerinde yükseliyordu. Karmaşık desenlerle süslenmiş dev yapraklar ve mor, sarı ve kırmızı renkli canlı çiçekler grubu çevreliyordu. Tüm bunlar Hadrian'ı küçük hissettiriyordu, sanki bir böcek boyutuna küçülmüş ya da devlerin ormanında yerde sürünüyormuş gibi.

Yağmur sürekli olarak onları rahatsız ediyordu. Su, milyonlarca yaprak üzerinde dans ediyor, gök gürültüsü gibi ses çıkarıyordu. Gerçek gök gürültüsü çaktığında, bu bir tanrının sesiydi. Her şey ıslaktı. Giysiler ciltlerine yapışmış, ağırlıklar gibi sarkıyordu. Botlar her adımda sesli bir şekilde çamurdan çıkıyordu. Elleri yaşlı adamların elleri gibi buruşmuştu.

Royce, Vintu'ların yük atları olarak adlandırdıkları *gunguanların* sırtında gidiyordu. Uyanıktı ama zayıftı. Wesley, Staul'u gömmekte ısrar ettiği için saldırıdan bu yana bir gün geçmişti. Yeni kaptanları, canavarların mürettebatından hiçbirini tatmasına izin vermeyeceğini ilan etmiş ve derin bir mezar açılmasında ısrar etmişti. Kimse kalın kökleri kesmenin zorlu işinden şikayet etmemişti. Hadrian, Wesley'in Staul'un cesedinin akıbetini gerçekten umursadığından şüphe ediyordu, ama bu iş Royce'a dinlenmek için zaman kazandırmış, mürettebatı meşgul etmiş ve Wesley'in onlara olan bağlılığını teyit etmişti. Hadrian, deniz subayı ile ünlü kardeşi arasındaki benzerlikleri bir kez daha düşündü.

Royce, yağmurun ağırlığıyla başlığının başını kapattığı pelerinine sarınmış olarak seyahat ediyordu — bu, Thranic ve Bernie için iyiye işaret değildi. O ana kadar Royce, iyi bir denizci rolünü oynamıştı, ancak başlığının yeniden ortaya çıkması ve beyaz mendilinin kaybolmasıyla Hadrian, bu rolün sona erdiğini anladı. Saldırıdan bu yana pek konuşmamışlardı.

. Royce'un boş boş konuşacak havada olmadığına şaşırılmamıştı. Hadrian, arkadaşının şimdiye kadar Thranic'i defalarca öldürmeyi hayal ettiğini tahmin ediyordu, arada sırada çeşitlilik olsun diye birkaç Bernie de eklemişti. Hadrian, Royce'u daha önce yaralı görmüştü ve onun kendini kozaya çekme alışkanlığını biliyordu, ancak o pelerin ve başlıktan çıkacak olan şey bir kelebek olmayacaktı.

Thranic, Defoe ve Levy trenin sonunda seyahat ediyorlardı ve Hadrian sık sık onların fısıldaştıklarını duyuyordu. Akıllıca mesafelerini koruyarak dikkat çekmemeye çalışıyorlardı. Wesley, taraf tutmamaya ve herhangi bir görüş belirtmemeye özen gösteren Dilladrum ile birlikte gruba liderlik ediyordu. Dilladrum her zamanki gibi neşeli kalmaya devam etti ve dikkatini Vintu'ya verdi.

Hadrian en çok Dering'e şaşırmıştı. Royce en savunmasız olduğu anda, gemideki düşmanı ondan yararlanmak yerine yardımına koşmuştu. Hadrian, Royce'un suçluluğu konusunda Dering'in Thranic'in tarafında olacağına bahse girerdi. Wyatt, onun gönüllü olmasının nedenini öğrenme fırsatı bulamamıştı, ama Hadrian artık Dering'in Thranic'in çetesinin bir parçası olmadığına her zamankinden daha fazla emindi. Antun Bulard'ın Thranic'in grubunun bir üyesi olduğuna şüphe yoktu, ama yaşlı adam diğerleri kadar acımasız değildi. O sadece bir kaynaktı. İlgi gösterince, Hadrian Bulard'ın yeni en iyi arkadaşı oldu.

"Bak! Şuraya bak." Bulard, başlarının üzerinde açan parlak bir çiçeği işaret etti. Yaşlı adam Hadrian'ın yanında yürümeye başladı ve yol boyunca keşiflerini onunla paylaştı. "Muhteşem, tek kelimeyle muhteşem. Hiç böyle bir şey gördün mü? Ben görmedim. Ama bu pek bir şey ifade etmiyor, değil mi?"

Bulard, Hadrian'a uzun tüylü bir kediye hatırlatıyordu, genellikle dalgalanan cüppesi ve kabarık beyaz saçları yağmurda sönmüş, dikkat çekici derecede zayıf bir vücut bırakmıştı. Ağaçları ararken gözlerini korumak için solmuş elini kaldırdı.

"Yine o harika uzun gagalı kuşlardan biri," dedi tarihçi. "Uçuşlarını çok seviyorum."

Hadrian ona gülümsedi. "Yağmurdan rahatsız olmamana şaşırmıyorum. Asıl şaşırtan, yağmuru hiç fark etmiyor gibi görünmen."

Bulard kaşlarını çattı. "Parşömenlerim berbat durumda. Birbirine yapışmışlar, mürekkep akmış, hiçbir şey yazamadım ve ilk görüşmemizde de söylediğim gibi, kafamda bu kadar harika şeylerin anılarını saklayacak yer yok. Tozlu kütüphanelerde ve yazıhanelerde kilitli kalarak hayatımı boşa harcadığımı hissediyorum. Benim yaptığımı yapma, Hadrian. Sen hala genç bir adamsın. Tavsiyemi dinle: hayatını dolu dolu yaşa. Havayı soluyun,

şarabı tad, kızları öp ve başkalarının hikayelerinin asla kendi hikayelerin kadar harika olmadığını unutma. Bu yolculuktan endişelendiğimi itiraf etmeliyim. Hayır, dürüstçe söyleyeyim, korkuyordum. Benim yaşımdaki bir adamın korkacak neyi olabilir ki, diye merak ediyorsun? Her şey. Hayatın daha azı kaldığında, hayat daha değerli hale gelir. Ölmeye hazır değilim. Bak, daha görmediğim onca şey var.

"Daha önce at gördün ve kadınları tanıyorsun, değil mi?" Hadrian alaycı bir gülümsemeyle sordu.

Bulard ona merakla baktı. "Ben tarihçiyim, keşif değil."

Hadrian neredeyse tökezleyecekti.

"Şu anda öyle görünmediğimin farkındayım, ama bir zamanlar oldukça yakışıklıydım. Aslında üç kez evlendim. Hepsi benden önce öldü, zavallı sevgililerim. Hala hepsini özlüyorum, biliyor musun? Aptal kafam onların yüzlerini unutmadı ve hiç unutmayacağını da sanmıyorum. Hiç aşık oldun mu, Hadrian?"

"Emin değilim. Nasıl anlarsın ki?"

"Aşk mı? Evine dönmek gibidir."

Hadrian bu yorumu düşündü. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu Bulard.

Hadrian başını salladı. "Hiçbir şey."

"Evet, düşünüyordun. Ne? Bana söyleyebilirsin. Ben sırları saklamakta çok iyiyimdir. Muhtemelen unutturum, ama unutmazsam da, ben uzak bir ormanda yaşayan yaşlı bir adamım. Bir şeyi tekrar etmeden önce öleceğimden eminim."

Hadrian gülümsedi, sonra omuz silkti. "Sadece yağmuru düşünüyordum."

Yol genişledi ve büyük, çağlayan bir şelale ile küçük bir açıklığın ortasında kümelenmiş bir düzine çim çatılı bina ortaya çıktı. Kubbeli çatılı kulübeler yüksek ahşap ayakların üzerinde duruyordu ve yapının büyüklüğüne ve görünürdeki prestijine bağlı olarak kısa merdivenler veya merdivenlerle ulaşıyordu. Açıklığın tam ortasında, renkli boyalı taşlar ve hayvan derileri, kafatasları, kemik dizileri, boncuklar ve uzun, canlı renkli tüylerle süslenmiş ahşap direklerden oluşan bir halka ile çevrili bir ateş çukuru vardı. Sakinleri, koyu saçlı, koyu gözlü, koyu tenli erkekler ve kadınlardı ve güzelce boyanmış kumaşlar ve ipekler giiyorlardı. Dilladrum saygıyla ilerlerken durdular. Yaşlı erkekler ateş çemberinin önünde onu karşıladılar ve selamlaştılar.

"Sence bu insanlar kimler?" diye sordu Bulard.

"Tenkins," diye cevapladı
Hadrian. Bulard kaşlarını
kaldırdı.

Hadrian, bu köyü hiç görmemiş olmasına rağmen tanıdık geliyordu. Yarımada birbiri aynısı yüzlerce benzer köy vardı. Doğu Calis'in kalıntıları, Eski İmparatorluğun ayakta kalan son kalıntılarıydı. İç savaşlar batıyı parçaladıktan sonra, Calis hala eski imparatorluk bayraklarını dalgalandırıyor ve yüzyıllar boyunca ilerleyen Ghazel ordusuna karşı bir kalkan oluşturdu. Ancak zaman Ghazel'in lehine işliyordu. Eski dünyanın son kalıntıları, doğudaki eski başkent Ulineus'un ormanları kasıp kavuran goblin ordularına düşmesiyle yok oldu. Glenmorgan III olmasaydı, Avryn'in tamamını ele geçirebilirlerdi.

Glenmorgan III, soyluları bir araya getirerek Vilan Tepeleri Savaşı'nda goblinleri yendi. Ghazel geri çekildi, ancak anakaradan asla kovulmadı. Zaferinden kısa bir süre sonra ihanete uğrayan Glenmorgan III, krallığın sınırlarını yeniden kurma işini asla tamamlayamadı. Bu görev, savaş ganimetleri için kavga eden ve Ghazel'in yerleşmesini engellemek için çok meşgul olan daha düşük rütbeli adamlara düştü. Eski İmparatorluğun son büyük şehri Ulineus, Ghazel'in elinde kaldı ve Calis bir daha eskisi gibi olmadı.

Parçalanmış ve izole olmuş ülkenin doğu yarısı, kaos ve kargaşanın ortasında Ghazel ulusunun artan baskısına karşı mücadele etti. Kendini savaşçı kral ilan edenler birbirleriyle savaştı. Çaresizlikten bazıları, rakiplerini yenmek için Ghazel'in yardımını istedi. Bağlar kuruldu, sınırlar bulanıklaştı ve bu zayıf ittifaktan Tenkin doğdu.

—Ghazel'in geleneklerini, göreneklerini ve inançlarını benimsemiş insanlar. Bu nedenle, Calianlar Tenkinleri dışlayarak onları ormanların derinliklerine sürgün ettiler ve orada, örs ile çekiç arasındaki sınır bölgesinde yaşamaya başladılar.

Dilladrum geri döndü. "Burası Oudorro köyü. Buraya birçok kez geldim. Tenkinler dost canlısı ve cömert insanlardır. Onlardan bu gece burada dinlenmemize izin vermelerini istedim. Yarın sabah Dört Rüzgar Sarayı'na doğru yola çıkacağız. Bu noktadan sonra yolculuk çok daha zor ve tatsız olacak, bu yüzden iyi bir gece uykusu almamız gerekiyor. Ancak sizi uyarmalıyım: lütfen bu insanları gücendirecek veya kışkırtacak hiçbir şey yapmayın. Naziktirler ama kızdırılırlarsa çok sert olabilirler."

Tenkinlerin fiziksel görünüşü Hadrian'ı her zaman etkilemişti. Staul, onun soyundan gelenlerin kaba bir örneği idi ve bu adamlar onun hatırladıklarına daha çok benziyorlardı. İnce, bronzlaşmış kasları ve

Tenkin savaşçılarının ayırt edici özellikleriydi. Ormandaki büyük kediler gibi, güç ve sadelikle zarif vücutları vardı. Kadınlar nefes kesiciydi. Uzun, koyu saçları keskin elmacık kemiklerini ve badem şeklindeki gözlerini çevreliyordu. Saten gibi pürüzsüz ciltleri, ince kıvrımlarını sarıyordu. "Medeni" dünya Tenkin kadınlarını hiç görmemişti. Sıkı bir şekilde korunan bir hazine gibi, köylerini hiç terk etmiyorlardı.

Yerliler, yabancıların geçit törenine ne korku ne de endişe gösterdi. Çoğu, sessiz bir merakla onların gelişini izledi. Kadınlar daha fazla ilgi gösterdi, öne doğru itişip kakışarak bakmaya ve aralarında konuşmaya başladı.

"Tenkinlerin grotesk olduğunu sanıyordum," dedi Bulard, hayvanlar hakkında yorum yapan bir adamın rahat tavrıyla ve ses tonuyla. "Onların doğanın iğrençlikleri olduğunu duymuştum, ama bu insanlar çok güzel."

"Yaygın bir yanılgı," diye açıkladı Hadrian. "İnsanlar Tenkinlerin Calianlar ve Ghazellerin melezleşmesinden ortaya çıktığını söylerler, ama bir goblin görseydin, bunun neden mümkün olmadığını anlardın."

"Sanırım kitaplarda okuduğunuz her şeye inanmamak lazım. Ama bunu etrafa yaymayın, yoksa işimden olurum."

Köyün merkezine vardıklarında, Vintu'lar işlerine koyulup eşyalarını boşaltmaya başladılar. Stoik bir aşinalıkla hareket ediyorlardı. Grup bekledi, ateşin üzerindeki yağmurun tıslamasını ve etraflarında toplanan kalabalığın mırıldanışlarını dinledi. Dilladrum, bekleyen bir ifadeyle, onların başlarının üzerinden görmeye çalışıyordu. Wesley ile bakışlaştı ama hiçbir şey söylemedi. Kısa süre sonra, leopar desenli bir şal giymiş yaşlı bir Tenkin çemberin içine girdi. Derisi buruşuk deri gibiydi ve saçları gri çelik gibiydi. Yavaş ve onurlu bir şekilde, çenesini yukarı kaldırarak yürüyordu. Dilladrum gülümsedi ve ikisi hızlıca konuştular. Sonra yaşlı Tenkin ellerini çırpı ve bağırdı. Kalabalık geri çekildi ve o, *Emerald Storm'un* mürettebatını en büyük binaya götürdü. Binada, sazdan kaplı, iç içe geçmiş dallardan oluşan bir kafes yapıyı destekleyen dört ağaç büyüklüğünde sütun vardı. İçeride bölme yoktu ve bronzlaşmış deriler ve hayvan derilerinden yapılmış yastıklarla döşenmiş açık bir salon vardı.

İçeride dört Tenkin bekliyordu. Üç erkek ve bir kadın, lüks minderlerle kaplı yükseltilmiş bir tepecik üzerinde oturuyordu. Leopar desenli giysili rehberleri dördüne derin bir reverans yaptı, sonra ayrıldı. Dışarıda yağmur şiddetini artırdı ve sazdan çatının üzerinden akıyordu.

Dilladrum öne çıktı, ellerini önünde birleştirerek eğildi ve eski imparatorluk dili ile Ghazel'in karışımı olan Tenkin dilinde konuştu. Hadrian bu dili işlevsel olarak öğrenmişti, ancak köyler arasındaki izolasyon, her birinin biraz farklı bir lehçe geliştirmesine neden olmuştu. Hadrian, Dilladrum'un söylediği bazı kelimeleri anlamasa da, resmi tanıtımların yapıldığını fark etti.

"Bu Burandu," dedi Dilladrum, *Emerald Storm'un* mürettebatına Apelanese dilinde. "O bir Yaşlı." Dilladrum düşünmek için bir süre durdu, sonra ekledi, "Bir malikanenin efendisine benzer, ama tam olarak değil. Onun yanında Joqdan var, onun savaş lordu, baş şövalyesi diyebiliriz. Zulron, Oudorro'nun oberdaza'sı." Hadrian'ın gördüğü tek deforme kişi olan bodur, şekilsiz Tenkin'i işaret etti. "Avryn'deki makamına en yakın şey, baş rahip ve doktor olabilir, ve onun yanında Fan Irlanu var. Onun için eşdeğer bir pozisyonunuz yok. O bir kahin, bir vizyoner."

"Hoş geldiniz, büyük Avryn halkı." Burandu, Apelanca'da duraksayarak konuştu. Yaşına rağmen, sadece şaşırtıcı derecede beyaz saçları onu ele veriyordu, köydeki diğer erkekler kadar güçlü ve yakışıklı görünüyordu. İpek bir bel örtüsü ve etek, geniş bir altın kolye ve uzun, parlak renkli tüylerden yapılmış bir başlık ile süslenmiş bir şekilde oturuyordu. "Sizi evimizde ağırlamaktan mutluluk duyuyoruz."

"Davetiniz için teşekkür ederiz, efendim," diye cevapladı Wesley.

"Dilladrum'un getirdiği misafirlerin eşlik etmesinden keyif alırız. Eskiden kardeş olanlar, oturup dinlemek, birbirlerini bulmak güzeldir. Gelin, için ve hatırlayın."

Zulron kömürlerin üzerine ince bir toz serpti. Alevler patladı ve kulübeyi aydınlattı.

Hepsi yastıklar ve derilerin arasında oturdular. Royce arka duvardaki gölgelerin içinde bir yer buldu. Her zamanki gibi, Thranic ve Bernie grubun geri kalanından uzak durdular. Dört Tenkine yakın oturdular, nöbetçi Zulron'u büyük bir ilgiyle izliyordu. Bulard, Hadrian'ı yanına oturmaya davet etti.

"Bu çok şeyi açıklıyor," dedi yaşlı adam, kulübedeki süslemeleri işaret ederek. "Bunlar zamanda kaybolmuş insanlar. Yağ lambalarıyla birlikte kirişe asılı süslü kalkanları görüyor musun? Eskiden imparatorluk taht odasında böyle yaparlardı ve liderler, kral ve iki danışmanı tarafından temsil edilen imparatorluk kurumunu yansıtarlardı, her zaman bir

büyücü ve bir savaşçıdan oluşan imparatorluk bedenini yansıtıyordu. Keşif muhtemelen Ghazel etkilerinin bir eklemesi. O çok sevimli."

Hadrian da aynı fikirdeydi: Fan Irlanı, Tenkin standartlarına göre bile çarpıcıydı. İnce ipek elbisesi, sıvı gibi vücudunu sarar gibi duruyordu.

Erkekler sürahiler ve tepsilerle yiyecek ve şarap dolaştırıyordu. "Yemekten sonra," dedi Burandu Wesley'e, "Dilladrum ve yardımcını *durboma* davet ediyorum. Önümüzdeki yolda son gelişmeleri tartışacağım. Canavarların serbest kaldığından korkuyorum, dikkatli olmalısınız. Bana az önce geçtiğiniz yoldan bahsedin."

Wesley ağzı doluyken başını salladı, sonra yuttuktan sonra ekledi, "Elbette, Efendim, ah..." Tereddüt ettikten sonra basitçe "Efendim" diye ekledi.

Bulard, önüne konulan dilimlenmiş eti şüpheyle baktı. Hadrian, yaşlı adamın tabağında eti itip kakmasını izleyerek güldü. "Bu domuz eti. Bu ormanlarda yaban domuzları yaşar ve Tenkinler onları avlar. Evinde yediğin etten biraz daha sert ve kokulu olduğunu göreceksin, ama tadı güzeldir —beğeneceksin."

"Onlar hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsunuz?" diye sordu yaşlı adam. "Birkaç yıl Calis'te yaşadım."

"Ne yapıyordun?"

"Biliyor musun, ben de hala kendime bunu soruyorum." Hadrian ağzına bir parça domuz eti tıktırdı ve çiğnedi, ama Bulard'ın ifadesinden anlamadığını anladı. Sonunda Hadrian pes etti. "Ben bir paralı askerdim. En yüksek teklifi verene savaşırdım."

"Utanmış gibisin." Bulard biraz meyve denedi ve yüzünü buruşturdu. "Paralı askerlik mesleğinin uzun ve şanlı bir tarihi vardır. Ben bunu iyi bilirim."

"Babam, eğitimimi para kazanmak için kullanmamı asla onaylamadı. Bir bakıma, bunun kutsal bir şey olduğunu düşündüğünü söyleyebilirsin. O zamanlar anlamamıştım, ama şimdi anlıyorum."

"Peki, iyi miydin?"

"Birçok adam öldü."

"Savaşlar bazen gereklidir ve savaşta insanlar ölür, bu olur. Utanacak bir şey yok. Savaşçı olmak ve yaşamak, Maribor'un erdemli kişilere verdiği bir ödüldür. Gurur duymalısın."

"Ama savaş yoktu, sadece savaşlar vardı. Sebep yoktu, sadece para vardı. Erdem yoktu, sadece öldürme vardı."

Bulard bunu anlamaya çalışır gibi kaşlarını çattı ve Hadrian başka bir soru sormadan önce ayağa kalktı.

Yemek bittiğinde, üç Tenkin çocuğu Burandu, Wesley, Dilladrum ve Wyatt'ın başlarının üzerine büyük palmiye dalları tutarak yağmurun içine doğru ilerlediler. Yaşlı adam gittikten sonra, formaliteler gevşedi. Vintu, gün ışığı tamamen kaybolmadan önce kamp hazırlıklarına devam etmek için yola çıktı. Salonun diğer tarafında, Thranic ve Levy oberdaza Zulron ile sessizce konuştular ve üçü birlikte ayrıldılar. Poe, Darning ve Grady bir sürahi şarap aldılar ve yastıklara rahatça uzandılar.

Hadrian Royce'un yanına oturdu. "Şarabı denemek ister misin?"

"Henüz içme zamanı değil," diye cevapladı kapüşonlu adam.

"Nasıl

hissediyorsun?"

"Yeterince iyi

değilim."

"Yaranın pansumanını değiştirmeleri gerekiyor mu?"

"Bekleyebilir."

"Çok beklersen iltihaplanır." "Beni rahat bırak."

"En azından yemek yemelisin. Domuz eti çok lezzetli. Bir süre yiyebileceğin en iyi yemek bu, bence. İyileşmene yardımcı olur."

Cevap gelmedi. Çim çatıda rüzgârın ve yağmurun sesini dinleyerek oturdular, ara sıra kahkahalar ve seramik bardakların tıkırtılarıyla kesintiye uğrayan alçak sesli konuşmalar duyuluyordu.

"İzlendiğinin farkında mısın?" diye sordu Royce. "Kürsüdeki Tenkin, Dilladrum'un Joqdan dediği savaş lordu. İçeri girdiğimizden beri sana bakıyor. Onu tanıyor musun?"

Hadrian, bir düzine kemik kolyeyle süslenmiş kel, kaslı adama baktı. "Onu daha önce hiç görmedim. Yanındaki kadın ise... garip bir şekilde tanıdık geliyor."

"Gwen'e benziyor."

"Aynen öyle. Haklısın. Ona çok benziyor. Gwen... "Bilmem."

"Wesbaden'den olduğunu sanıyordum. Avryn'de Calis'ten gelen herkes oradandır, ama böyle bir köyden de olabilir, değil mi?" Hadrian güldü. "Ne tuhaf bir çift oldunuz siz ikiniz. Belki Gwen bu köyden geliyordur. Yukarıdaki kadının kardeşi ya da kuzeni olabilir. Düğünden önce gelinin ailesiyle tanışıyor olabilirsin, tıpkı uygun bir damat adayı gibi. Saçını tarayıp banyo yapmalısın. İyi bir izlenim bırakırsan, ikiniz buraya yerleşebilirsiniz. O kilitlerden birini giyip göğsünü açarsan çok yakışır."

Hadrian keskin bir cevap bekliyordu. Arkadaşından duyduğu tek şey sert bir dizi nefes almaydı. Baktığında, başlığın sarkmış olduğunu fark etti.

"Hey, gerçekten iyi değilsin, değil mi?" Başlık sallandı.

Hadrian, Royce'un sırtına elini koydu. Pelerini sırlıslıkla ve sıcaktı. "Lanet olsun. Wesley'i kalış süremizi uzatmaya ikna edeceğim. Bu arada, seni kurutup yatağa yatıralım."

Oberdaza, yanan bir meşaleyle Thranic ve Levy'yi köyün kenarındaki uçurum duvarına doğru götürdü. Orada büyük bir şelale gürültüyle akıyordu. Bir şekilde, kayalara çarparak nemli bir sis oluşturan düşen su bile iğrenç geliyordu. Thranic yüzündeki kirli suyu sürekli siliyordu. Köydeki her şey kötüydü. Her yerde, bu insanların Novron'a sırtlarını dönüp düşmanını kucakladıklarına dair işaretler vardı: giydikleri iğrenç tüyler, yastıklardaki sembolik desenler, vücutlarındaki dövmeler. Uberlin'e bağlılıklarını fısıldamıyor, bağırıyorlardı. Thranic daha büyük bir küfür hayal edemiyordu, ama diğerleri bu günahlarına kördü. Fırsatını bulsa, Thranic tüm köyü küle çevirip kalıntıları dağıtırdı. *Emerald Storm* yola çıkmadan önce bile neyle karşılaşacağını tahmin etmeye çalışmıştı, ama şimdi, onların zehiriyle çevriliyken, Novron için bir darbe indirmek istiyordu. Bu yılan yuvasına güvenli bir şekilde ateş yakamasa da, düzelterebileceği başka bir küfür vardı, Uberlin'e tapanların ona yardım edebileceği bir şey.

Oberdaza'nın mangalları yakmak için kullandığı toz onun dikkatini çekmişti. Tenkin büyücüsü aynı zamanda bir simyacıydı. Zulron diğer kafirler gibi değildi. Onların illüzyonist görünüşleri, sahte güzellikleri yoktu. Bir bacağı diğerinden kısaydı, bu yüzden Zulron belirgin bir topallama ile yürüyordu. Bir omuzu yukarı çıkmış, çenesini kucaklarken, diğer omuzu aşağı kaymış, zayıf ve solmuş bir kol sarkıyordu. Sefil görünüşüyle benzersizdi ve kötülüğünü bu kadar dürüstçe sergilemesi onu diğerlerinden daha güvenilir kılıyordu.

Şelaleye vardıklarında, Zulron onları köpüklü havuzun etrafındaki dar bir yoldan kayalıkların yarıklarına doğru götürdü. Yarıkların içinde bir mağara vardı. Tavanı cıvıl cıvıl yarasalarla doluydu ve zemini gübreyle kaplıydı.

"Burası benim depom ve atölyem," diye açıkladı Zulron, mağaranın derinliklerine doğru ilerlerken. "Burası daha serin ve rüzgardan ve yağmurdan iyi korunuyor."

"Ve meraklı gözlerin göremeyeceği..." diye ekledi Thranic, gerçeği tahmin ederek. Yıllarca kirlenmiş ruhlarla uğraşmak, ona kötülüğün gerçek doğasını anlamasını sağlamıştı.

Zulron, omzunun üzerinden nöbetçiye bir bakış atmak için sadece kısa bir süre durdu. "Sen, kardeşlerinden daha net görüyorsun."

"Ve sen de Apelanese'yi onlardan daha iyi konuşuyorsun."

"Ben avlanmak için yaratılmadım. Çalışmaya güveniyorum ve sizin dünyanız hakkında çok şey öğrendim."

"Bu iğrenç." Levy yüzünü buruşturdu ve dikkatlice yolunu seçti.

"Evet," diye onayladı oberdaza. Sanki bahar çiçekleriyle dolu bir tarlada yürüyormuş gibi guano içinden geçti. "Ama bu yarasalar benim kapı bekçilerim, bu toprak da benim hendeğim."

Kısa süre sonra mağara genişledi ve zemin pislikten arındı. Mağaranın ortasında, özenle yığılmış taşlardan yapılmış kubbeli bir fırın vardı. Etrafında düzinelerce dev kil çömlek, kahverengi yaprak demetleri ve kötü istiflenmiş odun yığınları vardı. Taş duvarlardan oyulmuş raflarda yüzlerce küçük seramik kavanoz ve çeşitli taşlar, kristaller ve kaseler duruyordu.

Zulron çömlleklerden birine uzandı ve bir avuç tozu fırının ağzına attı. Meşalesini fırının tabanına tuttu ve ateş alev aldı, sonra odunla ateşi besledi. Fırın doygun hale geldiğinde ve birkaç yağ lambasını yakmayı bitirdiğinde, Levy'ye döndü. "Bir bakayım."

Doktor çantasını yere koydu ve kanlı paçavraları çıkardı. Zulron bandajları aldı ve her birini inceledi, hatta burnuna tutup kokladı. "Bunlar aranızdaki kapüşonlunun mu? Bu onun kanı mı?"

"Evet."

"Nasıl yaralandı?"

"Onu tatar yayıyla vurdum."

Zulron şaşkınlık göstermedi. "Onun ölmesini istemiyor muydun? Yoksa kötü bir avcı mısın?"

"Hareket etti."

Zulron koyu renkli kaşlarını kaldırdı. "Hızlı mı?"

"Evet."

"Karanlıkta iyi görüyor mu?" "Evet."

"Ve sen gemiyle geldin, değil mi? Suda nasıl davrandı?" "Kötü... İlk dört gün çok hasta olduğumu duydum."

"Peki kulakları sivri mi?"

"Hayır. Elf özellikleri yok. Bu yüzden kanını test etmen gerekiyor. Yöntemi biliyor musun?"

Oberdaza başını salladı.

Thranic, bu yaratığın Novron'a layık olmadığını düşünerek bir an pişmanlık duydu. Zihinlerinde bir akrabalık hissetti. "Ne kadar sürer?"

Zulron parmakları arasında kabuk bağlamış bandajları ovuşturdu.

"Bununla günler sürer. Çok eski. Taze bir numune olsaydı, hızlı olabilirdi."

"Ondan kan almak neredeyse imkansız," diye homurdandı Levy.

"Bunlarla teste başlayacağım, ama taze kan bulmak için ne yapabileceğime de bakacağım. Yakında tedaviye ihtiyacı olacak."

"Tedavi mi?"

"Orman, zayıfları veya yaralıları uzun süre barındırmaz. Beni çağıracak ya da ölecek."

"Ne kadar altın istersin?" diye sordu Thranic.

Zulron başını salladı. "Altına ihtiyacım yok." "O zaman ne kadar ödeme?"

"Ödülüm sizden gelmeyecek. Kendi ödülümü kendim alacağım ve bu sizi ilgilendirmez."

Tenkin onlara üç büyük kulübeyi kullanma izni verdi ve Wesley ekibini buna göre böldü. Konaklama yerleri şaşırtıcı derecede lüksdü, geniş dokunmuş şeritlerden yapılmış duvarlarla bölünmüşlerdi ve bu da sanki bir sepetin içindeymiş gibi bir izlenim veriyordu. Zemini, güzel desenlerle süslenmiş sıkı dokunmuş halılar kaplıyordu. Kirişlerden fıstık şeklindeki su kabakları sarkıyordu ve içlerinde yanan yağ, fazlasıyla yeterli ışık sağlıyordu.

Wesley'i köyde kalmaya ikna eden Hadrian, her geçen saat daha da kötüleşen Royce'u izledi. Royce'un cildi yanıyordu ve iki kat battaniyenin altında titrerken bile alnından ter damlıyordu.

"İyileşmen lazım dostum," dedi Hadrian. "Gwen'i düşün. Daha da iyisi, ben sensiz geri dönersem sana ne yapacağını düşün."

Hiçbir tepki gelmedi. Royce gözleri kapalı titremeye devam etti. "Girebilir miyim?" diye yumuşak bir ses sordu. Hadrian sadece kapının silüetini görebiliyordu ve bir an için onun Gwen olduğunu sandı. "Durumu kötüleşiyor, ama Zulron'un onu görmesine izin vermedin."

"Oberdaza'n, arkadaşımı neredeyse öldüren adamla yakın arkadaşlık kuruyor. Zulron'un onu tedavi etmesine izin vermekten rahatsızlık duyuyorum."

"İzin verir misin? Zulron kadar yetenekli değilim, ama bazı şeyler biliyorum." Hadrian başını salladı ve onu içeri davet etti.

"Ben Fan Irlanu," dedi, başını kulübeye eğerek, dışarıda ise iki kadın yağmurda kapalı sepetlerle bekliyordu.

"Ben Hadrian Blackwater, bu da arkadaşım Royce."

Kadın başını salladı, sonra Royce'un yanına diz çöküp elini alnına koydu. "Ateşi var."

Yağ lambasını işaret etti ve Hadrian lambayı indirdi, sonra Irlanu'nun Royce'un pelerinini açmasına ve tunikasını geri çekip lekeli bandajı ortaya çıkarmasına yardım etti. Irlanu bandajı dikkatlice çıkardı. Irlanu bandajı çıkarırken yüzünü buruşturdu ve yarayı inceledi.

Kafasını salladı. "Bu *shirlum-kath*," dedi, yaranın etrafındaki cilde hafifçe bastırarak Royce'un uykusunda irkilmelerine neden oldu. "Burayı görüyor musun?" Uzun tırnağıyla kanlı yaranın kenarını kazıdı ve kalın bir saç teli büyüklüğünde kıvrılan bir paraziti çıkardı. Parazit parmağının ucunda kıvrılıp bükülüyordu. "Onu yiyorlar."

Fan Irlanu dışarıdaki kadınlara el salladı, onlar da içeri girip sepetlerini yanına bıraktılar. Tenkin dilinde kısa bir konuşma yaptı ve Hadrian'ın bilmediği başka eşyaları getirmelerini emretti, ikisi de kulübeden dışarı koştu.

"Ona yardım edebilir misin?"

Kadın başını salladı, taş havanını çıkardı ve havaneli ile toprak, yaprak ve fındık gibi görünen parçaları ezmeye başladı. "Burada açık yaralarla sık görülürler. Yalnız bırakılırsa, *shirlum-kath* onu yiyip bitirir. Yardım edilmezse yakında ölür. *Shirlum-kath* için zehir yapacağım."

Kadınlardan biri bir su kabı ve toprak bir çömlekle geri döndü. Fan Irlanu havadaki malzemeyi yağla karıştırdı ve kalın, koyu bir macun elde edene kadar çırpı. Bu macunu Royce'un yarasına sürdü ve deliğin içine doldurdu. Onu ters çevirdiler ve çıkış yarasına da aynısını yaptılar. Sonra her birinin üzerine tek bir büyük, kötü kokulu yaprak koydu ve birlikte

Onu temiz bir bezle sardılar. Royce işlem sırasında zar zor uyandı. Sersemlemiş ve kafası karışmış bir halde, kısa süre sonra tekrar bayıldı.

Fan Irlanu Royce'u battanîyelerle örttü ve onaylayarak başını salladı. "Artık iyileşecektir, sanırım. İçecekler hazırladım — *shirlum-kath* için daha fazla zehir ve güç vermesi için çay. Uyandığında ikisini de içir, tamam mı? Böylece çok daha hızlı iyileşir."

Hadrian ona teşekkür etti. O ayrılırken, Royce neden ölümün eşliğindeyken hep güzel kadınları kendine çektiğini merak etti.

Royce ertesi sabah uyandığında ateşi düşmüştü ve küfür edecek kadar güçlenmişti. Ona göre Fan Irlanu'nun hazırladığı içecek fermente inek gübresinden daha kötü tadı vardı, ama çayı gerçekten sevmişti. Ertesi gün oturup yemek yiyebiliyordu. Üçüncü gün ise yardım almadan yemek için ortak *ostrium'a* yürüyebiliyordu.

Yağmur devam ettiği için kimse gecikmeden şikayet etmedi. O sabah *ostriumda* Royce'u gören Grady, Hadrian'a göz kırptı ve Royce'un tekrar hastalanma ihtimalinin olup olmadığını sordu.

"O iyi mi?" Fan Irlanu, akşam yemeği bittikten sonra yanlarına gelerek sordu. Hareketleri büyüleyici bir zarafetle doluydu, elbisesi lamba ışığında yağ gibi parlıyordu. Tüm gözler onu takip ediyordu.

"Hayır, ama kendini çok daha iyi hissediyor," diye cevapladı Hadrian. Yaramaz gülümsemesi, kadının yüzünde şaşkın bir ifade bıraktı.

"Benim dilim belki de..."

"Ben çok iyiyim, teşekkürler," dedi Royce. "Görünüşe göre sana hayatımı borçluyum."

Kız başını salladı. "Güçlenerek bana borcunu öde... Ah, ama arkadaşın Hay-dree-on'dan bir ricam var. Köyün savaş lordu Joqdan, *sarapta* seninle konuşmak istiyor."

"Ben mi?" Hadrian, kemik kolyeler takan adamın oturduğu yere bakarak sordu. "Royce da bize katılabilir mi? Ona göz kulak olmak istiyorum."

"Tabii ki, eğer o da isterse."

Hadrian, Royce'u ayağa kaldırdı ve diğerleri kıskanç bakışlarla izlerken, ikisi Fan Irlanu'nun peşinden *ostriumdan* çıktılar. Güneş henüz batmamıştı, ama ormanın izin verdiği az ışıkla, batmış da olabilirdi. Dallara asılı yağ lambaları yolu aydınlatıyor, köyü Summersrule festivali gibi süslüyordu. Yağmur hala yağıyordu, bu yüzden kulübeyi

palmiye dallarının koruması altında bıraktılar. Hadrian, *sarap kelimesinin* "buluşma yeri" veya "konuşma yeri" anlamına geldiğini biliyordu. Bu durumda, köyün adını aldığı dev bir oudorro ağacıydı.

Ağaç, yüksekliğinden çok genişliğiyle dikkat çekiyordu. Gövdenin ortası tamamen oyuk olmasına rağmen, dallarının çoğunda büyük yeşil yapraklar büyüyordu. İçerideki boşluk yağmurdan korunmak için bir sığınak görevi görüyordu ve dördü için yeterince genişti. Zemin ortasında, süslü bir şekilde dekore edilmiş küçük bir ateş çukuru vardı ve içindeki kızgın kömürler parılıyordu. Onlar da bu ateşin etrafına, ipek ve satenten yapılmış lüks yastıklara oturarak yerleştiler. İç duvarlar, görünüşe göre lekeli parmaklarla ahşaba sürülen çeşitli okra ve umber boylarıyla boyanmıştı. Resimler, erkekleri ve hayvanları tasvir ediyordu; garip görüntülerden oluşan bükülmüş şekiller. Ayrıca gizemli semboller ve dönen desenler de vardı. Parlayan kömürlerin ışığıyla aydınlatılan ağacın içi, ürkütücü bir şekilde tılsımlıydı ve Hadrian'ı tedirgin eden bir his yaratıyordu.

Joqdan çoktan oradaydı. Palmiye ağacının yanındaki çocuğu beklemeden gelmişti ve çıplak başı ve göğsü yağmurla ıslanmıştı. Hepsi birbirlerine saygıyla selam verdiler.

"Memnun oldum," diye selamladı Joqdan. "Benim konuşmam... ah... bilgili kişilerinki kadar iyi değil. Ben bir savaşçıyım, yabancılarla konuşmam. Siz..." Bir an durakladı, derin düşüncelere daldı. "Özel insanlarsınız. Onur duydum. Oudorro'ya hoş geldiniz, Galenti. Ben..." Yine durakladı, tekrar düşündü, çabucak sinirlendi ve Fan Irlanu'ya döndü.

"Savaş lordu Joqdan, dil becerilerinin sizi onurlandırmak için yeterli olmadığı için üzgün ve benim konuşmamı istiyor," dedi Fan Irlanu ıslak şalını çıkarırken. "Drogbon'daki arenada savaştığınızı gördüğünü söylüyor. Bunu hiç unutmamış. Böyle bir efsaneyi burada ağırlamak büyük bir onur. Defne tacını takmıyorsunuz, bu yüzden tanınmak istemediğinizi düşünüyor. Size özel olarak saygısını göstermek için buraya davet etti."

Hadrian, sessiz ama dikkatli bir şekilde dinleyen Royce'a kısa bir bakış attı. "Teşekkür ederim," dedi Joqdan'a. "Ve o haklı, tanınmamayı tercih ederim."

"Joqdan, büyük Galenti'ye bir soru sormak için izin istiyor. Neden ayrıldığını bilmek istiyor."

Hadrian bir an durakladı, sonra cevap verdi: "Yeni savaşlar aramanın zamanı gelmişti."

Oudorro'nun savaş lordu, Fan Irlanu onun sözlerini tercüme ederken başını salladı.

O anda, Fan Irlanu'nun bir özelliği Royce'un dikkatini çekti ve hızla ona yaklaştı. Royce hareket etmedi, ancak onun yaklaşışındaki uğursuz tavırdan dolayı Hadrian, çoğu kişinin bir adım geri atacağını tahmin etti.

"Omzundaki o iz nereden geldi?" diye sordu Royce, küçük bir dönen dövmeyi işaret ederek.

"Bu bir kahinin işareti," dedi Zulron, içeri girerken hepsini şaşırtarak.

Köyün diğer erkeklerinden farklı olarak, Zulron tam bir cüppe giyiyordu. Parlak bir kumaştan yapılmış cüppe, garip dövmelerle kaplı şekilsiz vücudunu görebilecekleri kadar açıktı. Yüzüne yayılan dövmeler, bir örümceğin ağına benziyordu.

"Fan Irlanu bir vizyon yürüyüşçüsüdür," diye açıkladı, ona hayranlıkla bakarak. "Bu, Uberlin'in Ghazel'in sıcak kanına sahip olanlara bahşettiği bir yetenek ve armağandır. Her çağda çok az sayıda kişi bu yetenekle doğar ve o çok güçlüdür. Kalplerin derinliklerini ve bir ulusun geleceğini görebilir." Parmaklarını nazikçe kızın yanağına dokundurmak için durakladı. "Kendi kaderi dışında her şeyi görebilir."

"Görüyorum ki dil engeli çekmiyorsun," dedi Hadrian.

Zulron gülümsedi. "Ben oberdaza'yım. Ba Ran'daki yıldızların hareketlerini ve sizin dünyanızdaki kitapları biliyorum. Bütün gizemler bana açığa çıkar."

"Sen bir kahin misin?" Royce, Fan Irlanu'ya sordu. O başını salladı. "Tulan yapraklarını yakarak, ben..."

"Ona bir gösteri yap," diye araya girdi Zulron, bu da kadının ona keskin bir bakış atmasına neden oldu. "Bu adamın geleceğini oku," dedi, Royce'u işaret ederek.

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi, ama başını salladı.

Joqdan, Zulron'un omzuna sertçe elini koydu ve onu döndürdü, ama Hadrian'ın anlayamayacağı kadar hızlı konuştu. İkisi kısa bir süre tartıştı, ama Hadrian, Zulron'un cevabından sadece bir kelime duyabildi: *önemli*.

Zulron geri döndüğünde, gözleri Hadrian'a takıldı ve onu açıkça inceledi. "Demek efsanevi Galenti sensin." Kaşlarını kaldırdı. "Sana bakınca, Joqdan'ın yanıldığını söyleyebilirim, ama Joqdan'ın asla yanılmadığını biliyorum. Yine de, Mandalin Kaplanı'na benzemiyorsun. Seni daha iri sanmıştım." Aniden Fan Irlanu'ya döndü. "Yaprakları yak."

Fan Irlanu taş bir kutuya doğru ilerlerken, Zulron onlara ateş çemberinin parlayan kömürlerinin etrafında oturmalarını söyledi.

Hadrian, Royce'u kenara çekti. "Belki de gitmeliyiz. Bay Büyücü Doktor'un tavrını pek sevdiğimi söyleyemem. Bir şeyler çeviriyor gibi görünüyor. Thranic ile vakit geçiriyor olması da durumu pek iyi göstermiyor."

Royce, Fan Irlanu'ya baktı. "Hayır, kalmak istiyorum."

"Bütün bunlar ne anlama geliyor?"

"Dövme... Gwen'de de aynısı var." Hadrian isteksizce oturdu.

Fan Irlanu birkaç büyük kuru yaprakla geri döndü. Solmuş ve kırılgan olsalar da, parlak kırmızı renkteydiler. Onları kömürlerin üzerine tuttu ve bir şeyler mırıldanarak yaprakları ezip közlerin üzerine düşürdü. Anında kalın beyaz bir duman yükseldi. Duman yükselmedi, birikip sürüklendi. Fan Irlanu elleriyle dumanı tuttu, onu savurdu, topladı ve önünde bir bulut haline getirdi. Sonra eğildi ve küllü sisi içine çekti. Tekrar tekrar dumanı süpürdü ve derin nefes aldı.

Son yapraklar da yandı ve duman dağıldı. Fan Irlanu gözlerini kapattı ve dizlerinin üzerinde sallanmaya başladı, yumuşak bir şekilde mırıldanıyordu. Birkaç dakika sonra ellerini uzattı.

"Ona dokun," dedi Zulron Royce'a.

Royce kısa bir süre tereddüt etti. Hadrian'ın onu karmaşık bir kilidi incelerken gördüğü gibi ona baktı. Kapının ardındaki potansiyel hazine ne kadar büyükse, Royce'un gözlerinde o kadar fazla gerginlik belirliyordu ve o anda Fan Irlanu'nun bir servetin sırrını elinde tutuyor gibi görünüyordu. Parmaklarını uzattı. Dokunduğu anda, kadın onu yakaladı.

Bir duraklama oldu, sonra Fan Irlanu inlemeye başladı ve sonunda başını sallamaya başladı, önce yavaşça, ama tutmaya devam ettikçe gittikçe hızlanarak. Ağzını açtı ve bir kabusta olduğu gibi inledi, konuşmaya çalıştı ama kelimeleri bir araya getiremedi. Sarsıldı, gözleri kapalı göz kapaklarının altında çılgınca hareket etti, sesi yükseldi ama anlaşılır bir şey söylemedi.

Joqdan'ın yüzü endişeyle doluydu, Hadrian bir sorun olup olmadığını merak etti. Fan Irlanu mücadele etmeye devam etti. Joqdan harekete geçmek istedi, ama Zulron'un hızlı bir bakışı onu durdurdu. Sonunda kadın çığlık attı ve yastıkların üzerine yığıldı.

"Onu rahat bırak!" Zulron Tenkin'de bağırdı.

Joqdan onu görmezden gelerek kadının yanına koştu. Fan Irlanu yerde kıvranıyordu. Çığlık attı ve sonra hareketsiz kaldı.

Joqdan ona sarıldı ve kulağına fısıldadı. Kafasını tuttu ve nefes alıp almadığını kontrol etmek için elini ağzına yaklaştırdı. "Onu öldürdün!" diye Zulron'a bağırdı. Başka bir şey söylemeden, kahini kollarının arasına aldı ve yağmurun içine koştu.

"Neler oluyor? Ne oluyor?" diye sordu Hadrian.

"Arkadaşın insan değil," dedi oberdaza. Zulron, Royce'un karşısına çıktı. "Neden buradasın?"

"Biz *Emerald Storm* mürettebatının bir parçasıyız, Dört Rüzgar Sarayı'na bir mesaj iletmek için yolundayız," diye Hadrian onun yerine cevap verdi.

Zulron gözlerini Royce'dan ayırmadı. "Üç bin yıldır eski efsaneler, kuzeyden gelen gölgenin topraklarımızı kaplayacağı Hesap Günü'nden bahsediyor."

Derning, Grady, Poe ve Bulard içeri girdi. "Neler oluyor?" diye sordu Derning. "Bir kadının çığlığını duyduk ve iri adamın onu taşıdığını gördük."

"Bir kaza oldu," diye açıkladı Hadrian.

Derning ve Grady hemen Royce'a baktılar.

"Ona ne olduğunu bilmiyoruz," diye devam etti Hadrian. "Bir tür ruhani gösteri yapıyordu, Royce'un falına bakıyordu ya da öyle bir şey, ve bayıldı."

"Bayıldı mı?" dedi Derning.

"Tulan yaprağı dumanını soluyordu. Belki de kötü bir partiydir." Zulron onların konuşmasını görmezden geldi ve Royce'a bakmaya devam etti.

"İlk Ghazel-Da-Ra döneminden beri sözlü olarak aktarılan Ghazel efsanesi, ölüm ve yıkımdan, intikamın serbest bırakılmasından, Eskilerin geri gelmesinden bahseder. Ben de bu işaretleri gördüm. Yıldızları izliyorum ve biliyorum. Kuzeyde gürültüler var. Estramnadon aktif ve Avempartha açıldı. Şimdi de köyümde, daha önce hiç elflerin ayak basmadığı bir yerde bir elf var."

"Bir elf mi?" Derning şaşkınlıkla sordu.

"Fan Irlanu'yu öldüren şey buydu," dedi Zulron. "Ya da en azından onu delirtmiş olan şey."

"Ne?" diye haykırdı Hadrian.

"Bir elf üzerinde görüş yeteneğini kullanmak mümkün değildir. Ruhun yokluğu sadece sonsuzluğu sunar. Onun için bu, dipsiz bir uçurumdan aşağı atlamak gibiydi. Eğer yaşarsa, asla eskisi gibi olmayacak."

"Sen köyün şifacısısın. Ona yardım etmeye çalışman gerekmez mi?"

"O onun ölmesini istiyor." Royce sonunda konuştu. Sonra Zulron'a bakarak ekledi, "Sen biliyordun."

"Ne biliyordun?" Bulard gergin ama meraklı bir şekilde sordu. Grady ve Darning de öne eğildiler.

"Benim elf olduğumu biliyordun, değil mi? Ama ona söyledin... Hayır, onu zorladın okumasını söyledin," dedi Royce.

Dışarıda kargaşa, koşuşturma ve yüksek sesler duyuluyordu. Hadrian, Tenkins'in hararetli bağırıışlarının arasında Wesley'in bir şeyler söylediğini duydu.

"Neden onun ölmesini istedin?"

"Ben hiçbir şey yapmadım. Onu öldüren sensin. Ve köyün bir üyesini, özellikle de bir kahini öldürmek affedilemez bir suçtur. Cezası ölümdür." Zulron gülümsedi ve dışarı çıktı.

Diğerleri onu takip ederek toplanan kalabalığı buldular.

"İşte orada!" Royce ağaçtan çıktığı anda Thranic bağırdı. Parmakla işaret ederek, "İşte senin *elf*! Seni onun hakkında uyarmıştım." dedi.

"O, kahinimiz Fan Irlanu'yu öldürdü!" Zulron duyurdu ve bunu Tenkin dilinde tekrarladı.

Burandu, Wesley ve Wyatt kalabalığın arasından geçmeye çalıştılar. "Bu doğru mu?" Wesley gergin bir sesle hemen sordu.

"Ne?" diye sordu Royce.

"Sen bir elf misin ve az önce Fan Irlanu'yu öldürdün mü?" "Evet, ama emin değilim."

Kalabalık büyüdü ve Hadrian, Tenkin'in haykırıışları arasında *adalet*, *intikam* ve *öldürmek* gibi kelimeleri seçebiliyordu.

"Mar adına, dostum!" Wesley, Royce'a sert ama sessizce dedi. "Senin neyin var? Yaptığın onca beladan dolayı seni asmalıyım." Nefes aldı. Kalabalık yaklaşıyordu. Gök gürültüsü çakarken, gökyüzünde şimşek çaktı. "Emin değilim derken ne demek istiyorsun?" diye sordu Wesley. Yüzündeki yağmuru silerek hızlıca konuşuyordu.

"*Katil suçunun bedelini ödemeli, Burandu,*" dedi Zulron Tenkin dilinde. "*Onun ruhsuzluğu sevgili Fan Irlanu'yu öldürdü. Yasa adalet istiyor!*"

"*Joqdan nerede?*" diye sordu Burandu.

"Ölmüş müstakbel karısına son saygısını gösteriyor. Burada olsaydı, aynı fikirde olurdu."

"Yalan söylüyor! Suçlu Zulron." Hadrian Tenkin dilinde konuştu ve herkesin şaşkın bakışlarını üzerine çekti.

"Ne diyorlar?" Wesley, Hadrian'a sordu.

"Oberdaza bizim ölümümüzü istiyor ve Burandu da ona inanıyor."

"Hepsini getirin!" diye bağırdı Burandu.

Köyün savaşçıları aşağı indi. Hadrian bir an kılıçlarını çekip çekmemeyi düşündü, ama çekmemeye karar verdi. Royce'a direnmemesi gerektiğini belirtmek için ona bir bakış attı.

Köyün merkezine götürüldüler. Dilladrum, "Bırakın beni! Ne yapıyorsunuz?" diye bağıırıyordu. Wesley'i görünce, "Ne yaptın? Onları kızdırma demiştim!" diye sordu.

"Onları gücendirmedik," diye açıkladı Hadrian. "Sevdikleri kahini öldürdük."

"Ne!" Dilladrum bayılacakmış gibi görünüyordu.

"Aslında bu bir yanlış anlaşılma, ama açıklamak için fırsatımız olacağını sanmıyorum," diye araya girdi Wesley.

"En azından Thranic bizimle birlikte ölecek," dedi Royce, nöbetçinin duyabileceği kadar yüksek sesle.

"Bir şehit ölümü, seni ve senin gibileri dünyadan temizlemek için makul bir bedel."

Yine bir şimşek çaktı ve mürettebatın solgun yüzlerini keskin ışııyla ortaya çıkardı.

Grady yere itildi ve elini kılıcına doğru uzattı.

"Grady, yapma!" dedi Hadrian.

"Haklısın," diye bağırdı Wesley. "Kimse silah çekmesin. Bizi katlederler."

"Zaten katledecekler," diye cevapladı Dering.

Poe ve Hadrian, Grady'yi ayağa kaldırdı. Etraflarında savaşçılar bir duvar oluşturmuş, arkalarında ise bağıırışlar ve yumruklar havada uçuşan bir kalabalık vardı. Yağmurla sıırıslık olan kalabalık itişip kakışıyor, nefret dolu bağıırışlar arasında sözleri duyulmuyordu. Yıldırım bir kez daha çaktı ve tek bir ses yükseldi: *"Biliyordun!"*

Anında kalabalık sessizleşti ve dağıldı. Fan Irlanu çemberin içine girerken, sadece yağmurun sesi sessizliği bozdu. Yanında duran Joqdan, ölümcül görünümlü bir mızrak taşıyordu, gözleri sert ve Zulron'a odaklanmıştı.

"Burandu, bu yabancının suçu değil. Okumayı yapmamı isteyen Zulron'du. Bu kişinin elf kanı taşıdığını biliyordu. Ama ben hala hayattayım!"

"Ama... hayır... Nasıl yapabildin..." Zulron kekeledi.

"O bir Kadim Değil," dedi Fan Irlanu. *"O bir kaz! Onda insanlık var, tutunma noktaları, Zulron, tutunma noktaları!"*

"Neler oluyor?" Wesley Hadrian'a sordu. "Royce'un öldürdüğü kişi o değil mi? Ne diyor?"

"Biraz üzgün görünüyor," dedi Grady.

"Ama Royce'a değil," dedi Poe. "O

zaman kime?" diye sordu Grady.

"Zulron beni öldürmeye çalıştı. Bir süredir onun büyük hırsları olduğunu biliyordum. Kalbindeki ihaneti gördüm, ama bu kadar ileri gideceğini hiç beklemiyordum."

"Joqdan, ne dersin? Fan Irlanu'nun söylediği doğru mu?" Burandu savaş lorduna seslendi.

Joqdan mızrağını Zulron'un göğsüne sapladı.

Uzun kılıç oberdaza'nın vücudunu tamamen delip geçti. Yakınlarda bulunanlar geriye doğru itildiler, herkes uzaklaştı. Joqdan mızrağının sapını ileri uzattı ve Zulron'u boğazından yakaladı. Güçlü kollarıyla onu tutarken, büyücünün yüzüne tükürdü. Oberdaza'nın gözlerindeki ışık söndü ve Zulron öldüğünde Joqdan mızrağını geri çekti.

"Sanırım bu sorunun cevabı bu," dedi Poe.

Burandu cesede baktı, sonra Joqdan'a baktı ve başını salladı. *"Joqdan asla yanılmaz. Güvende olduğuna sevindim, Fan Irlanu,"* dedi ona. Sonra Yaşlı, Wesley ve diğerlerine seslendi. "Kötü Zulron'un onursuzluğunu bağışlayın. Onun eylemleriyle bizi yargılamayın. Sizin dünyanızda da böyle adamlar var, değil mi?"

Wesley, Thranic ve Royce'a baktı.

Burandu savaşçılara bağırdı ve onlar kalabalığı dağıttı. Birçoğu, Joqdan'a yaslanarak zayıf bir şekilde duran Fan Irlanu'yu öpmek için durdu. Fan Irlanu zoraki bir gülümseme gösterdi, ama Hadrian yüzünün solgunluğunu ve nefes alırkenki zorluğunu görebiliyordu.

Yaşlı, Joqdan ve Fan Irlanu ile kısa bir süre konuştu, sonra Joqdan kahini bir kez daha kaldırdı ve onu daha küçük konutlardan birine taşıdı. Zulron'un cesedi sürüklendi ve onunla birlikte Tenkin'lerin çoğu da gitti.

"Hepsi bu mu?" diye sordu Grady.

"Bekle," dedi Dilladrum, leopar derili adam yaklaşırken. Bir süre konuştular, sonra Dilladrum geri döndü. "Oudorro köyü, yanlış anlaşılma için bizden af diliyor ve misafirimiz olarak kalma onurunu istiyor."

Birbirlerine şüpheyile baktılar. "Onlar samimi."

Wesley iç geçirdi ve başını salladı. "Onlara nezaketleri için teşekkür et, ama sabah ayrılacağız."

"İyilik mi?" diye mırıldandı Darning. "Bizi neredeyse canlı canlı derimizi yüzüyorlardı. Hala fırsatımız varken buradan gitmeliyiz."

"Geceleyin bu ormanlara girmenin hiçbir avantajı yok," dedi Wesley. "Şafak sökünce yola çıkacağız."

"Peki ya Melborn?" dedi Thranic.

"Sen, Dr. Levy, Seamen Blackwater ve Melborn benimle geleceksiniz. Geri kalanlar, mümkün olduğunca fazla uyumak için odalarına gitsinler."

Genç bir Tenkin onlara doğru koşarak geldi ve Dilladrum'la konuştu, gözleri Royce'u izliyordu.

"Ne var?" diye sordu Wesley.

"Fan Irlanu, Royce ve Hadrian'ı çağırıyor."

Wesley onlara başını salladı, ama ekledi: "Bu sefer savaş çıkarmamaya çalışın."

Sonrasında doğrudan bana rapor vereceksiniz, söz verin beyler."

Thranic itiraz etmeden önce, ikisi de başlarını salladı ve "Emredersiniz, efendim" dedi.

Fan Irlanu, ince beyaz bir çarşafın altında yatakta uzanırken, genç bir kız alçak bir leğende defalarca duruladığı nemli bir bezle alnını silip duruyordu. Joqdan onun yanında duruyordu. Zulron'un kanıyla kaplı büyük mızrağı kapının yanında duruyordu.

"Gerçekten iyi mi?" diye sordu Hadrian.

"Ben iyiyim," diye cevapladı Fan Irlanu. "Çok büyük bir şoktu. Zaman alacak." "Üzgünüm," dedi Royce.

"Biliyorum," dedi ona. Yüzünde üzüntüye varan bir sempati vardı. "Özür dilediğini *biliyorum*."

"Bir şey mi gördün?"

"İçimdeki tulan dumanıyla Joqdan'ın eline dokunsaydım, dün öğle yemeğinde ne yediğini ve yarın ne yiyeceğini söyleyebilirdim. Galenti'nin eline dokunsaydım, evleneceği kadının adını ve

diğerinden daha uzun yaşayacak olanı söyleyebilirdim. Ayrıca onun ölümünü çevreleyen olayları da tam olarak söyleyebilirdim. Görüşüm o kadar net ki, bir hayatı ayrıntılı olarak görebiliyorum, ama seni göremiyorum. Sen bir gizem, bir bulutsun. Sana bakmak, yoğun siste bir dağ silsilesini görmek gibidir — sadece yüksek noktaları görebilirim, onları birbirine bağlayamam. Sen Ghazel dilinde *kazsın* — senin dilinde *mir*, değil mi? — insan ve elf kanının karışımı. Bu sana uzun bir ömür veriyor." Güç toplamak için bir ara verdi ve Joqdan'ın kaşları daha da çatıldı.

"Yola baktığını hayal et, çoğu şeyi iyi görüyorsun, ağaçları, kayaları, yaprakları. Ama seninle, sanki havada yüksekte durup ufka bakmak gibi – çok az ayrıntı. Görüşüm ancak o kadar uzağa uzanabilir ve bu *bir kazın* ömrünü kapsamaz. Çok fazla şey var."

"Ama bir şey gördün."

"Birçok şey gördüm. Çok fazla şey," dedi ona. Gözleri yumuşak ve rahatlatıcıydı.

"Anlat bana," dedi Royce. "Lütfen, bir kadın tanıyorum. Sana çok benziyor, ama bir şey onu rahatsız ediyor. Bundan bahsetmiyor ve bence o da senin gibi bazı şeyler görmüş, onu rahatsız eden şeyler."

"O Tenkin mi?"

"Emin değilim, ama seninle aynı işareti taşıyor."

Fan Irlanu başını salladı. "Gördüklerim yüzünden seni çağırdım. Bildiklerimi anlatacağım ve sonra dinleneceğim. Uzun süre uyuyacağım ve Joqdan kimsenin beni rahatsız etmesine izin vermeyecek. O yüzden şimdi konuşuyorum. Seni bir daha görmeyeceğimden eminim. Çok şey gördüm ama çok azını anladım, mesafe çok fazla, zaman çok fazla. Çoğu kelimelere dökülmesi zor belirsiz hisler, ama hissettiğim şey çok güçlüydü."

Royce başını salladı.

Bir an durup düşündü, sonra şöyle dedi: "Karanlık seni çevreliyor, ölüm her yerde, seni takip ediyor, avlıyor ve sen ondan besleniyorsun - kan kan doğurur - karanlık seni tüketiyor. Bu karanlıkta, yanında iki ışık gördüm. Biri sönecek. Diğer titriyor, ama sönmemeli. Fırtınadan alevi korumalısın.

Bir sır gördüm, bu sır... gizli. Bu büyük hazine örtülü. Bir adam onu saklıyor, ama bir kadın biliyor, sadece o biliyor ve bu yüzden hazırlık yapıyor. Şifreli sözler söylüyor, bunlar açığa çıkacak, şimdilik gizlenmiş gerçekler. Zamanı geldiğinde hatırlayacaksın. Yol senin için hazırlandı, karanlıkta."

Joqdan Tenkin dilinde bir şeyler söyledi, ama Fan Irlanu başını salladı ve devam etti.

"Büyük bir yolculuk gördüm. Yolda on kişi. Işığı taşıyan kadın yolu gösterecek. Yol, toprağın derinliklerine ve umutsuzluğa uzanıyor. Ölülerin sesi adımlarını yönlendiriyor. Zamanda geriye gidiyorsun. Üç bin yıllık savaş yeniden başlıyor. Soğuk dünyayı sarıyor, ölüm herkese geliyor ve önünde bir seçim var. Terazide tek başına duruyorsun. Ağırlığın teraziyi egecek, ama hangi tarafa eğileceği belli değil. Karanlık ve ışık arasında seçim yapmalısın ve seçimin birçok kişiyi etkileyecek." Durdu ve yavaşça başını salladı. "Ormanlardaki ağaçlar gibi, çimlerin yaprakları gibi, sayılamayacak kadar çok. Ve sonunda karanlığı seçeceğinden ve ışığa sırtını döneceğinden korkuyorum."

"O dedi. Kimden bahsediyorsun? Gwen mi?" diye sordu Royce.

"İsimleri bilmiyorum. Onlar sadece duygular, bir rüyanın anlık görüntüleridir." "Bu sır nedir?"

"Bilmiyorum. Gizli."

"İki ışık var ve biri sönecek dediğinde, bu birinin öleceği anlamına mı geliyor?"

Kız başını salladı. "Öyle düşünüyorum, evet, öyle hissediyorum. O kadar büyük bir kayıp hissettim ki, hâlâ hissediyorum." Elini uzattı ve Royce'un eline dokundu, yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Senin yolun büyük ıstırap dolu bir yol."

Royce bir an hiçbir şey söylemedi, sonra sordu: "Bu büyük yolculuk nedir?"

Kafasını salladı. "Keşke daha fazlasını bilseydim. Hayatın... tüm hayatın acı dolu ve önünde daha çok acı var. Üzgünüm, ama bundan fazlasını söyleyemem."

"O şimdi dinleniyor," dedi Joqdan. Onun kararlı ses tonundan, gitme zamanının geldiğini anladılar.

Kulübeden çıktılar ve Wyatt'ın onları beklediğini gördüler. "Bekliyor muydun?" diye sordu Hadrian.

"Yanlış kulübeye girmenizi istemedim." Göz kırptı.

"Diğerleri uyuyor mu?"

Wyatt başını salladı. "Demek sen bir elf'sin," dedi Royce'a. "Bu birçok şeyi açıklıyor. Kadın ne istiyordu?"

"Bana geleceğimi söylemek." "İyi haber mi?"

"Bu onu neredeyse öldürüyordu. Sence neydi?"

BÖLÜM 17

DÖRT RÜZGÂR SARAYI

Thranic öfkeliydi. Wesley, Royce'a karşı herhangi bir işlem yapmayı reddetti ve nöbetçi, imparatorluk yasalarına göre tüm elflerin tutuklanabileceğini söyledi. Wesley bunu kabul etmekten başka seçeneği yoktu, ancak mevcut koşullar göz önüne alındığında ne hapishanesi ne de zincirleri olduğunu ekledi. Ayrıca, Yeni İmparatorluk sınırları içinde olmadıklarını ve sınırlara girene kadar yasaların tek yargıcı kendisinin olduğunu belirtti.

"Bu görevi tamamlamak benim görevim," dedi Wesley nöbetçiye. "Bağlı bir adam bu çabaya sadece engel olur, özellikle de yaralıysa ve kaçma isteği göstermiyorsa."

Royce tüm bunları hafif bir eğlenceyle izledi. Thranic acımasızca devam etti, ta ki Wesley sonunda pes edip Royce'a yaklaşıp kadar. "Bu görev bitmeden benden veya Sentinel Thranic'ten kaçmaya çalışmayacağına söz verir misin?"

"Söz veriyorum, efendim," diye cevapladı Royce. "Sentinel Thranic'in yanından isteyerek ayrılmamı sağlayacak hiçbir şey yok."

"İşte bu kadar," diye bitirdi Wesley, memnuniyetle.

"O bir elf! Bir elfin sözünün ne değeri var ki?" Thranic doğrulup Wesley'in üzerine dikildiğinde, Sentinel'in yüzündeki ifade onu bir adım geri çekilmeye zorladı. "Patrik tarafından atanan Erivan işleri sekreteri olarak, imparatorluğu onların kötü etkisinden arındırmak benim görevim. Elfi derhal benim emrim altına almanızı talep ediyorum!"

Wesley tereddüt etti. Bir muhafızın meydan okuması birçok kralın sinirini bozardı ve Thranic, Hadrian'ın karşılaştığı diğerlerinden daha korkutucuydu. Kambur duruşu ve delici bakışları ürkütücüden de öteydi.

Hadrian gergindi. Nöbetçinin zaten öldüğünü biliyordu, ama ortağının kendi zamanını ve yerini seçmesini tercih ederdi. Wesley

, ikisinden birinin öleceği bir savaş çıkacaktı. Hadrian parmaklarını yavaşça kılıçlarının kabzasına kaydırıp ve beklentiyle Bernie'nin konumunu işaret etti.

Wesley çenesini sıkıp ve Thranic'in bakışlarına karşılık verdi. "O bir elf olabilir efendim, ama aynı zamanda *benim* mürettebatımdan biri."

"Mürettebatın mı? Artık bir gemin yok. Sen sadece kaptanlık oynayan bir çocuksun!" nöbetçi öfkeyle bağırdı.

Wesley sertleşti.

"Peki siz geminin ambarında ne yapıyordunuz, efendim? Otoritenizi kullanmak dediğiniz şey bu muydu?"

Bu, Thranic'i şaşırttı.

"Evet, subaylar her gece *kargoya* gittiğinizi biliyorlardı. Bu küçük bir gemi, efendim, ve subayların ranzaları hemen üstteydi. Her gece onlara işkence ettiğinizi duyduk, ve korkarım ki bundan çok daha fazlasını da. Elfleri pek sevmem, ama Maribor adına, vicdanın izin verdiği suistimallerin de bir sınırı var! Hayır, efendim, Denizci Melborn'u yakın zamanda sizin yetkinize teslim edeceğimi sanmıyorum. Onu onurlu bir şekilde muamele edeceğinize güvenmeme rağmen, elimden gelen tüm yardıma ihtiyacım var ve ikimizin de bildiği gibi, siz onurlu bir adam değilsiniz."

"Böylesine genç ve gelecek vaat eden bir delikanlının hayatını mahvetmesi çok yazık," dedi Thranic öfkeyle. "Bunun için idam edilmeni sağlayacağım."

"Bunu yapmak için Avryn'e dönmemiz gerekir. Umarım ikimiz de o günü göreceğimize kadar yaşarız."

Şafak vakti *Emerald Storm'un* mürettebatı köyü terk etti ve bir kez daha ormana daldı, Oudorro Vadisi'nin kuzeydoğusuna doğru, zar zor görülebilen dar bir patikadan ilerledi. Yağmur zemini sular altında bırakmıştı, ama sonunda durmuştu. Üçüncü gün, kayalıklar ve uçurumlar yollarını kesmişti. Bir adım yanlış atıldığında yüzlerce metre aşağıya düşülebilecek sırt çizgilerini takip ettiler, azgın nehirlerin üzerinde uzanan tehlikeli halat köprülerden geçtiler ve kayalık yarıkların içinden karanlık vadilere indiler. Aşağıdaki vadilerde öğle vakti bile karanlıktı. Ağaçlar hayalet görüntüler yaratıyordu. Kayalar çömelmiş hayvanlar gibi görünüyordu ve bodur, budaklı çalılar siste canavarlar gibi belirliyordu.

Royce'un sağlığı giderek iyileşti, ancak mizacı değişmedi. Günün çoğunda kendi başına yürüyebiliyordu ve Fan Irlanu'nun merhemi sayesinde yaraları artık bandaja ihtiyaç duymuyordu.

Oudorro'dan ayrıldıktan dördüncü gün cesetleri buldular. Dilladrum ve Vintu'dakine benzer giysiler giymiş cesetler yolun üzerinde yatıyordu. Sinekler uçuyordu ve çürük kokusu havada asılı kalmıştı. Cesetler bir süredir ölüydü ve çoğunun uzuvları eksikti veya ısırık izleri vardı.

"Hayvanlar mı?" diye sordu Wesley.

"Belki." Dilladrum doğuya doğru baktı. "Ama belki de Burandu'nun bize söylediği gibi, Panter hayvanlarını kontrol edemiyor."

"Bunu Ghazel'in yaptığı mı söylüyorsun?"

Dilladrum, etraflarındaki ormanı incelemek için durakladı. "Bunu söylemek imkansız, ama bu cesetler haftalar öncesinden kalma ve ormanın onları çürümeye bırakması normal değil. Hayvanlar Ghazel'i sevmez ve kokularını aldıkları bir alanı kaçınırlar, bu bedava bir yemekten vazgeçmek anlamına gelse bile.

"Bu adam Hingara." Dilladrum, kırmızı şapkalı esmer bir adamın cesedini işaret etti. "O da benim gibi bir rehber. Haftalar önce bizimki gibi bir grupta Dört Rüzgar Sarayı'na doğru yola çıktı. İyi bir adamdı. Ormanı iyi tanıyordu ve gördüğün gibi, grubu büyüktü, toplamda otuz kişi vardı. Sence bu kadar büyük bir gruba ne tür bir hayvan saldırır? Bir kurt sürüsü olabilir mi? Bir aslan sürüsü? Hayır, bu kadar büyük bir gruba asla saldırmazlar. Peki hangi hayvan tek bir ceset bile bırakmadan öldürebilir? Ghazel ise...

"Onlar ne peki?" diye sordu Wesley.

"Onlar hayalet gibidir. Hingara onların geldiğini görememiş olabilir. Bu ormanlarda maymunlar kadar çevik ve rahat, ama kaplanların gücü ve vahşiliğine sahip varlıklar olduğunu hayal edin. Hayvanların içgüdüsüne, ama insanların zekasına sahiptirler. Yağmurlu bir günde, üç mil öteden bir insanın kokusunu alabilirler. Burası güvenli bir yoldu, ama korkarım ki işler değişti."

"Burada sadece on sekiz ceset var," dedi Wesley. "Eğer otuz adamla yola çıktıysa, geri kalanlar nerede?"

Dilladrum gözlerini deniz subayına dikti. "Nereye, gerçekten."

Wesley ölüleri görünce yüzünü buruşturdu. "Onları yemek için götürdüklerini mi söylüyorsun?"

"Onlar böyle yaparlar." Dilladrum parçalanmış ve parçalanmış cesetleri işaret etti. "Savaşın ardından ateşin içinde bazılarını orada yediler, ama geri kalanını inlerine götürdüklerini düşünüyorum. Orada onları şişlere geçirip kızartarak yediklerini ve adamların kafataslarından ısıtılmış kanlarını içtiklerini tahmin edebiliyorum."

"Bunu bilemezsin!" diye itiraz etti Wesley.

Dilladrum başını salladı. "Dediğim gibi, tahmin ediyorum. Kimse onların kamplarında neler olduğunu, bir geyiğin kralın yemek salonlarında neler olduğunu bilmediği kadar bilmiyor."

"Sanki onlar bizden üstünlermiş gibi konuşuyorsun."

"Bu ormanlarda öyleler. Burada onlar avcılar, biz ise avız. Sana yolculuğun bundan sonra daha zor olacağını söylemiştim. Ateş yakmayacağız, yemek pişirmeyeceğiz ve çadır kurmayacağız. Hayatta kalmak için tek umudumuz fark edilmeden geçip gitmek."

"Onları gömmeli miyiz?" diye sordu Wesley.

"Hayvanların dokunmadığı şeylere biz de dokunmamalıyız. Bu, tüm ormana varlığımızı duyurur. Ayrıca oylanmak da akıllıca değil. Aceleyle yolumuza devam etmeliyiz."

Artık dağların arasındaki bir yarıktaki hızla akan nehri takip ederek sürekli aşağı doğru ilerliyorlardı. Ne kadar aşağı inerlerse, ağaçların tepeleri o kadar yükseliyor ve dünyaları o kadar karanlık hale geliyordu. Nehrin kayalıkların etrafında kıvrıldığı bir kıyıda kamp kurdular. Ateş ve çadır olmadan, pek de kamp sayılmazdı. Nehrin kıvrımındaki bir boşlukta, çıplak kumlu bir alanda toplanarak soğuk tuzlu et yediler. Royce kampın kenarında oturdu ve Thranic'in onu izlediğini gördü.

Köyden bu yana her gece bu oyunu oynuyorlardı. Royce, Bernie'nin Thranic'in kafasını Diamond'a karşı uyguladığı terör rejimi hakkında sayısız hikayeyle doldurduğundan emindi. Thranic soğuk davranıyordu, ama Royce, Bernie'nin sözlerinin yine de etkisini gösterdiğinden emindi. Staul'un yokluğunda ve Bernie'nin artık güvenilir bir müttefik olmamasıyla Thranic önemli ölçüde zayıflamıştı. Nöbetçinin Wesley ile yüzleşmesi, Thranic'in artan çaresizliğini ortaya çıkarmıştı — başarısızlığı bir başka gerilemeydi. Denge değişmişti, avcıdan av haline gelmişti ve Royce her geçen gün daha da güçleniyordu.

Royce bu oyunu seviyordu. Thranic'in uykusuzluktan gözlerinin altındaki morlukların artmasını izlemekten hoşlanıyordu. Thranic'in, arkasında bir hayvan dalları hışırdatınca hızla Royce'u aramak için gözlerini dört bir yana çevirmesini zevkle izliyordu. Royce asla zihinsel işkence yapmayı amaçlamazdı, ama Thranic'in durumunda bir istisna yapıyordu.

Royce'un hızlı dönüşü hayatını kurtarmıştı. Hadrian ve diğerleri onu bulmasaydı kan kaybından ölebilir ya da Tenkin kadını yardım etmeseydi ateşten ölebilirdi, ama yara nispeten yüzeyseldi. Birkaç gün boyunca olduğundan daha zayıf gibi davrandı. Yanına bastırıldığında ağrı hissediyordu ve hala hareket kabiliyetinde bir miktar eksiklik vardı, ama genel olarak eski haline dönmüştü.

Royce oyunu daha uzun süre sürdürebilirdi, ama bu çok tehlikeli hale gelmişti. Wesley'in direnişi oyun alanını değiştirmişti. Nöbetçinin seçenekleri azalıyordu. Wesley'i zorlamak için kullandığı taktik, son medeni hamlesiydi. Wesley meşru lider olarak kaldığı sürece, Wyatt, Grady, Darning ve Poe gibi kişiler onun yanında yer alacaktı. Royce, Thranic'in Wesley'i ilerlemesini engelleyen bir piyon olarak gördüğünü ve onu ortadan kaldırması gerektiğini biliyordu. Nöbetçiyle ilgilenme zamanı gelmişti.

Royce, diğerleriyle birlikte uyumak için kıvrıldı, ancak bitkilerin oluşturduğu küçük bir çalılıkla gizlenmiş bir yer seçti. Karanlıkta kısa bir süre uzandıktan sonra, çalılarla dolu battaniyesini bırakıp ormana karıştı.

Thranic nehrin yakınında yatmaya karar vermişti, Royce bunu düşünceli bir davranış olarak gördü, çünkü nöbetçinin cesedini güçlü akıntıda yok etmeyi planlıyordu. Royce kampın dışından dolaşarak Bernie ve Levy'nin uyuduğu yere geldi, ama Thranic ortada yoktu.

Çat! Dar bir ağaç gövdesi parçalandı.

Royce son anda hareket etti. Bir tatar yayı oku, bir saniye önce çömeldiği yere saplandı.

Thranic, silahının yayını geri çekmek için çaresizce çabaladı. "Beni yatağında bulacağını mı sandın?" dedi. "Beni öldürmenin bu kadar *kolay* olacağını mı sandın, *elf*?"

Dişliyi geri çekti.

"Benden bu kadar korkmamalısınız. Size yardım etmek için buradayım. Hepinize yardım etmek benim sorumluluğum. Kalplerinizdeki karanlığı temizleyeceğim. İğrenç, iğrenç hayatınızın yükünden sizi kurtaracağım. Artık Maribor'a hakaret etmek zorunda değilsiniz. Sizi kurtaracağım!"

"Peki seni kim kurtaracak?" diye cevapladı Royce.

O, bulunduğu yerden sadece birkaç metre uzaktaydı. Thranic, oku raya yerleştirmek için aşağıya baktı. Yayı kaldırdı, ama başını kaldırdığında Royce gitmişti.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Thranic, Royce'un yerini açıklamasını umarak.

"Karanlıkta çok iyi görüyorsun, Thranic," dedi Royce sağından.

Thranic döndü ve okunu attı, ama ok sadece boş bir çalılıkta kayboldu.

"Eh, ama mükemmel değil," dedi Royce, bir kez daha ortaya çıkarak, ama çok daha yakın bir mesafeden. Thranic hemen yayını geri çekmeye başladı.

İki ok daha vardı.

"Ayrıca ben görmeden ağaçların arasına girmeyi başardın. Ve arkama gizlice yaklaştın. Bu gerçekten olağanüstü. Kaç yaşındasın, Thranic? Eminim görüldüğünden daha yaşlısın."

Nöbetçi oku yükledi ve yukarı baktı, ama Royce bir kez daha ortadan kaybolmuştu.

"Ne demek istiyorsun, elf?" diye sordu Thranic, tatar yayını kalçasına dayayarak. Bir ağaca sırtını dayayarak, ormanı gözetledi.

"Sen ve ben birbirimize benziyoruz," dedi Royce arkasından.

Thranic hızla döndü. Çalılıklarda bir hareket gördü ve ateş etti. Atış ıskaladı ve küfretti. Thranic bir kez daha tetiği çekmeye başladı.

"Bu yüzden mi yapıyorsun?" diye sordu Royce. "Bu yüzden mi elfleri işkence ediyorsun?"

Söylesene, onları mı temizliyorsun, yoksa kendini mi?

"Kapa çenenini!" Thranic'in eli dişli üzerinde kaydı ve ip geri sıçrayarak parmaklarını kesti. Artık titriyordu.

"İçindeki elfi öldüremezsin, bu yüzden bulduğun herkesi işkence edip öldürüyorsun."

Daha da
yaklaştı. "Kapa
çenenini dedim!"

"Kendinin bir elf *olmanın* günahını yıkamak için ne kadar elf kanı gerekir?"

Daha da yaklaştı.

"Lanet olsun!" diye bağırdı, titreyen parmaklarıyla işbirliği yapmayan yayla mücadele ederken.

Yayı tekrar gerdi, ancak yay rayından çıkıp koptu. Yay ucundaki halkaya ayağını soktu ve çekti. Şimdi sıkışmıştı. Çark koluna umutsuzca bastırdı. Hareket etmiyordu. *Çat!* Vinç koptu.

Thranic dehşet içinde nefesini tutarak aşağıya baktı. Sadece kollarının gücüyle yay ipini geri çekmeye çalıştı. Tüm gücüyle çekti, ama kancaya ulaşamadı. Melborn'a çok fazla zaman tanıyordu. Yayı çimlere düşürdü ve hançerini çekti.

Bekledi. Dinledi. Döndü. Baktı. Yalnızdı.

"Kalk." Hadrian, arkadaşı Royce kampta dolaşırken onun sesiyle uyandı. Ses tonunu tanıdı ve hemen ayağa kalktı.

"Ne oldu?"

"Misafirler var," dedi Royce. "Herkesi uyandır."

"Ne oluyor?" Wesley, kamp yavaş yavaş canlanırken uykulu bir sesle sordu.

"Sessiz ol," diye fısıldadı Royce. Hançerini çekip çömeldi ve karanlığa bakarak bekledi.

"Ghazel?" diye sordu Grady.

"Bir şey," diye cevapladı Royce. "Bir sürü şey."

Diğerleri de şimdi duydu, dalların kırılma ve yaprakların hışırtı seslerini. Hepsi ayağa kalkıp silahlarını çekmişlerdi. "Nehre sırtınızı dönün!" diye bağırdı Wesley.

Önlerinde bir ışık belirdi, sonra kayboldu, ardından bir başka ışık daha yanıp söndü. Sağda ve solda iki ışık daha yanıp söndü ve hareket sesleri daha yüksek ve daha yakın hale geldi. Dovin Thranic kampa geri tökezleyerek girdi ve kısa süreli bir paniğe neden oldu. Birkaç kişi ona tuhaf bir şekilde baktı ama hiçbir şey söylemedi.

Herkesin dikkati ağaçlardan gelen seslere odaklanmıştı.

Gölgeli figürler, ormanın yoğun bitki örtüsünün içinde meşaleler taşıyordu. Yavaşça çalılıklardan çıkıp nehir kıyısındaki açıklığa geldiler. Yirmi kişi aynı anda her yönden yaklaştı. İlk başta, garip, canavarca yaratıklar gibi göründüler. Tamamen açıklığa girdiklerinde, Hadrian onların erkekler olduğunu gördü: tıknaz, boğa boyunlu, yüzleri beyaza boyanmış, kemik zırhlar giymiş ve uzun tüylü başlıklar takmış vahşi adamlar. Yoğun çalılıklarda rahatlıkla hareket ediyorlardı. Elllerinde kaba sopalar, baltalar ve mızraklar vardı. Adamlar sessizce daire çizerek ilerlediler.

"*Barış içinde geldik!*" Hadrian, Dilladrum'un Tenkin dilinde zayıf bir sesle bağırdığını duydu. "*Savaş lordu Erandabon'u görmeye geldik. Ona bir mesaj getirdik.*"

Yaklaştıkça, adamlar silahlarını sallayarak bağırmaya ve ulumaya başladılar. Bazıları dişlerini gösterirken, diğerleri göğüslerini dövüyor ya da çıplak ayaklarıyla yere vuruyorlardı.

Dilladrum sözlerini tekrarladı.

Süslemeli bir savaş baltası taşıyan iri yarısı adamlardan biri öne çıktı ve Dilladrum'a yaklaştı. "*Ne mesajı?*" diye sordu Tenkin sert ve tiz bir sesle.

"*Mühürlü bir mektup,*" diye cevapladı Dilladrum. "*Sadece savaş lorduna verilecek.*"

Adam her birini dikkatle süzdü. Sırıttı ve sonra başını salladı.

"*Takip edin.*"

Bu, bekleyebilecekleri en iyi sonuç olsa da, Dilladrum partisine konuşmayı açıklarken koluyla alnını sildi.

Tenkin emirlerini haykırdı. Meşaleler söndü ve geri kalanlar ormana dağıldı. Lider, onlar hızla kampı toplarken yerinde kaldı. Sonra, onlara onu takip etmeleri için işaret ederek, meşalesiyle yolu aydınlatarak ağaçların arasına koştu. Hızlı bir tempoda yürüdü, bu da herkesin nefes nefese kalmasına ve Bulard'ın neredeyse bayılmasına neden oldu. Dilladrum, dinlenmek ya da en azından daha yavaş yürümek için öne doğru bağırdı. Tek cevap kahkahaydı.

"Yeni dostlarımız yaşlı bir adama pek de saygılı davranmıyorlar." Bulard, hırıltılı nefesler arasında soluk soluğa konuştu.

"Yeter!" diye bağırdı Wesley ve durmaları için elini kaldırdı. *Emerald Storm'un* mürettebatı mola vermek için fazla ikna edilmeye gerek duymadı. Tenkin ve meşalesi ilerlemeye devam etti ve ağaçların arasında kayboldu. "Bizim olmadan koşmaya devam etmek istiyorsa, bırakın gitsin!"

"Koşmuyor," dedi Royce. "Elinde meşalesiyle ilerideki ağaçların arasında saklanıyor. Ayrıca her iki tarafımızda da birkaç tane var ve arkamızda da birkaçı daha."

Wesley etrafına baktı ve "Ben hiçbir şey görmüyorum" dedi.

Royce gülümsedi. "Onu kullanamıyorsan, ekibinde bir elf olması ne işe yarar?"

Wesley kaşlarını kaldırdı, ağaçlara doğru baktı, sonra tamamen vazgeçti. Su torbasının mantarını çıkardı, bir yudum aldı ve etrafındakilere uzattı. Toprağa çömelmiş oturan tarihçiye dikkatini çevirerek, "Nasılsınız, Bay Bulard?" diye sordu.

Bulard'ın kızarık yüzü ortaya çıktı. Terden sırılsıklamdı, ince saçları başına yapışmıştı. Hiçbir şey söylemedi, ağzı nefes almaya çalışmakla meşguldü

ama gülümsemeyi ve güven verici bir şekilde başını sallamayı başardı.

"İyi," dedi Wesley, "devam edelim, ama hızı *biz* belirleyeceğiz. Onların bizi yormasına izin vermeyelim."

"Evet," dedi Dering, su içtikten sonra ağzını silerek. "Bizi yorgun düşürene kadar koşturup, nefesimizi kesmeden üzerimize atlayıp boğazımızı kesmeleri tam da onların yapacağı bir şey olur."

"Belki de gördüğümüz diğerlerine olan budur. Belki de bu adamlardır," diye tahminde bulundu Grady.

"Bir yere gidiyoruz," diye cevapladı Royce. "Denizin kokusunu alıyorum."

Hadrian o ana kadar fark etmemişti, ama havadaki tuzun tadını alabiliyordu. Ağaçlardaki rüzgâr sandığı şeyin aslında okyanusun sesi olduğunu şimdi anladı.

"Devam edelim mi, beyler?" dedi Wesley ve onları harekete geçirdi. Yola koyulduklarında, Tenkin'in meşalesi bir kez daha ortaya çıktı ve önlerine geçti. Wesley onu kovalamayı reddetti ve rahat bir tempoda ilerlemeye devam etti. Meşale geri döndü ve birkaç kez daha onları ikna etmeye çalıştıktan sonra vazgeçti. Bunun yerine, meşaleyi taşıyan adam onların adımlarına uyum sağladı.

Yolculuk keskin bir şekilde aşağı doğru ilerledi. Rota kısa sürede kayalık bir patikaya dönüştü ve uçurumun kenarına kadar indi. Aşağıda dalgaların çarpıştığını duyabiliyorlardı. Şafak yaklaşırken, varış noktalarını görebildiler. Okyanusa uzanan kayalık bir burun üzerinde yükselen taş bir kale, yüzlerce metre aşağıdaki doğal limanı koruyordu. Dört Rüzgar Sarayı, rüzgar ve yağmurla aşınmış, üzerinde bulunduğu koyu granitin lekeli ve çukurlu yüzeyine benzeyen eski bir yapıya benziyordu. Saray, devasa bloklardan inşa edilmişti ve insanların bu kadar büyük taşları yerleştirebilmesi akıl almazdı. Tenkin ile aynı sadeliği sergileyen sarayda süsleme yoktu. Gemiler, burun rüzgardan korunan tarafındaki büyük koyu doldurmuştu. Yüzlerce gemi vardı ve hepsinin siyah yelkenleri kıvrılmıştı.

Büyük kapıya yaklaştıklarında rehberleri durdu. "*Bu noktadan sonra silahlarla geçmek yasaktır.*"

Dilladrum tercüme ederken Wesley kaşlarını çattı, ama itiraz etmedi. Bu, Avryn'de bile geçerli bir gelenektir. Kimse bir lordun kalesine silahlı girmeyi beklemezdi. Silahlarını teslim ettiler ve Hadrian, ne Thranic'in ne de Royce'un silahlarını teslim etmediğini fark etti.

Thranic, kampa geldiğinden beri tuhaf davranıyordu. Tek kelime etmemişti ve gözleri Royce'dan hiç ayrılmamıştı.

Kaleye girdiler, burada bir düzine iyi donanımlı muhafız surlardan aşağıya bakıyordu ve daha fazlası da yol boyunca sıralanmıştı. Dışarıdan kale neredeyse harap görünüyordu. Taş bloklar düşmüş ve kırık halde yerde kalmıştı.

Kalenin içi de dekor açısından daha neşeli değildi. Burada da, yüzyıllar süren ihmalin yol açtığı çürüme, bir zamanlar görkemli olan bu yapıyı ilkel bir mağaradan farksız hale getirmişti. Koridorların çatlaklarında kökler ve mantarlar büyümüş, köşelerde ise rüzgârın savurduğu ölü yapraklar birikmişti. Toz, kir ve örümcek ağları, eski dekoratif oymaları, heykelleri ve oyulmuş yazıları gizlemişti.

Duvarların üzerine Tenkin, siyah zemin üzerine beyaz Tenkin tarzı bir balta resmedilen uzun flamalar olan kaba bayraklar asmıştı. Oudorro'da olduğu gibi, tavandan mağaradaki yarasalar gibi sıra sıra kalkanlar sarkıyordu. Büyük salonun bir tarafını devasa bir şömine kaplıyordu, ocak büyük bir ağız gibi açılmıştı ve içinde bir ağaç gövdesi yanıyordu. Yerde, parlak zümrüt gözleri ve sararmış dişleriyle bakan bir kaplan derisi yatıyordu. Salonun uzak ucunda taştan bir taht duruyordu. Sandalyenin tabanı, dalların bacaklara dolandığı yerde çatlamış ve sandalye yana yatmıştı. Koltuğu kalın bir hayvan derisi yığınıyla örtülmüştü ve üzerinde vahşi gözlü bir adam oturuyordu.

Kafasında, her yöne doğru uzanan, uzun, siyah ve beyaz çizgili bir saç fırtınası vardı. Yüzünde derin kesikler ve yanık izleri vardı. Kalın kaşları, parlak ve patlayıcı gözlerini gölgeliyordu. Gözleri hızla sağa sola bakıyor, kafatasının içinde, kafasından kurtulmaya çalışan misketler gibi yuvarlanıyordu. Küçük kemiklerden yapılmış özenli bir yelek dışında göğsü çıplaktı. Uzun parmakları, kucağında duran kanlı büyük baltayla dalgın dalgın oynuyordu.

"Bu kim?" diye sordu savaş lordu Tenkin dilinde, yüksek ve rahatsız edici sesi duvarlardan yankılandı. *"Erاندابون'un salonuna habersiz ve önceden haber vermeden giren bu kim? Erاندابون'un ormanında toplanacak koyunlar gibi dolaşan bu kim? Erاندابون'un kutsal yeri olan ininde onu aramaya cüret eden bu kim?"*

Garip bir insan topluluğu onu çevreliyordu ve herkesin gözleri, içeri giren gruba çevrilmişti. Dişsiz, dövmelel adamlar içkileri döküyor, saçları keçeleşmiş ve gözleri boyalı kadınlar duyulmayan ritimlere göre ileri geri sallanıyordu. Bir kadın, ipek bir yastığın üzerinde çıplak uzanmış, vücuduna dolanmış devasa bir yılanı fısıldıyordu. Yanında, parmakları kadar uzun sarı tırnakları olan yaşlı, saçsız bir adam, yere ilginç desenler çiziyordu.

ve salonun her yeri, ortadaki mangalda yanan tulan yapraklarının dumanıyla doluydu.

En karanlık gölgelerde başkaları da vardı. Hadrian, duman bulutunun ve titreyen ateş ışığının arasından onları zar zor seçebiliyordu. Karanlıkta kümelenmişlerdi ve ağustosböceklerinin vızıltısı gibi hafif, kesik kesik sesler çıkarıyorlardı. Hadrian bu sesi çok iyi tanıyordu. Onları göremiyordu, sadece taşların üzerine düşen gölgelerdeki hareket izlerini seçebiliyordu. Aç köpekler sürüsü gibi gergin ve endişeli bir şekilde hareket ediyorlardı, hareketleri insanlara göre çok hızlı ve titriyordu.

Dilladrum Wesley'i ileriye doğru itti. Wesley nefes aldı ve şöyle dedi: "Ben, Aquesta'dan gelen İmparatorluk Majestelerinin gemisi *Emerald Storm'un* mürettebatından geriye kalanların kaptan vekili, Deniz Harp Okulu öğrencisi Wesley Belstrad. Size bir mesajım var, Lordum." Derin bir reverans yaptı. Hadrian, böylesine asil bir tavırlı delikanlının, deli sayılabilecek Erandabon Gile gibi birinin önünde reverans yapmasını komik buldu.

"Erandabon uzun zamandır haber bekliyor." Tahtta oturan adam Apelanese dilinde konuştu. "Erandabon ayları ve yıldızları saydı. Dalgalar çarpıyor, gemiler yaklaşıyor ve toplanıyor, karanlık büyüyor, ama Erandabon hala bekliyor. Oturup bekliyor. Bekliyor ve oturuyor. Kuzeyde büyük gölge büyüyor. Tanrılar bir kez daha geliyor ve herkese ölüm ve dehşet getiriyor. Ölümsüzler dünyayı ayakları altında ezecekler ve Erandabon beklemek zorunda. Bu mesaj nerede? Konuş! Konuş!"

Wesley, mektubu ceketinden çıkarırken bir adım öne çıktı, ancak kırık mührü fark edince durakladı. Tereddüt ederken, tüyler ve boyalarla giyinmiş aşırı zayıf bir adam mektubu elinden kaptı. Wesley'e dişlerini gösteren bir köpek gibi hırladı. "Kirli ellerle büyük Erandabon'a yaklaşma!"

Tüylü adam mesajı savaş lorduna uzattı. Savaş lordu mesajı bir an inceledikten sonra gözleri çılgınca sağa sola kaydı. Yüzünde korkunç bir sırıtış belirdi, notu parçalara ayırdı ve yemeye başladı. Çok uzun sürmedi ve o yerken kimse tek kelime etmedi. Son yudumunu aldıktan sonra savaş lordu elini kaldırdı ve "*Onları kilitleyin*" dedi.

Wesley, Tenkin muhafızları yaklaşıp onu yakaladığında şaşkın görünüyordu. "Ne oluyor?" diye itiraz etti. "Biz Avryn İmparatorluğu'nun yetkilileriyiz! Yapamazsınız..."

Erandabon, muhafızlar onları koridordan sürüklerken güldü.

"Durun!" diye başka bir ses bağırdı. "Anlaşma vardı!" Thranic muhafızları ustaca atlatarak öfkeyle savaş lorduna doğru ilerledi. "Ben ve ekibime güvenli geçiş hakkı verilecek. Grandanz Og'dan güvenli bir şekilde geçmemiz için Ghazel rehberini almaya geldim!"

Erandabon ayağa kalktı ve baltasını kaldırarak Thranic'i durdurdu. "Silah mı getirdin? Erandabon'a Many için yiyecek mi getirdin?" diye bağırdı savaş lordu.

"Batırıldı!" diye bağırdı Thranic. "Ve anlaşma silahlar ya da elfler üzerine kurulmamıştı."

Karanlıktan gelen cıvıltı sesleri giderek yükseldi. Bu sesler Tenkin'i bile rahatsız etmiş gibiydi. Tüysüz adam çizim yapmayı bıraktı ve titredi. Yılanlı kadın nefesini tuttu.

Erandabon, sevinçle gevezelik ederken, seslerinin yükseldiğinin farkında değildi. "Hayır! Delgos'un açık kapılarına dayanıyordu! Bunun kanıtı ne? Erandabon'un elinde ne kanıt var? Burada bekle. Kapalı kal ve Drumindor düşmezse, Birçokları için yemek olacaksın! Erandabon böyle emretti! Sen kim oluyorsun da Erandabon'a karşı geliyorsun?"

"Erandabon'a karşı gelmeye ne hakkın var?" diye bağırdı kalabalık. Savaş lordu elini havada salladı ve konuşmalar yine yükseldi. Muhafızlar mızraklarıyla harekete geçti.

"Artık imparatorluğun topladıkları elflerle ne yaptığını biliyoruz," diye mırıldandı Royce, parmaklarını kapı pervazının uzunluğu boyunca hafifçe gezdirerek.

Tenkin onları kalenin temellerine gömülü hücrelere kilitlemişti. Pencereleri yoktu. Tek ışık kaynağı, kapının küçük parmaklıklı açıklığından gelen, demir apliklere monte edilmiş meşalelerin aralıklı olarak titrediği ışıktı. Hadrian ve Royce, Wyatt ve Wesley ile aynı hücreyi paylaşacak kadar şanslıydılar, diğerleri ise aynı blokta benzer hücrelerdeydiler. Bağımsız konuşmalarının sesleri, anlaşılmaz fısıltılar olarak yankılanıyordu.

"Bu korkunç," dedi Wesley, taş zemine çöküp başını ellerinin arasına gömdü. "Kabul ediyorum, elf kanına sahip olanlara hiç sevgi duymadım" — Royce'a özür dilercesine baktı — "ama bu... bu insan aklının ötesinde iğrenç bir şey. İmparatorluğun böylesine alçakça ve onursuz bir eylemi onaylaması... bu... bu..."

"Artık körfezdeki gemilerin ne için olduğunu da biliyoruz," dedi Hadrian. "Delgos'u işgal etmeyi planlıyorlar ve görünüşe göre saldırı emrini biz vermişiz."

"Ama Drumindor denizden ele geçirilemez," dedi Wesley. "Sence bu Erandabon denen adam bunu biliyor mu? O gemilerin hepsi körfeze girdikleri anda küle dönecekler."

"Hayır, yanmayacaklar," dedi Royce. "Drumindor sabote edildi. Bir sonraki dolunayda havalandıklarında bir patlama olacak ve onu yok edecek, Tur Del Fur'u da yok edeceğini sanıyorum. Ondan sonra, donanma karşı koyan olmadan girebilecek."

"Ne?" diye sordu Wesley. "Bunu bilmen imkansız."

Royce hiçbir şey söylemedi.

"Evet, biliyor," dedi Hadrian.

Wesley'in yüzünde bir anlama geldi. "Mühür kırılmış. Mektubu okudun mu?"

Royce kapıyı incelemeye devam etti.

"Nasıl patlayacak?" diye sordu Hadrian.

"Havalandırma delikleri tıkanmış."

"Hayır..." Hadrian başını salladı. "Bunu sadece Gravis biliyordu ve o öldü."

"Merrick bir şekilde öğrenmiş. Gravis'in denediği şeyi yapıyor. Portalları tıkadı. Hasat ayı sırasında havalandırmaya çalıştıklarında, gaz ve erimiş kaya gidecek yer bulamayacak. Bütün dağ havaya uçacak. Merrick, imparatorluk için savaşın gidişatını değiştirmekle bunu kastetmişti. Delgos, büyük ölçüde Cornelius DeLur tarafından finanse edilen Milliyetçileri destekliyor. Gaunt'ı ortadan kaldırdıklarında, isyanın başını kestiler. Şimdi de bacaklarını kesecekler. Delgos'u yok etmek, Yeni İmparatorluğun sadece Melengar ile uğraşması gerektiği anlamına gelecek."

"Ama limanda gördüğümüz gemiler sadece Tenkin gemileri değildi. Çoğunluğu Ghazel gemileriydi," diye işaret etti Hadrian. "Gile onları kas gücü olarak, saldırı köpekleri olarak kullanabileceğini düşünüyor, ama goblinler evcilleştirilemez. Onları kontrol edemez. İmparatorluk, Delgos'u Ba Ran Ghazel'e teslim ediyor. Bir kez yerleşirlerse, goblinler Yeni İmparatorluk için Milliyetçilerden daha büyük bir tehdit haline gelecekler."

"Merrick'in umursadığını sanmıyorum," dedi Royce.

"Mektubu benden çalıp okudun mu?" diye sordu Wesley Royce'a. "Ve bunun bir istilayı başlatacağını bilerek onu savaş lorduna teslim etmemizi mi istediniz?"

"Sen yapmaz mıydın? Bunlar, regentlerin kendileri tarafından onaylanan emirlerindi."

"Ama Delgos'u o... o... deli adama ve Ghazel'e vermek, bu...
...bu..."

"Bu, Yeni İmparatorluğun bir subayı olarak yemin ettiğin görevin."

Wesley dehşetle baktı. "Babam hep şöyle derdi: 'Bir şövalye kılıcını üç nedenden dolayı çeker: kendini savunmak, zayıfları savunmak ve efendisini savunmak için.' Ama her zaman şunu da eklerdi: 'Asla gerçeğe karşı kendini savunma, asla başkalarının zayıflıklarını savunma ve asla onursuz bir efendiyi savunma.' Bir çocuğu goblinlere yem etmekten ya da bir ulusu Ghazel ordusuna teslim etmekten nasıl onur duyulabilir, anlamıyorum."

"Neden mektubu teslim etmesine izin verdin?" diye sordu Hadrian.

"Bu gece su molasında okudum. Okumak için son şansımdı. Elimiz boş gidersek öldürüleceğimizi düşündüm."

"Bu... bu... vahşete ortak olmayacağım! Drumindor'un yok edilmesini engellemeliyiz," dedi Wesley.

"Buna müdahale etmenin vatana ihanet olacağını biliyor musun?" diye sordu Royce, Wesley'e.

"Tur Del Fur'daki her erkek, kadın ve çocuğu Ba Ran Ghazel'in kana susamış ellerine teslim etmeyi emrederek, imparatoriçe halkına ihanet etti. Sadık kalan benim... onurun davasına sadık kalan benim."

"İmparatoriçe Modina'nın bu emri vermiş olma ihtimalinin çok düşük olduğunu bilmek seni rahatlatılabilir," dedi Hadrian. "Onu tanıyoruz, imparatoriçe olmadan önce tanışmıştık. O asla böyle bir şeyi onaylamaz. Aquesta'dan ayrılmadan önceki gün saraydaydım ve o burada değildi. Bunun arkasında olanlar naip sultanlardır."

"Bir şey kesin: Merrick'in planını bozarsak, onu aramamıza gerek kalmayacak. O bizi bulacak," diye ekledi Royce.

"Hepsi benim hatam," diye iç geçirdi Wesley. "İlk komutam ve bakın nereye varıyor."

"Kendini suçlama. İyi iş çıkardın." Hadrian omzuna hafifçe vurdu. "Ama görevin bitti artık. Efendinin sana verdiği görevi yerine getirdin. Bundan sonrası senin kendi seçimin."

"Korkarım pek bir seçim şansım yok," dedi Wesley, hücrelerinin etrafına bakarak.
hücreye bakarak.

"Hasat ayı ne zaman?" diye sordu Hadrian. "Yaklaşık iki hafta sonra, sanırım," diye cevapladı Royce.

"Karadan geri dönmemiz çok uzun sürer. Deniz yoluyla oraya varmamız ne kadar sürer, Wyatt?" diye sordu Hadrian.

"Rüzgâr arkamızdan estiği için, buraya gelmemizden çok daha kısa sürede yolculuğu tamamlayabiliriz. Bir buçuk hafta, belki iki hafta."

"O zaman hala vaktimiz var," dedi Hadrian.

"Ne için zaman?" diye sordu Wesley. "Dünyanın ucundaki bir delinin zindanında kilitliyiz. Hayatta kalmak bile büyük bir başarı olacak."

"Bu kadar genç biri için fazla karamsarsın," dedi Royce.

Wesley hafifçe güldü. "Peki, Denizci Melborn, bu kilitli hücreden bile çıkamıyorken, limana gizlice girip, Ghazel savaşçılarıyla dolu bir gemiyi ele geçirip, bir donanmayı geçerek körfezden çıkmayı nasıl öneriyorsun?"

Royce kapıyı hafifçe itti ve kapı açıldı. "Sen bağırıp çağırırken kilidi açtım," dedi.

Wesley'in yüzünde şaşkınlık belirdi. "Sen sadece bir denizci değilsin, değil mi?"

"Burada bekle," dedi Royce ve dışarı çıktı.

Birkaç dakika ortadan kayboldu. Hiçbir ses duymadılar. Geri döndüğünde, Poe, Dering, Grady, Dilladrum ve Vintu da onu takip etti. Royce'un hançerinde kan vardı ve elinde bir anahtarlık vardı.

"Diğerleri ne olacak?" diye sordu Wesley.

"Merak etme, onları unutmayacağım," dedi Royce şeytani bir gülümsemeyle. O ayrıldığında, diğerleri de onu takip etti. Bir gardiyan kanlar içinde yatıyordu ve Royce çoktan son hücrenin kapısına varmıştı.

"Bizi serbest bırakmanıza gerek yok," dedi Defoe kapının arkasından. "Çıkmak isteseydim kendim açabilirdim."

"Seni dışarı çıkarmak için burada değilim," dedi Royce, kapıyı açarak. Bernie geri çekildi ve hançerini çekti.

"Bu işe karışma, Bernie," dedi Royce. "Şimdiye kadar sadece işini yapıyordun. Anlıyorum, ama benimle Thranic'in arasına girersen, bu kişisel bir mesele haline gelir."

"Denizci Melborn!" Wesley diye bağırdı. " Bay Thranic'i öldürmene izin veremem."

Royce onu görmezden geldi ve Wesley Hadrian'a başvurdu, Hadrian ise omuz silkti. "Onun yoluna çıkmamak benim prensibimdir, özellikle de

diğer adam bunu hak ediyorsa."

Wesley, yüzünde hiçbir merhamet belirtisi olmayan Wyatt'a döndü. "Bir gemi dolusu elfi yaktı ve bildiğim kadarıyla kızımı kaçırmaktan da sorumlu. Bırakın ölsün."

Dr. Levy kenara çekildi ve Thranic'i hücrenin arkasında, korunmak için sadece hançeriyle yalnız bıraktı. Hadrian, onun tutuşundan ve duruşundan, nöbetçinin bıçak dövüşçüsü olmadığını anladı. Royce yaklaşırken Thranic terliyordu, gözleri gergindi.

"Bay Thranic'i neden öldürdüğünüzü sorabilir miyim?" Bulard aniden aralarına girerek sordu. "Kaçmaya niyetli olanlarınız, bir adamı hücresinde katletmektense zamanınızı daha iyi değerlendirebilirsiniz, sence de öyle değil mi?"

"Sadece bir saniye sürer," diye temin etti Royce.

"Belki, belki, ama size bunu yapmamanızı rica ediyorum. Onun ölümü hak etmediğini söylemiyorum, ama siz kimsiniz ki ona bunu bahsediyorsunuz? Thranic ölecek, ve gittiğimiz yere bakılırsa, çok yakında ölecek. Her ne olursa olsun, görevimiz sadece imparatorluk için değil, tüm insanlık için hayati önem taşıyor ve bu görevi tamamlamak için ona ihtiyacımız var."

"Kapa çeneni, seni yaşlı aptal," diye homurdandı nöbetçi.

Bu, Royce'un dikkatini çekti, ama gözlerini Thranic'ten ayırmadı. "Ne görevi?"

"Korkarım ki, çok yakında ihtiyaç duyulacak olan, Gylindora Boynuzu adlı çok eski ve çok önemli bir kalıntıyı bulmak."

"Boynuz mu?" Hadrian tekrarladı.

"Evet. Tehlikeli durumumuz göz önüne alındığında, şu anda size tarih dersi vermek akıllıca olmaz, ama şunu söylemek yeterli: Thranic'i hayatta bırakmak hepimizin yararına, en azından şimdilik."

"Üzgünüm," diye cevapladı Royce, "ama siz onsuz idare etmek zorunda kalacaksınız..."

Hücre bloğunun kapısı açıldı ve yemek tabakları taşıyan iki asker içeri girdi. Ölü muhafızlara hızlıca bir bakış attılar ve koşmaya başladılar.

Royce onların peşinden koştu. Bernie hücre kapısını hızla kapattı.

"Gidin, hepiniz!" diye bağırdı Bulard.

Grup hücre bloğundan çıkıp merdivenleri koştu. Yukarı çıktıklarında, koridor yüksek seslerle doluydu.

"Kaçtılar," diye homurdandı Royce.

"Bağırışlardan anladık," dedi Hadrian.

Aynı dar taş koridorların dört yönlü kesiştiği bir kavşakla karşılaştılar. Duvara monte edilmiş alevler, uzun aralıklarla yerleştirilmiş demir beşiklerden yanıyordu

büyük bölümlerde hareketli gölgeler bırakıyordu.

Royce hücre bloğuna doğru bakıp içinden küfretti. "Tereddüt ettiğim için başıma gelen bu."

"Şimdi hangi yöne gideceğiz?" diye sordu

Wyatt. "Bu tarafa," dedi Royce.

Onları hızlı adımlarla yönlendirdi, sonra aniden durdu ve herkesi bir kapı girişine doğru işaret etti. Birkaç saniye sonra bir grup gardiyan koşarak geçti. Wesley öne atıldı ama Royce onu geri çekti. İki gardiyan daha geçti.

"Şimdi gidelim," dedi onlara, "ama arkamda kalın."

Royce, zaman zaman durarak, çok sayıda koridordan ve dönüşten geçmeye devam etti. İki merdiven daha çıktılar ve başka bir asker grubundan kaçtılar. Hadrian, Royce'un becerisine hayranlık duyan grubun yüzlerindeki şaşkınlığı gördü. Sanki duvarların arkasını görebiliyor ya da her muhafızın yerini biliyor gibiydi. Hadrian için bu yeni bir şey değildi, ama Royce'un bir geçit töreni çekiyor olması göz önüne alındığında, ilerlemelerinden o bile etkilenmişti.

Beklenmedik bir şekilde bir kapı açıldı ve birkaç Tenkins, Dilladrum ve Vintu'lardan birine çarptı. Korkmuş olan Dilladrum, Vintu'nun peşinden koridora doğru kaçtı. Şaşkın Tenkins'ler savaşçı değildi ve Dilladrum kadar korkmuşlardı. İçeriye çekildiler. Royce, Dilladrum'a durması için bağırdı, ama işe yaramadı.

"Lanet olsun!" diye küfreden Royce, onların peşinden koştu. Mürettebatın geri kalanı, koridordan koridora körü körüne koşarken onlara yetişmek için koştu. Bir köşeyi dönen Hadrian, yolu Tenkin savaşçıları tarafından kesilen Royce'a neredeyse çarpıyordu. Dilladrum ve Vintu'nun cesetleri yerde yatıyor, kan taşların üzerine yayılmıştı. Arkalarında, küçük bir ordu geri çekilmelerini engelliyordu.

"*Erandabon'a karşı gelen siz kimsiniz?*" diye bağırdı Tenkin savaşçıları.

"Geri çekilin!" diye emretti Hadrian, Wesley ve diğerlerini biraz savunma imkanı sağlayan bir nişe itti. Duvardan bir meşale çekti ve Royce ile birlikte ön savunma hattı oluşturdu.

Tenkin askerleri saldırırken çılgın atarak hücum ettiler.

Royce saldırıyı atlatmış gibi göründü, ancak en öndeki savaşçı öldü. Hadrian meşalesinin alevini ikinci Tenkin'in yüzüne sapladı. Royce, ayaklarını kullanarak ölü adamın kılıcını Hadrian'a attı ve Hadrian onu zamanında yakalayıp bir sonraki rakibinin kafasını kesti.

İki Tenkin, Royce'a saldırdı, ancak Royce, onların beklediği yerde değildi. Hareketleri bulanıktı ve iki kişi daha yere yığıldı. Hadrian ilerlerken, Royce ölü adamların silahlarını arkalarındaki Wyatt, Dering ve Wesley'e tekmeledi. Hadrian şimdi ortada duruyordu.

Üçü saldırdı. Üçü öldü.

Geri kalanlar şaşkın bir şekilde geri çekildi ve Hadrian ikinci bir kılıç aldı.

Alkış! Alkış! Alkış!

Savaş lordu alkışlayarak ve sırtarak onlara doğru yürüdü. "Galenti, sensin. Geri dönmene çok sevindim!"

ÇORBA TENCERESİ

Amilia mutfakta somurarak, başını ellerine dayamış, dirseklerini fırıncı masasına koymuştu. Her şey burada başlamıştı, Modina'nın eski sekreteri onu mutfığa getirip masa adabı dersi vermişti. O ilk günlerin dehşetini hatırlayarak, o zamanların daha iyi zamanlar olduğunu fark edince şaşkına dönmüştü.

Şimdi bir cadı Modina'nın odasında saklanıyor ve imparatoriçenin kafasını saçma sapan şeylerle dolduruyordu. O bir yabancıydı, düşman bir krallığın prensesiydi, ama yine de Amilia'dan daha fazla zamanını Modina ile geçiriyordu. İmparatoriçeyi birçok şekilde manipüle ediyor olabilirdi. Amilia Modina'yı ikna etmeye çalışmıştı, ama Amilia ne derse desin, kız cadıya Degan Gaunt'ı bulmasında yardım etmekte kararlıydı.

Amilia, Modina'nın her şeyi ona bıraktığı eski günleri tercih ediyordu. Orada otururken ne yapması gerektiğini düşündü. Saldur'a gidip cadıyı ihbar etmek istiyordu, ama bunun Modina'yı inciteceğini biliyordu. İmparatoriçe, özellikle de güvendiği Amilia'nın ihanetinden asla kurtulamayabilirdi. Bu kayıp, onun kırılğan ruhunu kesinlikle parçalayacaktı ve Amilia her yolun sonunda bir felaket görüyordu. Sanki uçuruma doğru koşan bir arabada, dizginlere ulaşmanın hiçbir yolu olmayan bir durumda hissediyordu kendini.

"Sana çorba yapayım mı?" diye sordu Ibis Thinly. Büyük adam lekeli önlüğüyle ayakta durmuş, içine kereviz parçaları attığı büyük, buharlı tencereyi karıştırıyordu.

"Yemek yiyemeyecek kadar mutsuzum," diye cevapladı. "O kadar da kötü olamaz, değil mi?"

"Hiç bilmiyorsun. O artık çok zorlu birisi oldu. Onu yalnız bırakmaya korkuyorum. Odasından her çıktığımda, korkunç bir şey olacağından korkuyorum."

Saat geç olmuştu ve mutfakta sadece ikisi vardı. Aşının ocağının alevlerinin oluşturduğu uzun gölgeler, uzak duvara yansıyordu. Mutfak, Ibis'in ocakta pişirdiği köpüren çorbadan gelen kötü koku dışında, sıcak ve hoştu.

"O kadar da kötü olamaz. Hadi ama, biraz çorba içmek istemez misin? Kendim söyleyeyim, oldukça lezzetli sebzeli arpa orbası yaparım."

"Yemeklerini sevdiğimi biliyorsun. Sadece midem ağrıyor. Geçen gün aynada gri bir saç teli fark ettim."

"Oh lütfen, sen hala sadece bir kızsın," dedi Ibis gülerek, sonra kendini tuttu. "Sanırım sana bu şekilde hitap etmemeliyim, sen asil birisin. 'Evet, Leydim' ya da bu durumda 'Hayır, hayır, Leydim! Eğer huzurunuzda açıkça konuşmama izin verirseniz, size katılmıyorum, çünkü bence çok güzelsiniz! Bu daha uygun bir cevap olurdu."

Amilia gülümsedi. "Biliyor musun, senin bu sözünü hiç anlamadım."

Ibis, sahte bir kırgınlık göstererek kendini topladı. "Ben bir aşçıyım. Tencereleri severim." Kıkırdadı. "Biraz orba i. Mideni ısıtacak bir şey, o düğümleri çözmeye yardımcı olur, değil mi?"

Amilia, Ibis'in karıştırdığı tencereye baktı ve yüzünü buruşturdu.

"Sanmıyorum." "Oh hayır, bu olmaz. Büyük Maribor, hayır! Sana güzel bir şey yapacağım."

Amilia rahatlamış görünüyordu. "Ne yapıyorsun? Kokusu rk yumurta gibi."

"orba, ama hayvanlara bile yakışmaz, eski artıklardan yapılmış en kötü kısımları kullanıyorum. Kokusu, kullanmak zorunda olduğum bu iğrenç sarı tozdan geliyor. Elimden geldiğince süsleyip psleyip, vicdanımı rahatlatmak için içine biraz kereviz ve baharat atıyorum."

"Kimin için yapıyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok ama birazdan birkaç gardiyan gelip alacak. Dürüst olmak gerekirse... nereye gittiğini sormaya korkuyorum." Bir süre durdu. "Amilia, ne oldu?"

Amilia, ağzı kısmen açık bir şekilde büyük tencereye bakıyordu. Merdivenlerden gelen sesler dikkatini çekti. İki adam mutfaka girdi. Onları görür görmez tanıdı. Normalde doğu kanadının dördüncü katındaki koridorda, yani kendisi ve Saldur'un çalıştığı idari koridorda görevli muhafızlardı. Onlar da onu tanıdı ve bir an durup selam verdiler. Amilia nazikçe

başını eğerek karşılık verdi. Yüzlerinden, bu nezaketi tuhaf buldukları ama takdir ettikleri anlaşılıyordu. Sonra Ibis'e döndüler.

"Hepsi bitti mi?"

"Bir saniye, bir saniye," diye mırıldandı. "Erken geldin."

"Şafaktan beri görev başındayız," diye şikayet etti muhafızlardan biri. "Bu gecenin son işi. Açıkçası, neden bu kadar çaba harcadığınızı anlamıyorum, Thinly."

"Bu benim işim ve doğru yapılmasını istiyorum."

"İnan bana, kimse şikayet etmeyecek. Kimse umursamıyor."

"Ben umursuyorum," dedi Ibis, ses tonu konuyu kapatacak kadar keskin. Muhafız omuzlarını silkti ve bekledi.

"Çorba kimin için?" diye sordu Amilia.

Muhafız tereddüt etti. "Bunu konuşmamam gerekiyor, hanımefendi."

Diğer muhafız ona sertçe dirsek attı. "O imparatoriçenin sekreteri."

İlk gardiyan kızardı. "Affedin beni, hanımefendi. Sadece Regent Saldur bazen biraz korkutucu olabiliyor."

Amilia içinden aynı fikirde olduğunu düşündü ama dıştan soğuk davrandı.

Arkadaşı alnına bir tokat attı ve gözlerini devirdi. "Hay aksi, James, sen bir aptalsın. Onu affedin, hanımefendi."

"Ne?" James şaşkın görünüyordu. "Ne dedim ki?"

Muhafız üzüntüyle başını salladı. "Az önce tek nefeste hem naibi aşağıladınız hem de Leydi'ye saygı duymadığınızı itiraf ettiniz."

James'in yüzü soldu.

"Adın ne?" diye diğer muhafızlara sordu. "Higgles, milady." Zorlukla yutkundu ve tekrar eğildi. "O zaman neden soruma cevap vermiyorsun?"

"Çorbayı kuzey kulesine götürüyoruz. Bilirsiniz, kuyu ile ahırların arasındaki kule."

"Orada kaç tane mahkum var?"

İki muhafız birbirlerine baktılar. "Bildiğimiz kadarıyla hiçbiri, milady."

"Peki çorba kimin için?"

Omuz silkti. "Sadece Seret Şövalyesine bırakıyoruz."

"Çorba hazır," dedi Ibis.

"Hepsi bu kadar mı, hanımefendi?" diye sordu Higgles.

O başını salladı ve ikisi, tencerenin kulplarından birer tane tutarak kapıdan avluya doğru kayboldular.

"Şimdi *size* bir şeyler hazırlayayım," dedi Ibis, büyük ellerini önlüğüne silerek.

"Ha?" diye sordu Amilia, hâlâ iki muhafızı düşünerek. "Hayır, teşekkürler, Ibis," dedi, ayağa kalkarak. "Sanırım yapmam gereken bir şey var."

Amilia iç avlunun ortasına geldiğinde, pelerininin olmaması acı verici bir rahatsızlık yaratmaya başladı. Hava, parlak renkli yapraklar, masmavi gökyüzü ve serin gecelerle dolu hoş bir sonbahardan, kış öncesi gri ve buz gibi soğuğa dönüşmüştü. Sebze bahçesinden geçerken, artık kahverengi toprağın mezarlığı haline gelmiş bahçede, puslu bulutların arasından yarım ay parılıyordu. Tavukları rahatsız etmemek için dikkatlice tavuk kümesine yaklaştı. Dışarıda olmanın bir sakıncası yoktu, geceleri avluda dolaşmanın bir kuralı yoktu, ama o anda kendini kötü hissediyordu.

James ve Higgles dönüş yolunda yanından geçerken, odunluğa saklandı. Birkaç dakika sonra Amilia yavaşça ilerledi, kuyunun etrafından dolaştı ve kuzey kulesine girdi — artık ona *hapishane kulesi* adını verdiği kuleye.

Tarif edildiği gibi, göğsünde kırık bir taç sembolü olan siyah zırh giymiş bir Seret Şövalyesi, dikkatle duruyordu. Kırmızı tüylerle süslenmiş miğferi yüzünü örtüyordu. Onu fark etmemiş gibi görünüyordu, bu garipti, çünkü artık tüm muhafızlar Amilia'ya selam veriyordu. Seret, onun etrafından geçip merdivenlere doğru ilerlerken hiçbir şey söylemedi. Onu durdurmak için hiçbir hareket yapmadığında şok oldu.

Yukarı çıktı, ara sıra hücrelerin önünden geçti. Kapıların hiçbiri kilitli değildi, bazılarını itip içeri girdi. Her oda küçüktü. Eski, çürümüş samanlar yere dağılmıştı. Küçük pencereler ay ışığının sadece bir kısmının içeri girmesine izin veriyordu. Duvarlara ve zemine ağır zincirler monte edilmişti. Bazı odalarda tabure veya kova vardı, ama çoğu odada hiç mobilya yoktu. Amilia odalarda rahatsız hissediyordu, sadece soğuktan değil, sonunda böyle bir yerde kalmaktan korktuğu için de.

James ve Higgles haklıydı. Kule boştu.

Merdivenlerden aşağı inip serete geri döndü. "Affedersiniz, ama neyi koruyorsunuz? Burada kimse yok."

Adam cevap vermedi.

"Çorba nereye gitti?"

Seret yine sessiz kaldı. Miğferinden gözlerini göremeyen ve belki de ayakta uyuyakaldığını düşünen Amilia, bir adım yaklaştı. Seret hareket etti ve bir yılan kadar hızlı bir şekilde eliyle kılıcını kavradı ve kınından yarıya kadar çıkardı, metalin tıslamasına neden oldu, bu ses taş kulede uğursuz bir şekilde yankılandı.

Amilia kaçtı.

"Ona söyleyecek misin?" diye sordu Nimbus.

İkisi Amilia'nın ofisindeydiler ve katiplerin çalışmaya başlaması için son davet listelerini tamamlıyorlardı. Her yer parşömenlerle doluydu. Duvarda, konukların yerlerinin değişmesi nedeniyle sayısız iğne deliği ile delik deşik olmuş büyük salonun bir planı asılıydı.

"Hayır, o cadının delilik cephaneliğine gizemli bir şekilde ortadan kaybolan çorba tencereleri hikayeleriyle katkıda bulunmayacağım! Modina'yı yeniden ayağa kaldırmak için aylarca çalıştım. Onun tekrar yıkılmasına izin vermeyeceğim."

"Ama ya..."

"Bırak şunu, Nimbus." Amilia parşömenlerini karıştırdı. "Sana hiç söylememeliydim. Gittim. Baktım. Hiçbir şey görmedim. O kadarını bile yaptığımı inanamıyorum. Maribor yardım et bana. Cadı beni karanlıkta hayaletlerini kovalamaya bile zorladı. Neden sırtıyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi Nimbus. "Sadece avluda sinsice dolaştığın izlenimini edindim."

"Oh, kes şunu!"

"Neyi kes?" diye sordu Saldur, habersizce içeri girerken.

Naip ofisine girdi ve herkese içten bir gülümsemeyle baktı.

"Hiçbir şey, Majesteleri, Nimbus sadece şaka yapıyordu."

"Nimbus mu? Nimbus mu?" Saldur, adamı incelerken bir şey hatırlamaya çalışarak tekrarladı.

"O benim asistanım ve Modina'nın öğretmeni, Vernes'ten gelen bir mülteci," diye açıkladı Amilia.

Saldur sinirli görünüyordu. "Ben aptal değilim Amilia, Nimbus'un kim olduğunu biliyorum. Adı hakkında düşünüyordum. Bu kelime eski imparatorluk dilinden geliyor. Yanılmıyorsam *Nimbus*, 'sis' veya 'bulut' anlamına geliyor, değil mi?" Nimbus'a onay için baktı, ama Nimbus sadece özür dilercesine omuz silkti. "Neyse," dedi Saldur, Amilia'ya dönerek. "Düğün hazırlıklarının nasıl gittiğini öğrenmek istedim."

düğün hazırlıklarının nasıl gittiğini öğrenmek istedim. Sadece birkaç ay kaldı."

"Bu davetiyeleri yazıcılara gönderiyordum. Mesafeye göre sıraladım, en uzakta yaşayanlara kuryeler önümüzdeki hafta erkenden yola çıkacak."

"Harika, peki ya gelinlik?"

"Sonunda tasarımı belirledim. Colnora'dan malzemenin gelmesini bekliyoruz."

"Modina nasıl gidiyor?"

"İyi, iyi," diye yalan söyledi ve elinden geldiğince gülümsedi.

"Evlilik haberini iyi karşıladı mı?"

"Modina tüm haberleri hemen hemen aynı şekilde karşılar."

Saldur ona hoş bir şekilde başını salladı. "Evet, doğru... doğru." O kadar büyükbaba gibi, o kadar nazik ve kibardı ki. O sıcak yüzeyin altında gizlenen volkanı ilk elden görmemiş olsaydı, ona güvenmek çok kolay olurdu. "Dün gece kuzey kulede ne yapıyordun, canım?" diye sorduğunda onu gerçeğe geri döndürdü.

Tamamen dürüstçe cevap vermekten kendini alıkoymak için dilini ısırdı. "Gece yarısı orada çorba dağıtan birkaç muhafızla karşılaştım, bu bana tuhaf geldi, çünkü..."

"Neden?" diye ısrar etti Saldur.

"Çünkü kulede kimse yok. Yani, hiçbir şeyi korumuyor gibi görünen bir seret dışında. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye sordu, yaşlı adamın üstüne gelerek masumiyetini pekiştirmeyi başardığı için memnuniyetle. Gözlerini kırpmayı bile düşündü ama fazla zorlamak istemedi. Saldur'un muhafızlara onu gözünün önünden uzaklaştırmalarını emrettiği anı hala kafasında yankılanıyordu. O emrin gerçekte ne anlama geldiğini bilmiyordu, ama muhafızın ona yaklaşırken gözlerindeki pişmanlığı hatırlıyordu.

"Tabii ki biliyorum. Ben naibim, olan biten *her şeyi* bilirim."

"Mesele şu ki... bir şövalye için oldukça fazla çorba vardı. Ve birkaç dakika içinde tencereyle birlikte ortadan kayboldu. Ama zaten biliyorsunuz, o zaman sorun yok sanırım."

Saldur bir an sessizce onu inceledi. Yüzündeki ifade artık tanıdık bir küçümseme değildi. Kırışık kaşlarının altında hafif bir saygı belirtisi sezdi.

"Anlıyorum," diye cevapladı sonunda. Omzunun üzerinden, bir köpek yavrusu kadar masum bir şekilde gülümseyen Nimbus'a baktı. Amilia, onun gözlerini kırptığını fark etti ve bu onu çok kızdırdı. Saldur, onun tuhaf davranışlarına aldırış etmedi, sonra ona Rochelle Dükü ve Düşesi'ni Alburn Prensi'nin yanına oturtmamasını hatırlattı ve ofisinden çıktı.

"Bu çok ürkütücüydü," dedi Nimbus, Saldur gittikten sonra. "Kuleye kafanı sokuyorsun ve ertesi sabah Saldur bunu öğreniyor mu?"

Amilia ofisinin uzunluğunu bir uçtan diğer uca yürüdü, ancak her iki yönde de birkaç adım attıktan sonra dönmek zorunda kaldı, ama yine de hareketsiz durmaktan iyiydi. Nimbus haklıydı. Kulede garip bir şeyler oluyordu, Saldur'un kendisi bile dikkatle izlediği bir şeyler. Alternatifler düşünmeye çalıştı, ama aklına sürekli tek bir isim geliyordu: Degan Gaunt.

GALENTİ

Dört Rüzgar Sarayı'nın büyük salonunun dışındaki koridor, küçük grup niş içinde toplanmış haldeyken ölümcül bir sessizlik içindeydi. *Emerald Storm'un* tüm üyeleri, öldürülen Tenkinlerden ele geçirdikleri kılıçları ellerinde tutuyorlardı, her biri Avryn çeliğinden yapılmıştı. Savaşçılar, imparatorluk yapımı tatar yaylarıyla donanmış olarak stratejik pozisyonlar aldılar, Tenkin savaşçılarının çoğu ise onlara net görüş açısı sağlamak için geri çekildiler. Sıkı bir grup halinde toplanan Hadrian'ın grubu, kolay bir hedef oluşturuyordu.

Erandabon öne çıktı, ancak okçuların yolunu kapatmayacak kadar uzak durdu. "Erandabon seni tanımadı, Galenti! Uzun yıllar geçti, ama yeteneğini kaybetmemişsin," dedi, düşen savaşçıların cesetlerine bakarak. "Neden bu tür yaratıklarla seyahat ediyorsun, Galenti? Neden bu aşağılanmaya katlanıyorsun? Erandabon için orman zemininde yılanlarla sürünmek ya da domuzlarla yuvarlanmak aynı şey olurdu. Neden bunu yapıyorsun? Neden?"

"Seni görmeye geldim, Gile," diye cevapladı Hadrian. Anında salonda bir hayret nidası yükseldi.

"Ha-ha!" savaş lordu güldü. "Calian ismimi kullandın, bu suçun cezası ölümdür, ama seni affediyorum Galenti! Çünkü sen bunlara benzemiyorsun." Elini sallayarak belirsiz bir hareket yaptı. "Sen Erandabon ile kozmosta bulunuyorsun. Sen gökyüzünde Erandabon kadar parlak bir yıldızsın. Sen benim kardeşimisin ve seni öldürmeyeceğim. Gelip benimle ziyafet çekmelisin."

"Peki ya arkadaşlarım?"

Erandabon'un yüzü asıldı. "Erandabon'un masasında onlara yer yok. Onlar köpekler."

"Onlara kötü davranılırsa seninle yemek yemeyeceğim."

Erandabon'un gözleri çılgınca rastgele daireler çizerek hareket etti, sonra durdu. "Erandabon onları kendi iyilikleri için tekrar hapse attıracak, bu sefer güvenli bir şekilde. O zaman Erandabon'la yemek yiyecek misin?"

"Yerim."

Ellerini çırttı ve savaşçılar tereddütle ilerlediler. Hadrian başını salladı, Royce ve diğerleri silahlarını bıraktılar.

Balkon, baş döndürücü bir yükseklikten körfezi görüyordu. Ay ışığı, limanda demirlemiş Ghazel ve Tenkin gemilerinden oluşan devasa filoyu ortaya çıkardı. Işıklarla noktalı gemiler, yumuşak dalgalarda sallanıyordu. Uzaklardan gelen bağırışlar serin esintiyle yükseldi ve zayıf fısıltılar olarak ulaştı. Kalenin geri kalanı gibi, balkon da unutulmuş bir dönemin kalıntısıydı. Uzun zaman önce belki güzeldi, ama taş korkuluk yüzyıllar boyunca yıpranmış ve eski ihtişamını hatırlatan donuk, belirsiz bir iz bırakmıştı. Yemyeşil sarmaşıklar, çiçek açan beyaz çiçekleriyle, bozuk bir masayı örtmek için kullanılan bir örtü gibi korkuluğu kaplamıştı. Ayaklarının altında, bir zamanlar muhteşem olan mozaik fayanslar kirli, çentikli ve kırılmış halde yatıyordu. Balkonun çevresinde birkaç yağ lambası vardı, ancak bunlar aydınlatma amaçlı olmaktan çok dekorasyon amaçlı gibi görünüyordu. Taş masanın üzerinde vahşi hayvanlar, meyveler ve içeceklerden oluşan muazzam bir ziyafet vardı.

"Otur! Otur ve ye!" Erandabon, Hadrian'a böyle derken, birkaç Tenkin kadını ve genç erkek, her ihtiyaçlarını karşılamak için aceleyle koşturuyorlardı. Hizmetçiler dışında, ikisi yalnızdı. Erandabon, büyük bir kızarmış kuşun bacağını kopardı ve onu körfeze doğru işaret etti. "Güzel bir manzara, değil mi Galenti? Beş yüz gemi, elli bin asker ve hepsi Erandabon'un komutası altında."

"Calis'in tamamında elli bin Tenkin yok," diye cevapladı Hadrian. Masadaki yiyeceklere şüpheyle baktı, menüde elf olup olmadığını merak etti. Dilimlenmiş meyvelerden biraz seçti.

"Hayır," dedi savaş lordu üzülen. "Erandabon Ghazel'lerle yetinmek zorunda. Onlar adadaki deliklerinden dökülen karıncalar gibiler. Erandabon, onları bir kaplanı güvenebileceği kadar güvenemez, Erandabon onu yavruyken büyüttmüş olsa bile. Onlar vahşi hayvanlar, ama Erandabon hedefine ulaşmak için onlara ihtiyaç duyuyor."

"Peki o hedef nedir?"

"Drumindor," dedi basitçe ve sözünün ardından şarabı yudumladı, şarabın çoğu fark edilmeden çenesinin önüne döküldü. "Erandabon'un fırtınadan korunacak bir sığınağa ihtiyacı var Galenti, güçlü bir yere, güvenli bir yere."

yer. Uzun zamandır karıncalar Drumindor için savaşıyorlar. Onlar, Drumindor'un yaklaşan fırtınaya karşı koyabileceğini biliyorlar. Zaman azalıyor, kum camdan dökülüyor ve adalardan kaçmak için çaresizler. Erandabon onlara yardım edebileceğine söz veriyor. Elli bin, belki de yüz bin karınca olabilir, Galenti. Adaların her yerinde varlar, ama Erandabon bunlarla yetinecek. Çok fazla karınca pikniği mahveder, değil mi Galenti? diye gülerek sordu.

Bir hizmetçi, Hadrian'ın neredeyse hiç dokunmadığı şarap kadehini yeniden doldurdu. "Merrick Marius hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Hadrian.

Erandabon tükürdü. "O pisliğin teki. Domuz gibi. Pisliğin içindeki domuz gibi. Silah sözü verdi... ama yok. Halk için yiyecek sözü verdi... ama yok. Erandabon'un karıncaları kontrol etmesini zorlaştırıyor. Erandabon onun ölmesini diliyor."

"Nerede olduğunu söylersen, bu konuda sana yardımcı olabilirim."

Savaş lordu güldü. "Oh, Galenti, Erandabon'u kandıramazsın. Bunu Erandabon için değil, kendin için yaparsın. Ama önemi yok. Erandabon onun nerede olduğunu bilmiyor."

"Onun tekrar gelmesini mi bekliyorsun?" diye ısrar etti Hadrian.

"Hayır, gerek yok. Erandabon burada uzun süre kalmayacak. Burası eski bir yer. Fırtına için uygun bir yer değil." Balkonun kenarından düşmüş bir granit bloğu yuvarladı. "Erandabon ve karıncaları, Eski Tanrılar'ın bile bize ulaşamayacağı büyük kaleye gidecekler. Erandabon, tanrıların dönüşünü ve dünyanın yanışını izleyecek. Erandabon'un yanında oturabilirsin. Karıncalara liderlik edebilirsin."

Hadrian başını salladı. "Drumindor yok olacak. Sen ve karıncaların için kale kalmayacak. Beni ve arkadaşlarımı serbest bırakırsan, bunun olmasını engelleyebiliriz."

Erandabon gürültülü bir kahkaha attı. "Galenti, büyük bir şaka yapıyorsun. Erandabon'un karıncalar gibi aptal olduğunu mu sanıyorsun? Neden Erandabon'a böyle yalanlar söylüyorsun? Köpek arkadaşlarıyla buradan ayrılmak için her şeyi söylersin."

Bacağı kemikten ayırarak bitirdi ve ağzını açarak çiğnedi, kıkırdak parçalarını tükürdü.

"Galenti, Erandabon'a çok yardım ediyorsun. Erandabon'un ne kadar büyük olduğunu görüyor ve onu memnun etmek istiyorsun. Erandabon bunu seviyor. Erandabon senin yapabileceğin bir şey biliyor."

"Nedir o?"

"Ghazel kabilesinin bir şefi var: Uzla Bar." Yere tükürdü. "Erandabon'a karşı geliyor. Karıncaların kontrolü için Erandabon'a meydan okuyor. Şimdi,

Birçoklar için yiyecek kalmadığı için, o büyük bir sorun. Uzla Bar, Avryn'den gelen kervanlara saldırıyor, silahları ve Birçokların yiyeceklerini çalıyor. Bunu, karıncaların gözünde Erandabon'u zayıflatmak için yapıyor. Uzla Bar, Erandabon'a savaşmak için meydan okuyor. Ama Erandabon aptal değil. Erandabon, savaşçıların hiçbirinin Ba Ran Ghazel'in hızına ve gücüne karşı kazanamayacağını biliyor. Ama sonra yıldızlar Erandabon'a parladı ve seni buraya getirdi."

"Onunla savaşmamı mı istiyorsun?"

"Bu meydan okuma Ghazel geleneğine göre. Erandabon senin bu şekilde dövüştüğünü gördü. Erandabon senin kazanabileceğini düşünüyor."

"Kiminle dövüşeceğim? Seninle mi?"

Kafasını salladı ve güldü. "Erandabon ellerini kirletmez

."

"Savaşçıların mı?"

"Erandabon neden savaşçıları riske atsın ki? Erandabon'un karıncaları kontrol etmek için onlara ihtiyacı var

karıncaları kontrol etmek için onlara ihtiyacı var. Erandabon seninle birlikte olan o köpekleri gördü. Onlar iyi savaşır. Seçim ölüm olduğunda, tüm köpekler savaşır. Köpekleri sen yönlendirirsen, iyi savaşır. Erandabon, daha kötü köpeklerle arenada kazandığını gördü. Ve eğer kaybedersen, Erandabon eskisi gibi kalır."

"Peki bunu neden yapayım?"

"Erandabon'a iki kez yardım etmeyi teklif etmedin mi?" Bir süre durdu.

"Erandabon, köpeklerini sevdiğini görebiliyor. Ama sen ve onlar Erandabon'un birçok adamını öldürdünüz. Bu yüzden ölmelisiniz. Ama... bunu yaparsan... Erandabon seni yaşatacak. Bunu yap, Galenti. Yıldızları olmasa gökyüzü bu kadar parlak olmaz."

Hadrian, teklifi sessizce düşünüyormuş gibi yaptı. O kadar uzun bekledi ki Erandabon sabırsızlanmaya başladı. Savaş lordunun bu savaşta Hadrian kadar çok şeyi riske attığı açıktı.

"Erandabon'a hemen cevap ver!"

Hadrian birkaç saniye daha sessiz kaldı ve sonra şöyle dedi: "Kazanırsak, hemen serbest bırakılmak istiyorum. Dolunaya kadar bizi tutmayacaksın. Bir gemi istiyorum, küçük, hızlı bir gemi, tam donanımlı ve savaş kazanıldığı anda hazır bekleyen."

"Erandabon kabul ediyor."

"Ayrıca Allie adında bir elf kızı bulmanızı istiyorum. Avryn'den gelen son sevkıyla buraya getirilmiş olabilir. Eğer hayattaysa, buraya getirilmesini istiyorum."

Erandabon şüpheli görünüyordu ama başını salladı.

"Arkadaşlarımın serbest bırakılmasını, iyi muamele görmesini ve tüm silah ve teçhizatımızın derhal bize iade edilmesini istiyorum."

"Erandabon, Erandabon işini bitirdiğinde onlarla birlikte yemek yiyebilmen için savaştığın köpekleri buraya getirecek. Erandabon ayrıca ihtiyacın olabilecek diğer silahları da verecek."

"Peki ya diğerleri? Salonda benimle savaşmayan adamlar."

"Erandabon'un adamlarını öldürmediler, bu yüzden ölmeyecekler. Erandabon onlarla ilgilenecek. Anlaşma yapılana kadar burada kalacaklar. Anlaşma iyi giderse, serbest bırakılacaklar. Anlaşma iyi gitmezse, Birçoklar için yemek olacaklar. Tamam mı?"

"Evet. Kabul ediyorum."

"Mükemmel, Erandabon çok mutlu. Erandabon, Galenti'nin arenada bir kez daha dövüşmesini izleyecek." Erandabon iki kez alkışladı ve savaşçılar balkonda belirdi, her biri Hadrian'ın üç kılıcından birini saygıyla taşıyordu. Diğerleri de geri kalan teçhizatlarıyla yaklaştı. Erandabon, Hadrian'ın spadone'sini aldı ve kaldırdı.

"Erandabon, Galenti'nin ünlü kılıcını duymuştu. Bu, eski tarz bir silahtır."

"Bu bir aile yadigarı."

Hadrian'a verdi. "Bu..." savaş lordu, Royce'un hançerini eline alarak, "Erandabon böyle bir silah görmedi. Bu, küçük olanın mı? Senin yanında savaşan kişinin mi?"

"Evet." Hadrian, Erandabon'un gözlerindeki açgözlülüğü gördü. "O Alverstone.

O silahı saklamayı düşünmek istemezsin."

"Erandabon saklarsa savaşmaz mısın?"

"O da var," dedi Hadrian. "O bir *kaz* mı?"

"Evet, ve gördüğün gibi, iyi bir savaşçı. Ona ve silahına ihtiyacım var." Hadrian kılıçlarını tekrar kuşandı ve kendini yeniden kendinde hissetti.

"Yani, Mandalin Kaplanı Erandabon için savaşacak."

"Öyle görünüyor," dedi Hadrian ve iç geçirdi.

"Peki bu nasıl olacak?" diye sordu Royce, hançerini kontrol ederken.

Güneş gri bir günde doğmuştu. Yedi kişi balkonda birlikte yemek yediler. Savaş lordunun artıkları olan yemekler artık köpekler için uygundu.

Hadrian, "Savaş beş karşı beş olacak. Wesley ve Poe'nun kenarda kalması gerektiğini düşünüyorum. Onlar en gençler..." dedi.

"Kura çekeceğiz," dedi Wesley kararlı bir şekilde.

"Wesley, sen daha önce Ba Ran Ghazel ile hiç savaşmadın. Onlar son derece tehlikelidir. Erkeklerden daha güçlüdürler, daha da hızlıdır. Onları silahsızlandırmak için, kelimenin tam anlamıyla, onları silahsızlandırman gerekir."

"Kura çekeceğiz," diye tekrarladı Wesley ve ölü bir dal bulup yedi dal kırdı; ikisi diğerlerinden daha kısıydı.

"Savaşmak zorundayım. Bu anlaşmanın bir parçası," dedi

Hadrian. Wesley başını salladı ve uzun dallardan birini

attı. "Ben de savaşacağım," dedi Royce.

"Bunu adil bir şekilde yapmalıyız," diye itiraz

etti Wesley. "Hadrian savaşırsa, ben de

savaşırım," diye açıkladı Royce.

Hadrian başını salladı. "O zaman beşiniz arasında olacak."

Wesley tereddüt etti, sonra başka bir dalı kenara attı ve yumruğunu uzattı. Wyatt ilk dalı çekti, uzun olanı. Poe sonra çekti ve ilk kısa dalı aldı. Hiçbir duygu göstermedi ve sadece geri adım attı. Grady çekti, uzun olanı. Darning son olarak çekti ve diğer kısa dalı aldı, son uzun dal Wesley'in yumruğunda kaldı.

"Ne zaman savaşacağız?"

"Gün batımında," diye cevapladı Hadrian. "Ghazel karanlıkta dövüşmeyi tercih eder. Bu bize plan yapmak, birkaç şey pratik yapmak ve onlarla yüzleşmeden önce kısa bir şekerleme yapmak için bir gün kazandırır."

"Uyuyabileceğimi sanmıyorum," dedi Wesley.

"Yine de denemek en iyisi."

"Ben Ghazel'i hiç görmedim," diye itiraf etti Grady. "Neden bahsediyoruz burada?"

"Şey," diye başladı Hadrian, "ölümcül dişleri var ve fırsat bulurlarsa seni yere yatırıp dişleri ve pençeleriyle parçalarlar. Ghazeller seni canlı canlı yemekten çekinmezler. Hatta bundan zevk alırlar."

"Yani onlar hayvan mı?" diye sordu Wyatt. "Ayılar gibi mi?"

"Aslında değil. Aynı zamanda zekidirler ve silah kullanmada ustadırlar." Bir an düşünmelerini bekledi, sonra devam etti. "Genellikle kısa boyludurlar, ama bu yanıltıcıdır. Kambur dururlar ve bizim boyumuza kadar, hatta daha uzun olabilirler. Güçlü ve hızlıdır ve karanlıkta iyi görebilirler. En büyük sorun..."

"Daha büyük bir sorun mu var?" diye sordu Royce.

"Evet, komik ama Ghazel'ler klan savaşçılarıdır, yani organize olmuşlardır. Bir klan, bir şef, bir savaşçı, bir oberdaza, bir bitirici ve bir menzilden oluşan beş kişilik bir gruptur. Şef genellikle savaşçı kadar iyi bir savaşçı değildir. Ghazel oberdaza'yı Tenkin ile karıştırmayın. Ghazel versiyonu gerçek büyü, kara büyü kullanır ve öldürmemiz gereken ilk kişi o olmalıdır. Onun öneminin farkında olduğumuzu bilmeyecekler, bu da bize avantaj sağlayabilir."

"Onu bana bırak," dedi Royce.

"Finisher, grubun en hızlısıdır ve savaşçılar ve oberdaza bizi meşgul ederken bizi öldürmek onun görevidir. Menzil, Ghazel versiyonunda bir yay olan trilon ve belki de fırlatma bıçaklarıyla donatılacaktır. Muhtemelen oberdaza'nın yakınında kalacaktır. Trilon çok isabetli değildir, ancak hızlıdır. Onun görevi bizi öldürmekten çok dikkatimizi dağıtmaktır. Kalkan kolunuzu ona dönük tutmalısınız."

"Kalkanlarımız olacak mı?" diye sordu Grady.

"İyi bir noktaya değindin." Hadrian sağlanan silahları inceledi. "Hayır, görmüyorum. Şöyle düşün: endişelenecek bir şey azaldı, değil mi? Klan iyi organize olmuş ve deneyimli. Bizim için anlamsız olan tıklamalar ve gevezeliklerle iletişim kuracaklar, ama bizim söylediklerimizi anlayabilecekler. Bunu avantajımıza kullanacağız."

"Nasıl kazanacağız?" diye sordu Wyatt.

"Onlar hepimizi öldürmeden önce hepsini öldürerek."

Sabah saatlerini dövüşerek ve antrenman yaparak geçirdiler. Neyse ki, hepsi temel dövüş tekniklerine hakimdi. Wesley kardeşi ile antrenman yapmıştı ve sonuç olarak Hadrian'ın beklediğinden çok daha iyi bir kılıç ustasıydı. Grady sert ve şaşırtıcı derecede hızlıydı. Wyatt en etkileyici olanıydı. Kılıcıyla gösterdiği yetenek, Hadrian'ın anında "*öldürme tecrübesi*" olarak tanımladığı gerçek bir beceriydi.

Hadrian, olası senaryolara karşı bazı temel hareketler gösterdi. Çoğu, ağız ve pençelerden gelen gibi çoklu saldırıları savuşturmakla ilgiliydi, ki bu konuda hiçbiri eğitim almamıştı. Ayrıca Erandabon'un sağladığı trilonun nasıl kullanılacağını da gösterdi ve her biri sırayla denedi, en umut verici olanı Grady'di.

Sabah antrenmanından sonra acıkmış olanlar, bir kez daha yemek için oturdular. "Peki, savaş planımız nedir?" diye sordu Wyatt.

"Wesley ve Grady arkada kalacaklar. Grady, sen trilonu kullanacaksın."

Grady gergin görünüyordu. "Elimden geleni yapacağım."

"Sorun değil. Sadece bizim yanımıza ateş etme. Arenanın ortasındaki savaşı görmezden gel ve oklarını oberdaza ve menzile yoğunlaştır. Onları mümkün olduğunca dengeden uzak tut. Onları vurman gerekmez, sadece eğilmelerini sağla.

"Wesley, sen Grady'yi koru. Wyatt, sen ve ben ön cepheyi oluşturup savaşçı ve şefi meşgul edeceğiz. Sana söylediklerimi unutma ve ondan uzak dur. Sorun var mı?"

"Royce ne olacak?" diye sordu Wyatt.

"O ne yapacağını biliyor," dedi Hadrian ve Royce başını salladı. "Başka bir şey var mı?"

Eğer başka bir şey varsa, kimse konuşmadı, bu yüzden hepsi uykuya daldı. Antrenmandan sonra Wesley bile uykuya dalmayı başardı.

Arena, taş duvarlarla çevrili büyük, oval bir açık hava çukuruydu ve arkasında seyircilerin oturduğu tribünler vardı. Karşıt uçlarda bulunan iki kapı, rakip takımların girişini sağlıyordu. Direklere monte edilmiş dev mangallar alanı aydınlatıyordu. Dört Rüzgâr Sarayı'ndaki her şey gibi, bu kirli ölüm alanı da ihmalden zarar görmüştü. Büyük taş bloklar düşmüş ve etraflarında küçük ağaçlar büyümüştü. Merkezin yakınında sığ bir çamur havuzu oluşmuştu. Kısmen gizlenmiş bir göğüs kafesi ateşin ışığında ürkütücü bir şekilde parıldıyordu ve topraktan çıkıntı yapan bir mızrağın ucunda bir kafatası asılıydı.

Hadrian dışarı çıkarken, zihni anılarla doluydu. Kan kokusu ve tezahürat eden kalabalık, sonsuza kadar kilitli olduğunu sandığı bir kapıyı açmıştı. Arenaya ilk kez girdiğinde sadece on yedi yaşındaydı, ancak eğitimi zaferi kesinleştirmişti. Daha bilgili, daha yetenekliydi ve kalabalıklar onu seviyordu. Rakip rakip kolaylıkla yenmişti. Daha iri, daha güçlü adamlar ona meydan okumuş ve ölmüştü. İki ya da üç kişilik takımlarla dövüştüğünde sonuçlar hep aynıydı. Kalabalıklar onun yeni adını, *Galenti'yi, yani katil'i* haykırmaya başlamıştı.

Calis'i dolaşmış, kraliyet ailesiyle tanışmış, onuruna düzenlenen ziyafetlerde yemek yemiş ve kendisine haraç olarak verilen kadınlarla yatmıştı. Ev sahiplerini beceri ve kahramanlık gösterileriyle eğlendirmişti. Sonunda savaşlar korkunç bir hal almıştı. Birden fazla güçlü adam onu yenmek için yeterli olmamıştı. Onu Ghazel ve vahşi hayvanlarla sınımışlardı. Yaban domuzlarıyla, bir çift leoparla ve son olarak da kaplanla savaşmıştı.

Arenada hiç düşünmeden onlarca adamı öldürmüştü, ama Mandalin'deki kaplan onun son arena dövüşü olmuştu. Belki de döktüğü kan sonunda içini sarmıştı, ya da yaşlanıp şöhret arzusunu aşarak olgunlaşmıştı. Hala bile neyin gerçek neyin sadece inanmak istediği şey olduğunu bilmiyordu. Her ne olursa olsun, kaplan öldüğünde her şey değişti.

Savaştığı her adam savaşmayı seçmişti, ama kaplan öyle değildi. Bu asil hayvanın ölümünü izlerken, ilk kez kendini bir katil gibi hissetmişti. Yukarıdaki tribünlerde kalabalık "*Galenti!*" diye bağırıyordu. O ana kadar bunun anlamını hiç anlamamıştı. Babasının sözleri sonunda ona ulaşmıştı, ama Hadrian özür dilemeden Danbury ölecekti. Kaplan gibi, babası da daha iyisini hak etmişti.

Şimdi, arenaya girerken, kalabalık bir kez daha o ismi haykırdı *Galenti!* diye bağırды. Tezahurat yaptılar ve ayaklarını gök gürültüsü gibi yere vurdular. "Unutmayın, Bay Wesley, geride kalın ve Grady'yi koruyun," dedi Hadrian, kafatasının asılı olduğu yerin yakınında toplanırken.

Uzak kapı açıldı ve Ba Ran Ghazel arenaya girdi. Hadrian, arkadaşlarının şok olmuş ifadelerinden, onun tarifine rağmen, şimdi kendilerine doğru gelen şeyi hiç beklemediklerini anlayabilirdi. Herkes korkunç goblinlerin abartılı hikayelerini duymuştu, ama kimse gerçekten bir tane görmeyi beklemiyordu — hele ki beş tane, devasa meşalelerin titrek kırmızı ışığıyla aydınlatılmış tam savaş kıyafetleriyle koşuştururken.

Onlar insan değildi, hayvan değildi, tanıdık hiçbir şeye benzemiyorlardı. Aynı dünyadan gelmiyor gibiydiler. Hareketleri görme duyusunu zorluyordu ve kasları doğal olmayan bir şekilde geriliyordu. Dört ayak üzerinde zeminde sürükleniyorlardı. Yürümek yerine kayıyorlardı, pençeleri toprağın üzerindeki taşlara tıklıyordu. Gözleri karanlıkta parlıyordu, içlerinden aydınlanıyorlardı, oval göz bebeklerinin arkasında hastalıklı sarı bir parıltı yükseliyordu. Kasları, kambur sırtları ve bir erkeğin uyluğunu andıran kalın kolları boyunca dalgalanıyordu. Ağızları, sanki onları barındıracak yer yokmuş gibi her iki tarafa taşan, iğne kadar keskin dişlerle doluydu.

Savaşçı ve şef merkeze doğru ilerlediler. İriydiler ve kambur olsalar da Hadrian ve Wyatt'ın üzerinde yükseliyorlardı. Arkalarında, düzinelerce rengarenk tüylerle süslenmiş daha küçük oberdazalar dans ediyor ve mırıldanıyorlardı.

"Onların daha küçük olmaları gerektiğini sanıyordum," diye Wyatt Hadrian'a fısıldadı.

"Boş ver. Kendilerini kurbağa gibi şişiriyorlar, seni korkutmaya çalışıyorlar, kazanamayacağını düşündürmeye çalışıyorlar."

"İyi iş çıkarıyorlar."

"Savaşçı solda, şef ise sağda," dedi Hadrian. "Savaşçıyı ben halledeyim. Sen şefi hallet. Onun sol tarafında kalmaya çalış, alçaktan vur ve çok yaklaşma. Yaklaşırsan muhtemelen seni öldürür. Ve menzilden atılan okları da dikkat et."

Duvarlardan alevli bir ok sahnenin ortasına çarptı ve o anda davullar çalmaya başladı.

"Bu bizim işaretimiz," dedi Hadrian ve Royce ve Wyatt ile birlikte ilerlemeye başladı.

Ghazel şefi ve savaşçısı merkezde onları bekliyordu. Her biri kısa, kavisli bir kılıç ve küçük, yuvarlak bir kalkan taşıyordu. Hadrian ve Wyatt yaklaşırken onlara tısladılar. Wyatt kılıcını çekmişti, ama Hadrian kasıtlı olarak silahlarını kınında bırakarak onlara doğru yürüdü. Bu, Wyatt'ın dikkatini çekti.

"Bu benim kendimi gösterme yöntemim."

Arenanın ortasına ulaşmadan önce Hadrian, Royce'u kaybetti. Royce, ateşin ışığının ötesindeki gölgelere doğru yönelmişti.

"Ne zaman başlıyoruz?" diye sordu

Wyatt. "Kornanın sesini dinle."

Bu yorum şef tarafından duyuldu ve şef gülümsedi. Savaşçıya bir şeyler söyledi, savaşçı da ona cevap verdi.

"Bizi anlayamıyorlar, değil mi?" Wyatt repliğini okudu.

"Tabii ki anlamazlar," diye yalan söyledi Hadrian. "Onlar sadece aptal hayvanlar. Unutma, onları öne çekmek istiyoruz ki Royce şefin arkasına gizlice yaklaşp onu öldürebilsin. Önce onu öldürmemiz gerekiyor. O onların lideri. O olmadan hepsi dağılır. Savaşırken geri çekil, o da seni tuzağa doğru takip edecektir."

Daha fazla konuşma.

İki tane daha yanan ok ıslık çaldı ve yere çarptı.

"Hazır ol," diye fısıldadı Hadrian, sonra çok yavaşça iki kılıcı da çekti.

Tribünlerden bir boru sesi duyuldu.

Wesley, Hadrian ve savaşçının birbirlerine çarpışmasını, metallerin çınlamasını izledi. Wyatt ise bir dansçı gibi geriye doğru kayd, kılıcı

yukarıda ve hazırda. Şef hareketsiz durarak havayı kokladı.

Grady ilk okunu attı. Uzakta dans eden tüy yığınının nişan aldı ama çok fazla ileri attı. "Lanet olsun," diye küfretti ve yayına bir tane daha takmaya çalıştı.

"Nişanını alçalt," diye bağırdı Wesley.

"Ben nişancı olduğumu hiç söylemedim, değil mi?"

Wesley'in kulağının yanında görünmeyen bir şey tısladı. Grady ikinci bir atış yaptı. Atış çok kısa kaldı ve Wyatt'ın şefini kendisini takip etmeye ikna etmek için yaptığı feintin yapıldığı yere yakın bir yere düştü.

Yine bir tıslama sesi duyuldu.

"Sanırım bize ok atıyorlar," dedi Wesley, tam zamanında dönerek Grady'nin göğsüne saplanan siyah bir okla yere yığılmasını gördü. Grady yere düştü, öksürüyor ve tekmeliyordu. Elleri okla ulaşmaya çalışıyordu. Parmakları gevşedi ve elleri bileklerinin ucunda sallanmaya başladı. Yere yığıldı, kan tükürdü, nefes almaya çalışıyordu. Üçüncü bir ok ısıklık çaldı ve Grady'nin botuna saplandı. Bacağı geri çekilmeye çalıştı, ama ayağı yere sabitlenmişti.

Wesley, Grady'nin titremesini ve sonra hareketsiz kalmasını dehşetle izledi.

Royce, boynuz sesi duyulduğunda oberdaza'ya çok yakındı. Çeliklerin çarpışması, savaşın başladığını haber verdi. Parçalanmış taş bloklardan birinin etrafından kayarak büyücü doktorun arkasında bir pozisyon bulmaya çalışırken, havada bir terslik hissetti. Artık rüzgâr esmiyordu, ama zıplıyordu — görünmeyen bir şeye çarpıyordu. Sahaya hızlıca bir bakış attığında sadece dört Ghazel gördü: şef, savaşçı, oberdaza ve menzilci. Royce, boğazının kesilmesini önlemek için tam zamanında eğildi. Döndü ve Alverstone ile havayı kesti. Dönünce kendini yalnız buldu. İçgüdüsel olarak sağa kaçtı. Bir şey pelerinini kesti. Dirseğini geriye doğru itti ve sert, etli bir darbe ile ödüllendirildi. Sonra yine kayboldu.

Royce tamamen döndü, ama hiçbir şey göremedi.

Arenanın ortasında Hadrian savaşçıyla savaşırken, Wyatt hala savaşmaya isteksiz olan şefi alay ediyordu. Menzil bir ok üstüne ok atıyordu. Yanında oberdaza dans ediyor ve şarkı söylüyordu.

Royce'un içgüdüsel olarak ona tekrar hareket etmesini söyledi, ama çok geçti. Kalın, ağır kollar onu kavradı ve bir vücudun ağırlığı onu öne doğru itti. Ayakları kaydı ve kanlı toprağa düşerek yere yapıştı. Kılıcını çevirip bıçakladı, ama kılıç boşluğu delip geçti. Pençeli ellerin

Royce bir yılan gibi kıvrıldı ve saldırganın sıkı tutuşunu bozdu. Gölgeyi şeye defalarca kılıç salladı, ama hiçbir şey isabet etmedi. Sonra Ghazel'in bitiricisinin sıcak nefesini hissetti.

Hadrian'ın darbesi Ghazel'in kalkanından sekti. Diğer kılıcıyla saldırdı ama mükemmel bir savuşturma ile engellendi. Savaşçı iyiydi. Hadrian onun becerisini tahmin etmemişti. Güçlü ve hızlıydı, ama daha da önemlisi, daha da korkutucu olanı, Ghazel Hadrian'ın hareketlerini mükemmel bir şekilde tahmin ediyordu. Savaşçı bıçakladı ve Hadrian geriye ve sola kaçtı. Ghazel, Hadrian dönmeden önce kılıcını sallamaya başlamış ve kalkanıyla Hadrian'ın yüzüne vurdu. Sanki rakibi onun zihnini okuyormuş gibiydi. Hadrian geriye sendeledi ve nefesini toplamak için aralarında mesafe bıraktı.

Yukarıda, kalabalık Galenti'ye hoşnutsuzluklarını yuhalayarak gösterdi. Yanında, Wyatt hala şefinle oynuyordu. Onun hilesi, dümenciye zaman kazandırmıştı. Şef, Royce'dan çok korkuyordu ve onunla çatışmaya girmiyordu, ama bu uzun sürmeyecekti. Hadrian rakibini çabucak bitirmeliydi, ama şimdi kazanabileceğinden bile emin değildi.

Savaşçı ilerledi ve kılıcını savurdu. Hadrian sola döndü. Ghazel bir kez daha onun hareketini tahmin etti ve Hadrian'ın kolunu kesti. Hadrian geriye sendeledi ve düşmüş büyük bir bloğun arkasına saklandı, bloğu kendisiyle rakibi arasında tuttu.

Kalabalık yuhaladı ve ayaklarını yere vurdu.

Bir şeyler çok ters gidiyordu. Savaşçı bu kadar iyi olmamalıydı. Formu kötüydü, vuruşları ustalıktan yoksundu, ama yine de onu yeniyordu. Savaşçı tekrar saldırdı. Hadrian bir adım geri attı ve ayağı bir kayaya takıldı ve tökezledi. Ghazel bir kez daha bunu önceden tahmin etmiş gibi göründü ve Hadrian'ı yere seren bir tekmeyle hazırdı.

Hadrian sırt üstü yere yattı. Savaşçı zafer çığlığı attı ve kılıcını aşağı doğru saplayarak öldürmek için kaldırdı. Hadrian, hamleyi kaçmak için sola dönmeye başladı, ancak son anda, hala sola dönmeye odaklanmışken, merkeze geri çekildi. Savaşçının hamlesi, Hadrian'ın tam olarak bulunacağı yeri deldi.

Grady ölmüştü ve oklar hala geliyordu.

Wesley sarsılmıştı. Görevinde başarısız olmuştu. Başka ne yapacağını bilemeyen Wesley, trilonu aldı, bir ok taktı ve okunu fırlattı.

Wesley okçu değildi. Ok düz uçmadı, çılgınca döndü ve beş metre önündeki yere düştü.

Sahanın ortasında Hadrian rakibinden kaçınıyordu ve şef sonunda Wyatt ile savaşmaya karar vermişti. Royce uzakta, yerde, oberdaza'nın dans edip şarkı söylediği yerden çok uzak olmayan bir yerde görünmez bir şeyle boğuşuyordu.

İşler planlandığı gibi gitmiyordu. Grady ölmüştü ve Hadrian... Wesley, savaşçının öldürücü darbe için kılıcını kaldırdığını gördü.

"Hayır!" diye bağırdı Wesley. Tam o anda, bir okun keskin patlama acısı sağ omzunu deldi ve dizlerinin üzerine çöktü.

Dünya dönüyordu. Gözleri bulanıklaşmıştı. Nefes almakta zorlanıyordu ve karanlık görüşünün kenarlarını tehdit ederken dişlerini sıktı. Kulaklarında, kalabalığın seslerini yutan sağır edici bir sessizlik büyüdü.

Oberdaza! Hadrian'ın talimatları aklına geldi. *Ghazel versiyonu gerçek büyü, kara büyü kullanıyor ve öldürmemiz gereken ilk kişi o olmalı.*

Wesley kılıcının kabzasına sıkıca tutunarak, bayılmamak için direndi. Bacaklarına onu kaldırmalarını emretti. Titreyerek, sallanarak, yavaşça emrine uydular. Kalbi sakinleşti ve nefes alışığı derinleşti. Dünya yeniden netleşti ve kalabalığın uğultusu geri döndü.

Wesley, sahnenin karşısındaki büyücü doktora baktı. Trilon'a göz attı ve onu asla kullanamayacağını anladı. Kılıcı kaldırmaya çalıştı, ama sağ kolu hareket etmedi. Kılıcın kabzasını sola kaydırды. Garip ve beceriksizce hissettirdi, ama güç vardı. Kalbinin çarpışını dinleyerek, önce yavaşça, sonra her adımda daha hızlı ilerledi. Bir ok daha ısıklık çaldı. Wesley onu görmezden geldi ve koşmaya başladı. Ayakları nemli, çamurlu zemini dövüyordu. Wesley kılıcını bir bayrak gibi yüksekte tuttu. Şapkası uçtu, saçları rüzgarda dalgalandı.

Bir ok daha bir adım önünde yere düştü ve koşarken onu kırdı. Garip bir acı hissetti ve rüzgârın omzundan hala çıkıntı yapan okun tüylerine çarptığını fark etti. Dans eden büyücüye odaklandı.

Gözünün ucuyla, okçunun yayını bırakıp ona doğru koşarak kılıcını çektiğini gördü. Çok geç kalmıştı. Sadece birkaç adım daha vardı. Oberdaza gözleri kapalı dans edip şarkı söylüyordu. Wesley'in hücumunu göremiyordu.

Wesley hızını hiç kesmedi. Yavaşlamaya hiç tenezzül etmedi. Sadece kılıcının ucunu mızrak gibi indirdi ve son bir hızla koşmaya başladı — ünlü kardeşi gibi — yaya olarak mızrak dövüşü yapar gibi. Karanlık çoktan çökmüştü, görüşünü bir kez daha tünellemişti. Gücü tükeniyordu, kanıyla birlikte akıp gidiyordu.

Wesley oberdaza'ya çarptı. İkisi yüksek *bir gürültüyle* çarpıştı! Birlikte kayarak yuvarlandılar. Wesley'in kılıcı elinden düşmüştü. Omzundaki ok kırılmıştı. Yüzüstü yatarken, kendini kaldırmaya çalışırken ağzında kan tadı vardı. Sırtında sıcak bir acı patladı, ama karanlık onu yutarken hızla kayboldu.

Royce kıvrıldı ama etini kesen pençelerden kurtulamadı, Alverstone'u bırakmaya çalışıyordu. Gölgeyi yakalayamıyordu. Vücudu gevşek ve kaygandı, sanki sadece istediği yerde var oluyordu. Royce kısmen yakalıyordu ama sonra gölge yok oluyordu.

Ghazel, boğazını parçalamaya çalışırken dişleriyle onu sıyırdı. Royce her seferinde nasıl hareket edeceğini biliyordu. Üçüncü denemede, riski göze aldı ve kendi kafasıyla öne doğru hamle yaptı. Bir *çarpma sesi* ve acı hissetti, ama kurtulmayı başardı.

Etrafına baktı ve bir kez daha bitirici görünmüyordu.

Royce, Wesley'in kılıcını önüne uzatarak tarlada koştuğunu gördü, sonra başka bir saldırıyı atlattı. Darbeyi önledi ama yere düştü. Ağırlık bir kez daha üzerine çöktü. Bu sefer pençeler daha iyi tutundu. Arka pençeler Royce'un bacaklarını sıyırdı, onu yere sabitledi, uzattı ve çaresizce tuttu. Sıcak nefesi tekrar hissetti.

Uzakta bir çarpma sesi ve tüylerin uçuşması duyuldu.

Aniden Royce, kendi gözlerinden birkaç santim uzaklıkta parlak, parıldayan sarı gözler gördü. Tükürükle ıslanmış dişler ona salya akıtıyordu.

"*Ad haz urba!*" dedi yaratık, gevezelik ederek.

Alverstone hâlâ Royce'un elindeydi. Sadece bileğini biraz hareket ettirmesi gerekiyordu. Ghazel'in gözüne tükürdü ve bıçağı çevirdi. Olgun bir meyveyi keser gibi, bıçak Ghazel'in elini bileğinden kesti. Bir çığlık atarak, finisher desteğini kaybetti ve öne doğru düştü. Royce onu yuvarladı, iki eliyle kalan pençesini tuttu ve Ghazel'i dizleriyle sabitledi. Finisher hırıldamaya, hırlamaya ve tırmalamaya devam etti. Royce goblinin diğer elini de kesti ve Royce kafasını koparana kadar canavar acı içinde çığlık attı.

Hadrian ona dokunmamış olmasına rağmen Ghazel savaşçısı aniden sendeledi. Mesafesini korumaya çalışan Hadrian, iki kılıç uzunluğu kadar uzaktaydı, ama savaşçı sanki vurulmuş gibi açıkça sallandı. Ghazel durakladı, gözlerinden güven kayboldu ve tereddüt etti.

Hadrian omzunun üzerinden tepeye baktı ve Grady'nin cesedini gördü, ama Wesley yoktu. Rakibinin omzunun üzerinden baktı ve Wesley'i yerde buldu. Yanında, oberdaza, göğsüne saplanmış deniz subayının kılıcıyla yatıyordu. Hadrian izlerken, range Wesley'i sırtından bıçakladı.

"Wesley! Hayır!" diye bağırdı.

Sonra Hadrian'ın gözleri önündeki savaşçıya keskin bir şekilde kilitlendi. "Keşke şimdi düşüncelerimi okuyabilseydin," dedi, iki kılıcı da kınına sokarak.

Savaşçının yüzünde şaşkınlık belirdi, ta ki Hadrian sırtından büyük spadone'yi çekene kadar. Savaşçı fırsatı değerlendirip kılıcını savurdu. Hadrian, spadone'nin ses çıkardığı darbeyi engelledi. Ardından sahte bir savurma yaptı, ancak Ghazel yine de kaçmak için hareket etti ve dengesini kaybetti. Hadrian dönmeye devam etti ve kılıcı tam bir daire çizerek savurdu. Kılıcı bel hizasına getirdi. Ghazel'in kaçacak yeri yoktu ve büyük kılıç savaşçıyı ikiye böldü.

Wyatt şimdi şefe karşı savaşıyordu, kılıçları tekrar tekrar çarpışırken alarm zili gibi çınılıyordu. Darbe üstüne darbe Wyatt'ı gittikçe geriye doğru itti, ta ki Hadrian spadone'yi şefin omuz bıçaklarına saplayana kadar.

Şiddetli bir rüzgar gibi bir kükremeye kalabalık ayağa fırladı, tezahürat ve alkışlarla.

Hadrian dönüp baktığında, Royce'un Wesley'in yerde yatan bedeninin yanında diz çökmüş olduğunu gördü. Menzil onun yanında yatıyordu. Wyatt Grady'yi kontrol ederken Hadrian onlara doğru koştu.

Royce, Hadrian'ın bakışına sessizce başını sallayarak cevap verdi. Wyatt onlara ulaştığında "Grady de öldü" dedi. İkisi de tek kelime etmedi.

Kapılar açıldı ve Erandabon parlak bir gülümsemeyle içeri girdi. Poe ve Dering onu takip etti. Dering, Grady'nin bedenine bakakaldı. Erandabon, kalabalık daha da yüksek sesle tezahürat ederken, zafer kazanan bir kahraman gibi kollarını tribünlere doğru kaldırdı. Coşkulu ve mutlu bir şekilde onlara yaklaştı.

"Mükemmel! Mükemmel! Erandabon çok memnun!"

Hadrian ileri adım attı. "Bizi hemen o gemiye götürün. Bana düşünmek için zaman verin, yemin ederim sizi Uberlin'le tanıştıracam!"

KULE

Modina, Arista'nın yatak odasının zeminindeki tebeşirle çizilmiş dairenin içine oturup saçları yakmasını izledi. Birlikte dumanın dağılmasını izlediler.

"Bu korkunç koku da ne?" dedi Amilia, içeri girip yüzünün önünde elini sallarken, Nimbus da onun arkasında duruyordu.

"Arista, Gaunt'ı bulmak için bir büyü yapıyordu," diye açıkladı Modina.

"Burada büyü mü yapıyor?" Amilia dehşete kapılmış bir ifadeyle baktı, sonra ekledi

"İşe yaradı mı?"

"Sayılır," dedi Arista, hayal kırıklığına uğramış bir ses tonuyla. "Buranın kuzeydoğusunda bir yerde, ama tam yerini belirleyemiyorum. Sorun hep bu olmuştur."

Amilia sertleşti, gözleri Nimbus'a suçlayıcı bir bakış attı.

"Ben tek kelime etmedim," dedi Nimbus.

Amilia Arista'ya sordu, "Degan Gaunt'ı bulursan ne yapmayı planlıyorsun?"

"Kaçmasına yardım edeceğim."

"O, bize saldırmaya hazır bir ordunun generali." Modina'ya döndü.

"Neden ona yardım ettiğini anlamıyorum..."

"Onu ordusuna geri göndermeye çalışmıyorum," diye araya girdi Arista.

"Bir şeyi bulmama yardım etmesi gerekiyor, sadece Novron'un Varisinin bulabileceği bir şeyi."

"Yani sen... ve Gaunt..."

gideceksiniz?" "Evet," dedi Arista.

"Peki ya yakalanırsanız? İmparatoriçe'nin size sağladığı yardımı ifşa ederek ona ihanet edecek misiniz?"

"Hayır, elbette hayır. Ona zarar verecek hiçbir şey yapmam."

"Neden bunu soruyorsun, Amilia?" Modina, Amilia'dan Nimbus'a, sonra tekrar Amilia'ya baktı. "Ne biliyorsun?"

Amilia bir an tereddüt etti, sonra konuştu. "Kuzey kulesinde nöbet tutan bir Seret Şövalyesi var."

"Senin sarayını pek tanımıyorum. Bu olağandışı bir şey mi?" diye sordu Arista. "Orada korunacak bir şey yok," diye açıkladı Amilia. "Orası bir hapisane

ama hücrelerin hiçbirinde mahkum yok. Yine de dün gece dördüncü kattaki iki muhafızın oraya bir tencere çorba götürdüğünü gördüm."

"Muhafızlara mı?"

"Hayır," dedi Amilia, "çorbayı kuleye götürdüler. Beş dakikadan az bir süre sonra ben de oraya vardım. Çorba, tencereyle birlikte yok olmuştu."

Arista ayağa kalktı. "Bir mahkuma yemek veriyorlardı, ama kulede dolu hücre yok mu diyorsun? Emin misin?"

"Kesinlikle. Her kapı açıktı ve her hücre boştu. Bir süredir öyle görünüyordu."

"O kuleye girmem lazım," dedi Arista. "Boş hücrelerden birinde saçımı yakabilirim. Eğer o yakınlardaysa, bu bize gerçekten bir şeyler söyleyebilir."

"O kuleye girmen imkansız," dedi Amilia. "Şövalyenin yanından geçmen gerekir. İmparatoriçenin baş sekreteri böyle bir şeyden paçayı sıyrabilir, ama kaçak Melengar Cadısı'nın paçayı sıyrabileceğini hiç sanmıyorum."

"Saldur oraya sorunsuzca girip çıkabilir, değil mi?"

"

"Elbette, ama sen o değilsin." Arista gülümsedi.

Öğretmenine döndü. "Nimbus, Hilfred için bir mektubum ve kardeşim için bir tane daha var.

kardeşim için bir tane daha var. Bana bir şey olursa diye yazdım. Her ihtimale karşı, şimdi sana vermek istiyorum. Geri dönmeyeceğimi anladığın zaman teslim et."

"Elbette." Eğildi. Amilia gözlerini devirdi.

Arista mektupları Nimbus'a uzattı ve sebepsiz yere yanağına bir öpücük kondurdu.

"Yakalandığında Modina'yı bu işe karıştırmadığından emin ol," dedi Amilia, Nimbus'la birlikte ayrılırken.

"Ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu Modina.

"Daha önce hiç denemediğim, yapabileceğimden bile emin olmadığım bir şey. Modina, ne olacağını bilmiyorum. Garip şeyler yapabilirim. Lütfen onları görmezden gel ve karışmayın, tamam mı?"

Modina başını salladı.

Arista diz çöktü ve elbisesini etrafına yaydı. Derin bir nefes aldı, gözlerini kapattı ve başını geriye eğdi. Bir kez daha derin bir nefes aldı, sonra hareketsizce oturdu. Uzun süre kıpırdamadı. Çok yavaş, çok ritmik bir şekilde nefes alıp vererek oturdu. Elleri açıldı. Kolları, sanki görünmez iplerle çekiliyormuş ya da hava akımlarıyla yükseliyormuş gibi, kendiliğinden havaya kalktı. Yavaşça bir yandan diğer yana sallanmaya başladı, saçları ileri geri dalgalandı. Kısa süre sonra mırıldanmaya başladı. Mırıldanma bir melodiye dönüştü ve melodi Modina'nın anlamadığı kelimeler üretti.

Sonra Arista parlamaya başladı. Her kelimeyle ışık daha da parlaklaştı. Elbisesi bembeyaz, cildi ışıltı ışıltı oldu. Kısa süre sonra Modina'nın gözleri ona bakmaktan acıdı, bu yüzden yüzünü çevirdi.

Işık söndü.

"İşe yaradı mı?" diye sordu Modina. Arista'ya dönüp baktı ve nefesini tuttu.

Arista kapıyı açtığı anda, gardiyan ona şaşkınlıkla baktı. "Majesteleri! İçeri girdiğinizi görmedim."

"O zaman daha dikkatli olmalısın," dedi Arista, kendi sesinin tınısından korkarak. O kadar tanıdık, ama o kadar da farklıydı.

Muhafız eğildi. "Evet, Majesteleri. Öyle yapacağım. Teşekkür ederim, Majesteleri."

Arista, sol elinde üç tutam saç, sağ elinde bir parça tebeşir tutarak, utangaç ve korkulu bir şekilde merdivenlerden aşağı indi. Uzun süre saklandıktan sonra koridorlarda açıkça yürürken kendini açıkta hissediyordu. Kendini farklı hissetmiyordu. Sadece ellerine ve giysilerine bakarak büyüünün işe yaradığını anlayabiliyordu. İmparatorluk cüppesi giyiyordu ve elleri, kalın, gösterişli yüzüklerle süslenmiş yaşlı bir adamın elleri gibiydi. Yanından geçen her hizmetçi ve muhafız saygıyla başını sallayarak, "İyi günler, Majesteleri," diyordu.

Saldur'u neredeyse amcası gibi büyütmek bir avantajı vardı: onun yüzündeki her çizgiyi, tavırlarını ve sesini çok iyi tanıyordu. Modina, Amilia veya Nimbus'la benzer bir illüzyon yapamayacağından emindi, onları referans olarak önünde tutsa bile. Bunun için daha fazlası gerekiyordu

— Saldur'u *tanıyordu*.

Sarayın birinci katına ulaştığında, kendine güveni artmıştı. Sadece iki endişesi kalmıştı. Ya gerçek Saldur'la karşılaşır ve büyü ne kadar sürecek?

gelişmiş bir büyü tekniği olan bu büyüde, sadece sezgileriyle hareket etmişti. Ne istediğini biliyordu ve nasıl yapacağına dair genel bir fikri vardı, ama sonuç beceriden çok şans eseri olmuştu. Büyünün büyük bir kısmı tahmin ve nüanslardan ibaretti. Artık bunu anlamaya başlamıştı ve kendinden memnun olmaktan kendini alamıyordu.

Geçmişte başardıklarından farklı olarak, bu tamamen yeni bir şeydi, mümkün olduğunu bile bilmediği bir şeydi. Kendine büyü yapmak korkutucu bir ihtimaldi. Ya böyle şeylere karşı kurallar varsa? Ya Sanatın kaynağı bunu yasaklıyor ve deneyenlere zarar veriyorsa? Farklı koşullar altında bunu asla denemezdi, ama çaresizdi. Yine de, bunu yapıp başardığında, heyecanlandı. Bunu icat etmişti. Belki de hiçbir büyücü böyle bir şeyi başaramamıştı!

"Majesteleri!" Edith Mon, köşeyi dönünce neredeyse çarpışacakları için şaşırdı. Kollarında bir yığın kağıt taşıyordu ve neredeyse düşürüyordu. "Affedin beni, Majesteleri! Ben... ben..."

"Önemli değil, canım." Cümlenin sonundaki "*canım*" kelimesi bilinçsizce çıkmıştı, ama kulağa doğru geliyordu. Bunu duyunca içini bir ürperti kapladı, bu da kelimenin tam yerinde olduğunu kanıtlıyordu. Ölümcül korku olmasaydı bu eğlenceli olabilirdi.

Aklına bir düşünce geldi. "Çalışanlarınıza kötü davrandığınızı duydum."

"Ekselansları?" Edith gergin bir şekilde sordu. "Ben... Ne demek istediğinizi anlamadım."

Arista, deneyimlerinden bildiği, dostça ve güven verici özelliği nedeniyle daha da korkutucu görünen bir gülümsemeyle ona doğru eğildi. "Yüzüme yalan söylemeyeceksin, değil mi Edith?"

"Ah... hayır, efendim."

"Bunu sevmedim, Edith. Hiç sevmedim. Bu hoşnutsuzluk yaratır. Eğer durmazsan, davranışını düzeltmek için bir yol bulmam gerekecek. Beni anladın mı?"

Edith'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Kafası çok sıkı bir menteşeye takılmış gibi başını salladı.

"Seni izleyeceğim. *Çok* yakından izleyeceğim."

Bunun üzerine Arista, Edith'i koridorun ortasında donmuş bir şekilde, çarşaf demetini sıkıca tutarken bıraktı.

Ön girişteki muhafızlar eğilerek kapıları ona açtılar. Dışarı çıktığında, duyuları herhangi bir sorun belirtisi için tetikteydi. Fırındaki ekmeklerin kokusunu alabiliyordu. Solunda bir çocuk odun kesiyordu, önünde ise iki delikanlı ahırını temizliyor, gübreyi bir arabaya koyuyorlardı, şüphesiz bahçede kullanmak için. Öğleden sonra havası soğuktu ve gübre buharlaşıyordu. Tuğla tavuk kümesinin ve bahçenin kalıntıları arasında yürürken, nefesinin buharlı bulutlar halinde dışarı çıktığını görebiliyordu.

Kuzey kulesine ulaştı, kapıyı açtı ve içeri girdi. Kemerine ölümcül görünümlü bir kılıç takmış bir Seret Şövalyesi dikkatle duruyordu. Hiçbir şey söylemedi ve o da etrafına bakarken aynı şeyi yaptı.

Kule silindir şeklindeydi ve ışığın içeri girip cilalı taş zeminde parlamasını sağlayan kemerli pencereleri vardı. Uzun kemerli bir çerçeve, spiral merdivenin girişini oluşturuyordu. Karşısında, küçük bir şömine nöbetçiye ısı sağlıyordu. Örümcek ağlarıyla kaplı ahşap bir bank, küçük, boş, dört ayaklı bir masanın yanında duruyordu. Tek sıra dışı şey duvarların taşlarıydı. Kulenin üst kısmındaki kaba yontulmuş taşlar, altındaki daha düzgün dizilmiş, daha koyu renkli taşlardan daha açıktı.

Şövalye, onun sessizliğinden rahatsız görünüyordu.

"Burada her şey yolunda mı?" diye sordu Arista, aklına gelen en tarafsız şeyi söyleyerek.

"Evet, Majesteleri!" diye coşkuyla cevapladı.

"Çok iyi," dedi ve rahatça merdivenlere doğru yürüdü ve tırmanmaya başladı. Arkasına bakarak muhafızın onu takip edip etmediğini kontrol etti, ama muhafız onun yönüne bakmadan olduğu yerde kaldı.

Bir kat yukarı çıktı ve ilk açık hücrede durdu. Amilia'nın bildirdiği gibi, hücre uzun zamandır terk edilmiş görünüyordu. Hücre kapısının kilitlenmediğinden emin olmak için kontrol etti ve sonra dikkatlice kapattı. Dizlerinin üzerine çöktü ve hızla daireyi ve runeleri çizdi.

Sarı saçları yere dizerek sıraladı. Birkaç parça saman aldı ve bunları sıkıca bükerek bir ip yaptı. Haftalardır kullandığı cümleyi tekrarlardı ve samanların ucu anında alev aldı, küçük bir meşaleye dönüştü. Konum büyüsünü okudu ve alevle saçlardan birine dokundu. Saç, kırmızı bir bobin gibi ısındı ve küle dönüştü. Arista dumanı aradı, ama yoktu. Kafası karışmış bir şekilde odaya bakındı. Samanın çıkardığı dumanı izledi. Duman dümdüz yukarı doğru yükseliyordu. Hücrede rüzgâr yoktu, hiçbir tür hava akımı yoktu.

İkinci saç teliyle tekrar denedi, bu sefer dumanın engel olabileceğini düşünerek pipeti söndürdü. Bunun yerine, saç teline doğrudan yakma büyüsünü yaptı, ardından konum büyüsünü okudu. Saç teli, tanıdık açık gri dumanın izi kalmadan küle dönüştü.

Kule, büyüsünü engelliyor muydu? Esrahaddon'u tuttukları hapisane gibi olabilir miydi? Eski İmparatorluk, duvarların üzerine karmaşık rünler yerleştirerek büyü kullanımını engellemiştir. Etrafına baktı. Duvarlar boştu.

Hayır, diye düşündü, öyle olsaydı yakma büyüsünü yapamazdım. Hatta, Saldur kılığıma girdiğim anda başarısız olurdu.

Aşağıya baktığında, sadece bir saç teli kaldığını gördü. Başka bir odaya geçmeyi düşündü ve sonra cevap aklına geldi. Büyüyü bir kez daha okuduktan sonra, son saç telini aldı, parmakları arasında tuttu ve ateşe verdi.

İşte oldu!

Duman artık bembeyazdı ve parmaklarının arasından bir su damlası gibi aşağıya doğru akıyordu. Duman, yere ulaşana kadar düşmeye devam etti ve yere ulaşır ulaşmaz hemen kayboldu.

Hücrede durup bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalıştı. Dumana göre Gaunt çok yakındaydı ve tam altında bulunuyordu, ama aşağıda hiçbir şey yoktu. Belki şöminede bir kapı olabilir diye düşündü, ama açıklığın çok küçük olduğu sonucuna vardı. Aşağıda, gardiyan dışında başka hiçbir şey yoktu!

Arista nefesini tuttu.

Ellerine baktı, buruşuk cildi ve çirkin yüz halkalarını görünce rahatladı ve merdivenlerden aşağı, kulenin tabanına geri döndü. Muhafız, yüzünün her izini kapatan miğferiyle heykel gibi ayakta duruyordu.

"Miğferini çıkar," diye emretti.

Şövalye kısa bir süre tereddüt etti, sonra emre uydu.

Avempartha'daki resminden Degan Gaunt'ın neye benzediğini tam olarak biliyordu. Miğferini çıkardığı anda umutları yok oldu. Bu, elf kulesinde gördüğü adam değildi.

Bir an için kendini kaybetti ve Saldur'a hiç yakışmayan bir şekilde iç geçirdi
bir şekilde iç geçirdi.

"Bir sorun mu var, Majesteleri?"

"Ah, hayır, hayır," diye çabucak cevap verdi ve ayrılmaya başladı.

"Sizi temin ederim efendim, ona tutuklu hakkında hiçbir şey söylemedim. Tek kelime bile etmedim."

Arista durdu. Aniden döndü, cüppesi etrafında görkemli bir şekilde dalgalandı. Bu dramatik hareket, muhafız üzerinde gözle görülür bir etki yarattı ve sonunda Saldur'un neden hep böyle davrandığını anladı.

"Emin misiniz?"

"Evet!" diye bağırdı, ama yüzünde şüphe belirdi. "O farklı bir şey mi söyledi? Eğer öyleyse, yalan söylüyor."

Arista hiçbir şey söylemedi, sadece ona bakmaya devam etti. Bu kasıtlı bir hareket değildi. Sadece ne söyleyeceğini belirlemeye çalışıyordu. Şövalyeyi açıkça belli etmeden konuşturmak için nasıl bir ifade kuracağından emin değildi. Orada durup bir sonraki sözlerini formüle ederken, şövalye onun bakışları altında pes etti.

"Tamam, kılıcımı çekmekle tehdit ettim, ama çekmedim. Bu konuda çok dikkatliydim. Sadece yarısını çektim. Ucu kınından hiç çıkmadı, yemin ederim. Sadece onu korkutmak istedim. O hiçbir şey görmedi. İzle." Şövalye kılıcını çekti ve yere doğru işaret etti. "Gördün mü? Hiçbir şey yok."

Arista'nın gözü hemen kılıcın kabzasına takıldı ve kendini tutmak için dilini ısırıldı. Her şey mantıklıydı. Öğrenmesi gereken tek bir şey kalmıştı. Sormak bir kumar gibiydi, ama iyi bir kumar, diye düşündü. Arista sordu, "Gaunt çorbasını sevdi mi?"

Cevabını beklerken nefesini tuttu. "Yedi, ama hiçbiri sevmez."

"Çok iyi," dedi ve ayrıldı.

Arista geri döndüğünde Modina tek kelime etmedi. Onu içeri aldıktan sonra imparatoriçe dikkatle izlemeye başladı. Arista gülmeye başladı, sonra ileri atıldı ve ona beklenmedik bir şekilde sarıldı. "Onu bulduk!"

DRUMINDOR

Hızlı yürüyen Tenkin savaşçısının önderliğinde, *Emerald Storm* mürettebatının geriye kalan birkaç üyesi, Dört Rüzgar Sarayı'ndan bir dizi nemli mağaradan geçerek, dalgaların kayalara çarptığı kararmış kayalıkların dibine indi. Küçük bir koyda, küçük bir yelkenli onları bekliyordu. Dacca gemisinden daha küçük ve dar olan bu tekne, iki güverteye sahipti, ancak tek bir direği vardı. Wyatt gemiyi hızla inceleyerek sağlam olduğunu ilan etti ve Poe erzakları kontrol ederek bir aylık yolculuk için tam donanımlı olduğunu gördü.

Hızla gemiye çıktılar. Poe ve Hadrian demir aldılar, Wyatt ise dümeni ele aldı. Dering ve Royce direğe tırmandılar ve güzelce şişkinleşen baş yelkeni çözdüler. Burnun hemen önündeki rüzgâr o kadar güçlüydü ki, küçük yelkenli gemi ileriye doğru savruldu ve Poe'yu ayaklarından yere düşürdü. Poe ayağa kalktı ve pruvaya doğru yürüdü.

"Şunlara bak. Her yerdeler," dedi, limanı arı kovanı gibi dolduran yüzlerce siyah yelkeni işaret ederek.

"Umarım bizi geçirmelerine izin verirler," dedi Dering.

"Geçeriz," dedi Hadrian. Bir varilin üzerine oturmuş, Wesley'in şapkasını elinde çevirip duruyordu. Hadrian, Wesley ve Grady'yi Erandabon'un elinde bırakmayı reddetmişti. Cesetleri, denizde uygun bir şekilde gömülmek üzere gemiye getirilmişti. Wesley'in şapkasını sakladı. Nedenini kendisi de bilmiyordu.

"O iyi bir adamdı," dedi Royce.

"Evet, öyleydi."

"İkisi de öyleydi," diye ekledi Dering.

Küçük yelkenli tekne, sadece beş kişi ile idare etmek biraz zordu, ama Dağastan'da Banner ve Greig'i aldıklarında ideal olacaktı.

Hızlı bir gemiydi ve Tur Del Fur'a zamanında ulaşabileceklerinden emindiler. Tenkin ve Ghazel gemilerinden oluşan donanma hâlâ toplanıyor gibi görünüyordu.

"Jacob, ön yelkeni düzelt. Gemiye iki derece çeviriyorum," dedi Wyatt, kaygan geminin dümenini sıkıca kavrayarak. "Ve herkes canlı olsun. Ba Ran Takımadaları'ndayız ve burası yavaş kafalı denizciler için uygun bir yer değil."

Koyu geçtikleri anda Wyatt'ın uyarısını anladılar. Burada deniz, dalgaların çarptığı kayalıklar ve sivri kayalardan oluşan parçalanmış adalardan oluşan bir sel gibiydi. Yoğun sisin içinden yükselen sarp kayalıklar ve ölümcül mercanlardan oluşan görünmez resifler pusuda bekliyordu. Akıntılar sebepsiz yere akıyordu, hain dalgalar uyarı vermeden çarpıyordu ve her yerde karanlık sular, her biri belirsiz bir şekilde kafatasına benzeyen beyaz çizgilerle süslenmiş, geniş üçgenler halinde siyah yelkenlerle doluydu. Ghazel gemileri, onlar noktayı geçtikleri anda onları fark etti. Beşi aniden rotasını değiştirdi ve üzerlerine çöktü.

Ba Ran Ghazel'in siyah gemileri, dalgaların arasında süzülüp uçarken Dacca'yı beceriksiz feribotçular gibi gösterdi.

"Lanet olası bayrakları çekin!" diye bağırdı Wyatt, ama Royce çoktan uzun ve ince beyaz çizgili siyah bayrağı çekmeye başlamıştı.

Hadrian yaklaşan yelkenleri izlerken kısa bir gerginlik yaşandı. Erandabon Gile'ye güvendiği için kendini lanetlemeye başladı. Ancak bayraklar çekildikten sonra, yelkenler köpekbalıkları gibi uzaklaşarak önceki rotalarına geri döndüler.

Wyatt, Dagastan'a doğru yola çıkana kadar dümeni çevirdi ve Royce'a, kayalıkları gözetlemesi için direğin tepesine çıkmasını emretti. Ondan sonra, engelleri seslenerek bildiren Royce ve emirleri bağıarak veren Wyatt dışında kimse konuşmadı. Son pürüzlü küçük adaları geçmeleri sadece birkaç saat

sürdü ve hem takımadalar hem de siyah yelkenler geride kaldı. Küçük yelkenli, Ghazel Denizi'nin açık sularına girerken kolayca sallanıyordu.

Mürettebat rahatladı. Wyatt sabit bir rota belirledi. Kaynağa yaslanarak eliyle deniz suyunu yakaladı ve okyanusa bakarken yüzünü sildi. Hadrian onun yanında oturdu, başını eğerek Wesley'in şapkasını elinde çevirip durdu.

Erandabon, arenadan ayrılırken Hadrian'a bir ulak göndermişti. Allie'yi arama çalışmaları sonuçsuz kalmıştı. Önceki tüm sevkiyatlar

haftalar önce Ghazel'e teslim edilmişti. Kadınların, özellikle de genç kadınların nadir bulunan bir lezzet olarak kabul edildiğini biliyordu. Allie ölmüştü, muhtemelen yüksek rütbeli bir goblin tarafından canlı canlı yenilmişti. Goblin, kızı mümkün olduğunca uzun süre bilinçli tutarak ziyafetin tadını çıkarmıştı. Ghazel için çılgınlıklar bir süslemeydi.

Hadrian iç geçirdi. "Wyatt... Sana söylemem gereken bir şey var...

Allie..." Wyatt bekledi.

"Anlaşmanın bir parçası olarak, Gile'a kızının nerede olduğunu araştırmasını söyledim. Sonuçlar iyi değildi. Allie öldü."

Wyatt bir kez daha okyanusa bakmak için döndü. "Sen... anlaşmanın bir parçası olarak bunu mu yaptın? Kızımı sordun mu?"

"Evet, Gile biraz kızdı ama..." "Ya hayır deseydin?"

"Bu cevabı kabul etmezdim." "Ama hepimizi öldürebilirdi."

Hadrian başını salladı. "O senin kızın. Eğer hayatta olduğunu düşünseydim, inan bana, Royce ve ben bu işi hallederdik, bunun için Ba Ran Adaları'na geri dönmemiz gerekse bile, ama... Neyse. Gerçekten üzgünüm. Keşke daha fazlasını yapabilseydim." Elindeki şapkaya baktı. "Keşke çok daha fazlasını yapabilseydim."

Wyatt başını salladı.

"Tur Del Fur'u hala kurtarabiliriz," dedi Hadrian. "Ve sen olmasan bu şansı yakalayamazdık. Başarılı olursak, o boşuna ölmemiş olacak."

Wyatt Hadrian'a döndü. Ağızını açtı, sonra durdu ve tekrar başka yere baktı.

"Biliyorum," dedi Hadrian, bir kez daha Wesley'in şapkasını oynayarak. "Biliyorum."

Greig ve Banner onları gördüklerine sevindiler. Küçük Dacca gemisinde geceler soğumaya başlamıştı ve erzak tehlikeli derecede azalmıştı. Kasabada yiyecek almak için ağları ve yelkenleri satmaya başlamışlardı bile. Tenkin gemisi çok daha hızlıydı ve yükü de hazırды, bu yüzden Dacca gemisini aceleyle sattılar.

Wyatt, güçlü sonbahar rüzgarlarını yakalayarak gemiyi eve doğru yönlendirdi. Eve yaklaştıkça hava gittikçe soğudu. Calis'i ısıtan güney akıntıları Delgos'a ulaşmadı ve kısa süre sonra rüzgar

keskinleşti. Kısa süreli bir yağmur fırtınası, yelkenlere ve güverte korkuluklarına ince bir buz tabakası bıraktı.

Wyatt, bayılmak üzere olana kadar uyumayı reddederek dümeni tutmaya devam etti. Hadrian, Allie'yi bulamayınca Wyatt'ın Delgos'u kurtarmaya kendini adadığı sonucuna vardı. Bir bakıma, hepsinin böyle düşündüğünden emindi. Yolculuk boyunca birçok iyi insan hayatını kaybetmişti ve her biri bu fedakarlıkların bir anlam ifade etmesi gerektiğini düşünüyordu. Bir kez daha deniz tutan Royce bile ana yelkenin tepesine tırmanmayı başardı ve Ghazel bayrağını Bay Wesley'in şapkasıyla değiştirdi.

Greig ve Banner'a önceki haftalarda yaşananları, Merrick'in planını ve dolunaydan önce Drumindor'a ulaşmaları gerektiğini anlattılar. Her gece, zamanla yarışmalarına aldırış etmeden, denizin üzerinde yükselen ayın büyümesini izlediler. Şans ve rüzgâr onların yanındaydı. Wyatt her nefesini yakaladı ve onlara mükemmel bir hız kazandırdı. Royce, iki kez iskele kış tarafında kırmızı yelkenler gördü, ancak bunlar ufukta kaldı ve her seferinde sessizce kayboldu.

Ekipler yetersizdi ve Royce deniz tutmuştu, Hadrian direk işleri için gönüllü oldu. Dening günlerini ona ipleri öğretmekle geçirdi. Bu işte asla çok iyi olamayacaktı. Çok iriydi, ama yine de temel bilgileri kavramayı başardı. Birkaç gün sonra, talimat almadan çoğu manevrayı yapabilir hale geldi. Geceleri Poe yemek pişirirken, Hadrian düğümleri pratik yapıp yıldızları izliyordu.

Wesbaden'e kadar kıyı şeridini takip etmek yerine, risk alıp Calis'in ucundan batıya, Dagastan Körfezi'nin tam karşısına yelken açtılar. Bu risk neredeyse felaketle sonuçlanıyordu, çünkü dağ gibi dalgalar oluşturan korkunç bir fırtınaya yakalandılar. Wyatt, küçük yelkenliyi ustaca yönlendirdi, yarı yelken açarak öfkeli dalgaların üstünde sörf yaptı ve dümeni hiç bırakmadı. Yıldırımın parlamasıyla yağmurla ıslanan dümencinin yüzünü gören Hadrian, Wyatt'ın delirdiğini ciddi olarak düşünmeye başladı. Sabaha kadar gökyüzü açıldı ve hepsi Wesley'in şapkasının hala rüzgarda uçuşunu görebiliyordu.

Risk almaya değmişti. Hasat ayı iki gün kala Delgos Burnu'nu dönüp Terlando Körfezi'ne girdiler.

Limana yaklaşırken, Liman İdaresi onları durdurdu. Geminin tarzı veya siyah yelkenleri umurlarında değildi — Wesley'in şapkası hariç. Gemi, Drumindor'un korkutucu dumanlı bacalarının hemen altında tutulurken, liman görevlileri gemiye binip gemiyi

ve ikiz taş kuleler arasındaki köprünün altından geçmelerine izin vermeden önce gemiyi baştan sona aradılar. O zaman bile, Batı Limanı'nın elli sekizinci rıhtımına, yirmi ikinci iskeleyle kadar eşlik edildi. Şehri ve Liman İdaresi'ni iyi tanıyan Wyatt, yetkililere yaklaşan istilayı haber vermek ve sabotaj belirtileri aramaları konusunda uyarmak için gönüllü oldu.

"Ben gidiyorum arkadaşlar," dedi Darning, gemi rıhtıma yanaşır yanaşmaz. Topman omzunda küçük bir paket taşıyordu.

"Gemi ve depolar ne olacak?" diye sordu Greig. "Onları satacağız, sen de payını alacaksın."

"Sende kalsın, benim halletmem gereken işler var."

"Ama ya alamazsak..." Greig, Darning dar sokaklara doğru koşarak uzaklaşınca vazgeçti. "Bu biraz ani oldu... Adam bir yere gitmek için acele ediyor."

"Ya da sadece medeniyete geri döndüğü için mutlu," dedi Banner.

Tur Del Fur, diğer limanların aksine denizcileri sıcak bir şekilde karşılıyordu. Parlak renklerle boyanmış, coşkulu süslemelerle donatılmış binalar, onları müzik ve neşeyle dolu bir şehre davet ediyordu. Dükkanların ve tavernaların çoğu rıhtıma bitişikti ve yüksek sesli tabelalar dikkat çekmek için yarışlıyordu: SARHOŞ DENİZCİ — MÜRETTEBATA KATIL! TAZE SİĞİR ETİ VE KANATLI! PIPELER, PANTOLONLAR VE ŞAPKALAR! KÖRFEZİN BAYANLARI

(SALIĞI SIKIYORUZ!)

İki yıl veya daha uzun süre denizde kalmış olan ve maaşlarını yeni almış denizciler için burası *cennet* gibiydi. Tek tuhafılık, binaların büyüklüğü ve şekilleriydi. Kaprisli batı süslemeleri, bir zamanlar cücelerin yaşadığı bu şehrin altında yatan tarihi tamamen gizleyemiyordu. Her kapı ve eşiğin üzerinde "BAŞINIZA DİKKAT EDİN" tabelası vardı

Martılar, parlak mavi gökyüzünde çapraz çapraz uçarken üstlerinde çığlık atıyorlardı. Su, gemilerin yanlarına çarparak, uzun bir koşudan sonra gerinen canlı hayvanlar gibi gıcırdayıp inliyordu.

Hadrian, Royce'un yanına rıhtıma çıktı. "Düşecekmişsin gibi hissediyorsun, değil mi?"

"Daha önce sorduğun soruya cevap vermek gerekirse... Hayır, bence denizci olmamalıyız. Bir daha gemiyi görmesem de olur."

"En azından kara hastalığı konusunda endişelenmene gerek yok." "Hâlâ zeminin altımda sallandığını hissediyorum."

Beş kişi rıhtım satıcılarından taze pişmiş balık aldılar ve iskelede yediler. Tavernalardan sızan denizci şarkılarını dinlediler ve limanın keskin balık kokusunu içlerine çektiler. Wyatt gemiye döndüğünde, yüzü kızarmış ve öfkeliydi.

"Havalandırmayı yapacaklar! Söylediğim hiçbir şeyi dinlemediler," diye bağırarak rıhtıma doğru koştu.

"Peki ya istila?" diye sordu Hadrian. "Onlara bundan bahsetmedin mi?"

"Bana inanmadılar! Liman kontrolörü Livet Glim bile... Oysa biz bir zamanlar arkadaşık! İki yıl boyunca onunla aynı ranzayı paylaştım ve o lanet olası herif, kendi deyimiyle, 'Bir kişinin saldırı olabileceğini düşündüğü için tüm limanı alt üst etmeye' karşı çıkıyor. Diğer gemilerden hiçbir haber almadıklarını ve diğer kaptanlar tarafından donanmanın varlığı doğrulanmadıkça hiçbir şey yapmayacaklarını söylüyor."

"O zaman çok geç olacak."

"Onlara bunu söylemeye çalıştım, ama dolunayda basıncı düzenlemeleri gerektiğini söyleyip durdular. Şehrin tüm yetkililerine gittim, ama kimse dinlemedi. Bir süre sonra, bir şeyler çevirdiğimden şüphelenmeye başladılar. Beni hapse atmakla tehdit ettiklerinde vazgeçtim. Üzgünüm."

"Belki hepimiz gidersek?"

Wyatt başını salladı. "Bir faydası olmaz. İnanabiliyor musun? Bütün o yaşadıklarımızdan sonra buraya geldik ve hiçbir şey değişmeyecek. Tabii..." Hadrian'a doğrudan baktı.

"Yoksa ne olur?" diye sordu Poe.

Hadrian iç geçirdi ve Royce'a baktı, Royce başını salladı. "Neyi kaçırıyorum?" diye sordu Poe.

"Drumindor binlerce yıl önce cüceler tarafından inşa edildi," diye açıkladı Hadrian. "O devasa kuleler taş dişlilerle, yüzlerce anahtar ve kolla dolu. Tur Del Fur Liman İdaresi sadece bunlardan birkaçı ne işe yaradığını biliyor. Basıncı tahliye etmeyi ve fiskiyeleri patlatmayı biliyorlar, hepsi bu kadar."

"Biz onu nasıl kapatacağımızı biliyoruz," dedi Royce.

"Kapatmak mı?" diye sordu Poe. "Bir volkanı nasıl kapatırsınız?"

"Volkanı değil, sistemi," diye devam etti Hadrian. "Tüm dişli sistemini kilitleyen bir ana anahtar var. Bir kez düşürüldüğünde, kale artık basınç oluşturmaz. Volkan kendi kendine havayı boşaltır. İstilayı durduramaz, ama patlamaz da."

"Bu nasıl yardımcı olacak?"

"En azından, bu şehrin anında yok olmasını engelleyecektir. Kara yelkenler görüldüğünde, insanlar tahliye etmek için zaman bulabilir, hatta bir savunma hazırlayabilirler."

savunma hazırlıkları yapabilirler. Sistem kapatıldığında, Royce ve ben portallardan geçerek Merrick'in ne yaptığını öğrenebiliriz. Eğer zamanında tamir edebilirsek, ana şalteri kaldırıp çok şaşkın goblinlerden oluşan bir donanmayı kızartabiliriz."

"Yardım edebilir miyiz?" diye sordu Banner.

"Bu sefer olmaz," dedi Hadrian. "Dördünüz bu gemiyi tek başınıza idare edebilir misiniz?"

Wyatt başını salladı. "Üst düzey adamlar olmadan zor olacak, ama bir çaresini buluruz."

"Güzel, o zaman filo gelmeden buradan çıkın. Sen iyi bir yardımcısıydın, Poe. Wyatt'ın yanında kal, bir gün kaptan olursun. Bunu tek başımıza yapmalıyız."

Efsaneye göre, cüceler insanlar dünyaya gelmeden yüzyıllar önce var olmuşlardı. Onlar ve elfler Elan'ın hakimiyeti için savaştıkları bir çağda, cüceler kendi kralları tarafından yönetilen, kendi kanunları ve gelenekleri olan güçlü ve onurlu bir ulustu. O dönem, büyük başarıların, muhteşem kazanımların ve olağanüstü kahramanların altın çağıydı. Sonra elfler savaşı kazandılar.

Cücelerın gücü sonsuza dek yok olmuştu ve insanların ortaya çıkışı geriye kalanları da yok etmişti. Cüceler, elflerin kalıntıları gibi asla köleleştirilmemiş olsalar da, insanlar Drome'un oğullarına güvenmiyor ve onlardan uzak duruyorlardı. Birleşik bir cüce krallığından korkan insanlar, cüceleri vatanları Delgos'tan kovarak göçebe bir hayat sürmeye ve zulme maruz kalmaya zorlamışlardı. Cücelerın zanaat becerilerine rağmen, insanlar onları rahat hissedemeyecekleri kadar büyük gruplar halinde toplandıklarında dağıttılar. Cüceler, hayatta kalmak için saklanmayı öğrendiler. Yapabilenler, insanların yaşam tarzını benimsedi ve uyum sağlamaya çalıştı. Kùltürleri, yüzyıllar boyunca özenle silinerek yok edildi ve taşların anlatabildiklerinden başka, eski ihtişamlarından geriye pek bir şey kalmadı. Çok az sayıda cüce ve daha da az sayıda insan, cücelerin dünyanın yarısını yönettiği günleri hatırlayacak kadar hayal gücüne sahipti — Royce ve Hadrian gibi Drumindor'a bakmıyorlarsa tabii.

Batan güneşin ışığı granit kayayı kaplayarak onu gümüş gibi parlatıyordu. Yüzlerce metre yüksekliğindeki dik duvarlar, yanan dağın sırtındaki ana kayadan yükseliyordu. İkiz kuleler, o mesafeden bakıldığında incecik bir köprü gibi görünen ince bir çizgiyle birbirine bağlıydı. Kulelerin tepeleri sessizce yanıyor, her havalandırma deliğinden koyu dumanlar sızıyordu

ve başlarının üzerinde asılı kalan ince gri bir bulut oluştuyordu. Yakından bakıldığında, büyüklüğü ve devasa boyutu nefes kesiciydi.

Yıllar önce yaptıkları aynı sihirbazlık numarasını gerçekleştirmek için bir gece ve ertesi günleri vardı. Gerekli malzemeleri satın aldıklarında hava kararmıştı. Tur Del Fur şehrinden geçip kırsal bölgeye doğru yürüdüler, keçi yollarını takip ederek sonunda büyük kalenin tabanına ulaşan eteklere vardılar.

"Burası mıydı?" diye sordu Royce, durup kulenin tabanını inceleyerek.

"Ben nereden bileyim?" Hadrian, gözleri güney kulesinin uzunluğunu tararken cevap verdi. Yakından bakıldığında, ay ışığına karşı yükselen siyah bir duvar gibi her şeyi engelliyordu. "Neden bu kadar küçük insanlar bu kadar devasa şeyler inşa ediyorlar, hiç anlayamıyorum."

"Belki de telafi ediyorlardır," dedi Royce, birkaç metre ip atarak.

"Lanet olsun, Royce. Bunu yapmayalı sekiz yıl oldu. O zamanlar daha iyi durumdaydım. Daha gençtim ve hatırladığım kadarıyla bir daha asla yapmayacağıma yemin etmiştim."

"Bu yüzden yemin etmemelisin. Yemin ettiğin anda, kader sana bunu kabul ettirmek için komplo kurmaya başlar."

Hadrian yukarıya bakarak iç geçirdi. "Bu çok yüksek bir kule."

"Ve cüceler hala burada onu koruyor olsalardı, burası zaptedilemez olurdu. Neyse ki bizim için, onu çürümeye terk ettiler. Mutlu olmalısın, son sekiz yıl onu daha da aşındırmış olurdu. Şimdi daha kolay olmalı."

"Bu granit, Royce. Granit sekiz yılda fazla aşınmaz."

Royce hiçbir şey söylemeden halatları sermeye devam etti, koşum takımlarındaki düğümleri kontrol etti ve el pençelerini taktı.

"Geçen sefer neredeyse düşüyordum, hatırlıyor musun?" diye sordu Hadrian. "O yüzden bu sefer oraya basma."

"Orman köyündeki nazik bayanın sana söylediğini hatırlıyor musun?

Bir ışık sönecek?"

"Ya burayı tırmanırız ya da burayı havaya uçururuz. Burayı havaya uçurursak Merrick kazanır. Merrick kazanırsa kaçır ve sen Degan Gaunt'ı asla bulamazsın."

"Gaunt'ı bulmamı o kadar da umursadığını hiç düşünmemiştim." Hadrian tekrar kuleye baktı. "En azından o kadar değil."

"Dürüst olmak gerekirse? Hiç umurumda değil. Bu arayışın çok aptalca. Gaunt'u bulsan ne olacak? Sonra ne? Hayatının geri kalanında onun koruması olarak peşinden mi koşacaksın? Ya o da Ballentyne gibi biriye? Bu çok eğlenceli olmaz mı? Elbette heyecan verici olur, çünkü eminim ki kılıcı olan herkes onu öldürmek isteyecektir, ama kimin umurunda? Ödül yok, anlamı yok. Suçluluk duyuyorsun, bunu biraz anlıyorum. Babanı terk ettin ve artık özür dileyemezsin. Bunun için hayatın boyunca bu adamın peşinden koşup onun uşağı mı olacaksın? Sen bundan daha iyisin."

"Sanırım bu sözlerde bir yerlerde bir iltifat vardı, teşekkürler. Ama bunu Gaunt'ı bulmama yardım etmek için yapmıyorsan, neden yapıyorsun?"

Royce durakladı. Çantasından Wesley'in şapkasını çıkardı. Gemiden ayrılmadan önce onu almış olmalıydı. "Benim için üç kez kendini tehlikeye attı. Sonuncusu onu öldürdü. Bu kalenin havaya uçması imkansız."

Royce, karanlıkta bile Hadrian'ın gün ışığında asla göremeyeceği tutunma yerleri ve ayaklarını koyabileceği noktalar buldu. Bir örümcek gibi kulenin yanını tırmandı ve ilk nişin tabanına ulaştı. Orada ilk çapasını yerleştirdi ve Hadrian'a bir ip attı. Hadrian o nişin tabanına ulaştığında, Royce çoktan bir sonraki çiviye çakmış ve başka bir ip sarmalını aşağıya göndermişti. Binlerce yıllık erozyonun kayadaki yapımcının izlerini ortaya çıkardığı küçük kenarları bularak bu şekilde devam ettiler. Asırlık yarıklar ve çatlaklar, Royce'un bir zamanlar kaygan ve pürüzsüz olan taşa tırmanmasını sağladı.

İki saat sonra, aşağıdaki ağaçlar minik çalılar gibi görünmeye başladı ve soğuk, kış rüzgârları onları kırlangıçlar gibi savuruyordu. Yola çıkalı henüz üçte biri kadar yol kat etmişlerdi.

"Zamanı geldi," diye bağırdı Royce rüzgârın uğultusu arasında. Bir çivi çaktı, ona bir ip bağladı ve aşağı indi.

Hadrian inledi. "Bu kısmı hiç sevmiyorum!"

"Üzgünüm dostum, yapabileceğim bir şey yok. Nişler o tarafta." Royce, derin bir yarıkın öbür tarafındaki kayaya oyulmuş dikey olukları işaret etti.

Royce ipi koşum takımına bağladı ve kendini Hadrian'a bağladı.

"Şimdi beni izle," dedi Royce ve ipi tutarak taş yüzeyin üzerinde koşmaya başladı. Çatlağın kenarına ulaştığında, bir saatin sarkacı gibi sallanarak atladı. Sadece birkaç santim gibi görünen boşluğu aştı.

sanki birkaç santim gibi görünüyordu. Karşı tarafta, bir daldaki böcek gibi sallanarak kayaya tutundu. Yavaşça kendini yukarı çekti ve başka bir çivi çaktı. Sonra ipi bağladıktan sonra Hadrian'a el salladı.

Hadrian atlayışı başaramazsa, yarıktaki kayarak, ip onu tutarsa, çaresizce sallanmaya başlayacaktı. Düşüşün kuvveti, tutturma pimini kolayca çıkarabilir, hatta ipi koparabilirdi. Soğuk havayı derin bir nefesle içine çekti, kendini hazırladı ve koşmaya başladı. Karşı tarafta, Royce ona doğru eğildi. Kenara ulaştı ve atladı. Rüzgar yüzünden geçip giderken, gözyaşları yanaklarından süzülerek görüşünü bulanıklaştırdı. Uzak tarafa iniş noktasının biraz gerisinde çarptı ve başını o kadar sert vurdu ki yıldızlar gördü. Kanın tadını aldı ve parmak uçları zayıf tutunmasını kaybettiği ve düşmeye başladığı sırada ön dişlerini kaybetmiş olup olmadığını merak etti. Royce onu yakalamaya çalıştı, ama çok geçti. Hadrian düştü.

Yaklaşık üç inç düştü.

Hadrian, ortağı yere indiği anda Royce'un bağladığı ipten sarkıyordu. Hadrian yüzündeki kanı silerken acı içinde inledi.

"Gördün mü?" Royce kulağına bağırdı. "Bu seferki geçen seferkinden *çok* daha iyiydi!"

Dikey üçgen bacaların nispeten koruyucu etkisi altında çalışarak yukarı doğru tırmanmaya devam ettiler. Artık Hadrian, liman kentinin minik ışıkları dışında hiçbir şey göremeyecek kadar yükseklikteydiler. Aşağıda her şey karanlıktı. Yarı koruyucu niş içinde bir süre dinlendikten sonra tekrar yukarı tırmanmaya başladılar.

Royce önderlik ederek gittikçe daha yükseğe çıktılar. Hadrian'ın elleri ipi tutmaktan ağrıyordu ve birkaç kez kayarak yanmıştı. Yorgun ve güçsüz bacaları tehlikeli bir şekilde titriyordu. Rüzgâr çok şiddetliydi. Takip ettikleri bacanın oluşturduğu girdapta esen rüzgâr, onları aşağıya itmek isteyen görünmez bir el gibi dışarı doğru itiyordu. Güneş doğdu ve Hadrian dayanma gücünün sonuna yaklaşmışken nihayet köprüye ulaştılar. Yolun üçte ikisinden biraz fazlasını kat etmişlerdi, ama neyse ki zirveye ulaşmaları gerekmiyordu.

Yerden ince bir köprü gibi görünen köprü, aslında on iki metre kalınlığındaydı. Kenardan tırmandılar, iplerini çektiler, korunaklı bir kemerin altına sığındılar ve gölgede oturup nefeslerini topladılar.

"Derning'in *bunu* tırmanışını görmek isterdim," dedi Royce, aşağıya bakarak.

"Bunu senden başka kimsenin başaramayacağını düşünüyorum," diye cevapladı Hadrian. "Bunu deneyecek kadar deli olan da yok."

Onlarca adam kulenin tabanındaki büyük kapıları koruyordu, ama köprüde kimse yoktu. Yabancıların tepeden girmesi imkansız görünüyordu ve soğuk rüzgar işçileri içeride tutuyordu. Royce uzun, ince taş kapıları itti.

"Kilitli mi?" diye sordu Hadrian.

Royce başını salladı. "Umarım şifreyi değiştirmişlerdir."

Hadrian güldü. "Geçen sefer, 'Bu sadece bir dakika sürer' dedikten sonra on sekiz saat sürmüştü."

"Seni neden getirdiğimi tekrar hatırlatır mısın?" diye sordu Royce, ellerini kapının kabartmalı yüzeyinde gezdirerek. "Ah, işte burada."

Royce parmaklarını dikkatlice yerleştirdi ve itti. Yüz tonluk katı taş, sanki bir hava yastığı üzerindeymiş gibi içe doğru kaydı ve ses çıkarmadan dönerek açıldı. İçeride, yüzlerce metre yükseklikte devasa bir katedral tavanı uzanıyordu. Sabah güneşinin ışınları, kubbenin üzerine yerleştirilmiş uzak tavan pencerelerinden içeri girerek, köprüler, balkonlar, kemerler ve dişli çarklardan oluşan karmaşık bir dünyayı ortaya çıkardı. Bazı dişli çarklar düz yatarken, diğerleri dik duruyordu. Bazıları bakır para kadar küçüktü, bazıları ise birkaç kat yüksekliğinde ve bir evden daha kalındı. Birkaç tanesi, volkanik olarak aşırı ısınmış deniz suyundan üretilen buharla sürekli dönüyordu. Dişlilerin çoğu, özellikle de büyük olanlar, hareketsiz kalarak bekliyordu. Mekanizmalar dışında hiçbir şey hareket etmiyordu. Tek ses, düzenli bir tıkırtı ritmi ve büyük makinenin uğultusuydu.

Royce iç mekanı taradı. "Kimse yok," dedi sonunda.

"Geçen sefer de yoktu. Güvenliği daha fazla sıkılaştırmamış olmalarına şaşırdım."

"Evet, yüzyıllar sonra tek bir hırsızlık vakası, güvenlik görevlilerini buna göre planlamak için yeterli bir neden."

"Yarın kendilerini tekmeleyecekler."

Merdivenleri buldular; küçük ayaklar için yapılmış kısa, sık basamaklar. Royce ve Hadrian ikişer üçer basamak atlayarak çıktılar. Alçak kemerlerin altından eğilerek geçen Hadrian, Büyük Oda'nın girişinden neredeyse sürünerek geçmek zorunda kaldı. Bu, Hadrian'ın son ziyaretlerinde buraya verdiği addı. Oda çok büyüktü, ama adı ana dişliden geliyordu. Kenarında duruyordu ve görebildikleri kadarıyla bir kale kulesi kadar yüksekti, ama büyük kısmı zeminin altına ve duvarın arkasına gömülüydü, sadece dörtte biri görünür durumdaydı. Kenarı, kale

siperleri gibi kalın dişlerle çevriliydi, ancak çok daha büyüktü. Diğer iki dişliyle birbirine geçiyordu ve bu dişliler de cüce bulmacasına katılan bir düzine dişliye daha bağlıydı.

"Kilit en üstteydi, değil mi?" diye sordu Royce.

"Sanırım öyle, evet, Gravis'i bulduğumuzda oradaydı."

"Tamam, ben hallederim. Sen gözünü dört aç."

Royce daha küçük dişlilerden birine atladı ve dişleri merdiven gibi kullanarak yukarı çıktı. Ana dişliye ulaşana kadar birinden diğerine atladı. Dişler çok büyük olduğu için tırmanması daha zordu, ama Royce için bu sorun değildi. Kısa sürede gözden kayboldu ve birkaç dakika sonra, tavandan dev bir kaya sütunu inerek iki diş arasındaki vadiye yerleşip büyük dişliyi kilitlediğinde, yüksek bir taş-taş sesi yankılandı.

Royce geri döndüğünde, mutlu bir şekilde sıırıyordu.

"Bu yer havaya uçmadığında Merrick'in yüzündeki ifadeyi görmek isterdim. Ghazel şehri ele geçirse bile, aylarca kafasını kaşıyacak. Bu ana şalteri bilmesinin imkanı yok. Gravis biliyordu çünkü burayı tasarlayan onun atasıydı."

"Ve biz de onu iş üstünde yakaladığımız için biliyoruz." Hadrian bir an düşündü. "Sence Merrick yakınlarda, havai fişekleri bekliyor olabilir mi?"

Royce iç geçirdi. "Tabii ki hayır. Ben olsam, bu patlamadan yüz mil uzakta olurum. Şu anda burada olmak bile istemiyorum. Merak etme, onu tanıyorum. Bu dağın patlamaması onu çıldırtacak. Tek yapmamız gereken yanlış kişilere doğru ipuçlarını vermek, o zaman onu aramamız gerekmeyecek, o bizi bulacak. Hadi gidelim. Havalandırma deliklerini tıkayan şeyi bulup yerine koyalım da birkaç goblin pişirelim."

EVE DÖNÜŞ

Archibald Ballentyne büyük salonun penceresinden dışarı baktı. Hava soğuk görünüyordu. Kahverengi çimler, rüzgârda uçuşan kuru yapraklar, ağır ve karla dolu görünen bulutlar ve gri bir perde önünde uçup giden kazlar, ona mevsimlerin değiştiğini hatırlattı. Kışa iki aydan az bir süre kalmıştı. Botuyla duvarın taşına tekme attı. Sessiz bir gürültü çıkardı ve bacağına bir ağrı yayıldı, yüzünü buruşturdu.

Neden bunu düşünmek zorundayım? Neden hep bunu düşünmek zorundayım?

Arkasında, Saldur, Ethelred ve Biddings bir şey tartışıyorlardı, ama o dinlemiyordu. Artık umursamıyordu. Belki de gitmeliydi. Belki de küçük bir maiyetini alıp Chadwick'e ve Gray Tower'ın kutsallığına dönmeliydi. Saray şimdiye kadar harap olmuş olmalıydı ve o da yokluğunda hizmetçilerin verdiği zararı onarmakla meşgul olabilirdi. Bruce muhtemelen brendi stoasını boşaltmıştı ve vergi tahsildarları görevlerini yerine getirmekte gecikmiş olacaktı. Tatil için eve dönmek güzel olurdu. Birkaç arkadaşını ve kız kardeşini davet edebilirdi... Durdu ve duvara tekrar tekme atmayı düşündü, ama geçen sefer yeterince canı yanmıştı.

Yılın bu zamanında çadırdaki uyumak çok zor olurdu. Ayrıca, naip ne derdi? Dahası, o yokken ne yaparlardı? O buradayken ona yeterince kötü davranıyorlardı. O giderse, ona karşı ne kadar daha kötü komplo kurarlardı?

Aslında eve gitmek istemiyordu. Ballentyne Kalesi yalnızlık dolu bir yerdi, kışın ise daha da korkunçtu. Evlendiğinde, güzel bir eşi ve çocukları olduğunda her şeyin nasıl değişeceğini hayal ederdi. Alenda Lanaklin hakkında fanteziler kurardı. O çok güzel bir kızdı. Ayrıca sık sık Kral Armand'ın kızı Prenses Beatrice'in elini tuttuğunu hayal ederdi. O da kesinlikle çekici bir kızdı. Hatta birçok yazını

sütçü kızları izleyerek, onlardan birini alçakgönüllü yaşamından kurtarıp yeni Lady Ballentyne yapma olasılığını düşünerek geçirmişti. Kız ne kadar minnettar, ne kadar itaatkar, ne kadar kolay kontrol edilebilir olurdu. Bu, Aquesta'ya gelmeden önceydi, onu tanımadan önceydi.

Artık Modina'yı rüyalarında gördüğü için uyku bile ona teselli vermiyordu. Düğün günlerinde onunla dans etmişti. Uyanmaktan nefret ediyordu. Archibald artık unvanını bile umursamıyordu. Onu elde edebilecek olsaydı imparator olma fikrinden vazgeçecekti. Hatta kontlukta da vazgeçeceğini düşündü, ama o *Ethelred* ile evleniyordu!

Naiplere bakmayı reddetti. O aptal, Modina'yı hiç umursamıyordu. Nasıl bu kadar soğuk kalıp, sırf siyasi çıkarları için bir kızı kendisiyle evlenmeye zorlayabilirdi? O adam bir alçaktı.

"Archie... Archie!" Ethelred onu çağırıyordu.

Nefret ettiği ismin anılmasıyla irkildi ve somurtarak pencereden döndü.

"Archie, adamın Breckton ile konuşman gerek."

"Onun nesi var şimdi?"

"Emirlerimi yerine getirmeyi reddediyor. Sadece sana hizmet ettiğini ısrarla söylüyor. Ona durumu açıklığa kavuşturman gerekiyor. Sadece lordlarına sadık şövalyelerimiz olamaz. Yeni İmparatorluğun üstünlüğünü ve emir komuta zincirini tanımaları gerekiyor."

"Bana göre o da komuta zincirine uyuyor."

"Evet, evet, ama bundan daha fazlası var. İnatçılıyor. Birkaç ay sonra imparator olacağım ve en iyi generalimin, ona emir vermek için senin iznini almamı istemesini kabul edemem."

"Onunla konuşacağım," dedi Archibald mutsuz bir şekilde, daha çok Ethelred'in sesini dinlemekten kurtulmak için. Yaşlı piç kurusu bu kadar başarılı bir asker olmasaydı, ona meydan okumayı ciddi olarak düşünürdü, ama Ethelred düzinelerce savaşta savaşmışken, Archibald sadece kör uçlu kılıçlarla antrenman düellolarına katılmıştı. İntihar etmek istese bile, Ethelred'e bu zevki tattırmayacaktı.

"Modina ne olacak?" diye sordu Ethelred.

Onun adı geçince Archibald'ın dikkati tekrar sohbete döndü.

"Hazır olacak mı?"

"Evet, sanırım," diye cevapladı Saldur. "Amilia,"

"Amilia mı?" Ethelred alnına dokundu. "O, senin Baş İmparatorluk Sekreteri olarak terfi ettirdiğin hizmetçi değil mi?"

"Evet," dedi Saldur, "ve düğünden sonra onu tutmak istediğimi düşünüyorum."

"Düğünden *sonra* ona ihtiyacımız kalmayacak."

"Biliyorum, ama onu başka bir yerde kullanabileceğimi düşünüyorum. Hem zeki hem de becerikli olduğunu kanıtladı."

"Onunla ne istersen yap. Ben kesinlikle..."

"Kralların her zaman sekreterlere ihtiyacı vardır, kocaları olsa bile," diye Archibald sözünü kesti. "Yeni İmparatorluğun tam kontrolünü ele geçireceğini biliyorum, ama yine de bir asistana ihtiyacı olacak."

Ethelred, Saldur'a şaşkın bir ifadeyle baktı. "O bilmiyor mu?"

"Neyi bilmiyor?" diye sordu Archibald.

Saldur başını salladı. "Ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi olur diye düşündüm."

"Düğünden sonra," dedi Ethelred Archibald'a, "imparator olarak taç giydikten sonra, Modina'nın talihsiz bir kaza geçireceğinden korkuyorum... ölümcül bir kaza."

"Her şey ayarlandı," dedi Nimbus. Arista odada volta atarken Modina yatakta tek başına oturuyordu. "Ona üniformayı verdim, bu akşam çiftçi gün batımından hemen önce Hilfred'i saman arabasıyla kapıdan gizlice geçirecek."

"Kontrol edecekler mi?" diye sordu Arista, odada dolaşmayı bırakarak.

"Artık yok, cadı avını iptal ettiklerinden beri yok. Her şey yine normale döndü. Çiftçiyi tanıyorlar. Haftanın her üç günü bir gelip gidiyor."

Arista başını salladı ve odada dolaşmaya devam etti.

"Aynı araba şafak vakti hepinizi dışarı çıkaracak. Şehir kapısından çıkacaksınız. Kavşakta sizi bekleyen üç at, yiyecek, su, battaniye ve yedek giysilerle hazır olacak."

"Teşekkürler, Nimbus." Arista sırık gibi adamı kucakladı ve adamın yanakları kızardı.

"Bunun işe yarayacağından emin misin?" diye sordu Modina.

"Neden olmasın?" dedi Arista. "Geçen sefer yaptığının aynısını yapacağım. Ben Saldur olacağım, Hilfred de dördüncü kattaki gardiyan. Doğru üniformayı aldığından emin misin?"

Nimbus başını salladı.

"Muhafızlara hapishanenin girişini açmalarını emredeceğim. Gaunt'ı alıp gideceğiz. Seret'e görev başında kalmasını ve kimseye bir şey söylememesini söyleyeceğim. Benim Saldur olduğuma inanan kimse, onun saatlerce, hatta belki günlerce ortada olmadığını fark etmeyecek."

"Hâlâ anlamıyorum." Modina şaşkın görünüyordu. "Amilia kulede bir hapishane olduğunu söyledi, ama tüm hücreler boştu."

"Yerde gizli bir kapı var. Çok akıllıca gizlenmiş, mücevher kilidi ile kapatılmış bir kapı."

"Mücevher kilidi nedir?"

"Kapının yakınına tutulduğunda belirli bir titreşim üreten ve kilidi açan değerli bir taş. Evimdeki kule kapısında sihirli bir varyasyonunu kullandım ve kilise, Gutaria Hapishanesi'nin ana girişini mühürlemek için çok daha sofistike bir versiyonunu kullandı. Burada da aynı şeyi kullanıyorlar ve anahtar, Seret Şövalyesinin kılıcının kabzasına takılı zümrüt."

"Yani, bu gece kaçacaksın?" diye sordu imparatoriçe.

Arista başını salladı. İmparatoriçe başını eğdi, gözlerine hüznün çöktü. "Ne oldu?" diye sordu Arista.

"Hiçbir şey. Sadece seni özleyeceğim."

Arista pencereden dışarı bakıp güneşin batışını izlerken midesi düğümlendi.

Aptalca mı davranıyorum?

Onun planı her zaman sadece Gaunt'ın yerini bulmak, onu kaçırmak değildi. Artık onun tam olarak nerede olduğunu bildiği için, eve dönüp Alric'e Royce ve Hadrian'ı onu kurtarmaya göndermesini söyleyebilirdi. Ama bu, Hilfred'i bulmadan önce, Thrace ile yeniden bir araya gelmeden önce ve Saldur'un yerine geçebileceğini bilmeden önceydi. Bu o kadar kolay bir şey gibi görünüyordu ki, Gaunt'ı bırakıp gitmek gereksiz bir risk olurdu. Duman, onun hala hayatta olduğunu doğruluyordu, ama birkaç hafta sonra da durumun aynı olacağından emin olabilir miydi?

Modina ile baş başa kalmıştı. Saatlerdir birbirlerine tek kelime etmemişlerdi. İmparatoriçeyi rahatsız eden bir şey vardı, her zamankinden daha fazla bir şey.

Modina inatçıydı ve bir karar verdiğinde onu hiçbir güç değiştiremezdi. Görünüşe göre verdiği karar konuşmamaktı.

Kapı açıldı ve saman arabası içeri girdi.

Arista dikkatle izledi. Her şey normal görünüyordu; ne muhafızlar ne de bağırışlar vardı, sadece kalın bir saman yığını ve onu çeken yavaş yürüyen bir eşek vardı. Yaşlı bir adam olan çiftçi, arabayı ahırın yanına park etti, eşeğini arabadan çözdü, yeni bir arabaya bağladı ve hayvanı tekrar dışarı çıkardı. Arabaya bakarken, kendini tutamadı. Plan, şafak sökene kadar beklemektir, ama Hilfred'i orada yatarken bırakamazdı. Hasat ayı yükselmeye başlayana kadar kendini tutmayı başardı, sonra ayağa kalktı.

"Zamanı geldi," dedi.

Modina başını kaldırdı.

Arista odanın ortasına yürüdü ve diz çöktü. "Arista, ben..." Modina tereddütle başladı.

"Ne var?"

"Hiçbir şey... İyi şanslar."

Arista ayağa kalktı ve odanın diğer ucuna geçerek ona sıkıca sarıldı.

"Sana da iyi şanslar."

İmparatoriçe başını salladı. "Hepsini sen al, benim ihtiyacım yok."

Regent Saldur kılığına giren Arista, Modina'nın neredeyse söyleyeceği şeyi merak ederek merdivenlerden aşağı indi. Ancak gecenin heyecanı, düşüncelerinin bir konudan diğerine atlamasına neden oluyordu. Kılık değiştirmiş halde uzun süre kalabileceğini keşfetti. Uyuduğunda kılık değiştirmiş hali bozuluyordu, ama o gece ihtiyaç duyacağı süreden daha uzun süre dayanacaktı. Bu ona daha fazla güven verdi. Hala gerçek Saldur'la karşılaşma endişesi taşıyor olsa da, Hilfred'i tekrar göreceği düşüncesi onu çok heyecanlandırıyordu.

Fred ile birlikte Melengar'a geri dönme düşüncesi bile kalbini küt küt attırıyordu. Uzun ve yorucu bir yolculuk olmuştu ve eve gitmek istiyordu. Alric ve Julian'ı görmek ve kendi yatağında uyumak istiyordu. Melissa'ya daha iyi davranacağına yemin etti ve hizmetçisine Kış Bayramı için yeni bir elbise almayı planladı. Arista dışarı çıktığında, herkes için hazırladığı uzun Kış Bayramı hediye listesiyle meşguldü. Hasat ayının geniş yüzü iç avluyu aydınlatıyordu, sanki bulutlu bir günmüş gibi her şeyi net bir şekilde görebiliyordu. Avlu boştu, o da arabaya doğru sessizce ilerledi.

"Hilfred!" diye fısıldadı. Cevap yoktu, samanda hiçbir hareket yoktu. "Hilfred." Arabayı salladı. "Benim, Arista."

Bekledi.

Saman hareket ettiğinde kalbi bir an durdu. "Prenses?" diye tereddütle sordu.

"Evet, benim. Beni takip et." Onu ahıra götürdü ve boş olan son bölmeye götürdü. "Şafak sökene kadar burada beklemeliyiz."

Hilfred ona şüpheyile baktı ve mesafesini korudu.

"Nasıl...?" diye başladı ama sözünü tamamlamamıştı.

"Nimbus'un benim böyle görüneceğimi açıkladığını sanıyordum." "Açıklamıştı."

Hilfred'in gözleri onun vücudunu baştan aşağı süzdü, yüzünde sanki kötü bir şey tatmış gibi bir ifade vardı.

"Söylentiler doğru," diye itiraf etti, "en azından benim sihir kullandığımla ilgili olanlar."

"Bunu biliyordum, ama saçın, yüzün, sesin..." Başını salladı. "Mükemmel. Senin gerçek Saldur olmadığını nereden bileceğim?"

Arista gözlerini kapattı ve bir anda Saldur ortadan kayboldu, Melengar Prensesi geri döndü.

Hilfred, gözleri fal taşı gibi açılmış ve ağzı açık bir şekilde, tezgahın arkasına çarpana kadar geriye doğru sendeledi.

"Benim," diye onu temin etti. Arista bir adım öne çıktı ve onun irkildiğini gördü. Bunu görmek onu beklediğinden daha fazla incitti. "Bana güvenmelisin," dedi ona.

"Nasıl yapabilirim? Bu kadar kolay görünüş değiştirdiğin halde, senin gerçekten sen olduğundan nasıl emin olabilirim?"

"Seni tatmin edecek bir soru sor." Hilfred tereddüt etti.

"Sor bana, Hilfred."

"Çok genç bir adam olduğumdan beri her gün seninle birlikteyim. Aşık olduğum ilk üç kadının adını ve yüzümdeki yara izleri yüzünden kaybettiğim kadının adını söyle bana."

Gülümsedi ve yüzünün kızardığını hissetti. "Arista, Arista, Arista ve hiç kimse."

O gülümsedi. O onu beklemedi. Onun kendi başına böyle bir adım atmayacağını biliyordu. Kollarını boynuna doladı ve onu öptü. Kaslarının gerilmesinden ani bir şok hissetti, ama o geri çekilmedi. Vücudu yavaşça gevşedi ve kolları

onu sardı. Onu sıkıca sarıp, yanağını kendi yanağına, çenesini omzuna dayadı.
"Maribor, eğer sen gerçekten Saldur isen bana yardım et," diye fısıldadı
Hilfred kulağına

.
Yumuşak bir kahkaha attı ve Emery öldüğünden beri ilk kez mi yaptığını
merak etti.
.

HASAT AYI

Royce ve Hadrian, erimiş lavın denize doğru akarken içinden geçtiği kayadan oyulmuş dev tüneller olan olukları incelemeye başladılar. Her biri farklı bir yöne bakan düzinelerce oluk vardı ve dağların merkezine erişimleri dişli kontrollü kapılarla kapatılmıştı. Açıklığa ve gökyüzüne ulaşana kadar iç kısımlara tırmandılar.

Güneş doğmuştu ve aşağıdaki manzara Hadrian'ın midesini ağzına getirdi. Köprünün seviyesinin çok üzerindeydiler. Dünya çok küçük ve çok uzak görünüyordu. Tur Del Fur, küçük bir koyun kıvrımında çömelmiş küçük binalardan oluşan küçük bir kümeydi. Ötesinde, küçük tepeler gibi görünen dağlar yükseliyordu. Tam aşağıda, deniz küçük beyaz parıltılarla bir su birikintisi gibi görünüyordu. Hadrian'ın bunların dalga tepeleri olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Böcek sandığı şeyler, çok aşağıda dönen martılardı.

Hiçbir su çıkışı tıkanmamış, hiçbir kapı kurcalanmamıştı.

"Belki de diğer kulede?" Hadrian, son tünelden çıktıklarında sordu.

Royce başını salladı. "O tıkalı olsa bile, basınç buradan dışarı çıkacaktır. İkisi de kapatılmalı. Sorun musluklar ya da kapılar değil. Başka bir şey var, gözden kaçırdığımız bir şey, tüm çıkışları bir anda kapatarak dağı kaynatabilecek bir şey. Tüm kapıları kilitleyen başka bir ana şalter olmalı."

"Onu nasıl bulacağız? Burada kaç tane dişli olduğunu görüyor musun? Ve herhangi biri olabilir. Magnus'u da getirmeliydik."

"Tabii, o olsaydı bulmak kolay olurdu, bir iki yıl içinde. Şuraya bak!" Royce, güneş ışığının tavan pencerelerinden içeri sızdığı, milyonlarca taş dişlinin karmaşık bulmacasını serpiştirdiği kulenin genişliğini işaret etti. Bazıları dönüyor, bazıları dönüyor, bazıları ise zar zor hareket ediyordu ve her yerde kollar vardı. Savaş alanını dolduran oklar gibi, taş kollar dışarı çıkıntı yapıyordu. Sadece

Dişliler çeşitli boyutlarda olduğu gibi, kollar da öyle idi — bazıları k, bazıları ise ağaç ęvdesi bklğndeydi. "ekirdeği havalandırmayı nasıl öğrendikleri bir muamma."

"Aynen yle," dedi Hadrian. "Artık kimse bu Şeylerin çoğunun ne işe yaradığını bilmiyor. Liman İdaresi, dünyayı falan yok edeceklerinden korktuğu için dokunmuyor, değil mi? Yani Merrick ne yaptıysa, buradaki yetkililerin bununla ilgili hiçbir Şey bilmediği kesin. Bu, yüzyıllardır, hatta belki binlerce yıldır hareket ettirilmemiş bir kol olmalı. Son zamanlarda hareket edildiğine dair izler olabilir, değil mi?"

"Belki."

"O zaman onu bulmamız gerekiyor." Royce ona baktı.

"Ne?"

"Sadece birkaç saatimiz kaldı ve sen sahilde kaybolmuş bir kum tanesini bulmaktan bahsediyorsun."

"Biliyorum, daha iyi bir fikir bulduğunda deneriz. O zamana kadar aramaya devam edelim."

Saatler geçti ama hala hiçbir Şey bulamadılar. Bu ikilemi daha da zorlaştıran Şey, Drumindor'un iç kısmının koridorlar, kemerler ve köprülerden oluşan bir labirent olmasıydı. Çoğu zaman gitmek istedikleri yeri görebiliyorlardı ama oraya nasıl gideceklerini belirleyemiyorlardı. Ancak şansları yaver gitti, çünkü çok az insan gördüler. Sadece bir avuç işi ve daha da az sayıda muhafız gördüler. Hepsinden kolayca kaınabildiler. Tavan pencerelerinden giren güneş işığı öğle vakti parlaklığıyla parlıyordu, sonra akşam olunca azaldı ve onlar hala hedeflerine ulaşamamışlardı.

Sonunda, kulenin dibine doğru yola ıktılar.

Oraya gitmek onların son areydi, çünkü Drumindor savunma garnizonu ilk üç katı güçlendirmişti. Yaklaşık kırk asker üssü koruyordu ve bu askerler, izinsiz girenlere karşi sert davranışlarıyla ünlüydü. Yine de, Merrick ne yapmış olursa olsun, bk olasılıkla lavın salınımını kontrol eden mekanizmaya yapmıştı. Bir başka dolambaçlı merdivenden aşağı inerken, bk bir odanın hemen dışındaki korunaklı bir oyukta durdular. İçeriye baktıklarında, dört galeri balkonunun st üste dizili olduğu, i avluya veya tiyatroya benzeyen bir yer gördüler.

"Orada." Royce, aşağıdaki odada sarı bir işık yayılan bir açıklığı işaret etti. "Orada olmalı."

Merdivenlerden aşağıya doğru sessizce indiler. Karo döşeli zemini, bronz ve kuvarsla işlenmiş karmaşık kare desenler süslüyordu. Uzak taraftaki açık kapıdan gelen ışığı yansıtıyordu. Yüzlerine çarpan hava, kükürt kokusuyla ağırlaşarak dramatik bir şekilde ısındı.

"Burası olmalı," diye fısıldadı Royce.

Yukarıdaki duvarları çevreleyen kemerli açıklıkların üst üste dizili galerilerine baktılar ve yavaşça, dikkatlice birlikte ilerleyerek parıldayan fayansları geçip parlayan kapıya doğru yöneldiler.

"Durun!" Odada ortasına ulaştıkları anda emir odada yankılandı. "Yüzüstü yatın, kollarınızı ve bacaklarınızı açın."

Tereddüt ettiler.

Yirmi okçu ortaya çıktı, galerilerin sütunlarının arkasından çıkarak, üç taraftan Royce ve Hadrian'a nişan almış yaylarını gerdi. Mızraklı askerler düzenli bir yürüyüşle salona girdi, botlarının topukları fayanslarda tıklıyordu. İki sıra halinde yayıldılar. Bir düzine zırhlı adam daha ikinci kat galeriden yan koridordan aşağı indi ve ikişer ikişer dizilişle merdivenlerin altına ilerleyerek geldikleri yoldan geri çekilmelerini engellemek için yayıldılar.

"Şimdi, yüzüstü yatın, yoksa olduğunuz yerde sizi öldürürüz."

"Buraya sorun çıkarmaya gelmedik. Buraya..." Hadrian'ın sözleri, bir ok havada ısıklık çalarak uçup, onlardan bir adım bile uzak olmayan bir taştan sektiğinde kesildi.

"Şimdi!" diye bağırdı ses.

Yere uzandılar.

Yatmalarının hemen ardından, önden ve arkadan gelen askerler içeri girerek onları sıkıştırdı ve silahlarını aldı.

"Bizi dinlemelisiniz. Bir istila yaklaşıyor..."

"Hayalet donanmanız hakkında her şeyi duyduk, Bay Black-water, bu maskaralığı bırakabilirsiniz."

"Bu gerçek! Bu gece buraya gelecekler ve kuleyi tamir etmezseniz, tüm Delgos ele geçirilecek!"

"Onları bağlayın!"

Zincirler, maşa ve mangal getirdiler. Demirciler geldi ve bileklerine ve bacaklarına kelepçeleri çakmaya başladı.

"Beni dinleyin!" diye bağırdı Hadrian. "En azından basınç tahliye kontrollerini kontrol edin, bir sorun olup olmadığını görün."

Demircilerin kelepçeleri kapatmak için çekiçleriyle vurdukları ses dışında hiçbir cevap gelmedi.

"Kontrol etmenin ne zararı var?" diye devam etti Hadrian. "Yanılıyorsam ne önemi var? Haklıysam ve siz bakmazsanız, Delgos Cumhuriyeti'nin kaderini mühürlemiş olursunuz. Beni memnun edin. En azından beni susturursunuz."

"Boğazını kesmek de aynı işi görür," dedi ses. "Ama ikiniz direnmeden sessizce gelerseniz, bir işçi gönderirim."

Hadrian, demirci bacaklarına başka bir zincir takmayı bitirirken, onlardan ne tür bir direniş beklediğini tam olarak bilmiyordu, ama yine de başını salladı.

Ses emri verdi ve muhafızlar onları ayağa kaldırdı. Topallayan bacaklarla merdivenleri inmek zordu. Hadrian birden fazla kez düşmek üzereydi, ama kısa sürede kalenin altındaki ana kapıya ulaştılar. Devasa taş kapılar sessizce açıldı. Dışarıda, öğleden sonra geç saatlerde güneş güneş bir bir bir bir asker bekliyordu. Kale

muhafızlarının komutanı öne çıktı ve liman idaresi kaptanıyla bir süre sessizce konuştu.

"Bu adamların her zaman burada beklediklerini düşünmüyorsun, değil mi?" Hadrian, Royce'a fısıldadı. "Tuzağa düşürüldük, değil mi?"

"Seni isminle çağırdıklarında şüphelenmedin mi?"

"Merrick mi?"

"Başka kim olabilir ki?"

"Bu biraz zorlama. Bizim burada olmamızı nasıl bekleyebilir ki? Burada olacağımızı bile bilmiyorduk. O kadar akıllı olamaz. "Öyle.

Bir koşucu, kulenin altından koşarak geldi ve komutana keskin bir selamla rapor verdi.

"Ee?" diye sordu kale komutanı.

Koşucu başını salladı. "Basınç tahliye kontrolünde bir sorun yok, her şey yolunda."

"Onları götürün," diye emretti komutan.

Tur Del Fur Şehir Hapishanesi ve Çalışma Evi, rıhtımdan, dükkanlardan ve ticaret merkezlerinden uzakta, bir tepenin arkasında gizlenmiş bir şekilde bulunuyordu. Avan Bulvarı'nın sonunda, birkaç penceresi ve dikenli demir parmaklıkları olan büyük bir taş kutudan biraz daha fazlası gibi görünüyordu. Hadrian ve Royce, burayı ününden biliyorlardı. Çoğu suçlu, genellikle ilk hafta içinde

yürütme, intihar veya vahşet nedeniyle ilk hafta içinde ölürdü. Yargıcın rolü sadece infaz şeklini belirlemektir. Şartlı tahliye seçeneği yoktu. Sadece ciddi tehdit oluşturduğu bilinenler oraya gönderilirdi. Küçük hırsızlar, sarhoşlar ve hoşnutsuzlar daha popüler ve hoşgörülü Portside Hapishanesine gönderilirdi. Tur Del Fur Hapishanesindekiler için bu, hem gerçek hem de mecazi anlamda yolun sonuydu.

Royce ve Hadrian, son birkaç saati geçirdikleri üçüncü numaralı hücrenin duvarına ayak bilekleri zincirlenmiş halde ellerinden asılıydılar. Oda, Calis'tekilerden daha küçüktü. Penceresi, taburesi, çömleği —hatta saman bile yoktu. Oda, tek bir metal kapısı olan küçük bir taş dolaptan biraz daha fazlasıydı. Tek ışık kaynağı, kapı ile çerçeve arasındaki boşluktan geliyordu.

"Çok sessizsin," dedi Hadrian karanlığa. "Bunu anlamaya çalışıyorum," diye cevapladı Royce.

"Anlamak mı?" Hadrian, kolları ve bilekleri metalin derisini kesmesinden dolayı ateş gibi yanmasına rağmen güldü. "Duvara zincirlenmiş, idamımızı bekliyoruz Royce. Anlayacak pek bir şey yok."

"O değil. Neden musluklarda bir sorun bulamadığımızı bilmek istiyorum."

"Çünkü orada milyonlarca kol ve anahtar var ve biz sadece bir tanesini mi arıyorduk?"

"Sanmıyorum. Köprüye vardığımızda ne demiştin? Benden başka kimsenin o kaleye tırmanamayacağını düşündüğünü söylemiştin. Bence haklısın. Merrick'in yapamayacağını biliyorum. O bir dahi, elf değil. Fiziksel konularda onu her zaman geride bıraktım."

"Ee?"

"Bizi buraya getirdiklerinden beri bir düşünce kafamı kurcalıyor. Merrick Drumindor'a nasıl girip sabotaj yapabildi?"

"Başka bir yol bulmuştur."

"Bunu yapmak için haftalarca uğraştık, hatırladın mı?"

"Belki içeriden birine rüşvet vermiştir, ya da içeri girmesi için birine para ödemiştir."

"Kim?" Royce bir dakika düşündü. "Bu, yapabilecek birine güvenmek için çok önemli bir şey... Bunu yapabileceğini *bildiği* birine ihtiyacı vardı."

"Ama birinin bir şeyi yapabileceğini, o kişi gerçekten yapana kadar nasıl bilebilirsin ki?" Hadrian, farkına varınca kendini durdurdu. "Oh, bu

iyi."

"Tüm bu süreç boyunca, Merrick tarafından yazılmış iki mektubu takip ettik. İlki ele geçirilip Alric'e teslim edildiğini düşündük, ama ya *kasıtlı olarak* ona gönderilmişse? Herkes bizim Melengar için çalıştığımızı biliyor."

"Bu da bizi *Emerald Storm*'a götürdü," dedi Hadrian.

"Doğru. Bir sonraki mektubu aldığımız yer... ormandaki çılgın Tenkin'e teslim edilecek olan mektup, ve o mektupta Drumindor'un havaya uçurulacağı yazıyordu."

"Bu işin gidişatı hoşuma gitmiyor," diye mırıldandı

Hadrian. "Ya Merrick ana dişliyi biliyorsa?"

"Bu imkansız. Gravis öldü. Hatırladığım kadarıyla, o büyük dişlilerden birinin altında ezildi."

"Evet. *O* öldü, ama Lord Byron ölmedi. Muhtemelen iki işe yaramaz hırsız işe alarak Drumindor'u nasıl kurtardığını övünmüştür."

"Hâlâ çok mükemmel görünüyor." Hadrian kendini ikna etmeye çalıştı. "Geriye dönüp bakınca, tabii ki her şey yerine oturmuş gibi görünüyor, ama bu süreçte ters gidebilecek çok fazla şey vardı."

"Doğru. Bu yüzden *Storm*'da her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için birini bulundurmuştu: Dering. Limana vardığımız anda nasıl kaçtığını gördün mü? Ne olacağını biliyordu ve kaçmak istedi."

"Onu öldürmene izin vermeliydim."

Sessizlik.

"Kafanı sallıyorsun, değil mi?"

"Ben bir şey demedim."

"Adi herif," diye homurdandı

Hadrian. "En kötüsü ne biliyor musun?"

"Şu anda *kötü* şeylerin oldukça uzun bir listesi var ve hangisini en üste koyacağımı bilmiyorum. O yüzden söyleyeceğim."

"Merrick'in kendisinin yapamadığı şeyi biz yaptık. Bizi Drumindor'u etkisiz hale getirmek için kullandı."

"Yani hiçbir şeyi sabote etmedi mi? Bu, Drumindor'un patlayacağını söylediğimde Gile'in neden güldüğünü açıklıyor. Patlamayacağını biliyordu. Merrick onu sağlam tutacağına söz verdi. Merrick tam bir dahi."

"Sanırım bunu bir veya iki kez söylemiştim." "Peki şimdi ne olacak?" diye sordu Hadrian.

"Şimdi hiçbir şey. O bizi yendi. Şu anda bir yerlerde sıcak bir elma şarabı içip, az önce aldığı paraların üzerine ayaklarını uzatmış, kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor."

"Onlara ana dişliyi yeniden devreye sokmaları konusunda uyarıda bulunmalıyız." "Devam et."

Hadrian, küçük gözetleme kapısı açılıp hücreyi ışıkla doldurana kadar bağırdı.

"Biriyle konuşmamız gerekiyor. Bu önemli."

"Ne oldu?"

"Yaptığımız hatayı fark ettik. Kandırıldık. Drumindor'daki komutana ana dişliyi kilitlediğimizi söylemelisin. Ona dişlinin yerini ve nasıl açılacağını gösterebiliriz."

"Siz ikiniz hiç durmuyorsunuz, değil mi? Gerçekten sabotajcı mısınız yoksa sadece deli misiniz, emin değilim. Kesin olan bir şey var: buraya nasıl girdiğinizi bulacağız ve sonra sizi öldüreceğiz."

Gözetleme kapısı kapandı ve onları tekrar karanlığa gömdü. "Bu gerçekten iyi oldu," dedi Royce. "Şimdi daha iyi hissediyor musun?" "Adi herif."

KACIS

Arista, gece boyunca Hilfred'in kollarında, ahırın köşesinde kaldı. Hilfred, Arista'nın saçlarını okşadı ve zaman zaman, özel bir nedeni olmadan, onu tutkuyla öptü. Arista, kendini güvende hissetti ve orada yatarken iki şeyin farkına vardı. Birincisi, Hilfred'in kollarında sonsuza kadar kalmaktan mutlu olabileceğinden emindi. İkincisi ise, Hilfred'e aşık değildi.

O iyi bir arkadaşı, özlediği evinin bir parçasıydı, onu çölde doğmuş bir susuzlukla içiyordu, ama bir şey eksikti. Kollarında bu sonuca vardığını garip buldu. Yine de bunu çok net bir şekilde biliyordu. Hilfred'i sevmiyordu ve Emery'yi de sevmemişti. Aşkın ne olduğunu, nasıl bir his olduğunu, hatta var olup olmadığını bile bilmiyordu.

Soylu kadınlar düğün gününden önce evlenecekleri erkekleri nadiren tanırlardı. Belki zamanla kocalarını sevmeye başarlardı ya da sadece sevdiklerini sanmaya başarlardı. En azından Hilfred'in onu sevdiğini biliyordu. İkisinin yerine de yeterince seviyordu. Onun içinden yanan kömürlerin sıcaklığı gibi yayıldığını hissedebiliyordu. Bu kadar uzun süre bekledikten, bu kadar fedakarlık yaptıktan sonra mutluluğu hak etmişti ve o da bunu telafi edecekti. Arista Melengar'a dönüp onunla evlenecekti. Alric onu Arşidük Reuben Hilfred yapacaktı. Bu düşünceye hafifçe güldü.

"Ne?"

"Az önce adının Reuben olduğunu hatırladım."

Hilfred güldü, sonra yüzünü işaret etti. "Ben bu halimle, sen benim *adımla* dalga mı geçiyorsun?"

Kadın, adamın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bunu yapmamamı isterdim. Bence çok güzelsin."

O, onu tekrar öptü.

Hilfred ara sıra gökyüzüne bakıp ayın konumunu kontrol ediyordu. Sonunda geri döndü ve "Zamanı geldi" dedi.

Kız başını salladı ve Arista bir kez daha Regent Saldur'un somurtkan yüzüne dönüştü.

"Hâlâ inanamıyorum," dedi Hilfred.

"Biliyorum. Bu işi gerçekten kavramaya başladım. Beni tekrar öpmek ister misin?" diye alay etti ve onun ifadesine güldü. "Unutma, hiçbir şey yapma. Amaç sadece içeri girip çıkmak. Kavga yok, anladın mı?"

Hilfred başını salladı.

Ahırdan çıktılar. Çıkarken Arista, Modina'nın penceresine baktı. Karanlık olmasına rağmen, pencerenin içinde oturan silüetini gördüğünden emindi. Modina'nın son sözlerini bir kez daha hatırladı ve onu da gelmesi için davet etmediğine pişman oldu. Belki de reddederdi, ama artık çok geçti. Arista, en azından sormuş olmayı diledi.

Nipper mutfaktan çıktı, esneyerek ve iki boş su kovası taşıyordu. Onları görünce şaşırarak durdu.

Onu görmezden gelerek doğrudan kuleye doğru yöneldi.

Tıpkı önceki gibi, Seret Şövalyesi odanın ortasında dikkatle duruyordu, yüzü gizli, omuzları geriye çekilmiş, mücevherli kılıcı yanında.

"Degan Gaunt'ı göreceğim. Açın kapıyı."

Muhafız kılıcını çekti.

Arista'nın kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, Seret'in duyabileceğini düşündüğü kısa bir korku anı yaşandı. Hilfred'e baktı ve onun irkildiğini, elinin kendi silahına uzandığını gördü. Sonra şövalye bir dizinin üzerine çöktü ve kılıcın kabzasıyla taş zemine hafifçe vurdu. Taşlar hemen kayarak karanlığa doğru kıvrılan bir merdiveni ortaya çıkardı.

"Sizinle gelmemi ister misiniz, Ekselansları?"

Arista bunu düşündü. Aşağıda ne olduğunu hiç bilmiyordu. Tek bir hücre ya da koridorlardan oluşan bir labirent olabilir. Gaunt'ın yerini bulması uzun zaman alabilirdi. Dışarıda, Nipper'ın kovaları doldurduğunu duydu. Kale çoktan uyanmaya başlamıştı.

"Evet, tabii ki. Öncü ol."

"Emredersiniz, Ekselansları." Şövalye duvardan bir meşale aldı ve merdivenlerden aşağı indi.

İçerisi karanlıktı. Merdiven dar ve bunaltıcıydı. İleride, zayıf bir ağlama sesi duyuluyordu. Kule tabanını oluşturan aynı ağır taşlar

burada ise duvarları süslemeler kaplıyordu. Tanınabilir hiçbir şey yoktu, sadece her yere oyulmuş soyut desenler vardı. Arista bunları daha önce gördüğünü hissetti, tam olarak bunları değil, ama benzerlerini.

Sonra hissetti.

Bir dalın kırılması ya da bir yumurtanın çatlaması gibi, vücudunu bir titreme sardı — ani ve rahatsız edici bir kırılma.

Aşağıya baktı. Yaşlı adamın elleri yoktu ve kendi parmaklarını ve kolları titreyen meşale ışığında görüyordu.

Sırtı dönük olan şövalye onları eşlik etmeye devam etti. Merdivenlerin altına ulaştığında dönmeye başladı ve "Ekselansları, ben..." dedi.

Tam dönmeden önce, Hilfred onu kenara itti.

Şövalyenin gözleri büyüdüğü anda kılıcını çekti. Kılıcını adamın göğsüne saplarken, siyah zırh kılıcın ucunu saptırdı. Kılıç, göğüs zırhı ile sağ omuz zırhı arasındaki boşluğa saplanarak adamın omzunu deldi.

Şövalye çığlık attı.

Hilfred kılıcını çekti. Şövalye geriye sendeledi ve kendi kılıcını çekmeye çalıştı. Hilfred şövalyenin boynuna vurdu. Kan fışkırdı ve ikisinin üzerine sıçradı. Seret, yere yığılırken başka ses çıkarmadı.

"Ne oldu?" diye sordu Hilfred, meşaleyi eline alarak.

"Duvarlar," dedi, oyulmuş sembollere dokunarak. "Gutaria Hapishanesi'ndeki gibi üzerlerinde runlar var. Burada büyü yapamıyorum. Sence kimse duydu mu?"

"Su getiren çocuk duymuştur kesin," dedi. "Bir şey yapacak mı?"

"Bilmiyorum. Kapıyı kapatmalıyız," dedi Arista, zümrütlü kılıcı aldı ve uzun merdivenin tepesindeki ışık lekesine baktı. Birkaç dakika önce bu kadar rahatça geçtikleri yol şimdi çok uzak ve tehlikeli görünüyordu. "Ben yaparım. Sen Gaunt'ı bul."

"Hayır. Senin yanından ayrılmayacağım. Daha fazla muhafız olabilir. Kapıyı unut. Onu birlikte bulup buradan çıkacağız." Sol elini tutup onu çekerek ilerledi. Sağ eli kılıcı tutuyordu.

Koridorlar, ellerindeki meşaleden gelen ışık dışında hiç ışık almayan dar taş koridorlardı. Tavan, Arista'nın başının bir fit kadar üzerinde bir tepeye doğru kavisliydi, bu da Hilfred'in eğilmesini gerektiriyordu. Her iki tarafta, daha çok hayvan kapısı gibi görünen kısa ahşap kapılar belirmeye başladı.

"Gaunt!" diye bağırdı Hilfred.

"Degan Gaunt!" diye bağırdı

Arista.

Karanlık geçitlerde koşular, kapıları yumrukladılar, onun adını seslendiler ve içeriye baktılar. Koridor bir T kavşağında son buluyordu. Tek meşaleleri olduğu için, Hilfred ikna edilse bile ayrılma seçenekleri yoktu. Sağa döndüler ve ilerlediler, daha fazla kapı buldular.

"Degan Gaunt!"

"Dur!" Arista aniden durdu. "Ne..."

"Şşş!"

Çok zayıf bir sesle — "Burada!"

Bir sonraki koridora koşular ama çıkmaza girdiler. "Burası bir labirent," dedi Arista.

Geri koşular ve başka bir koridora saptılar. Tekrar seslendiler. "Burada! Buradayım!" diye cevap geldi, bu sefer daha yüksek sesle.

Bir kez daha koşarak yine sağlam bir duvara rastladılar. Geri döndüler, doğru yönde ilerleyen başka bir koridor buldular ve koridorun izin verdiği kadar onu takip ettiler.

"Degan!" diye bağırdı.

"Buradayım!" diye bir ses, bloğun son kapısından geldi.

Oraya vardıklarında Arista eğilip meşaleyi kaldırdı. Küçük parmaklıklıklı pencerede bir çift göz gördü. Kapı kolunu tutup çekti ama kilitliydi. Mücevheri denedi ama hiçbir şey olmadı.

"Lanet olsun!" diye bağırdı. "Anahtar muhafızda olmalı. Oh, nasıl bu kadar aptal olabildim? Kaçmadan önce onu aramalıydım."

Hilfred kılıcıyla tahta kapıyı dövdü. Taş kadar sert olan sert meşe ağacı, sadece kıymık büyüklüğünde parçalar verdi.

"Bu şekilde kapıyı asla açamayız. Kılıcın hiçbir işe yaramıyor! Anahtarları almaya geri dönmeliyiz."

Hilfred kapıyı vurmaya devam etti.

"Geri döneceğiz, Degan!" dedi Arista ve meşaleyi alıp koridora doğru koşmaya başladı.

"Arista!" Hilfred onu kovalarken bağırdı.

Koridorları dolaştılar, sola, sonra sağa döndüler ve sonra...

"Arista?" Saldur, neredeyse naip ile çarpışacakken şaşkın bir şekilde sordu. Etrafında kılıçlarını çekmiş ve meşaleleri yüksekte tutan beş Seret Şövalyesi vardı.

Hilfred, Arista'yı geri itti. "Koş!" dedi ona.

Saldur bir an onlara baktı, sonra başını salladı. "Kaçacak yer yok, sevgili çocuk. İkiniz de kapana kısıldınız."

Saçları dağınık ve vahşi olan Saldur, beyaz keten bir gecelik giymişti ve üzerine kırmızı ipek bir cüppe giymişti, cüppeyi beline bağlamaya çalışıyordu. "Demek sonunda senmişsin. Buna inanmazdım. Çok zekisin Arista, ama sen her zaman zeki bir kız oldun, değil mi? Her zaman burnunu sokmaman gereken yerlere sokuyorsun.

"Ve sen, Hilfred, prensesinle bir kez daha bir araya geldin, görüyorum. Onu hayatın pahasına savunmak harika bir centilmenlik, ama aynı zamanda boşuna bir çaba, ve boş çabada onur nerede? Bu zindandan başka çıkış yok. Bu adamlar Seret Şövalyeleri, çok yetenekli, acımasızca eğitilmiş askerler, direnirsen seni öldürürler."

Saldur, artık bir hançer de çeken baş Seret'ten meşaleyi aldı. "Hayatının yarısını, aptallığı ve düşüncesiz seçimleriyle seni işkence ve ateşe sürükleyen bu aptal kızı korumakla harcadın. Kılıcını indir ve geri çekil."

Hilfred tutuşunu kontrol etti ve ayaklarını yere sağlam bastı.

"On beş yaşındayken, onu kurtarmaya çalışırsam öleceğimi söylemiştin. O gece cehenneme koştum. O zaman seni dinlemedim, şimdi neden dinleyeyim ki?"

Saldur iç geçirdi. "Seni öldürmelerine izin verme." Hilfred yerinde durdu.

"Dur, lütfen. Sana yalvarıyorum!" diye bağırdı Arista. "Saul, ne istersen yaparım. Lütfen, onu bırak."

"Onu kılıcını bırakmaya ikna et, ben de bırakayım." "Hilfred..."

"Sen emir versen bile olmaz," dedi ciddi bir sesle. "Elan'da beni senden uzaklaştıracak hiçbir güç yok, ne şimdi, ne de bir daha asla."

"Hilfred..." diye fısıldadı Arista, gözyaşları akarken.

O ona bir bakış attı. O dikkatsiz anında, seret bir fırsat gördü ve kılıcını savurdu. Hilfred kaçtı.

Kılıçlar çarpıştı.

"Hayır!" diye bağırdı Arista.

Hilfred tekrar boğazına hamle yaptı, ama şövalye eğildi. Hilfred'in kılıcı duvara çarptı ve kıvılcımlar saçıldı. Şövalye onu yanından bıçakladı.

Hilfred nefes nefese kaldı ve sendeledi, ama yine de atılmayı başardı ve kılıcını şövalyenin göğsüne sapladı. Kılıcın ucu yine siyah zırhtan sekti, ama bu sefer şanslı değildi.

Arista, ikinci bir şövalyenin atlayarak Hilfred'in karnına kılıcını sapladığını izledi. Kılıç vücudunu delip geçti ve tunikasının arkasından çıktı.

"Hayır! *Hayır!*" diye bağırdı ve dizleri titremeye başlayınca duvara yaslandı.

Dudaklarından kan akan Hilfred, kılıcını tekrar kaldırmak için çabaladı. Öndeki şövalye kendi kılıcını indirdi ve Hilfred'in kolunu dirsekten kopardı, sıcak kan Arista'nın yüzüne sıçradı.

Hilfred dizlerinin üzerine çöktü. Vücudu titredi.

"A-Aris..." diye kekeledi.

"Oh, Hilfred..." Arista gözleri yaşlarla dolarken fısıldadı.

Şövalyeler onun üzerinde duruyordu. Biri kılıcını kaldırdı. "*Arista!*" diye bağırdı.

Şövalyenin kılıcı indi.

Arista, kılıç ikisini de delmiş gibi yere yığıldı. Yere çöktü. Konuşamıyordu. Nefes alamıyordu. Gözleri Hilfred'in cesedine kilitlenmişti, taş zeminde biriken sıcak ıslaklık parmaklarının arasından sızıyordu.

"Hilfred." Bu kelimeyi ağızıyla söyledi. Konuşacak nefesi kalmamıştı.

Saldur iç geçirdi. "Onu buradan çıkarın."

"Peki ya o?"

"Buraya girmek için çok uğraştı, ona güzel bir kalıcı oda bulalım."

İSTİLA

Sence ne olacak?" Hadrian, karanlıkta asılı dururken Royce'a sordu.

"Filo gelecek ve püskürtme cihazlarını ateşlemek için baskı olmayacak. Ghazel karşı koyan olmadan iniş yapacak ve herkesi katledecek. Sonunda buraya ulaşacaklar, içeri girecekler ve bizi katledecekler."

"Hayır," dedi Hadrian, başını sallayarak. "Görüyorsun, işte burada yanılıyorsun. Ghazel bizi canlı canlı yiyecek ve her anın tadını çıkarmak için zamanlarını alacaklar. Güven bana."

Sessizce asılı kaldılar.

"Sence saat kaç?" diye sordu Hadrian.

"Gün batımına yakın. Bizi buraya getirdiklerinde saat oldukça geç olmuştu." Sessizlik.

Kapının diğer tarafında gardiyanların rastgele hareketlerini, boğuk konuşmaları, sandalyenin kaymasını, ara sıra kahkahaları duyabiliyorlardı.

"Neden hep böyle oluyor?" diye sordu Royce. "Neden hep duvarda asılı kalıp, yavaş yavaş parçalanarak ölmeyi bekliyoruz? Bunun senin fikrin olduğunu belirtmek istiyorum, yine."

"Bunu bekliyordum. Ama sana gelmemeni söylediğimi hatırlıyorum." Hadrian zincirlerinde kıpırdadı ve iç geçirdi. "Güzel bir prensesin buraya gelip bizi tekrar kurtarması pek olası değil sanırım."

"O kart dağıtıldı."

"Keşke Gaunt'la tanışsaydım," dedi Hadrian sonunda. "O adamla tanışmak güzel olurdu, biliyor musun? Hayatım boyunca bu adamı korumak kaderimdeydi ama onu hiç görmedim bile."

Bir süre sessiz kaldılar, sonra Royce "Hmm" diye bir ses çıkardı.

"Ne?"

"Ha? Oh, hiçbir şey."

"Bir şey düşünüyorsun. Ne oldu?"

"Arista'nın güzel olduğunu düşünmen ilginç." "Sen öyle düşünmüyor musun?"

"Fena değil."

"Gwen'in gözünü kör etmiş."

Hadrian, Royce'un iç çektiğini duydu. Bir sessizlik oldu, sonra Royce şöyle dedi: "Çocuklarımızın isimlerini çoktan koydu bile. Erkek olursa Elias, yoksa Sterling miydi? Unuttum. Kız olursa Mercedes. Hatta örgü örmeyi bile öğrendi ve bana bir atkı ördü."

"Ne olursa olsun, seni bu işe bulaştırdığım için üzgünüm."

"Gitmemi istedi, hatırladın mı? Seni korumam gerektiğini söyledi. Hayatını kurtarmam gerektiğini."

Hadrian ona baktı. "Aferin."

Dış ofiste sandalyeler hareket etti, ayak sesleri, kapı çarpma sesi, heyecanlı sesler duyuldu. Hadrian konuşmanın bazı parçalarını duydu.

"... siyah yelkenler ... okyanustaki kara bulut ..."

"Hayır, başka biri ..."

Bir sandalye devrildi ve yere çarptı. Daha telaşlı ayak sesleri. Sessizlik.

"Görünüşe göre filo geldi." Hadrian, hücrelerinin kapısını izleyerek bekledi. "Bizi ölüme terk ettiler, değil mi? Onlara bunun olacağını söylemiştik. Onları kurtarmak için bu kadar yolu geldik. Haklı olduğumuzu gördüklerinde bizi dışarı çıkarmak için nezaket göstereceklerini düşünürdün."

"Muhtemelen bizim arkasında olduğumuzu düşünüyorlar. Bizi öldürmedikleri için şanslıyız." "Bunun şans olduğunu sanmıyorum. Şu anda güzel ve hızlı bir kafa kesme

."

"Ba Ran'ın bizi bulması ne kadar sürer sence?" diye sordu Royce.

"Acelen mi var?"

"Evet, aslında. Eğer yenilecek olacaksam, bir an önce halletmek isterim."

Hadrian cam kırılma sesi duydu.

"Ah, pekala, çok uzun sürmedi, değil mi?" Royce mutsuz bir şekilde mırıldandı.

Dış odada ayak sesleri duyuldu. Bir süre duraklama oldu, sonra adımlar tekrar başladı ve yaklaşmaya başladı. Mücadele sesleri ve boğuk bir çığlık duyuldu. Hadrian kendini hazırladı ve kapının açılmasını izledi. Kapıda duran şey onu şok etti.

"Çocuklar, gitmeye hazır mısınız?" diye sordu Dering.

"Burada ne *işin* var?" diye ikisi bir ağızdan sordu.

"Gitmemi mi istersiniz?" Darning gülümsedi. Çivilenmiş kelepçeleri fark edince yüzünü buruşturdu. "Çok titiz adamlar, değil mi? Bekleyin. Burada bazı aletler gördüm."

Royce ve Hadrian şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

"Tamam, o güzel bir prenses değil. Ama benim için sorun değil."

Çarpma sesleri ve bir "Aha!" sesi duyuldu. Sonra Darning bir çekiç ve bir keskiyle geri döndü.

"Ghazel filosu geldi ve Drumindor çalışmıyor, ama patlamadı da, sanırım bunun için sana teşekkür etmeliyiz," dedi Darning, kelepçe pimlerini tamir etmeye başlarken.

"Önemli değil. Ve bunu sadece laf olsun diye söylemiyorum. Gerçekten önemli değil," dedi Hadrian yüzünü buruşturarak.

"Şimdi insanların yarısı, akıllı yarısı kaçıyor. Diğerleri savaşmaya çalışacak. Bu da buradan çıkmak için fazla vaktimiz olmadığı anlamına geliyor. Kasabanın hemen dışında atlar ve erzak bekliyor. Kuzeydeki dağ yolunu kullanacağız. Maranon'a kadar sizinle birlikte gideceğim, sonra kendi yoluma devam edeceğim."

"Ama hala neden burada olduğunu anlamıyorum," dedi Royce, Darning metal kelepçelerden birini takmayı bitirirken. "Merrick için çalışmıyor musun?"

"Merrick Marius mu?" Darning güldü. "Bu çok komik. Grady ve ben, ikinizin Marius için çalıştığınıza emindik." Darning, Royce'un kelepçelerini açmayı bitirdi, sonra Hadrian'a döndü. "Biz Cornelius DeLur için çalışıyoruz. Onu tanıyor olabilirsin, şişman adam, Cosmo'nun babası. Bu ülkeyi yönetiyor, ya da bakış açına bağlı olarak sahibi. Dün check-in yaptığımda senin Melengar için çalıştığını öğrendiğimde ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsin. DeLur buna çok sevindi. Yaşlı şişman adamın bazen hastalıklı bir mizah anlayışı var."

"Kafam karıştı. Neden *Storm*'daydınız?"

"Diamond, Merrick'ten bir mesaj bulduğunda, Cosmos bunun babasına iletilmesi gereken kadar önemli olduğunu düşündü ve Cornelius bizi neler olup bittiğini kontrol etmek için gönderdi. Grady ve ben denizci olarak başladık ve hala Sharon'da tanınıyoruz. Royce'un Drew'u öldürdüğünden emindik, bu yüzden ikinizin Merrick'le bir ilginiz olduğunu düşündük. Bunun Drew'un yaptığı boynuz yorumuyla bir ilgisi olduğunu düşündük."

"Bernie onu öldürdü," dedi Royce basitçe.

"Evet, biz de öyle düşündük. Ve tabii ki, o korna olayı Merrick'le hiçbir ilgisi yoktu. Hepsi Thranic'in grubunun işiydi. Tutuklandığını duyduğumuzda

tutuklandığını duyduğumuzda, seni bulmak çok da zor olmadı."

Hadrian'ı serbest bırakmayı bitirdiğinde, Hadrian bileklerini ovuşturdu.

"Hadi, eşyalarının çoğu burada." Kemerinden Alver taşı çıkardı ve Royce'a uzattı. "Bunu muhafızlardan birinden aldım. Sanırım onu güzel buldu."

Hücrelerinin dışında, küçük hapisane ofisi iki gardiyan dışında boştu. Biri ölü gibi görünüyordu ama diğeri sadece baygın olabilir. Her türlü el konulan eşyayla dolu bir odada bir kenara ayrılmış bir dizi kutuda eşyalarını buldular.

Dışarıda şafak söküyordu ve insanlar kollarında paketlerle koşuşturuyorlardı. Anneler ağlayan çocuklarını göğüslerine bastırıyorlardı. Erkekler, aşırı dolu arabaları yokuş yukarı itmek için uğraşıyorlardı. Limanda, karanlık direklerden oluşan bir orman görebiliyorlardı. Drumindor, şehrin yağmalanmasına sessiz bir tanık olarak duruyordu.

Derning onları mültecilerle dolu sokaklara yönlendirdi. Kavgalar çıktı. Yollar tıkanmıştı ve sonunda Derning çatıya çıkmaya karar verdi. Balkonlardan tırmandılar, sokak aralarına atladılar, kil kiremitli evlerin çatılarında koşarak kalabalığı aştılar. Sokağa indiler ve kısa sürede şehrin doğu kapısına ulaştılar. Yüzlerce insan arabaları ve eşekleriyle aceleyle geçiyordu; çoğu kadın ve çocuklardı, erkek çocukları ve yaşlı adamlarla birlikte seyahat ediyorlardı.

Derning kapının hemen dışında durdu ve endişeli bir ifadeyle etrafına baktı. Islık çaldı ve bir kuş sesiyle cevap aldı. Onları yoldan uzaklaştırıp bir setin üzerine çıkardı.

"Üzgünüm, Jacob," dedi dört atla ortaya çıkan sıska bir genç. "Görünmeden beklemek en iyisi olur diye düşündüm. Biri beni bunlarla görseydi, onları uzun süre saklayamazdım."

Tepenin zirvesinden, aşağıda uzanan körfezi görebiliyorlardı. Suyu en yakın binalardan yoğun duman yükseliyordu.

"Bunu durduramadık," dedi Derning, şehirden kaçan mültecilere bakarak, "ama senin patlamayı önlemen ve benim Cornelius'a haber verip alarmı çalması sayesinde, birçok hayat kurtarmış gibi görünüyor."

Atlarına bindiler ve Hadrian, sabah deniz meltemi ile alevlerin aşağıdaki sokakları sararken Tur Del Fur'a son bir kez baktı.

ÖDEME

Merrick imparatorluk sarayının büyük salonuna girdi. Hizmetçiler, odaya şenlik havası katması gereken kış dekorasyonlarını asıyorlardı, ama Merrick'e göre burası hala çok fazla taş ve çok az güneş ışığı olan kasvetli bir odaydı. Aquesta'yı hiç sevmemişti ve buranın Yeni İmparatorluğun başkenti olacağını üzülen kabul etmişti — güvenliğini sağladığı bir imparatorluğun. Colnora'yı tercih ederdi. En azından orada cam sokak lambaları vardı. "Ah! Merrick," diye selamladı Ethelred. Naip Earl Ballentyne ve şansölye büyük masanın etrafında toplanmışlardı. "Yoksa sana Lord Marius mu demeliyim?"

"Elbette öyle," diye cevapladı Merrick. "İyi haberler mi getirdin?"

"En iyisi, Lordum — Delgos düştü." "Mükemmel!" Ethelred alkışladı.

Merrick masaya ulaştı ve eldivenlerini parmak parmak çıkardı. "Ghazel beş gün önce Tur Del Fur'u işgal etti ve sadece zayıf bir direnişle karşılaştı. Drumindor'u ele geçirdiler ve liman kentinin büyük bir bölümünü yaktılar."

"Peki ya Milliyetçi ordusu?" diye sordu Ethelred, geniş yüzünde bir gülümsemeyle sandalyesine rahatça oturarak.

"Beklendiği gibi, ordu haber alır almaz toparlanıp güneye gitti. Çoğunun Delgos'ta ailesi var. Ratibor'u istediğiniz zaman geri alabilirsiniz. Orduya bile ihtiyacınız olmayacak. Birkaç yüz adam yeterli olacaktır. Breckton dikkatini kuzeye, Melengar'a çevirip Trent'e bahar işgali için planlar yapmaya başlayabilir."

"Mükemmel! Mükemmel!" diye sevinçle bağırdı Ethelred. Saldur ve şansölye de alkışlara katıldılar ve birbirlerine rahatlama ve memnuniyet dolu gülümsemeler attılar.

"Ghazel, Delgos'u ele geçirdikten sonra kuzeye doğru ilerlemeye karar verirse ne olacak?" diye sordu Chadwick Kontu. Masanın en ucunda oturan

masanın uzak ucunda oturan Earl, arkadaşlarının neşesini paylaşmıyor gibiydi. "Onların sayısının oldukça fazla olduğunu ve korkunç savaşçılar olduklarını duydum. Delgos'u yok edebiliyorlarsa, bize saldırmayacaklarına dair ne gibi bir garantimiz var?"

"Milliyetçilerin kısa vadede hırslarını durduracaklarından eminim, lordum," diye cevapladı Merrick. "Ama öyle olmasa bile, Ba Ran Ghazel'den bir tehdit almayız. Onlar batıl inançlı bir topluluk ve yakında bir tür dünyanın sonu felaketi yaşayacaklarını düşünüyorlar. Drumindor'u saldırı üssü olarak değil, sığınak olarak istiyorlar. Bu, Melengar, Trent ve hatta muhtemelen batı Calis'i ele geçirmek için ihtiyacınız olan zamanı kazanmanızı sağlayacaktır. O zamana kadar Yeni İmparatorluk üstünlük sağlayacak ve Milliyetçiler bir anı olacak. Delgos'ta kalan sakinler, bir zamanlar bağımsız olan tüccar baronlar, Ghazel'e karşı imparatorluğun müdahalesi için yalvaracak ve sizin mutlak egemenliğinize seve seve boyun eğecekler. Eski imparatorluk yeniden kurulacak."

Kont kaşlarını çattı ve tekrar oturdu.

"Siz gerçekten harikasınız ve yeni unvanınızı ve konumunuzu hak ediyorsunuz, Lord Marius."

"Gaunt zaten sizde ve Esrahaddon öldü, bu da benim görevimin sona erdiği anlamına geliyor."

"Şimdilik," dedi Ethelred. "Senin gibi yetenekli bir adamı bu kadar kolay kaçırmayacağım. Seni bulduğuma göre, seni sarayımda istiyorum. Sadakatine değecek bir şey yapacağım."

"Aslında, Colnora'nın yargıçlığı pozisyonu hakkında Ekselansları ile zaten konuştum."

"Yargıç, ha? Kendi şehrin olsun istiyorsun, değil mi? Bu fikir hoşuma gitti. Diamond'ı kontrol altında tutabileceğini düşünüyor musun? Sanırım yapabilirsin, tabii ki, neden olmasın? Tamamdır, Lord Yargıç, ama Wintertide'dan sonra göreve başlamanı ısrarla rica ediyorum. Festivaller için burada olmanı istiyorum." "Ethelred evleniyor ve imparator olarak taç giyiyor," diye açıkladı Saldur.

"Patrik töreni kendisi gerçekleştirmek için gelecek ve bu yetmezse, ünlü bir cadıyı yakacağız."

"Bunu kaçırmam."

"Harika!" Ethelred gülümsedi. "Şehirdeki konaklama yerleri hoşunuza gitti mi? Eğer gitmediyse, baş uşaklara söyleyin, size daha uygun bir yer bulsunlar."

"Ev mükemmel. Çok nazıksınız, lordum."

"Hâlâ neden sarayda kalmıyorsunuz anlamıyorum."

"Burada çok sık görülmezsem işlerimi daha kolay halledabiliyorum. Şimdi, izin verirsiniz, gitmem gerek..."

"Gidiyor musunuz?" Ethelred hayal kırıklığıyla sordu. "Daha yeni geldiniz. Böyle bir haber varken kutlama yapmalıyız. Beni yaşlı bir rahip ve melankolik bir kont gibi insanlarla eğlenmeye mahkum etmeyin. Şarap ve sığır eti getireceğim. İsterseniz eğlence, müzik, dansçılar ve kadınlar da getirebiliriz. Kadınları nasıl seversin Marius? İnce mi, tombul mu, açık tenli mi, koyu tenli mi, küstah mı, uysal mı? Emin olun, saray başkahyası her türlü isteğinizi yerine getirebilir."

"Ne yazık ki lordum, halletmem gereken bazı işlerim var."

Ethelred kaşlarını çatı. "Peki, ama Wintertide'a mutlaka gelmelisin. Israr ediyorum."

"Elbette, lordum."

Merrick, imparatorluk yöneticileri birbirlerini tebrik ederken oradan ayrıldı. Dışarıda, dört beyaz at ve üniformalı bir sürücüyle yeni bir araba bekliyordu. Koltuğun üzerinde şehir polis memurunun verdiği paket duruyordu. Merrick, karşılığında brendi teklif etmiş ve adam bu fırsatı hemen değerlendirmişti. Artık geçerliliğini yitirmiş cadı avının değersiz kalıntıları karşılığında bir şişe kaliteli içki, şerifin alışık olmadığı türden bir şanstı. Paketi açan Merrick, parmaklarını cüppenin parlak kumaşı üzerinde gezdirdi.

Araba The Hill'e çıktı ve şehrin en zengin mahallelerinden biri olan Heath Street'e döndü. Evler çok büyük olmasa da zevkli ve zarıftı. Bir hizmetçi görevini yerine getirerek onun pelerinini ve botlarını çıkarmak için beklerken, bir diğeri sıcak bir bardak elma şarabı ile yanında duruyordu. Merrick artık şarap, bira veya alkollü içecekler içmiyordu ve bu durumun dikkate alınmış olmasını görmek onu eğlendirdi. Bordo renkli mobilyalar ve koyu renkli ahşap panellerle çevrili salonda oturdu, içkisini yudumlarken şöminenin çıtırtılarını dinledi.

Kapı çalındı. Yeni hizmetçilerinden birinin fuayeye koştüğünü görünce, cevap vermek için neredeyse ayağa kalkacaktı.

"O nerede, Merrick?" diye öfkeli bir ses duydu.

Bir dakika sonra uşak iki adamı salona getirdi.

"Lütfen oturun, ikiniz de." Merrick yumuşak koltuğuna yaslandı ve ellerini fincanıyla ısıttı. "İş konuşmaya başlamadan önce bir şeyler içmek ister misiniz? Hizmetçilerim istediğiniz her şeyi getirebilir, ama şarap özellikle çok iyidir."

"Dedim ki, o nerede?"

"Sakin olun Bay Deminthal, kızınız iyi ve onu hemen aşağı getireceğim. Anlaşmanın sizin tarafını mükemmel bir şekilde yerine getirdiniz ve ben her zaman sözlerimi tutarım. Sadece birkaç detayı gözden geçirmek istiyorum. Sadece formalite, sizi temin ederim. Öncelikle sizi tebrik etmek istiyorum Wyatt. Size Wyatt diyebilir miyim? Mükemmel bir iş çıkardınız. Poe'nun raporunda size çok yüksek notlar vermiş.

"Royce ve Hadrian'ı ikna etmede önemli rol oynadığını ve *Emerald Storm'un* beklenmedik batışından sonra bile, hızlı düşünmen sayesinde geminin emirlerini ve görevi kurtardığını söyledi. Royce'un güvenini kazanma şeklin beni özellikle etkiledi, ki bu hiç de kolay bir iş değil. Liman İdaresi'ni Royce ve Hadrian'ın Drumindor'u yok etmek için Tur Del Fur'da olduklarına ikna etmen, senin ne kadar ikna edici birisi olduğunu gösteriyor. Operasyonun bu kadar başarılı olmasının tek nedeninin senin becerin ve zekan olduğuna inanıyorum."

Merrick elma şarabından bir yudum aldı ve sırtarak arkalarına yaslandı. "Sadece bir sorum var. Royce ve Hadrian'ın şu anda nerede olduklarını biliyor musun?"

"Öldüler. Ghazel ya da Tur Del Fur yetkilileri tarafından, hangisi önce yakaladıysa."

"Hmm, bundan şüpheliyim. Royce'u öldürmek kolay değildir. Daha önce çok daha zor durumlardan kurtulmuştur. Onun şanslı bir hayat sürdüğünü söyleyebilirim, ama onun nasıl bir hayat yaşadığını çok iyi biliyorum. Yine de, Ölüm'ün onu uzun süre esir tutacağına bile inanmıyorum."

"Kızımı istiyorum, hemen," dedi Wyatt dişlerini sıkarak sessizce.

"Elbette, elbette. Bay Poe, yukarı çıkıp onu aşağı getirir misiniz? Soldaki üçüncü kapı." Merrick ona bir anahtar uzattı. "Cidden, Wyatt, sen çok yetenekli bir adamsın. Sana ihtiyacım var."

"Sence bunu yapmaktan *hoşlandım* mı? Benim yüzümden kaç yüz kişi öldü?"

"Bu şekilde düşünme. Bunu bir iş, bir görev olarak düşün, ki sen de bunu büyük bir ustalıkla yerine getirdin. Senin gibi yetenekli insanları sık sık görmüyorum ve senin becerilerini başka alanlarda da kullanabilirim. Bana katıl, karşılığını fazlasıyla alacaksın. Şu anda daha da kazançlı bir işveren için başka bir proje üzerinde çalışıyorum ve senin için pek çok iyi şey yapabilecek bir konumdayım. Sen ve kızın toprak sahibi bir aristokrat gibi yaşayabilirsiniz. Kendi malikanen olmasını ister misin?"

"Kızımı kaçırdın. Seninle yapmak istediğim tek iş, ölümünü ayarlamak."

"Bu kadar dramatik olma. Ah, gördün mü? İşte geldi. Sağ salım."

Poe, küçük bir kızı merdivenlerden aşağıya kadar eşlik etti. Kız yaklaşık on yaşındaydı, açık kahverengi saçları fiyonkla bağlanmıştı ve zarif bir mavi elbise ile kaliteli deri ayakkabılar giyiyordu.

"Baba!" diye bağırdı.

Wyatt koşarak kızına sarıldı. "Sana zarar verdiler mi, tatlım?"

"Hayır, ben iyiyim. Bana bu güzel elbiseyi ve bu ayakkabıları aldılar! Ve oyunlar oynadık."

"Bu çok iyi, tatlım." Wyatt, Merrick'e dönerek sordu: "Elden ne durumda?"

"O iyi, hâlâ Colnora'da. Sanırım seni bekliyor. Wyatt, kendi güvenliğinin için bile olsa, teklifimi gerçekten düşünmelisin."

Wyatt ona döndü. "Senin işini yaptım! Sen orada oturup bana bunu *mükemmel yaptığımı söyledin!* Neden hala bizi tehdit ediyorsun?"

Merrick kıza baktı. "Poe, Allie'yi mutfağa götür. Sanırım sevdiği kurabiyeler var."

Wyatt onu kendine doğru çekti.

"Merak etme, hemen dönecek."

"Kurabiye sever misin?" diye sordu Poe. Küçük kız gülümsedi ve başını salladı. Babasına baktı.

Wyatt başını salladı. "Sorun yok, git hadi. Çabuk dön, tatlım." Poe ve Allie el ele odadan çıktılar.

"Seni tehdit etmiyorum. Daha önce de söylediğim gibi, yeteneklerinden çok memnunum. Sadece seni korumaya çalışıyorum. Bir düşün, ya Royce ölmemişse? Henüz anlamamışsa bile, yakında her şeyi anlayacaktır. Sana ve kızına yapabileceklerinden korkmalısın. Royce muhtemelen önce Allie'yi öldürecek ve sana izlettirecek."

"O öyle biri değil."

Merrick hafifçe güldü. "Ah, efendim, Royce'un nasıl biri olduğunu bilmiyorsunuz. Hadrian Blackwater ile olan ilişkisi onu büyük ölçüde yumuşattı, bunu kabul ediyorum. O idealist hayalperestle geçirdiği on iki yıl onu neredeyse insan yaptı, ama ben onu *tanıyorum*. Altında neyin gizlendiğini biliyorum. Benim gibi sert kalpli birini bile titreten şeyler gördüm. Onun öfkesini

kızdırırsanız, kimsenin kontrol edemeyeceği bir iblis ortaya çıkar. İnanın bana,
o

böyle ve çok daha fazlası. Hiçbir şey onun için imkansız değildir.

Allie bir avuç şekerli kurabiyeyle geri döndü. Wyatt diğer elini tutarak kapıya doğru yöneldi. Eşikte durup geriye baktı. "Merrick, Royce hakkında söylediklerin doğruysa, korkması gereken kişi *sen* olmamalı mısın?" Wyatt dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Merrick elma şarabından bir yudum daha aldı, ama soğumuştı.

ADAM: Ratibor'lu tekerlekçi

ADDIE WOOD: Thrace/Modina'nın annesi, Theron'un eşi, Dahlgren'de öldürüldü

ALBERT WINSLOW: Topraksız viskont kullanılmış tarafından Riyria tarafından görevleri düzenlemek için

ALBURN: Kral Armand ve Kraliçe Adeline tarafından yönetilen Avryn Krallığı, Yeni İmparatorluğun üyesi

ALENDALANAKLIN: Marki Victor Lanaklin'in kızı ve keşiş Myron'un kız kardeşi

ALGAR: Hintindar'da marangoz ALLIE:

Wyatt Deminthal'ın kızı

ALRIC BRENDON ESSENDON: Melengar Kralı, Amrath'ın oğlu, Arista'nın kardeşi

ALVERSTONE: \al-ver-stone\ Royce'un kullandığı hançer AMBERTON

LEE: Hintindar'dan çok uzak olmayan, eski kalıntıların bulunduğu tepe

AMBROSE MOOR: Manzant Hapishanesi ve Tuz İşletmesi yöneticisi AMILIA: Tarin adlı küçük köyden bir araba yapımcısının kızı

Vale

AMITER: Kral Urith'in ikinci eşi, Androus'un kız kardeşi

AMRATH ESSENDON: \am-wrath\ Melengar'ın ölen kralı, Alric ve Arista'nın babası

Alric ve Arista'nın babası

AMRIL: \am-rill\ Arista'nın çıbanlarla lanetlediği kontes ANDROUS:

Ratibor'un genel valisi

ANNA: İmparatoriçe Modina'nın oda hizmetçisi

ANTUN BULARD: Tarihçi ve *Apeladorn Tarihi kitabının* yazarı, *Emerald*

Storm gemisinin yolcusu

APELADORN: \ah-pell-ah-dorn\ Trent, Avryn, Delgos ve Calis'ten oluşan dört insan ulusu

APELANESE: İnsanların dört krallığında konuşulan dil AQUESTA: \ah-quest-ah\

Warric krallığının başkenti, Yeni İmparatorluğun

Yeni İmparatorluğun merkezi

ARBOR: Fırıncı Hintindar Hintindar'da evlendi Dunstan Dunstan, ayakkabıcı kızı

ARCADIUS VINTARUS LATIMER: Sheridan Üniversitesi'nde gelenekler profesörü ARCHIBALD
BALLENTYNE: Chadwick Kontu, Sir Breckton'ın komutanı,
Yeni İmparatorluk'a hizmetinden dolayı Melengar'ın gelecekteki
hükümdarı olarak vaat edildi

ARISTA ESSENDON: Melengar prensesi, Amrath'ın kızı, Kral Alric'in kız kardeşi
ARMAND: Alburn Kralı, Adeline ile evli ARMIGIL:
Hintindar'ın bira ustası

SANAT: Genellikle batıl inançlar nedeniyle korkulan sihir
ARVID MCDERN: Dahlgren'den Dillon McDern'in oğlu
AVEMPARTHA: Dahlgren'e saldıran Gilarabrywn'in evi olan eski elf kulesi
AVRYN: \ave-rin\ Apeladorn'un dört ulusu arasında en merkezi ve en
güçlü olanı, Trent ve Delgos arasında yer alır

AYERS: Ratibor'daki The Laughing Gnome'un sahibi
BACKING: Yelkeni, ön tarafından rüzgarı alacak şekilde donatmak; hem
geriye doğru donatılmış hem de normal donatılmış yelkenlere sahip
olmak, gemiyi hareketsiz hale getirebilir

BAILIFF: Tutuklama ve ceza uygulama görevini üstlenen memur
BALDWIN: Toprakları Hintindar'ı da içeren lord
BALLENTYNE: \bal-in-tine\ Chadwick kontluğunun yönetici ailesi BANNER:
Emerald Storm'un mürettebat üyesi

BA RAN ARCHIPELAGO: Goblinlerin adası BA RAN GHAZEL:
Deniz goblinleri

BARKERS: Aquesta'nın Brisbane Alley'inde yaşayan mülteci aile; baba
Brice, anne Lynnette, oğullar Finis, Hingus ve Wery
BARTHOLOMEW: Tarin Vale'nin araba üreticisi, Amilia'nın babası
BARTHOLOMEW: Ratibor'da rahip
BASIL: *Emerald Storm*'da subayların aşçısı
BASTION: İmparatorluk sarayında hizmetçi
MEDFORD SAVAŞI: Prens Arista'nın cadı davası sırasında meydana gelen
çatışma

RATIBOR SAVAŞI: Milliyetçiler ve İmparatorlukçular arasında çıkan çatışma
BELINDA PICKERING: Kont Pickering'in son derece çekici eşi,
Lenare, Mauvin, Fanen ve Denek'in annesi
BELSTRADS: \bell-straads\ Sir Breckton ve Wesley'in de dahil olduğu
Chadwick'li soylu aile

BENTLY: Milliyetçi ordusunda çavuş

BERNARD: İmparatorluk sarayının baş uşaklığı

BERNICE: Prenses Arista'nın eski hizmetçisi, Dahlgren'de öldürüldü BERNIE

DEFOE: *Emerald Storm*'un üst yelken mürettebatı, eski

Black Diamond hırsızlar loncası üyesi

BERNUM HEIGHTS: Colnora'nın en zengin yerleşim bölgesi BERNUM

NEHR: Colnora şehrini ikiye bölen su yolu BERYL: *Emerald*

Storm gemisinin kıdemli subayı

BETHAMY: Atını kendisiyle birlikte gömdürdüğü söylenen kral BIDDINGS:

İmparatorluk sarayının şansölyesi

BISHOP: *Emerald Storm* gemisinde teğmen

BLACK DIAMOND, THE: Colnora merkezli uluslararası hırsızlar birliği BLACKWATER:

Hadrian ve babası Danbury'nin soyadı

BLINDEN: *Emerald Storm* gemisinde çarkçı yardımcısı

BLYTHIN CASTLE: Alburn'daki kale

BOATSWAIN: Gemide diğer denizcilerin çalışmalarını yöneten astsubay

gemide

BOCANT: Domuz etinden karlı bir endüstri kuran aile, Colnora'nın

Colnora'nın en zengin tüccarları

BOTHWICKS: Dahlgren'den köylü çiftçi ailesi BRAGA, PERCY: Bkz.

Percy Braga

BRECKTON: Sir Breckton Belstrad, Lord Belstrad'ın oğlu, Wesley'in

kardeşi, Kuzey İmparatorluk Ordusu komutanı, Chadwick şövalyesi, birçokları tarafından Avryn'in en iyi şövalyesi olarak kabul edilir

PARL A K YILDIZ: Dacca tarafından batırılan gemi

BRISTOL BENNET: *Emerald Storm* gemisinin gemici başı

BRODRIC ESSENDON: Essendon hanedanının kurucusu

BUCKET MEN: Black Diamond hırsızlar çetesi tarafından kullanılan suikastçı

terimi

BULARD, ANTUN: Bkz. Antun Bulard

BURANDU: \bur-and-dew\ Oudorro'nun Tenkin köyünün lordu

BYRNIE: Savunma zırhı olarak giyilen uzun (genellikle kolsuz) zincir

zırh tunik

CALIAN: \cal-lay-in\ Calis ulusu ile ilgili

CALIANS: Calis ulusunun sakinleri, koyu tenli, badem şekilli gözlü

CALIDE PORTMORE: İçki içerken sıkça söylenen halk şarkısı

CALIS: \cal-lay\ Apeladorn'un dört ulusu arasında en güneyde ve en doğuda yer alan, egzotik kabul edilen; Ba Ran Ghazel ile sürekli çatışma halinde olan ülke

CAPSTAN: Gemide demir kaldırmak için döndürülen çarklı tekerlek

CARAT: Kara Elmas hırsızlar loncası genç üyesi CASWELL: Dahlgren'den köylü çiftçi ailesi

CENZARS: \sen-zhar\ Eski Novronian İmparatorluğu'nun büyücülere

CHAMBERLAIN: Kral veya soyluların evini yöneten kişi

COLNORA: \call-nor-ah\ Avryn'in en büyük ve en zengin şehri, ticaret merkezli, çeşitli önemli ticaret yollarının kesiştiği bir kavşakta dinlenme yeri olarak gelişmiştir.

CONSTANCE, LADY: Soylu kadın, İmparatoriçe Modina'nın beşinci imparatorluk sekreteri

CORA: İmparatorluk sarayında sütçü kız

CORNELIUS DELUR: Zengin iş adamı, milliyetçilere finansman sağladığı ve karaborsada faaliyet gösterdiği söyleniyor, Cosmos'un babası

COSMOS SEBASTIAN DELUR: Cornelius'un oğlu, Jewel olarak da bilinir, Black Diamond hırsızlar çetesinin başı

COXSWAIN: Yarış gemisinin dümencisi

CRANSTON: Sheridan Üniversitesi'nde profesör, sapkınlık suçlamasıyla yargılanıp yakılmıştır

CRIMSON HAND: Melengar'da faaliyet gösteren hırsızlar çetesi

CROWN CONSPIRACY, THE: Kral Amrath'ın cinayetine dayandığı söylenen oyun, iki hırsızın ve Melengar Prensi'nin maceralarını anlatır

CROWN TOWER: Nyphron Kilisesi'nin merkezi, Patriark'ın evi CUTTER: Merrick Marius'un

Black Diamond hırsızlar loncasına üyeyken kullandığı takma ad

DACCA: Delgos'un güneyindeki Dacca adasında yaşayan, denizcilikle uğraşan cesur insanlar

DAGASTAN: Calis'in en büyük ve en doğudaki ticaret limanı

DAHLGREN: \dall-grin\ Nidwalden Nehri kıyısında bulunan, Gilarabrywn tarafından yıkılan uzak köy

DANBURY BLACKWATER: Hadrian'ın babası DANTHEN:

Dahlgren'den bir oduncu

DAREF, LORD: Waric'li asilzade, Albert Winslow'un ortağı DARIUS

SERET: Seret Şövalyeleri'nin kurucusu

DAVENS: Arista'nın gençlik aşkı olan şövalye DAVIS: *Emerald Storm*'un mürettebat üyesi

DEACON TOMAS: Dahlgren'in rahibi, Gilarabrywn'in yıkımına tanık oldu, Thrace Wood'u Novron'un varisi ilan etti

DEFOE, BERNIE: Bkz. Bernie Defoe

DEGAN GAUNT: Milliyetçilerin lideri, Miranda DELANCY'nin kız kardeşi, GWEN: Bkz. Gwen DeLancy

DELANO DEWITT: Wyatt Deminthal'ın, Kral Amrath'ın ölümünden Hadrian ve Royce'u suçlamak için kullandığı takma ad

DELGOS: Apeladorn'un dört ulusundan biri. Monarşilerin hakim olduğu bir dünyada tek cumhuriyet olan Delgos, Glenmorgan III'ün öldürülmesinden ve imparatorluğun yardımı olmadan Ba Ran Ghazel'in saldırısından kurtulduktan sonra Steward İmparatorluğu'na karşı isyan etti.

DELORKAN, DUKE: Calis'li asilzade DELUR: Zengin tüccar ailesi DEMINTHAL, WYATT: Wyatt Deminthal'a bakınız

DENEK PICKERING: Kont Pickering'in en küçük oğlu DENNY: The Rose and Thorn'da çalışan işçi

DERMONT, LORD: İmparatorluk ordusunun generali

DERNING, JACOB: *Emerald Storm*'un ana direk kaptanı

DEVON: Tarin Vale'nin keşişi, Amilia'ya okuma ve yazma öğretti.

DEWITT, DELANO: Delano DeWitt'e bakınız.

DIGBY: Essendon Kalesi'nde muhafız

DILLARD: Erbonese rehberi, *Emerald Storm* mürettebatını

DÖRT RÜZGAR SARAYI'na götürmek için kiralandı

DILLNARD LINROY: Melengar Kraliyet Maliye Bakanı

DIME: *Emerald Storm* mürettebatı üyesi

DIOYLION: \die-e-leon\ *Dioylion'un Birikmiş Mektupları*, çok nadir bir parşömen

DIXON TAFT: The Rose and Thorn Tavern'ın barmeni ve yöneticisi, Medford Savaşı'nda bir kolunu kaybetti

DOVIN THRANIC: *Emerald Storm* gemisindeki Nyphron Kilisesi'nin nöbetçisi

DREW, EDGAR: Edgar Drew'a bakınız

DR. GERAND: Ratibor'da hekim

DR. LEVY: *Emerald Storm* gemisinde görevli doktor

DROME: Cücelerin tanrısı

DRONDIL FIELDS: Kont Pickering'in kalesi, bir zamanlar Melengar'ın ilk iktidar merkezi olan Brodrick Essendon'un kalesi

DRUMINDOR: Tur Del Fur'daki Terlando Körfezi'nin girişinde bulunan cüceler tarafından inşa edilmiş kale, savunması için yakındaki volkandan çıkan lavları kullanabilir

DRUNDEL: Dahlgren'den Mae, Went, Davie ve Firth'ten oluşan köylü ailesi

DUNLAP, PAUL: Kral Urith'in eski arabacısı, ölmüş

DUNMORE: Avryn'in en genç ve en az gelişmiş krallığı, Kral Roswort tarafından yönetilmektedir; Yeni İmparatorluğun üyesidir.

DUNSTAN: Hintindar'da fırıncı, Hadrian'ın çocukluk arkadaşı, Arbor ile evli.

DURBO: Tenkin yerleşim yeri

DUR GURON: Calis'in en doğu kısmı

DUSTER: Royce'un Kara Elmas'ın üyesi olduğu dönemde kullandığı takma ad

ECTON, SIR: Kont Pickering'in baş şövalyesi ve Melengar'ın askeri generali

EDGAR DREW: *Emerald Storm* gemisinde çalışan yaşlı denizci, düşerek öldü

EDITH MON: İmparatorluk sarayında mutfak ve oda hizmetçilerini yöneten baş hizmetçi

EDMUND HALL: Sheridan Üniversitesi'nde geometri profesörü, Percepliquis'i keşfettiği söylenen, Nyphron Kilisesi tarafından kafir ilan edilen, Crown Tower'da hapsedilen kişi

ELAN: Dünya

ELDEN: Wyatt Deminthal'ın arkadaşı, iri yapılı

bir adam ELINYA: Esrahaddon'un kız arkadaşı

ELLA: Drondil Fields'da aşçı ELLA:

İmparatorluk sarayında

hizmetçi ELLIS FAR, THE: Melengarian

gemisi ELVEN: Elflerle ilgili

EMERALD STORM, THE: Seward'ın kaptanlığını yaptığı Yeni İmparatorluk

gemisi. EMERY DORN: Ratibor'da yaşayan genç devrimci.

EMPRESS MODINA: Modina, İmparatoriçe'ye bakınız

ENDEN, SIR: Chadwick şövalyesi, Breckton'dan sonra en iyi ikinci şövalye olarak kabul edilir ERANDABON GILE: Dur Guron'un panteri, Tenkin savaş

lordu, deli ERBON: Mandalin'in kuzeybatısındaki Calis bölgesi

EREBUS: Tanrılar babası, Kile olarak da bilinir ERIVAN:

\ear-ah-van\ Elf İmparatorluğu

ERMA EVERTON: Arista'nın Hintindar'da kullandığı takma ad

ERVANON: \err-vah-non\ Ghent'in kuzeyinde bulunan şehir, Nyphron

Kilisesi'nin merkezi, bir zamanlar Glenmorgan I tarafından kurulan Steward İmparatorluğu'nun başkenti

ESRAHADDON: \ez-rah-hod-in\ Büyücü, Cenzar'ın eski üyesi, Eski

İmparatorluğu yok etmekten suçlu bulunarak hapis cezasına çarptırılmış, Gutaria'da tutulmaktadır

ESSENDON: \ez-in-don\ Melengar kraliyet ailesi ESSENDON KALESİ:

Melengar hükümdarlarının ikametgahı

ESTRAMNADON: \es-tram-nah-don\ Erivan İmparatorluğu'nun başkenti veya en

azından çok kutsal bir yer olduğu düşünülen yer.

ESTRENDOR: \es-tren-door\ Kuzey çöller

ETCHER: Kara Elmas hırsızlar loncası üyesi

ETHELRED, LANIS: \eth-el-red\ Warric'in eski kralı, Yeni İmparatorluğun ortak

hükümdarı, Emperyalist

EVERTON: Arista, Hadrian ve daha sonra Royce tarafından

kullanılan takma ad EVLIN: Bernum Nehri kıyısındaki şehir

FALINA BROCKTON: Emerald'ın gerçek adı, The Rose and Thorn Tavern'da

garson

FALQUIN: Sheridan Üniversitesi'nde profesör

FANE N PICKERING: Pickering Kontu'nun ortanca oğlu, Luis tarafından

öldürüldü

Guy

FAN IRLANU: Oudorro'nun vizyoneri, kahin, falcı

FAQUIN: Kanalize etmek yerine simyayı kullanan beceriksiz büyücü

Art

FAULD, THE ORDER OF: \fall-ed\ İmparatorluk sonrası, Teshlor Şövalyelerinin

beceri ve disiplinini korumaya adanmış şövalye tarikatı

FENITILIAN: Maribor'lu keşiş, sıcak ayakkabılar yaptı

FERROL: Elflerin tanrısı FINILESS:

Ünlü yazar

FINISHER: Gizli Ghazel savaşçısı

FINLIN, ETHAN: Kara Elmas'ın üyesi, kaçak malları depolar, yel değirmeni

sahibi

FLETCHER: Ok yapımcısı

FORECASTLE: Geminin pruvasında bulunan, kıdemli mürettebatın yaşam alanlarını içeren yükseltilmiş bölüm

FORREST: Ratibor vatandaşı, dövüş tecrübesi var, gümüşçü oğlu

GAFTON: İmparatorluk amirali

GALEANNON: \gale-e-an-on\ Fredrick ve Josephine tarafından yönetilen Avryn Krallığı, Yeni İmparatorluğun üyesi

GALENT: \ga-lehn'-tay\ Hadrian'a atfedilen Calian takma adı

GALEWYR NEHRİ: \gale-wahar\ Melengar'ın güney sınırını ve Warric'in kuzey sınırını belirler ve Roe balıkçı köyü yakınlarında denize ulaşır

GALIEN: \gal-e-in\ Nyphron Kilisesi'nin başpiskoposu

GALILIN: \gal-ah-lin\ Eskiden Kont Pickering tarafından yönetilen Melengar eyaleti

GAUNT, DEGAN: Bkz. Degan Gaunt GEMKEY:

Gemlock'u açan mücevher

GEMLOCK: Bir kabı veya girişi mühürleyen ve sadece doğru tür ve kesimde değerli bir mücevherle açılabilen cüce icadı.

GENTRY SQUARE: Melengar'ın zengin bölgesi

GERALD BANIFF: İmparatoriçe Modina'nın baş koruması

GERTY: Hadrian'ı doğuran Hintindar'daki ebe, Abelard ile evli

GHAZEL: \geh-z-ell\ Ba Ran Ghazel, cücelerin goblinlere verdiği isim, kelime anlamı: Deniz Goblinleri

GHAZEL DENİZİ: Sharon Denizi'nin doğusundaki güney su kütlesi

GHENT: Nyphron Kilisesi'nin dini mülkiyeti, Yeni İmparatorluk üyesi

GILARABRYWN: \gill-lar-ah-bren\ Elf savaş canavarı; Avempartha'dan kaçarak Dahlgren köyünü yok etti, ardından Thrace tarafından öldürüldü

GILL: Milliyetçi ordudaki nöbetçi

GINLIN: \gin-lin\ Maribor'lu keşiş, şarap üreticisi, bıçağa dokunmayı reddetti

GLAMRENDOR: \glam-ren-door\ Dunmore'un başkenti

GL_{EN}MORGAN: Novronian İmparatorluğu'nun çöküşünden 326 yıl sonra, Ghent doğumlu bu kişi Apeladorn'un dört ulusunu yeniden birleştirdi;

Sheridan Üniversitesi'nin kurucusu; büyük kuzey-güney yolunun yaratıcısı; Ervanon sarayının (sadece Taç Kulesi kalmıştır) inşaatçısı

GLENMORGAN II: Glenmorgan'ın oğlu. Babası genç yaşta öldüğünde, yeni ve deneyimsiz imparator, imparatorluğunu yönetmek için kilise yetkililerinin yardımına güvendi. Onlar da bu fırsatı değerlendirerek imparatoru manipüle ederek kiliseye ve kiliseye sadık soylulara geniş yetkiler verdi. Bu liderler, Calis'te Ba Ran Ghazel ve Delgos'ta Dacca'nın işgaline karşı Delgos'u savunmaya karşı çıktılar ve bu tehdidin imparatorluğa bağımlılığı artıracığını savundular.

GLENMORGAN III: Glenmorgan'ın torunu. Yönetimi devraldıktan kısa bir süre sonra, Avryn'in güneydoğusuna ulaşan işgalci Ghazel'e karşı bir orduya komuta ederek büyükbabasının kurduğu krallık üzerindeki kontrolünü yeniden tesis etmeye çalıştı. Vilan Tepeleri'ndeki İlk Savaş'ta Ghazel'i mağlup etti ve Tur Del Fur'a yardıma gitme planlarını açıkladı. Onun gücünün artmasından korkan soylular, hükümdarlığının altıncı yılında ona ihanet ederek onu Blythin Kalesi'nde hapsedtiler. Onun popülaritesini ve artan gücünü kıskanan ve soylular ile din adamlarının yetkilerini elinden alma politikasına kızan kilise, onu sapkınlıkla suçladı. Suçlu bulunarak idam edildi. Bu olay, birçok kişinin Steward İmparatorluğu olarak adlandırdığı yapının hızlı çöküşünün başlangıcı oldu. Kilise daha sonra soyluların kendilerini kandırdığını iddia etti ve çoğu kötü bir şekilde hayatlarını sonlandığı söylenen birçok kişiyi mahkum etti.

GLOUSTON: Galewyr Nehri'ne sınır komşusu olan kuzey Warric eyaleti, eskiden Marquis Lanaklin tarafından yönetiliyordu, Yeni İmparatorluk tarafından işgal edildi ve ele geçirildi.

GNOME, THE: The Laughing Gnome Tavern'ın takma adı. GRADY:

Emerald Storm gemisinin denizcisi.

GRAVIS: Drumindor'u sabote eden cüce.

GREAT SWORD: İki elle tutulmak üzere tasarlanmış uzun kılıç. GREEN:

Emerald Storm gemisinin teğmenidir.

GREIG: *Emerald Storm* gemisinde çalışan marangoz.

GRELAD, JERISH: Jerish Grelad'a bakınız

GRIFFON: Mandalin Calis'in bayrağı

GRIGOLE: \gry-holes\ İmparatorluk Ortak Hukuku Üzerine Grigoles Tezi'nin yazarı

GRIMBALD: Hintindar'da demirci GRONBACH:

Cüce, masal kahramanı

GRUMON, MASON: \grum-on\ Medford'da demirci, Riyria için çalıştı, Medford Savaşı'nda öldü

VARISİN KORUYUCUSU: Teshlor, Novron'un varisinin koruyucusu

GUNGUAN: Vintu sürüsü midillileri

GUR EM: Calis'teki ormanın en yoğun kısmı

GUTARIA: \goo-tar-ah\ Esrahaddon'u tutmak için tasarlanmış gizli Nyphron hapishanesi

GUY, LUIS: Bkz. Luis Guy

GWEN DELANCY: Calian fahişesi ve Medford'daki Medford House ve The Rose and Thorn Tavern'ın sahibi, Royce Melborn'un kız arkadaşı

HADDY: Hadrian'ın çocukluk lakabı

HADRIAN BLACKWATER: Paralı asker, Riyria'nın yarısı HALBERD:

Silah olarak kullanılan iki elli sırık

HANDEL: Usta at Sheridan Üniversitesi'nde aslen Roe Roe, Delgos Cumhuriyeti'nin resmi olarak tanınmasını savunan kişi

HARBERT: Hintindar'da terzi, Hester'in kocası HARVEST MOON:

Sonbahar ekinoksuna en yakın dolunay

NOVRON'UN VARISI: Yarı tanrı Novron'un doğrudan torunu, tüm Avryn'i yönetmeye yazgılı

HELDABERRY: Şarap yapımında sıklıkla kullanılan yabani

meyve HESLON: Maribor'lu keşiş, harika aşçı

HIGHCOURT FIELDS: Bir zamanlar Avryn'deki en yüksek asil yargı mahkemesinin bulunduğu yer, Wintertide oyunlarının yapıldığı yer

HILFRED, REUBEN: Prenses Arista'nın eski koruması, Dahlgren'de ağır yanıklar almış

HILL DISTRICT: Colnora'da zenginlerin yaşadığı mahalle

HIMBOLT: Melengar baronu

HINGARA: Calian rehberi, Gur Em ormanlarında öldü

HINTINDAR: Rhenydd'de küçük bir malikâne köyü, Hadrian Blackwater'ın evi

HOBBIE: Hintindar'da ahır çocuğu

HORN OF DELGOS: Delgos kullanılan tarafından denizciler

kullanılan Delgos'un Delgos'un en güney ucunu

GYLINDORA BOYNUZU: Esrahaddon'un Percepliquis'te gömülü olduğunu belirttiği

eşya EV: Medford Evi için kullanılan takma ad

HOYTE: Bir zamanlar Black Diamond'ın birinci subayı, Royce'u Jade'i öldürmesi için tuzağa düşürdü, Royce'u Manzant Hapishanesine gönderdi, Royce tarafından öldürüldü

IBIS THINLY: İmparatorluk sarayının baş aşçısı IMP:

Emperyalistlerin kullandığı argo

EMPERYALISTLER: Yarı tanrı Novron'un doğrudan torunu olan tek bir lider altında tüm insan krallıklarını birleştirmek isteyen siyasi parti

IMPERIAL PALACE: Yeni İmparatorluğun iktidar merkezi

IMPERIAL SECRETARY: İmparatoriçe Modina'nın bakıcısı, onu halka sunmakla görevli

JACOB DERNING: Bkz. Darning, Jacob

JADE: Black Diamond'daki suikastçı, Merrick'in kız arkadaşı, Royce tarafından yanlışlıkla öldürüldü

JENKINS TALBERT: Tarin Vale'de şövalye

JEREMY: Essendon Kalesi'nde

muhafız

JERISH GRELAD: Teshlor Şövalyesi, Varisin ilk Koruyucusu, Nevrik'in koruyucusu

JERL, LORD: Soylu, Pickering'lerin komşusu, ödüllü av köpekleriyle tanınır

JEWEL, THE: Uluslararası Black Diamond hırsızlar loncası başkanı, Cosmos DeLur olarak da bilinir

JIMMY: The Laughing Gnome'da çalışan tavernacı

JOQDAN: \jok-dan\ Oudorro Tenkin köyünün savaş lordu JULIAN

TEMPEST: Melengar krallığının baş kahyası

KAZ: Elf ve insan kanı karışımı olan herkese verilen Calian terimi

KENDELL, EARL: Alric Essendon'a sadık Melengar soylusu KHAROLL: Uzun

hançer

KILE: Erebus'un Elan'a gönderildiğinde kullandığı isim, insan kılığında iyilikler yapar

KILNAR: Rhenydd'in güneyinde bulunan

şehir KNOB: İmparatorluk sarayında fırıncı

KRINDEL: Nyphron Kilisesi'nin başrahibi ve tarihçi

KRIS DAGGER: Dalgalı bıçağı olan, bazen sihirli ritüellerde kullanılan silah

LAMBERT, IGNATIUS: Sheridan Üniversitesi rektörü

LANAKLIN: Bir zamanlar Glouston'un hükümdar ailesi olan, şu anda Melengar'da sürgünde bulunan, Yeni İmparatorluğa karşı çıkan aile.

LANDONER: Sheridan Üniversitesi profesörü, sapkınlık suçlamasıyla yargılanıp yakıldı

LANKSTEER: Trent Lordium krallığının başkenti GÜLEN GNOME:

Ratibor'daki taverna

LA VEN: Ratibor vatandaşı

LEIF: İmparatorluk sarayındaki kasap

LENARE PICKERING: Kont Pickering ve Belinda'nın kızı, Mauvin, Fanen ve Denek'in kız kardeşi

LINGARD: Trent krallığının başkenti Relison LINROY, DILLNARD:

Bkz. Dillnard Linroy

LIVET GLIM: Tur Del Fur'da liman kontrolörü

LONGWOOD: Melengar'daki orman

LOTHOMAD THE BALD: Lordium, Trent kralı, Steward'ın hükümdarlığının çöküşünün ardından topraklarını genişletti, Ghent'ten güneye doğru ilerleyerek Melengar'a ulaştı, burada Brodrick Essendon 2545'teki Drondil Fields Savaşı'nda onu yendi.

ALT ÇEYREK: Medford şehrinin yoksul bölgesi LUGGER: Bir veya daha fazla lug yelkeni bulunan küçük balıkçı teknesi

LUIS GUY: Nyphron Kilisesi'nin nöbetçisi, Fanen Pickering'i öldürdü LURET:

Hintindar'a gönderilen imparatorluk elçisi

MAGNUS: Cüce, Kral Amrath'ı öldürdü, Arista'nın Kulesi'ni sabote etti, Avempartha'ya girişi keşfetti, Winds Manastırı'nı yeniden inşa etti

MANDALIN: \man-dah-lynn\ Calis'in başkenti

MANZANT: \man-zahnt\ Maranon, Manzar'da bulunan kötü şöhretli hapisane ve tuz madeni; Royce Melborn buradan serbest bırakılan tek mahkumdur

MARANON: \mar-ah-non\ Avryn'de bulunan, Vincent ve Regina tarafından yönetilen, Yeni İmparatorluğun üyesi, tarım arazileri açısından zengin krallık

MARES KATEDRALI: Melengar'daki Nyphron Kilisesi'nin merkezi, eskiden Piskopos Saldur tarafından yönetiliyordu

MARIBOR: \mar-eh-bore\ İnsanların tanrısı

MARIUS, MERRICK: Bkz. Merrick Marius

MAUVIN PICKERING: \maw-vin\ Kont Pickering'in en büyük oğlu, Essendon kraliyet ailesiyle çocukluktan beri arkadaş, Kral Alric'in koruması

MAWYNDULE: Güçlü büyücü

MCDERN, DILLON: Dahlgren'in demircisi MEDFORD:

Melengar'ın başkenti

MEDFORD HOUSE: Gwen DeLancy tarafından işletilen ve The Rose and Thorn'a bağlı genelev

MELENGAR: \mel-in-gar\ Avryn'de bulunan, Essendon kraliyet ailesi tarafından yönetilen krallık, Yeni İmparatorluk'tan bağımsız tek Avryn krallığı

MEL.ENGARIANS: Melengar sakinleri

MELISSA: Prenses Arista'nın baş hizmetçisi, takma adı Missy MERCS: Paralı askerler

MERCY: Arcadias'ın himayesindeki genç kız

MERLONS: Katı bölüm arasında iki krenel arasında bir siperlikli sur

MERRICK MARIUS: Black Diamond'ın eski üyesi, takma adı Cutter, usta hırsız ve suikastçı, Royce'un eski en iyi arkadaşı, stratejik düşüncesiyle tanınan, Jade'in erkek arkadaşı

MESSKID: Gemide yemek taşımak için kullanılan, kovaya benzeyen kap

MILBOROUGH: Melengarian baronu, savaşta öldü MILFORD:

Milliyetçi orduda çavuş

MILLIE: Eskiden Hadrian'ın atı, Dahlgren'de öldü MIR: Hem

elf hem de insan kanı taşıyan kişi MIRANDA GAUNT: Degan

Gaunt'ın kız kardeşi

MIZZENMAST: Üç veya daha fazla direği olan bir gemide pruvadan üçüncü direk

MODINA, İMPARATORİÇE: Yeni İmparatorluğun hükümdarı, önceden Dahlgren'in Trakya Ormanı

MON, EDITH: Edith Mon'a bakınız

MONTEMORCEY: \mont-eh-more-ah-sea\ Vandon Spice Company tarafından ithal edilen mükemmel şarap

MOTTE: İnsan yapımı tepe

MOUSE: Royce'un atı, Thrace tarafından isimlendirilmiş, gri kısrak MR. RINGS: Mercy'nin evcil hayvanı olan yavru rakun

MURIEL: Doğa tanrıçası, Erebus'un kızı, Uberlin'in annesi MYRON LANAKLIN:

Maribor'un korunan keşişi, silinmez hafızaya sahip Victor'un oğlu, Alenda'nın kardeşi

MYSTIC: Arista'nın atının adı

NAREION: \nare-e-on\ Novron İmparatorluğu'nun son imparatoru

NARON: 2992'de Ratibor'da ölen Novron'un varisi

MİLLİYETÇİLER: Degan Gaunt'un liderliğindeki, halkın iradesiyle yönetilmeyi isteyen siyasi parti

NATS: Milliyetçilerin takma adı NEST, THE:

Sıçan Yuvası'nın takma adı

NEVRİK: \nehv-rick\ Jerish Grelad tarafından korunan, saklanan varis Nareion'un oğlu

YENİ İMPARATORLUK: İnsan krallıklarının çoğunu birleştiren ikinci imparatorluk, İmparatoriçe Modina tarafından yönetilmekte, Ethelred ve Saldur tarafından yönetilmektedir.

NIDWALDEN NEHRİ: Avryn'in doğu sınırını ve Erivan krallığının başlangıcını belirler.

NIMBUS: İmparatoriçenin öğretmeni, imparatorluk sekreterinin yardımcısı, aslen Vernes'lidir.

NIPPER: İmparatorluk sarayının mutfaklarında görevli genç hizmetçi.

NOVRON: İnsanlığın kurtarıcısı, yarı tanrı, Maribor'un oğlu, Büyük Elf Savaşları'nda elf ordusunu yenen, Novron İmparatorluğu'nun kurucusu, Percepliquis'in kurucusu, Persephone'nin kocası

NOVRONIAN: \nov-ron-e-on\ Novron ile ilgili

NYPHRON KİLİSESİ: Novron ve Maribor'a tapanlar NYPHRONS: \nef-rons\

Kilisenin dindar üyeleri OBERDAZA: \oh-ber-daz-ah\ Tenkin veya Ghazel büyücüsü

ESKİ İMPARATORLUĞU: İnsanların ilk birleşik krallıkları, İmparator Nareion'un öldürülmesinden bin yıl sonra yok edildi

ORRIN FLATLY: Ratibor şehri yazmanı

OSGAR: Hintindar'ın reisi

OSTRIUM: Yemeklerin servis edildiği Tenkin ortak salonu

UDORRO: Calis'te bulunan dost canlısı Tenkin köyü

DÖRT RÜZGAR SARAYI: Dur Guron'da Erandabon Gile'nin evi PARKER:

Milliyetçi ordunun levazım subayı

PARTHALOREN ŞEHALELERİ: \path-ah-lore-e-on\ Avempartha yakınlarındaki Nidwalden'deki büyük şelaleler

PATRIARCH: Ervanon'un Taç Kulesi'nde yaşayan Nyphron Kilisesi'nin başkanı

PAULDRON: Omuzu kapatan zırh parçası

PERCEPLIQUIS: \per-sep-lah-kwiss\ Novron İmparatorluğu'nun eski başkenti ve başkenti, Novron'un karısının adını taşıyan, Eski İmparatorluğun çöküşü sırasında yıkılan ve kaybolan

Eski İmparatorluğun çöküşü sırasında

PERCY BRAGA: Melengar'ın eski Arşidükü ve Lord Şansölyesi, usta bir kılıç ustası, Alric ve Arista'nın amcası, Kont Pickering tarafından öldürüldü, Kral Amrath'ın öldürülmesini emretti

PERIN: Ratibor'lu bakkal PERSEPHONE:

Novron'un eşi

PICKERING: Melengar'ın soylu ailesi ve Galilin'in hükümdarları. Kont Pickering, Avryn'in en iyi kılıç ustası olarak bilinir ve sihirli bir kılıç kullandığına inanılır.

PICKILERINON, SEADRIC: Soyadını Pickering olarak kısaltan asilzade PLESIEANTIC INCANTATION:

\plass-e-an-tic\ Sanatta doğadan güç çekmek için kullanılan bir yöntem

güç çekmek için kullanılan bir yöntem

POE: *Emerald Storm* gemisinde aşçının yardımcısı

POLISH: Ratibor'daki Black Diamond hırsızlar loncası başkanı

PRALEON GUARD: \pray-lee-on\ Ratibor'daki kralın korumaları PRICE:

Black Diamond hırsızlar loncası birinci subayı QUARTZ: Ratibor hırsızlar loncası üyesi

RATIBOR: Rhenydd krallığının başkenti, Royce'un evi

RAT'S NEST, THE: Ratibor'daki Black Diamond hırsızlar loncası'nın sığınağı

RED: İmparatorluk sarayının mutfağında sıkça görülen büyük bir köpek olan yaşlı elkhound

REEVE: Serfleri denetleyen ve bir lordun topraklarını gözetken yetkili. lord

REGAL FOX INN, THE: Zengin Hill District'teki en ucuz taverna

Colnora

REGENT: Hükümdarın yokluğunda veya görevini yerine getirememesi durumunda krallığı yöneten kişi

RENDON, BARON: Melengar'ın soylularından biri

RENIAN: \rhen-e-ahn\ Keşiş Myron'un çocukluk arkadaşı RENKIN POOL:

Ratibor vatandaşı, savaş tecrübesi var RENQUIST: Milliyetçi orduda asker

RENTINUAL, TOBIS: Sheridan Üniversitesi tarih profesörü, Gilarabrywn ile savaşmak için mancınık inşa etti

RHELACAN: \rell-ah-khan\ Maribor tarafından Novron'a verilen, Drome tarafından dövülmüş, Ferrol tarafından büyülü hale getirilmiş, elfleri yenmek ve boyun eğdirmek için kullanılan büyük kılıç

RHENYDD: Avryn'in fakir krallığı, şu anda Yeni İmparatorluğun bir parçası
RILAN VADİSİ: Glouston ve Chadwick'i ayıran verimli topraklar
RIONILLION: \ri-on-ill-lon\ Aquesta'nın yerinde ilk olarak kurulan, ancak Novron İmparatorluğu'nun çöküşünden sonra çıkan iç savaşlar sırasında yıkılan şehrin adı

RIVRIA: \rye-ear-ah\ Elfçe'de *iki*, takım veya bağ anlamına gelir, Royce Melborn ve Hadrian Blackwater'ı topluca ifade etmek için kullanılan isimdir.

RONDEL: Yuvarlak saplı, sert bıçaklı yaygın bir hançer türü. ROSE AND THORN, THE: Gwen DeLancy tarafından işletilen, Medford'daki bir taverna.
Riyria'nın üssü olarak kullanılır

ROSWORT: Dunmore Kralı
ROYALISTS: Bağımsız hükümdarların yönetimini destekleyen siyasi parti
ROYCE MELBORN: Hırsız, Riyria'nın yarısı
RUFUS: Acımasız kuzeyli savaş lordu, Yeni İmparatorluk'un imparator aday, Dahlgren'de bir Gilarabrywn tarafından öldürüldü
RUFUS'S BANE: Thrace/Modina tarafından öldürülen Gilarabrywn'e verilen isim

RUSSELL BOTHWICK: Dahlgren'den bir çiftçi
SALDUR, MAURICE: Medford'un eski piskoposu, Essendon ailesinin eski dostu ve danışmanı, Yeni İmparatorluğun ortak hükümdarı

SALIFAN: \sal-eh-fan\ Tütsüde kullanılan kokulu yabani bitki
SALTY MACKEREL, THE: Aquesta'nın nakliye bölgesinde bulunan taverna
SARAP: Tenkin dilinde buluşma yeri veya konuşma yeri SAULY: Maurice Saldur'un en yakınlarının kullandığı takma adı
SENON YAYLALARI: Chadwick'e bakan yüksek dağ platosu

SENTINEL: Nyphron Kilisesi'nin engizisyon generalleri, sapkınlığı ortadan kaldırmak ve kayıp Novron'un Varisini bulmakla görevlidirler

SERET: \sir-ett\ Nyphron Şövalyeleri. Kilisenin askeri kolu, ilk olarak Lord Darius Seret tarafından kurulmuş, Sentineller tarafından komuta edilmektedir.

SET: Ratibor, Kara Elmas hırsızlar loncası üyesi SEWARD: *Zümrüt Fırtına'nın* kaptanı

SHARON DENİZİ: Ghazel Denizi'nin batısındaki güney su kütlesi
SHERIDAN ÜNİVERSİTESİ: Gent'te bulunan prestijli bir eğitim kurumu. GEMİ KAPTANI: Subay olmayan en yüksek rütbeli kişi, geminin günlük işleyişinden sorumludur.

işleyişinden sorumlu en üst düzey subay

SHIRLUM-KATH: Küçük, parazit solucan bulunan Calis Calis, bulunan tedavi edilmemiş yaraları enfekte edebilir

SIWARD: Hintindar'ın icra memuru

SKILLYGALEE: \Skil `li-ga-lee\ İnce, zayıf bir çorba veya yulaf lapası türü

SPADONE: Uzun, iki elle kullanılan, sivrilen bir kılıcı ve kabzanın önünde genişletilmiş bir flanşı olan, çeşitli savaş manevralarına olanak tanıyan kılıç. Kabzanın uzunluğu ve kendi dikenli kabzası olan flanşı sayesinde, kılıç bir dizi ek el pozisyonu sağlar ve kılıcın çeyrek sopa gibi kullanılmasının yanı sıra güçlü bir kesici silah olarak da kullanılmasını sağlar. Spadone, yetenekli bir şövalyenin geleneksel silahıdır.

STAUL: *Emerald Storm* gemisinde görevli Tenkin savaşçısı

SUMMERSRULE: Piknikler, danslar, ziyafetler ve mızrak dövüşü turnuvalarıyla kutlanan popüler yaz ortası bayramı

TABARD: Zırhın üzerine giyilen, genellikle bir ceketle süslenmiş bir tunik

TAL

BER TALBERT, BISHOP: Ratibor'daki Nyphron Kilisesi'nin başkanı

T, TARIN VALE: Amilia'nın memleketi

PİS TARTANE: Balıkçılık ve kıyı ticareti için kullanılan küçük gemi; tek direkli,

KOP

OS:

Rat

büyük yelkenli

TEK'CHIN: Teshlor Şövalyeleri'nin savaş disiplinlerinden biri, Fauld Şövalyeleri tarafından korunmuş ve Pickeringler'e aktarılmıştır.

TEMPLE: *Emerald Storm* gemisinin kaptanı, ikinci komutan TENENT: Yarı standart uluslararası para biriminin en yaygın şekli.

Altın, gümüş ve bakırdan yapılmış, basıldığı ülkenin kralının resminin basılı olduğu sikkeler.

TENKIN: Ghazel tarzında yaşayan ve Ghazel kanı taşıdığı şüphelenilen insan topluluğu

TERLANDO KÖRFEZİ: Tur Del Fur limanı

TESHLORS: Novronian İmparatorluğu'nun efsanevi şövalyeleri, gelmiş geçmiş en büyük savaşçılar

THEOREM ELDERSHIP: Varisi korumak için kurulmuş gizli bir topluluk.

THERON WOOD: Dahlgren'de çiftçi olan Thrace Wood'un babası, Gilarabrywn tarafından öldürüldü.

THRACE WOOD: Theron ve Addie'nin kızı, regentler tarafından adı Modina olarak değiştirildi, Yeni İmparatorluğun imparatoriçesi olarak taç giydi, Dahlgren'de Gilarabrywn'i öldürdü

THRANIC, DOVIN: Bkz. Dovin Thranic

MANDALIN'IN KAPLANI: Hadrian'a Calis'te verilen lakap

TILINER: Avryn'deki paralı askerler tarafından sıklıkla kullanılan üstün kaliteli kılıç

TOLIN ESSENDON: Brodrick'in oğlu, Melengar başkentini Medford'a taşıdı, Essendon Kalesi'ni inşa etti, aynı zamanda Büyük Tolin olarak da bilinir.

TOPMEN: Geminin yüksek yerlerinde, halatlar ve yelkenlerle çalışan mürettebat üyeleri.

TORSONIC: Torsiyon üreten, tatar yaylarında kullanılan kabloda olduğu gibi. TRAMUS DAN: Naron'un koruyucusu.

TRENCHON: Ratibor şehir muhafızı

TRENT: Yeni İmparatorluk tarafından henüz kontrol altına alınmamış kuzey dağlık krallıkları

TRILON: Ghazel tarafından kullanılan küçük, hızlı yay

TRUMBUL, BARON: Percy Braga tarafından Prens Alric'i öldürmek için kiralanan paralı asker TULAN: Calis'in güneydoğusunda bulunan, dini törenlerde kullanılan tropikal bitki

törenlerde, yapraklar kurutulur ve tanrı Uberlin'e adak olarak yakılır, yaprakların dumanı solunduğunda vizyonlar üretir

TUR: Bir zamanlar Delgos'ta olduğu düşünülen küçük efsanevi köy, Kile'nin ilk kayıtlı ziyaretinin yapıldığı yer, büyük silahların efsanevi kaynağı TUR DEL FUR: Delgos'ta, Terlando Körfezi'nde bulunan kıyı şehri, aslen cüceler tarafından inşa edilmiştir.

UBERLIN: Dacca ve Ghazel'in tanrısı, Erebus ve kızı Muriel'in oğlu

ULI VERMAR: Esrahaddon tarafından kullanılan belirsiz bir referans. URITH: Ratibor'un eski kralı, bir yangında öldü.

URLINEUS: Novronian İmparatorluğu'nun düşen son şehri, Calis'in doğusunda yer alır ve Ghazel tarafından sürekli saldırıya uğrar. Yıkıldıktan sonra Ghazel'in Calis'e giriş kapısı haline gelir.

UZLA BAR: Ghazel'in şefi, Ghazel'in kontrolü için Erandabon Gile'ye meydan okuyor

VALIN, LORD: Cesaret ve kahramanlığıyla tanınan, ancak stratejik becerileri eksik olan Melengar'ın yaşlı şövalyesi

VANDON: Delgos liman kenti, Vandon Spice Company'nin merkezi, korsanların sığınağı, Delgos cumhuriyet olduğunda meşru bir iş merkezi haline geldi.

VELLA: İmparatorluk sarayında mutfak hizmetçisi.

VENDEN POX: Sihirli ilaçlara karşı dirençli zehir.
VENLIN: Novron İmparatorluğu'nun çöküşü sırasında Nyphron Kilisesi'nin patriği.
VERNES: Bernum Nehri'nin ağzında bulunan liman kenti.
VIGAN: Ratibor'un şerifi.
VILLEIN: Toprağa bağlı ve feodal beyin mülkiyetinde olan kişi.
efen
disi VINCE EVERTON: Royce Melborn'un Hintindar'da kullandığı takma ad VINTU:
ne Calis'in yerli kabilesi
ait DAHLGREN'İN GAYRİ MEVCUT DİYAKONU: Deacon Tomas'ı ifade eden isim
olan WARRIC: Bir zamanlar Ethelred tarafından yönetilen Avryn Krallığı,
kişi şimdi
Yeni İmparatorluğun bir parçasıdır
WATCH OFFICER: Nöbetçi subay, belirli bir vardiyada görevli, bu süre zarfında
meydana gelen her şeyden sorumlu
WESBADEN: Calis'in önemli ticaret limanı şehri
WESLEY: Lord Belstrad'ın oğlu, Sir Breckton'ın kardeşi, *Emerald Storm*
gemisinde kıdemsiz subay adayı
WESTBANK: Dunmore'un yeni kurulan eyaleti WESTERLANDS:
Batıda bulunan bilinmeyen sınır bölgesi
WHERRY: İç sularda ve limanlarda yarışmak veya mal ve yolcu taşımak
için kullanılan hafif kürekli tekne
WICEND: \why-send\ Melengar'da çiftçi, Galewyr'ı geçip Glouston'a
ulaşan geçidin adı
WIDLEY: Sheridan Üniversitesi'nde profesör, sapkınlık suçlamasıyla
yargılanıp yakıldı
WILFRED: Hintindar'da arabacı
WINDS ABBEY: Maribor Rahipler Manastırı, yakıldıktan sonra Myron
Lanaklin tarafından yeniden inşa edildi
WINSLOW, ALBERT: Albert Winslow'a bakınız
WINTERTIDE: Kış ortasında düzenlenen, ziyafetler ve beceri oyunları
kutlanan başlıca bayram
MELENGAR CADISI: Prens Arista'ya atfedilen aşağılayıcı unvan
WYATT DEMINTAL: *Emerald Storm*'un levazım subayı ve dümencisi, Allie'nin
babası
WYLIN: \why-lynn\ Essendon Kalesi'nin silah ustası
WYMAR, MARQUIS: Melengar'lı asilzade, Alric'in konsey üyesi YOLRIC:
Esrahaddon'un öğretmeni

ZULRON: Oudorro'nun deforme oberdaza'sı

ekstra

www.orbitbooks.net

yazar

Bir arkadaşının evinin bodrumunda manuel daktilo bulduktan sonra, **Michael J. Sullivan** boş bir kağıt yerleştirip *şunu* yazdı: *Karanlık ve fırtınalı bir geceydi ve bir silah sesi duyuldu.* O zamanlar sadece sekiz yaşındaydı. Yine de, boş sayfayı doldurma ve tuşların onu nereye götüreceğini görme arzusu onu bırakmadı. Yetişkin olarak Michael, Stephen King, Ayn Rand ve John Steinbeck gibi yazarları okuyup inceleyerek on yıl boyunca yazma becerisini geliştirdi. On roman yazdı, ancak yayıncılıkta başarıya ulaşamayınca yazmayı bıraktı ve bir daha asla yaratıcı yazılar yazmayacağına yemin etti.

Michael, sonsuzluğun çok uzun bir süre olduğunu keşfetti ve on yıl sonra yazmaya ara verdiği dönemi sonlandırdı. Okulda disleksi nedeniyle zorluk çeken on üç yaşındaki kızı için kitap yazmaya karar verdiğinde, yazma isteği geri döndü. Genel bir hikayeye sahip, ancak bağımsız bölümlerden oluşan bir seri fikri ilgisini çeken Michael, Riyria Revelations'ı yarattı. Serisini yayınlama niyetiyle yazmadı. Kitabını kızına el yazması olarak sunduğunda, kızı onu okuyabilmesi için "gerçek bir kitap" olması gerektiğini söyledi.

Böylece, yayıncılık yolunda ikinci macerası başladı. Bu macera, eşini iş yöneticisi olarak işe almak, küçük bir bağımsız yayıneviyle anlaşmak ve bir yayıncılık şirketi kurmak gibi adımları içeriyordu. Kendi yayınladığı kitaplardan 60 binden fazla sattı ve bu başarısını, Orbit (Hachette Book Group'un fantastik kitaplar yayınlayan imtiyazı) aracılığıyla ana akım yayıncılıkta yer almayı ve Fransızca, İspanyolca, Rusça, Almanca, Lehçe ve Çekçe dahil olmak üzere yabancı dilde çeviri haklarını elde etmeyi başardı.

Michigan, Detroit'te doğan Michael, şu anda eşi ve üç çocuğuyla birlikte Virginia, Fairfax'ta yaşıyor. Halen üç proje üzerinde çalışarak boş sayfaları doldurmaya devam ediyor: iyilik ve kötülük arasındaki ilişkiyi araştıran modern bir fantastik roman; bir adamın deliliğe sürüklenişini anlatan bir edebi kurgu eseri; ve en çok satan Riyria Revelations serisinin öncesini anlatan bir ortaçağ fantastik romanı.

Michael J. Sullivan ve diğer Orbit yazarları hakkında daha fazla bilgi edinmek için www.orbitbooks.net adresinden ücretsiz aylık bültene kaydolun.

**RISE OF
EMPIRE'1
beğendiyseniz
ise**

HEIR OF NOVRON

Riyria Revelations serisinin üçüncü cildi

de aynı yazardan

Michael J. Sullivan

BÖLÜM I

—

AQUESTA

Bazı insanlar yetenekli, bazıları şanslıdır, ama o anda Mince, kendisinin ikisi de olmadığını fark etti. Tüccarın cüzdanını kesmeyi başaramayan Mince, bir eliyle çantayı tutarken donakaldı. Yankesici ilkelerine göre sadece bir kez dokunmak serbestti ve o da önceki iki denemeden sonra görevini yerine getirerek kalabalığın arasına karışmıştı. Üçüncü bir başarısızlık, bir sonraki öğünde yemekten mahrum kalacağı anlamına geliyordu. Mince çok açtı ve vazgeçemedi.

Elleri hala tüccarın pelerininin altında, bekledi. Adam farkında değildi.

Tekrar denemeli miyim?

Bu düşünce deliceydi, ama boş midesinin mantığa üstün geldi. Çaresizlik içinde Mince, ihtiyatlılığını bir kenara bıraktı. Deri garip bir şekilde kalın görünüyordu. İleri geri keserken, cüzdanın gevşediğini hissetti, ama bir şeyler yolunda değildi. Mince hatasını fark etmesi sadece bir an sürdü. Çanta ipleri yerine, tüccarın kemerini kesmişti. Tıslayan bir yılan gibi, deri kayış şişman adamın karnından kayarak, silahlarının ağırlığıyla kaldırım taşlarına sürüklendi.

Mince, hayal kırıklığıyla dolu on yılının tamamı gözünün önünden geçerken nefes almadı, kıpırdamadı.

Koş! Kafasının içindeki ses, kurbanının kalp atışını, belki de iki kalp atışını fark ettiğinde çılgık attı...

Tüccar döndü.

Soğuktan kızarmış yanakları olan iri, yumuşak bir adamdı. Mince'in elindeki keseyi fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hey, sen!" Adam hançerine uzandı, ama hançerin kaybolduğunu görünce yüzü şaşkınlıkla doldu. Diğer silahını ararken, ikisinin de sokakta yattığını gördü.

Mince, daha akıllı olan benliğinin sesine kulak verdi ve kaçtı. Sağduyu, ona öfkeli bir devden kaçmanın en iyi yolunun en küçük çatlağa yönelmek olduğunu söylüyordu. The Blue Swan Inn'in dışındaki bir bira arabasının altına daldı ve diğer tarafa kaydı. Ayağa kalkarak, bıçağı ve cüzdanı göğsüne sıkıca bastırarak sokağa koştu. Yeni yağın kar kaçışını engelledi ve küçük ayakları köşeyi dönerken kaydı.

"Hırsız! Dur!" Bağırışlar beklediği kadar yakın değildi.

Mince koşmaya devam etti. Sonunda ahıra ulaştığında, gübre yığınının çevreleyen çitin raylarının arasına saklandı. Yorgunluktan bitkin düşen ocuk, sırtını uzak duvara dayayarak çömeldi. Bıçağı kemerine soktu ve cüzdanı gömleğinin içine sıkıştırdı, bu da göze çarpan bir şişkinlik yarattı. Buhar çıkan yığınların arasında nefes nefese kalmış, kulaklarında çınlayan sesin arasında bir şey duymaya çalışıyordu.

"İşte buradasın!" Elbright bağırdı, karda kayarak çitin üzerine tutundu. "Ne aptalsın. Orada durup şişko ahmağın arkasını dönmesini bekledin. Sen bir moronsun Mince. Hepsi bu, başka bir şey yok. Neden sana bir şeyler öğretmeye çalıştığımı gerçekten bilmiyorum."

Mince ve diğer çocuklar, on üç yaşındaki Elbright'a Yaşlı Adam diyorlardı. Küçük grubunda sadece o gerçek bir pelerin giyyordu, pelerin kirli gri renkteydi ve kararmış metal bir broşla tutturulmuştu. Elbright, grubun en zeki ve en başarılı üyesiydi ve Mince onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordu.

Gülerek, Brand birkaç dakika sonra geldi ve Elbright'ın yanına, çitin başına oturdu.

"Bu komik değil," dedi Elbright.

"Ama... o..." Brand, kahkahalar onu ele geçirdiği için cümlesini tamamlayamadı.

Diğer ikisi gibi Brand da kirli, zayıf ve farklı bedenlerdeki uyumsuz giysiler giymişti. Pantolonu çok uzundu ve kıvrılmış paalarının kıvrımlarında kar birikmişti. Sadece tuniği tam oturuyordu. Yeşil brokardan yapılmış ve ince, esnek deri ile süslenmiş tunik, nden karmaşık oyma ahşap düğmelerle bağlanıyordu. Yaşlı Adam'dan bir yaş küçük olan Brand, ondan biraz daha uzun ve biraz daha geniş omuzluydu. etelerinin sözsüz hiyerarşisinde Brand ikinci sıradaydı; Elbright'ın beyni, Brand'ın kas gücüydü. Grubun geri kalan yesi Kine, en iyi yankesici olduğu için üçüncü sıradaydı. Bu da Mince'i tartışmasız en alt sıraya yerleştiriyordu. Boyu, pozisyonuna uygun olarak, 120 cm'den biraz fazlaydı ve ıslak bir kediden biraz daha ağırdı.

"Kes şunu, olur mu?" diye bağırdı Yaşlı Adam. "ocuğa bir iki şey öğretmeye çalışıyorum. ldrlebilirdi. Aptalca bir hareketti, bu kadar basit."

"Bence harikaydı." Brand, gözlerini silmek için durakladı. "Yani, aptalca olduğu kesin, ama yine de muhteşemdi. Mince, adam bıçaklarına uzanırken orada durup gözlerini kırpıştırıyordu. Ama bıçaklar yoktu, çünkü küçük aptal, herifin kanlı kemerini kesip atmıştı! Sonra..." Brand

bir kahkaha krizine daha karşı koymaya çalıştı. "En iyi kısmı, Mince kaçtıktan hemen sonra, şişko piç onu kovalamaya başladı ve pantolonu düştü. Adam kanlı bir ağaç gibi devrildi. *Güm*. Doğruca oluğa. Tanrım, çok komikti."

Elbright ciddi kalmaya çalıştı, ama Brand'in anlatımı kısa sürede hepsini güldürdü.

"Tamam, tamam, kesin şunu." Elbright kontrolünü geri kazandı ve hemen işine döndü. "Gelin, ganimeti görelim."

Mince cüzdanı çıkardı ve geniş bir gülümsemeyle uzattı. "Ağır geliyor," dedi gururla.

Elbright çantayı açtı ve içindekileri inceledikten sonra somurtarak baktı. "Sadece bakır paralar."

Brand ve Elbright hayal kırıklığıyla kaşlarını çattılar ve Mince'in geçici coşkusu bir anda söndü. "Ağır geliyordu," diye tekrarladı, daha çok kendine.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Brand. "Ona bir şans daha mı vereceğiz?"

Elbright başını salladı. "Hayır, hepimiz bir süre Kilise Meydanı'ndan uzak durmalıyız. Mince'i çok fazla kişi gördü. Kapılara daha yakın bir yere geçeceğiz. Yeni gelenleri izleyip şansımızın yaver gitmesini umacağız."

"İster misin..." diye başladı Mince.

"Hayır. Bıçağımı geri ver. Sırada Brand var."

Çocuklar, sabah devriyelerinin taze karda bıraktığı izleri takip ederek saray duvarlarına doğru koştular. Doğuya doğru dolaşp İmparatorluk Meydanı'na girdiler. Avryn'in her yerinden insanlar Kış Bayramı için geliyordu ve merkez meydan umut vaat eden insanlarla doluydu.

"Orada," dedi Elbright, şehir kapısını işaret ederek. "Şu ikisi. Görüyor musun? Biri uzun, diğeri daha kısa."

"Zavallı görünümlü bir çift," dedi Mince.

"Yorgun," diye onayladı Brand.

"Muhtemelen bütün gece fırtınada at sürmüşlerdir," dedi Elbright aç bir gülümsemeyle. "Hadi Brand, eski yardımsever ahır çocuğu numarasını yap. Şimdi Mince, nasıl yapıldığını izle. Çanta kesme yeteneğin olmadığı için bu senin tek umudun olabilir."

Royce ve Hadrian, buzla kaplı atlarla İmparatorluk Meydanı'na girdiler. Soğuktan korunmak için, ikisi karla kaplı battaniyelere sarılmış hayaletler gibi görünüyorlardı. Sahip oldukları her şeyi giymelerine rağmen, kış yolları için yetersiz donanımına sahiptiler, Ratibor ve Aquesta arasındaki dağ geçitleri için ise daha da yetersizdi. Bütün gece süren kar fırtınası, zorluklarını daha da artırmıştı. İkisi atlarını durdururken

Royce, Hadrian'ın ellerini birleştirip içine nefes aldığını fark etti. İki de kışlık eldivenleri yoktu. Hadrian parmaklarını battaniyesinden kopardığı şeritlerle sarmış, Royce ise ellerini kollarının içine sokmayı tercih etmişti. Kendi elleri olmayan kollarını görmek Royce'u rahatsız etti, çünkü ona yaşlı büyüüyü hatırlattı. İkili, Ratibor'dan geçerken onun cinayetinin ayrıntılarını öğrenmişti. Bir geçe geç saatlerde suikasta kurban giden Esrahaddon, sonsuza dek susturulmuştu.

Eldiven almayı planlamışlardı, ancak Ratibor'a varır varmaz, milliyetçi liderin yakında idam edileceğini duyuran ilanlar gördüler. İmparatorluk, Kış Bayramı kutlamaları kapsamında Degan Gaunt'ı imparatorluk başkenti Aquesta'da halka açık bir şekilde yakmayı planlıyordu. Hadrian ve Royce, Gaunt'ı aramak için aylarca açık denizleri ve karanlık ormanları dolaştıktan sonra, onun nerede olduğunu şehrin her tavernasının kapısında asılı ilanlarda bulmak, bir lütuf olduğu kadar bir darbe de oldu. Onu bulmalarını engelleyecek yeni bir felaket çıkmasından korkan ikili, ertesı sabah ticaret dükkanları açılmadan çok önce yola ıktı.

Royce atkısını çözdü, başlığını geri çekti ve etrafına bakındı. Karla kaplı saray, meydanın güney tarafının tamamını kaplarken, dükkanlar ve satıcılar geri kalan kısmı dolduruyordu. Kürkçüler, süslemeli pelerinler ve şapkalar sergiliyordu. Ayakkabıcılar, geçenlere botlarını yağlamayı teklif ederek onları ikna etmeye çalışıyordu. Fırıncılar, kar tanesi şeklindeki kurabiyeler ve beyaz pudralı hamur işleriyle yolcuları cezbediyordu. Ve her yerde, yaklaşan festivali duyuran renkli afişler asılıydı.

Royce attan yeni inmişti ki bir ocuk koşarak geldi. "Atlarınızı bağlayalım mı beyler? Bir gecelik ahır ücreti sadece bir gümüş. Atlarınızı kendim fırçalarım ve iyi yulafla beslenmelerini sağlarım."

Atından inip kendi başlığını geri çeken Hadrian, ocuğa gülümsedi. "Geceleri onlara ninni söyler misin?"

"Elbette, efendim," diye cevapladı ocuk hiç tereddüt etmeden. "İki bakır para daha ödersiniz, ama benim çok güzel bir sesim var, gerçekten."

"Şehirdeki herhangi bir ahır beş bakır paraya bir atı barındırır," diye meydan okudu Royce.

"Bu ay değil, efendim. Kış sezonu fiyatları üç gün önce başladı. Ahırlar ve odalar çabuk doluyor. Özellikle bu yıl. Erken geldiğiniz için şanslısınız. İki hafta sonra, avcıların gizlenme yerlerinin arkasındaki tarlalarda atları barındıracaklar. Tek konaklama yeri toprak zeminli yerler olacak ve insanlar beş gümüş karşılığında odun yığını gibi üst üste yığılacaklar. En iyi yerleri ve

en ucuz yerleri biliyorum. Bir gümüş şu anda iyi bir fiyat. Birkaç gün içinde iki katına çıkacak."

Royce onu dikkatle süzdü. "Adın ne?"

"Bana Cesur Brand derler." Dik durdu ve tunikasının yakasını düzeltti.

Hadrian güldü ve sordu, "Neden öyle diyorlar?"

"Çünkü kavgadan asla geri adım atmam, efendim." "Tunikini oradan mı aldın?" diye sordu

Royce.

Çocuk, sanki o giysiyi ilk kez fark etmiş gibi başını eğdi. "Bu eski şey mi? Evde bundan daha iyi beş tane var. Kar yağarken iyi giysilerimi ıslatmamak için bu paçavrayı giyiyorum."

"Peki, Brand, bu atları Hall ve Coswall'daki Bailey Inn'e götürüp orada ahıra koyabilir misin?"

"Elbette yapabilirim, efendim. Ve iyi bir seçim olduğunu da eklemeliyim. Saygın bir sahibi tarafından işletiliyor ve fiyatları makul. Ben de tam o yeri önerecektim."

Royce ona sırtarak baktı. Dikkatini, uzakta duran ve Brand'ı tanımıyor gibi davranan iki çocuğa çevirdi. Royce onlara gelmeleri için eliyle işaret etti. Çocuklar tereddütlü görünüyordular, ama Royce el hareketini tekrarlayınca isteksizce geldiler.

"Adlarınız ne?" diye sordu.

"Elbright, efendim," diye cevapladı ikisinden uzun olanı. Bu çocuk Brand'den daha büyüktü ve pelerininin altında bir bıçak saklıyordu. Royce, onun grubun gerçek lideri olduğunu ve Brand'i oyunu oynaması için gönderdiğini tahmin etti.

"Mince, efendim," dedi diğeri, en genç görünen ve saçları yakın zamanda keskin olmayan bir bıçakla kesilmiş gibi görünen çocuk. Çocuk, lekeli, yıpranmış yünlü paçavralardan başka bir şey giymiyordu. Gömleği ve pantolonu, bileklerinin ve bacaklarının parlak pembe tenini ortaya çıkarmıştı. Giysileri arasında en iyi uyan şey, omuzlarına asılı yırtık bir dokuma çuvaldı. Aynı malzeme ayaklarını da sarıyordu ve ayak bileklerine sicim ile bağlanmıştı.

Hadrian atının üzerindeki teçhizatı kontrol etti, spadone kılıcını çıkardı ve onu pelerininin altında sırtında taşıdığı kınına soktu.

Royce ilk çocuğa iki gümüş sikke uzattı, sonra üçüne birden dönerek şöyle dedi: "Brand, atlarımızı Bailey'de ahıra koyacak ve bize bir oda ayırtacak. O yokken, siz ikiniz burada kalıp birkaç soruya cevap vereceksiniz."

"Ama, ah, efendim, biz yapamayız..." Elbright söze başladı, ama Royce onu dinlemedi. "Brand, Bailey'den makbuzla döndüğünde, *her* birinize bir gümüş vereceğim.

eğer geri dönmezse, kaçıp atları satarsa, ikinizin de boğazını kesip ayaklarınızdan saray kapısına asacağım. Kanınızı bir kovaya damlatacağım, sonra onunla bir tabela boyayıp şehre Cesur Brand'ın bir at hırsızı olduğunu duyuracağım. Sonra imparatorluk muhafızlarının ve bu şehirdeki *diğer* bağlantılarımın yardımıyla onu bulup aynı muameleyi göreceğini sağlayacağım." Royce çocuğa sert bir bakış attı. "Anlaştık mı, Brand?"

Üç çocuk ağzı açık bir şekilde ona baktı.

"Tanrım! Pek güvenilir bir adam değilsiniz, değil mi efendim?" dedi Mince.

Royce uğursuz bir şekilde sırtıttı. "Grim ve Baldwin isimleriyle rezervasyon yapın. Şimdi git, Brand, ama çabuk dön. Arkadaşlarının endişelenmesini istemezsin."

Brand atları uzaklaştırırken diğer iki çocuk onu izledi.

Brand arkasına baktığında Elbright başını hafifçe salladı.

"Şimdi, çocuklar, bu yılki kutlamalar için ne planladığınızı bize anlatın."

"Şey..." Elbright başladı, "İmparatoriçenin evliliği ve diğer olaylar nedeniyle, bunun yüz yıldır en unutulmaz Kış Bayramı olacağını düşünüyorum."

"Evlilik mi?" diye sordu Hadrian.

"Evet, efendim. Herkesin bunu bildiğini sanıyordum. Davetiyeler aylar önce gönderildi ve tüm zenginler, hatta krallar ve kraliçeler bile her yerden geliyorlar."

"Kiminle evleniyor?" diye sordu Royce.

"*Lard* Ethelred," dedi Mince.

Elbright sesini alçaltarak, "Kapa çeneni,

Mince," dedi. "O bir yılan."

Elbright homurdandı ve Mince'in kulağına bir tokat attı. "Böyle konuşursan ölürsün." Royce ve Hadrian'a dönerek, "Mince imparatoriçeye biraz aşık. Yaşlı kralın onunla evlendiği için pek memnun değil." dedi.

"O bir tanrıça gibi," dedi Mince, gözleri buğulanarak. "Onu bir kez gördüm. Geçen yaz konuşma yaparken daha iyi görebilmek için o çatıya tırmandım. Bir yıldız gibi parlıyordu. Mar adına, o çok güzel. Novron'un kızı olduğu belli. Hiç bu kadar güzel birini görmedim."

"Anladın mı? Mince imparatoriçe konusunda biraz delidir," diye özür diledi Elbright. "Yine Regent Ethelred'in işleri yürütmesine alışması gerekiyor. İmparatoriçe hasta olduğu için hiç alışkın olmadığı bir durum değil aslında."

"Kuzeyde öldürdüğü canavar tarafından yaralanmıştı," diye açıkladı Mince. "İmparatoriçe Modina zehirden ölmek üzereydi ve her yerden şifacılar geldi, ama kimse yardım edemedi. Sonra Regent Saldur yedi gün yedi gece yemek yemeden ve su içmeden dua etti. Maribor ona, Tarin Vale'den Amilia adında bir hizmetçi kızın saf kalbinin imparatoriçeyi iyileştirme gücüne sahip olduğunu gösterdi. Ve kız bunu başardı. Lady Amilia, imparatoriçeyi sağlığına kavuşturmak için ona bakıyor ve bu işi çok iyi yapıyor." Nefes aldı, gözleri parladı ve yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Yeter artık," dedi Elbright.

"Bu ne demek oluyor?" Royce, meydanın ortasında inşa edilen tribünleri işaret ederek sordu. "Düğünü burada yapmayacaklar, değil mi?"

"Hayır, düğün katedralde yapılacak. Bunlar, infazı izlemek için. Asi lideri öldürecekler."

"Evet, duyduğumuz haber o," dedi Hadrian yumuşak bir sesle.

"Demek idam için geldin?"

"Sayılır."

"Yerlerimizi seçtim," dedi Elbright. "Mince'yi önceki gece oraya gönderip bize iyi bir yer ayırtmasını sağlayacağım."

"Hey, neden ben gitmek zorundayım?" diye sordu Mince.

"Brand ve ben tüm eşyaları taşımak zorundayız. Sen yardım etmek için çok küçüksün ve Kine hala hasta, bu yüzden senin..."

"Ama pelerin var ve orada otururken üşüyeceksin."

İki çocuk tartışmaya devam etti, ama Royce, Hadrian'ın artık dinlemediğini anlayabilirdi. Arkadaşının gözleri sarayın kapılarını, duvarlarını ve ön girişini tarıyordu. Hadrian muhafızları sayıyordu.

Bailey'deki odalar her hanın odaları gibiydi: küçük ve sıkıcı, yıpranmış ahşap zeminler ve küflü kokular. Her odanın şöminesinin yanında küçük bir odun yığını vardı, ama bütün gece yetecek kadar değildi. Müşteriler, sıcak kalmak istiyorlarsa fahiş fiyatlara daha fazla odun almak zorunda kalıyorlardı. Royce her zamanki gibi bloğu dolaşarak, çok sık görünen yüzleri aradı. Kimsenin onların gelişini fark etmediğinden emin olarak odalarına döndü, en azından önemli kimse fark etmemişti.

"Sekiz numaralı oda. Neredeyse bir haftadır buradayım," dedi Royce. "Bir hafta mı? Neden bu kadar erken?" diye sordu Hadrian.

"Yılın on ayı manastırda yaşıyor olsaydın, Wintertide için erken gelmez miydin?"

Hadrian kılıçlarını aldı ve ikisi koridordan ilerledi. Royce yıpranmış bir kapının kilidini açtı ve kapıyı kaydırarak açtı. Odanın uzak köşesinde, tabaklar, bardaklar ve bir şişe şarapla donatılmış küçük bir masanın üzerinde iki mum yanıyordu. Kadife ve ipek giysiler giymiş bir adam, duvar aynasının önünde durmuş, sarı saçlarını tutan kravatını kontrol ediyor ve ceketinin yüksek yakasını düzeltiyordu.

"Bizi bekliyor gibi görünüyor," dedi Hadrian.

"Görünüşe göre birini bekliyordu," diye açıkladı Royce.

"Ne..." Albert Winslow şaşkınlıkla arkasını döndü. "Kapıyı çalmak zor mu?"

"Ne diyebilirim ki?" Royce yatağa uzandı. "Biz haydut ve hırsızız."

"Alçaklar olduğumuz kesin," dedi Albert, "ama hırsızlar mı? En son ne zaman bir şey çaldınız?"

"Memnuniyetsizlik mi seziyorum?"

"Ben bir vikontum. Korumam gereken bir itibarım var ve bunun için belirli bir gelir gerekiyor; siz ikiniz boş boş otururken bu geliri elde edemiyorum."

Hadrian masaya oturdu. "Memnuniyetsiz değil. Bizi açıkça azarlıyor."

"Bu yüzden mi bu kadar erken geldin?" diye sordu Royce. "İş mi arıyorsun?" "Kısmen. Ayrıca Winds Manastırı'ndan uzaklaşmam gerekiyordu.

Alay konusu olmaya başladım. Lord Daref ile iletişime geçtiğimde, Viscount Monk şakalarından vazgeçemedi. Öte yandan, Lady Mae benim dindar inzivamdan hoşlanıyor."

"Ve o, şu..." Hadrian, düzgünce düzenlenmiş masayı parmağıyla işaret etti.

"Evet. Onu almaya gidiyordum. İptal etmek zorunda kalacağım, değil mi?" İkisine de baktı ve iç geçirdi.

"Üzgünüm."

"Umarım bu iş iyi para kazandırır. Bu yeni bir ceket ve terzinin borcunu hala ödemedim." Mumları üfleyerek söndürdü ve Hadrian'ın karşısına oturdu.

"Kuzeyde durumlar nasıl?" diye sordu Royce.

Albert düşünerek dudaklarını büzdü. "Medford'un ele geçirildiğini biliyordursanız herhalde? İmparatorluk ordusu, Drondil Fields hariç, kenti ve eyaletteki kalelerin çoğunu elinde tutuyor."

Royce doğruldu. "Hayır, bilmiyorduk. Gwen nasıl?"

"Hiçbir fikrim yok. Haberi burada duydum."

"Yani Alric ve Arista Drondil Fields'da mı?" diye sordu Hadrian.

"Kral Alric orada ama prensesin Medford'da olduğunu sanmıyorum. Sanırım Ratibor'u yönetiyor. Onu belediye başkanı olarak atadılar, en azından öyle duydum."

"Hayır," dedi Hadrian. "Oradan yeni geçtik. Savaşın sonra yönetimi o üstlenmişti ama birkaç ay önce gece yarısı ayrıldı. Nedenini kimse bilmiyor. Ben de evine döndüğünü düşündüm."

Albert omuz silkti. "Belki, ama geri döndüğüne dair hiçbir şey duymadım. Dönmemiş olması onun için daha iyi olabilir. İmpler Drondil Fields'ı kuşatmış durumda. Hiçbir şey girip çıkamıyor. Alric'in teslim olması an meselesi."

"Manastır ne durumda? İmparatorluk kapıyı çaldı mı?" diye sordu Royce.

Albert başını salladı. "Bildiğim kadarıyla hayır. Ama dediğim gibi, İmparatorluk güçleri Galewyr'i geçtiğinde ben zaten buradaydım."

Royce ayağa kalktı ve odada

dolaşmaya başladı. "Başka bir

şey var mı?" diye sordu Hadrian.

"Tur Del Fur'un goblinler tarafından istila edildiği söylentisi var. Ama bildiğim kadarıyla bu sadece bir söylenti."

"Söylenti değil," dedi Hadrian.

"Öyle mi?"

"Oradaydık. Aslında, biz sorumluyduk." "Kulağa... ilginç geliyor," dedi Albert.

Royce volta atmayı bıraktı. "Onu başlatma."

"Peki, sizi Aquesta'ya getiren nedir?" diye sordu Albert. "Wintertide'ı kutlamak için olmadığını tahmin ediyorum."

"Degan Gaunt'ı saray zindanından kaçıracağız ve her zamanki gibi içerideki işler için sana ihtiyacımız olacak," dedi Royce.

"Gerçekten mi? Wintertide'da idam edileceğini biliyorsunuz, değil mi?"

"Evet, bu yüzden harekete geçmemiz gerekiyor. Geç kalırsak işler kötüye gider," diye ekledi Hadrian.

"Delirdiniz mi? Sarayda mı? Kış Bayramı'nda mı? Düzenlenecek küçük düğünü duymadınız mı? Güvenlik her zamankinden biraz daha sıkı olabilir. Her gün avluda, muhafızlara katılmak için sıraya giren bir grup adam görüyorum."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Hadrian.

"Düğünü kendi avantajımıza kullanabiliriz," dedi Royce. "Şehirde tanıdığımız kimse var mı?"

"Genny ve Leo yakın zamanda geldiler, sanırım."

"Gerçekten mi? Harika. Onlarla iletişime geç. Sarayda kesinlikle odaları vardır. Seni içeri alıp alamayacaklarını sor. Sonra, özellikle Gaunt'ı nerede tuttukları hakkında, öğrenebileceğin her şeyi öğren."

"Paraya ihtiyacım olacak. Sadece birkaç yerel baloya ve belki bir ziyafete katılmayı planlıyordum. Sarayın içine girmemi istiyorsan, daha iyi kıyafetler almam gerekecek. Mar adına, ayakkabılarıma bak. Şuna bak! Bunlarla imparatoriçeyle görüşmem."

"Şimdilik Genny ve Leo'dan ödünç al," dedi Royce. "Bu gece Medford'a gidip, masraflarımızı karşılayacak parayla döneceğim."

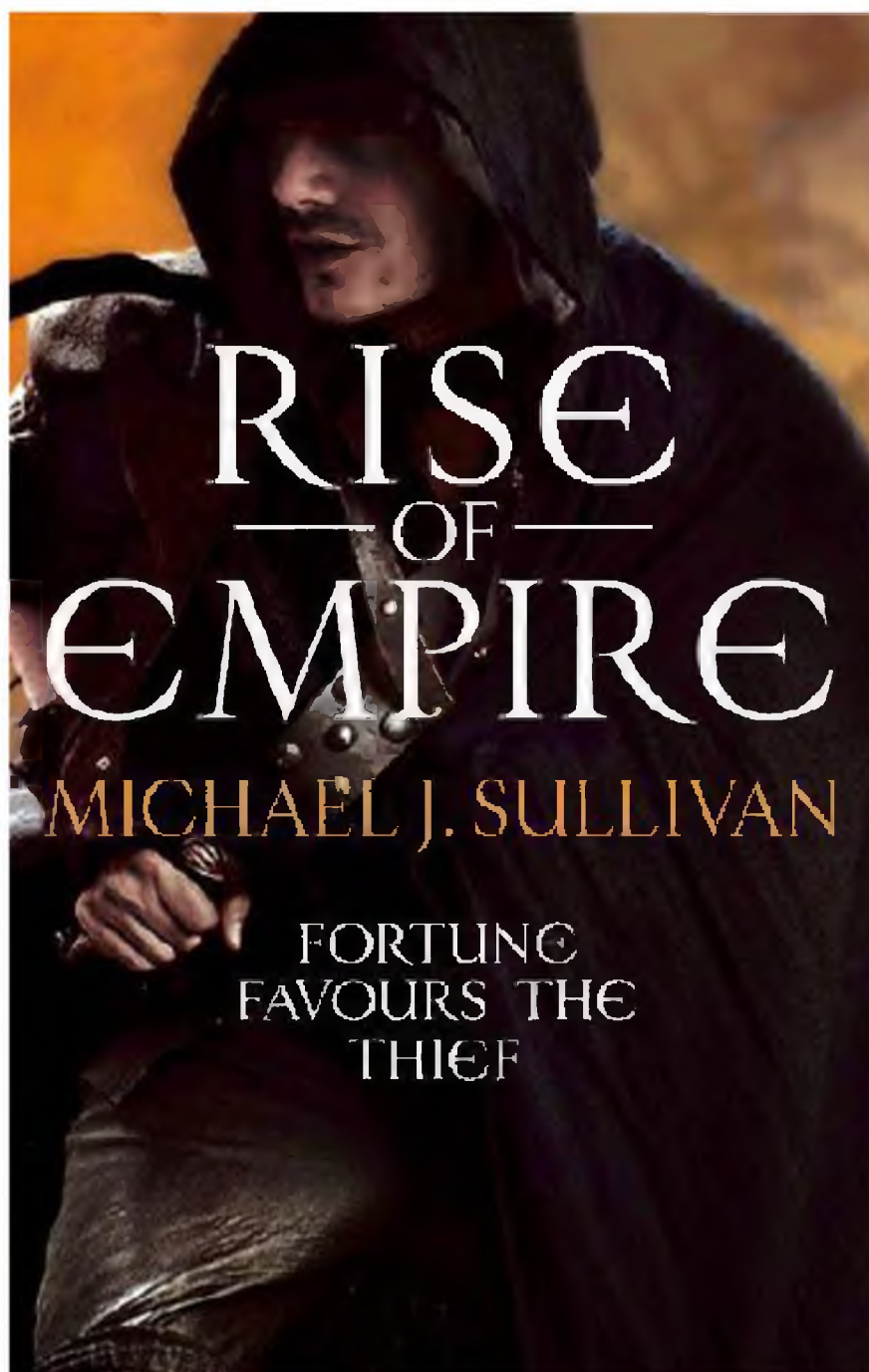
"Geri mi dönüyorsun? Bu gece mi?" diye sordu Albert. "Daha yeni geldin, değil mi?"

Hırsız başını salladı.

"O iyi," diye Hadrian Royce'a güvence verdi. "Eminim kaçmıştır."

"Kış Bayramı'na neredeyse bir ay var," dedi Royce. "Bir hafta kadar sonra geri döneceğim. Bu arada, öğrenebildiğin her şeyi öğren, ben döndüğümde bir plan yaparız."

"En azından Kış Bayramı sıkıcı geçmeyecek," diye mırıldandı Albert.

RISE — OF — EMPIRE

MICHAEL J. SULLIVAN

FORTUNE
FAVOURS THE
THIEF

İçindekiler

<u>İMPARATORLUĞUN YÜKSELİŞİ</u>	
<u>MICHAEL J. SULLIVAN TELİF HAKKI</u>	
<u>İÇİNDEKİL</u>	
<u>ER KİTAP</u>	
<u>III</u>	
<u>NYPHRON'UN YÜKSELİŞİ</u>	
<u>BÖLÜM 1</u>	
<u>İMPARATORİÇE</u>	
<u>BÖLÜM 2</u>	
<u>HABERCİ BÖLÜM 3</u>	
<u>MUCİZE BÖLÜM 4</u>	
<u>DOĞRUNUN DOĞASI</u>	
<u>BÖLÜM 5</u>	
<u>SHERIDAN</u>	
<u>BÖLÜM 6</u>	
<u>SÖZ BÖLÜM</u>	
<u>7</u>	
<u>MÜCEVHER</u>	
<u>BÖLÜM 8</u>	
<u>HINTINDAR</u>	
<u>BÖLÜM 9</u>	
<u>KORUYUCU BÖLÜM 10</u>	
<u>ÖDÜLLER</u>	
<u>BÖLÜM 11</u>	
<u>RATIBOR</u>	
<u>BÖLÜM 12</u>	
<u>YAĞMUR YAĞDIRMAK</u>	
<u>BÖLÜM 13</u>	
<u>MODINA</u>	
<u>BÖLÜM 14</u>	

ARİFESİ

BÖLÜM 15

KONUŞMA

BÖLÜM 16

RATIBOR SAVAŞI BÖLÜM 17

DEGAN GAUNT

KİTAP IV

ZÜMRÜT FIRTINASI

BÖLÜM 1

SUİKASTÇI

BÖLÜM 2

BOŞ KALEN BÖLÜM 3

KURYE BÖLÜM

4 YARIŞ

BÖLÜM 5

KIRILAN SESSİZLİK

BÖLÜM 6

ZÜMRÜT FIRTINASI

BÖLÜM 7

ÇÜRÜMÜŞ

YUMURTALAR

BÖLÜM 8

BOYNUZ

BÖLÜM 9

ELLA

BÖLÜM 10

DÜŞEN

YILDIZ

BÖLÜM 11

BAŞLIKLİ ADAM BÖLÜM

12

DENİZ

KURTLARI

BÖLÜM 13

MELENGAR'IN CADISI BÖLÜM 14

CALIS

BÖLÜM 15

ARAMA BÖLÜM

16 KÖY BÖLÜM

17

DÖRT RÜZGARIN SARAYI BÖLÜM 18

ÇORBA TENCERESİ

BÖLÜM 19 GALENTİ

BÖLÜM 20 KULE

BÖLÜM 21

DRUMINDOR

BÖLÜM 22 EVE

DÖNÜŞ BÖLÜM

23

BAĞIMLILIK AYI

BÖLÜM 24

KACIŞ

BÖLÜM 25

İSTİLA

BÖLÜM 26

ÖDEME

TERİM VE İSİM SÖZLÜĞÜ

ekstra

Yazar Hakkında

BÖLÜM I

AQUESTA

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

